Savaş Lordu Yıllıkları: III

EXCALIBUR

KARAKTERLER

AELLE	Bir Sakson Kralı.
AGRICOLA	Gwent Savaş Lordu.
AMHAR	Arthur'un evlilik dışı çocuğu, Loholt'un ikizi.
ARGANTE	Demetia Prensesi, Oengus Mac Airem'in kızı.
ARTHUR	Uther'in evlilik dışı çocuğu, Dumnonia. Savaş Lordu, daha sonra Siluria Valisi.
ARTHUR-BACH	Arthur'un torunu, Gwydre ve Morwenna'nın oğlu.
BALIG	Kayıkçı, Derfel'in kayınbiraderi.
BALIN	Arthur'un savaşçılarından biri.
BALISE	Eski Dumnonia Druidi.
BORS	Lancelot'un seçilmiş savaşçısı ve yeğeni.
BROCHVAEL	Arthur'un zamanından sonra Powys Kralı.
BUDIC	Broceliande Kralı, Arthur'ın kızkardeşi. Anna ile evli.
BYRTHIG	Gwynedd Kralı.
CADDWG	Kayıkcı. Bir zamanlar Merlin'in uşağı.
CEINWYN	Cuneglas'ın kızkardeşi, Derfel'in eşi.
CERDIC	Bir Sakson Kralı.
CILDYDD	Aquae Sulis Yargıcı.
CLOVIS	Frank Kralı.
CULHWCH	Arthur'un yeğeni, bir savaşçı.
CUNEGLAS	Powys Kralı.
CYWWYLLOG	Mordred'in bir zamanlar aşığı, Merlin'in hizmetcisi.
DAFYDD	Derfel'in hikâyelerini çeviren kâtip.
DERFEL (Dervel okunur)	Hikâyeyi anlatan, Arthur'un savaşçılarından biri, daha sonra keşiş.
DIWRNACH	Lleyn Kralı.
EACHERN	Derfel'in mızrakçılarından biri.
EINION	Culhwch'in oğlu.
EMRYS	Durnovaria Psikoposu, daha sonra Silurian İsca Piskoposu.
ERCE	Bir Sakson, Derfel'in annesi.
FERGAL	Argante'nin Druidi.
GALAHAD	Lancelot'un üvey kardeşi, Arthur'un savaşçılarından biri.
GAWAIN	Broceliande Prensi, Kral Budic'in oğlu.

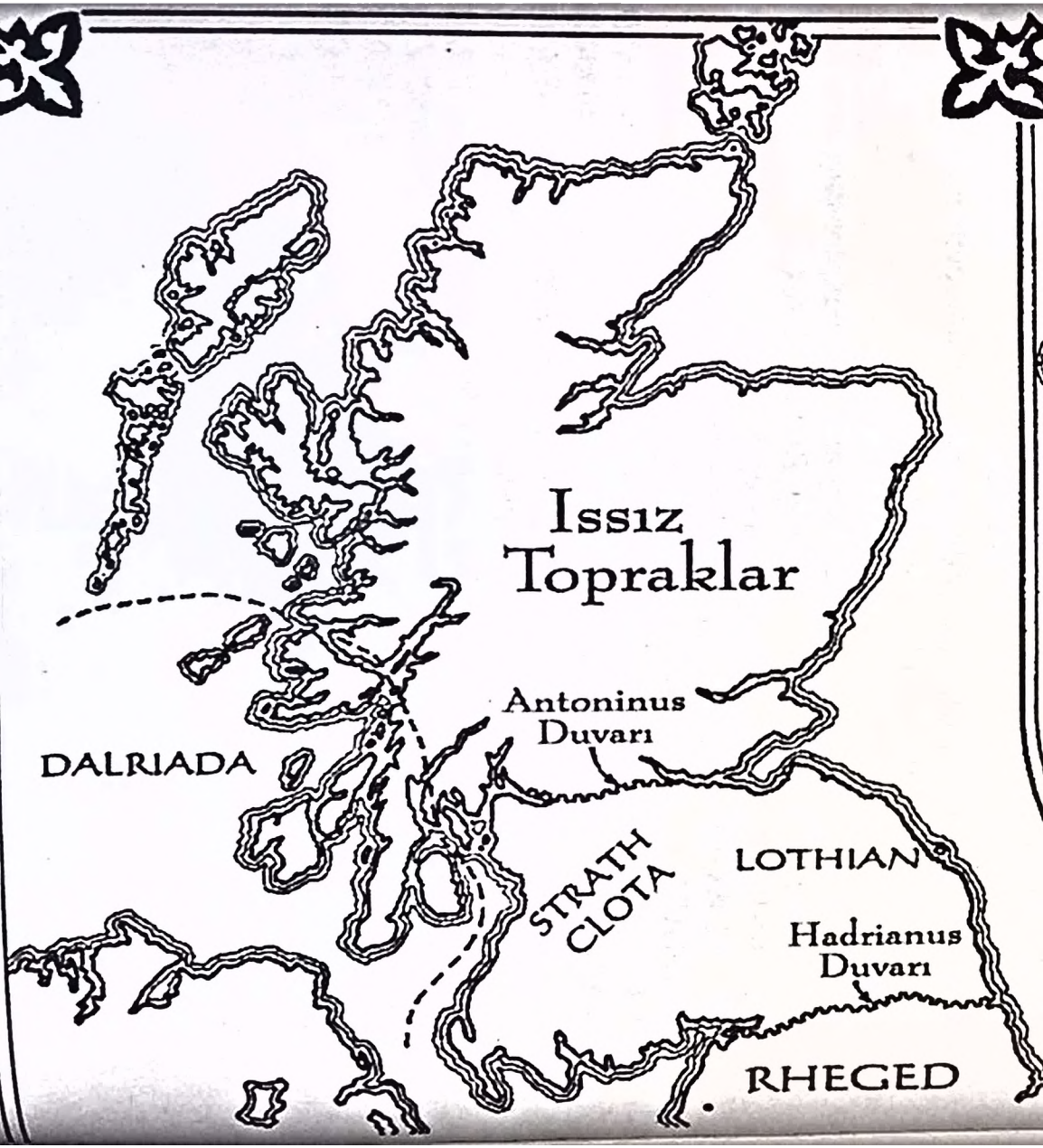
GUINEVERE	Arthur'un karısı.
GWYDRE	Arthur ve Guinevere'in oğlu.
HYGWYDD	Arthur'un at uşağı.
IGRAINE	Arthur'un zamanından sonra Powys. Kraliçesi, Brochveal ile evli.
ISSA	Derfel'in komutan yardımcısı.
LANCELOT	Beonic'ın sürgündeki kralı, Cerdic'in müttefiki.
LANVAL	Arthur'un savaşçılarından biri.
LIOFA	Cerdic'in seçilmiş savaşçısı.
LLADARN	Gwent Piskoposu.
LOHOLT	Arthur'un evlilik dışı oğlu, Amhar'ın ikizi.
MARDOC	Mordred ve Cywyllog'un oğlu.
MERLIN	Dumnonia Druidi.
MORFANS	"Çirkin", Arthur'un savaşçılarından biri.
MORGAN	Arthur'un kızkardeşi, Sansum ile evli.
MORWENNA	Derfel ve Ceinwyn'in kızı, Gwydre ile evli.
NIALL	Argante'nin Kara Kalkanlılarının komutanı.
NIMUE	Merlin'in rahibes.
OENGUS MAC AIREM	Demetia Kralı, Kara Kalkanlıların lideri.
GÜMÜŞ OLWEN	Merlin ve Nimue'nin müridi.
PERDDEL	Cuneglas'ın oğlu, daha sonra Powys Kralı.
PEREDUR	Lancelot'un oğlu.
PYRLIG	Derfel'in ozanı.
SAGRAMOR	Arthur'un savaş birliklerinden birinin komutanı.
SANSUM	Durnovaria Piskoposu, daha sonra Dinnewrac Manastırında. Piskopos.
SCARACH	Issa'nın karısı.
SEREN (1)	Derfel ve Ceinwyn'in kızı.
SEREN (2)	Gwydre ve Morwenna'nın kızı, Arthur'un torunu.
TALIESIN	"Parlak Kaş", ünlü bir ozan.
TEWDRIC	Bir zamanlar Gwent Kralı, hıristiyan keşişi.
TUDWAL	Dinnewrac Manastırında bir keşiş.
UTHER	Bir zamanlar Dumnonia Kralı, Mordred'in dedesi, Arthur'un babası.

YERLER

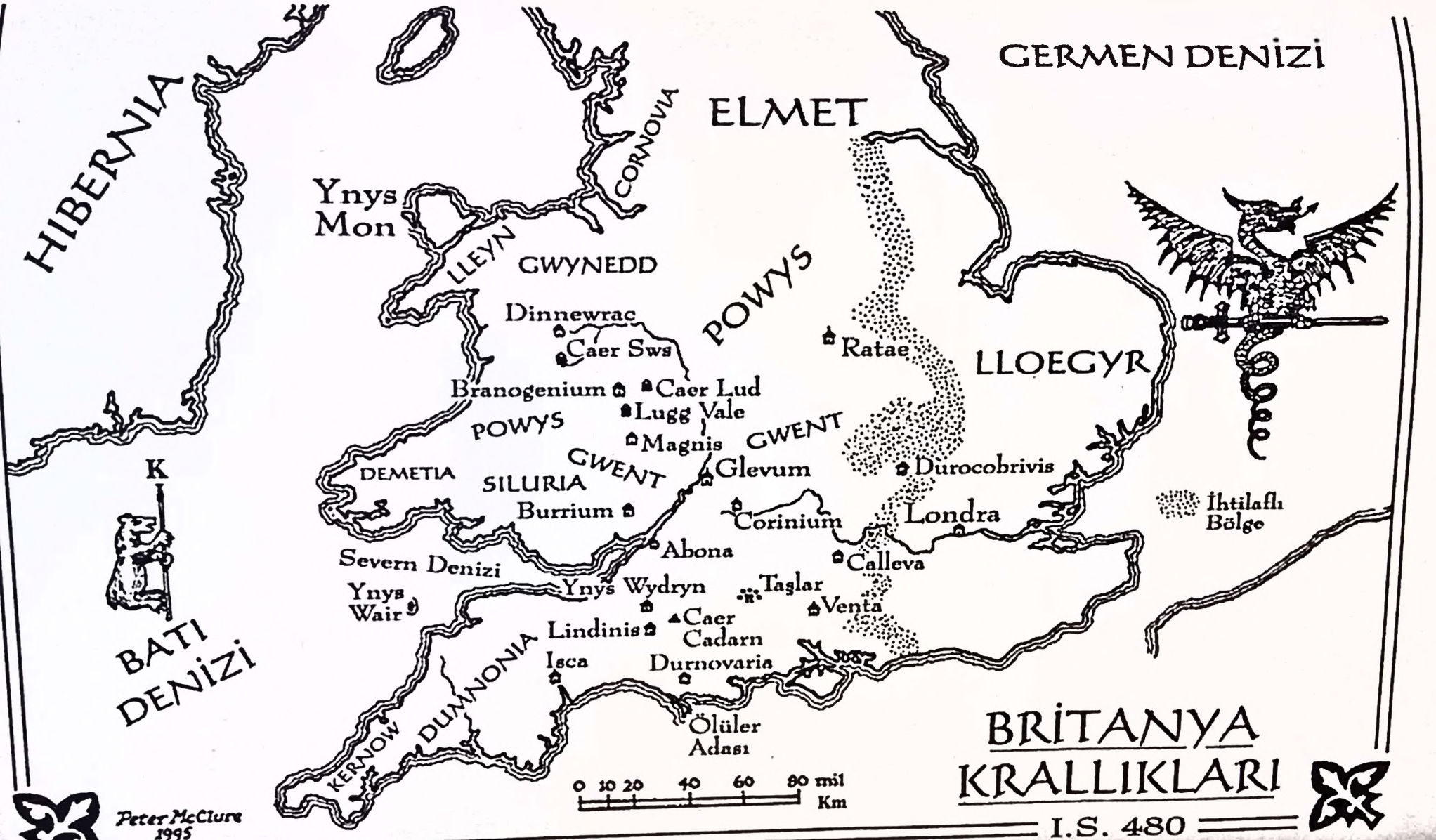
(*) ile işaretlenmiş yerler hayal ürünüdür.

AQUAE SULIS	Bath, Avon.
BEADEWAN	Baddow, Essex.
BURRIUM	Usk, Gwent.
CAER AMBRA (*)	Amusbury, Wiltshire.
CAER CADARN (*)	Güney Cadbury, Somerset.
CAMLANN	Gerçek yeri bilinmiyor. Dawlish Warren, Devon olduğu ileri sürülüyor.
CELMERESFORT	Chelmsford, Essex.
CICUCIUM	Sennybridge Powys yakınlarındaki Roma kalesi.
CORINIUM	Cirencester, Gloucestershire.
DUN CARIC (*)	Castle Cary, Somerset.
DUNUM	Hod tepesi, Dorset.
DURNOVARIA	Dorchester, Dorset.
GLEVUM	Gloucester.
GOBANNIUM	Abergavenny, Monmouthshire.
ISCA (Dumnonia)	Exeter, Devon.
ISCA (Siluria)	Caerleon, Gwent.
LACTADURUM	Towcester, Northhamptonshire.
LEODASHAM	Leaden Roding, Essex.
LINDINIS	Ilchester, Somerset.
LYCCEWORD	Letchworth, Hertfordshire.
MAI DUN	Maiden Castle, Dorset.
MORIDUNUM	Carmarthen.
MYNYDD BADDON	Gerçek yeri bilinmiyor. Bath yakınlarında. Küçük Solsbury Tepesi olduğu ileri sürülüyor.
SORVIODUNUM	Eski Sarum, Wiltshire.
STEORTFORD	Bishops's Stortford, Hertfordshire.
THUNRESLEA	Thundersley, Essex.
VENTA	Winchester, Hampshire.
WICFORD	Wickford, Essex.
YNYS WAIR	Lundy Adası, Bristol Kanalı.
YNYS WYDRYN	Glastonbury, Somerset.

BRITANNIA
CDLXXX ANNO DOMINI
SMALL SETTLEMENT
LARGE SETTLEMENT
CAPITAL OR INDEPENDANT TOWN
MAJOR ROMAN ROAD
SECONDARY ROAD
RUINS
N
W
E
S
10 20 30 40 60
MILES
OCEANUS GERMANICUS
MARE HIBERNICUM
MARE BRITANNICUM
SEVERN SEA
ENGLISH CHANNEL
DEMESNE OF SVGANVS
10 20 30 40 60
MILES

Issız
Topraklar
Antoninus
Duvarı
DALRIADA
STRATH
CLOTA
LOTHIAN
Hadrianus
Duvarı
RHEGED

Cunetio
Aquae Sulis
Venta
Ynys Wydryn
Caer Maes
DUMNONIA
Isca
Durnovaria
Mai Dun
Ölüler Adası
Ayıran Deniz
Ynys Trebes
BROCELIANDE
ARMORICA
BENOIC

GERMEN DENİZİ
HIBERNIA
CORNOVIA
ELMET
Ynys Mon
LLEYN
GWYNEDD
POWYS
Dinnewrac
Caer Sws
Ratae
LLOEGYR
Branogenium
Caer Lud
Lugg Vale
POWYS
Magnis
GWENT
GWENT
DEMETIA
SILURIA
Glevum
Durocobrivis
Burrium
Corinium
Londra
İhtilaflı Bölge
Abona
Calleva
Severn Denizi
Ynys Wydryn
Taşlar
Ynys Wair
Venta
Caer Cadarn
Lindinis
Isca
Durnovaria
DUMNONIA
KERNOW
Ölüler Adası
BATI DENİZİ
0 10 20 40 60 80 mil
Km
BRİTANYA KRALLIKLARI
I.S. 480
Peter McClure 1995

Bölüm Bir

Mai dun Ateşleri

Kadınlar, bu hikâyede nasıl da ortaya çıkıyorlar.

Arthur'un hikâyesini yazmaya başladığım zaman bunun erkeklerin hikâyesi olacağını düşünmüştüm; kılıçların ve mızrakların, kazanılan savaşların, çizilen sınırların, mahvedilen anlaşmaların ve yokedilen kralların hikâyesi... Tarihin kendisi de böyle anlatılmıyor mu? Krallarımızın soyağaçlarını saydığımızda annelerini ve büyükannelerinin adlarını söylemiyoruz, Mordred ap Mordred ap Uther ap Kustennin ap Kynnar ve böylece ta hepimizin babası olan büyük Beli Mawr'a kadar sayıyoruz. Tarih, erkekler tarafından erkeklerin yaptıkları şeylerin anlatılmasıdır, ama Arthur'un bu hikâyesinde kadınlar, kapkaranlık bir suda parıldayan birer alabalık gibi ortaya çıkıyorlar.

Erkekler tarihi yapar ve Britanya'yı yere serenlerin de erkekler olduğunu inkâr edemem. Deri ve demirlere bürünmüş, kılıçlı, mızraklı ve kalkanlı yüzlerce kişiydik, savaşçı olduğumuz için de Britanya'nın emrimizde olduğunu düşünüyorduk. Ama bir erkek ve bir kadın Britanya'yı yerlere serdiler, bu ikisinden kadın daha çok hasar verdi. Bir lanet okudu ve bir ordu öldü, bu da o kadının hikâyesi, çünkü o Arthur'un düşmanıydı.

"Kim?" diye sordu Igraine bunu okuyunca.

Igraine, benim Kraliçem. Hamile ve bu hepimizi sevince boğuyor. Kocası Powys Kralı Brochveal, ben de onun himayesinde Dinnewrac'ta, Arthur'un hikâyesini yazdığım küçük bir manastırda yaşıyorum. İmparatoru tanıyamayacak kadar genç olan Kraliçe Igraine'in emriyle yazıyorum. Bizim Arthur'a verdiğimiz ad buydu. İmparator, Britanya dilinde *Amherawdr*, ama Arthur bu ünvanını nadiren kullanırdı. Bunları Sakson dilinde yazıyorum, zira ben bir Sakson'um ve Dinnewrac'taki küçük cemaatimizi yöneten aziz kişi, Piskopos Sansum, eğer yazdıklarımı okuyabilseydi Arthur'un hikâyesini yazmama hiçbir zaman izin vermezdi. Sansum Arthur'dan nefret eder, onun anısına hakaret eder, ona hain der ve bu yüzden de ona Kraliçe Igraine ve ben Efendimiz Aziz İsa'nın anlatılarını Sakson dilinde yaz-

dığımı söyledik. Sansum Sakson dilini bilmediğinden ve herhangi bir dilde okuyamadığından bu hile sayesinde hikâyeyi bugüne kadar güvenle yazabildim.

Hikâye şimdi daha sıkıntılı bir hal alıyor ve anlatması daha da zorlaşıyor. Bazen, sevgili Arthur'u düşündüğümde, akşamüstü karanlığını gün ortası aydınlığı gibi görüyorum, ama karanlık bulutlar ne kadar da çabuk geldi. Daha sonra, ileride göreceğimiz gibi, bulutlar dağıldı ve güneş toprakları bir kez daha aydınlattı. Ancak o gece geldikten sonra güneşi bir daha göremedik.

Öğlen güneşini karartan Guinevere'di. Bu, Arthur'un dost sandığı Lancelot'un Dumnonia tahtını ele geçirmeye çalıştığı ayaklanma sırasında oldu. Lancelot'a bunun için, aralarında Sansum'un da olduğu yöneticileri tarafından kandırılan Hıristiyanlar yardım etmişlerdi. Yöneticileri Hıristiyanları Efendimiz İsa'nın 500. yılda ikinci kez gelişine Britanya Adası'nı hazırlamanın kutsal görevleri olduğunu söyleyerek kandırmışlardı. Lancelot'a, Sakson Kralı Cerdic de, Britanya'yı ikiye bölmek için Thames Vadisi boyunca dehşet salıcı bir saldırı da bulunarak yardım etmişti. Eğer Saksonlar Severn Denizi'ne varmış olsalardı, güneydeki Britanya Krallıklarının kuzeydeki krallıklarıyla bağlantısı kesilmiş olacaktı. Ama Tanrı'nın izniyle sadece Lancelot ve Hıristiyan güruhlarını değil, Cerdic'i de yenmiştik. Ama bu sırada Arthur Guinevere'in ihanetini öğrenmişti. Onu çırıl çıplak bir erkeğin kollarında yakalamıştı ve bu sanki güneşin gökyüzünden kaybolması gibiydi.

"Gerçekten anlamıyorum" dedi Igraine, yazın son günlerinden birinde.

"Değerli Hanımım, nedir anlamadığınız?" diye sordum.

"Arthur Guinevere'i seviyordu, öyle değil mi?"

"Evet."

"Peki, öyleyse onu neden affedemiyordu? Ben Brochveal'i affettim Nwylle için." Nwylle Brochveal'in metresiydi, ama bir cilt hastalığına yakalanmış ve bu hastalık onun güzelliğini mahvetmişti. Igraine'in bu hastalığı kadına bulaştırmak için bir büyü kullandığından kuşkulanıyordum, ama hiçbir zaman soramadım. Kraliçem Hıristiyan olduğunu söylüyor ama Hıristiyanlık, inananlarına intikamla tatmin olma olanağı sunmayan bir din. Bunun için batmakta olan bir ay altında hangi otları toplayacağını ve hangi büyüleri yapacağını bilen yaşlı bir kadına gitmek gerekir.

"Brochveal'i affettiniz," diye onayladım, "ama Brochveal sizi affeder miydi?"

Ürperdi. "Tabii ki hayır! Beni canlı canlı yakardı, ama yasa bu."

"Arthur Guinevere'ı yakabilirdi," dedim, "ona bunu tavsiye eden bir sürü insan vardı, ama onu seviyordu, onu çılgıncasına seviyordu ve bu yüzden de onu ne affedebiliyor, ne de öldürebiliyordu. En azından ilk zamanlarda."

"O zaman aptalmış" dedi Igraine. Gençti ve bu yüzden de kesin yargılara sahipti.

"Çok gururluydu" dedim, belki de Arthur'u aptal yapan şey buydu, ama o zaman hepimiz için bu geçerliydi. "Birçok şey istiyordu," diye devam ettim, "hür bir Britanya istiyordu, Saksonların yenilmesini istiyordu, ama ruhunda Guinevere'ın kendisinin iyi bir adam olduğuna inanmasını istiyordu. Guinevere Lancelot'la yatınca bu Arthur'a daha iyi bir adam olmadığını kanıtladı, bu doğru değil, ama bu onu yaraladı. Hem de nasıl yaraladı. Bir erkeğin hiç bu kadar yaralandığını görmemiştim. Guinevere onun kalbini parçaladı."

"O zaman o da onu hapsetti, öyle mi?" diye sordu Igraine.

"Evet, onu hapsetti" dedim, Guinevere'ı, Arthur'un kız kardeşi Morgan'ın gardiyanı olacağı Kutsal Diken Kilisesi'ne götürmem için beni nasıl zorladığını hatırladım. Guinevere ile Morgan arasında hiçbir zaman bir sevgi bağı olmamıştı. Biri pagandı, diğeri Hıristiyan ve Guinevere'ı Kilise'ye kilitlediğimde onun nadiren ağladığı zamanlardan birine tanık oldum. "Burada kalacak." dedi Arthur. "Öleceği güne kadar."

"Erkekler aptal" dedi Igraine, sonra yan gözle bana baktı. "Sen Ceinwyn'e hiç ihanet ettin mi?"

"Hayır" dedim gerçeği söyleyerek.

"Peki, ihanet etmek istedin mi?"

"Eh, evet. İhtiras mutlulukla bastırılmaz, Hanımım. Ayrıca, sadakat eğer sınava tabi tutulmaz ise, fazileti nerede kalır?"

"Sadakatin bir fazilet olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Kocasının ülkesindeki hangi genç, yakışıklı savaşçının Igraine'in gözüne çarptığını düşündüm. Hamileliği bir süre herhangi bir saçmalık yapmasını engelleyecekti, ama bundan sonra olabileceklerden korkuyordum. Belki de hiçbir şey olmayacaktı.

Gülümsedim. "Aşık olduklarımızda sadakat ararız Hanımım, onların da bizde bunu araması doğal değil mi? Sadakat sevdiklerimize verdiğimiz bir armağan. Arthur bunu Guinevere'a verdi, ama o karşılığını veremedi. O başka bir şey istiyordu."

"Neydi istediği?"

"Şan ve şöhret. Arthur ise bunlara yabancıydı. Bunları elde etmişti, ama bunlarla mutlu olmuyordu. Binlerce atlıdan oluşan bir refakat birliği istiyordu. Guinevere üstünde parlak bayrakların uçuşmasını ve

tüm Britanya adasının ayaklarının altında olmasını istiyordu. Arthur ise yalnızca adalet ve iyi bir hasat istiyordu."

"Ve hür bir Britanya ve Saksonların yenilmesini" diye hatırlattı Igraine bana ifadesiz bir ses tonuyla.

"Evet, bunları da istiyordu" diye onayladım "ve başka bir şey daha istiyordu. Bunu her şeyden daha fazla istiyordu." Gülümsedim. Arthur'un ölesiye istedikleri arasında bu en sonuncunun elde edilmesi en güç olanı olduğunu hatırlayarak ve arkadaşları olan bizlerden ancak birkaç tanesi onun bunu gerçekten istediğine inanıyordu.

"Devam et" dedi uyuyakaldığımı düşünen Igraine.

"Küçük bir toprak parçası istiyordu" dedim, "bir ev, birkaç hayvan ve kendisine ait bir demirci tezgâhı. Sıradan bir insan olmak istiyordu. Kendisi mutluluğu ararken, başka insanların Britanya'yı korumasını istiyordu."

"Hiçbir zaman bulamadı mı?"

"Buldu" dedim, ama Lancelot'un ayaklanmasını izleyen o yaz değil. O yaz kan, ceza doluydu. Arthur'un Dumnonia'yı buruk bir itaate demir yumrukla zorladığı bir yazdı.

Lancelot güneye doğru kendi ülkesi Belgae'ya kaçmıştı. Arthur onu takip etmeyi çok istedi, ama Cerdic'in Saksonları daha büyük tehlikeydi. Ayaklanmanın sonuna doğru Corinium'a kadar ilerlemişlerdi ve Tanrılar ordularını sarsan bir salgın hastalık yollamamış olsaydı şehri alacaklardı da. Adamların bağırsakları durmadan boşalıyor, kan kusuyorlar ve ayakta duramayacak kadar zayıf düşüyorlardı ve salgın hastalık onları çaresiz bıraktığında da Arthur onlara saldırdı. Cerdic adamlarını toparlamaya çalıştı, ama Saksonlar Tanrılarının kendilerini terk ettiklerine inanıyorlardı ve bu yüzden de kaçtılar. "Ama geri gelecekler" dedi Arthur, Cerdic'in yenilmiş artçılarının kanlı bedenlerinin arasında dururken. "Bir sonraki ilkbahara" dedi, "geri gelecekler." Excalibur'u pelerinin kanlı etekleriyle temizledi ve kınına soktu. O zamanlar sakal bırakmıştı ve sakalına aklar düşmeye başlamıştı. Onu yaşlı gösteriyordu sakal, çok yaşlı, Guinevere'ın ihaneti yüzünden uzun yüzü süzülmüştü. Bu yaza kadar Arthur'la karşılaşmamış olanlar onun görüntüsünü ürkütücü buluyorlardı ve o da bu görüntüyü yumuşatmak için bir şey yapmıyordu. Her zaman sabırlı bir insan olmuştu, ama şimdi kızgınlığını üstünden atamıyordu ve en ufak bir tahrikte köpürüyordu.

O yaz kanlı bir yazdı, cezalandırma mevsimiydi ve Guinevere'ın kaderi de Morgan'ın kilisesinde hapsolmaktı. Arthur karısını canlı canlı mezara sokmuştu ve muhafızlara da onu orada tutmaları için

emir vermişti. Guinevere, Henis-Wyren'in Prensesi dünyadan elini eteğini çekmişti.

***

"Saçmalama Derfel!" dedi Merlin bana bir hafta sonra, "O oradan iki yıl içinde çıkacak! Belki de bir yıl. Arthur hayatından çıkartmak isteseydi onu ateşe atardı, yapması gereken de buydu. Bir kadının davranışlarını düzeltmek için onu güzelce yakmaktan daha iyi bir şey yoktur, ama bunu Arthur'a söylemenin de bir yararı yok. Yarım akıllı onu seviyor! Yarım akıllı işte! Düşün! Lancelot yaşıyor, Mordred yaşıyor, Cerdic yaşıyor ve Guinevere yaşıyor! Eğer biri bu dünyada ebediyen yaşamak isterse Arthur'un düşmanı olması yeterli. Ve olabildiğince iyiyim, sorduğun için teşekkür ederim."

"Daha önce de sordum," dedim sabırla, "beni görmezden geldiniz."

"Kulaklarım Derfel. Duymuyorum." Kulağına vurdu. "Sağır oldum. Yaşlandık Derfel, sadece yaşlandık. Göz göre göre çöküyorum."

Hiç de öyle bir hali yoktu. Uzun zamandır olduğundan çok daha iyi görünüyordu ve kulakları, eminim, gözleri kadar keskindi –ve gözleri de seksen küsür yaşında olmasına rağmen bir şahininki kadar iyi görüyordu. Merlin çökmüyordu ve Britanya Hazineleri'nin getirdiği yeni bir enerjiyle doluydu. Bu on üç hazine eskiydi, Britanya kadar eskiydi, yüzyıllar boyunca kayıplara karışmışlardı, ama Merlin sonunda onları bulmayı başarmıştı. Hazinelerin gücü eski Tanrıları Britanya'ya geri getirecekti. Bu hiçbir zaman denenmemiş bir güçtü. Ama şimdi Dumnonia'nın bu kargaşa yılında Merlin onları büyük bir büyü yapmak için kullanacaktı.

Merlin'i, Guinevere'ı Ynys Wydryn'e götürdüğüm gün aradım. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve Merlin'i orada bulmak ümidiyle Tor'a tırmandım, ama tepenin zirvesi boş ve hüzünlüydü. Bir zamanlar Merlin'in Tor'da, bir rüya kulesi olan büyük bir evi vardı, ama ev yanmıştı. Tor'da yıkıntılar arasında durdum ve büyük bir yalnızlık hissettim. Dostum Arthur acı çekiyordu. Ceinwyn, eşim, uzakta Powys'deydi, en küçük kızım Dian Diğer Dünya'daydı oraya Lancelot'un emrindeki kılıçlardan biri tarafından gönderilmişti. Saksonlar yeni yılda bizimle savaşmaya hazırlanıyorlardı, evim yanıp kül olmuştu ve hayatım tatsızdı. Belki de Guinevere'ın mutsuzluğu bulaşmıştı bana, ama o günün sabahında Ynys Wydryn'de, yağmurun boşaldığı tepede, hayatımda hiçbir zaman hissetmediğim kadar yalnız hissettim kendimi ve evin ıslak küllerinde diz çökerek Bel'e yakardım. Tanrı'ya bizi kurtarması için yalvardım ve bir çocuk gibi Bel'den Tanrıların bizi umursadıklarını gösterecek bir işaret göndermesini istedim.

İşaret bir hafta sonra geldi. Arthur, Sakson sınırını denetlemek için doğuya gitmişti, ben Ceinwyn ve kızlarımın eve gelmelerini beklemek üzere Caer Cadarn'da kalmıştım. O hafta içinde bir zaman, Merlin ve refakatçisi Nimue, Lindinis yakınlarındaki büyük boş saraya gelmişlerdi. Kralımız Mordred'in muhafızı olarak bir zamanlar orada yaşamıştım. Ama Mordred rüşt yaşına gelince, bu saray Piskopos Sansum'a manastır olarak kullanması için verilmişti. Sansum'un keşişleri şimdi, büyük, Romalılardan kalma evlerden intikam arayan mızrakçılar tarafından kovalanarak buradan atılmışlardı. Büyük saray şimdi boştu.

Druidin orada olduğunu bize yerli halk haber verdi. Bize görüntüler, harika işaretler, Tanrıların gece yürüyüşlerinin hikâyelerini anlattılar, bunun için saraya gittim, ama Merlin'i bulamadım. Sarayın kapısının dışında iki yüz, üç yüz kişi toplanmıştı ve heyecanla gece gördüklerini anlatıyorlardı. Onları duyunca kalbim sıkıştı. Dumnonia bir süre önce batıl inançlarla beslenen Hıristiyan bağnazlığının çılgınlığını yaşamıştı ve şimdi de paganlar, Hıristiyanların çılgınlığına benzeyen bir çılgınlığa kapılmak üzereydi. Sarayın kapılarını iterek açtım, büyük avluyu geçtim ve Lindinis Sarayı'nın boş geniş salonuna geldim. Merlin'e seslendim, ama cevap veren olmadı. Mutfaklardan birinde sıcak bir ocak ve yeni süpürülmüş bir oda buldum, ama burada fareler ve sıçanlardan başka yaşayan bir canlı yoktu.

Buna rağmen gün boyunca insanlar Lindinis'te toplandılar. Dumnonia'nın her yanından geliyorlardı ve yüzlerinde hastalıklı bir umut vardı. Sakatlarını, hastalarını getirmişlerdi ve akşamüstü saray kapıları ardına kadar açılıncaya dek sabırla bekliyorlardı. Kapılar açılınca, sarayın iç avlusuna yürüyerek, sürünerek, emekleyerek veya kucakta taşınarak gireceklerdi. Büyük binada kimse olmadığına yemin edebilirdim, ama biri kapıları açmıştı ve avlunun kemerlerini aydınlatan büyük meşaleler yakılmıştı.

Avluya doluşan kalabalığa karıştım. Komutan yardımcım Issa, yanımdaydı, ikimiz koyu renkli pelerinlerimize sarılmış kapının yanında duruyorduk. Toplanan kalabalığın köylüler olduğunu tahmin ettim. Elbiselerinden fakir oldukları ve yüzlerinden topraktan sert yaşamlarını çıkartmak için uğraş verdikleri için zayıf oldukları anlaşılıyordu, ama alevli meşalelerin ışığında bu yüzler umut doluydu. Arthur bu tür şeylerden nefret ederdi, çünkü acı çeken insanlara doğaüstü umutlar vermekten daima nefret etmişti, ama bu kalabalığın o kadar çok umuda ihtiyacı vardı ki! Kadınlar hasta çocuklarını yukarı kaldırıyorlar, sakat çocuklarını önlerine itiyorlar ve Merlin'in mucize görüntülerinin hikâyelerini dinliyorlardı. Bu harikaların üçüncü gecesiydi ve şimdi o kadar çok kişi mucizelere tanık olmak istiyordu ki hepsinin

avluya sığması mümkün değildi. Bazıları arkamdaki duvarın üstüne tünemişlerdi, kapının ağzı adam almıyordu, ama hiç kimse avlunun üç yanını çeviren kemerli terasa çıkmıyordu. Kemerli ve üstü örtülü terasta dört mızrakçı uzun silahlarını kullanarak halkın buraya çıkmasını engelliyordu. Dört mızrakçı Kara Kalkanlılar'dandı, Demetialı İrlandalılar, Oengusmac Airem'in Krallığından. Burada ne işleri olduğunu merak ettim.

Gökyüzünden günün son ışıkları da çekildi ve halk döşeme taşlarının üzerine çömelirken, yarasalar meşalelerin üstünde gidip geliyorlardı. Halk beklenti içinde avlu giriş kapısının tam karşısındaki sarayın ana girişine bakıyordu. Zaman zaman bir kadın inliyordu. Çocuklar ağlıyor ve susturuluyordu. Dört mızrakçı kemerli yolun köşelerinde çömelmişti.

Bekledik. Bu bekleyiş saatlerce sürmüş gibi geldi bana, aklıma Ceinwyn ve ölen kızım Dian geliyordu. Sonra Saray'ın içinden büyük bir gürültü duyuldu, sanki biri mızrakla bir kazana vuruyormuş gibi. Kalabalık nefesini tuttu ve kadınların bazısı ayağa kalkıp meşalelerin ışığında sallanmaya başladılar. Kollarını havaya kaldırmışlar Tanrıları çağırıyorlardı, ama hiçbir şey görünmedi ve sarayın büyük kapıları kapalı kaldı. Hywel'in Gazabı'nın kabzasındaki demire dokundum ve kılıç bana güven verdi. Kalabalığın isteriye kapılabileceği duygusu rahatsız ediciydi, ama olayın kendisi kadar rahatsız edici değildi, çünkü Merlin şimdiye kadar büyüsünü yapabilmek için bir seyirci kitlesine ihtiyaç duymamıştı. Aslında seyirciye ihtiyaç duyan druidlerden nefret ederdi. "Herhangi bir hokkabaz yarım akıllıları etkileyebilir" derdi, ama şimdi burada sanki yarım akıllıları etkilemek isteyen kendisiymiş gibiydi. Kalabalığı merak içinde bırakmıştı, kalabalığı inletiyor, cezbe içinde sallandırıyordu. Sonra o metalik gürültü yeniden duyuldu ve kalabalık ayağa kalkıp Merlin'in adını bağırmaya başladı.

Sonra sarayın kapıları ardına kadar açıldı ve kalabalık yavaş yavaş sessizleşti.

Bir an için kapı ağzı karanlık bir delik gibi göründü, sonra tam donanımlı genç bir savaşçı karanlıkların içinden çıktı ve platformun en üst basamağında durdu.

Çok güzel olması dışında büyüleyici bir yanı veya başka bir özelliği yoktu. Onu tarif edecek başka kelime bulmak mümkün değildi. Eğrilmiş uzuvlar, sakat bacaklar, guatrlı boğazlar, yara izi dolu yüzler arasında ve yorgun ruhların dünyasında bu savaşçı güzeldi. Uzun boylu, ince, altın saçlıydı ve tertemiz yüzü iyiliksever ve nazik olarak nitelendirilebilirdi. Gözleri parlak maviydi. Miğfer taşımıyordu ve saçları, bir kızınki kadar uzun saçları, omuzlarından aşağı dökülü-

yordu. Parlak, tek parça bir göğüs zırhı vardı, beyaz bacak zırhları ve beyaz kılıç kını taşıyordu. Savaş donanımı değerli gibiydi, bu yüzden de onun kim olduğunu merak ettim. Britanya'daki savaşçıların çoğunu – hiç olmazsa bu genç adamınki gibi pahalı zırhlar alabilecek olanlarını – tanıdığımı sanırdım, ama o benim için yabancıydı. Kalabalığa gülümsedi, sonra iki kolunu havaya kaldırarak diz çökmelerini işaret etti.

Issa ve ben ayakta durduk. Bu, belki birer savaşçı olarak kendini beğenmişliğimizden, belki de kalabalığın başlarının üzerinden olanları görmek istememizdendi.

Uzun saçlı savaşçı konuşmadı, ama kalabalık diz çökünce gülümseyerek onlara teşekkür etti ve sonra kemerli platformda yürüyerek meşaleleri birer birer takılı oldukları askılardan çıkarıp hazır bekleyen su dolu fıçılarda söndürdü. Bunun daha önce provası yapılmış bir gösteri olduğunu anladım. Avlu git gide kararadı, sonunda bir tek sarayın büyük kapısının iki yanında yanan meşaleler kaldı. Ay küçüktü, gece ise karanlık ve soğuktu.

Beyazlar içindeki savaşçı yanan iki meşalenin arasında durdu. "Britanya'nın Çocukları!" dedi, güzelliğiyle mütenasip sesi nazik ve sıcak çıkıyordu. "Tanrılarınıza dua edin. Bu duvarlar arasında Britanya'nın Hazineleri duruyor ve yakında, çok yakında, güçleri açığa çıkacak, ama şimdi onların gücünü görebilmeniz için, Tanrıların bizimle konuşmasını sağlayacağız." Bu sözlerle son iki meşaleyi de söndürdü ve avlu birden karanlığa gömüldü.

Hiçbir şey olmadı. Kalabalık mırıldandı, Bel, Gofannon Grannos ve Don'a seslenerek güçlerini göstermelerini istediler. Tüylerim ürperdi ve Hywel'in Gazabı'nın kabzasını kavradım. Tanrılar üzerimizde uçuşuyorlar mıydı? Bulutların arasında parıldayan birkaç yıldıza baktım ve büyük Tanrıların daha yukarılarda havada durduklarını hayal ettim ve sonra birden Issa hayrete düştüğü için bir ses çıkardı ve yıldızlardan aşağıya baktım.

Ve ben de aynı şekilde hayret ettim.

Çünkü bir kız, daha kadın olamamış bir çocuk, karanlıkların içinden belirivermişti. Narin bir kızdı, genç olduğu için güzel, güzel olduğu için zarif ve yeni doğmuş bir bebek gibi çırıl çıplaktı. Narin yapılıydı, küçük dik göğüsleri ve uzun bacakları vardı. Bir elinde bir demet zambak, bir elinde de dar namlulu bir kılıç taşıyordu.

Sadece onu seyrettim. Zira alevlerin aydınlığını izleyen karanlığın içinde kız parıldıyordu. Gerçekten parıldıyordu. Beyaz pırıltılı bir ışıkla parlıyordu. Çok keskin bir ışık değildi, gözlerimi kamaştırmıyordu, ama sanki cildine yıldız tozu serpilmiş gibiydi. Bir toz gibi be-

denine, bacaklarına, kollarına ve saçına dağılmış, yüzüne dokunmamış bir pırıltı. Zambaklar ve kılıcının ince uzun namlusu da parıldıyordu.

Parıldayan kız terasta yürüdü. Avludaki insanların sakat ellerini ve hasta çocuklarını ona uzattıklarının farkında değilmiş gibiydi. Onları görmezden gelerek, dikkatle, özenle adım atarak kemerlerin altında gölgede kalan yüzünü taşlara çevirip yürüyordu. Tüy kadar hafifti. Kendi içine kapanmış, kendi rüyaları içinde kaybolmuş gibiydi. Halk inleyerek ona sesleniyordu, ama o kimseye bakmıyordu. Sadece yürüdü ve garip ışık bedeninde, kollarında ve bacaklarında, parıldayan ışığın ortasında siyah bir maske gibi duran yüzüne yakın uzun saçlarında, parıldadı. Ama bir şekilde, belki de içgüdüsel olarak yüzünün de güzel olduğunu hissettim. Issa ile durduğum yerin yakınına geldi ve burada birden o kapkaranlık yüzünü çevirip bize baktı. Bana denizi hatırlatan bir şeyin kokusunu aldım. Ve sonra birden ortaya çıktığı gibi aynı çabuklukla bir kapıdan girerek kayboldu ve kalabalık iç geçirdi.

"Bu neydi?" diye sordu Issa bana.

"Bilmiyorum" diye cevap verdim. Korkuyordum. Bu bir çılgınlık değildi, bu gerçekti çünkü onu görmüştüm. Ama bu neydi? Bir Tanrıça mıydı? Ama neden deniz kokusu almıştım? Belki de Manawydan'ın ruhlarından biriydi dedim Issa'ya. Manawydan Deniz Tanrıçasıydı ve gerçekten de su perileri tuz kokabilirdi.

İkinci görüntü için uzun süre bekledik, ama ortaya çıktığında parıldayan deniz perisinden çok daha az etkileyiciydi. Sarayın damında siyah bir şekil belirdi ve büyüyerek silahlı, pelerinli, büyük bir geyiğin boynuzlarıyla süslenmiş devasa bir miğferi olan bir savaşçı oldu. Adam karanlıkta neredeyse hiç görünmüyordu, ama ay bulutların arasından bir ara sıyrılınca ne olduğunu gördük, kalabalık uğuldadı, üstümüzde kollarını açmış ve yüzü devasa miğferinin yanaklıklarıyla saklanan bir adamdı bu. Bir mızrağı ve bir kılıcı vardı. Bir an için orada durdu ve sonra o da kayboldu. Kaybolurken damın kiremitlerinden birinin kaydığını duyduğuma yemin edebilirim.

O kaybolduğu anda çıplak kız yeniden ortaya çıktı, ama bu sefer sanki birden bire terasın merdivenlerinde ortaya çıkmış gibiydi. Bir an için her yer kararda ve sonra o uzun, parıldayan beden karşımıza çıktı. Yüzü yine karanlıktaydı ve sanki ışıldayan saçlarıyla çerçevelenmiş bir maske gibiydi. Bir an hareketsiz durdu ve sonra, ayak parmaklarıyla terasın aynı noktasını kesen, çevreleyen girift hareketler yaparak, ağır ağır dans etti. Yere bakıyordu ve dans ediyordu. Bu dünyadan olmayan parıltılı ışık sanki bedeninden yıkanıp gitmiş gibiydi, çünkü bedeninin bazı kısımları diğerlerine göre daha az parlaktı, ama bu in-

san yapısı bir şey değildi. Issa ve ben dizlerimizin üzerine çökmüştük, bu Tanrılardan bir işaret olmalıydı. Karanlık içinde bir ışıktı, geride kalanlar arasında bir güzellik. Su perisi dansına devam etti, bedenindeki ışık yavaş yavaş sönükleşti ve sonra kemerlerin gölgesinde parıldayan bu güzellik durdu, kollarını ve bacaklarını açtı bize doğru dönerek ortadan kayboldu.

Biraz sonra Saray'dan yanan iki meşale getirildi. Kalabalık artık Tanrılarına seslenerek, Merlin'i görmek için bağırıyordu ve en sonunda o sarayın kapısında göründü. Beyaz Savaşçı meşalelerden birini, Nimue diğerini taşıyordu.

Beyazlar içindeki uzun boylu Merlin en üst basamağa geldi, durdu. Kalabalığın çağırmasını bekledi. Neredeyse beline kadar uzamış olan gri sakalını, siyah kurdelelerle bağlamış, örmüştü. Atkuyruğu yaptığı uzun beyaz saçlarını da örmüştü. Siyah asasını taşıyordu ve bir süre sonra kalabalığın susması için işaret ederek asasını havaya kaldırdı. "Bir şeyler gördünüz mü?" diye sordu merakla.

"Evet! Evet!" diye bağırdı kalabalık ve Merlin'in yaşlı, akıllı ve yaramaz yüzünde mutlu bir şaşkınlık belirdi, sanki avluda neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Gülümseyip, kenara çekilip, boşta olan eliyle işaret etti. İki küçük çocuk, bir kız ve bir oğlan, saraydan Clyddno Eiddyn'in Kazanı'nı taşıyarak çıkarttılar. Britanya Hazineleri'nin çoğu küçük şeylerdi, hatta sıradan şeyler, ama Kazan gerçek bir hazineydi, onun için en güçlü hazineydi. Bu, büyük gümüş bir kâseydi, üzeri altın savaşçı ve canavar şekilleriyle süslenmişti. İki çocuk ağır Kazan'ı zorlukla taşıyorlardı, ama sonunda druidin yanında yere koymayı başardılar. "Britanya'nın Hazineleri bende!" diye bağırdı Merlin, kalabalık iç geçirerek cevap verdi. "Yakında, çok yakında" diye devam etti, "hazinelerin gücü serbest kalacak. Britanya yeniden kurulacak. Düşmanlarımız mahvolacak!" Avluda tezahüratın yankılarının bitmesini bekledi. "Bu gece Tanrıların gücünü gördünüz, ama gördüğünüz şey ufacık, önemi olmayan bir şeydi. Yakında tüm Britanya görecek, ama Tanrıları çağıracaksak sizin yardımınıza ihtiyacım var."

Kalabalık bağırarak yardım edeceğini söyledi ve Merlin onlara gülümseyerek baktı. Bu ifadesi beni kuşkulandırdı. İçimden bir ses onun bu kalabalıkla oyun oynadığını söylüyordu, ama Merlin, dedim kendi kendime bir kızı karanlıkta parıldatamaz. Onu görmüştüm ve inanmayı o kadar çok istiyordum ki, o narin parıldayan beden beni Tanrıların bizi terk etmediklerine ikna ediyordu.

"Mai Dun'a gelmelisiniz" dedi Merlin sert bir sesle. "Gücünüz olduğu sürece gelmelisiniz ve beraberinizde yiyecek getirmelisiniz. Silahınız varsa getirin. Mai Dun'da çalışacağız ve bu çalışma uzun ve

yorucu olacak, ama Samain'de, ölüler yürüdüklerinde, birlikte Tanrıları çağıracağız. Siz ve ben!" Durdu ve asasının ucunu kalabalığa doğru uzattı, kalabalıkta birini arıyormuş gibi asayı çevirdi ve sonra bende karar kıldı. "Lord Derfel Cadarn!" diye çağırdı Merlin.

"Lordum?" diye yanıtladım, kalabalığın arasından seçilmiş olmaktan utanarak.

"Sen kalacaksın Derfel. Geri kalanlarınız, şimdi gidin. Evlerinize gidin, çünkü Tanrılar Samain arifesine kadar gelmeyecekler. Evlerinize gidin, tarlalarınızla meşgul olun, sonra Mai Dun'a gelin. Baltalarınızı, yiyeceklerinizi getirin ve Tanrılarınızın tüm muhteşemliğini görmeye hazırlanın. Şimdi gidin! Gidin!"

Kalabalık Merlin'e itaat ederek hemen dağıldı. Birçoğu durarak pelerinime dokundu, çünkü ben Clyddno Eiddyn'in Kazanı'nı Ynys Mon'daki saklandığı yerden getiren savaşçılardan biriydim ve hiç değilse paganlar arasında kahramandım. İnsanlar Issa'ya da dokundular, o da Kazan Savaşçıları'ndan biriydi. Kalabalık dağıldıktan sonra, ben Merlin'le konuşmaya gittiğimde Issa kapıda bekledi. Merlin'i selamladım. Sağlığını sorunca, sorularımı eliyle savuşturarak bana gecenin garip olaylarını beğenip beğenmediğimi sordu.

"O neydi?" diye sordum.

"Ne neydi?" diye sordu.

"Karanlıktaki kız" dedim.

Gözleri hayret etmiş gibi açıldı. "Gene mi geldi? Geldi değil mi? Ne kadar ilginç. Kanatları olan kız mıydı, yoksa parıldayan kız mıydı? Onun kim olduğu konusunda bir fikrim yok Derfel. Bu dünyadaki tüm sırları ben çözemem. Arthur'la beraber çok dolaştın ve onun gibi sen de her şeyin olağan bir açıklaması olması gerektiğine inanıyorsun. Ama ne yazık ki Tanrılar kendilerini nadiren açıklarlar. Biraz işe yara da Kazan'ı içeri taşı."

Büyük Kazan'ı kaldırdım ve Saray'ın sütunlu büyük salonuna taşıdım. Daha erken saatlerde buraya geldiğimde salon boştu, ama şimdi bir divan, alçak bir masa ve yağ lambalarının durduğu dört ayak vardı. Genç, yakışıklı, uzun saçlı, beyaz zırhlı savaşçı siyah, eski bir elbise giymiş oturduğu divandan bana gülümsüyordu, Nimue ise lambaların fitillerini yakmak için ateş taşıyordu. "Bugün öğleden sonra bu salon boştu" dedim onu suçlar gibi.

"Sana öyle gözükmüş olmalı" dedi Merlin havalı bir şekilde, "Belki de sadece kendimizi göstermek istemedik. Prens Gawain ile tanıştın mı?" Ayağa kalkarak beni selamlamak için eğilen genç adamı eliyle işaret etti. "Gawain Broceliande Kralı Budic'in oğlu" diye takdim etti Merlin, Prensi. "Yani Arthur'un yeğeni oluyor."

"Lord Prens" diye selamladım Gawain'i. Gawain'den söz edildiğini duymuştum, ama hiç karşılaşmamıştım. Broceliande, Armorica Denizi'nin ötesindeki Britanya Krallıklarından biriydi ve Frankların baskısı arttıkça bu krallıktan ziyaretçilerin sayısı da çok azalmıştı.

"Sizinle tanışmaktan onur duydum Lord Derfel" dedi Gawain kibar bir şekilde. "Ününüzü Britanya'dan çok uzaklarda da duyuyoruz."

"Saçmalama Gawain" dedi Merlin sert bir sesle. "Derfel'in ünü de neymiş, yağ tutmuş beyniyle mi böbürleniyor acaba? Gawain burada bana yardım ediyor" diye açıkladı.

"Ne yapmak için?" diye sordum.

"Hazineleri korumak için tabiatıyla. Muhteşem bir mızrakçı, en azından öyle olduğunu söylüyorlar. Bu doğru mu Gawain? Sen muhteşem misin?"

Gawain sadece gülümsedi. Pek de muhteşem görünmüyordu, çünkü hâlâ gençti belki on beş, on altı yaz görmüştü, hâlâ tıraş olması gerekmiyordu. Uzun saçları yüzüne kızımsı bir ifade veriyordu ve o pahalı olduğunu düşündüğüm beyaz zırhının da şimdi üzeri beyaz boyanmış dümdüz demir bir zırh olduğunu görebiliyordum. Kendine güveni ve inkar edilemez yakışıklılığı olmasaydı, gülünç olacaktı.

"Söyle bakalım son görüştüğümüzden beri ne yapıyorsun?" diye sordu Merlin. Ona Guinevere'dan söz ettim, Guinevere'ın yaşamı boyunca hapsedileceğine inandığımı söyleyince buna güldü. "Arthur yarım akıllıdır" dedi. "Guinevere akıllı olabilir, ama Arthur'un ona ihtiyacı yok. Basit ve aptal bir şeye, Saksonlar konusunda neşeli düşüncelere dalarken yatağını ısıtacak bir şeye ihtiyacı var." Sedire oturdu, Kazan'ı dışarıya taşımış olan iki küçük çocuk ona bir tepside ekmek, peynir ve bir tas bal birası getirdiklerinde gülümsedi. "Akşam yemeği" dedi mutlulukla. "Katıl bana Derfel, seninle konuşacaklarımız var. Otur! Döşemeyi rahat bulacağını umarım. Nimue'nin yanına otur."

Oturdum. Şimdiye kadar Nimue beni görmezden gelmişti. Bir kral tarafından oyulan göz çukuru bir deri parçasıyla örtülmüştü, güneye Guinevere'ın Deniz Sarayı'na gittiğimizde kısacık kesilen saçları uzamıştı, ama yine de ona oğlanımsı bir görünüm verecek kadar kısaydı. Kızgın görünüyordu, ama Nimue her zaman kızgın görünürdü. Yaşamı bir tek şeye adanmıştı; Tanrılara hizmete ve onu bu yoldan ayıracak her şeyden nefret ederdi ve belki de Merlin'in alaycı şakalarını bir zaman kaybı olarak görüyordu. Onunla beraber büyümüştük, çocukluk günlerimizde onun hayatını birçok kez kurtarmıştım, ona yiyecek vermiş, onu giydirmiştim ama hâlâ bana aptal muamelesi yapıyordu.

"Britanya'yı kim yönetiyor?" diye sordu birden.

"Yanlış soru" diye onu azarladı Merlin beklenmedik bir hiddetle. "Yanlış soru!"

"Eee?" dedi bana Nimue, Merlin'in kızgınlığını duymazdan gelerek.

"Britanya'yı kimse yönetmiyor" dedim.

"Doğru cevap" dedi Merlin intikam alırcasına. Kızgınlığı, Merlin'in sedirinin arkasında ayakta duran ve Nimue'ye endişeyle bakan Gawain'i rahatsız etmişti. Nimue'den korkuyordu, ama onu bundan dolayı suçlayamazdım. Nimue çoğu insanı korkuturdu.

"Peki ya Dumnonia'yı kim yönetiyor?" diye sordu.

"Arthur" diye yanıtladım.

Nimue Merlin'e zafer kazanmışcasına bir bakış fırlattı. Ama druid başını salladı. "Sözcük *rex*," dedi, "*rex* ve ikinizden birinin Latince konusunda en ufak bir bilgisi olsaydı *rex*'in kral demek olduğunu bilirdiniz, kral demek, imparator değil. İmparator sözcüğü *imperator*. Cahilsiniz diye her şeyi tehlikeye mi atacağız?"

"Arthur, Dumnonia'yı yönetiyor" diye ısrar etti Nimue.

Merlin onu görmezden gelerek bana, "Burada kral kim?" diye sordu.

"Mordred tabii ki."

"Tabii ki Mordred" diye tekrarladı. "Mordred!" Nimue'ye tükürdü. "Mordred!"

Nimue inatçılığından canı sıkılmış gibi başını çevirdi. Neyi tartıştıklarını anlayamadığımdan aptallaşmıştım. İki çocuk perdeyle örtülü kapıdan girerek yeniden peynir ve ekmek getirdiklerinden neyi tartıştıklarını soramadım. Tepsileri yere bıraktıklarında burnuma deniz kokusu, tuz ve parıldayan çıplak kızın deniz yosunu kokusu geldi. Çocuklar kapıdan çıktıklarında koku da onlarla birlikte kayboldu.

"Öyleyse," dedi Merlin tartışmayı kazanmış bir adamın tatmin olmuş havasıyla "Mordred'in çocuğu var mı?"

"Birçok çocuğu vardır sanırım" dedim. "Sürekli kızlara tecavüz ediyor."

"Kralların hepsinin yaptığı gibi" dedi Merlin umursamadan "Ve prenslerin de. Sen kızlara tecavüz ediyor musun Gawain?"

"Hayır Lordum" Gawain sorudan utanmış gibiydi.

"Mordred her zaman bir tecavüzcüydü" dedi Merlin. "Bu bakımdan babasına ve büyükbabasına benzemiş. Ama onların genç Mordred'den çok daha kibar olduklarını söylemek zorundayım. Uther'e gelince, o güzel bir yüze dayanamazdı. Havasındaysa çirkin olanına da

dayanamazdı. Arthur ise tecavüze hiç yanaşmadı. Bu bakımdan senin gibi Gawain."

"Bunu duyduğuma memnun oldum" dedi Gawain. Merlin kızmış gibi gözlerini devirdi.

"Peki Arthur Mordred'e ne yapacak?" diye sordu druid.

"Burada hapsedilecek Lordum" dedim sarayı işaret ederek.

"Hapsedilecek öyle mi?" Merlin eğleniyor gibiydi. "Guinevere bir yere kapatılacak, Piskopos Sansum bir yere kapatılacak, bu böyle giderse Arthur'un yaşamındaki herkes yakında hapsedilecek! Hepimiz kuru ekmek ve suya mahkûm edileceğiz. Arthur ne kadar aptal! Mordred'in beynini dağıtması gerekir." Mordred krallığı miras olarak aldığında daha çocuktu ve Arthur çocuk büyüyünceye kadar krallık yetkilerini kullanmıştı. Ama çocuk ergenlik çağına gelince, Kral Uther'e verdiği söze uyarak Arthur krallığı Mordred'e devretmişti. Mordred yetkilerini kötüye kullanmış ve hatta Arthur'u öldürmek için planlar yapmıştı ve bu planlar Sansum ve Lancelot'u ayaklanmaları için cesaretlendirmişti. Şimdi Mordred hapsedilecekti. Ama Arthur damarlarında Tanrıların kanı dolaşan Dumnonia'nın yasal kralına, gücünü kullanmasına izin verilmeyecek olsa da, onurlu muamele edilmesi konusunda kararlıydı. Bu zengin sarayda gözaltında tutulacak, istediği tüm lüksler sağlanacak, ama bela çıkartmasına izin verilmeyecekti. "Yani" dedi Merlin, "Mordred'in piçleri var."

"Düzinelerce olduğunu düşünüyorum."

"Sanki düşünebilirmişsin gibi" dedi Merlin kızarak. "Bana bir isim ver Derfel! Bir isim ver bana!"

Bir an düşündüm. Mordred'in çocukluk döneminde, görevi tereddütle ve çok kötü yapmış olmama rağmen, koruyucusu olduğumdan dolayı günahlarını herkesten daha iyi bilecek durumdaydım. Ona bir baba olamamıştım, Ceinwyn ise ona annelik etmeyi denemişti ama o da başaramamıştı. Lanet çocuk, kızgın ve kötü bir insan olmuştu. "Orada bir hizmetçi kız vardı," dedim, "oğlan onunla bir süre zaman geçirdi."

"Kızın adı?" dedi Merlin ağzı peynirle doluyken.

"Cywwylog."

"Cywwylog!" İsim onu eğlendirmişti sanki "Yani onun Cywwylog'dan bir çocuğu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir oğlan. Ondansa tabii. Muhtemelen de öyle."

"Ve bu Cywwylog," dedi Merlin bıçağı sallayarak, "nerelerde şimdi?"

"Sanırım yakınlarda bir yerde" diye yanıtladım. "Bizimle Ermid's Hall'a gelmedi ve Ceinwyn her zaman Mordred'in ona para verdiğini düşünürdü."

"Yani ondan hoşlanıyordu Mordred?"

"Sanırım öyle, evet."

"Bu korkunç, oğlanın iyi bir tarafının olduğunu öğrenmek ne kadar memnuniyet verici bir şey. Cywwylog, öyle mi? Onu bulabilir misin Gawain?"

"Denerim Lordum." dedi Gawain şevkle.

"Sadece deneme, başar!" dedi Merlin sertçe. "Bu tuhaf isimli Cywwylog nasıl biriydi, Derfel?"

"Kısa boylu," dedim, "tombul ve siyah saçlı."

"Şimdi aramalarımızı Britanya'daki yirmi yaşın altındaki kızları içine alacak şekilde daralttık. Daha iyi tarif edemez misin? Çocuk kaç yaşlarında olmalı şimdi?"

"Altı" dedim, "yanlış hatırlamıyorsam kızıl saçlıydı."

"Peki ya kız?"

Başımı salladım. "Hoştu, ama öyle anılarda yer edecek kadar değil."

"Tüm kızlar anılarda yer ederler," dedi Merlin yumuşak sesle, "özellikle adları Cywwylog olanlar. Bul onu Gawain!"

"Kızı neden bulmak istiyorsunuz?" diye sordum.

"Burnumu senin işlerine sokuyor muyum?" diye sordu Merlin. "Sana gelip kalkanlar ve mızraklar konusunda aptalca sorular soruyor muyum? Seni yasaları nasıl uyguladığın konusunda aptalca sorularla rahatsız ettiğim var mı? Senin ekinlerin hasadını soruyor muyum? Kısaca Derfel senin yaşamına müdahale ederek seni taciz ediyor muyum?"

"Hayır Lordum."

"O zaman rica ederim sen de benim hayatımla bu kadar uğraşma. Tarla farelerinin, kartalların davranışlarını anlamaları gerekmez. Şimdi biraz daha peynir ye Derfel."

Nimue bir şey yemek istemedi. Merlin'in, Arthur'un Dumnonia'nın gerçek yöneticisi olduğunu kabul etmemesinden dolayı hâlâ kızgındı, derin derin düşünüyordu. Merlin Nimue'yi görmezden gelerek Gawain'e takılmaya başladı. Bir daha Mordred'ten söz etmedi, Mai Dun'da ne yapacağını da söylemedi, ama Issa'nın beni beklediği sarayın dış kapısına doğru götürürken sonunda hazinelerden söz etmeye başladı. Druid'in siyah asası, kalabalığın görüntülerin ortaya çıkıp kaybolduğunu izlediği avludan kapıya doğru yürürken döşeme

taşlarında sesler çıkarıyordu. "Adama ihtiyacım var anlayacağın," dedi Merlin, "eğer Tanrıları çağıracaksak yapılacak çok şey var ve ben ve Nimue bunları tek başımıza hiçbir zaman yapamayız. Yüz kadar adama ihtiyacımız var, belki de daha fazlasına!"

"Ne yapmak için ?"

"Göreceksin, göreceksin. Gawain'den hoşlandın mı?"

"İstekli görünüyor."

"Evet, istekli olmasına istekli de, hayran kalınacak biri mi? Köpekler de isteklidir. Bana Arthur'un gençliğini hatırlatıyor. Tüm bu isteklilik iyi bir şey." Güldü.

"Lordum," dedim emin olmak için, "Mai Dun'da ne olacak?"

"Tanrıları çağıracağız tabii ki. Karmaşık bir süreç ve doğru yapabilmek için dua ediyorum. Ama gerçekleşmeyeceğinden de korkuyorum. Nimue, senin de anladığın gibi, her şeyi yanlış yaptığımı düşünüyor, ama göreceğiz bakalım." Bir şey söylemeden biraz yürüdü. "Ama şayet doğru yaparsak, Derfel, eğer doğru yaparsak, o zaman neler göreceğiz neler! Tanrılar tüm güçleriyle gelecekler. Manawydan denizden çıkıp gelecek, ıslak ve tüm ihtişamıyla, Taranis şimşekleriyle gökleri yırtacak, Bel öbür dünyadan ateşini getirecek ve Don ateşten şimşekleriyle bulutları yırtacak. Tüm bunlar Hıristiyanları çok korkutacak öyle değil mi?" Neşeyle, acemice dans eder gibi birkaç adım attı. "Piskoposlar korkudan siyah cüppelerine işeyecekler, öyle değil mi?"

"Ama emin olamıyorsunuz değil mi?" diye sordum güvence arayarak.

"Saçmalama Derfel. Neden sürekli benden garanti istiyorsun? Tek yapabileceğim dini töreni yerine getirmek ve bunu doğru yaptığımı ummak. Ama bu akşam bir şeyler gördün öyle değil mi? Bu seni ikna edemedi mi?"

Tereddüt ettim, gördüklerimin tümünün bir hokkabazlık olmasından kuşku duyuyordum. Ama hokkabazlık bir kızı karanlıkta nasıl parıldatabilirdi ki? "Ve Tanrılar Saksonlara karşı savaşacaklar mı?" diye sordum.

"Onları bunun için çağırıyoruz Derfel" dedi Merlin sabırla. "Amacımız Britanya'yı, Saksonlar ve Hıristiyanlar düzenini bozmadan önceki eski mükemmel günlerine geri götürmek." Kapıda durdu ve dışarıya, karanlığa baktı. "Britanya'yı seviyorum" dedi birden fısıldayarak. "Bu adayı o kadar çok seviyorum ki. Güzel bir yer burası" Elini omzuma koydu. "Lancelot evini yaktı. Şimdi nerede oturuyorsun?"

"Bir ev inşa etmem gerek" dedim, ama bu ev küçük Dian'ımın öldüğü Ermid's Hall'da olmayacaktı.

"Dun Caric boş" dedi Merlin "Orada oturabilirsin, ama bir şartım var. İşim bittiğinde ve Tanrılar yine bizimle birlikte olduğunda, sana gelip senin evinde öleceğim."

"Gelip bizimle yaşayabilirsiniz Lordum" dedim.

"Ölmek için Derfel, ölmek için. Yaşlıyım. Şimdi bir tek görevim kaldı, onu da Mai Dun'da yerine getirmeye çalışacağım." Eli hâlâ omzumdaydı. "Hangi tehlikelerin beni beklediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Korktuğunu hissettim. "Ne tehlikesi Lordum?" diye sordum.

Karanlığın içinden bir baykuşun çığlığı duyuldu, Merlin başını eğerek çığlığın tekrarlanmasını bekledi, ama başka bir ses duyulmadı. "Tüm yaşamım boyunca," dedi, bir süre sonra "Tanrıları Britanya'ya geri getirmeye çalıştım ve şimdi bunu yapacak şeyler elimde, ama işe yarayıp yaramayacaklarını bilmiyorum. Veya töreni yapabilecek kişinin ben olup olmadığını da bilemiyorum. Veya bunun olup olmayacağını görebilecek kadar yaşayıp yaşamayacağımı da bilmiyorum." Omzumu sıktı, "Git Derfel," dedi. "Git. Şimdi uyumalıyım. Yarın güneye gideceğim. Ama Samain'de Dumnonia'ya geleceğim. Sen de gel ve Tanrıların gelişine tanık ol."

"Orada olacağım Lordum."

Gülümsedi ve arkasını döndü. Sersemlemiş bir halde Caer'e geri döndüm. Umut doluydum, ama büyünün şimdi bizi nerelere götüreceğini bilemiyordum. İlkbaharda gelecek olan Saksonların ayaklarına da götürebileceğini düşünüp korkuyordum. Zira Merlin Tanrıları geri getiremezse, Britanya'nın sonu kötü olacaktı.

***

Bulanıklaşmış bir göl gibi Britanya ağır ağır yatışmaya başladı. Lancelot, Arthur'un intikam alacağından korkarak Venta'da sinmişti. Yasal Kralımız Mordred, her türlü onurlu muameleyi görerek ama etrafı mızrakçılarla çevrelenmiş olarak Lindinis'e gelmişti. Guinevere Ynys Wydryn'de Morgan'ın gözetimi altında tutuluyordu, Morgan'ın kocası Sansum, Durnovaria Piskoposu Emry'nin misafirhanesinde hapsedilmişti. Saksonlar kendi sınırlarına çekilmişlerdi, ama bir kez hasat bitip ürün toplanınca iki taraf da vahşice saldırılarına başlayacaktı. Arthur'un Numidialı komutanı Sagramor, Sakson sınırını bekliyordu. Şimdi yine Arthur'un savaş komutanlarından biri olan, yeğeni Culhwch Lancelot'un Belgic sınırını Dunum Kalesi'nde bekliyordu. Müttefikimiz Powys Kralı Cuneglas, Arthur'un emrine yüz mızrakçı bırakmış ve krallığına geri dönmüştü. Dönüş yolunda Dumnonia'ya geri gelmekte olan kız kardeşi Prenses Ceinwyn'i görmüştü. Ceinwyn,

hiçbir zaman evlenmemek için and içmiş olmasına rağmen, benim kadınımdı, ben de onun erkeği. Sonbaharın başlarında iki kızımızla geri geldi ve itiraf etmeliyim ki o geri gelinceye kadar tam anlamıyla mutlu değildim. Glevum'un güneyindeki yolda onları karşıladım ve onu uzun süre kollarımın arasında tuttum, onu bir daha göremeyeceğimi sandığım anlar olmuştu. Çok güzeldi, benim Ceinwyn'im, uzun süre önce Guinevere ile birlikte olmak için planlanan evlilikten vazgeçen Arthur ile nişanlanmış olan Ceinwyn'e, birçok büyük prensler talip olmuşlardı, ama o benimle kaçmıştı. İyi ki de öyle yapmışız.

Caer Cadarn'ın kuzeyinde Dun Caric'te yeni evimize yerleştik. Dun Caric "güzel derenin yanındaki tepe" anlamına geliyordu ve bu isim, mutlu olacağımı düşündüğüm bu güzel yer için pek uygundu. Tepedeki ev meşe kütüklerinden yapılmıştı ve samandan bir damı vardı, çürümeye yüz tutmuş bir koruma duvarıyla çevrelenmiş yarım düzine küçük barınaktan oluşuyordu. Tepenin eteğindeki küçük köyde yaşayanlar, Merlin eski bir druid olan Balise'nin burada yaşamasına izin verdiği için, evin hortlaklı olduğuna inanıyorlardı. Ama mızrakçılarım fareleri ve yuvalarını temizledikten sonra Balise'nin büyücülük malzemelerini de dışarı çıkartmışlardı. Köylüler, eski evden korkularına rağmen kazanları, ayaklıkları ve değeri olan her şeyi alıp götürmüşlerdi, bize de hepsi kalın örümcek ağlarıyla örtülü yılan derileri, kurumuş kemikler, kurumuş kuş ölüleri gibi şeylerden kurtulmak kalmıştı. Kemiklerin çoğu, bir yığın insan kemiğiydi. Ölülerin tekrar bir araya gelerek ruhlarının bizi rahatsız etmemesi için bunları ayrı ayrı yerlere götürüp gömdük.

Arthur, savaşçı olarak eğitmem için bana düzinelerce genç göndermişti. Sonbahar boyunca onlara mızrak ve kalkan disiplinini öğrettim. Zevkten çok görev olarak haftada bir yakındaki Ynys Wydryn'deki Guinevere'ı ziyaret ettim. Ona yiyecek ve havalar soğumaya başlayınca da ayı postundan bir pelerin götürdüm. Bazen yanıma oğlu Gwydre'yi de alıyordum, ama Guinevere'ın onun varlığından rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Oğlanın Dun Caric Deresi'nde balık avlama ve ormanlarda avlanma hikâyelerinden sıkıldığı anlaşılıyordu. Kendisi de avlanmayı severdi, ama avlanması yasaklandığından bu zevki artık tadamıyordu. Bunun yerine tapınağın çevresinde yürüyüşe çıkıyordu. Güzelliği sönmemişti, üzüntüsünü hiçbir zaman itiraf etmemesine rağmen, bu iri gözlerine daha önce olmayan bir parlaklık getirmişti. Üzüntüsünü itiraf edemeyecek kadar gururluydu, ama mutlu olmadığını anlayabiliyordum. Morgan sürekli onu kızdırıyordu, sürekli Hıristiyanlığı anlatıyor ve ona Babilon'un mor fahişesi olduğunu söylüyordu. Guinevere bunlara sessizce katlanıyordu. Tek yakınması, sonbahar başlarında geceler uzamaya başlayıp ilk çığ yere düştüğünde

bana odasının çok soğuk olduğunu söylemek olmuştu. Arthur, Guinevere'ın istediği kadar odun yakabileceğini söyledi. Arthur, adını duymaktan nefret etmesine rağmen, onu hâlâ seviyordu. Guinevere'a gelince, onun kimi sevdiğini bilemiyordum. Bana sürekli Arthur'u soruyordu, ama Lacelot'un adını bir kere bile anmamıştı.

Arthur da bir mahkûmdu, kendi ıstırabının mahkûmu. Evi, eğer bir evi olduysa, Durnovaria'daki krallık sarayıydı, ama o kaleden kaleye giderek Dumnonia'da dolaşmayı ve yeni yılda gelecek Sakson akınlarına karşı bizi hazırlamayı yeğ tutuyordu. Uzun süre kaldığı tek yer Dun Caric'teydi. Onun geldiğini tepeden görürdük ve kısa bir süre sonra, atlıları dereden geçerlerken, bizi uyarmak için boru çalınırdı. Oğlu Gwydre onu karşılamak için tepeden aşağıya koşar ve Arthur Llamrei'nin eyerinden eğilerek oğlunu atının üstüne alır ve atını kapımıza doğru sürerdi. Oğluna karşı, aslında tüm çocuklara karşı yumuşaktı, ama büyüklere karşı soğuk ve içine kapanıktı. Eski Arthur, neşeli, şevkli Arthur gitmişti. İçini yalnızca Ceinwyn'e açardı. Ne zaman Dun Caric'e gelse onunla saatlerce konuşurdu. Guinevere hakkında konuşurlardı, başka ne hakkında konuşacaklardı ki? "Onu hâlâ seviyor" dedi Ceinwyn bana.

"Yeniden evlenmeli" dedim.

"Nasıl evlenebilir ki?" diye sordu. "Ondan başka kimseyi düşünemiyor ki."

"Ona neler söylüyorsun?"

"Onu affetmesini, tabii ki. Tekrar bir aptallık yapmayacağından eminim ve eğer onu mutlu edecek kadın oysa gururunu bir kenara bırakıp onu yanına almalı."

"Bunu yapmayacak kadar gururlu."

"Öyle görünüyor" dedi onaylamayan bir ifadeyle. Elindeki örekeyi yere bıraktı. "Düşünüyorum da, belki ilk önce Lancelot'u öldürmesi gerekir. Bu onu mutlu kılacaktır."

Arthur sonbaharda bunu denedi. Lancelot'un ülkesinin başkenti Venta'ya ani bir baskın yaptı. Ama Lancelot baskını önceden haber aldı ve koruyucusu Cedric'in yanına sığındı. Yanına, Arthur'un İrlandalı metresi Ailleann'dan olan oğulları Amhar ve Loholt'u da almıştı. İkizler gayrımeşru olmaktan nefret ediyorlardı ve Arthur'un düşmanlarıyla anlaşmışlardı. Arthur, Lancelot'u bulamamıştı, ama hasadımızı kaçınılmaz bir biçimde etkilemiş olan yaz aylarındaki kargaşalıktan dolayı çok ihtiyacımız olan bolca buğday ganimetiyle dönmüştü.

Sonbahar ortalarında, Samain'e iki hafta kala, Venta baskınını izleyen günlerde Arthur yine Dun Caric'e geldi. Daha da zayıflamıştı ve yüzü çökmüştü. Hiçbir zaman ürkütücü bir görünümü olmamıştı, ama

şimdi içine kapanmıştı, insanlar onun ne düşündüğünü anlayamıyorlardı. Bu içine kapanıklık ona esrarengiz bir hava, ruhundaki azap da ona bir sert bir ifade veriyordu. Çabuk kızmazdı, ama şimdi en ufak bir olayda patlıyordu. En fazla kendine kızıyordu, çünkü başarısız olduğuna inanıyordu. İlk doğan çocukları, iki oğlu kendisini terk etmişlerdi, evliliği yürümemişti, Dumnonia onu düş kırıklığına uğratmıştı. Mükemmel bir krallık yaratabileceğini düşünmüştü, adaletin hüküm sürdüğü, güvenli ve barış içinde bir krallık. Ama Hıristiyanlar katliamı seçmişlerdi. Neler olduğunu göremediği için kendi kendini suçluyordu ve şimdi fırtınadan sonraki sessizlikte hayallerini sorguluyordu. "Ufak şeyler yapmaya alışmalıyız Derfel." dedi bana o gün.

Mükemmel bir sonbahar günüydü. Gökyüzünde yer yer bulutlar vardı ve güneş batıdaki, kahverengi sarı renklerle bezenmiş ovayı aydınlatıyordu. Bu kez Arthur Ceinwyn'le yalnız konuşmak istememişti. Beni, Dun Caric'in onarılmış olan koruma duvarının dışına çıkartmış, küçük çayırlıkta düşünceli bir şekilde durmuş, ufukta görünen Tor'a bakıyordu. Guinevere'ın olduğu Ynys Wydryn'e baktı. "Ufak şeyler mi?" diye sordum.

"Saksonları yenmek doğal olarak" Yüzünü buruşturdu, Saksonları yenmenin küçük bir iş olmadığını biliyordu. "Bizimle konuşmayı reddediyorlar. Onlara bir elçi göndersem öldürecekler. Bana öyle dediler geçen hafta."

"Öyle mi dediler?"

"Evet dediler" diye onayladı, çoğul konuşarak Cerdic ve Aelle'i de kastederek. İki Sakson Kralı normal zamanlarda birbirlerine gırtlaklarına yapışırlardı, biz de bunu ağır rüşvetler vererek cesaretlendiriyorduk. Ama şimdi, Arthur'un Britanya Krallıklarına çok iyi öğrettiği şeyi onlar da öğrenmiş görünüyorlardı; sadece birlikten zafer doğar. İki Saksonya kralı Dumnonia'yı ezmek için birleşiyorlardı ve elçi kabul etmemek kararları da bu birleşmenin bir işareti ve kendilerini korumak için bir önlemdi. Arthur'un habercileri kabile şeflerini kandırmak için rüşvet taşıyor olabilirlerdi ve tüm elçiler ne kadar samimi bir şekilde barış yapmaya çalışsalar da düşman hakkında bilgi toplarlardı. Cerdic ve Aelle risk almak istemiyorlardı. Anlaşmazlıklarını göz ardı ederek bizi yok etmek için birleşmişlerdi.

"Salgın hastalıkların onları zayıflatacağını umuyordum" dedim.

"Ama yeni insanlar geldi Derfel" dedi Arthur. "Her gün yeni gemilerin geldiğini duyuyoruz. Ve her gemi de ağzına kadar aç insan dolu. Bizim ne kadar zayıf olduğumuzu biliyorlar, gelecek yıl da binlercesi gelecek, binlercesi." Arthur bu korkunç olasılıktan zevk alıyor gibiydi. "Bir ordu. Belki de bizim, seninle benim sonumuz olacak bu. Kalkan kalkana, yan yana barbar baltacılar tarafından öldürüleceğiz."

"Daha kötü ölümler de var, Lordum."

"Daha iyileri de var" dedi kısaca. Tor'a bakıyordu. Ne zaman Dun Caric'e gelse vadiye bakan Batı yamacında otururdu; hiçbir zaman Caer Cadarn'a bakan doğu yamacında oturmazdı. Onun ne düşündüğünü biliyordum ve o da benim onun ne düşündüğünü bildiğimi biliyordu, ama her sabah Guinevere'ı düşünerek uyandığını ve her gece onu rüyasında görmek için dua ettiğini bilmemi istemediği için, hiçbir zaman onun adını anmazdı. Birden ona dikkatle baktığımı fark etti ve Issa'nın çocukları savaşçı yapmak için eğittiği tarlalara baktı. Birbirine çarpan mızrak gönderlerinin çıkarttığı sesler çınlıyordu ve Issa mızrak temrenlerini aşağıda, kalkanları yukarıda tutmaları için bağırıyordu. "Nasıllar?" diye sordu, başıyla acemileri işaret ederek.

"Yirmi yıl önce bizim olduğumuz gibi" dedim. "O zaman yaşlılar bize hiçbir zaman savaşçı olamayacağımızı söylerlerdi, yirmi yıl sonra bu çocuklar da kendi çocuklarına aynı şeyi söyleyecekler. İyi olacaklar. Bir savaş onları pişirir ve sonra da Britanya'daki herhangi bir savaşçı kadar yararlı olurlar."

"Bir savaş..." dedi karamsar bir sesle Arthur. "Belki de tek bir kez savaşabileceğiz. Saksonlar geldiği zaman, Derfel, sayıları bizden kat ka fazla olacak. Powys ve Gwent de bütün adamlarını gönderseler bile yine de adamları bizden çok olacak." Acı gerçekleri dile getiriyordu. "Merlin merak etmeye gerek olmadığını söylüyor" diye ekledi Arthur, acı bir şekilde gülümseyerek, "Mai Dun'da yapacağı şeyler sayesinde savaşa gerek kalmayacakmış. Oraya gittin mi?"

"Henüz gitmedim."

"Yüzlerce çılgın tepede ateş yakıyormuş. Delilik bu." Yamaçtan aşağıya doğru tükürdü. "Hazinelere güvenmiyorum Derfel, ama kalkan duvarlarına ve keskin mızraklara güveniyorum. Ve bir umudum daha var" Duraksadı.

"Nedir o?" diye sordum.

Dönerek bana baktı. "Düşmanlarımızı bir kere daha ikiye ayırabilirsek" dedi, "o zaman bir şansımız olur. Cerdic tek başına gelirse, Powys ve Gwent de bize yardım ederlerse, onu yenebiliriz. Ama Cerdic ve Aelle'i birlikte yenemem. Ordumuzu kurmak için beş yıl zamanımız olsaydı kazanabilirdim. Ama bunu gelecek ilkbahara kadar yapamam. Tek umudumuz düşmanlarımızın ayrılması." Bu bizim eskiden beri kullandığımız savaş staratejimizdi. Bir Sakson kralına diğeri ile savaşması için rüşvet verirdik, ama Arthur'un bana anlattıklarına bakılırsa, Saksonlar bunun olmaması için gereken tüm önlemleri almaktaydılar. "Aelle'e sürekli barış önerebilirim" diye devam etti Arthur. "Elindeki toprakların tümünü tutacak ve Cerdic'ten alacağı

tüm topraklar da onun olacak, kendisi ve oğulları bu topraklarda hüküm sürebilecekler. Beni anlıyor musun? Gelecek savaşta bizim yanımızda olursa topraklarını sonsuza kadar ona bırakacağım."

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Eski Arthur, Isis tapınağındaki geceden önce benim dostum olan Arthur, bu sözleri hiçbir zaman söylemezdi, çünkü doğru değildi söyledikleri. Hiç kimse Saislere Britanya topraklarını bırakamazdı. Arthur Aelle'in bu yalanlara inanacağı umarak yalan söylüyordu ve birkaç yıl içinde Arthur verdiği sözü bozarak Aelle'e saldıracaktı. Bunu biliyordum, ama bir yalanı yüzüne vurmamam gerektiğini de biliyordum, şayet yüzüne vurursam yalana sanki ben de inanmışım gibi yapamazdım. Yalanı yüzüne vurmak yerine uzaklardaki bir ağacın altında taşa gömülmüş bir andı hatırlattım. "Aelle'i öldüreceğinize and içmiştiniz" dedim. "bu and unutuldu mu?"

"Şimdi hiçbir and umurumda değil" dedi soğuk bir sesle, sonra kızgınlığına hâkim olamadı. "Neden olsun ki? Başkaları bana olan andlarına sadık kaldılar mı ki?"

"Ben kaldım Lordum."

"O zaman bana itaat et Derfel" dedi sertçe "ve Aelle'e git."

Bu talebin geleceğini biliyordum. Ama bir süre ona cevap vermeden gençleri eğreti bir kalkan duvarı oluşturmaları için itip kakan Issa'ya baktım. Sonra Arthur'a döndüm. "Aelle'in elçileri öldürmeye söz verdiğini sanıyordum?"

Arthur bana bakmadı, uzaklardaki yeşillikleri seyrediyordu. "Yaşlılar bu kışın sert geçeceğini söylüyorlar" dedi. "Aelle'in yanıtını ilk kar düşmeden duymak istiyorum."

"Evet Lordum."

Sesimdeki mutsuzluğu duymuş olmalı ki yüzünü bana çevirdi. "Aelle kendi oğlunu öldürmeyecektir."

"Öyle olacağını umut edelim Lordum."

"Öyleyse ona git Derfel" dedi Arthur. Beni olası bir ölüme gönderdiğini biliyordu, ama bu yüzden pişmanlık duymuyordu. Ayağa kalkarak beyaz pelerinindeki otları temizledi. "Gelecek ilkbahar Cerdic'i yenebilirsek Derfel, o zaman Britanya'yı yeniden kurabiliriz."

"Evet Lordum" dedim. O kadar basit bir şeymiş gibi söylüyordu ki; sadece Saksonları yenecek ve sonra Britanya'yı yeniden kuracaktık sanki. Bunun hep böyle olduğunu düşündüm, son bir görev daha yapacaktık ve sonra mutlu olup hayallerimize kavuşacaktık. Ama bir şekilde bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Şimdiyse umutsuzluk içindeydik ve kendimize bir şans daha yaratmak niyetiyle babamı görmek için yola çıkacaktım.

Ben bir Sakson'um. Sakson annem Erce, daha bana hamileyken, Uther tarafından esir edilmiş ve köle olmuştu. Ben de bundan kısa bir süre sonra doğmuştum. Küçük bir çocukken annemden ayırmışlardı beni, ama Sakson dilini öğrenmişim ayrılmadan önce. Sonra, Lancelot'un ayaklanmasının arifesinde annemi bulmuş ve babamın Aelle olduğunu öğrenmiştim.

O halde kanım saf Sakson kanıydı ve üstelik kraliyet kanı taşıyordum. Ama Britanyalılar arasında büyüdüğüm için Saislere bir yakınlık duymuyordum. Benim için, Arthur ve hür doğmuş bütün Britanyalılar için de olduğu gibi, Saisler denizaşırı ülkelerden gelen bir salgın gibiydi.

Nereden geldiklerini kimse bilmiyordu. Arthur'un komutanları arasında en çok seyahat etmiş olan Sagramor, Sakson ülkesinin uzaklarda, ormanlık ve bataklık sisleri içinde bir ülke olduğunu söylemişti bana, kendisi oraya hiç gitmemişti. Ama orasının denizaşırı bir yerlerde olduğunu ve Saksonları kendi ülkelerini terk ederek, Britanya toprakları çok daha güzel olduğu için, buraya geldiklerini söylüyordu. Saksonların kendilerinin de dünyanın en uzak ucundan gelen daha da garip başka düşmanlar tarafından istila edilmek istendiğini duymuştum. Sebebi ne olursa olsun yaklaşık yüz yıldır Saksonlar topraklarımızı almak için denizden geliyorlardı ve şimdi doğu İngiltere'nin tamamını ellerine geçirmişlerdi. Biz, bizden çalınmış bu topraklara Lloegyr diyorduk, Yitirilmiş Topraklar ve Britanya'da bir tek insan yoktu Yitirilmiş Toprakları geri almayı düşlemeyen. Merlin ve Nimue bu toprakların ancak Tanrılar tarafından geri alınabileceğine inanıyorlardı, Arthur ise bunu kılıçla yapmak istiyordu. Benim görevim ise düşmanlarımızı ikiye ayırmaktı, Tanrıların veya Arthur'un işini kolaylaştırmak için.

Sonbaharda meşelerin kahverengiye, böğürtlenlerin kırmızıya dönüştüğü, soğuğun sabah kırağısıyla etrafı beyazlaştırdığı zaman yola çıktım. Yalnız başıma seyahat ediyordum. Aelle gelen elçileri öldüre-

cekse bir tek insanın ölmesi daha iyiyiydi. Ceinwyn yanıma bir savaşçı grubu almam için yalvarmıştı, ama bunun ne yararı olacaktı ki? Bir savaşçı grubu Aelle'in tüm ordusunun karşısına çıkamazdı ve böylece rüzgâr söğütlerden ilk kahverengi yaprakları koparırken doğuya doğru at sürdüm. Ceinwyn hiç olmazsa Samain'e kadar beklememi istemişti, zira Mai Dun'da Merlin'in büyüleri işe yarayacak olursa Saksonlara bir elçi gönderilmesine gerek kalmayacaktı. Ama Arthur'un gecikmeye tahammülü yoktu. Aelle'in düzenbaz olmasına güveniyordu ve Sakson kralından bir yanıt bekliyordu. Böylece yaşamayı umut ederek ve Samain arifesinde Dumnonia'ya geri dönmeyi düşünerek at sürüyordum. Kılıcım yanımdaydı ve kalkanım sırtıma asılıydı, ama bunun dışında zırh veya silah taşımıyordum.

Doğruca doğuya gitmedim. Çünkü bu yol beni Cerdic'in topraklarının yakınına getireceği için tehlikeliydi. Bunun yerine Gwent'e, kuzeye doğru, gittim ve sonra doğuya döndüm Aelle'in hüküm sürdüğü Sakson topraklarının sınırına doğru yol aldım. Bir buçuk gün boyunca Gwent'in zengin çiftlik topraklarından geçtim. Villaların ve evlerin damlarından dumanlar yükseliyordu. Tarlalar kış kesimi için toplanmış olan hayvanların ayakları altında çamura bulanmıştı ve böğürtüleri de melankolik bir hava katıyordu ortama. Hava kışın ilk belirtilerini veriyordu ve güneş solgun yüzünü sislerin arasından çıkarmaya çalışıyordu. Kırlangıçlar darı tarlalarının üzerinde uçuşuyorlardı.

Doğuya doğru gittikçe arazi değişmeye başladı. Gwent bir Hıristiyan toprağıydı ve ilk önce büyük, özenle yapılmış kiliseler gördüm, ama ikinci gün orta bölgelere gelince kiliseler daha ufaldı ve çiftlikler daha fakirleşti. Buralar kimsenin, ne Britanyalıların ne de Saksonların, hiç kimsenin hüküm sürmediği, ama her iki taraf için de ölüm bölgesi olan yerlerdi. Burada otlaklar, bir zamanlar tüm bir aileyi doyurmuş olan çayırlıklar, meşe fidanları, çalılıklar, söğütler ve karaağaçlarla doluydu. Villalar, damı olmayan harabeler ve evler, yanmış siyah birer iskelet olarak kalmıştı. Buna rağmen burada hâlâ insanlar yaşıyordu. Yakındaki koruluktan gelen ayak seslerini duyunca, bir defasında bu vahşi yerlere sığınmış, efendisi olmayan insanlardan korkup Hywel'in Gazabı'nı çektim. Ama o akşamüstü bir grup mızrakçı yolumu kesinceye kadar karşıma kimse çıkmadı. Bunlar Gwentliydi ve Meurig'in tüm askerleri gibi eski Roma üniformalarının benzerlerini giyiyorlardı; bronz göğüslükleri, kırmızıya boyanmış atkuyruğu saçından miğfer tepelikleri ve paslı kırmızı pelerinleri vardı. Liderleri Carig isminde bir Hıristiyandı ve beni dik bir yamaçtaki açık koruganlarına davet etti. Carig'in görevi sınırı korumaktı ve sertçe bana buralarda ne işim olduğunu sordu. Ama sadece adımı verip Arthur'un adına seyahat ettiğimi söyleyince başka bir şey sormadı.

Carig'in koruganı basit ağaçtan bir koruma duvarının içine yapılmış, açık ocaklarının dumanıyla kaplı birkaç kulübeden ibaretti. Carig'in adamları yağmaladıkları bir Sakson mızrağına geçirdikleri geyik etini ateş üzerinde kızartırlarken ben de ateş başında ısınmaya çalıştım. Bir günlük mesafe içinde böyle onlarca korugan vardı, hepsi de Aelle'in doğudan gelecek akıncılarına karşı nöbet bekliyorlardı. Dumnonia da benzeri önlemler alıyordu, ama biz orduyu sürekli olarak sınırımıza yakın bir yerde tutuyorduk. Böyle bir ordunun masrafları çok büyüktü ve buğday, deri, tuz ve postlar için vergi ödeyerek bu masrafı karşılayanlar bundan nefret ediyorlardı. Arthur daima vergilerin adil olması ve yükün hafif olması için çaba harcardı, ama şimdi ayaklanmadan sonra Lancelot'u izlemiş olan zenginlerden merhametsizce ağır vergiler alıyordu. Vergiler dengesiz bir şekilde Hıristiyanlara yüklenmişti ve Gwent'in Hıristiyan kralı Meurig, Arthur'a bir protesto mektubu göndermişti, ama Arthur bunu umursamamıştı. Meurig'in sadık adamı Carig bana oldukça soğuk davrandı, ama sınırı geçersem başıma gelecekler konusunda da beni uyardı. "Biliyorsunuz Lordum" dedi, "Saisler sınırdan kimsenin geçmesine izin vermiyorlar."

"Duymuştum bunu."

"Geçen hafta iki tüccar geçti" dedi Carig. "Çanak çömlek ve post götürüyorlardı. Onları uyardım" duraksadı ve sonra omuz silkti, "Saksonlar çanak çömlek ve postlara el koydular, ama iki kelleyi geri gönderdiler."

"Eğer benim kellem geri gelirse," dedim ona, "Arthur'a gönderirsin." Geyik etinin yağlarının ateşe düşerek parlayışını seyrettim. "Lloegry'den hiç yolcu geliyor mu?"

"Haftalardan beri gelmiyor" dedi Carig. "Ama gelecek yıl, kuşku yok ki Dumnonia'da birçok Sakson göreceksiniz."

"Gwent'de olmayacak mı?" diye karşı çıktım.

"Aelle'in bizimle bir kavgası yok" dedi Carig kendine güvenerek. Britanya'nın bu tehlikelere açık sınırında yaptığı görevi fazla sevmeyen, ama yerine getiren sinirli genç bir adamdı Carig. Adamları da disiplinliydiler.

"Siz de Britanyalısınız" dedim Carig'e "ve Aelle de Sakson, bu kavga etmek için yeterli neden değil mi?"

Carig omuz silkti. "Dumnonia zayıf Lordum, Saksonlar bunu biliyorlar. Size saldıracaklar, bize değil." Kaygısızca söylüyordu bunları.

"Ama bir kez Dumnonia'yı ezince," dedim, şom ağızlık ettiğimden talihsizliği savuşturmak için kılıcımdaki demire dokunarak, "Kuzeye, Gwent'e gelmeleri ne kadar zaman alır?"

"İsa bizi korur" dedi Carig dindarca haç çıkartarak. Kulübenin duvarında bir haç asılıydı ve adamlardan biri işkence gören İsa'nın ayaklarına dokunmadan önce yalarak parmaklarını temizledi. Kimseye belli etmeden ateşe tükürdüm.

Sabah doğuya doğru at sürdüm. Gece bulutlar toplanmıştı ve doğan güneş yüzüme savrulan soğuk bir yağmurla karşıladı beni. Delik deşik, otlar bürümüş olan Roma yolu karanlık bir ormana yöneliyordu ve ilerledikçe beni sıkıntı basıyordu. Carig'in sınır karakolunda duyduğum herşey Gwent'in Arthur'un yanında savaşmayacağına inandırmıştı beni. Gwent'in genç kralı Meurig her zaman tereddüt duyan bir savaşçı olmuştu. Babası Tewdric ortak düşmana karşı Britanyalıların birleşmesi gerektiğini biliyordu. Tewdric tahttan feragat etmiş ve Wye nehri kenarında bir keşiş olarak yaşamaya başlamıştı, oğlu ise bir savaş lordu değildi. Gwen'in iyi eğitimli askerleri olmadan Dumnonia kuşku yok ki yok olmaya mahkumdu, ta ki karanlıkta parlayan bir su perisi Tanrıların mucizevi bir şekilde işe el koyduklarını haber verene veya Aelle Arthur'un yalanına inanana kadar. Aelle beni kabul edecek miydi? Onun oğlu olduğuma inanacak mıydı? Sakson kralı bana karşılaştığımız birkaç seferde iyi davranmıştı, ama bunun bir anlamı yoktu, çünkü hâlâ onun düşmanıydım. Islak, yüksek ağaçların altında soğuk yağmurda ilerledikçe daha fazla umutsuzluğa düşüyordum. Arthur'un beni ölüme gönderdiğinden emindim ve daha da kötüsü bunu herşeyi göze alan bir kumarbazın son hamlesini yaparken yaşadığı soğukkanlılıkla yapmıştı.

Öğlene doğru ormandan çıktım ve ortasından ırmak akan bir düzlüğe geldim. Yol ırmak sularının alçaldığı yerden geçiyordu, ama geçit yerinin yanında insanın beline gelecek yükseklikte bir yığın ve ölü bir incir ağacı vardı. Ağacın dallarına adaklar asılmıştı. Büyü benim tanımadığım bir büyüydü, dallarına adaklar asılmış ağacın yolu mu koruduğunu, ırmağın taşkınlarını mı engellediğini, yoksa sadece çocukların yaptığı bir şey mi olduğunu anlayamadım. Attan indim ve dallara asılı şeylerin insan belkemiği parçaları olduğunu gördüm. Demek ki çocukların bir oyunu değildi, ama neydi? Şeytanı kovmak için yığının kenarına tükürdüm, Hywel'in Gazabı'nın kabzasındaki demire dokundum ve atımı yularından çekeren ırmağın sığ yerinden geçtim.

Irmağı geçtikten otuz adım sonra yine ormanlık başlıyordu ve yolun daha yarısına gelmiştim ki dalların altındaki gölgelerden üzerime bir balta fırlatıldı. Balta havada dönüyordu ve günün gri ışıkları baltanın demirinde parıldıyordu. Atış çok isabetsizdi, balta en azından dört adım uzağımdan geçti. Kimse beni durdurmak için bağırmadı, ağaçların arasından bana doğru başka bir saldırı da gelmedi.

"Ben bir Saksonum!" diye bağırdım Saksonca. Hâlâ kimse konuşmuyordu, ama uzaktan fısıldaşmalar ve kırılan dal parçalarının seslerini duyuyordum. "Ben bir Sakson'um," diye bağırdım yeniden ve beni gözleyenlerin Saksonlar olmayıp yasa kaçağı Britanyalılar olabileceğini düşündüm, çünkü hâlâ her kabilenin ve ülkenin efendisinden ayrılmış insanlar burada saklanıyorlardı.

Tam Britanya dilinde bağırarak kimseye zarar vermek istemediğimi söyleyecektim ki, gölgelerin arasından biri Saksonca bağırdı, "Kılıcını buraya doğru at!"

"Gelip alabilirsin kılıcımı" diye yanıt verdim.

Bir süre sessizlik oldu. "Adın ne?" diye sordu ses.

"Derfel," dedim, "Aelle'in oğlu."

Babamın adını meydan okur gibi söylemiştim, bunun onları şaşırttığı anlaşılıyordu, bir süre daha fısıldaştıklarını duydum. Sonra çalıların arasından altı adam çıkıp açıklığa geldiler. Hepsi, Saksonların zırh olarak tercih ettikleri kalın kürkler içindeydiler ve hepsi de mızraklıydı. Birinin başında boynuzlu bir miğfer vardı ve liderleri olduğu anlaşılan bu adam yolun kenarından bana doğru yaklaştı "Derfel," dedi, bana birkaç adım mesafede durarak. "Derfel," dedi yeniden. "Bu adı duydum ve bu bir Sakson adı değil."

"Benim adım," diye yanıtladım "ve ben bir Saksonum."

"Aelle'in oğlusun öyle mi?" Şüphelenmişti.

"Aynen öyle."

Bir an düşündü. Uzun boylu, kahverengi saçlarını miğferinin altına toplamıştı.

Sakalı neredeyse göbeğine kadar iniyordu ve bıyıkları kürkünün altına giymiş olduğu bronz zırhının üst kenarına değiyordu. Bıyığının bir tarafını serbest eliyle burdu ve bıraktı. "Hrothgar, Aelle'in oğlu, onu tanıyorum," dedi düşünceli bir sesle "ve Cyrning Aelle'in oğlu, arkadaşım. Penda, Saebold ve Yffe Aelle'in oğulları onları savaşta gördüm, ama Derfel Aelle'in oğlu mu?" Başını salladı.

"İşte karşında," dedim.

Mızrağını kaldırdı, kalkanımın hâlâ atımın eğerine bağlı olduğunu görüyordu.

"Arthur'un dostu Derfel'i duydum" dedi suçlarcasına.

"O da benim" dedim "ve Aelle'le görülecek bir işim var."

"Hiçbir Britanyalının Aelle'le işi olmaz" dedi, adamları da homurdanarak onayladılar.

"Buna karar verecek olan babamdır, ona bunları anlatması gereken de benim. Seni ilgilendirmiyor."

Döndü ve adamlarına doğru elini salladı. "Bu bizim işimiz."

"Adın nedir?" diye sordum.

Duraksadı, sonra adını söylemenin bir zararı olmayacağına karar vermiş olmalı ki "Ceolwulf," dedi, "Eadbehrt'in oğlu."

"Öyleyse Ceolwulf," dedim, "Babamın beni geciktirdiğini duyduğunda seni ödüllendirmesini mi bekliyorsun? Ödülün ne olacağını düşünüyorsun? Altın mı? Mezar mı?"

Bu bir blöftü, ama işe yaradı. Aelle bana sarılır mı, yoksa öldürür mü bilmiyordum, ama Ceolwulf kralından yeterince korkuyor olmalıydı ki, geçmeme, gönülsüz de olsa izin verdi ve yanıma dört mızrakçı kattı. Kayıp Topraklar'a girdik.

Böylece birkaç kuşaktır pek az Britanyalının ayak bastığı yerlerden geçtim. Buraları düşman topraklarıydı ve iki gün boyunca bu düşmanın topraklarının kalbine seyahat ettim. İlk bakışta Britanya topraklarından pek farklı görünmüyordu. Saksonlar tarlalarımıza el koymuşlardı ve onları bizim yaptığımız gibi ekiyorlardı. Saman yığınlarının biraz daha yüksek olduğunu ve bizimkilere göre daha köşeli yığıldıklarını fark ettim. Evleri de daha sağlam yapılmıştı. Roma villaları terkedilmişti, ama orada burada hâlâ kullanılan birkaç tanesi vardı. Burada Hıristiyan kiliseleri yoktu, görebildiğim kadarıyla hiç tapınak yoktu. Dibine birkaç parça eşya bırakılmış bir sunağın yanından geçtik. Burada hâlâ Britanyalılar yaşıyordu ve bazılarının toprakları bile vardı, ama çoğunluğu köleler veya Saksonların karılarıydı. Yerlerin adları değişmişti ve bana refakat edenler, Britanyalılar buralara hükmederken, buraların adlarının ne olduğunu bilmiyorlardı dahi. Lycceword ve Steortford'dan sonra Leodasham ve Celmeresfort'dan geçtik, tümüne tuhaf Sakson adları verilmişti, ama buraları zengin yerlerdi. İşgalcilerin evleri ve çiftlikleri değil, yerleşik insanların yaşadıkları yerlerdi. Celmeresfort'tan güneye dönerek Beadewan ve Wicford'tan geçtik ve buralardan geçerken refakatçilerim bana gururla şimdi Cerdic'in yazın Aelle'e geri verdiği çiftlik arazilerinden geçtiğimizi söylediler. Bu topraklar dediler, Aelle'in, Batı denizine kadar tüm Britanya'nın ele geçirileceği, ufukta görünen savaşa karşılık sadakatinin bedeliydi. Refakatçilerim kazanacaklarından emindiler. Hepsi de Lancelot'un ayaklanmasıyla Dumnonia'nın nasıl zayıfladığını duymuşlardı ve bu ayaklanma tüm Güney Britanya'yı ele geçirmek üzere Sakson Krallarını birleşmeye yüreklendirmişti.

Aelle'in kış karargâhı, Saksonların Thunreslea adını verdikleri yerdeydi. Karanlık bataklıklar ve killi tarlalar dolu dümdüz bir arazi üzerinde yüksek bir tepeye kurulmuştu. Düzlük olan tepesinden bakılınca güneye doğru geniş Thames nehrinden Cerdic'in hüküm sürdüğü

topraklar görülüyordu. Tepede geniş bir yapı vardı. Koyu meşe kütüklerinden yapılmış sağlam yapının ön cephesinde Aelle'in simgesi bulunuyordu, kanla boyanmış bir boğa kafası. Alacakaranlıkta tek başına olduğundan da büyük görünen siyah bir yapıydı bu. Şeytani bir yapı. Doğuya doğru ağaçların arkasındaki bir köyde yanan birçok ateş görüyordum. Görünüşe göre Thunreslea'ya gelişim bir toplantıya rastlamıştı ve ateşler de halkın kamp kurduğu yeri gösteriyordu. "Bir ziyafet var" diye açıkladı refakatçim.

"Tanrıların onuruna mı?" diye sordum.

"Cerdic'in onuruna. Kralımızla konuşmak üzere geldi."

Zaten pek az olan umudum daha da azaldı. Aelle ile konuşsam hayatta kalma şansım az da olsa vardı, ama Cerdic'le, diye düşündüm, hiç yoktu. Cerdic soğuk, sert bir adamdı, Aelle'in ise duygusal, hatta mert bir ruhu vardı.

Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum ve Ceinwyn'i düşündüm. Tanrılara onu tekrar görmeme izin vermeleri için dua ettim. Sonra yorgun atımın sırtından inmenin, pelerinimi düzeltmemin, kalkanımı eyerden alıp, düşmanlarımla yüz yüze gelmenin zamanı geldi.

Bu korkunç, yüksek yapının saman serpilmiş döşemesinde üç yüze yakın savaşçı vardı ziyafete katılan. Üç yüz gürültücü, neşeli, sakallı ve yüzleri kızarmış, Britanyalıların aksine Lordlarının ziyafet salonuna silahlarıyla girmekte bir sakınca görmeyen adam. Salonun ortasında üç tane çok büyük ateş yanıyordu, duman o kadar koyuydu ki ilk önce salonun en arkasında uzun bir masada oturanları göremedim. İçeri girdiğimi kimse fark etmedi, uzun, açık renk saçlarım ve kalın sakalımla bir Sakson mızrakçısına benziyordum ve harıl harıl yanan ateşin yanından geçerken savaşçılardan biri kalkanımdaki beş köşeli yıldızı gördü ve bu simgeyle savaşta karşılaşmış olduğunu hatırladı. Kahkaha ve konuşmaların üstüne çıkan bir homurtu duyuldu. Ben platform üzerine konulmuş uzun masaya yürüyünceye kadar homurtu bütün salona yayıldı. Bağrışan savaşçılar içki boynuzlarını bırakıp elleriyle döşemeye veya kalkanlarına vurmaya başladılar, yüksek tavandan bu ölüm temposu yankılanmaya başladı.

Masaya vurulan bir kılıcın sesiyle tüm gürültü kesildi. Aelle ayağa kalkmıştı ve kılıcı, bir düzineye yakın adamın oturduğu ve önlerinde dolu tabaklarla içki boynuzları bulunan uzun kabaca yapılmış masadan yongalar kopartmıştı. Cerdic onun yanında oturuyordu. Cerdic'in diğer yanında Lancelot vardı. Üstelik Lancelot buradaki tek Britanyalı da değildi. Yeğeni Bors onun yanında oturuyordu. Arthur'un oğulları Amhar ve Loholt masanın sonunda oturmuşlardı. Hepsi de düşmanla-

rımdı, Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum ve onurlu bir şekilde ölebilmek için dua ettim.

Aelle gözlerini bana dikmişti. Beni iyi tanıyordu, ama oğlu olduğumu biliyor muydu? Lancelot beni görünce şaşırmıştı, hatta bir ara yüzü kızardı. Sonra bir tercümanı yanına çağırdı kısaca bir şeyler söyledi. Tercüman Cerdic'e doğru eğilerek kulağına bir şeyler söyledi. Cerdic de beni tanırdı, ama ne Lancelot'un sözleri ne de düşmanını tanıması yüzündeki anlaşılmaz ifadeyi değiştirdi. Bu bir katilin yüzüydü, tıraşlı, dar çeneli, yüksek geniş bir alnı olan bir yüz. Dudakları inceydi ve seyrek saçları kafasının arkasında atkuyruğu yapılmıştı. Gayet sıradan olan bu yüzü olağanüstü yapan gözleriydi. Soluk renkli, merhametsiz gözler, bir katilin gözleriydi.

Aelle şaşkınlıktan konuşamıyordu. Cerdic'ten daha yaşlıydı, kesinlikle ellinin birkaç yıl üstündeydi, ama hâlâ muhteşem görünüyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, sert ve ablak yüzlü, kırık burunlu, yanakları yara izleriyle dolu, kalın sakalıyla harikuladeydi. Güzel mor bir pelerini vardı üstünde. Boğazına altın bir kolye takmıştı, kollarında altın bilezikleri vardı. Aelle'in herşeyden önce bir savaşçı, büyük bir Sakson savaşçısı olduğu gerçeği saklanamazdı. Sağ elinin iki parmağı yoktu, uzun zaman önce bir savaşta koptuğunu ve bunun intikamını kanla aldığını biliyordum. Sonunda konuştu. "Buraya gelmeye cesaret ettin ha?"

"Sizi görmek için Kral Hazretleri," dedim ve bir dizimin üstüne çöktüm. Sonra Cerdic'e dönüp aynı şeyi yaptım. Lancelot'u ise görmezden geldim. Benim için hiçbir şeydi, Kral Cerdic'in bir adamı, bana olan nefreti yüzünden okunan şık bir Britanyalı haindi sadece.

Cerdic uzun bir bıçakla şişlediği et parçasını ağzına götürdü, sonra duraksadı. "Arthur'un habercilerini kabul etmiyoruz," dedi umursamaz bir ifadeyle "ve buraya gelecek kadar aptal olanlar da öldürülecek." Eti ağzına götürdü ve sanki önemsiz bir sorunu çözmüş gibi döndü. Adamları öldürülmem için uluyorlardı.

Aelle kılıcıyla masaya salondakileri vurarak susturdu. "Arthur adına mı geliyorsun?" diye sordu.

Tanrıların doğruyu söylemediğim için beni bağışlayacağına karar verdim. "Size selamlar getirdim Lordum," dedim, "Erce'den ve Erce'nin oğlundan. Bir oğlun, sizin oğlunuzun size saygılarını getirdim."

Bu sözlerin, çevirisini dinlemiş olan, Lancelot için bir anlamı yoktu. Tekrar tercümana eğildi ve adam tekrar Cerdic'e bir şeyler fısıldadı. Cerdic'in bundan sonra söylediklerinin Lancelot'un kışkırtması olduğuna emindim. "Ölmeli" dedi Cerdic. Sakin bir sesle konu-

şuyordu, ölümüm onun için küçük bir şeymiş gibi. "Bir anlaşmamız var" diye hatırlattı Aelle'e.

"Anlaşma düşmanlarımızın elçilerini kabul etmeyeceğimiz yönünde" dedi Aelle, hâlâ bana bakıyordu.

"Peki, o kim?" diye sordu Cerdic, şimdi hiç olmazsa sinirlendiği görülüyordu.

"Oğlum" dedi Aelle basit bir şekilde, kalabalık salonda bir uğultu duyuldu. "Oğlum o" dedi Aelle tekrar. "Öyle değil mi?"

"Evet oğlunuzum Lordum."

"Başka oğulların da var" dedi Cerdic Aelle'i umursamayarak ve Aelle'in sol tarafında oturan sakallı adamlara işaret ederek. Adamlar da -sanırım üvey kardeşlerim olacaklardı- bana şaşkınlıkla bakıyorlardı. "Arthur'dan bir haber getiriyor!" diye ısrar etti Cerdic. "Bu köpek," bıçağıyla beni işaret ederek, "daima Arthur'a hizmet eder".

"Arthur'dan bir haber getiriyor musun?" diye sordu Aelle.

"Bir oğulun babasına söyleyeceği sözleri var sadece" diye yalan söyledim tekrar. "Başka bir şey yok."

"Ölmesi gerekiyor," dedi Cerdic kısa ve sertçe, salondaki destekçileri de bunu bağırarak onayladılar.

"Kendi oğlumu," dedi Aelle, "kendi evimde öldürmeyeceğim."

"O zaman ben öldürebilir miyim?" dedi Cerdic alaycı bir sesle. "Bir Britanyalı bize gelirse öldürülmelidir." Bu sözleri tüm salondakilere söylüyordu. "Bu konuda aramızda anlaştık!" diye ısrar etti. Cerdic ve adamları da mızraklarıyla kalkanlarına vurup bağırarak bunu onayladılar. "Bu şey," dedi Cerdic eliyle beni işaret ederek, "Arthur için savaşan bir Sakson! İğrenç bir mahlûk ve siz de iğrenç mahlûklara ne yaptığımızı biliyorsunuz." Savaşçılar öldürülmem için yeniden bağrıştılar ve köpekler de havlayarak, hırlayarak gürültüye katıldılar. Lancelot bana anlamsız bir ifadeyle bakıyordu. Amhar ve Loholt öldürülmeme yardımcı olmak istercesine heyecanlanmışlardı. Loholt'un bana, babası sağ elini kılıcıyla keserken kolunu tuttuğum için özel bir nefreti vardı.

Aelle gürültü kesilene kadar bekledi. "Benim evimde," dedi, "benim" sözcüğünü burada Cerdic'in değil, kendisinin karar verdiğini göstermek için vurgalayarak, "bir savaşçı kılıcı elinde ölür. Burada aranızda kılıcı elinde Derfel'i öldürmek isteyen kimse var mı?" Salonda etrafına bakındı, bana meydan okuyacak birini davet edercesine. Kimse ortaya çıkmadı, Aelle masada oturan Cerdic'e döndü. "Seninle anlaşmama aykırı davranmayacağım Cerdic. Mızraklılarımız birlikte yürüyecekler ve oğlumun söyleyebileceği herhangi bir şey bu zafere engel olmayacak."

Cerdic dişleri arasına sıkışan bir et parçasını çıkardı. "Onun kafatası," dedi beni işaret ederek, "savaş için iyi bir alem olur. Onun ölmesini istiyorum."

"O zaman sen öldür onu" dedi Aelle alay edercesine. Belki müttefiklerdi, ama aralarında fazla bağlılık yoktu. Aelle genç Cerdic'i yeni yetme olarak görüyor ve ondan nefret ediyordu. Cerdic ise yaşlı adamın cesaretten yoksun olduğuna inanıyordu.

Cerdic, Aelle'in meydan okumasına gülümseyerek cevap verdi. "Ben değil," dedi sakin bir sesle, "ama benim savaşçım yapacak bu işi". Salona baktı, istediği kişiyi buldu ve ona işaret etti. "Liofa! Burada iğrenç bir mahlûk var! Öldür onu!"

Savaşçılar yeniden bağrışmaya başladılar. Bir döğüş seyredeceklerini düşünerek memnun olmuşlardı. Gece bitmeden içtikleri bal birası yüzünden zaten ölümle sonuçlanacak birçok kavga çıkacaktı, ama bir Kralın Savaşçısı ile bir Kralın oğlu arasındaki ölümüne döğüş, salonun bir köşesinden olanları seyreden iki arpçının melodilerinden daha tatlı geliyordu.

Rakibime bakmak için döndüm, yarı sarhoş olmasını ve Hywel'in Gazabı için kolay bir yem olasını umuyordum, ama ziyafete katılanların arasından ileriye çıkan kişi hiç de beklediğim gibi değildi. İri yarı biri olacağını düşünmüştüm, Aelle'e benzeyen biri olur sanıyordum. Ama bu seçilmiş savaşçı zayıf ve ufak tefek, sakin ve kurnaz yüzlü biriydi, hiçbir yara izi yoktu üzerinde. Pelerinini yere bırakırken bana endişesiz gözlerle baktı ve deri kınından ince uzun bir kılıç çekti. Boğazındaki gümüş banttan başka süs taşımıyordu ve giysileri de seçilmiş savaşçıların tercih ettiği süslü püslü giysilerden değildi. Görünüşü kendine güvendiğini ve deneyimli olduğunu gösteriyordu, yara izi olmayan yüzü ise çok talihli olduğunun veya alışılmamış becerilere sahip olduğunun göstergesiydi. Masanın önündeki açıklığa gelip, kralların karşısında eğildiğinde ürkütücü bir şekilde ayık olduğunu gördüm.

Aelle endişeli görünüyordu. "Benimle konuşmanın bedeli," dedi bana, "kendini Liofa'ya karşı savunman. Veya şimdi ayrılabilir ve evine güvenle dönebilirsin." Savaşçılar bu öneriyi homurdanarak reddettiler.

"Sizinle konuşacağım Kral Hazretleri" dedim.

Aelle başıyla cevabımı onayladı ve yerine oturdu. Mutsuz görünüyordu. Liofa'nın kılıç kullanmakta ürkütücü bir ünü olduğunu tahmin ettim. İyi olmalıydı, yoksa Cerdic'in en iyi savaşçısı olmazdı, ama Aelle'in yüzündeki bir şey bana Liofa'nın iyiden öte olduğunu söylüyordu.

Ama benim de namım duyulmuştu ve bu da Lancelot'un kulağına hızlı hızlı bir şeyler söyleyen Bors'u endişelendirmiş olmalıydı. Yeğeni ona birşeyler söyledikten sonra Lancelot tercümanı çağırdı, tercüman Kral'a söylenenleri çevirdi. Kral dinledikten sonra bana karanlık bir bakış fırlattı.

"Nereden biliyoruz?" diye sordu, "Aelle, bu senin oğlunun Merlin'in bir büyüsünü taşımadığını?"

Saksonlar daima Merlin'den korkmuşlardı ve bu düşünce bir kez daha homurdanmalarına neden oldu.

Aelle'in kaşları çatıldı. "Yanında bir büyü var mı, Derfel?"

"Hayır Kral Hazretleri, yok."

Cerdic ikna olmamıştı. "Bu adamlar Merlin'in büyüsünü anlarlar," dedi eliyle Lancelot'u ve Bors'u işaret ederek; sonra tercümana bir şeyler söyledi, tercüman emirleri Bors'a çevirdi. Bors omuz silkerek masadan kalktı, masanın çevresinden yürüyerek açıklığa geldi. Bana yaklaşırken tereddüt ediyordu, ben de ona bir zarar vermek istemediğimi göstermek istercesine kollarımı açtım. Bors bileklerime baktı, belki de örülmüş otlar veya başka bir muska arıyordu, sonra deri yeleğimin bağlarını açtı. "Ona dikkat et Derfel," dedi Britanya dilinde ve birden şaşkınlıkla Bors'un düşman olmadığını anladım. Lancelot'u ve Cerdic'i bana uyarısını fısıldayabilmek için, beni aramak üzere ikna etmişti. "Bir sansar gibi hızlıdır," diye devam etti Bors, "ve iki eliyle de kılıç kullanır. Özellikle orospu çocuğu ayağı kaymış gibi yaptığında dikkat et." Ceinwyn'in armağanı olan küçük altın broşu gördü. "Bu büyülü mü?"

"Hayır."

"Bunu senin için saklayacağım" diyerek broşu açtı ve salona gösterdi ve savaşçılar bir muska sakladığım için kızgınlıkla bağrıştılar. "Ve kalkanını da bana ver" dedi Bors, zira Lioafa'nın kalkanı yoktu.

Sol kolumdan kayışları çıkarttım ve kalkanı Bors'a verdim. Kalkanı aldı ve platformun kenarına dayadı, sonra da Ceinwyn'in broşunu kalkanın üzerine koydu. Sonra, sanki broşu koyduğu yeri gördüğümden emin olmak ister gibi bana baktı. Ben başımla onayladım.

Cerdic'in seçilmiş savaşçısı kılıcını dumanlı havada salladı. "Teke tek döğüşlerde kırk sekiz adam öldürdüm" dedi bana, sanki sıkıcı bir iş yapıyormuş gibi "ve savaşta öldürdüklerimin sayısı bile unuttum." Durdu, eliyle yüzünü işaret etti. "Tüm bu dövüşlerde," dedi "bir tek yara bile almadım. Ölümünün çabuk olmasını istiyorsan şimdi teslim olabilirsin bana."

"Bana kılıcını verebilirsin," dedim ona, "bir yenilgiden kurtulmak için."

Bu hakaretler bir formaliteydi. Liofa omuz silkerek krallara döndü. Tekrar eğildi ve ben de eğildim. Platformların ortasındaki açıklıkta birbirimize on adım mesafede duruyorduk. Yanan üç ateşten birinin yakınındaydık. Salonun her iki tarafı da heyecanla bekleyen adamlarla doluydu. Bahse girenlerin verdikleri paraların şakırtısını duyuyordum.

Aelle başını eğerek döğüşün başlamasına izin verdi. Hywel'ın Gazabı'nı çekerek kabzasını dudaklarıma götürdüm. Buradaki küçük domuz kemiklerinden birini öptüm. Bu iki kemik parçası benim gerçek muskamdı ve broşdan çok daha güçlü muskalardı. Zira bu kemik parçaları bir zamanlar Merlin'in büyüsünün bir parçasıydılar. Bu kemik parçaları bana büyülü bir koruma sağlamıyorlardı, ben yine de kabzayı ikinci kez öptüm ve Liofa'ya döndüm.

Savaşta keskin yüzleri körleşen ağır, kullanılması zor kılıçlarımız zaman içinde ağır birer demir sopaya dönüşmüştü. Savurmak için büyük güç gerekiyordu. Bir kılıç döğüşünün inceliği yoktur, ama beceri gerektirir. Beceri düşmanı aldatmaktadır, rakibi vuruşun sağdan geleceğine ikna ederek o tarafı korunurken vuruşu soldan yapmaktadır. Gerçekte kılıç döğüşleri böyle becerilerle değil, kaba kuvvetle kazanılır. Bir taraf yorulur ve korunması zayıflar, gardı düşer ve kazanan tarafın kılıcı onu kesip parçalar.

Ama Liofa böyle dövüşmüyordu. Gerçekten de, ne o güne kadar, ne de o günden sonra, Liofa gibi biriyle dövüşmedim. Bana yaklaşırken farkı hissettim. Kılıcı Hywel'in Gazabı kadar uzun, ama daha ince ve hafifti. Hız için ağırlıktan ödün vermişti ve bu adamın Bors'un beni uyardığı gibi çok hızlı olacağını, şimşek gibi hızlı olacağını anladım. Bunu anlar anlamaz da saldırdı. Ama kılıcını büyük bir kavisle sallamak yerine kılıcın ucunu sağ kolumun kaslarına saplamak için dürtüş yaptı. Hamleden uzaklaşarak sakındım. Bunlar o kadar çabuk oluyordu ki, daha sonra döğüşü hatırlamaya çalıştığımda, her hamleyi ve karşı hamleyi yerine oturtmak mümkün olamadı, ama gözlerinde bir pırıltı görmüştüm ve kılıcının yalnızca ileri hamle yapabileceğini anlamıştım. Hamlesinin hızı beni şaşırtmamış gibi davrandım ve hamleyi savuşturmaya çalışmadım. Sadece yana döndüm ve sonra dengesini yitirdiğine inandığım anda da hırıltı çıkararak bir öküzün karnını deşecek bir güçle Hywel'in Gazabı'nı ters bir vuruşla savurdum.

Geriye doğru sıçradı, dengesini hiç yitirmemişti, kollarını iki yana açtı ve kılıcım karnından bir karış uzaklıkta zararsız bir şekilde havayı kesti. Tekrar kılıcımı savurmamı bekledi, ama bunun yerine ben onu bekliyordum. Herkes bağırışıyordu kan görmek için, ama onları dinlemiyordum bile. Bakışlarını Liofa'nın soluk gri gözlerine dikmiştim.

Kılıcını sağ elinde tarttı, kılıcıma değdirmek için ileriye uzattı ve sonra bana doğru hamle yaptı.

Kolayca savuşturdum ve geleceği gecenin gündüzü izlemesi kadar doğal olan ters hamlesini de karşıladım Kılıçların şakırtısı kulakları tırmalıyordu, ama Lioafa'nın savurduğu darbelerde gerçekten büyük bir çaba harcamadığı anlaşılıyordu. Bana beklediğim gibi bir dövüş sunuyordu, ama aynı zamanda ileriye doğru gelirken beni tartıyordu, darbe üstüne darbe vururken. Gittikçe sertleştiklerini hissettiğim vuruşlarını savuşturuyordum ve gerçekten sert bir darbe savurmasını beklediğim bir anda, vuruşunu yarıda kesti, kılıcı elinden bıraktı ve sol eliyle havada kaparak başıma doğru güçle savurdu. Bunu bir yılan kadar çabuk yapmıştı.

Hywel'in Gazabı bu yukarıdan aşağıya doğru gelen vuruşu karşıladı. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Yandan gelen bir vuruşu savuşturmaktaydım, ama birden bire kılıç orada değil başımın üzerinde ölümle birlikte belirmişti. Ama bir şekilde kılıcım doğru yerdeydi ve rakibimin benimkimden çok daha hafif olan kılıcı Hywel'in Gazabı'nın kabza korkuluğuna kadar kaydı ve böylece savuşturma hamlesini bir karşı vuruşa çevirmeye çalıştım. Ancak karşı vuruşum zayıftı ve kolaylıkla geriye sıçradı. Onun yaptığı gibi darbeler vurarak ilerlemeyi sürdürdüm, ama benim darbelerim güçlüydü, herhangi birisi onun karnını deşebilirdi. Hamlelerimin hızı ve şiddeti ona gerilemekten başka bir seçenek bırakmıyordu. Hamlelerimi, benim onun hamlelerini karşıladığım kolaylıkla savuşturuyordu, ama bir direniş sergilemiyordu. Benim hamle yapmama izin veriyordu ve kendisini kılıcıyla korumak yerine geri çekilerek koruyordu. Ve böylece benim gücümü et, kemik ve kan yerine boş havaya savurduğum darbelerle tüketmeme izin veriyordu. Güçlü bir darbe vurdum, vuruşun yarısında bileğimi çevirerek Hywel'in Gazabı'nı karnına saplamak için uzattım.

Kılıcıyla hamleyi karşıladı ve yana doğru bir adım atarken o da bir hamle yaptı. Ben de yana doğru hızlı bir adım attım, her ikimiz de hedefi bulamadık. Göğüs göğüse gelince nefesinin kokusunu aldım. Hafif bir bal birası kokusu vardı, ama kesinlikle sarhoş değildi. Bir an için durdu ve kibarca kılıç tutan kolunu yana doğru açtı ve bana birbirimizden uzaklaşmamızı önerir gibi baktı. Başımla onayladım ve ikimiz de kılıç tutan kollarımızı yana uzatarak geriye çekildik. Kalabalık heyecanla bağrışıyordu. Olağanüstü bir dövüş seyrettiklerini biliyorlardı. Liofa onlar arasında ünlüydü ve benim de adım duyulmuştu herhalde, ama büyük olasılıkla benden daha usta olan birinin karşısında olduğumu biliyordum. Benim becerilerim, eğer varsa, bir askerin becerileriydi. Bir kalkan duvarını nasıl parçalayacağımı biliyordum, mızrakla ve kalkanla nasıl savaşılacağını biliyordum, ama Cerdic'in

Savaşçısı Lioafa'nın sadece bir tek becerisi vardı, teke tek kılıçla savaşmak. O öldürmek için savaşıyordu.

Altı, yedi adım geri çekildik, sonra Liofa hızla ilerledi, bir dansçı kadar hızlıydı. Bana doğru bir hamle yaptı. Hywel'in Gazabı'yla hamleyi sertçe karşıladım ve ben bu karşılıktan kaçınırken Liofa irkildi. Beklediğinden daha hızlıydım veya o her zamankinden daha yavaştı, zira az miktardaki bal birası bile bir adamı yavaşlatabilirdi. Bazı kimseler sadece sarhoşken savaşırlar, ama en uzun yaşayanlar ayıkken savaşanlardır.

İrkilmesi beni meraklandırdı. Yaralanmamıştı, ama belli ki onu endişelendirmiştim. Tekrar bir darbe vurdum ve o geriye sıçradı. Bu yeniden düşünmeme neden oldu. Neden irkilmişti? Sonra darbelerimi savuşturken fazla güçlü olmadığını hatırladım ve o zaman kılıcını benim kılıcımla çarpıştırmaktan kaçındığını anladım, çünkü kılıcı çok hafifdi. Kılıcına tüm gücümle vurabilirsem büyük bir olasılıkla kırılacaktı ve bunun üzerine tekrar tüm gücümle saldırdım. Bu sefer saldırmaya, vurmaya devam ettim ve ilerlerken bağırıyordum. Hava, ateş ve deniz adına ona lanet okudum. Ona bir kadın olduğunu söyledim, mezarına tükürdüm, annesinin gömülü olduğu köpek mezarına tükürdüğümü söyledim. Bütün bunlar olurken bir tek söz bile etmedi, kılıcımı karşılayıp geriye çekildi ve o soluk gözler sürekli beni gözlüyordu.

Sonra ayağı kaydı. Sağ ayağı yerdeki samanların üzerinde kaydı ve ayakları savruldu. Arkaya doğru düştü ve sol eliyle düşüşünü kontrol etmek için uzandı, öldün diye bağırarak Hywel'in Gazabı'nı yukarı kaldırdım.

Sonra geri çekildim, ölümcül vuruşu tamamlamadan.

Bu ayağının kayması konusunda Bors beni uyarmıştı ve bunu bekliyordum. Olanları seyretmek harikaydı ve ayağının kaymasının kaza olduğuna yemin edebilirdim ve neredeyse buna kanacaktım, ama Liofa bir kılıç dövüşçüsü olduğu kadar bir akrobattı da. Sözde dengesizce düşüşü birden becerikli bir harekete dönüştü ve kılıcını ayaklarımın bulunması gereken yere savurdu. Kılıcın döşemeye serpilmiş samanların birkaç parmak üzerine sürtündüğünü duydum. Darbe ayak bileklerime gelebilirdi, ama ben o noktada değildim.

Geriye çekildim ve sakin bir biçimde onu seyrettim. Bana düş kırıklığına uğramışcasına baktı. "Ayağa kalk Liofa" dedim, sesim sakindi ve ona deminki kızgınlığımın bir rol olduğunu belli ediyordum.

O zaman gerçekten tehlikeli olduğumu anladı sanırım. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sanırım en iyi numaralarını yapmıştı, ama hiçbiri de tutmamıştı, güveni sarsılmıştı. Güveni sarsılmıştı ama becerileri azalmamıştı, hızla ilerledi, kısa vuruşlar, sert darbeler ve hızlı dürtüş-

lerle, ters vuruşlarla beni geriye sürdü. Savurduğu kılıçları çeldim, diğer saldırılarını yapabildiğim kadar karşıladım, ritmini bozmaya çalışıyordum. Ama darbelerinden biri yerine geldi. Sol koluma inen kılıcın hızını deri kolluk karşıladı, ama darbenin bıraktığı morluk en az bir ay geçmedi. Kalabalık derin bir ah çekti. Dövüşü merakla ve zevkle seyrediyorlardı ve ilk kanı görmek için sabırsızlanıyorlardı. Liofa kılıcını koluma sürterek geri çekti, amacı kılıcın keskin ağzının deriyi keserek kemiğe kadar inmesini sağlamaktı. Ama kolumu hızla çektim, Hywel'in Gazabı'nı savurdum ve onu geri çekilmeye zorladım.

Saldırıyı sürdürmemi bekledi. Ama şimdi oyun sırası bana gelmişti. Ona doğru ilerlemedim, bunun yerine kılıcımı birkaç parmak aşağıya indirdim ve derin derin soluk aldım. Alnıma düşen terle ıslanmış saçları geriye atmak için başımı salladım. Ateşin yakınında olduğumuzdan gerçekten sıcaktı. Liofa dikkatle bana bakıyordu. Nefes nefese olduğumu görüyordu, kılıcımın sallandığını görüyordu, ama kırk sekiz adamı riske girerek öldürmemişti herhalde. Bana hızla kesici bir hamle yaptı, reflekslerimi ölçmek istiyordu. Kısa bir vuruştu, savuşturmam gerekiyordu, ama ete saplanan bir balta darbesi gibi sert değildi. Darbeyi geç savuşturdum, isteyerek geç savuşturdum ve Liofa'nın kılıcının ucunun sol koluma çarpmasına izin verdim, kılıcın namlusunu Hywel'in Gazabı'yla durdurdum. Homurdandım, sahte bir hamle yaptım, kolaylıkla geriye çekilince kılıcımı geriye çektim.

Sonra yine saldırısını bekledim. Bir dürtüş yaptı, kılıcını kılıcımla savuşturdum ama saldırısına karşılık vermedim. Kalabalık sessizleşmişti, dövüşün sonunun yakınlaştığını hissediyorlardı. Liofa yeniden bir dürtüş yaptı, bunu da savuşturdum. Dürtüşleri tercih ediyordu, zira böylelikle değerli kılıcını riske sokmadan beni öldürmesi mümkündü, ama bu dürtüşleri yeteri kadar çelebilsem dahi sonunda beni eski yöntemlerle öldürebileceğini biliyordum. İki dürtüş daha yaptı, birincisini acemice çeldim, ikincisinden geriye çekilerek kaçtım. Bir an geriye çekildim, sol kol yenimle gözlerimi ovuşturdum, sanki terden rahatsız olmuş gibi.

O zaman kılıcını savurdu. Kılıcını başının üzerinde yükseğe kaldırıp boynuma doğru savurduğunda ilk defa bağırdı. Bunu kolaylıkla çeldim, ama öldürücü vuruşunu Hywel'in Gazabı'nın namlusunda kaydırarak durdurduğumda olduğum yerde sendeledim. Kılıcı biraz aşağıya düşürdüm ve beklediğim hamleyi yaptı.

Tüm gücüyle ters bir vuruş yaptı. Hızla ve beceriyle yaptı bunu, ama onun ne kadar hızlı olduğunu biliyordum artık. Bu yüzden de onun kadar hızlı bir biçimde Hywel'in Gazabı'nı kaldırmaktaydım.

Kabzayı iki elimle kavramıştım ve Liofa'ya doğru değil kılıcına yönelttiğim karşı vuruşta gücümü kullandım.

İki kılıç çarpıştı.

Ama bu sefer bir çınlama sesi değil, bir kırılma çatırtısı duyuldu.

Liofa'nın kılıcı kırılmıştı. Namlu ucundan kılıcın üçte ikisi kırılmış ve yerdeki samanların üzerine düşmüştü, elinde sadece güdük bir parça kalmıştı. Dehşete düşmüş gibiydi. Bir an için elindeki parçayla bana saldırmayı düşündüğünü hissettim, ama Hywel'in Gazabı'nı iki kesici vuruş yaparak salladım ve onu geri çekilmeye zorladım. Şimdi hiç de yorgun olmadığımı görüyordu. Aynı zamanda ölmek üzere olduğunu da görüyordu, buna rağmen elindeki parçayla Hywel'in Gazabı'yla vuruşlarımı savuşturmaya çalışıyordu, ama Hywel'in Gazabı bu güdük metal parçasını çeliyordu. Sonra bir dürtüş daha yaptım.

Kılıcımı boğazındaki gümüş boğazlığa dayadım. "Kral Hazretleri?" diye bağırdım. Gözlerimi Liofa'nın gözlerine dikmiştim. Salonda sessizlik vardı. Saksonlar seçilmiş savaşçılarının yenildiğini görmüşlerdi ve bağıramıyorlardı. "Kral Hazretleri?" diye bağırdım yeniden.

"Lord Derfel" diye yanıt verdi Aelle.

"Kral Cerdic'in seçilmiş savaşçısıyla dövüşmemi emrettiniz, ama onu öldürmemi istememiştiniz. Onun hayatını bağışlamanızı istiyorum."

Aelle duraksadı. "Onun hayatı senindir Derfel."'

"Teslim oluyor musun?" diye sordum Liofa'ya. Hemen cevap vermedi. Gururundan dolayı bir zafer beklemişti, ama o tereddüt ederken Hywel'in Gazabı'nın ucunu boğazından sağ yanağına getirdim. "Evet, bekliyorum" dedim.

"Teslim oluyorum" dedi ve kırık kılıcını yere attı.

Hywel'in Gazabı'nı sadece yüzünü çizecek kadar elmacık kemiğine bastırdım. "Bir yara izi, Liofa" dedim. "Sana Cadarn'lı Lord Derfel'le dövüştüğünü ve kaybettiğini hatırlatmak için." Kılıcımı geri çektim. Kalabalık bağrışıyordu. İnsanlar tuhaf yaratıklar. Kısa bir süre önce ölmemi istemişlerdi ama şimdi seçilmiş savaşçılarının hayatını bağışladığım içim beni överek bağırıyorlardı. Ceinwyn'in broşunu aldım, kalkanımı koluma geçirdim ve babama baktım. "Size Erce'nin selamlarını getirdim Kral hazretleri" dedim.

"Hoş geldin Lord Derfel" dedi Aelle. "Hoş geldin."

Oğullarından boşalan solundaki sandalyeyi işaret etti. Böylece Arthur'un düşmanlarına ziyafet sofrasında katıldım ve kendime bir ziyafet çektim.

***

Yemekten sonra Aelle beni platformun arkasında kendi odasına götürdü. Büyük bir odaydı. Yüksek tavanlı, ortasındaki bir ocakta ateş yanan, bir ucunda kürklerle örtülü bir yatak olan odaya geldik. Nöbetçileri yerleştirdikten sonra kapıları kapadı. Bana duvarın dibindeki bir sandığın üstüne oturmamı işaret ederek odanın uzak köşesine gitti, pantolunu çözdü ve toprak zemindeki bir deliğe işedi.

"Liofa hızlıydı" dedi işerken.

"Hem de nasıl."

"Seni yeneceğini sandım."

"O kadar hızlı değildi," dedim "veya içtiği bal biraları onu yavaşlattı. Şimdi tükür" dedim.

"Neye tüküreceğim?" diye sordu babam,

"Çişine. Kötü talihi kovmak için."

"Benim Tanrılarım ne sidiği, ne de tükürüğü umursarlar Derfel" dedi neşelenerek. Oğullarından ikisini, Hrothgar ve Cyrning'i de odaya çağırmıştı, şimdi ikisi merakla bana bakıyorlardı. "Ee, söyle bakalım," dedi Aelle, "Arthur bana ne mesaj yolladı?"

"Niye mesaj yollasın ki?"

"Yoksa burada olmazdın. Bizim aptal olduğumuzu mu sanıyorsun, evlat? Söyle bakalım Arthur ne istiyor? Yok, yok söyleme, ben tahmin edeyim." Pantolonun kaytanlarını bağladı ve odadaki tek sandalye olan kolçaklı siyah tahtadan yapılmış ve fildişi kakmaları olan roma koltuğuna oturdu. Fildişi kakmaların çoğu dökülmüştü. "Bana topraklarım için garanti vaat ediyor öyle değil mi?" diye sordu Aelle. "Karşılığında da gelecek yıl Cerdic'e saldırmamı istiyor."

"Evet Lordum."

"Cevabım hayırdır" diye homurdandı. "Bana zaten benim olanı vaat ediyor. Ne biçim öneri bu?"

"Ebedi barış Kral Hazretleri" dedim.

Aelle gülümsedi. "Eğer biri ebedi bir şey vaat ederse, gerçeklerle oyun oynuyor demektir. Hiçbir şey ebedi değildir evlat, hiçbir şey. Arthur'a mızrakçılarımın gelecek yıl Cerdic'le birlikte yürüyeceklerini söyle." Güldü. "Zamanını boşuna harcadın Derfel, ama geldiğine de memnun oldum. Yarın Erce'yi konuşuruz seninle. Bu gece bir kadın ister misin?"

"Hayır Kral Hazretleri."

"Senin o prenses duymaz" diye alay etti benimle.

"Hayır Kral Hazretleri."

"Bir de benim oğlum olduğunu söylüyor!" Aelle yüksek sesle güldü. Oğulları da ona katıldılar. İkisi de uzun boyluydular, saçları benimkine göre daha koyuydu, onların bana benzediklerini düşündüm, tıpkı Aelle ile konuşmamıza tanık olsunlar ve diğer Sakson şeflerine Aelle'in öneriyi açıkca reddetiğini aktarsınlar diye buraya getirildiklerini düşündüğüm gibi. Aelle eliyle oğullarını odadan uzaklaştırıken bana, "Kapımın önünde uyuyabilirsin" dedi, "burada güvende olursun". Hrothgar ve Cryning'in odadan çıkmalarını bekledi, sonra bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Yarın," dedi babam, daha alçak bir sesle, "Cerdic evine gidecek ve Lancelot'u da yanında götürecek. Cerdic yaşamana izin verdiğim için şüphelenecek, ama ziyanı yok, bununla baş edebilirim. Yarın konuşacağız Derfel. Arthur'a başka bir cevabım olacak. Bu beklediği yanıt olmayacak, ama belki de kabullenebileceği bir şey olacak. Git şimdi, konuğum var."

Platform ile babamın kapısı arasındaki dar yerde uyudum. Gece bir kız yanımdan geçerek Aelle'in yatağına gitti. Bu sırada salonda savaşçılar şarkı söylüyor, kavga ediyor ve içki içiyorlardı. Sonunda onlar da uyudular. Şafak sökerken son savaşçı da horlamaya başladı. Horozların Thunreslea tepesinde öttüklerini duyduğum anda uyandım ve Hywel'in Gazabı'nı kuşandım, pelerinimi ve kalkanımı aldım, sönmeye yüz tutmuş ateşlerin yanından geçerek serin temiz havaya çıktım. Yüksek platoyu sis sarmıştı, Thames'in denize doğru yayılarak genişlediği yerlerde sis daha da koyulaşıyordu. Nehrin üzerindeki beyazlığı seyretmek için tepenin kenarına kadar yürüdüm.

"Kralım," dedi bir ses arkamda, "seni yalnız bulursam öldürmemi emretti."

Geriye döndüğümde, Lancelot'un yeğeni ve seçilmiş savaşçısı olan Bors'u gördüm.

"Sana bir teşekkür borçluyum" dedim.

"Liofa konusunda uyardığım için mi?" Bors omuz silkti, sanki beni uyarması çok önemsiz bir şeymiş gibi. "Çok hızlı değil mi? Hızlı ve öldürücü." Bors yanıma gelerek durdu, elindeki elmayı ısırdı, beğenmemiş olmalı ki fırlatıp attı. Bors iri yarı, yüzü yara izleriyle dolu, siyah sakallı, birçok kalkan duvarında savaşmış, birçok dostunun ölümüne tanık olmuş bir savaşçıydı. Geğirdi. "Yeğenime Dumnonia tahtını vermek için hiçbir zaman savaşmaktan kaçınmadım" dedi, "ama bir Sakson için savaşmayı da hiçbir zaman istemedim. Ve Cerdic'i eğlendirmek için senin öldürmelerini seyretmek de istemedim."

"Ama gelecek yıl Lordum," dedim, "Cerdic için savaşacaksın."

"Savaşacak mıyım?" diye sordu. Eğleniyordu sanki. "Gelecek yıl ne yapacağımı ben de bilmiyorum Derfel. Belki de Lyonesse giderim?

Bana oradaki kadınların dünyanın en güzel kadınları olduğunu söylediler. Saçları gümüş gibi, vücutları altındanmış ve dilleri de yokmuş." Güldü, yancığından başka bir elma çıkarttı ve kol yeninde parlattı. "Kralıma gelince," dedi Lancelot'u kastederek, "Cerdic için savaşacak. Başka seçeneği var mı ki? Bu Arthur'un hoşuna gitmeyecek."

Bors'un ne ima ettiğini o zaman anladım. "Lordum Arthur'un" dedim dikkatle, "seninle bir alıp veremediği yok."

"Benim de onunla bir alıp veremediğim yok" dedi Bors dişlediği elma parçasını çiğnerken. "O zaman belki de yeniden karşılaşacağız. Çok yazık oldu bu sabah seni bulamamam. Eğer seni bulup öldürmüş olsaydım Kralım beni zengin edecekti" diyerek sırıttı ve sonra uzaklaştı.

İki saat sonra Bors'un Cerdic'le birlikte ayrıldığını gördüm, tepeden aşağıya sisin böldüğü kırmızı yapraklı ağaçların arasından geçip gittiler. Cerdic'le birlikte yüz savaşçı gitti. Tıpkı ayrılanlara eşlik eden Aelle'in adamları gibi hepsi geçen akşamki ziyafetten bitap düşmüşlerdi. Aelle'in hemen arkasında at sürüyordum. Aelle, Lancelot ve Cerdic'le beraber yürürken atını çekerek arkasından getiriyorlardı. Onların hemen arkasında iki bayraktar tuğları taşıyordu. Biri Aelle'in kırmızıya boyanmış boğa başı sembollü tuğunu, diğeri Cerdic'in kırmızıya boyalı kurt başı ve yüzülmüş insan derisi olan tuğunu. Lancelot beni görmezden geliyordu. Sabah erkenden salonun yakınlarında tesadüfen karşılaştığımızda beni görmezden gelmiş ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştı. Adamları benim küçük kızımı öldürmüşlerdi, ben de katilleri öldürmüştüm. Ama Dian'ın ruhunun intikamını Lancelot'un kendisinden almak istiyordum. Ama Aelle'in salonu bunu yapmak için uygun bir yer değildi. Şimdi Thames'in çamurlu kıyılarına bakan çimenlik bir tepenin üzerinde Lancelot'un ve yanındaki birkaç refakatçinin Cerdic'i bekleyen gemilere doğru yürüdüğünü görüyordum.

Sadece Amhar ve Loholt bana meydan okumaya kalkıştılar. İkizler babalarından nefret eden, annelerinden iğrenen karanlık ruhlu iki gençti. Kendi gözlerinde prenstiler, ama ünvanlardan nefret eden Arthur onlara bu onuru vermemişti. Bu da nefretlerinin artmasına neden olmuştu. Kendilerini kraliyet ünvanları, zenginlikleri ve onurları ellerinden alınmış gibi hissediyorlardı ve kendi bahtsızlıkları için suçladıkları Arthur'u yenmeyi deneyecek herhangi bir kimsenin yanında savaşabilirlerdi. Loholt'un kesilen elinin yerine gümüş bir muhafaza takmıştı ve o da buna bir ayı pençesi eklemişti. Bana dönüp hitap eden Loholt oldu. "Gelecek sene görüşeceğiz," dedi bana.

Kavga aradığını biliyordum ama sesimi yumuşak tuttum: "Dört gözle bekleyeceğim."

Bana babasının Excalibur'la elini keserken kolunu nasıl tuttuğumu hatırlatmak için gümüş kaplı sakat kolunu yukarıya kaldırdı. "Bana bir el borçlusun, Derfel."

Bir şey demedim. Amhar gelerek kardeşinin yanında durmuştu. Her ikisinin de yüzleri babalarının kemikli uzun yüzüne benziyordu. Ama onlarda Arthur'un yüzündeki güç ifadesi yoktu. Bunun yerine neredeyse bir kurt kadar kurnaz görünüyorlardı.

"Beni duymadın mı?" diye sordu Loholt.

"Memnun olmalısın," dedim, "hâlâ bir elin olduğu için. Ve sana olan borcuma gelince Loholt, onu Hywel'in Gazabı'yla ödeyeceğim."

Tereddüt ettiler, ama kılıçlarını çekerlerse Cerdic'in adamlarının kendilerini destekleyip desteklemeyeceğinden emin değillerdi. Sonunda bana doğru tükürmekle yetinerek arkalarını dönüp Cerdic'in iki gemisinin beklediği çamurlu kıyıya doğru gittiler.

Thunreslea'nın altındaki kıyı berbat bir yerdi, yarı deniz, yarı kara gibi bir mekândı. Nehirle denizin birbirine karıştığı yerde çamur tepeleri ve otlarla dolu su yolları oluşmuştu. Cerdic'in adamları çamur içindeki kıyıdan geçerek sığ körfezciğe doğru yürürlerken martılar çığlıklar atıyordu. Uzun gemilerinin küpeştelerinden gemilerine bindiler. Lancelot'un kötü kokan çamurlardan dikkatle geçerken pelerinin eteklerini topladığını gördüm. Loholt ve Amhar onu izliyorlardı, gemiye girdikten sonra döndüler ve kötü bir lanetin simgesi olacak bir el işareti yaptılar. Görmezden geldim. Gemilerin yelkenleri çoktan açılmıştı, ama rüzgâr hafifti ve yüksek burunlu iki gemiyi dar, küçük körfezcikten Cerdic'in kürekçilerinin çektikleri uzun küreklerin yardımıyla çıkartmak gerekiyordu. Gemilerin kurt başlı burunları açık denize döndüğünde savaşçı kürekçiler kürek çekmelerine de yardımcı olan bir şarkıya başladılar; "*Hwaet* annen için," diye şarkı söylüyorlardı "ve *hwaet* kızın için ve h*waet* yere serdiğin sevgilin için," ve her *hwaet* dediklerinde daha yüksek sesle bağırıyorlar ve uzun küreklerine asılıyorlardı. Gemiler hızlandı ve sis kabaca bir kurt başı çizilmiş yelkenlerini kapladı. "Ve *hwaet* annen için"diye şarkı yeniden başladı ama şimdi sesler sisten dolayı daha boğuk geliyordu, "ve *hwaet* kızın için," gemilerin alçak güverteleri sis içinde kaybolmaya yüz tutmuştu ve sonunda gemiler beyazlıklar içinde kayboldu "ve *hwaet* sevgilin için..." Sesin sanki nereden geldiği belli olmuyordu ve sonunda küreklerinin denize girerken çıkarttığı ses de dindi.

Aelle'in iki adamı Lordlarını ata bindirdiler. "İyi uyudun mu?" diye sordu eyere yerleştikten sonra.

"Evet Kral Hazretleri."

"Benim yapacak daha iyi işlerim vardı" dedi kısaca. "Şimdi beni izle." Atını topukladı ve gel gitle kıpırdanan dere yatağı boyunca kıyıda sürdü. Bu sabah ayrılan konuklarının şerefine Aelle bir savaşçı kral gibi giyinmişti. Demir miğferi altınla bezenmişti ve tepesinde siyah tüylerden bir parça vardı, deri göğüslüğü ve çizmeleri siyaha boyanmıştı, omuzlarından uzun siyah bir ayı postu sarkıyor ve atını neredeyse tümüyle örtüyordu. Bir düzine adamı at sırtında bizi izledi, içlerinden biri boğa kafası tuğu taşıyordu. Aelle tıpkı benim gibi ata pek iyi binemiyordu. "Arthur'un seni göndereceğini biliyordum" dedi birdenbire. Ben bir şey demeyince bana döndü. "Demek anneni buldun?"

"Evet Kral hazretleri."

"Nasıl?"

"Yaşlı," dedim gerçeği söyleyerek, "yaşlı, şişman ve hasta."

Bunu duyunca iç geçirdi. "Genç kızken o kadar güzeldirler ki, tüm bir ordunun kalbini kazanabilirler. Sonra birkaç çocuk doğurunca hepsi yaşlı, şişman ve hasta görünürler" dedi. Durdu ve düşündü. "Ama bir şekilde Erce'nin hiçbir zaman öyle olmayacağını düşünmüşümdür. O kadar güzeldi ki" dedi ve sonra sırttı. "Ama Tanrılara şükür, yeterince güzel kız var çevrede, değil mi?" Güldü, sonra bana bir bakış fırlattı. "Bana annenin adını söylediğinde benim oğlum olduğunu anladım," durdu, "ilk doğan oğlumsun."

"İlk doğan piçin" dedim.

"Öyle mi? Kan kandır Derfel."

"Kanını taşımaktan gurur duyuyorum Kral Hazretleri."

"Tabii ki duyacaksın. Aynı soydan bir sürü insan var. Bu konuda cömert davrandım." Muzipçe güldü, sonra atını topuklayarak çamurlu yamaçtan yukarı sürdü. Aşağıda kıyıya çekilmiş bir sürü gemi vardı. "Bak şunlara Derfel!" dedi babam, atınının gemini kasıp eliyle işaret ederek. "Bak şunlara! Şimdi bir işe yaramıyorlar. Ama hemen hepsi bu yaz geldiler ve hepsi de küpeştelerine kadar insan doluydu." Atını yeniden topukladı ve kıyıya çekilmiş gemilerin önünden geçmeye başladık.

Çamurların üstüne çekilmiş seksen, doksan gemi olmalıydı, güzel gemilerdi ama hepsi çürümeye bırakılmıştı. Keresteleri yeşil yosun bağlamış, karineleri su dolmuş, tahtaları çürümeye başlamıştı. Bir yıldan daha uzun bir zamandır burada oldukları anlaşılan bazı gemilerin ise yalnızca iskeletleri kalmıştı. "Her gemide altmış insan, Derfel" dedi Aelle. "En azından altmış insan vardı ve her gel gitte daha fazlası geldi. Fırtınalar açık denizleri karıştırdığından artık gelmiyorlar, ama

daha fazla gemi yapıyorlar ve onlar da ilkbaharda gelecekler. Sadece buraya değil Derfel, tüm kıyı boyunca her yere geliyorlar." Tüm Britanya'nın doğu kıyılarını işaret etmek için kollarını açtı. "Gemiler dolusu, gemiler dolusu insan! Gemiler bizim insanlarımızla dolu, hepsi bir ev, hepsi toprak istiyor." Son sözlerini sertçe söylemişti. Sonra atının başını çevirdi bir yanıt beklemeksizin ve "Gel!" diye bağırdı. Atını gel gitin kıpırdandığı çamurlu bir derede, çakıl taşlı yerlerde ve dikenli çalıların arasında izledim, ziyafet salonunun durduğu tepenin yamacına kadar geldik. Yamaçta Aelle atını durdurdu ve beni bekledi. Yanına geldiğimde bir şey söylemeksizin yamaçın altındaki vadiye işaret etti. Orada bir ordu vardı. Onları saymam mümkün değildi, yamaçlarda ve vadide o kadar çok adam toplanmıştı ki. Bu adamların Aelle'in ordusunun sadece bir bölümü olduğunu biliyordum. Sakson savaşçıları kalabalık gruplar halinde toplanmışlardı ve tepenin yamacında krallarını görünce büyük bir uğultuyla tezahürat yapmaya başlayıp mızraklarıyla kalkanlarına vuruyorlardı. Bu ses her tarafta yankılanıyordu. Aelle yara izleriyle dolu sağ elini havaya kaldırdı ve gürültü kesildi. "Görüyor musun Derfel?" diye sordu bana.

"Bana göstermek istediklerinizi görüyorum Kral Hazretleri" dedim kaçamak bir şekilde, kıyıya çekilmiş gemilerle ve aşağıdaki silahlı adamlarla bana vermek istediği mesajın ne olduğunu anlamış olmakla birlikte.

"Şimdi güçlüyüm," dedi Aelle "ve Arthur zayıf. Beş yüz adam toplayabilir mi? Kuşku duyarım bundan. Bin tane eğitimli mızrakçım var Derfel ve bunun iki misli de kendilerine ait olacak bir avuç toprak için balta sallamaya hazır aç adamım. Cerdic'in bundan daha fazla adamı var ve toprağa benden daha fazla ihtiyacı var. İkimizin de toprağa ihtiyacı var Derfel. Arthur'un toprakları var ve Arthur zayıf."

"Gwent'in bin mızrakçısı var" dedim. "Dumnonia'yı işgale kalkarsanız Gwent yardıma gelecektir." Bundan o kadar emin değildim, ama kendinden emin görünmenin Arthur'a yardımı olurdu. "Gwent, Dumnonia ve Powys" dedim, "hepsi savaşacaklardır ve Arthur'un bayrağı altında yardıma gelecek başkaları da var. Kara Kalkanlılar bizim için savaşacaklardır ve Gwynedd ve Elmet ve hatta Rheged ve Lothian'dan bile mızrakçılar gelecektir."

Aelle benim abartılarıma güldü. "Dersini tam alamadın daha Derfel," dedi, "o halde gel bakalım." Tekrar atını topuklayıp tepeye tırmanmaya başladı, bu kez doğudaki bir ağaçlığa doğru gidiyordu. Ormanlık alana gelince atından indi, bize refakat edenlere beklemelerini işaret etti ve beni iki küçük tahta binanın bulunduğu bir açıklığa giden patikaya götürdü. Binalar, kulübeden biraz daha büyük, saz

damlı, duvarları kaba ağaç gövdelerinden yapılmıştı. "Bak" dedi ilk binanın çatısına işaret ederek.

Şeytanı kovalamak için yere tükürdüm, zira çatının tepesinde tahtadan bir haç vardı. Burada, pagan Lloegyr'de görmeyi düşüneceğim son şeydi bu; bir Hıristiyan kilisesi. Birincisinden daha alçak ikinci bina, bizi karşılamak için alçak kapıdan eğilerek dışarı çıkan rahibin evi olmalıydı. Saçları rahip tarzı kesilmişti, siyah bir cüppe giyiyordu ve kahverengi bir sakalı vardı. Aelle'i tanıyıp eğildi. "İsa'nın selamları üzerinize olsun, Kral Hazretleri" dedi Saksonçayı çok kötü konuşarak.

"Nereden geliyorsun?" diye sordum Britanyaca.

Kendisine ana diliyle hitap edilmesinden şaşırmış gibiydi. "Gobannium'dan Lordum" diye anlattı. Pislik içindeki rahibin karısı alçak kapıdan çıkarak kocasının yanına geldi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Lordumuz İsa Hazretleri Kral Hazretleri Aelle'in gözlerini açtı," dedi, "ve bizi bu insanlara İsa'yı getirmek için davet etti. Burada kardeşim rahip Gorydd ile Saislere kutsal kitabı öğretiyoruz."

Kurnazca sırıtan Aelle'e baktım. "Gwent'ten gelen misyonerler mi?"

"Pek zayıf görünüyorlar değil mi?" dedi eliyle bir işaret yapıp rahibi ve karısını kulübelerine geri gönderen Aelle. "Ama bizi Thunor ve Seaxnet'e tapınmaktan vazgeçirebileceklerini düşünüyorlar ve ben de onların böyle düşündüklerine memnunum. Şimdilik hiç olmaz ise."

"Çünkü" dedim, "Kral Meurig rahiplerinin buraya gelmesine izin verdiğiniz sürece savaşı durdurmayı teklif etti, öyle değil mi?"

Aelle güldü. "Meurig aptalın biri. Benim adamlarımın ruhlarının selametini kendi topraklarının güvenliğinden daha fazla düşünüyor ve iki papaz da Gwent'in bin mızrakçısının, ben Dumnonia'yı alırken, bir şey yapmadan beklemeleri için oldukça ucuz bir fiyat." Kolunu omzuma attı ve beni atlarımıza doğru geri götürdü. "Görüyor musun Derfel? Kralları kendi dinini halkım arasında yaymak için bir şansı olduğunu düşündüğü sürece Gwent savaşmayacak."

"Dinini yayıyor mu?"

Homurdandı. "Birkaç köle ve kadınlar arasında yayabildi, ama fazla değil ve daha da fazla yayılmayacak. Bunun çaresine bakacağım. Dinin Dumnonia'da ne yaptığını gördüm ve bunun burada olmasına izin vermeyeceğim. Tanrılarımız bize yetiyor, yenilerine neden ihtiyacımız olsun ki? Britanyalıların sorunlarının yarısı da bu zaten, Tanrılarını kaybettiler."

"Ama Merlin kaybetmedi" dedim.

Bu söz Aelle'i durdurdu. Ağaçların gölgesi altında durdu. Yüzünden endişeli olduğunu anlıyordum. Daima Merlin'den çekinmişti. "Bazı hikâyeler duyuyorum" dedi pek de emin olmayan bir sesle.

"Britanya'nın Hazineleri" dedim.

"Nedir bunlar?" diye sordu.

"Fazla bir şey değil Kral Hazretleri" dedim. "Bazı eski püskü şeyler. Sadece iki tanesi gerçekten değerli, bir kılıç ve bir kazan."

"Onları gördün mü?"

"Evet."

"Ne yapabilir bunlar?"

Omuz silktim. "Kimse bilmiyor. Arthur hiçbir şey yapamayacaklarına inanıyor, ama Merlin bunların Tanrılara ulaşabileceğini ve doğru zamanda doğru büyüyü yaparsa Britanya'nın eski Tanrılarının onun istediklerini yapacağını söylüyor."

"Ve bu Tanrıları üzerimize saldırtacak?"

"Evet Kral Hazretleri" dedim ve bu çok kısa bir süre sonra olacaktı, ama bunu babama söylemedim.

Aelle'in yüzü kasıldı. "Bizim de Tanrılarımız var" dedi.

"O zaman onları çağırın Kral Hazretleri. Tanrılar Tanrılarla savaşsınlar."

"Tanrılar aptal değildir evlat" diye homurdandı. "Niye savaşsınlar ki, insanlar onlar adına birbirlerini öldürürken?" Yürümeye başladı. "Yaşlıyım. Tüm yaşamım boyunca hiçbir zaman Tanrıları görmedim. Onlara inanıyoruz, ama biz onların umurunda mıyız?" Bana endişeli bir bakış fırlattı. "Bu hazinelere inanıyor musun?"

"Merlin'in gücüne inanıyorum Kral Hazretleri."

"Ama yeryüzünde dolaşan Tanrılara inanıyor musun?" Bunu bir süre düşündü, sonra başını salladı "Sizin Tanrılarınız gelirse, bizi korumak için bizim Tanrılarımız niye gelmesinler ki? Hatta sen Derfel" alaylı bir şekilde konuşuyordu, "Thunor'un çekiciyle çarpışmak sana oldukça zor gelebilir." Ağaçlıktan çıktığımızda refakatçilerimizin ve atlarımızın gitmiş olduklarını gördük. "Yürüyelim," dedi Aelle, "sana Dumnonia hakkında herşeyi anlatacağım."

"Dumnonia'yı biliyorum Kral Hazretleri."

"O zaman Derfel, Kralın bir aptal olduğunu, ülkeyi yöneten tek kişinin kral olmak istemediğini, hatta ne diyorsunuz, kayzer mi, işte ondan olmak istemediğini biliyorsun."

"İmparator."

"İmparator..." diye tekrarladı sözcüğü alaylı bir şekilde telaffuz ederek. Ormanın kıyısındaki bir patikadan yürüyorduk. Etrafta görü-

nürde başka hiç kimse yoktu. Solumdaki yamaç vadinin derinliklerine doğru iniyor, sağımızda ise karanlık, sık bir orman yükseliyordu. "Hıristiyanlarınız isyankâr" diye özetledi düşüncelerini Aelle. "Kralınız sakat bir aptal ve lideriniz de tahtı bir aptaldan almayı reddediyor. Zamanı gelince Derfel, sanırım kısa bir süre sonra, başka biri bu tahtı almak isteyecek. Lancelot neredeyse alıyordu ve yakın bir zamanda Lancelot'tan daha iyi biri alacak." Durdu, düşünceli bir şekilde "Guinevere niye onunla yattı?" diye sordu.

"Arthur Kral olmak istemediğinden" dedim yumuşak bir sesle.

"O zaman o bir aptal. Ve gelecek yıl, eğer önerimi kabul etmez ise ölü bir aptal olacak."

"Ne önerisi Kral Hazretleri?" diye sordum yaprakları kızıllaşmış bir ağacın altında durarak.

Durdu ve ellerini omuzlarıma koydu. "Arthur'a tahtı sana vermesini söyle Derfel."

Babamın gözlerinin içine baktım. Bir an için benimle alay ettiğini sandım, ama sonra olabildiğince ciddi olduğunu gördüm. "Bana mı?" dedim şaşkınlıkla.

"Sana," dedi Aelle "ve sen de bana sadakat yemini edeceksin. Senden toprak isteyeceğim. Arthur'a tahtı sana vermesini söyleyebilirsin, o zaman Dumnonia'da hüküm sürersin. Halkın yerleşir ve toprağı işler ve sen de onları yönetirsin, ama bana bağlı bir kral olarak. Seninle ben bir birlik kurarız, baba ve oğul. Sen Dumnonia'yı yönetirsin, ben de Aengeland'ı."

"Aengelandı mı?" diye sordum. Bu sözcüğü ilk defa duyuyordum.

Ellerini omuzlarımdan çekti ve eliyle etrafını işaret etti. "İşte. Siz bize Saksonlar diyorsunuz, ama ben ve sen Aengez'iz. Cerdic bir Sakson, ama sen ve ben Aegelez'iz ve yurdumuz da Aengeland. İşte burası Aengeland," dedi gururla etrafa bakınarak.

"Cerdic'e ne olacak?" diye sordum.

"Sen ve ben Cerdic'i öldüreceğiz" dedi açıkça, sonra dirseğimden yakaladı ve tekrar yürümeye başladı, ama şimdi beni ağaçların arasındaki bir patikadan domuzların yuva yapmak için ağaç köklerini kazdıkları bir yere götürüyordu. "Arthur'a önerimi anlat" dedi Aelle. "Eğer isterse tahtı kendisinin de alabileceğini, eğer istediği buysa yapabileceğini de söyle. Ama ne olursa olsun benim adıma tahta el koyması gerekecek."

"Anlatacağım Kral Hazretleri" dedim, Arthur'un bu öneriyi reddedeceğini bildiğim halde. Aelle'in de bunu bildiğini sanıyordum. Ama Cerdic'ten nefret ettiğinden bu öneriyi yapıyordu. Cerdic'le birlikte tüm Güney Britanya'yı ele geçirseler dahi hangisinin Bretwalda ola-

cağını, bu dillerinde büyük kral anlamına geliyordu, saptamak için bir kez daha savaşmaları gerekeceğini biliyorlardı. "Diyelim ki," dedim, "Arthur ve sen gelecek yıl Cerdic'e saldırsanız?"

Aelle başını salladı. "Cerdic şeflerim arasında çok altın dağıttı. Onlara Dumnonia'yı vaat ettiği sürece Cerdic'le savaşmazlar. Ama Arthur Dumnonia'yı sana verirse ve sen de bana verirsen, Cerdic'in altınlarına ihtiyaçları kalmayacak artık. Bunu Arthur'a anlat."

"Anlatacağım Kral Hazretleri" dedim tekrar, ama hâlâ Arthur'un Uther'e verdiği sözün, Mordred'i kral yapacağına ilişkin sözün aksine bir öneriye hiçbir zaman razı olmayacağını biliyordum. Bu and Arthur'un tüm yaşamının temeliydi. Gerçekten de Arthur'un andını bozmayacağından o kadar emindim ki, Aelle'e söylememe rağmen bu öneriyi Arthur'a ileteceğimden bile emin değildim.

Aelle beni şimdi atımın beni beklediği genişçe bir açıklığa götürdü. Atlı bir mızrakçı birliği de refakat etmek için bekliyordu. Açıklığın ortasında, yaklaşık bir adam boyunda, kabaca yontulmuş bir taş vardı. Dumnonia'nın eski mabetlerinin yontulmuş sütunları gibiydi ve bizim krallarımızı tahta çıkarttımız düzgün taşlar gibi değilse de bunun kutsal bir taş olduğu açıkça belliydi. Bir çimenliğin ortasında tek başına duruyordu ve Sakson savaşçılarından hiçbiri ona yaklaşmamışlardı. Onların kutsal simgelerinden biri olan üzerine kabaca bir yüz oyulmuş kabukları soyulmuş bir ağaç gövdesi taşın yakınlarında bir yere dikilmişti. Aelle beni büyük taşa doğru götürdü, ama fazla yaklaşmadan durdu ve kemerinden bir kese çıkarttı. Deri kesenin bağlarını çözdü ve avcuna bir şey aldı. Aldığı şeyi bana doğru uzattı. Bu küçük altın bir yüzüktü, üzerinde yontulmuş bir akik taşı vardı. "Bunu annene verecektim" dedi bana, "ama buna fırsatım olmadan Uther anneni esir aldı ve o zamandan beridir bunu saklıyorum. Al!"

Yüzüğü aldım. Basit bir şeydi, taşrada yapılmıştı. Taşları muntazam, dikkatle kesilmiş Roma işi değildi, Sakson işi de değildi, çünkü onlar ağır takılardan hoşlanırlardı. Yüzük zavallı, Sakson kılıçlarına kurban olan, bir Britanyalı tarafından yapılmış olmalıydı. Dört köşeli taş yerine düzgün olarak oturtulmamıştı, ama küçük yüzüğün tuhaf ve kırılgan bir güzelliği vardı. "Annene veremedim," dedi Aelle, "şimdi şişman olduğuna göre bunu takamaz. Sen onu Powys'li prensesine ver. Duyduğuma göre iyi bir kadınmış?"

"Evet Kral Hazretleri."

"Bunu ona ver" dedi Aelle "ve ona söyle, ülkelerimiz savaşa girerse bu yüzüğü taşıyan kadının hayatını bağışlayacağım, onun ve tüm ailesinin."

"Teşekkür ederim Kral Hazretleri" dedim ve küçük yüzüğü keseme yerleştirdim.

"Sana son bir armağanım var" dedi kolunu omzuma atarak beni taşa doğru götürdü. Ona bir armağan getirmemiş olmaktan suçluluk duyuyordum, ama Llogry'e gelmekten korktuğumdan bu aklıma bile gelmemişti. Ama Aelle bu hatamı görmezden geliyordu. Taşın yanında durdu. "Bu taş bir zamanlar Britanyalılara aitti" diye anlattı, "ve onlar için kutsaldı. Tam ortasında bir delik var, görüyor musun? Bu yana gel evlat, bak."

Taşın o yanına yürüdüm ve taşın ortasında gerçekten bir delik olduğunu gördüm.

"Bir zaman bir Britanyalı köleyle konuşmuştum," dedi Aelle, "bana bu delikten fısıldarsan ölülerle konuşabileceğini söyledi."

"Ama ona inanmadın, öyle mi?" dedim sesindeki şüpheci tonu duyunca.

"Thunor'la, Woden'le ve Seaxnet'le bu delikten konuşabileceğimize inanıyoruz" dedi Aelle "Ama sen? Belki ölülere ulaşabilirsin Derfel." Gülümsedi "Tekrar karşılaşacağız evlat."

"Umut ederim Kral Hazretleri," dedim ve sonra annemin garip kehanetini, Aelle'in oğlu tarafından öldürüleceği kehanetini hatırladım. Bunu çılgın yaşlı bir kadının saçmalaması olarak aklımdan çıkartmaya çalıştım, ama Tanrılar çoğu kez böyle kadınları söyleyeceklerini iletmek için bir aracı olarak kullanırlardı. Birden söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim.

Aelle bana sarıldı, yüzümü kürk pelerinin geniş yakasına gömdü. "Annen daha uzun yaşar mı?" diye sordu.

"Hayır, Kral Hazretleri."

"Göm onu" dedi. "Ayakları kuzeye gelecek şekilde. Bu bizim halkımızın töresi." Son bir kez daha sarıldı. "Seni güvenle geri götürecekler" dedi, sonra geriye çekildi. "Ölülerle konuşmak için üç kere taşın etrafında dönmelisin, sonra deliğin önünde diz çök. Torunumu da benim için öp." Gülümsedi, beni hayatım konusunda böyle özel şeyleri bildiğini gösterek şaşırtmış olmaktan memnundu, sonra döndü ve uzaklaştı.

Bekleyen refakatçiler taşın etrafında üç kere dönmemi ve diz çökerek deliğe eğilmemi seyrettiler. Birden bire ağlamak istedim ve çatlak bir sesle kızımın adını fısıldadım. "Dian?" diye fılsıldadım taşın kalbindeki deliğe, "sevgili Dian, bekle bizi, güzel Dian'ım, sevgili kızım sana geleceğiz. Dian," Ölmüş olan kızım, Lancelot'un adamlarınca öldürülmüş olan sevgili Dian'ım. Ona onu sevdiğimizi söyledim, ona Aelle'in kendisini öptüğünü söyledim ve alnımı soğuk taşa dayayarak

onun küçük ruh bedenini Diğer Dünya'da tek başına düşündüm. Aslında Merlin bize Ölüm Dünyası'nda çocukların Annwn'in elma ağaçlarının altında neşeyle oyun oynadıklarını söylemişti, ama buna rağmen onun sesini duyduğumu düşlediğim anda ağlamaya başadım. Bana bakmış mıydı? O da benim gibi ağlıyor muydu?

Atıma binerek uzaklaştım. Dun Caric'e varmam üç gün sürdü. Burada Ceinwyn'e küçük altın yüzüğü verdim. Her zaman basit şeyleri sevmişti ve yüzük ona mükemmel işlenmiş bir Roma mücevherinden daha fazla yakıştı. Sağ elinin küçük parmağında taşıyordu bunu, çünkü yüzük sadece bu parmağına oluyordu. Kuşkuyla, "Ama hayatımı kurtaracağını sanmıyorum" dedi.

"Neden?" diye sordum.

Gülümsedi, yüzüğe beğeniyle bakarken "Hangi Sakson yüzüğe bakmak için duracak ki? İlk önce ırzına geç, sonra yağmala, bu mızrakçıların bir kuralı değil mi?"

"Saksonlar geldiğinde sen burada olmayacaksın" dedim. "Powys'e gitmek zorundasın."

Başını salladı. "Kalacağım. Her seferinde erkek kardeşimin yanına sığınamam."

Bu tartışmaya başka zaman devam etmek üzere yarıda kestim ve Durnovaria ve Caer Cadarn'a Arthur'a geldiğimi bildirmek için haberciler gönderdim. Dört gün sonra Dun Caric'e geldi. Aelle'in önerisini reddettiğini ona ilettim. Arthur sanki bunun olacağını biliyormuş gibi omuz silkti. "Denemeye değerdi" dedi baştan savarcasına. Aelle'in bana teklifini anlatmadım, bu kötü hava içinde belki de benim buna kapılabileceğimi düşünür ve bana bir daha güvenmezdi. Ona Lancelot'un Thunreslea'da olduğunu söylemedim, zira adının anılmasından bile nefret ettiğini biliyordum. Gwent'ten gelen rahipleri anlatınca bu onun suratının asılmasına neden oldu. "Sanırım Meurig'i ziyaret etmemiz gerekecek" dedi Tor'a bakarken. Sonra bana döndü "Biliyor muydun" dedi bana suçlarcasına "Excalibur'un Britanya'nın Hazineleri'nden biri olduğunu?"

"Evet Lordum" dedim. Merlin bana çok uzun zaman önce söylemişti bunu, ama Arthur'un batıl inançları olmadığını göstermek için kılıcı yok edeceğinden korktuğundan bana bunu bir sır olarak saklamam için yemin ettirmişti.

"Şimdi Merlin onu iade etmemi istiyor" dedi Arthur. Merlin'in genç Arthur'a sihirli kılıcı verdiği günden beri, böyle bir talebin geleceğini biliyordu.

"Ona verecek misiniz kılıcı?" diye sordum merakla.

Yüzünü buruşturdu. "Vermezsem Merlin'in saçmalıklarını durdurabilir miyim Derfel?"

"Saçmalık mı bilemeyeceğim Lordum" dedim ve parıldayan çıplak kızı hatırladım. Kendime bunun gelecek muhteşem günlerin habercisi olduğunu söyledim.

Arthur çapraz şeritlerle süslü kılıç kınının kemerini çözdü. "Bunu ona sen götür Derfel" dedi homurdanarak. "Sen götür ona" diyerek değerli kılıcı elime tutuşturdu. "Ama Merlin'e onu geri istediğimi de söyle."

"Söylerim Lordum" diye söz verdim. Zira Samain Arifesinde Tanrılar eğer gelmezlerse Excalibur'u kınından çıkartmak ve tüm Saksonların ordularına karşı savaşmak gerekecekti.

Ama Samain Arifesi yaklaşıyordu ve ölülerin gecesinde Tanrılar çağrılacaktı.

Ertesi gün Excalibur'u bunu gerçekleştirmek için güneye doğru götürdüm.

Mai Dun, Durnovaria'nın güneyinde büyük bir tepeydi, bir zamanlar Britanya'daki en büyük kaleydi burası. Eski insanlar güneyden kuzeye uzanan yuvarlak sırtlı bu tepenin etrafına, üç tane dik, toprak duvar yapmışlardı. Ne zaman yapıldığını, hatta nasıl yapıldığını kimse bilmiyordu. Bazıları, toprak duvarlar çok yüksek ve duvar hendekleri çok derin olduğundan bunu Tanrıların yaptığına inanıyorlardı. Ama ne duvarların yüksekliği ne de hendeklerin derinliği Romalıların kaleyi zaptetmelerine ve herkesi kılıçtan geçirmelerine engel olabilmişti. Mai Dun o günden beri, zafer kazanmış Romalıların tepe platosunun doğu ucunda inşa ettikleri taştan Mithras tapınağı dışında boş duruyordu. Yazın eski kale harikulade bir yerdi. Koyunlar yüksek duvarların dibinde otlarlar, kelebekler, nane ve kekik dolu uzun otların üstünde dans ederlerdi. Ama kışın güneş erkenden batınca ve batıdan gelen yağmur Dumnonia'ya varınca, tepe çıplak ve soğuk olurdu, rüzgâr sanki insanı ısırırdı.

Tepeye giden ana yol, labirent gibi batı kapısına kadar uzanırdı. Excalibur'u Merlin'e götürdüğümde yol çamurdan kayganlaşmıştı. Benimle birlikte birçok köylü de geliyordu. Bazılarının sırtında ateş için odunlar, bazılarının elinde su kırbaları vardı. Bir kısmı da güçlü öküzlerin çektiği kızaklara kütükler ve kesilmiş ağaç dalları yığmışlardı. Kütüklerin veya dalların yığıldığı kızakları çeken öküzlerin böğürleri dik yokuşta zorlandıkları için kan içinde kalmıştı. Tehlikeli, dik patikadan tırmanırken en dıştaki çimenlik duvarın üzerinde mızrakçıların nöbet tuttuğunu görüyordum. Mızrakçıların burada olmaları, Merlin'in Mai Dun'u burada çalışmaya gelecekler dışında herkese kapattığı yolundaki söylentileri doğruluyordu.

Kapıyı iki mızrakçı bekliyordu. İkisi de, Oengus mac Airem'in kiraladığı Kara Kalkanlı İrlandalı savaşçılardı. Merlin'in bu ıssız çimenlik tepeyi Tanrıların gelişine hazırlamak için servetinin ne kadarını harcadığını düşündüm. Kapıdaki nöbetçiler benim Mai Dun'da çalışanlardan biri olmadığımı anladıklarından yokuş aşağı bana doğru

geldiler. "Burada yapılacak bir işiniz mi var Lordum?" diye sordu biri saygı göstererek. Üzerimde zırhım yoktu, ama Hywel'in Gazabı'nı kınında taşıyordum. Kılıcın kını benim yüksek rütbeli biri olduğumu gösteriyordu.

"Merlin'le bir işim var" dedim.

Kara Kalkanlı kenara çekilmedi. "Buraya birçok insan geliyor Lordum" dedi, "hepsi de Merlin'le işleri olduğunu söylüyor. Ama Lord Merlin'in onlarla işi var mı acaba gerçekten?"

"Ona, Lord Derfel'in hazinelerin sonuncusunu getirdiğini söyleyin" dedim. Bunu törensel bir edayla söylemeye gayret etmiştim, ama Kara Kalkanlı'yı pek etkilemedi. Daha genç olanı mesajı götürmek için yokuşu tırmanırken diğeriyle sohbet etmeye başladık. Oengus'un mızrakçılarının çoğu gibi neşeli bir serseri görünümündeydi. Kara Kalkanlılar, Oengus'un Batı Britanya'da kurduğu bir krallık olan Demetia'dan geliyorlardı. İstilacı olmalarına rağmen onlardan Saksonlardan nefret ettiğimiz gibi nefret etmezdik. İrlandalılar bizimle savaşırlar, bizim mallarımızı çalarlar, bizden esir alırlar ve topraklarımızı ele geçirirlerdi, ama bize yakın bir dil konuşurlardı. Onların Tanrıları bizim Tanrılarımızdı ve bizimle savaşmadıkları zamanlarda da yerli Britanyalılarla kolaylıkla kaynaşırlardı. Bazıları, Oengus gibi, İrlandalıdan daha çok Britanyalı gibiydi. Doğduğu ülke olan, Romalılar tarafından hiçbir zaman fethedilmemiş olmakla övündükleri İrlanda şimdi Romalıların getirdiği dinle fethediliyordu. İrlandalılar Hıristiyanlığı kabul etmişlerdi, ama Oengus gibi Britanya'da krallıklar kuran deniz aşırı Lordları eski Tanrılarına bağlı kalmışlardı. Gelecek ilkbaharda, diye düşündüm, Merlin'in törenleri Tanrıları yardımımıza getirmezse, Kara Kalkanlılar Britanya için bizimle birlikte Saksonlara karşı savaşacaklardır.

Genç Prens Gawain beni karşılamak için tepeden aşağı geldi. Beyaza boyanmış savaş zırhını kuşanmış oğlan patikadan aşağıya yürüyordu. Her ne kadar ayağı kayıp son birkaç metreyi çamurda kayarak geldiyse de, ayağa kalktığında "Lord Derfel," diye bağırdı. "Lord Derfel! Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!" Ona yaklaştığımda gülümsediğini gördüm. "Bu ne kadar heyecan verici değil mi?" diye sordu.

"Henüz bilemiyorum Prens Hazretleri."

"Büyük bir zafer!" derken heyecanla konuşuyordu, ayağının kaydığı çamur birikintisinin etrafından dolaşırken. "Muhteşem bir eser. Boşa gitmemesi için dua edelim."

"Tüm Britanya bunun için dua ediyor," dedim, "Hıristiyanların dışındakiler elbette."

"Üç gün içinde," dedi, "Lord Derfel Britanya'da artık Hıristiyan kalmayacak. O zaman hepsi gerçek Tanrıları görmüş olacaklar. "Eğer," diye ekledi, "yağmur yağmazsa." Uzaktaki bulut kümelerine baktığında neredeyse ağlayacak sandım.

"Yağmur mu?"

"Veya belki de bulutlar bizim Tanrılara ulaşmamızı engelleyecek. Emin değilim, Merlin de sabırsızlanıyor. Bize açıklamıyor, ama sanırım yağmur düşmanımız veya bulutlar da bize karşı olabilirler," duraksadı, hâlâ mutsuz görünüyordu. "Belki de ikisi birden düşmanımızdır. Nimue'ye sordum. Ama o beni sevmiyor" sesi üzgündü. "Yani, emin değilim, ama Tanrılara gökyüzünü açık tutmaları için dua ediyorum. Ama son zamanlarda hava hep bulutlu, hem de çok bulutlu. Hıristiyanların yağmur yağması için dua ettiklerinden kuşkulanıyorum. Gerçekten Excalibur'u getirdiniz mi?"

Kılıcın kınına sardığım bezi açtım ve kılıcın kabzasını ona uzattım. Bir süre dokunmaya cesaret edemedi, sonra özenle kabzayı tutup kılıcı kınından çekti. Kılıcın namlusuna saygıyla baktı, parmaklarıyla çeliği süsleyen kıvrımları ve ejderhaları izledi. "Diğer dünyada yapılmış bir kılıç," derken sesi hayranlık doluydu. "Gofannon'un kendisinin yaptığı bir kılıç!"

"Muhtemelen İrlanda'da yapılmış" dedim merhametsizce, Gawain'in gençliği ve saflığından dolayı onu tahrik etmeye iten bir şey vardı içimde.

"Hayır Lordum," dedi samimiyetle, "Diğer Dünya'da yapılmış bir kılıç." Excalibur'u geri verdi. "Gelin Lordum" dedi beni aceleyle götürmek için, ama yine ayağı kayınca sendeledi. Uzaktan pek etkileyici görünen beyaz zırhı yakından tam bir dökütü gibiydi. Kireçle boyanmış, çamurla lekelenmişti ve beyaz boyaları akmıştı. Ama kendine çok güveniyordu ve böylece komik görünmüyordu. Uzun sarı saçlarını örmüştü. Yüksek toprak duvarlar arasından kıvrılarak geçen giriş yolundan ilerlerken Gawain'e Merlin'le nasıl karşılaştığını sordum. "Ah, Merlin'le ilgili tüm ömrüm boyunca çok şey öğrendim!" dedi Prens mesut bir ifadeyle, "babamın sarayına geldi, son zamanlarda pek sık olmasa da, sürekli gelirdi. Ama ben küçük bir çocukken sürekli oradaydı. Benim öğretmenimdi."

"Öğretmenin mi?" şaşırmıştım, ama Merlin her zaman ketumdu ve bana daha önce Gawain'den söz etmemişti.

"Okuma yazmayı öğretmedi" dedi Gawain, "bunları bana kadınlar öğretti. Hayır, Merlin bana kaderimin ne olacağını öğretti." Utanarak gülümsedi. "Bana tertemiz kalmayı öğretti."

"Tertemiz kalmayı mı?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Yani kadınlardan uzak kalmayı."

"Evet Lordum," dedi safça. "Merlin bu konuda ısrarlı. Şimdi değil, ama daha sonra tabii." Sesi kısıldı ve yüzü de kızardı.

"O zaman şaşmamalı" dedim, "havanın açık olması için dua etmene."

"Hayır Lordum, hayır!" diye itiraz etti Gawain, "Tanrıların gelebilmesi için havanın açık olmasına dua ediyorum. Ve geldiklerinde de Gümüş Olwen'i de getirecekler."

"Gümüş Olwen mi?"

"Onu gördünüz Lordum, Lindinis'te." Yakışıklı yüzünde ibadet eder gibi bir ifade belirdi. "Bir rüzgâr esintisinden daha hafif yürüyor, cildi karanlıkta parıldıyor ve bastığı yerlerde çiçekler bitiyor."

"Senin kaderinde o mu var?" diye sordum, o parıldayan, canlı kızın genç Gawain'e verileceği için kıskançlığımı bastırarak.

"Görevimiz sona erdiğinde onunla evleneceğim" dedi ciddiyetle. "Ama şimdi görevim hazineleri korumak. Üç gün içinde Tanrıları karşılayacağım ve onları düşmana doğru götüreceğim. Britanya'nın kurtarıcısı olmam gerekiyor." Bu iddiayı gayet sakin bir şekilde, sanki günlük bir işmiş gibi ileri sürüyordu. Bir şey söylemedim. Peşinden Mai Dun'un ikinci ve iç duvarı arasındaki derin çukurda onu izledim. Hendek dallar ve sazlardan yapılmış geçici barınaklarla doluydu. "İki gün içinde," dedi Gawain nereye baktığımı görünce, "bu barınakları yıkacağız ve ateşe atacağız."

"Ateşe mi?"

"Göreceksiniz Lordum, göreceksiniz."

Tepeye vardığımızda gördüklerimden bir anlam çıkaramadım. Mai Dun'un zirvesi uzunca, çimenlik, savaş zamanında hayvanlarıyla birlikte bir kabileyi barındırabilecek bir düzlüktü. Ama şimdi tepenin batı tarafı karmaşık bir düzenle dizilmiş kuru çalı yığınlarıyla kaplıydı. "İşte!" dedi Gawain gururla çalı yığınlarının hepsi sanki kendi eseriymiş gibi.

Ateşlik odun taşıyanlar yakındaki bir yığına doğru gönderiliyorlar ve taşıdıklarını yığına ekledikten sonra yenisini getirmek üzere tekrar gidiyorlardı. Sonra çalı yığınlarının gerçekte yakılmaya hazır biçimde dizilmiş odun yığınları olduğunu gördüm. Yığınlar bir insan boyundan yüksekti ve kilometrelerce yığın vardı. Ancak Gawain beni iç duvarın üzerine çıkarttığı zaman odun yığınlarının belli bir düzenle dizilmiş olduklarını gördüm.

Platonun batı kesimini kaplıyordu yığınlar, merkezde beş tane odun yığını vardı. Aralarında altmış, yetmiş adımlık bir boşluk bıra-

kılmıştı. Bu boşluk etrafında odunlar dizilmişti ve tam üç kez çevresinde dönüyorlardı. Ortadaki boşlukla birlikte spiraller yüz elli adım genişliğindeydi. Spiralin dışında çimenlik bir boş alan vardı. Bunu çevreleyen daire biçimindeki bir boşluk uzanarak bir diğer boşluğu içine alıyordu. Dış çemberde on iki ateş çemberi vardı. Çifte spiraller birbirlerine değiyordu, böylece çok büyük bir ateş duvarı oluşturacaklardı. "On iki tane daha küçük çember," diye sordum Gawain'e, "ama on üç tane hazine var?"

"Kazan Lordum, merkezde olacak" dedi hayranlıkla.

Muazzam bir işti. Bir insanın boyundan yüksek olan yığınlar odun, çalı çırpıyla doluydu. Burada, tepenin üstünde, Durnovaria'yı dokuz, on kış ısıtacak kadar çok yakacak vardı. Batı ucunda iki çifte spiral daha yapılıyordu. İnsanların odun yığınlarını tekmeleyerek sıkılaştırdıklarını görüyordum. Ateşin birden harlayıp bitmemesi ve daha uzun yanması için çalışıyorlardı. Odun yığınları içinde kesilmemiş ağaç kütükleri görüyordum. Dünyanın sonunun geldiğini haber veren bir ateş olacak diye düşündüm.

Bir anlamda, sanırım, ateşi yakarak yapmak istedikleri de buydu. Eğer Merlin haklıysa ve Britanya Tanrıları buraya geleceklerse, bu bildiğimiz dünyanın sonu olacaktı. Daha küçük Tanrılar dış çemberdeki daha küçük ateş çemberlerine gideceklerdi. Ama Bel, Mai Dun'un ateş dolu kalbine kazanının kendisini beklediği yere gelecekti. Büyük Bel, Tanrıların Tanrısı, Britanya'nın efendisi, büyük bir rüzgârla, peşinde yıldızlar sonbahar rüzgârının savurduğu yapraklar gibi savrularak gelecekti. Ve orada, Merlin'in beş ayrı ateş yığının ortasında Bel, Ynys Prydain'e, Britanya adasının topraklarına yeniden ayak basacaktı. Birden ürperdim. Bu ana kadar Merlin'in rüyasının boyutlarını anlamamıştım, şimdi anlıyordum. Üç gün sonra, sadece üç gün sonra, Tanrılar buraya geleceklerdi.

"Ateşle meşgul olacak dört yüzden fazla insan var" dedi Gawain ciddiyetle.

"İnanırım."

"Spiralleri," diye devam etti, "peri ipiyle işaretledik."

"Neyle işaretlediniz?"

"Bir ip Lordum, bir bakirenin saçlarından örülmüş bir ip, sadece bir saç teli kalınlığında. Nimue ortada durdu, ben çevreyi adımladım, Lord Merlin de adımlarımı saydı. Spiraller mükemmel olmalıydı. Bir haftamızı aldı bunu yapmak, zira ip sürekli kopuyordu ve her seferinde yeniden başlamak zorunda kalıyorduk."

"Belki de ip peri ipi değildi Prens Hazretleri" diye iğneledim onu biraz.

"Yok, peri ipiydi Lordum" dedi kendinden emin bir sesle Gawain. "Benim saçlarımdan yapıldı."

"Samain arifesinde," dedim, "yığınları ateşleyip bekleyeceksiniz, öyle mi?"

"Üç kere üçer saat boyunca yanması lazım ateşlerin Lordum. Altıncı saatte törene başlayacağız." Bu gece sona erip yarın ortalık aydınlanınca gökyüzü ateşle dolacaktı ve dumanlı havada Tanrıların kanat çırpışlarını duyacaktık.

Gawain beni kalenin kuzey duvarı boyunca yürüttü, sonra odun yığınlarının doğusunda kalan küçük Mithras tapınağına işaret etti. "Burada bekleyebilirsiniz Lordum," dedi, "ben Lord Merlin'i getireyim."

"Uzakta mı?" diye sordum, Merlin'in platonun doğu ucundaki geçici barınakların birinde olduğunu düşünerek.

"Nerede olduğundan pek emin değilim Lordum," diye itiraf etti Gawain, "ama Anbarr'ı almaya gitmişti, sanırım oradadır."

"Anbarr mı?" dedim. Anbarr'ın ehlileştirilmemiş, sihirli bir at olduğunu, karada ve denizde dörtnala gidebildiğini anlatılan hikâyelerden biliyordum.

"Tanrıların yanında Anbarr'ın sırtında gideceğim," dedi Gawain gururla. Alçak damına büyük bir bayrak dayanmış olan tapınağı işaret etti. "Britanya'nın sancağı" diye ekledi Gawain ve beni sarılı duran bayrağa doğru götürdü. Çok büyük, beyaz, üzerine Dumnonia'nın meydan okuyan kırmızı ejderhasının işlenmiş olduğu bir bayraktı. Ejderhanın pençeleri ve ateşli bir kuyruğu vardı. "Aslında Dumnonia'nın sancağı," diye itiraf etti, Gawain "umarım diğer Britanya Kralları buna kızmazlar. Öyle değil mi?"

"Yeter ki sen Saisleri denize dök, gerisi hiç kimsenin umurunda bile olmayacaktır."

"Görevim bu Lordum" dedi Gawain törensel bir edayla, "Tanrıların yardımıyla ve tabiatıyla bunun yardımıyla," hâlâ kolumun altında duran Excalibur'a dokundu.

"Excalibur mu?" derken şaşırdığım belli oluyordu. Çünkü bu büyülü kılıcı Arthur'dan başkasının taşıdığını düşünemiyordum.

"Başka ne olabilir ki?" dedi Gawain. "Excalibur'u kuşanacağım, Anbarr'a bineceğim ve düşmanlarımızı Britanya'dan sürüp çıkaracağım." Memnun bir şekilde gülümsedi ve eliyle tapınağın yanındaki banka işaret etti: "Beklerseniz Lord Merlin'i bulup getireceğim."

Tapınağı altı Kara Kalkanlı mızrakçı koruyordu, ama buraya Gawain ile birlikte geldiğim için alçak kapıdan eğilerek içeri girerken beni durdurmadılar. Küçük binaya merakımdan girmiyordum. O günlerde Mithras benim baş Tanrımdı. Savaşçıların Tanrısıydı, esrarlı

Tanrı. Ona tapınanlar Romalılardı ve Tanrı böylece Britanya'ya da gelmişti. Ama Romalıların çoktan gitmiş olmalarına rağmen Mithras, savaşçılar arasında hâlâ sevilen bir Tanrıydı. Bu tapınak sadece odalardan ibaret küçük bir binaydı. Mithras'ın doğduğu mağarayı andırması için odalar penceresizdi. Dıştaki oda tahta sandıklar ve sepetlerle doluydu. Açıp içlerine bakmadım ama içlerinde herhalde Britanya'nın hazineleri olmalıydı. Eğilerek iç kapıdan içeri girdiğimde orada parıldayan, büyük, gümüş-altın Clyddno Eiddyn'in kazanını gördüm. Kazanın arkasındaki iki alçak kapıdan sızan ışıkta Mithras'ın sunağı ancak görülebiliyordu. Ya Merlin, ya Nimue, ikisi de Mithras'la alay ederlerdi, Tanrının dikkatini dağıtmak için sunağın üzerine bir hayvan kafatası yerleştirmişlerdi. Kafatasını yere atıp sunağın önünde, kazanın yanında diz çöktüm. Mithras'a Tanrılarımıza yardım etmesi ve Mai Dun'a gelmesi ve düşmanlarımızı kahretmemiz için dehşetini başı boş bırakması için dua ettim. Excalibur'un kabzasını sunağa değdirdim ve burada son olarak ne zaman bir boğa kurban edildiğini düşündüm. Romalı askerlerin boğayı dizlerinin üstüne çökerttiklerini, alçak kapıdan içeri sokabilmek için arkasından itip, boynuzlarından çekiştirdiklerini ve hayvanın iç odaya girdiğinde ayakta durarak korkuyla böğürdüğünü, etrafında sadece karanlıktaki mızrakçıların kokusunu aldığını hayal ettim. Bu korkutucu karanlıkta bacak sinirleri kesilerek yere yıkılacak, tekrar böğürecek, büyük boynuzlarıyla dua edenlere vurmaya çalışacak ve yere yıkılacaktı. Sonra hayvanı bastırıp kanını akıtmaya başlayacaklardı ve hayvan ağır ağır ölecekti. Tapınak hayvanın kanının ve gübresinin kokusuyla dolacaktı. Sonra dua edenler boğanın kanını, onun bize emrettiği gibi, Mithras'ın anısına içeceklerdi. Bana söylediklerine göre, Hıristiyanların da buna benzer bir törenleri vardı, ama onlar törenleri sırasında hiçbir şeyi öldürmediklerini ileri sürüyorlardı. Ama pek az pagan onlara inanıyordu, zira ölüm, Tanrıların bize verdikleri yaşama karşılık ödememiz gereken bir borçtu.

Karanlıkta dizlerimin üzerinde, Mithras'ın unutulmuş bir tapınağında dua eden bir savaşçı gibi durdum, dua ederken Lindinis'te duyduğum aynı kokuyu, Gümüş Olwen'in Lindinis'in avlusunda, tatlı ve heyecan verici bir şekilde yürürken burun deliklerime dolan deniz yosunu ve deniz tuzu kokusunu tekrar duydum. Bir an için bir Tanrının gelmiş olduğunu veya Gümüş Olwen'in kendisinin Mai Dun'a gelmiş olabileceğini düşündüm. Ama hareket eden bir şey yoktu; görünürde hiçbir şey yoktu, karanlıkta parıldayan bir şey yoktu, sadece deniz, tuz kokusu ve tapınağın dışında rüzgârın hışırtısı vardı.

İç kapıdan geçerek ön odaya geldiğimde koku artmıştı. Sandıkların kapaklarını açtım, sepetleri örten bezleri çekiştirdim ve iki sepetin

tuzla dolu olduğunu görünce kokunun nedenini bulduğumu düşündüm. Tuz, nemli sonbahar havasında ağırlaşmıştı, ama deniz kokusu tuzdan gelmiyordu. Ağzına kadar ıslak otlarla dolu olan üçüncü bir sepetten geliyordu. Yosunlara parmağımla dokundum, ağzıma götürdüğüm parmağım deniz tuzu tadındaydı. Sepetin yanında ağzı kapalı büyük bir çömlek duruyordu, kapağını açtığımda deniz suyuyla dolu olduğunu gördüm, muhtemelen deniz yosunlarını ıslak tutmak için kullanılıyordu. Yosun dolu sepetin içini karıştırdım ve altında kabuklu deniz hayvanları vardı. Kabukları uzundu. Midye gibiydiler, ama midyeden daha büyüktüler ve kabukları siyah değil grimsi beyazdı. Birini elime aldım ve kokladım ve Merlin'in sevdiği lezzetli yemeklerden biri olduğunu düşündüm. Birden kabuklar elimde açıldı ve avucuma bir sıvı döküldü. Kabukları sepete geri koydum ve üstlerini yeniden deniz yosunlarıyla örttüm.

Dışarıda beklemek için ön kapıya doğru döndüm ve birden elimi fark ettim. Gözlerimin beni yanılttığını düşünerek bir süre elime baktım, ama ön kapından sızan ışıkta emin olamadım. İç kapıdan tekrar iç odaya geçtim ve Mithras'ın sunağının yanında tapınağın en karanlık köşesinde tekrar elime baktım.

Elim parıldıyordu.

Tekrar tekrar baktım. Gördüğüme inanmak istemiyordum, ama elim karanlıkta parıldıyordu. İçten gelen bir ışık gibi parıldamıyordu, ama avucumda bir parıltı vardı. Deniz kabuklusunun ıslatığı yere değdim, değdiğim yerde karanlık bir iz kaldı. Demek ki Gümüş Olwen bir su perisi değildi, Tanrılardan gelen bir haberci değildi, sadece deniz kabuklularının suyuyla boyanmış bir insandı. Büyü Tanrıların işi değildi, Merlin'in marifetiydi, tüm umutlarım bu karanlık odada birden öldü.

Elimi pelerinime silip, dışarıya çıktım. Tapınağın kapısındaki banka oturup küçük çocukların bağrışarak oyun oynadıkları kale duvarının iç rampasına bakmaya başladım. Loegyr'den beri peşimi bırakmayan kötümserlik geri gelmişti. Tanrılara inanmak istiyordum ama içim kuşku doluydu. Kızın insan olması ve Tanrısal parıltısının Merlin'in bir oyunu olması neyi değiştirirdi ki? Bunlar hazineleri değerini azaltmıyordu, ama ne zaman hazineleri düşünsem ve ne zaman onun etkinliklerinden kuşku duymaya başlasam kendi kendimi parıldayan kızın görüntüsüyle ikna etmiştim. Ama o Tanrıların bir habercisi değildi, sadece Merlin'in yarattığı bir hayal ürünüydü.

"Lordum?" diyen bir kızın sesi düşüncelerimi dağıttı. "Lordum?" dedi yeniden başımı kaldırdığımda karşımda tombul, kırmızı saçlı genç bir kadının bana çekingen bir şekilde gülümsediğini gördüm. Ba-

sit bir elbise giymişti, kısa kıvırcık saçlarının etrafına bir bant bağlamıştı, küçük kırmızı saçlı bir oğlanın elinden tutuyordu. "Beni hatırlamadınız mı Lordum?" diye sordu, umutsuzca.

"Cywwylog" dedim adını hatırlayarak. Mordred tarafından kandırılarak tecavüz edildiğinde Lindinis'te hizmetkârlarımızdan biriydi. Ayağa kalktım. "Nasılsın?" diye sordum.

"Olabildiğince iyiyim Lordum" dedi, adını hatırladığım için mutlu olmuştu. "Bu da küçük Mardoc. Babasına çekmiş değil mi?" Oğlana baktım. Yedi sekiz yaşlarında olmalıydı, ciddi, yuvarlak bir yüzü vardı ve aynen babası Mordred'a benzeyen, sert çalı gibi saçları vardı. "Ama içi öyle değil, o yönden babasına çekmemiş" dedi Cywwylog. "Çok iyi bir çocuk o. Altın gibi bir çocuk Lordum. Bir kere bile sorun çıkartmadı, öyle değil mi tatlım?" Eğilerek Mardoc'u öptü. Oğlan kendisine bu sevgi gösterilmesinden utanmıştı ama gene de gülümsedi. "Leydi Ceinwyn nasıl?" diye sordu Cywwylog.

"Çok iyi. Seninle karşılaştığımı duyunca çok sevinecek."

"Bana her zaman çok iyi davrandı" dedi Cywwylog. "Yeni evinize gidecektim Lordum, ama bir adamla tanıştım onunla evlendim."

"Kim bu evlendiğin adam?"

"Idfael ap Meric Lordum. Lord Lanval'a hizmet ediyor şimdi."

Lanval, Mordred'i altın kafesinde tutsak olarak tutan nöbetçilerin komutanıydı. "Bizim evi terk ettiğini sandık," diye itiraf ettim, "Mordred'in sana para verdiğini düşündük."

"O mu? Para mı?" Cywwylog güldü. "Bunun olabilmesi için yıldızların yerlerinden düşmesi gerekir Lordum. O zamanlar çok aptaldım" dedi açıkça Cywwylog neşeyle. "Mordred'in nasıl bir adam olduğunu bilmiyordum eskiden. O zamanlar daha bir adam da değildi gerçi ve sanırım Kral olması beni etkiledi. Ama ilk kız ben değildim değil mi? Sanırım son kız da ben olmayacağım öyle değil mi? Ama sonunda her şey yoluna girdi. Idfael'im iyi bir insan ve Mardoc'un piç olmasına da aldırmıyor." Eğildi ve Mardoc'u kucakladı. Oğlan kurtulmak için çabalıyordu sonra kadın onu gıdıklayınca kahkahalar atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Lord Merlin buraya gelmemizi istedi," dedi Cywwylog gururla. "Mardoc'u pek sevdi. Onu şımartıyor. Ona sürekli yiyecek bir şeyler veriyor. Şişmanlayıp küçük bir domuz gibi olacaksın öyle değil mi?" Tekrar kahkahalar atan oğlanı gıdıkladı, oğlan çırpınarak kurtuldu. Fazla uzağa gitmedi, birkaç adım ötede başparmağını ağzına sokup bizi seyretmeye başladı.

"Merlin buraya gelmenizi mi istedi?" diye sordum.

"Bir aşçıya ihtiyacı varmış Lordum, öyle dedi. Sanırım ben de iyi bir aşçıyım. Bize önerdiği parayı duyunca Idfael gelmem gerektiğini söyledi. Lord Merlin'in fazla bir şey yemiyor. Ama peyniri seviyor, bir aşçıya da ihtiyacı yok bu durumda, öyle değil mi?'

"Midye, istiridye gibi şeyler yiyor mu?"

"Bazılarını yiyor ama nadiren buluyoruz. Yok, çoğu zaman sadece peynir yiyor. Peynir ve yumurta. O sizin gibi değil Lordum, siz ete bayılırdınız, hatırladığım kadarıyla."

"Hâlâ çok severim" dedim.

"İyi günlerdi onlar" dedi Cywwylog. "Mardoc sizin Dian ile aynı yaşta. Her zaman iyi arkadaş olacaklarını düşündüm. Nasıl Dian?"

"Öldü, Cywwylog" dedim.

Birden yüzünü dehşet dolu bir ifade kapladı. "Lordum, lütfen bunun gerçek olmadığını söyleyin."

"Lancelot'un adamları öldürdü."

Çimenlere tükürdü. "Kötü adamlar onların hepsi. Çok üzüldüm Lordum."

"Ama o Diğer Dünya'da mutlu" dedim. "Ve bir gün ben de onun yanına gideceğim."

"Evet Lordum, evet. Ya diğerleri?"

"Morwenna ve Seren iyiler."

"Bunu duyduğuma memnun oldum Lordum. Büyük çağrıya kadar burada kalacak mısınız?"

"Çağrı mı?" Törene böyle dendiğini ilk defa duyuyordum. "Hayır" dedim. "Ben davet edilmedim. Ama Durnovaria'dan seyrederim herhalde."

"Görülmeye değer bir şey olacak" dedi ve gülümsedi, bana kendisiyle konuştuğum için teşekkür edip, kahkahalar atan Mardoc'u kovalıyormuş gibi yaparak ayrıldı.

Kızla yeniden karşılaştığıma gerçekten memnun olmuştum. Sonra Merlin'in neler çevirdiğini düşünmeye başladım. Cywwylog'u neden bulmak istemişti? Daha önce yemeklerini hazırlamak için hiçbir zaman birini tutmamışken, neden bir aşçı tutmak gereğini duymuştu?

Kale tümseğinin oralardaki bir kargaşa birden düşüncelerimi ve orada oynayan çocukları dağıttı. Ayağa kalktım. İki adam bir ipi çekiştiriyorlardı. Bir süre sonra Gawain de göründü. İpin ucunda siyah, iri, muhteşem bir aygır vardı. At kurtulmaya çabalıyordu ve iki adamı neredeyse yerlerde sürükleyecekti. Kantarmasından tuttular ve rampadan aşağı götürürlerken korkmuş olan at birden dik iç rampadan aşağı koşmaya başladı ve adamları da peşinden sürükledi. Gawain adamlara

dikkatli olmalarını bağırdı, sonra rampadan aşağı yarı koşarak yarı kayarak inmeye başladı. Olayı umursamayan Merlin ve peşinden Nimue gözüktü. Atın doğudaki sundurmalardan birine götürülüşünü seyretti ve sonra Nimue ile birlikte tapınağa doğru yürüdü. "Ah Derfel" diye beni selamladı kaygısızca. "Suratın asık. Yoksa dişin mi ağrıyor yine?"

"Size Excalibur'u getirdim Lordum" dedim, aksi bir edayla.

"Bunu kendi gözlerimle de görebiliyorum. Kör değilim. Bazen kulağım ağır işitir, mesanem zorlar ama benim yaşımda ne bekliyorsun ki zaten?" Excalibur'u aldı ve kılıcı kınından bir karış kadar çekti ve çeliği öptü, "Rhydderch'in kılıcı" dedi hayranlıkla sonra aniden hızla kılıcı kınına soptu ve Nimue'ye uzattı. "Demek ki babana gittin?" dedi Merlin. "Sevdin mi onu?"

"Evet Lordum."

"Her zaman saçma bir duygusallığın olmuştur Derfel", dedi Merlin göz ucuyla, kılıcı kınından çıkartmış, zayıf bedenine dayamış duran Nimue'ye bakarak. Nedense Merlin'in buna canı sıkılmıştı ve kını Nimue'nin elinden kaptı ve kılıcı geri almaya çalıştı. Kız kılıcı vermek istemedi. Bir süre uğraştıktan sonra Merlin kılıcı almaktan vazgeçti. "Lioafa'nın hayatını bağışladığını duydum" dedi bana dönerek. "Bu bir hata, Lioafa çok tehlikeli bir canavardır."

"Onun hayatını bağışladığımı nereden biliyorsunuz?"

Merlin bana azarlar gibi baktı. "Belki Aelle'in salonunda kirişlerde bir baykuştum Derfel veya belki de zemine yayılan samanlar arasında bir fare." Nimue'e doğru bir hamle yaptı ve kılıcı kadının elinden almayı başardı. "Büyüsünün azalmasına izin vermemeliyiz" diye söylenerek kılıcı kınına soktu. "Arthur kılıcı verirken üzüldü mü?"

"Niye üzülsün ki Lordum?"

"Çünkü Arthur'un tehlikeli ve şüpheci bir yanı vardır" dedi Merlin, eğilerek kılıcı alçak kapıdan geçip tapınağın içine götürdü. "Tanrılar olmaksızın da işimizi görebileceğimizi düşünüyor."

"O zaman," dedim alaycı bir sesle, "yazık oldu Gümüş Olwen'in karanlıkta parıldadığını görmemiş olmasına."

Nimue bana doğru dönüp hırıldadı. Merlin duraksadı doğrularak bana ters bir şekilde baktı. "Niçin yazık olsun ki Derfel?" diye sordu tehlikeli bir sesle.

"Zira eğer onu görmüş olsaydı Tanrılara inanırdı mutlaka. Tabiatıyla sizin deniz kabuklularını keşfetmediği sürece."

"Demek öyle" dedi. "Etrafı araştırıyordun değil mi? O kocaman yağlı Sakson burnunu sokmaman gereken yerlere sokuyordun ve benim istiridyeleri buldun?"

"İstiridyeler mi?"

"Deniz kabukluları, aptal, onların adı bu. Hiç olmaz ise halk öyle diyor."

"Ve karanlıkta parıldıyorlar?"

"Evet sularının böyle bir niteliği var" diye itiraf etti Merlin havalı bir şekilde. Bunu keşfettiğime memnun olmadığını görüyordum ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. "Pliny bunlardan söz ediyor, ama o kadar çok şeyden söz ediyor ki neye inananıp neye inanmayacağını bilemiyorsun. Görüşlerinin çoğu saçma sapan şeyler. Şu, druidlerin yeni ayın altıncı günü ökse otu kesmeleri gibi. Bunu hiçbir zaman yapmadım, yapmam da! Beşinci günde evet, bazen de yedinci günde, ama altıncı günde asla. Sonra bir kadının göğüs bezini alına bağlamayı tavsiye ediyor baş ağrısına karşı hatırladığım kadarıyla. Ama bu baş ağrısına çare değil. Nasıl olabilir ki, sihir göğüslerde, bez de değil ki. Bunun yerine ağrıyan başı göğüsler arasına sokmak çok daha etkili bir çare. Bu beni hiçbir zaman yarı yolda bırakmadı. Pliney'i okudun mu Derfel?"

"Hayır Lordum."

"Doğru, sana Latince öğretmedim ki. Benim hatam. İstiridyelerden söz ediyor ve bunları yiyenlerin ağızlarının ve parmaklarının karanlıkta parıldadığını söylüyor. İtiraf etmeliyim ki meraklandım. Kim meraklanmaz ki? Bunu daha fazla araştırmak konusunda çekincelerim vardı, Pliny'nin daha inanılır düşüncelerini incelemek için çok zaman harcamamıştım. Ama bu seferki doğru çıktı. Caddwg'i hatırlıyor musun? Ynys Trebes'ten bizi kurtaran kayıkçı? O şimdi istiridye avcım. Bu yaratıklar kaya yarıklarında yaşıyorlarmış, zor bir iş ama Caddwg'e yeterince para ödüyorum ve onları iyi bir istiridye avcısı gibi deliklerinden çıkartıp getiriyor. Düş kırıklığına uğramış gibisin Derfel?"

" Lordum ben sandım ki..." diye başladım, benimle alay edeceğini bilerek.

"Ah anladım, sen kızın diğer dünyadan geldiğini düşündün!" Merlin sözcükleri benim için tamamladı, sonra alay ederek gülmeye başladı. "Duydun mu bunu Nimue? Büyük savaşçımız Derfel Cadarn küçük Olwen'ın diğer dünyadan gelen bir yaratık olduğunu sanmış?" Sözcükleri alay eder gibi uzatıyordu.

"Zaten inanması gerekiyordu" dedi Nimue kuru bir sesle.

"Öyle değil mi, inanması gerekiyordu, bunu düşününce öyle" diye itiraf etti Merlin. "İyi bir numaraydı değil mi Derfel?"

"Ama sadece bir numaraydı Lordum" dedim hayal kırıklığına uğradığımı saklamaya gerek görmeksizin.

Merlin iç geçirdi "Saçmalıyorsun Derfel, çok saçmalıyorsun. Bunun bir numara olması büyünün olmadığı anlamına gelmez, ama büyü bize her zaman Tanrılarca gönderilmez. Hiçbir şey anlamıyorsun öyle değil mi?" Son soruyu kızarak sormuştu.

"Kandırıldığımı biliyorum Lordum."

"Kandırılmış! Kandırılmış! Bu kadar salak olma. Gawain'den daha da salaksın. Daha iki günlük eğitim almış olan bir druid bile seni kandırabilir! Bizim işimiz senin çocukça meraklarını tatmin etmek değil, Tanrıların işini yapmak ve Derfel, o Tanrılar bizden uzaklaştılar. Çok uzaklara gittiler. Gözden kayboluyorlar, karanlıkta eriyip yok oluyorlar, Annwn uçurumuna düşüyorlar. Onların geri çağrılması gerek ve onları geri çağırabilmek için de çalışacak insanlara ihtiyacım var ve çalışan insanları buraya getirebilmek için de onlara umut vermem gerekiyor. Nimue ve benim yalnız başımıza tüm bu ateşleri yakabileceğimizi mi sanıyorsun? İnsanlara ihtiyacımız var. Yüzlerce insana! Bir kızı istiridye suyuyla boyayarak onları buraya getirdim, sen de durmuş kandırılmaktan söz ediyorsun. Senin ne düşündüğün kimin umurunda? Neden gidip birkaç istiridye yemiyorsun? Belki biraz zihnin açılır." Tapınağın kapısının dışında duran Excalibur'un kabzasına bir tekme attı. "Sanırım Gawain sana her şeyi gösterdi?"

"Bana ateşten çemberleri gösterdi Lordum."

"Ve şimdi sen bunların ne işe yarayacaklarını öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

"Evet Lordum."

"Azıcık aklı olan herkes bunu kendi kendine de çıkarabilir" dedi Merlin böbürlenerek. "Tanrılar çok uzaktalar. Bu açık, yoksa bizi bu kadar ihmal etmezlerdi. Ama yıllar önce bize onları çağırmamız için gerekeni verdiler; Hazineleri. Tanrılar Annwn uçurumunun o kadar çok derinliğine indiler ki hazineler tek başlarına bir işe yaramıyorlar. O zaman Tanrıların dikkatini çekmemiz gerekiyor, nasıl yapacağız bunu? Çok basit! Uçuruma bir işaret göndereceğiz ve bu işaret de özel olarak düzenlenmiş bir ateş olacak ve bu ateşin içine hazineleri yerleştireceğiz ve sonra bir iki şey daha yapacağız. Ama bunlar şimdilik önemli değil ve bundan sonra da her şeye inanan yarı aptallara en basit şeyleri anlatmak yerine sakin bir şekilde ölmeyi tercih ederim. Yok hayır," dedi daha ben soru sormak bir yana ağzımı dahi açmadan, "Samain Arifesinde burada olamazsın. Sadece güvenebileceklerimi burada istiyorum. Buraya bir kere daha gelirsen nöbetçilere karnını mızrakları için nişan tahtası olarak kullanmalarını söyleyeceğim."

"Tepenin etrafını neden bir hayalet perdesiyle çevirmiyorsunuz?" diye sordum. Hayalet perdesi druidlerce büyülenmiş kafataslarından

yapılmış bir hattı, hiç kimse bunun üzerinden ileriye geçmeye cesaret edemezdi.

Merlin bana sanki aklımı yitirmişim gibi baktı "Bir hayalet perdesi mi! Samain Arifesinde! Aptal, bu hayalet perdesinin etkili olmadığı tek gece. Sana her şeyi anlatmak zorunda mıyım? Aptal, hayalet perdesi ölülerin ruhlarının yaşayanları korkutması için yapılır. Ama Samain Arifesinde ölülerin ruhları dolaşmaları için serbest bırakılır ve bir yere bağlanamazlar. Samain Arifesinde bir hayalet perdesi ancak senin aklın kadar işe yarayabilir."

Beni azarlarken onu sakince dinledim. "Umarım hava bulutlu olmaz" dedim onu sakinleştirmek için.

"Bulut mu?" diye Merlin meydan okudu. "Bulutlar niye beni üzsün ki? Ha anladım, o yarı akıllı Gawain anlattı sana bunu, her şeyi yanlış anlıyor. Hava bulutlu olsa bile Derfel, Tanrılar bizim işaretimizi yine de göreceklerdir. Bulutlar onların gözlerinin görmesini bizimkiler gibi engelleyemez. Ama çok bulut olursa o zaman yağmur yağması olasılığı var." Sesi çok basit bir şeyi bir çocuğa anlatır gibiydi "Ve hızlı bir yağmur da ateşlerimi söndürür. İşte, bunu kendi kendine akıl etmen çok zor olurdu değil mi?" Bana bir süre kızarak baktı ve sonra odun yığınları çemberine döndü. Siyah ağır asasına dayanarak Mai Dun'un tepesinde yarattığı şeye baktı. Uzun bir süre sessiz kaldı sonra birden omuz silkti. "Hiç düşündün mü?" diye sordu "Eğer Hıristiyanlar Lancelot'u tahta geçirmeyi başarsalardı neler olurdu?" Kızgınlığı geçmiş, yerini melankoliye bırakmıştı.

"Hayır Lordum" dedim.

"Beş yüzüncü yılları gelirdi ve hâlâ o tahtaya çakılmış Tanrılarının ihtişamla geri gelmesini bekliyor olurlardı." Merlin konuşurken hâlâ ateş çemberine bakıyordu. Sonra bana döndü. "'Hiç gelmeseydi ne olurdu?" dedi merak ederek. "Diyelim ki Hıristiyanlar tamamen hazırdı, en iyi elbiselerini giymişler, temizlenmişler ve dua ediyorlar ve hiçbir şey olmuyor?"

"O zaman 501 yılında" dedim, hiçbir Hıristiyan kalmazdı."

Merlin başını salladı "Bundan kuşku duyarım. Rahiplerin işi, açıklanamayacak olanlara bir açıklama getirmektir. Sansum gibi insanlar bir sebep icat ederlerdi ve insanlar da buna inanmak istedikleri için inanırlardı. İnsanlar düş kırıklıklarından dolayı umutlarından vazgeçmezler, Derfel, aksine umutlarını ikiye katlarlar. Ne kadar aptalız hepimiz."

"Yani korkuyorsunuz" dedim birden ona acıyarak. "Samain Arifesinde hiçbir şey olmamasından korkuyor musunuz?"

"Tabii korkuyorum aptal! Nimue korkmuyor," aksi bir ifadeyle bizi seyreden Nimue'ye baktı.

"Her şeyden eminsin, değil mi küçüğüm," dedi alay ederek. "Bana gelince Derfel buna gerek olmamasını o kadar çok isterdim ki! Ateşleri yaktığımızda ne olacağından pek de emin değiliz. Belki Tanrılar gelecekler. Belki de ağırdan alacaklar?" Bana bir bakış fırlattı. "Hiçbir şey olmasa da Derfel, bunun anlamı hiçbir şey olmadığı değildir. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Sanırım Lordum."

"Anladığından kuşkuluyum. Sana bunları açıklayarak neden zaman kaybettiğimi bilmiyorum! Bir öküze retoriğin ince noktalarını anlatsam daha iyi olurdu. Ne kadar saçma sapan bir adamsın. Şimdi gidebilirsin. Excalibur'u teslim ettin işte."

"Arthur onu geri istiyor" dedim Arthur'un gönderdiği haberi hatırlayarak.

"Eminim istiyordur ve belki de Gawain'in onla işi bitince geri alabilir. Belki de alamaz. Ne fark eder ki? Beni böyle saçma şeylerle meşgul etmekten vazgeç Derfel. Ve hadi güle güle!" Yeniden kızmıştı, birkaç adım attı sonra Nimue'ye döndü, "Haydi gel!" dedi.

"Derfel'in ayrıldığından emin olmalıyım" dedi Nimue dirseğimden tutarak beni kapıya doğru götürürken.

"Nimue!" diye bağırdı Merlin.

Nimue duymazdan gelerek beni rampaya giden yolun başına doğru götürdü. Karmaşık ateş döngüsüne baktım. "Çok şey başarmışsınız" dedim bir şey söylemiş olmak için.

"Eğer doğru töreni yapamazsak bunların hepsi boşa gidecek" dedi Nimue iğneleyen bir sesle. Merlin bana kızmıştı, ama kızgınlığı yaz fırtınası gibi gelip geçerdi, ama Nimue'nin kızgınlığı derin ve güçlüydü, kızgınlıktan yüzü bembeyaz kesilmiş, gerilmişti. Hiçbir zaman güzel olmamıştı ve gözünü kaybetmesi yüzünü korkunçlaştırmıştı, ama zeki ve vahşi bir bakışı vardı. Bu bakışla onu unutmak mümkün değildi. Rampaya giden yokuşta her zamankinden daha da muhteşem görünüyordu.

"Yani törenin doğru dürüst yapılamama tehlikesi mi var?" dedim.

"Merlin de senin gibi" dedi kızarak. "Duygusal" derken sorumu duymazdan geliyordu.

"Saçmalama" dedim.

"Sen ne bilirsin ki Derfel?" dedi sertçe. "Seni paylamasına tahammül etmek zorunda mısın? Onunla tartışmak zorunda mısın? Ona güven vermek zorunda mısın? Onun tarihin en büyük hatasını yapmasını seyretmek zorunda mısın?" Bu soruları tükürür gibi yüzüme haykırdı.

"Tüm bu çabaların boşa gitmesini seyretmek zorunda mısın?" Eliyle ateş yığınlarını işaret etti. "Sen bir aptalsın" dedi acı bir ifadeyle. "Merlin osursa, çok akılcı bir şey söylediğini sanırsın. Yaşlı bir adam o Derfel, önünde fazla zamanı kalmadı yaşamak için ve gücünü kaybediyor. Ve Derfel güç de insanın içinden gelir." Elini yumruk yaparak göğsüne vurdu ve rampanın üstünde durarak bana baktı. İri yarı bir savaşçıydım, o ise ufak tefek bir kadındı. Buna rağmen benden güçlü görünüyordu. Bu her zaman böyle olmuştu. Nimue'de derinde, karanlık ve güçlü bir tutku vardı, hiçbir şey buna dayanamazdı.

"Merlin'in duygusallığı neden töreni tehdit ediyor?" diye sordum.

"Ediyor işte" dedi ve dönerek uzaklaştı.

"Söyle bana nedenini" dedim ısrarla.

"Hiçbir zaman söylemem" diye ters bir cevap verdi. "Sen bir aptalsın."

Arkasından yürüdüm. "Gümüş Olwen kim?" diye sordum.

"Demetia'da satın aldığımız bir esir. Powys'lerden. Yakalandı ve çok güzel olduğu için de bize altı altından fazlaya patladı."

"Evet güzel" dedim, Lindinis'in sessiz gecesinde narin yürüyüşünü hatırlayarak.

"Merlin de öyle düşünüyor" dedi azarlarcasına. "Onu görünce titremeye başlıyor, ama bugünlerde çok yaşlandı ve kız bekâretini de Gawain için saklamak zorunda. Gawain de bize inanıyor! Ama o ahmak her şeye inanır zaten! Gerçek bir aptal!'

"Ve bunların hepsi bitince de Olwen ile evlenecek?"

Nimue güldü. "Ahmağa vaat ettiğimiz şey bu. Ama kızın bir esir olduğunu ve bir peri olmadığını öğrenince fikrini değiştirebilir. Belki de onu başkasına satarız. Onu satın almak ister misin?" Bana kurnazca baktı.

"Hayır."

"Hâlâ Ceinwyn'e sadıksın öyle mi?" dedi alaylı bir sesle. "Nasıl o?"

"İyi" dedim.

"Töreni seyretmek için Durnovaria'ya gelecek değil mi?"

"Hayır" dedim.

Nimue bana dönüp kuşku dolu gözlerle baktı. "Ama sen geleceksin?"

"Evet seyredeceğim."

"Gwydre, onu da getirecek misin?"

"Eğer gelmek isterse getiririm. Ama önce babasından izin almam gerek."

"Arthur'a ona izin vermesini söyle. Britanya'daki her çocuk Tanrıların gelişini görmeli. Hiçbir zaman unutulmayacak bir şey olacak bu Derfel."

"Demek olacak" dedim, "Merlin'in kusurlarına rağmen olacak mı?"

"Evet olacak" dedi Nimue beni tersleyerek. "Merlin'e rağmen olacak. Olacak çünkü olmasını sağlayacağım. O yaşlı aptala ne yaparsa yapsın istediğini vereceğim." Durdu, elimi yakalayıp avucumdaki yara izine tek gözüyle dikkatle baktı. Yara izi beni onun isteklerine bağlıyordu ve benden bir şey istemek üzere olduğunu hissettim, ama birden tereddüt etti. Derin bir nefes aldı sonra elimi bıraktı. "Artık kendi yolunu kendin bulabilirsin" dedi acı bir şekilde ve uzaklaştı.

Yamaçtan aşağıya indim. İnsanlar yükleriyle hâlâ Mai Dun'un tepesine tırmanıyorlardı. Gawain dokuz saat süreyle ateşlerin yanması gerektiğini söylemişti. Tanrıları getirmek için dokuz saat boyunca gökyüzünü ateş ve dumanla doldurmak gerekiyordu. Ama eğer tören yanlış yapılırsa ateşler hiçbir şey getirmeyeceklerdi.

Ve üç gece sonra sonucun ne olacağını görecektik.

***

Ceinwyn Tanrıların çağrılışını görmek için Dunovaria'ya gelmek istiyordu, ama Samain Arifesi ölülerin dünyaya geldikleri geceydi ve Ceinwyn, Dian için armağanlarımızı bırakmak istiyordu. Bu armağanları bırakılacağı en iyi yerin Dian'ın öldüğü yer olduğunu düşündüğünden iki kızımızı da alarak Ermid'in yıkıntılarına gitmişti. Buraya küller arasında bir testi sulandırılmış bal birası, tereyağlı ekmek ve Dian'ın çok sevdiği bal kaplı fıstıklardan bırakacaktı. Dian'ın kız kardeşleri küller arasına cevizler ve haşlanmış yumurtalar bırakacaklardı. Sonra yakındaki korulukta, mızrakçılarımın koruması altında bekleyeceklerdi. Dian'ı göremediler, çünkü Samain Arifesinde ölüler kendilerini göstermezler, ama onlar yokmuş gibi davranmak felaketi davet etmektir. Ceinwyn'in bana söylediğine göre ertesi sabah tüm yiyecekler gitmişti ve bal birası testisi boşalmıştı.

Issa, Gwydre ile geldiğinde ben Durnovaria'daydım. Arthur, oğlunun töreni izlemesine izin verdiği için Gwydre heyecanlıydı. O sene on bir yaşındaydı, yaşama sevinci ve merak doluydu. Babası gibi ince uzun bir beden yapısına sahipti ama yakışıklılığını Guinevere'den almıştı. Gözlerini ve burnunu annesinden almıştı. Yaramazdı, ama içinde kötülük ve şeytanlık yoktu. Ceinwyn ve ben, babasının kehaneti doğru çıkar da Morwenna ile evlenirse memnun olacaktık. Bu karar iki üç yıl içinde alınacaktı, o zamana kadar da Gwydre bizimle birlikte

yaşayacaktı. Mai Dun'un tepesinde olmak istediğinden, ona seremoniyi gerçekleştirecekler dışında kimsenin oraya gitmesine izin verilmediğini anlatınca düş kırıklığına uğradı. Ateş için yığınları hazırlayan insanlar bile akşam olmadan uzaklaştırılmışlardı oradan. Onlar da, Britanya'nın her yanından gelen yüzlerce insan gibi zirveyi eski kalenin altındaki düzlükten seyredeceklerdi. Arthur Samain Arifesinde geldi. Gwydre'yi selamlarken yüzündeki mutluluğu gördüm. O karanlık günlerde oğlu tek sevinç kaynağıydı. Arthur'un yeğeni Culhwch yanında bir düzine mızrakçıyla Dunum'dan geldi. "Arthur gelmemi istemedi" dedi sırıtarak. "Ama bunu kaçıramazdım." Culhwch topallayarak Galahad'ı selamlamaya gitti. Son aylarda Galahad Sagramor'la birlikte Aelle'in Saksonlarına karşı sınırları korumakla meşguldü. Sagramor, Arthur'un görev yerinde kalması için verdiği emre uymuştu, ama Galahad'ın gece olanları emrindeki askerlere anlatabilmesi için buraya gelmesi için izin istemişti. Bu beklentiler Arthur'u endişelendiriyordu. Eğer hiçbir şey olmayacak olursa hayal kırıklığı yaşanacağından korkuyordu.

Beklentiler o akşamüstü Powys kralı Cuneglas kente yanında bir düzine adamla geldiği zaman daha da arttı. Cuneglas yanında, aklı başında bir genç adam olmaya başlayan ve bıyık bırakan oğlu Perddel'i de getirmişti. Cuneglas beni kucakladı. Ceinwyn'in kardeşiydi ve tanıdığım en namuslu, en ahlaklı adamdı. Gelirken Gwent'te Meurig'e uğramıştı ve şimdi onun Saksonlarla savaşmak istemediğini teyit ediyordu. "Tanrısının onu koruyacağına inanıyor" dedi üzüntülü bir sesle.

"Biz de öyle," dedim, Durnovaria sarayının penceresinden, Mai Dun'un yamacını dolduran ve olacaklara yakın olmaya çalışan kalabalığa işaret ederek. Birçokları zirveye tırmanmaya çalışmışlardı, ama Merlin'in Kara Kalkanlı mızrakçıları hepsini uzaklaştırmışlardı. Kalenin kuzeyindeki tarlada cesaretli bir grup Hıristiyan puta tapanların törenini bozması için yağmur göndersin diye yüksek sesle Tanrılarına dua ediyorlardı, ama kızgın bir kalabalık tarafından kovalandılar. Bir Hıristiyan kadın bayılıncaya kadar dayak yemişti. Arthur düzeni korumaları için askerlerini göndermişti.

"Şimdi ne olacak bu akşam?" diye sordu Cuneglas.

"Belki de hiçbir şey Kral Hazretleri."

"Bu kadar yolu hiçbir şey görmemek için mi geldim?" diye homurdandı Culhwch. İri yarı, kavgacı, küfürbaz bir adamdı ve en yakın arkadaşımdı. Londra dışında Aelle'in Saksonlarıyla bir çarpışmada bir Sakson baltası bacağını derinden yaraladığından beri topallıyordu, ama derin bir iz bırakmış olan yaradan şikâyet etmediği gibi hâlâ her zamanki gibi muhteşem bir mızrakçı olduğunu ileri sürüyordu. "Peki,

sen burada ne arıyorsun?" dedi Galahad'a. "Senin Hıristiyan olduğunu sanıyordum?"

"Evet Hıristiyanım."

"Yani demek ki, yağmur yağsın diye dua ediyorsun?" diye itham etti Culhwch Galahad'ı. Bunları konuşurken dahi yağmur çiseliyordu, batıdan gelen hafif bir serpintiydi. Bazıları bu serpintiden sonra havanın açılacağını tahmin ediyorlardı, ama kaçınılmaz bir şekilde ortalığı sellerin götüreceğini söyleyen kötümserler de vardı.

"Eğer bu gece yağmur yağarsa" diye Galahad Culhwch'i iğneledi, "bizim Tanrımızın sizin Tanrınızdan daha güçlü olduğunu kabul edecek misin ?"

"Önce senin gırtlağını keseceğim" diye homurdandı Culhwch. Böyle bir şey yapmayacağını herkes biliyordu, çünkü o da benim gibi uzun yıllardır Galahad'ın arkadaşıydı.

Cuneglas, Arthur'la konuşmaya gitti, Culhwch Durnovaria'nın kuzey kapısındaki meyhanedeki kızıl saçlı kızın hâlâ orada çalışıp çalışmadığını öğrenmek için ortadan yok oldu. Galahad'la ben yanımızda Gwydre ile birlikte kentte gezintiye çıktık. Çok neşeli bir hava vardı etrafta, sanki büyük güz panayırı kente gelmiş sokakları doldurmuş ve çevredeki çayırlıklara taşmış gibiydi. Satıcılar tezgâhlarını kurmuşlardı, meyhaneler tıklım tıklımdı, hokkabazlar kalabalığı maharetleriyle büyülüyorlar. Bazı gruplar toplanmış şarkılar söylüyorlardı. Gösteri yapan bir ayı Piskopos Emrys'in evinin altında Durnovaria'nın yokuşlarına tırmanıyor, iniyor ve seyredenler ayıya sürekli bal birası verdiklerinden gittikçe daha da tehlikeli oluyordu. Piskopos Sansum'un bir pencereden ayıyı seyrettiğini gördüm ama beni görünce geri çekildi ve pencerenin tahta kepenklerini kapadı. "Daha ne kadar süre hapiste kalacak?" diye sordu Galahad.

"Arthur onu affedene kadar," dedim, "ama affedecektir. Çünkü Arthur düşmanlarını daima affeder."

"Ne kadar Hıristiyanlara yakışan bir davranış."

"Ne kadar aptalca bir davranış" dedim, Gwyndre'nin duyamayacağından emin olduktan sonra. Oğlan ayıyı seyretmeye gitmişti. "Ama Arthur'un senin üvey kardeşini affettiğini düşünemiyorum" diye devam ettim. "Onu birkaç gün önce gördüm."

"Lancelot'u mu?" diye sordu Galahad şaşkınlıkla. "Nerede?"

"Cerdic'le beraberdi."

Galahad etrafındakilerin bakışlarını umursamadan haç çıkarttı. Dumnonia'daki birçok kasabada olduğu gibi Dunovaria'da da insanların çoğu Hıristiyandı, ama bugün sokaklar dışarıdan gelen paganlarla doluydu. Pek çoğu da düşman Hıristiyanlarla kavga arıyorlardı.

"Lancelot'un Cerdic'in yanında savaşacağına inanıyor musun?" diye sordu Galahad.

"Hiç savaştı mı ki?" diye sordum.

"Savaşabilir."

"Eğer savaşacaksa, Cerdic'in yanında savaşacaktır" dedim.

"O zaman onu öldürme fırsatını bulabilmek için dua edeceğim" dedi Galahad ve yeniden haç çıkartı.

"Eğer Merlin'in planları işe yararsa," dedim, "o zaman bir savaş olmayacak. Sadece Tanrıların yönettiği bir katliam olacak."

Galahad gülümsedi. "Dürüst ol Derfel, bunlar işe yarayacak mı sence?"

"Göreceğiz" dedim kaçamak bir cevap vererek. Birden kentte olacakları görmek için gelen birçok Sakson casus olabileceğini düşündüm. Bunlar büyük olasılıkla Lancelot'un adamları olup gittikçe büyüyen kalabalığa fark edilmeden karışabilecek Britanyalılar olmalıydılar. Eğer Merlin başarısız olursa, diye düşündüm, o zaman Saksonlar yüreklenecekleri ve ilkbahardaki savaşlar daha da sert olacaktı.

Yağmur şiddetini arttırmıştı. Gwydre'yi çağırdım ve üçümüz koşarak saraya geri döndük. Gwydre babasından Mai Dun'un rampalarının altındaki tarlalardan Tanrıların çağrılışını seyretmek için izin istedi, ama Arthur başını salladı. "Yağmur böyle devam ederse," dedi, "zaten hiçbir şey olmayacak. Sen de soğuk alacaksın ve ..." birden durdu, sonra annen bana kızacak demek üzereydi.

"Sonra soğuk algınlığını Morwenna ve Serena'ya geçireceksin" dedim. "Ben de onlardan alacağım ve babana geçireceğim ve sonra da bütün ordu Saksonlar geldiklerinde öksürüp hapşıracak."

Gweydre bunu bir an düşündü ve söylediklerimin saçma olduğuna karar verdi

Babasının elini çekiştirdi. "Lütfen baba!" dedi.

"Üst terasdan bizimle birlikte seyredebilirsin" diye diretti Arthur.

"O zaman ayıya gidebilir miyim? Ayı sarhoş oluyor ve şimdi de köpekleri salacaklar üzerine. Bir saçağın altında dururum ıslanmamak için. Söz veriyorum. Lütfen baba!"

Arthur gitmesine izin verince onu koruması için yanına Issa'yı kattım. Sonra Galahad'la birlikte üst terasa çıktık. Bir yıl önce, Guinevere bu saraya daha gelip giderken, burası şık ve temizdi, ama şimdi ihmal edilmiş, kirli ve ıssız bir yerdi. Eski bir Roma binasıydı. Guinevere buraya eski ihtişamını kazandırmak için çalışmıştı, ama ayaklanma sırasında saray Lancelot'un adamlarınca yağmalanmıştı ve hasarı onarmak için hiçbir şey yapılmamıştı. Cuneglas'ın adamları salonun döşemesi üzerinde ateş yaktıklarından kütüklerin alevleri kü-

çük sırçaları tahrip ediyordu. Cuneglas geniş pencerelerden birinin önünde durmuş sıkıntılı bir şekilde Durnovaria'nın saz ve kiremit çatılarının üstünden Mai Dun'un yağmurdan dolayı neredeyse görünmez olan yamaçlarını seyrediyordu. "Duracak değil mi?" diye bize sordu yanına gittiğimizde.

"Muhtemelen daha da artacak" dedi Galahad, tam bu sırada kuzeyden bir gök gürültüsü duyuldu ve yağmur şiddetlendi. Yağmur damlalarının çatıyı döver gibi indiğini duyuyorduk. Mai Dun'daki odun ve saman yığınları ıslanmaktaydı, dış taraftaki odunlar ıslanacaktı, ama içerideki kütükler hâlâ kuru olmalıydı. Kütükler bu şiddetli yağmurda bile bir saate yakın kuru kalacaklardı ve yığınların göbeğindeki kuru kütükler dış taraftakileri kısa sürede kurutacaklardı. Ama yağmur gece boyunca devam ederse ateş hiçbir zaman istedikleri gibi harlamayacaktı. "Yağmur hiç olmaz ise sarhoşları ayıltacak" dedi Galahad.

Salonun kapısında Piskopos Emrys göründü. Siyah rahip elbisesinin etekleri ıslanmış ve çamurlanmıştı. Cuneglas'ın korkunç pagan mızrakçılarına ürkek bir bakış fırlatarak aceleyle pencereye, bizim yanımıza, geldi. "Arthur burada mı?" diye sordu bana.

"Sarayda bir yerlerde" dedim ve Emrys'i Kral Cuneglas'a takdim ettim ve Piskoposun "bizim iyi Hıristiyanlarımızdan biri" olduğunu ekledim.

"Hepimizin iyi olduğunu umut ederim Lord Derfel" dedi Emrys Krala eğilerek selam verirken.

"Bana göre," dedim, "iyi Hıristiyanlar sadece Arthur'a karşı isyan etmemiş olanlardır."

"Bir isyan mıydı yaşananlar?" dedi Emrys. "Bana kalırsa bir çılgınlıktı, dini umutlarla ortaya çıkan bir çılgınlık. Bana kalırsa Merlin'in bugün yaptığı da aynı şey. Düş kırıklığına uğrayacağını düşünüyorum, tıpkı geçen yıl benim zavallı insanlarımdan bir çoğunun düş kırıklığına uğradığı gibi. Bu gece yaşanacak düş kırıklığından sonra ne olacak? Bunun için buradayım."

"Ne olacak?" diye sordu Cuneglas.

Emrys omuz silkti. "Eğer Merlin'in Tanrıları gözükmezlerse, Kral Hazretleri, suç kimin üstüne yıkılacak? Hiristiyanların!" Emrys haç çıkarttı. "Arthur'dan bizi koruyacağına dair söz vermesini isteyeceğim."

"Bunu memnuniyetle yapacağından eminim," dedi Galahad.

"Sizin için Piskopos," diye ekledim, "bunu yapacaktır." Emrys Arthur'a sadık kalmıştı ve iyi bir insandı. Ancak, bazen tavsiyelerinde fazla ihtiyatlıydı. Benim gibi Piskopos da Kraliyet Konseyinin bir üyesiydi. Konsey Mordred'e danışmanlık yapıyordu sözde. Ama Kra-

lımız şimdi Lindinis'te mahkûm olduğundan pek seyrek toplanıyorduk. Arthur konsey üyelerini özel olarak görüyor ve sonra kendi kararını veriyordu. Aslında Dumnonia'yı Sakson istilasına karşı hazırlamak için yapılması gerekenlere ilişkin kararlar alınması gerekiyordu ve hepimiz bu yükü Arthur'a devretmiş olmaktan memnunduk.

Gri bulutlar arasından kıvrılarak bir şimşek düştü ve biraz sonra da gökgürültüsü duyuldu. O kadar şiddetliydi ki hepimiz irkildik. Zaten şiddetle yağan yağmur, birden daha da arttı. Çatıların üzerinde gürültüyle takırdıyor ve çamurlu suları Durnovaria'nın sokaklarında akan küçük derecikler oluşturuyordu. Salonun zemininde de su birikintileri oluşmaya başlamıştı.

"Belki," dedi Galahad, "Tanrılar çağrılmak istemiyorlar."

"Merlin onların çok uzaklarda olduğunu söylüyor," dedim, "öyleyse bu yağmur onların işi değil."

"Bu da yağmurun ardında daha büyük bir Tanrının olduğunun kanıtı" diye söze girdi Emrys.

"Sizin talebiniz üzerine mi yağıyor yağmur?" diye sordu Cuneglas soğuk bir ifadeyle.

"Yağmur için dua etmedim Kral Hazretleri" dedi Emrys. "Gerçekten de bu hoşunuza gidecekse yağmurun durması için dua edebilirim." Bu sözlerden sonra gözlerini kapadı, kollarını iki yana açtı ve başını yukarıya kaldırarak dua etmeye başladı. Çatı kiremitlerinin arasından sızarak tıraş edilmiş başına düşen bir su taneciğiyle ciddiyeti bozulduysa da duasını bitirdi ve haç çıkarttı.

Emrys'in tombul elleri kirli cübbesinin üstünde haç çıkartmaya başladığında mucizevi bir şekilde yağmur yavaşlamaya başladı. Batı rüzgârının etkisiyle hâlâ yağmur biraz çiselemekteydi, ama çatının üzerine düşen damlaların takırtıları birden durmuştu ve penceremizle Mai Dun tepesi arasındaki hava açılmaya başlamıştı. Tepe gri bulutların altında hâlâ karanlık görünüyordu ve eski kalede nöbet tutan mızrakçılardan başka bir şey görünmüyordu, ama tepenin yamaçlarında gidebildikleri kadar yukarı çıkmış bazı insanlar görünüyordu. Emrys dualarının etkinliğinden dolayı memnun mu olsun, üzülsün mü daha karar verememiş gibiydi. Bizler ise çok etkilenmiştik. Güneş özellikle de batı tarafındaki bulutları aralayıp yemyeşil Mai Dun tepesini aydınlatmıştı.

Köleler bize ısıtılmış bal birası ve soğuk geyik eti getirdiler, ama benim iştahım yoktu. Bunun yerine akşamüstü karanlığında parça parça bulutların dağılışını seyrettim. Gökyüzü açılıyordu ve batıda, uzaktaki Lyonesse'in üzerinde kıpkırmızı bir ocak gibiydi. Güneş Samain Arifesi'nde batıyordu ve bütün Britanya'da insanlar, hatta Hı-

ristiyan İrlandalılar bile, Annwn uçurumunu kılıçlar köprüsü üzerinden geçerek gelecek olan ölüler için yiyecek ve içecek bırakıyorlardı. Bu gece gölge bedenlerin, ruh olarak, nefes aldıkları, sevdikleri ve öldükleri dünyayı ziyaret etmek için gelecekleri geceydi. Mai Dun'da birçok insan ölmüştü ve bu gece tepe onların ruhlarıyla dolacaktı. Ben de Ermid'te yıkıntılar arasında dolaşan Dian'ın küçük gölge bedenini düşündüm.

Arthur salona geldi ve belinde çapraz süslemeli kınıyla Excalibur olmadan ne kadar tuhaf göründüğünü düşündüm. Yağmurun durduğunu görünce homurdandı ve sonra Emrys'in ricalarını dinledi. "Sokaklarda mızrakçılarım dolaşıyor," diye Piskoposa güvence verdi, "adamların paganları kızdıracak bir şey yapmadıkça güvende olacaklar." Bir kölenin getirdiği bal birası boynuzunu aldı ve tekrar piskoposa döndü. "Ben de seni görmek istiyordum," dedi ve Piskoposa Gwent kralı Meurig konusundaki endişelerini anlattı. "Eğer Gwent savaşmazsa," diye Emrys'i uyardı, "Saksonlar sayıca bizden fazla olacak."

Emrys'in rengi attı. "Gwent Dumnonia'nın düşmesine izin vermeyecektir, bundan eminim."

"Gwent rüşvetini aldı Piskopos" dedim ve ona Aelle'in misyonerlerinin kendi topraklarına girmesine izin verdiğini anlattım. "Meurig Sais'leri Hıristiyanlaştırmak konusunda bir şansı olduğunu düşündüğü sürece," dedim, "onlara karşı kılıç kuşanmayacaktır."

"Saksonların dine dönmeleri beni sevindiriyor" dedi Emrys dindar bir ifadeyle.

"Sevinme" dedim. "Bu rahipler Aelle'in amacına hizmet ettikten sonra, onların hepsinin gırtlağını kesecektir Aelle."

"Sonra da bizim gırtlağımızı" diye ekledi Cuneglas karamsarca. Cuneglas ve Arthur, Gwent kralını birlikte ziyaret etmeye kadar verdiler ve Arthur Emrys'i de davet etti. "Seni dinleyecektir Piskopos," dedi Arthur, "onu Dumnonia Hıristiyanlarının, benden daha çok, Saksonlardan yana tehlikede olduklarına ikna edebilirsen o zaman fikrini değiştirebilir."

"Memnuniyetle gelirim" dedi Emrys. "Memnuniyetle."

"En azından," dedi Cuneglas aynı karamsar ifadeyle, "genç Meurig ordumun topraklarından geçmesine izin vermeye ikna edilmeli."

Arthur heyecanlanmıştı. "Bunu reddebilir mi?"

"Bana anlatılanlara göre, bu olabilir" dedi Cuneglas ve omuz silkti. "Ama Saksonlar gelirse izin verse de, vermese de topraklarından geçeceğim, Arthur."

"O zaman Powys ve Gwent arasında savaş çıkar" dedi Arthur endişeli bir sesle. "Ve bu da sadece Saislerin işine yarar." Ürperdi. "Tewdric neden tahtı bıraktı ki?" Tewdric Meurig'in babasıydı ve Tewdric Hıristiyan olmasına rağmen ordusunu Saksonlara karşı Arthur'un emrine vermişti.

Batıdaki son kırmızı ışık da kayboldu. Bir an için dünya karanlıkla aydınlık arasında bocaladı ve sonra karanlık her yeri kapladı. Pencerenin yanında, soğuk rüzgârdan üşüyerek duruyorduk ve bulutların arasında parıldayan ilk yıldızı seyrediyorduk. Ufalan ay güney denizi üzerinde henüz yükselmemişti. Işığı, kenarını örten bir bulutla soluklaşıyordu, aynı bulut yılanbaşı yıldız kümesini de gözlerden saklıyordu. Samain Arifesi'nin akşamıydı ve ölüler geliyordu.

Durnovaria evlerinin bir kaçında ışık göründü ama bunların ötesindeki yerler, uzaktaki bir tepenin ağaçlarını gümüşe boyayan bir ay ışığı dışında, kapkaranlıktı. Mai Dun ise karanlık içinde yükselen bir koyuluktu, gecenin karanlığının kalbinde bir siyahlık. Hava iyice kararadı, daha fazla yıldız görünmeye başladı, parça parça küçük bulutlar ayın yüzeyinden geçiyorlardı adeta. Ölüler şimdi kılıçlar köprüsünden geçiyorlardı akın akın ve artık aramızdaydılar, biz onları göremesek, duyamasak bile buradaydılar. Sarayda, sokaklarda, her yerde, Britanya'nın her evinde, vadisinde ve kentindeydiler. Savaş meydanlarında ise ölüler, ruhları bedenlerinden koparılmış ölüler, omuz omuzaydılar. Dian Ermid'te ağaçların altındaydı ve hâlâ gölge bedenler Britanya Adası'nı doldurmak için kılıçlar köprüsünden geçerek geliyorlardı. Bir gün, diye düşündüm, böyle bir gecede ben de çocuklarımı, onların çocuklarını, onların da çocuklarını görmek için geleceğim. Ruhum, diye düşündüm, her Samain Arifesinde dünyayı dolaşacak.

Rüzgâr duruldu. Ay Armorica üzerindeki büyük bir bulutla örtülmüştü, ama üzerimizde gökyüzü açıktı. Tanrıların yaşadığı yıldızlar boşlukta parıldıyorlardı. Culhwch saraya geri gelmişti ve pencerenin yanında bizlere katıldı. Gwydre kentten dönmüştü ama bir süre sonra boşluğa bakmaktan sıkılmış olacak ki saray mızrakçıları arkadaşlarını görmek için ayrıldı.

"Tören ne zaman başlıyor?" diye sordu Arthur.

"Henüz değil" diye uyardım. "Ateşler altı saat boyunca yanacak törenin başlaması için."

"Merlin saatleri nasıl sayıyor?" diye sordu Cuneglas.

"Kafasında sayıyor Kral Hazretleri" dedim.

Ölüler aramızda sessizce dolaşıyorlardı. Rüzgâr neredeyse durmuştu ve sessizlik içinde köydeki köpeklerin havlamaları duyuluyordu. Gümüş rengi bulutlarla çevrelenmiş yıldızlar olağanüstü parlak görünüyordu.

Ve sonra, birdenbire, karanlıkta Mai Dun'un duvarlarla çevrili tepesinde ilk ateş parıldadı ve Tanrıların çağrılması için tören başladı.

Bir an için Mai Dun surlarında tek noktadan yükselen parlak ve tertemiz alev daha sonra, kale duvarlarının çevrelediği çimenlik alan dumanla karışık alevlerle dolana kadar yayıldı. İnsanların yüksek, geniş odun yığınlarının arasına alevli meşaleleri sokuşturduklarını ve sonra ateşi merkezdeki spirale veya dış çemberlere taşımak için koştuklarını gözümde canlandırdım. Ateş ilk önceleri yavaş yavaş tutuştu. Alevler üstteki ıslak odunları yakmak için adeta mücadele ediyordu, ama zamanla alevler nemi bastırdı ve daha da parlaklaşan ateş odun yığınları boyunca yayıldı. Ateş adeta muzaffer bir edayla göğe yükselmeye başladı. Tepenin zirvesi şimdi bir alev çemberine dönmüştü. Üstlerinde kızıla dönen dumanların göğe yükseldiği, kaynayan bir ateş yığınıydı. Alevler insanların sokakları doldurduğu Durnovaria'yı da gölgeli bir ışıltıyla aydınlatıyordu. İnsanların bazıları uzakta yanan ateşi görmek için damlara çıkmışlardı.

"Altı saat mi?" diye sordu Culhwch inanamayarak.

"Merlin öyle dedi."

Culhwch tükürdü. "Altı saat! Kızıl saçlıyla kalabilirdim." Ama yerinden kıpırdamadı, hatta hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık; tepenin üzerinde alevlerin dans edişini seyrettik. Bu Britanya'nın işaret aleviydi, tarihin sonuydu, Tanrılara bir çağrıydı ve biz de gergin bir sessizlikle sanki koyu duman Tanrıların inişiyle dağılacakmış gibi seyrediyorduk.

Arthur gergin bir havayla konuştu. "Yemek," dedi boğuk bir sesle. "Altı saat bekleyeceksek, o zaman hiç olmazsa yemek yiyelim."

Yemek sırasında pek az konuşma oldu ve daha çok Gwent Kralı Meurig'den ve mızrakçılarını önümüzdeki savaşa sokmama olasılığından söz edildi. Eğer, savaş olacaksa, diye düşünüyordum. Sürekli olarak pencereye alevlerin yükseldiği ve dumanın savrulduğu yere bakıyordum. Ne kadar zaman geçtiğini tahmin etmeye çalıştım, ama aslında yemek bittiğinde bir saat mi iki saat mi geçtiği konusunda bir

fikrim yoktu. Yemek bitince bir kez daha büyük pencerenin önünde toplandık ve Britanya Hazineleri'nin zaman içinde ilk kez bir araya geldiği yere baktık. Garanhir'in kamıştan örülmüş, bir somun ekmek ve birkaç balık taşıyacak büyüklükteki sepeti oradaydı. Sepet o kadar dağılmıştı ki herhangi saygıdeğer bir kadın onu çoktan ateşe atmış olurdu. Bran Galed'in borusu öküz boynuzundan yapılmıştı, zamanla kararmış ve teneke kaplı kenarları çentilmişti. Modron'un arabası zaman içinde kırılıp dökülmüştü ve o kadar küçüktü ki ona bir çocuktan başka kimse binemezdi. Eiddyn'ın gemi eskimiş bir ipten ve paslanmış demir halkalardan bir öküz gemiydi, en fakir köylü bile bunu kullanmakta tereddüt ederdi. Laufrodedd'ın bıçağı körleşmiş geniş namlulu ve kırık tahta kabzalı bir aletti. Tudwal'ın bileyi taşı ise herhangi bir ustanın kullanmaktan utanacağı, aşınmış bir taştı. Adarn'ın pelerini iplik iplik dökülüyordu ve yamalıydı, bir dilencinin giysisi gibiydi, ama giyeni görünmez yaptığı söylenen, ama şimdi bir örümcek ağına dönmüş Hegadd'ın giysisinden daha iyi durumdaydı. Rhygenydd'un tabağı, kullanılmayacak kadar çatlamış, tahtadan basit bir sahandı. Gwenddolau'nun atış tahtası, eğrilmiş büğrülmüş, üstündeki sayılar neredeyse okunmaz durumdaydı. Elunned'in savaşçı yüzüğü basit bir savaşçı yüzüğüne benziyordu, mızrakçıların ölen düşmanlarının mızrak başlarından yapmayı pek sevdikleri türden, demirden bir halkaydı. Pek çoğumuz Eluned'ın yüzüğünden çok daha iyi yüzükleri fırlatıp atmıştık zamanında. Hazinelerden sadece ikisinin kendi içinde bir değeri vardı. Biri Diğer Dünya'da Gofannon'un kendi dövdüğü Rhydderch'in kılıcı Excalibur, diğeri de Clyddno Eiddyn'ın kazanı. Şimdi hepsi, uzaktaki Tanrılarına işaret vermek için ateş çemberinin içindeydiler.

Gökyüzü gittikçe açılıyordu. Güney ufkunda, gece ilerledikçe şimşeklerin çaktığı birkaç koyu bulut kümesi vardı. Bu şimşekler Tanrıların ilk habercileriydi. Tanrıların korkusundan Hywel'in Gazabı'nın kabzasındaki demire dokundum. Ama parlak şimşekler uzaklarda, çok uzaklardaydı. Belki uzaktaki denizin üstünde, belki de daha uzakta Armorica üzerindeydiler. Birkaç saat boyunca şimşekler güneyde çaktı durdu, ama sessizlik hâkimdi. Bir keresinde sanki şimşek kocaman bir bulutu kendi içinde aydınlattı, hepimiz nefesimizi tuttuk. Piskopos Emrys haç çıkardı.

Uzaktaki şimşekler yavaş yavaş görülmemeye başlandı. Mai Dun surlarındaki ateş yanıyordu sadece. Bunlar Annwn uçurumunu aşarak dünyalar arasındaki karanlığı aydınlatacak ateşlerdi. Ölüler ne düşünüyor acaba, diye merak ettim. Gölge ruhlardan birçoğu Mai Dun çevresinde toplanarak Tanrıların çağrılışını mı seyrediyorlardı? Alevlerin, Kılıçlar Köprüsü'nün çelik kılıç namlularının üzerinde yansıdığını ve

Diğer Dünya'ya ulaştığını hayal ettim ve itiraf edeyim ki korktum. Şimşekler kesilmişti ve büyük ateşin dışında bir şey yoktu, ama sanırım hepimiz dünyanın değişimin eşiğinde olduğunun farkındaydık.

Sonra saatler geçerken, ikinci işaret geldi. Bunu ilk gören Galahad oldu. Haç çıkarttı, pencereden sanki gördüğüne inanamıyormuş gibi bakıyordu ve sonra yıldızlara bir perde çeken duman yığınlarına işaret etti. "Görüyor musunuz?" diye sordu. Hepimiz yukarıya bakmak için pencereye yaklaştık.

Ve gece gökyüzü ışıklarının geldiğini gördüm.

Hepimiz böyle ışıkları, pek sık olmasa bile, daha önce de görmüştük. Ama bu gece bunlar gerçekten anlamlıydı. İlk önce gece karanlığında mavi bir parlaklık belirdi, ama parlaklık gittikçe güçlendi ve kırmızı bir alev perdesi maviye katıldı ve yıldızlar arasında bir kumaş gibi yayıldı. Merlin bana böyle ışıkların daha kuzeyde olağan bir şey olduğunu söylemişti, ama bu ışıklar güneydeydi ve birdenbire muhteşem bir şekilde başımızın üstündeki gökyüzü mavi, turuncu ve gümüş rengine bulandı. Daha iyi görebilmek için hepimiz avluya indik ve parıldayan gökyüzüne hayranlıkla baktık. Avludan Mai Dun'daki alevleri göremiyorduk ama ışıkları güneydeki gökyüzünü aydınlatıyor, başımız üzerinde ise tuhaf ışıklar bir kuşak oluşturuyordu.

"Şimdi inanıyor musun Piskopos?"' diye sordu Culhwch.

Emrys'in sanki dili tutulmuştu, sonra ürperdi boynunda asılı tahta haça dokundu "Biz hiçbir zaman," dedi sakin bir sesle, "diğer güçlerin de var olduğunu inkar etmedik. Sadece, biz kendi Tanrımızın gerçek Tanrı olduğuna inanıyoruz."

"Peki diğer Tanrılar ne?" diye sordu Cuneglas.

Emrys suratını astı, ilk önce yanıtlamak istemedi, ama namuslu bir adam olduğundan cevap verdi. "Onlar karanlığın güçleri, Kral Hazretleri."

"Işığın güçleri olmalı" dedi Arthur. O bile etkilenmişti. Tanrıların bize bulaşmamasını tercih eden Arthur şimdi onların gücünü gökyüzünde görüyordu ve gerçekten etkilenmişti. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

Soruyu bana sormuştu, ama yanıt veren Piskopos Emrys oldu "Ölüm gelecek Lordum" dedi.

"Ölüm mü?" dedi Arthur doğru duyup duymadığından emin olamayarak.

Emrys sundurmanın altına girmişti sanki yıldızların oralarda parıldayan ve akan sihrinin gücünden korkmuş gibi. "Her din ölümü kullanır Lordum," dedi sanki ezberden okur gibi, "hatta bizimkinde bile kurban verilir. Hıristiyanlıkta sadece Tanrının oğlu, artık hiçbir insan

adak taşında kurban edilmesin diye öldü. Ama esrarın bir parçası olarak ölümü kullanmayan bir din düşünemiyorum. Osiris öldürülmüştü." Birden İsis inancından, Arthur'un yaşamının felaketinden söz ettiğini anladı ve hemen sözüne devam etti. "Mithras da öldü ve ona inananlar boğa öldürüyorlar. Tüm Tanrılar ölür Lordum," dedi Piskopos "ve Hıristiyanlık dışında tüm dinler bu ölümleri tapınmalarının bir parçası olarak yeniden tekrarlarlar."

"Biz Hıristiyanlar ölümün ötesine geçtik," dedi Galahad, "yaşamı kucakladık."

"Tanrıya şükürler olsun" diye onayladı Emrys tekrar haç çıkartarak. "Ama Merlin kucaklamadı." Gökyüzündeki ışıklar şimdi daha da parlaktı. Büyük renkli perdeleri andıran ışığın içinden sanki bir örgünün iplikleri arasından görünüyormuş gibi parlayan beyaz ışıklar bir görünüp bir kayboluyordu. "Ölüm güçlü bir şeydir" dedi Piskopos onaylamaz bir edayla. "Merhametli bir Tanrı buna izin vermez ve bizim Tanrımız buna kendi oğlunun ölümüyle son verdi."

"Merlin ölümü kullanmaz" dedi Culhwch kızarak.

"Kullanır" dedim. "Kazanı almaya gitmeden önce bir insan kurban etti. Bunu bana kendisi söyledi."

"Kimi?" diye sordu Arthur.

"Bilmiyorum Lordum."

"Muhtemelen yine masal anlatıyordu" dedi Culhwch gökyüzünü seyrederek "Masal anlatmayı sever."

"Daha büyük bir ihtimalle doğruyu söylüyordu" dedi Emrys. "Eski din çok kan isteyen bir dindi ve çoğu kere de insan kanı kullanılır. Bu konuda çok az şey biliyoruz aslında, ama yaşlı Balise bana druidlerin insanları öldürmekten hoşlandıklarını söylemişti. Öldürdükleri çoğu kez esirlerdi. Bazıları canlı yakıldı, bazılarıysa çukurda ölüme terk edildi."

"Bazıları kurtuldu" diye ekledim yumuşak bir sesle. Çünkü küçük bir çocukken bir druidin ölüm çukuruna atılmıştım ve ölmüş ve can çekişen bedenlerin dehşetinden Merlin'in beni koruması altına almasıyla kurtulmuştum.

Emrys benim sözlerimi duymazdan geldi. "Başka olaylarda ise daha değerli kurbanlar gerekir. Elmet ve Cornovia'da Kara Yıl'da verilen kurbanlardan sözedilir."

"Ne kurbanıydı bu?" diye sordu Arthur.

"Belki sadece bir efsane," dedi Emrys, "hatıralanamayacak kadar uzun zaman önce olmuştu." Piskopos Romalıların Ynys Mon'u zaptederek druidlerin dininin kalbini söktükleri Kara Yıl'dan sözediyordu. Geçmişimizde dört yüz yıldan daha uzun bir süre önce

olan bir olaydan. "Ama orada insanlar hâlâ Kral Cefydd'in kurbanından söz ederler" diye sürdürdü Emrys. "Çok uzun zaman önce duymuştum hikâyeyi, ama Balise bunun doğru olduğuna inanıyordu. Cefydd Roma ordusuyla karşı karşıyaydı ve yenilecek gibi görünüyordu. Bunun için de sahip olduğu en değerli şeyi kurban etti."

"Neymiş o?" diye sordu Arthur. Gökyüzündeki ışıkları unutmuş Piskoposa gözlerini dikmişti.

"Oğlunu tabii. Bu hep böyle olmuştur Lordum. Bizim Tanrımız da oğlu İsa'yı kurban etti, hatta İbrahim'den oğlunu kurban etmesini istedi, ama sonra bundan vazgeçti. Cefydd'in druidleri onu ikna ettiler. İşe yaramadı tabiatıyla. Tarih, Romalıların Cefydd'i ve tüm ordusunu öldürdüklerini ve sonra da Ynys Mon'daki tüm druidlerin mağaralarını tahrip ettiklerini yazıyor." Piskoposun Tanrısına bunun için şükranlarını sunmak istediğini hissettim, ama Emrys Sansum gibi değildi ve şükranlarını açıkça söylememeyi tercih etti.

Arthur sundurmaya doğru yürüdü "Orada, tepenin üstünde neler oluyor Piskopos?" diye sordu alçak bir sesle.

"Söylemem mümkün değil Lordum" dedi Emrys kızgın bir sesle.

"Ama orada birini öldürdüklerini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyorum Lordum" dedi Emrys telaşla. "Hatta söylemem gerektiğini de düşünüyorum."

"Kimi öldürüyorlar?" diye sordu Arthur, sesindeki sertlik avludaki herkesin ona bakmasına neden oldu.

"Eğer eski kurban gibiyse Lordum ve en değerli kurbansa," dedi Emrys, "o zaman bir kralın oğlu olmalı."

"Gawain, Budic'in oğlu" dedim yumuşak bir sesle "ve Mardoc."

"Mardoc mu?" Arthur bana döndü.

"Mordred'in bir oğlu" diye yanıt verdim, birden bire Merlin'in bana Cywwyllog konusunda neden sorular sorduğunu, çocuğu neden Mai Dun'a getirdiğini ve çocuğa neden bu kadar iyi muamele ettiğini anlayarak. Bunu neden daha önce anlayamamıştım ki? Şimdi her şey çok açıktı.

"Gwydre nerede?" diye sordu Arthur birden.

Bir an için kimse yanıt vermedi, sonra Galahad eliyle konuk evini işaret etti. "Mızrakçılarla beraberdi, biz yemek yerken."

Ama Gwydre orada değildi. Arthur'un Durnovaria'ya geldiğinde uyuduğu odada da yoktu. Ortalıkta değildi ve karanlık basmaya başladıktan sonra kimse onu gördüğünü hatırlamıyordu. Arthur, sarayı kilerden meyva bahçesine kadar baştan sona ararken sihirli ışıkları unuttu, ama oğlunun izini bulamadı. Nimue'nin Mai Dun'da bana Gwydre'yi Durnovaria'ya getirmem için ısrar ederken kullandığı söz-

cükleri ve Lindinis'te Merlin'le Dumnonia'yı gerçekten kimin yönettiği konusundaki tartışmalarını düşünüyordum. Şüphelerime inanmak istemiyordum ama bunları gözardı edemezdim. "Lordum" diyerek Arthur'un kolunu yakaladım. "Sanırım tepeye götürdüler onu. Merlin değil, Nimue götürdü."

"Ama o bir kralın oğlu değil" dedi Emrys endişeli bir şekilde.

"Gwydre bir hükümdarın oğlu!" diye bağırdı Arthur. "Bunu kimse inkâr edebilir mi?" Kimse öne çıkmadı ve kimse de bir şey söylemeye cesaret edemedi. Arthur saraya döndü "Hygwydd!" diye bağırdı. "Bir kılıç, kalkan, mızrak, Llamrei! Çok çabuk!"

"Lordum!" diye Culhwch araya girdi.

"Sus!" diye bağırdı Arthur. Şu anda çok kızgındı ve Gwydre'nin Durnovaria'ya gelmesine izin vermesi için teşvik ettiğimden dolayı kızgınlığını benden çıkardı. "Ne olacağını biliyor muydun?" diye sordu bana.

"Tabii ki bilmiyordum Lordum. Hâlâ da bir şey bilmiyorum. Gwydre'ye zarar verebileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Arthur sert bir ifadeyle bana baktı, sonra sırtını döndü. "Hiçbirinizin gelmesine gerek yok" dedi omzunun üzerinden. "Oğlumu almak için Mai Dun'a gideceğim." Avludan geçerek Llamrei'ye bir uşak eyer vururken onu tutan Hygwydd'in olduğu yere yürüdü. Galahad ses çıkarmadan onu izledi.

İtiraf edeyim ki bir an kıpırdayamadım. Kıpırdamak istemedim. Tanrıların gelmesini istiyordum. Büyük canavarın kanat vuruşlarıyla ve Beli Mawr'ın dünyaya inişiyle tüm sorunlarımızın sonunun gelmesini istiyordum. Merlin'in Britanyasını istiyordum.

Ve sonra Dian'ı hatırladım. Küçük kızım bu gece sarayın avlasunda mıydı? Ruhu dünyada olmalıydı, çünkü bu gece Samain Arifesiydi ve birden bir evlat kaybetmenin acısını hatırlayınca gözlerimden yaş geldi. Gywdre ölürken ve Mardoc ıstırap çekerken Durnovaria sarayının avlusunda duramazdım. Mai Dun'a gitmek istemiyordum, ama bir çocuğun ölümünü engellemek için birşey yapmazsam Ceinwyn'in yüzüne bir daha bakamayacağımı biliyordum. Bu yüzden de Arthur ve Galahad'ı izledim.

Culhwch beni durdurdu. "Gwydre bir fahişenin çocuğu" dedi Arthur'un duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Arthur'un oğlunun nesebini tartışmak istemedim. "Eğer Arthur tek başına giderse," dedim, "öldürürler onu. O tepede en azından yirmi, otuz tane Kara Kalkanlı var."

"Ama biz de gidersek Merlin'i kendimize düşman edeceğiz" diye uyardı beni.

"Gitmezsek de Arthur'u kendimize düşman edeceğiz" dedim.

Cuneglas yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Ne olacak şimdi?" dedi.

"Arthur'la gideceğim" diye cevap verdim. Gitmek istemiyordum, ama gitmemezlik de edemezdim. "Issa!" diye bağırdım. "Bana bir at getir!"

"Eğer sen gidiyorsan," dedi Culhwch homudanarak, "o zaman benim de gelmem gerekir. Senin başına bir şey gelmediğinden emin olmak isterim." Sonra birden herkes atı, silahları ve kalkanları için bağırmaya başladı.

Neden gittik? O gece hakkında çok düşündüm. Hâlâ gökyüzünü titreten alevleri görüyor, Mai Dun tepesinden yükselen dumanların kokusunu duyuyorum ve Britanya'yı kapsayan büyük büyünün ağırlığını hissediyorum. Buna rağmen gittim. Alevler içindeki gece aklımın karışık olduğunu biliyorum. Bir çocuğun ölümü konusundaki duygusallıktan, Dian'ın anısından ve belki de Gwyndre'nin Durnovaria'ya gelmesi için ısrar ettiğimden dolayı duyduğum suçluluk duygusundan, ama hepsinin üstünde Arthur'a duyduğum sevgiden dolayı gittim. Ama Merlin ve Nimue'ye olan sevgim ne oldu? Onların bana hiçbir zaman ihtiyaçları olduğunu düşünmemiştim belki de. Ama Arthur'un ihtiyacı vardı ve o gece Britanya'nın ateş ve ışık arasında hapsolduğu gece, Arthur'un oğlu için at sürdüm.

On iki kişiydik. Arthur, Galahad, Culhwch, Derfel ve Issa, biz Dumnonialıydık, diğerleri Cuneglas ve adamlarıydı. Bugün, bu hikâye anlatıldığında Arthur, ben ve Galahad Britanya'yı mahveden üç kişi olarak tanıtılıyoruz çocuklara, ama o gece karanlıkta at süren on iki kişi vardı. Zırhımız yoktu, ama herkes mızraklı ve kılıçlıydı.

Durnovaria'nın güney kapısına doğru at sürerken alevlerin aydınlattığı sokaklarda insanlar duvar diplerine kaçışıyorlardı. Kapı açıktı, her Samain Arifesi'nde ölülerin şehre girebilmesi için açık bırakılırdı. Kapının alçak kirişinden eğilerek geçtik ve tepeden yükselen alevleri ve dumanları büyülenmiş gibi seyreden insanlarla dolu tarlaların arasından güney batıya doğru at sürdük.

Arthur korkutucu bir hızla gidiyordu ve ben attan düşmemek için eyer kaşına sıkıca yapışmıştım. Pelerinlerimiz arkamızda dalgalanıyor, kılıç kınlarımız savruluyordu. Başımızın üstünde gökyüzü duman ve alev doluydu. Yanan odunların kokusunu ve alevlerin hışırtısını daha tepenin eteklerine varmadan duymaya başladım.

Atlarımızı tepeye doğru sürerken kimse bizi durdurmaya kalkmadı. Giriş labirentine yaklaşıncaya kadar da kimse karşımıza çıkmadı. Burada mızrakçılar ortaya çıktılar. Arthur, Guinevere ile Durnovaria'da

yaşarken yaz günlerinde çoğu kez bu tepeye geldiklerinden, kaleyi iyi biliyordu. Bizi kıvrılan labirentten geçirdi ve burada üç Kara Kalkanlı bizi durdurmak için mızraklarını hazırladılar. Arthur tereddüt etmedi. Atını topukladı, mızrağını eğdi ve Llamrei'yi sürdü. Kara Kalkanlılar kenara kaçtılar, büyük atlar dört nala önlerinden geçerken çaresizce bağrıştılar.

Şimdi gürültüler duyuyorduk ve her yer aydınlıktı. Gürültü muhteşem ateşin ve tüm ağır kütüklerin ateşin kalbinde çatlarken çıkarttıkları sesti. Duman geceyi örtüyordu. Surlarda bize bağıran mızraklılar vardı, ama iç duvardan Mai Dun zirvesine gelinceye kadar kimse bize engel olmaya çalışmadı.

Ve orada durduk, Kara Kalkanlılar yüzünden değil, kavurucu bir sıcaklık yüzünden ilerleyemedik. Llamrei'nin alevlerden kaçındığını gördüm. Arthur'un atın yelesine yapıştığını ve alevlerin gözlerinde parladığını gördüm. Sıcaklık binlerce demirci ocağının sıcaklığı gibiydi; kavurucu bir sıcaklık dalgası hepimizi durdurdu ve geriye çekilmemize neden oldu. Ateşin içinde hiçbir şey göremiyordum, Merlin'in yaptığı düzenlemeyle merkez yakıcı bir alev duvarla örtülüydü. Arthur Llamrei'yi bana doğru sürdü. "Ne taraftan?" diye bağırdı.

Omuz silkmiş olmalıydım.

"Merlin nasıl içeri girdi?" diye sordu Arthur.

Bir tahminde bulundum. "Uzaktaki taraftan Lordum." Tapınak ateş labirentinin doğu tarafındaydı ve dış spirallerde bir geçit bırakılmış olması gerektiğini tahmin ediyordum.

Arthur dizginleri topladı ve iç surların yamacından Llamrei'yi sığınakların üzerinde giden yola doğru zorladı. Kara Kalkanlılar karşısına çıkmaktansa kaçılmayı yeğlediler. Surlara Arthur'u izleyerek çıktık, atlarımız sağlarında kalan büyük ateşten ürkmüş olmalarına rağmen Llamrei'yi uçuşan kıvılcımlar ve duman içinde takip ettiler. Yanından geçtiğim büyük ateş yığını birden göçünce atım iç rampanın dış yamacına doğru sıçradı. Eyerden sarkıp çılgınca atın yelesine yapıştım ve bir an için hendeğe yuvarlanacağını düşündüm, ama bir şekilde kendini toparlayan at tekrar patikaya çıktı ve dörtnala gitmeyi sürdürdü.

Büyük ateş yığınları çemberinin kuzey ucunu geçince Arthur tekrar platoya doğru at sürdü. Bir kıvılcım beyaz pelerinin üzerine düşmüş ve yünlü kumaştan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Yanında at sürerken elimle omzundaki küçük ateşi söndürdüm. "Nereden gideceğiz?" diye bağırdı.

"Şurada!" diye ateş spiralinin tapınağa en yakın olduğu yeri işaret ettim. Orada bir açıklık görünmüyordu, ama yaklaştıkça orada bir açıklık olduğunu ve şimdi alevli odunlarla kapatılmış olduğunu görüyordum. Geçidi kapatan odunlar diğer odun yığınları kadar büyük değildi. Ateşin iki üç metreye yükseldiği yerlerdekinden daha ufaktı, ancak insanın beline gelecek kadardı. Bu açıklığın arkasında iç ve dış iki spiralin arasında boşluk vardı ve o boşlukta da bir sürü Kara Kalkanlı bekliyordu.

Arthur Llamrei'yi ateşe doğru sürdü. Öne eğilmiş ve atına sanki ne istediğini anlatır gibi konuşuyordu. At ürkmüştü. Kulakları kıpırdıyor, kısa ürkek adımlar atıyordu, ama tek geçidin iki tarafındaki cehennem ateşinden kaçmadı. Arthur atını alevlere birkaç adım kala durdurdu, başını geriye atan ve gözleri korkuyla parlayan atı sakinleştirdi. Bir süre geçide bakmasını sağladı, boyununu okşadı, onunla yeniden konuştu ve geriye döndü.

Geniş bir çember çizdi, atı adeta kaldırdı ve geçide döndüğü zamanda topuklayarak dört nala sürdü. At başını geriye atınca bir an için atlamayı reddedeceğini düşündüm, ama birden karar vermiş gibi alevlere doğru saldırdı. Cuneglas ve Galahad onu izlediler. Culhwch küfretti sonra hepimiz atlarımızı topuklayarak Llamrei'nin peşinden gittik. Arthur alevlere doğru dörtnala giderken atın boynuna eğilmişti. Llamrei'nin dizginlerini boşlamış atın kendi kararına bırakmıştı. At birden yavaşladı. Ürkerek geri çekileceğini sandım ama birden alevlerin üzerinden atlamak üzere bacaklarını toparladığını gördüm. Korkumu bastırmak için bağırıyordum, sonra Llamrei atladı ve rüzgâr, açıklığı bir duman tabakasıyla örtünce gözden kayboldu. Açıklıktan ikinci olarak Galahad geçti, ama Cuneglas'ın atı geçmeyi reddetti. Culhwch'ın hemen arkasında atımı dört nala sürerken gürültü ve alevler çevremizi sarmıştı. Bir taraftan atımın geçmeyi reddetmesini diliyordum, ama at yoluna devam etti. Alevler ve duman çevremi sardığında gözlerimi yumdum. Atın havalandığını hissettim ve kişnediğini duydum. Sonra da dış ateş çemberinin içine düştük. Rahatlayarak zafer çığlığı atmak geldi içimden.

Sonra bir mızrak pelerinimi omuz hizasında deldi. Hayatta kalmaya o kadar çok odaklanmıştım ki alev çemberinin içinde bizi neyin beklediğini düşünmemiştim. Bir Kara Kalkanlı beni mızraklamaya çalışmıştı, ama başaramamıştı. Şimdi mızrağını bırakmış beni attan alaşağı etmek için yanımda koşuyordu. Kendi mızrağımın temrenini kullanamayacağım kadar yakındaydı, onun için mızrağın kabzasıyla kafasına vurdum ve atımı topukladım. Sonra başka biri mızrağımı yakalayınca mızrağı bıraktım ve Hywel'in Gazabı'nı çekerek ters bir vuruş yaptım. Arthur'un Llamrei'i döndürerek kılıcıyla sağa sola vurdu-

ğunu görüyordum, ben de aynı şeyi yapmaya başladım. Galahad birinin suratına tekmeyi bastı, bir diğerini mızrakladı, sonra atını topukladı. Culhwch bir Kara Kalkanlının miğferini tepeliğinden yakalamış adamı ateşe doğru sürüklüyordu. Adam miğferinin kayışı umutsuzca çözmeye çalışırken Culhwch adamı alevlere doğru savurup atını çevirdi.

Issa da şimdi ateş çemberinden geçmişti, Cuneglas ve refakatçileri de gelmişlerdi. Geri kalan Kara Kalkanlılar ateş labirentinin merkezine doğru kaçıyorlardı, onların peşinden gittik iki alev duvarının arasında at sürerek. Arthur'un elindeki emanet kılıç kızıla boyanmıştı. Llamrei'yi topukladı ve Llamrei hızlandı, yakalanacaklarını anlayan Kara Kalkanlılar kenara çekilerek, artık dövüşmeyeceklerini göstermek için mızraklarını yere attılar.

İç spirale girebilecek bir yer bulabilmek için çemberin yarısını dolaşmak zorunda kaldık. İç ve dış alev çemberleri arasındaki açıklık, canlı canlı kavrulmadan rahatça geçmemize izin verecek kadar, en azından otuz adım genişliğindeydi, ama içeri girince iki alev duvarı arasındaki açıklık on adıma iniyordu ve en büyük ateş yığınları da buradaydı. Hepimiz bir an tereddüt ettik. Hâlâ iç çemberin içinde ne olduğunu göremiyorduk. Merlin burada olduğumuzu biliyor muydu? Ya Tanrılar? Onlar biliyorlar mıydı? Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, sanki bir mızrağın göklerden bana fırlatılmasını bekliyor gibiydim. Ama gökyüzünde yuvarlanan bir duman kubbesinden başka bir şey yoktu.

Böylece son spiralin içine girdik. Dönen spiralin alev duvarları arasında hızla atlarımızı sürüyorduk. Burnumuza duman doluyor, kıvılcımlar yüzümüzü kavuruyordu, ama döne döne büyük sırrın merkezine yaklaşıyorduk.

Alevlerin hışırtısı gelişimizin sesini bastırmış olmalıydı. Merlin ve Nimue törenlerini dağıtacağımızı hiç tahmin etmiyorlardı, zira bizi görmemişlerdi bile. Çemberin ortasında duran nöbetçiler bizi görünce bağırarak herkesi uyardılar ve bize engel olmak için koşmaya başladılar. Ama Arthur dumanların ve alevlerin arasından bir iblis gibi fırladı. Gerçekten de giysilerinden dumanlar çıkıyordu, bir savaş çığlığı attı ve Llamrei'i Kara Kalkanlıların aceleyle kurmaya çalıştığı kalkan duvarına sürdü. Hızı ve ağırlığıyla kalkan duvarını parçaladı, biz de kılıçlarımızı savurarak onu izledik. Sadık Kara Kalkanlılar sağa sola kaçıştılar.

Gwydre oradaydı ve yaşıyordu.

İki Kara Kalkanlı oğlanı tutuyordu, ama Arthur'u görünce bıraktılar. Nimue bize bağırmaya başladı, beş ateş öbeğinin oluşturduğu

merkez ateşinin yanından bize lanetler savuruyordu. Gwydre ağlayarak babasının yanına koştu. Arthur eğildi ve güçlü kollarıyla oğlunu yere aldı. Sonra Merlin'e baktı.

Yüzünden terler akan Merlin sakin bir şekilde bize bakıyordu. Yere çakılmış iki direğin üzerine zaptedilen bir direkle yapılmış idam sehpasına dayalı bir merdivenin yarısına kadar çıkmıştı. Sehpa beş ateşin oluşturduğu iç çemberin tam ortasındaydı. Druid beyaz giysileri içindeydi ve giysisinin kolları dirseklerine kadar kandan kıpkırmızı olmuştu. Elinde uzun bir bıçak vardı, ama yüzündeki ifadeye bakınca bizi gördüğünde rahatladığına yemin edebilirim.

Mardoc yaşıyordu, ama gelmeseydik fazla yaşayamayacağı da ortadaydı. Çocuk çırılçıplaktı. Ağzına çığlıklarını kesmek için bir bez bağlanmıştı ve ayak bileklerinden sehpaya asılmıştı. Onun yanında, yine ayak bileklerinden asılı, soluk, zayıf alevlerin ışığında bembeyaz görünen başka bir vücut asılıydı, ama gırtlağı kesilmişti ve tüm kanı Kazan'a akmıştı. Gawain'in düzgün uzun saçlarından hâlâ kan damlıyordu. Saçlar o kadar uzundu ki bukleleri Clyddno Eiddyn'in gümüş kazanının altın çeperlerine değiyordu. Saçlarından tanıdım orada asılı duranın Gawain olduğunu. Yakışıklı yüzü kanla kaplanmıştı, kanla gizleniyordu.

Gawain'i öldürmekte kullandığı uzun bıçağı hâlâ elinde tutan Merlin bizi gördüğüne çok şaşırmıştı. Rahatlamış gibi değildi artık ve ne hissettiğini artık anlayamıyordum, ama Nimue hâlâ bize bağırıyordu. Sol elinin avucunu bize doğru tuttu, benim sol avucumdaki yara izinin ikizi olan yara izi olan sol elinini avucunu ve bana bağırdı. "Derfel! Sen benim yeminli adamımsın! Öldür onu! Artık duramayız!"

Birden sakalımın altında bir kılıç namlusu belirdi. Kılıcı Galahad tutuyor ve bana gülümsüyordu. "Kıpırdama dostum" dedi. Andların ne kadar güçlü olduğunu bilirdi. Arthur'u öldürmeyeceğimi de bilirdi, ama beni Nimue'nin lanetinden korumaya çalışıyordu. "Eğer Derfel kıpırdarsa," diye bağırdı Nimue'ye, "gırtlağını keserim."

"Kes" diye bağırdı Nimue. "Bu gece Kralların oğullarının ölüm gecesi."

"Benim oğlumun değil" dedi Arthur.

"Sen bir Kral değilsin Uther'in oğlu Arthur" diye söylendi Merlin sonunda konuşarak. "Gwydre'yi öldüreceğimi mi sandın?"

"O zaman neden burada?" diye sordu Arthur. Bir kolunu Gywdre'ye sarmış diğer elinde kandan kızıllaşmış kılıcını tutuyordu. "O zaman neden burada?" diye sordu Arthur daha kızgın bir sesle.

Bir an için Merlin söyleyecek bir şey bulamadı ve yanıtı Nimue verdi. "O burada çünkü, Uther'in oğlu Arthur," eliyle sehpada umutsuzca çırpınan Mardoc'u işaret etti, "bu sefilin ölümü yeterli olmayacaktı. Bir kralın oğlu, ama yasal veliahtı değil."

"Yani Gwydre ölecekti, öyle mi?" diye sordu Arthur.

"Ve tekrar yaşayacaktı!" dedi Nimue meydan okurcasına. Alevlerin üstünden sesini duyurabilmek için bağırıyordu "Sen Kazan'ın gücünü biliyor musun? Clyddno Eiddyn'in Kazanı'na ölüleri koy, canlanıp yeniden yürürler, yeniden nefes alırlar, yaşarlar." Arthur'a doğru yürüdü, gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. "Oğlanı bana ver Arthur."

"Hayır." Arthur Llamrei'nin dizginlerini çekti ve at Nimue'den uzaklaştı. Kadın Merlin'e döndü. "Öldür onu!" diye bağırdı Mardoc'a işaret ederek, "hiç olmazsa bunu deneyelim. Öldür onu!"

"Hayır!" diye bağırdım.

"Öldür onu!" diye bir çığlık attı Nimue ve Merlin yerinden kıpırdamayınca sehpaya doğru koştu. Merlin sanki yerinde donup kalmıştı, ama sonra Arthur Llamrei'nin başını tekrar çevirip Nimue'nin önünü kesti. Atının sağrısıyla kadına çarptı ve Nimue çimenlere yuvarlandı.

"Bırak çocuk yaşasın" dedi Arthur Merlin'e. Nimue Arthur'u yakalamaya uğraşıyordu, ama Arthur kadını itti. Kadın ellerini pençe gibi yapıp tekrar ona doğru gelince kılıcını başının yakınlarında salladı ve kadını bir miktar sakinleştirdi.

Merlin parlak bıçağı Mardoc'ın gırtlağına dayadı. Druid, kanlı kol yenlerine ve elindeki uzun bıçağa rağmen hiç de vahşi gibi değildi. "Uther'in oğlu Arthur," dedi, "Saksonları Tanrıların yardımı olmaksızın yenebileceğine inanıyor musun?"

Arthur soruyu duymazdan geldi. "Oğlanı serbest bırak!" diye emir verdi.

Nimue, Arthur'a döndü. "Lanetlenmek istiyor musun Arthur?"

"Zaten lanetlendim" diye acı bir sesle yanıt verdi.

"Bırak oğlan ölsün!" diye bağırdı Merlin merdivenden. "Onun senin için hiçbir anlamı yok Arthur! Bir kralın küçük bir eğlencesi sonucunda bir fahişenin doğurduğu bir piç."

"Ya ben neyim?" diye bağırdı Arthur. "Bir kralın eğlencesinin sonucu, bir fahişenin doğurduğu bir piç değil miyim?"

"Ölmesi gerekiyor," dedi Merlin sabırla "ve onun ölümü Tanrıları bize getirecek ve Tanrılar buraya gelince bedenini Kazan'a koyacağız ve yaşamın nefesi geri gelecek ona."

Arthur eliyle Gawain'in korkunç ölü bedenine, kendi yeğeninin bedenine işaret etti. "Bir ölüm yetmiyor mu?"

"Bir ölüm hiçbir zaman yeterli değil" dedi Nimue. Arthur'un atının çevresinden dolaşmıştı ve şimdi Merlin'in gırtlağını kesebilmesi için Mardoc'ın başını tutuyordu.

Arthur Llamrei'yi sehpaya doğru sürdü. "Eğer iki ölümden sonra Tanrılar gelmezse Merlin," diye sordu, "daha kaç ölüm gerekli?"

"Gerektiği kadar çok" diye yanıt verdi Nimue.

"O zaman," dedi Arthur, hepimizin duyabilmesi için bağırarak konuşuyordu, "ne zaman Britanya'nın başı belada olsa, ne zaman bir düşman ortaya çıksa, ne zaman bir salgın olursa, ne zaman kadınlar ve erkekler korksa, çocukları ölüm sehpasına mı çıkaracağız?"

"Eğer Tanrılar gelirse," dedi Merlin, "ne salgın hastalık olacak, ne de düşman korkusu."

"Gelecekler mi?" diye sordu Arthur.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Nimue. "Bak!" Eliyle gökyüzünü işaret ediyordu. Hepimiz baktık ve gökyüzündeki ışıkların solgunlaşmaya başladıklarını gördük. Parlak maviler mor siyahlıklara dönüşüyor, kırmızılar dumanlı ve belirsiz hale geliyordu ve yıldızlar soluklaşan renk perdesinin önünde daha parlaklaşıyordu. "Hayır!" diye bağırdı Nimue. "Hayır!" son sözünü sonsuza kadar uzanan bir ağıt gibi haykırmıştı.

Arthur Llamrei'yi sehpanın yanına kadar getirmişti. "Bana Britranya'nın *Amherawdr*'ı diyorsun" dedi Merlin'e. "Bir imparator hükmeder, hükmedemezse artık imparator değildir ve ben yetişkinlerin hayatını kurtarmak için çocukların kurban edildikleri bir Britranya'da hükmetmek istemiyorum."

"Saçmalama!" diye itiraz etti Merlin. "Tamamen duygusallık bu!"

"Dürüst bir adam olarak anılmak isterim" dedi Arthur. "Şimdiden elimde o kadar çok kan var ki.'

"Sen bir hain, mahveden kişi, bir korkak olarak anılacaksın" diyerek Arthur'a tükürdü Nimue.

"Belki, ama," dedi Arthur sakin bir sesle, "bu çocuğun torunları beni böyle anmayacak." Bu sözleri söyledikten sonra kılıcıyla Mardoc'un ayak bileklerini bağlayan ipi kesti. Oğlan düşerken Nimue bir çığlık attı ve ellerini pençe gibi yaparak tekrar Arthur'a saldırdı. Arthur kadının kafasına kılıcının namlusunun geniş tarafıyla sert ve hızlı bir darbe indirdi kadın sersemleyerek uzaklaştı. Kılıcın sesi hışırdayan alevlere rağmen duyulmuştu. Nimue sendeledi, çenesi düştü ve tek gözü kapandı ve sonra yere yıkıldı.

"Bunu Guinevere'a yapmalıydı" diye homurdandı Culhwch bana.

Galahad atını sürdü, attan indi ve Mardoc'un bağlarını çözdü. Oğlan annesini çağırarak ağlamaya başladı.

"Gürültücü çocuklara tahammülüm yoktur" dedi Merlin sakin bir tavırla, sonra merdivenin yerini değiştirerek Gawain'i direğe bağlayan iplerin yanına dayadı. Basamakları ağır ağır çıktı "Bilemiyorum," dedi yukarı çıkarken, "Tanrıların gelip gelmediklerini. Hepiniz çok büyük beklenti içindeydiniz. Belki de şimdi buradalar. Kim bilebilir ki? Neyse Mordred'in çocuğunun kanı olmaksızın bitireceğiz bu töreni." Bunu söylerken Gawain'in ayak bileklerini bağlayan ipi acemice kesiyordu. İp kesilirken vücut sağa sola sallanıyordu ve kanlı saçlar kazanın kenarına çarpıyordu. En sonunda ip kesildi ve ceset kazana düştü. Sıçrattığı kanlar kazanın kenarlarını kızıla buladı. Merlin ağır ağır merdivenden indi ve bizi uzaktan seyreden Kara Kalkanlılara biraz uzakta duran sepetlerdeki tuzu getirmelerini emretti. Adamlar tuzu kazana boşalttılar ve Gawain'in vücuduna sıvadılar.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Arthur kılıcını kınına sokarken.

"Hiçbir şey" dedi Merlin. "Bitti."

"Excalibur?" diye sordu Arthur.

"En güneydeki spiralin ortasında" dedi Merlin eliyle yolu işaret ederek. "Ama sanırım ateşin sönmesini bekleyeceksin onu alabilmek için."

"Hayır" diye bağırdı karşı çıkarak o anda kendine gelmiş olan Nimue. Arthur'un yanağında açtığı yaradan akan kanı tükürdü. "Hazineler bizimdir."

"Hazineler..." dedi Merlin yorgun bir sesle. "Bir araya getirildiler ve kullanıldılar. Şimdi artık hiçbir şey değiller. Arthur kılıcını geri alabilir. Ona ihtiyacı olacak." Döndü elindeki uzun bıçağı en yakın ateşe fırlattı. Kazan'ı doldurmakla meşgul Kara Kalkanlılara baktı. Gawain'in vücudunu kaplayan tuz kıpkırmızı olmuştu. "İlkbaharda," dedi Merlin, "Saksonlar gelecekler ve bu gece burada bir sihir olup olmadığını o zaman göreceğiz."

Nimue bize bağırıyordu. Ağlıyor, çırpınıyor, tükürüyor, küfrediyor, bize havada, ateşte, karada, denizde ölüm vaat ediyordu. Merlin onu görmezden geliyordu, ama Nimue işi yarım bırakmaktan hiç hoşlanmamıştı ve o gece Arthur'un düşmanı oldu. O gece Tanrıların Mai Dun'a gelmesine engel olan insanlardan intikam almak için çalışmaya başladı. Bize Britanya'yı mahvedenler diye bağırdı ve dehşet vaat etti.

Tüm gece tepede kaldık. Tanrılar gelmediler ve ateş o kadar şiddetle yanıyordu ki Arthur Excalibur'u ancak ertesi gün akşamüstüne doğru alabildi. Mardoc annesine geri verilmişti, duyduğuma göre ertesi kış ateşten ölmüştü.

Merlin ve Nimue hazineden geri kalanları aldılar. İçindeki korkunç yükle beraber kazan bir öküz arabasında taşınıyordu. Nimue önden gi-

diyordu ve Merlin yaşlı, itaatkâr bir adam gibi onu izliyordu. Gawain'in vahşi siyah atı Anbarr'ı, Britanya'nın büyük bayrağını almışlardı. Nereye gittiklerini hiçbirimiz bilmiyorduk ama Batı'da vahşi bir beldeye, bütün kış boyunca Nimue'nin lanetlerini okuyabileceği bir yere gittiklerini tahmin ediyorduk.

Kış boyunca, Saksonlar gelmeden önce.

***

Geriye dönüp baktığımda herkesin Arthur'dan ne kadar nefret ettiğini görmek gerçekten çok şaşırtıcı. Yazın Hıristiyanların tüm umutlarını mahvetmişti ve şimdi de bütün paganların rüyalarını yok etmişti. Her zaman olduğu gibi sevilmemesine şaşırıyordu. "Ne yapmalıydım ki?" diye sordu bana. "Oğlumun öldürülmesine göz mü yummalıydım?"

"Cefydd yaptı bunu" dedim merhametsizce.

"Ve Cefydd savaşı buna rağmen kaybetti" dedi sertçe. Kuzeye gidiyorduk. Ben eve, Dun Cardic'e, Arthur, Cuneglas ve Psikopos Emrys'le birlikte Gwent Kralı Meurig'le buluşmaya gidiyorlardı. Arthur'un gözü bu toplantıdan başka bir şey görmüyordu. Hiçbir zaman Tanrıların Britanya'yı Saislerden kurtarmasına bel bağlamamıştı ve Gwent'in iyi eğitilmiş sekiz, dokuz yüz mızrakçısının avantajı lehimize çevirebileceğini hesaplıyordu. O kış aklı sayılarla doluydu. Dumnonia'nın dört yüz tanesi savaş deneyimli altı yüz mızrakçı çıkarabileceğini düşünüyordu. Cuneglas dört yüz, Kara Kalkanlı İrlandalılar yüz elli civarında mızrakçı çıkarabilirdi, bunlara Armorica veya Kuzey Krallıklarından yağma için bize katılacak veya efendisi olmayan yüz elli mızrakçıyı da eklemek gerekirdi. "Diyelim ki bin iki yüz adam" diye hesaplıyordu ve sonra da o andaki havasına göre bu sayıyı azaltıyor veya çoğaltıyordu. İyimser olduğu zamanlarda bunlara Gwent'ten gelecek sekiz yüz adamı ekleyerek sayımızı iki bine çıkarıyordu ama yine de Saksonlar daha büyük bir orduyu ileri sürecekleri için yeterli olmayabileceğini söylüyordu. Aelle en azından yedi yüz mızrakçı toplayabilirdi ve Aelle'inki iki Sakson Krallığından daha zayıf olanıydı. Cerdic'in mızrakçılarının sayısını en azından bin olarak hesaplıyordu. Cerdic'in, Frankların Kralı'ndan mızrakçılar kiraladığına ilişkin dedikodular kulağımıza geliyordu. Kiralanan bu adamlara altınla ödeme yapılıyor ve zafer kazanılırsa Dumnonia'nın hazinelerinden daha fazla altın vaat ediliyordu. Casuslarımız, Saksonların daha fazla geminin gelmesine fırsat tanımak için ilkbahar bayramları olan Eostre bayramını bekleyeceklerini söylüyorlardı. "O zaman iki bin beş yüz adamları olacak," diyordu Arthur ve eğer Meurig savaşmaz ise bi-

zim yalnızca bin iki yüz adamımız olacaktı. Zorla asker toplayabilirdik, ama derleme askerler eğitim görmüş savaşçıların karşısında duramazdı ve bizim ihtiyarlardan ve toy gençlerden oluşan derleme askerlerimizin karşısında Sakson orduları olacaktı.

"Yani," dedim karamsarca, "Gwent'in mızrakçıları gelmezlerse, sonumuz geldi demektir."

Arthur Guinevere'ın ihanetinden bu yana nadiren gülümsemişti, ama şimdi gülümsedi. "Sonumuz geldi mi? Kim söyledi böyle bir şeyi?"

"Siz söylüyorsunuz Lordum. Sayılar ortada."

"Hiç sayın daha az olduğu halde savaşıp galip gelmedin mi?"

"Geldim Lordum, evet."

"Peki öyleyse neden şimdi de galip gelmeyelim?"

"Sadece aptallar daha güçlü bir düşmanla savaşırlar Lordum" dedim.

"Sadece aptallar savaş arar" dedi sert bir sesle. "İlkbaharda savaşmak istemiyorum. Savaşmak isteyenler Saksonlar ve bizim bu konuda seçme şansımız yok. İnan bana Derfel, savaş alanında sayımızın daha az olmasını istemiyorum ve Meurig'i savaşmaya ikna etmek için ne gerekirse yapacağım, ama Gwent bizimle beraber savaşmaz ise Saksonları tek başımıza yenmek zorundayız. Ve onları yenebiliriz! İnan buna Derfel."

"Ben Britanya hazinelerine inanıyordum Lordum."

Alaylı bir kahkaha attı. "İşte benim inandığım hazine bu" dedi Excalibur'un kabzasına vurarak. "Zafere inan Derfel! Saksonların karşısına yenilgiyi kabul ederek çıkarsak, kemiklerimizi köpeklere atarlar. Ama kazanacağımızı düşünerek üstlerine yürürsek, onların ulumalarını duyarız."

Güzel konuşuyordu, ama kazanacağımıza inanmak yine de zordu. Dumnonia karamsarlığa bürünmüştü. Tanrılarımızı yitirmiştik ve halk onları Arthur'un kaçırttığını söylüyordu. Sadece Hıristiyan Tanrısının düşmanı değil, şimdi onun dışındaki tüm Tanrıların düşmanıydı ve herkes Saksonların onun günahlarının cezası olduğunu söylüyordu. Havalar bile bir felaketin habercisiydi, Arthur'dan ayrıldığımın sabahtan itibaren yağmur yağmaya başladı ve sanki hiç durmayacakmış gibi yağıyordu. Günler boyunca gri bulutlar, serin bir rüzgârla savruluyordu ve yağmur hiç durmayacakmış gibi yağıyordu. Her şey ıslaktı. Elbiselerimiz, yataklarımız, yakacak odunlarımız. Zemine serdiğimiz samanlar. Evlerin duvarları bir türlü kurumuyordu. Mızrak temrenleri durdukları yerde paslanıyorlar, depoladığımız hububat filizlenip çamura dönüyordu ve batıdan yağmur durmadan geliyordu. Ceinwyn'le

ben Dun Caris'in salonunda elimizden geleni yaptık. Kardeşi ona Powys'den armağan olarak kurt kürkleri getirmişti ve bunlarla kütükten duvarlarımızı kapladık, ama çatının altındaki hava bile rutubet kokuyordu. Ateş isteksizce yanıyor ve gözlerimi kıpkırmızı eden bir dumanla soluk bir alev çıkarıyordu. Kızlarımızın ikisinin de bu kışın başında huyları değişmiş, huysuz olmuşlardı. En büyüğü Morwenna, en sakini ve hayatından memnun olanı olmasına rağmen, sinirli ve bencil olmuştu. Sonunda Ceinwyn'den dayak yedi. "Gwydre'yi özlüyor" dedi bana sonra. Arthur Gwydre'yi yanından ayırmaması gerektiğine karar vermişti ve bundan dolayı da oğlan babasıyla Kral Meurig'le buluşmaya gitmişti. "Gelecek sene evlenmeliler" diye ekledi Ceinwyn. "Bu onu iyileştirir."

"Eğer Gwydre'nin onunla evlenmesine izin verirse" dedim karamsarca. "Bu günlerde bizden pek hoşlanmıyor." Arthur Gwent'e giderken ona refakat etmek istemiştim, ama o düşünmeden reddetmişti. Bir zamanlar en yakın arkadaşı olduğumu düşünürdüm, ama şimdi bana hoş geldin demek yerine homurdanıyordu. "Gwydre'nin hayatını tehlikeye attığımı düşünüyor" dedim.

"Hayır" diye itiraz etti Ceinwyn. "Guinevere'ı bulduğu geceden beri senden uzak duruyor."

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Çünkü onunla birlikteydin sevgilim" dedi Ceinwyn sabırla "ve sen orada olduğun için de hiçbir şey olmamış gibi davranamaz. Onun utancına tanık oldun. Seni gördükçe onu hatırlıyor. Ayrıca kıskanıyor da."

"Kıskanıyor mu?"

Gülümsedi. "Senin mutlu olduğunu düşünüyor. Benimle evlenseydi mutlu olacağını."

"Muhtemelen olurdu da" dedim.

"Bunu bana ima etti" dedi Ceinwyn kaygısızca.

"Ne etti?" diye bağırdım.

Beni yatıştırdı. "Ciddi bir şey değildi Derfel. Zavallı adamın güvenceye ihtiyacı var. Bir kadın kendisini reddetti diye tüm kadınların kendisini reddedeceğini sanıyor ve bunu bana sordu."

Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum. "Bunu bana söylemedin."

"Niye söyleyeyim ki? Anlatılacak bir şey yoktu. Bir kaç acemice soru sordu ve ona seninle olmak için Tanrılara yemin ettiğimi söyledim. Ona bunu çok yumuşak bir şekilde anlattım ve sonra o kadar utandı ki. Ona bunları sana anlatmayacağıma söz verdim ve şimdi bu sözü bozmuş oluyorum ve Tanrılar beni cezalandıracak." Sanki ceza-

nın hak edilmiş olduğunu ve böylece kabul edildiğini göstermek istercesine omuz silkti. "Evlense çok iyi olur" dedi tuhaf bir şekilde.

"Veya bir kadın bulsa."

"Hayır" dedi Ceinwyn. "Öyle geçici hevesleri olan biri değil. Bir kadınla yatıp sonra onu bırakıp uzaklaşamaz. İhtirası aşkla karıştırıyor. Arthur ruhunu verdiğinde her şeyini veriyor, kendisinden sadece biraz bir şeyler vermekle yetinmez o."

Hâlâ kızgındım. "Seninle evlenirse, benim ne yapacağımı düşünüyor?"

"Mordred'in velisi olarak Dumnonia'yı yöneteceğini düşünüyor" dedi Ceinwyn. "Onunla Broceliande'ye gideceğime ve güneşin altında çocuklar gibi yaşayacağımıza ilişkin tuhaf düşünceleri var ve bu arada sen burada kalıp Saksonları yeneceksin."

"Ne zaman söyledi bunları?"

"Sana gidip Aelle'i görmeni emrettiği gün. Sen yokken onunla kaçacağımı düşündüğünü sanıyorum."

"Veya Aelle'in beni öldüreceğini ümit etmiş olmalı" dedim kızgınlıkla Saksonların gelen tüm temsilcileri öldürmeyi vaat ettiklerini hatırlayarak.

"Sonra o kadar çok utandı ki" dedi Ceinwyn samimi bir biçimde, beni ikna etmek için. "Ve sen de ona bunları sana anlattığımı söylemeyeceksin." Bana söz verdirdi ve bu sözü tuttum da. "Pek önemli bir şey değildi" dedi Ceinwyn konuşmayı sona erdirirken. "Ona evet demiş olsaydım gerçekten de çok şaşırırdı. Bunları söyledi, çünkü acı çekiyor ve acı çeken insanlar umutsuzca davranırlar. Aslında istediği Guinevere'le kaçmak, ama bunu yapamıyor, gururu buna izin vermiyor ve Saksonları yenmek için ona ihtiyacımız olduğunu biliyor."

Bunu yapabilmek için Meurig'in mızrakçılarına ihtiyacımız vardı, ama Arthur'un Gwent'teki görüşmelerinin sonucunun ne olduğunu öğrenemedik. Haftalar geçti, kuzeyden hâlâ bir haber yoktu. Gwent'ten gelen gezginci bir rahip Arthur'un, Meurig, Cuneglas ve Emrys'in Gwent'in başkenti Burrium'da bir hafta boyunca konuştuklarını söyledi, ama neye karar verildiğini bilmiyordu. Rahip ufak, esmer bir adamdı, seyrek sakallını balmumuyla bir haç gibi şekillendirmişti. Dun Caric'e bu ufak köyde bir kilise olmadığı ve burada bir kilise kurmak istediği için gelmişti. Böyle gezginci rahiplerin birçoğu gibi yanında bir takım kadınlar vardı. Üç tane onu korumak ister gibi etrafına toplanmış solgun kadın. Onun geldiğini ilk önce dere kenarındaki demirci dükkânının önünde vaaz verdiği zaman duymuştum ve Issa'yı birkaç mızrakçıyla bu saçmalığa bir son vermeleri ve adamı buraya getirmeleri için göndermiştim. Ona bir çanak filizlenmiş dari-

dan lapa verdik, büyük bir iştahla yiyordu. Ağzına lapayı kaşık kaşık atıyor ve sonra sıcak lapa ağzını yaktığı için tıslayıp ofluyordu. Garip şekilli sakalına lapa parçaları bulaşmıştı. Kadınlar o yemeğini bitirmeden yemek yemeyi reddettiler.

"Tek bildiğim Lordum," dedi sabırsız sorularımıza yanıt olarak, "Arthur'un şimdi Batıya doğru gittiği."

"Nereye?"

"Demetia'ya Lordum. Oengus mac Airem'i görmeye."

"Neden ?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum Lordum."

"Kral Meurig savaş hazırlıklarına başladı mı?" diye sordum.

"Kendi ülkesini korumak için hazırlanıyor Lordum."

"Ve Dumnonia'yı savunmak için?"

"Sadece Dumnonia tek Tanrıyı, gerçek Tanrıyı tanırsa" dedi rahip elindeki tahta kaşıkla haç çıkartıp kirli siyah cüppesine yeniden lapa parçacıkları saçarak. "Kralımız mızrakçılarına pek meraklıdır ve onları paganların emrine vermez." Tavan kirişlerinden birine asılı duran öküz kafatasına baktı ve yeniden haç çıkarttı.

"Eğer Saksonlar Dumnonia'yı alırlarsa," dedim, "Gwent'in de sonu gelir."

"İsa Gwent'i koruyacaktır" diye ısrar etti rahip. Önündeki çanağı kadınlardan birine verdi. Kadın çanağın dibinde kalanları kirli parmaklarıyla yemeğe başladı. "İsa sizi koruyacaktır Lordum," diye sürdürdü rahip, "onun önünde tevazuyla diz çökerseniz. Tanrılarınızı inkar ederek vaftiz olursanız, o zaman gelecek yıl zafere ulaşacaksınız."

"O zaman Lancelot geçen yaz neden galip gelemedi?" diye sordu Ceinwyn.

Rahip ona dik dik baktı. "Kral Lancelot, Hanımım, seçilmiş kişi değildi. Bu Kral Meurig. Yazılarımızda bir insanın seçilmiş kişi olacağı yazıyor ve bunun da Lancelot olmadığı anlaşılıyor."

"Ne yapmak için seçilmiş?" diye sordu Ceinwyn.

Rahip gözünü ona dikti, hâlâ güzel bir kadındı, altın sarısı ve sakin yüzlü Powys'in yıldızı. "Seçilmiş kişi, Hanımım," dedi rahip, "tüm Britanya halkını yaşayan Tanrının yanında birleştirecek. Saksonlar, Britanyalılar, Gwentliler, Dumnionialılar, İrlandalılar, Piktler hepsi tek gerçek Tanrıya tapacak ve barış ve sevgi içinde yaşayacak."

"Peki biz Kral Meurig'i izlemek istemezsek ne olacak?" diye sordu Ceinwyn.

"O zaman Tanrımız sizi yok edecek."

"Yani," dedim, "senin burada vaaz vermeye geldiğinde söyleyeceklerin bu mu?"

"Evet Lordum. Bana verilen emir bu."

"Meurig'in emri mi?"

"Tanrının emri."

"Ama ben bu nehrin iki yakasındaki toprakların lorduyum" dedim. "Güneyde Caer Cadarn'a kadar, kuzeyde Aqua Sulis'e kadar olan toprakların ve burada benim iznim olmaksızın vaaz veremezsin."

"Tanrının emrine kimse karşı çıkmaz Lordum" dedi rahip.

"Bu karşı çıkabilir" dedim Hywel'in Gazabı'nı kınından çekerek.

Kadınlar hırıldadılar. Rahip kılıca baktı ve sonra ateşe tükürdü. "Tanrının gazabını çekiyorsunuz" dedi.

"Sen de benim gazabımı çekiyorsun" dedim. "Eğer yarın güneş battığında hâlâ topraklarımda olursan seni esirlerime esir olarak veririm. Bu gece hayvanlarla ahırda uyuyabilirsin, ama yarın gideceksin."

Ertesi gün homurdanarak çekip gitti ve sanki beni cezalandırmak istercesine kışın ilk karı yağdı o gün. Erken yağan kar sert bir kışın habercisiydi. İlk önce yağmurla karışık olan kar gece arttı ve şafak söktüğünde tüm araziyi bembeyaz kar kaplamıştı. Bunu izleyen hafta hava daha da soğudu. Tavanımızdan buzdan sarkıtlar vardı ve kışın ısınma mücadelesi başlamıştı. Köyde insanlar hayvanlarıyla yatıyorlardı, biz ise soğuğa karşı, tavandaki sarkıtları eriten büyük ateşler yakıyorduk. Kışlık hayvanları ağıla almış ve diğerlerini kesmiş ve etlerini tuza basmıştık, tıpkı Merlin'in Gawain'in cansız bedenini tuza bastığı gibi. İki gün boyunca köy kesilmeye götürülen öküzlerin sesleriyle çınladı. Karlar kandan kıpkırmızı olmuştu ve havada kan, tuz ve gübre kokusu vardı. Evin içinde ateşler homurdanıyordu, ama pek de ısınamıyorduk. Sabahları üşümüş olarak kalkıyor, kürklerimizin içinde titriyor ve havanın düzelmesini boşuna bekliyorduk. Dere donmuştu ve günlük suyumuzu almak için buzları kırmak zorunda kalıyorduk.

Genç mızrakçıların eğitimini sürdürüyorduk. Karlar arasında yürütüyor, Saksonlarla savaşabilmeleri için kaslarını güçlendirmeye çalışıyorduk. Karın çok yoğun olduğu ve rüzgârın köyün küçük evlerinin damlarındaki karı savurduğu günlerde adamlarıma deriyle kaplanmış söğüt tahtalarından kalkanlarını yaptırıyordum. Bir savaş birliği hazırlıyordum ve onları çalışırlarken seyrediyordum. Bir yandan da onlar için korkuyordum, yaz güneşini kaç tanesinin görebileceğini düşünüyordum.

Gece ve gündüzün eşit uzunlukta olduğu günden hemen önce Arthur'dan bir haber geldi. Piskopos Emrys geldiğinde Dun Caric'te tüm hafta boyunca sürecek güneşin ölümü haftası için büyük bir ziya-

fet hazırlığı içindeydik. Emrys toynaklarına deri sarılmış bir ata binmişti ve Arthur'un altı mızrakçısı kendisine refakat ediyordu. Piskopos bize Arthur Dementia'ya doğru giderken kendisinin Gwent'te kalıp Meurig'le tartıştığını anlattı. "Kral Meurig bize yardım etmeyi reddetmedi" diye anlattı bize Piskopos, ateşin yanında iki köpeğimizi iteleyerek kendisi için açtığı yerde otururken. Şişman, soğuktan kızarmış ellerini ateşe uzatmıştı. "Ama yardım için ileri sürdüğü koşullar korkarım kabul edilemez." Hapşırdı. "Sevgili Hanımım gerçekten çok iyisiniz" dedi kendisine ısıtılmış bal birası getiren Ceinwyn'e.

"Ne koşulları?" diye sordum.

Emrys üzüntüyle başını salladı. "Dumnonia tahtını istiyor Lordum."

"Ne istiyor?"diye bağırdım.

Emrys, beni sakinleştirmek için kızarmış şişman elini havaya kaldırdı. "Mordred'in hükmetmek için gereken niteliklere sahip olmadığını söylüyor ve Arthur'un hükmetmek istemediğini ve Dumnonia'nın Hıristiyan bir krala ihtiyacı olduğunu söylüyor. Kendisi kral olmayı öneriyor."

"Piç!" diye bağırdım. "Hilekar, korkak, küçük piç."

"Arthur elbette bunu kabul edemez" dedi Emrys. "Uther'e verdiği and buna izin vermez." Bal birasından bir yudum aldı ve iç geçirdi. "Yeniden ısınabilmek ne güzel."

"Yani Meurig'e krallığı vermezsek," dedim, "bize yardım etmeyecek."

"Öyle söylüyor. Tanrının Gwent'i koruyacağı konusunda ısrar ediyor ve kendisini kral ilan etmezsek Dumnonia'nın kendini koruması gerektiğini söylüyor."

Kapıya doğru yürüdüm, deri perdeyi kenara çektim ve tahta barikatımızın direkleri üstünde biriken karı seyrettim. "Babasıyla konuştunuz mu?" diye sordum Emrys'e.

."Tewdric'i gördüm," dedi Piskopos. "Agricola ile birlikte gittik. Sana çok selamları var Agricola'nın."

Agricola Kral Tewdric'in Savaş Lordu'ydu, Roma zırhları kuşanan, sert savaşan büyük bir savaşçıydı. Ama Agricola şimdi yaşlanmıştı ve efendisi Tewdric tahtını bırakıp saçlarını bir rahip gibi tıraş edip yerini, gücünü oğluna terk etmişti.

"Agricola iyi mi?" diye sordum Emrys'e.

"Yaşlanmış, ama hâlâ hayatta. Bizimle aynı fikirde ama..." Emrys omuz silkti. "Tewdric tahtını devrettiğinde gücünü de bıraktı. Oğlunun fikrini değiştiremeyeceğini söylüyor."

"Değiştirmek istemediğini yani" dedim ateşin başına geri dönerek.

"Muhtemelen istemediğini" diye onayladı Emrys. İç geçirdi. Tewdric'i severim. Ama şimdi o başka sorunlarla meşgul."

"Ne sorunları?" diye sordum.

"Bilmek istiyor" dedi Emrys saygıyla. "Cennette ölümlüler gibi mi yemek yiyeceğiz yoksa dünyevi yemeklere mi ihtiyacımız olacak? Bilmek gerekir. Meleklerin yemek yemeye ihtiyaçları yoktur ve dünyadaki gibi büyük ve sürekli iştahları olmadığına ilişkin bir inanç var. Eski kral da bu yaşam tarzına uyum sağlamaya çalışıyor. Çok az şey yiyor ve bana övünerek üç hafta boyunca bağırsaklarını boşaltma gereğini duymadığını ve sonrasında da kendisini daha da kutsanmış hissettiğini anlattı." Ceinwyn gülümsedi, ama bir şey söylemedi, bense Piskoposa hayret dolu gözlerle bakıyordum. Emrys bal birasını bitirdi. "Tewdric," diye ekledi inanmaz bir ifadeyle, "kutsanabilmek için kendisini açlığa mahkûm etmiş. İnanmadığımı itiraf etmeliyim ama dindar bir adam gibi görünüyor. Keşke hepimiz öyle olabilsek."

"Agricola ne diyor?" diye sordum.

"O her gün kaç kere çıktığıyla övünüyor. Kusura bakmayın Hanımım."

"İkisini bir arada görmek eğlenceli olmalı" dedi Ceinwyn kuru bir sesle.

"Yararı olmadı" diye onayladı Piskopos. "'Oğlunun fikrini değiştirmesi için Tewdric'i ikna etmeyi umut ediyordum ama olmadı." Omuz silkti. "Şimdi yapabileceğimiz tek şey dua etmek."

"Ve mızraklarımızı keskin tutmak" dedim.

"Evet, bu da var" diye onayladı Piskopos. Tekrar hapşırdı ve hapşırmanın getireceği kötü talihi kovmak için haç çıkarttı.

"Meurig Powys'ın mızrakçılarının kendi ülkesinden geçişine izin verecek mi?" diye sordum.

"Cuneglas ona izin vermese dahi ülkesinden geçeceğini söyledi."

Homurdandım. Son ihtiyacımız olan şey bir Britanya Krallığı'nın bir diğer Britanya Krallığı'yla savaşmasıydı. Yıllar boyunca böyle savaşlar Britanya'yı zayıflatmış ve Saksonlara vadileri, köyleri peşi peşine ele geçirme imkânı sağlamıştı. Son zamanlarda Saksonlar kendi aralarında savaşmışlardı ve onların kendi aralarındaki düşmanlıktan yararlanarak onları mağlup edebilmiştik. Ama Cerdic ve Aelle Arthur'un Britanyalıların kafasına yerleştirmeye çalıştığı dersi öğrenmişlerdi; zafer, birlik beraberlikle elde edilirdi. Şimdi Saksonlar birleşmiş, Britanyalıların araları açılmıştı.

"Sanırım Meurig Cuneglas'ın geçmesine izin verecek" dedi Emrys. "Kimseyle savaş istemiyor. Sadece barış istiyor."

"Hepimiz barış istiyoruz," dedim. "Ama eğer Dumnonia düşerse Saksonların baltalarından nasibini alacak ilk ülke de Gwent olacak."

"Meurig bunun böyle olmayacağında ısrar ediyor," dedi Piskopos "ve savaştan kaçınmak isteyen tüm Dumnonialı Hıristiyanlara sığınma hakkı bahşediyor."

Bu kötü bir haberdi, Aelle ve Cerdic'in karşısına çıkmaya yüreği olmayan herkes Hıristiyan olduğunu ileri sürüp Meurig'in Krallığına sığınabilirdi. "Tanrısının onu koruyacağına gerçekten inanıyor mu?" diye sordum Emrys'e.

"Korumaya mecbur Lordum, Tanrılar başka ne işe yararlar ki? Ama Tanrı'nın başka düşünceleri olabilir. Onun aklından geçenleri okumak çok zordur."

Piskopos şimdi sırtındaki ayı kürkünden büyük pelerinini çıkartmayı göze alacak kadar ısınmıştı. Pelerinin altında koyun postundan bir yeleği vardı, elini yeleğinin altına sokunca bir ara bit ısırıklarını kaşıdığını düşündüm, ama bir kurdeleyle bağlanmış ve eritilmiş balmumuyla mühürlenmiş katlı bir parşömen çıkarttı. "Arthur bunu bana Demetia'dan gönderdi," dedi parşömeni uzatarak "ve bunu Prenses Guinevere'a iletmeni istedi."

"Elbette iletirim" dedim parşömeni alarak. İtiraf etmeliyim ki bir an mührü kırıp okumayı düşündüm, ama bunu yapmadım. "Ne yazdığını biliyor musunuz?" diye sordum Piskoposa.

"Ne yazık ki hayır Lordum" dedi Emrys bana bakmadan, ama yaşlı adamın mührü açtığından ve yazılanları okuduğundan kuşkulandım. Ama bu küçük günahı itiraf etmekten kaçınıyordu. "Eminim fazla önemli bir şey değil," dedi Piskopos, "ama bunu mevsimin dönmesinden önce almasını özellikle istediğini söyledi. Yani kendisi geri gelmeden önce."

"Neden Demetia'ya gitti?" diye sordu Ceinwyn.

"Kara Kalknalıların bu ilkbaharda savaşacaklarından emin olmak için, sanırım" dedi Psikopos, ama sesinden kaçamak bir cevap verdiğini hissettim. Mektupta Arthur'un Oengus mac Airem'i ziyaretinin gerçek sebebinin yazlı olduğunu düşünüyordum, ama Emrys mührü açıp mektubu okuduğunu itiraf etmeden bunu söyleyemezdi.

Ertesi gün Ynys Wydryn'e doğru yola çıktım. Fazla uzak değildi, ama bazı yerlerde birikmiş olan kar yığınlarından dolayı atımı ve katırı yularlarından tutarak yürümek zorunda kaldığımdan yolculuk tüm sabahımı aldı. Katırda Cuneglas'ın bize getirdiği bir düzine kurt postu vardı ve Guinevere'ın hapishane odasının kütükten yapılmış duvarlarındaki birçok yarık ve çatlak yüzünden sürekli olarak rüzgâr girdiği için kürkler pek makbule geçen bir hediye oldu. Onu odanın ortasında

yanan ateşin başında çömelmiş olarak buldum. Benim geldiğim bildirilince doğruldu ve iki refakatçisini mutfağa gönderdi. "Bazen," dedi, "bir mutfak hizmetçisi olmayı düşünüyorum. Mutfak hiç olmazsa sıcak ve ne yazık ki ilahiler söyleyen Hıristiyanlarla dolu. Tanrılarını övmeden bir yumurta bile kıramıyorlar." Ürperdi ve pelerinini omuzlarına çekti. "Romalılar," dedi, "nasıl ısınacaklarını biliyorlardı, ama ne yazık ki biz bunu beceremiyoruz."

"Ceinwyn bunları size gönderdi hanımım" dedim kürkleri yere bırakarak.

"Ona benim adıma teşekkür et" dedi Guinevere ve soğuğa rağmen gün ışığının içeri girebilmesi için kepenkleri açtı. Ateş soğuk havanın etkisiyle harladı ve isten kararmış kirişlere doğru kıvılcımlarını saçtı. Guinevere, kahverengi, yünlü, kalın bir elbise giyiyordu. Solgundu, ama bu mağrur yeşil gözlü kadın ne gücünden ne de gururundan bir şey yitirmemişti. "Seni daha önce görmeyi ümit ediyordum" dedi alaylı bir sesle.

"Zor bir mevsimdi hanımım" dedim kendimi affettirmek için.

"Mai Dun'da ne olduğunu bilmek istiyorum Derfel" dedi.

"Size anlatacağım Hanımım, ama ilk önce bunu size vermem emredildi."

Arthur'un parşömenini kemerime bağlı keseden alıp ona uzattım. Kurdeleyi açtı, mührü tırnağıyla kaldırdı ve mektubu açtı. Mektubu pencereden içeri giren kardan yansıyan gün ışığında okudu. Yüzünün gerildiğini gördüm, ama başka bir tepki vermedi. Mektubu iki kere okudu sonra katladı ve tahta bir sandığın üstüne attı. "Şimdi bana Mai Dun'u anlat" dedi.

"Bu konuda ne biliyorsunuz?" diye sordum.

"Morgan'ın bana anlatmayı uygun gördüklerini biliyorum ve o fahişenin anlatmayı tercih ettikleri de kendi Tanrısının doğrularından ibaret."

"Morgan'ın Tanrısının olanlardan düş kırıklığına uğradığını sanmıyorum" dedim ve ona Samain Arifesinde olanları anlattım. Lafımı bitirince bir süre sessiz kaldı ve sadece pencereden karla kaplı avluda kutsal çalının önünde diz çökmüş olan hacıları seyretti. Duvarın yanında duran bir yığından aldığım odunlarla ateşi besledim.

"Yani Nimue Gwydre'yi tepeye götürdü, öyle mi?" diye sordu.

"Onu getirtmek için Kara Kalkanlıları göndermiş. Aslında getirmek değil, kaçırmak için. Çok zor olmamış. Kasaba da bir sürü yabancı vardı ve mızrakçılar tüm gün boyunca girip çıkıyorlardı." Duraksadım. "Aslında gerçekte tehlikede olduğunu sanmıyorum."

"Tehlikedeydi!" diye bağırdı.

Hiddeti bir an beni şaşırttı. "Öldürülecek olan diğer çocuktu" diye itiraz ettim. "Mordred'in oğlu. Çırıl çıplaktı ve bıçakla boğazını keseceklerdi."

"Peki diğer çocuğun ölümü hiçbir şey değiştirmeseydi, o zaman ne olacaktı?" diye sordu Guinevere. "Merlin'in Gwydre'yi ayak bileklerinden asmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Merlin'in Arthur'un oğluna böyle bir şey yapmayacağını düşünüyorum" dedim ama sesimden bundan emin olmadığımın belli olduğunu itiraf etmeliyim.

"Ama Nimue yapardı" dedi Guinevere. "Nimue Tanrılarını geri getirmek için Britanya'daki bütün çocukları boğazlayabilir ve Merlin'de en azından bunu aklından geçirebilir." Başparmağıyla işaret parmağını aralarında biraz açıklık kalacak kadar yaklaştırdı. "Merlin'le Tanrıların geri dönüşü sadece bu kadar yakınken ve aralarında sadece Gwydre varken? Merlin'in bunu düşündüğüne eminim." Ateşe doğru yürüdü ve pelerini açarak sıcaklığın içeri girmesini sağladı. Üstlüğünün altında siyah bir elbise giyiyordu ve görünürde tek bir parça mücevher bile yoktu. Parmağında bir yüzük dahi yoktu. "Merlin," dedi, "Gwydre'yi öldürmekten belki bir pişmanlık duyardı ama Nimue değil. Bu dünyayla Diğer Dünya arasında bir fark görmüyor, bunun için de bir çocuğun ölmesi veya yaşaması onu ilgilendirmiyor. Ama önemli olan bir hükümdarın oğlu olması Derfel. En değerli olan şeyi elde edebilmek için en değerli olan şeyini feda etmen gerekir ve Dumnonia'da önemli olan da Mordred'in bir piçi değil. Burada Arthur hükmediyor, Mordred değil. Nimue Gwydre'nin ölümünü istedi. Merlin bunu biliyordu ama daha az değerli bir ölümün yeterli olacağını umuyordu. Ama Nimue umursamıyordu. Bir gün, Derfel, hazineleri tekrar toplayacak ve işte o günde Gwydre'nin kanı Kazan'a akacak."

"Arthur yaşadığı sürece bu olmayacak."

"Ben yaşadığım sürece de olmayacak!" dedi sertlikle ve sonra kendi güçsüzlüğünü fark ederek omuz silkti ve üstlüğünün eteklerini bırakarak pencereye döndü. "İyi bir anne olmadım" dedi beklemedik bir şekilde. Ne söyleyeceğimi bilemedim ve bir şey de söylemedim. Hiçbir zaman Guinevere'a yakın olmamıştım, aslında bana aptal ama istekli bir köpeğe duyulan sevgi ve aşağılamanın kaba bir karışımıyla muamele ederdi, ama şimdi düşüncelerini paylaşacak başka kimse olmadığından dolayı onları benimle paylaştı "Hatta anne olmayı bile sevmiyorum" diye itiraf etti. "Bu kadınlara gelince" diyerek tapınağın binaları arasında gidip gelen Morgan'ın beyaz giysili kadınlarına işaret ederek "onların hepsi anneliğe tapınıyorlar, ama hepsi de kısır.

Meryemleri için ağlıyorlar ve sadece bir annenin gerçek üzüntüyü bileceğini söylüyorlar ve ama bunu kim bilmek ister ki?" Bu soruyu hiddetlenerek sormuştu. "O kadar büyük bir yaşam savurganlığı ki." Şimdi üzüntülü bir şekilde kızmıştı. "İnekler iyi anne olurlar ve koyunlar mükemmel bir şekilde emzirirler, peki o halde anne olmanın kazancı ne? Herhangi aptal bir kız anne olabilir! Çoğunun en iyi yapabileceği şey de zaten bu! Annelik bir başarı değil sadece kaçınılmaz bir sonuç!" Kızgınlığına rağmen ağladığını gördüm. "Ama Arthur'un benim olmamı istediği şey de bu. Emziren bir inek."

"Hayır Hanımım" dedim.

Kızgınlıkla bana döndü, gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Bu konuda sen daha fazlasını mı biliyorsun Derfel?"

"Sizinle gurur duyuyordu Hanımım" dedim acemice. "Sizin güzelliğinize hayrandı."

"Eğer tüm istediği bu idiyse bir heykelimi yaptırabilirdi! Çocuklarını bağlayabileceği süt kanalları olan bir heykel!"

"Sizi seviyordu" diye itiraz ettim.

Bana dik dik baktı, bir an hiddete kapılacağını sandım, ama bunun yerine bana hafifçe gülümsedi. "Bana tapıyordu Derfel" dedi yorgun bir sesle. "Bu sevilmekle aynı şey değil." Birden tahta sandığın yanındaki banka çöktü. "Tapınılmak da Derfel, çok yorucu bir şey. Ama şimdi yeni bir Tanrıça bulmuşa benziyor."

"Anlayamadım Hanımım?"

"Bilmiyor muydun?" Şaşırmış gibiydi, sonra mektubu aldı. "Al, oku."

Parşömeni aldım. Üzerinde bir tarih yoktu, sadece mac Airem'in başkentinden yazıldığını gösteren Moridunum başlığı vardı. Mektubu Arthur'un yazdığı anlaşılıyordu ve pencere pervazındaki kar kadar soğuktu. "Bilmeniz gerekir ki Hanımım," diye yazmıştı. "Sizi eşim olarak boşuyorum ve Oengus mac Airem'in kızı Argante'yi eş olarak alıyorum. Gwydre'i değil, sadece sizi terk ediyorum." Hepsi buydu. Altında imza bile yoktu.

"Gerçekten de bilmiyor muydun?" diye sordu Guinevere.

"Hayır Hanımım" dedim. Ben Guinevere'dan daha fazla şaşırmıştım. Arthur'un başka bir kadınla evlenmesi gerektiğini söyleyenler olduğunu biliyordum, ama bana hiçbir şey söylememişti ve bana güvenmemiş olmasından alındım. Alındım ve düş kırıklığına uğradım. "Bilmiyordum" dedim.

"Biri mektubu açmış" dedi Guinevere alaylı bir sesle. "Mektubun en altında bir kir izi var. Arthur böyle bir şey yapmaz." Geriye doğru yaslandı, kızıl saçları duvara yayıldı. "Neden evleniyor?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bir erkek evlenmelidir Hanımım."

"Saçma. Hiçbir zaman evlenmedi diye Galahad'ı aşağılamıyorsun değil mi?"

"Bir erkek..." dedim, ama devamını getiremedim.

"Bir erkeğin neye ihtiyacı olduğunu biliyorum" dedi Guinevere neşeyle. "Ama Arthur şimdi neden evleniyor? Bu kızı sevdiğini düşünüyor musun?"

"Umut ederim Hanımım."

Gülümsedi. "Evleniyor Derfel, çünkü beni sevmediğini kanıtlamak istiyor."

Ona inandım, ama onunla aynı fikirde olduğumu söylemekten kaçındım "Aşk evliliği olduğundan eminim Hanımım" diye ısrar ettim.

Buna güldü. "Argante kaç yaşında?" diye sordu.

"On beş," diye tahmin ettim. "Belki de on dört?"

Eskileri düşünerek dalıp gitti. "Kızın Mordred'le evleneceğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum" diye yanıtladım Oengus'un kızı kralımıza gelin olarak önerdiğini hatırlayarak.

"Ama Oengus çocuğunu neden Mordred gibi topal bir aptala versin ki, Arthur'un yatağına sokabilecekken?" dedi Guinevere. "On beş yaşında mı dedin?"

"Olsa olsa."

"Kız güzel mi?"

"Hiç görmedim, ama Oengus güzel olduğunu söylüyor."

"Ui Liathainlerin kızları güzel olur" dedi Guinevere. "Kız kardeşi güzel miydi?"

"Iseulth mu? Evet, hoştu."

"Bu kızın güzel olması gerekir" dedi Guinevere alaycı bir ifadeyle. "Aksi takdirde Arthur suratına bile bakmazdı. Tüm erkekler haset etmeli ona. Karılarından istediği şey bu onun. Güzel olmalılar ve herhalde benim davrandığımdan daha iyi davranmalılar." Güldü ve yan gözle bana baktı. "Güzel olsa da, iyi davransa da bu iş yürümez Derfel."

"Yürümez mi?"

"Ah eğer Arthur'un istediği buysa, sanırım kız onun için pek çok çocuk doğurabilir, ama eğer akıllı değilse Arthur kısa zamanda ondan sıkılmaya başlar." Başını çevirdi, ateşe bakmaya başladı. "Neden bana yazıp haber vermek istedi dersin?"

"Sizin bunu bilmenizin gerektiğini düşündüğünden olmalı" dedim.

Buna güldü. "Bilmem gerektiğini mi? Bir İrlandalı kızı yatağına aldıysa bundan bana ne? Bilmem gerekmiyor, ama onun bunu bana söylemesi gerekiyor." Tekrar bana baktı. "Benim nasıl tepki gösterdiğimi bilmek isteyecektir, değil mi?"

"İsteyecek midir?" dedim şaşkın bir şekilde.

"Elbette isteyecektir. O zaman ona güldüğümü söyle Derfel." Bana meydan okurcasına baktı ve sonra birden omuz silkti. "Hayır söyleme. Ona mutluluklar dilediğimi söyle. Ona ne istersen söyle, ama ondan benim için bir ricada bulun." Duraksadı ve birden bir ricada bulunmaktan ne kadar nefret ettiğinin farkına vardım. "Derfel, bir sürü bitli Sakson savaşçısı bana tecavüz ederken ölmek istemiyorum. Gelecek ilkbahar Cerdic geldiğinde Arthur'dan hapishanemi daha güvenli bir yere nakletmesini istediğimi söyle."

"Burada güvende olacağınızı düşünüyorum Hanımım" dedim.

"Neden böyle düşündüğünü söyle bana" dedi sert bir sesle.

Bir an için düşüncelerimi topladım. "Saksonlar gelince" dedim, "Thames vadisi boyunca ilerleyecekler. Amaçları Severn Denizi'ne ulaşmak ve en kısa yol da bu."

Guinevere itiraz ederek başını salladı. "Aelle'in ordusu Thames vadisi boyunca gelecek Derfel, ama Cerdic güneyden saldırıya geçecek ve Aelle'le birleşmek için kuzeye yönelecek. Yolu buradan geçecek."

"Arthur öyle demiyor" diye ısrar ettim. "Birbirlerine güvenmediklerine inanıyor ve bir ihanete uğramamak için birbirlerine yakın duracaklarını düşünüyor."

Guinevere bu düşünceyi başını sallayarak reddetti. "Aelle ve Cerdic aptal değiller Derfel. Kazanıncaya kadar birbirlerine güvenmek zorunda olduklarını biliyorlar. Bundan sonra kapışabilirler ama kazanmadan önce değil. Kaç adamla gelecekler?"

"İki bin, belki de iki bin beş yüz adamları olacağını düşünüyoruz.'

Başıyla onayladı. "İlk saldırı Thames'den olacak ve bu sizin ana saldırının burada olduğunu düşünmenizi sağlayacak kadar büyük bir saldırı olacak ve Arthur bu saldırıya karşı kuvvetlerini buraya bu orduya karşı toplayınca Cerdic güneyden saldıracak. Çok şiddetle saldıracak Derfel ve Arthur bunları durdurmak için adamlarını göndermek zorunda kalacak ve bunu yapınca Aelle de geri kalanlara saldıracak."

"Eğer Arthur Cerdic'in saldırmasına izin verirse" dedim öngördüğü plana bir an için bile inanmayarak.

"Arthur bunu yapabilir ama," diye onayladı, "bunu yaparsa Ynys Wydryn Saksonların eline geçmiş olacak ve bu olduğunda ben burada

olmak istemiyorum. Beni serbest bırakmayacaksa bile Glevum'da hapsetmesini iste."

Duraksadım. Talebini Arthur'a iletmemek için bir neden görmüyordum, ama samimi olduğundan emin olmak istiyordum. "Eğer Cerdic bu tarafa doğru gelirse Hanımım," dedim, "ordusunda bazı arkadaşlarını da getirmesi ihtimali var."

Bana öldürecekmiş gibi baktı. "Lloegyr'de dostum yok benim" dedi sonunda buz gibi bir sesle.

Duraksadım, sonra devam etmeye karar verdim. "Cerdic'i iki aydan az bir süre önce gördüm" dedim. "Lancelot da onunla birlikteydi."

Onun yanında Lancelot'un adını şimdiye kadar anmamıştım, bir tokat atmışım gibi irkildi. "Ne diyorsun Derfel?" dedi yumuşak bir sesle.

"Diyorum ki Hanımım, ilkbahar da Lancelot buraya gelecektir. Cerdic'in onu bu toprakların Lordu yapacağını sanıyorum Hanımım."

Bir an için gözlerini kapattı, ağlıyor muydu, yoksa gülüyor muydu anlayamadım. Sonra omuzlarının gülmekten sarsıldığını anladım. "Sen bir aptalsın" dedi. Sonra bana tekrar bakarak "Bana yardım etmek istiyorsun! Lancelot'u sevdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Onun kral olmasını istediniz" dedim.

Bunun aşkla ne ilgisi var?" dedi sertlikle. "Zayıf bir adam olduğu için onun kral olmasını istedim. Bu dünyada bir kadın ancak böyle zayıf bir adam aracılığıyla hükmedebilir. Arthur zayıf bir adam değil." Derin bir soluk aldı. "Ama Lancelot zayıf ve Saksonlar geldiğinde belki de buraların hükümdarı olacak, ama şimdi Lancelot'u yöneten ben olmayacağım, bir kadın yönetmeyecek onu, Cerdic yönetecek ve duyduğum kadarıyla Cerdic de zayıf bir adam değil." Ayağa kalktı, bana doğru yürüyerek elimdeki mektubu aldı, açtı ve yeniden okuyup parşömeni ateşe attı. Parşömen büküldü, kıvrıldı, kardı ve sonra alev aldı. "Git" dedi ateşi seyrederken. "Ve Arthur'a haberi alınca ağladığımı söyle. Duymak istediği bu olduğundan böyle söyle. Ona ağladığımı söyle."

Yanından ayrıldım. Birkaç gün sonra karlar yumuşadı, ama yağmurlar yeniden başladı ve çıplak ağaç gövdeleri sisli bir ıslaklık içinde kaldılar. Gündönümü yaklaşıyordu, ama güneş yüzünü hiç göstermedi. Dünya ıslak bir karanlık içinde ölüyordu. Arthur'un dönüşünü bekledim, ama beni yanına çağırmadı. Yeni gelinini Dumnovaria'ya getirdi ve gündönümünü burada kutladı. Guinevere'ın yeni evliliği konusunda ne düşündüğünü önemsemese bile bana da bir şey sormadı.

Kış gündönümü ziyafetini Dun Caric'de verdik ve hiç kimsenin bunun son ziyafet olduğundan kuşkusu yoktu. Kış ortası güneşine

kurbanlarımızı sunduk ve güneşin yeniden doğmasının toprağa yeniden hayat vermeyeceğini, ancak ölüm getireceğini biliyorduk. Yeni güneş Sakson baltalarını, Sakson mızraklarını ve Sakson kılıçlarını getirecekti. Dua ettik, yemek yedik ve bizi bekleyen felaket için endişelendik. Ve yağmur hâlâ dinmiyordu.

Bölüm İki

Mynydd Baddon

"Kim?" diye sordu Igraine son parşömenin ilk sayfasını okumayı bitirir bitirmez. Son aylarda biraz Sakson dili öğrenmişti ve bu başarısından dolayı büyük gurur duyuyordu. Aslında barbarca bir dildi ve Britanyacaya göre çok daha kabaydı.

"Kim?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Britanya'yı felakete sürükleyen kadın kimdi? Nimue'ydi değil mi?"

"Bu hikâyeyi yazmam için bana zaman verirseniz Hanımım öğreneceksiniz bunu."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Niye sorduğumu bile bilmiyorum." Penceremin geniş pervazında, bir eli şişmiş karnının üzerinde ve başı sanki bir şey dinliyormuş gibi yana yatık oturuyordu. Bir süre sonra yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. "Bebek tekme atıyor" dedi. "Dokunmak ister misin?"

Ürperdim. "Hayır."

"Neden hayır?"

"Hiçbir zaman bebeklerle ilgilenmedim."

Suratını buruşturdu. "Benim bebeğimi çok seveceksin Derfel."

"Öyle mi?"

"Oğlum çok sevimli olacak."

"Nereden biliyorsunuz," diye sordum, "oğlan olacağını?"

"Çünkü hiçbir kız bu kadar güçlü tekme atamaz. Bak!" Kraliçem mavi elbisesini karnının üzerinde gerginleştirerek düzeltti ve yuvarlak karnı hareket edince güldü. "Bana Argante'yi anlat" dedi elbisesini bırakarak.

"Ufak tefek, esmer, zayıf ve güzel bir kızdı."

Igraine ben böyle tarif edince yüzünü buruşturdu. "Akıllı mıydı?"

Bunu düşündüm. "Aptaldı, belli bir kurnazlığı vardı, ama hiçbir zaman eğitim görmemişti."

Kraliçem bu sözlerimi duyunca aşağılar gibi omuz silkip konuştu. "Eğitim çok mu önemli?"

"Sanırım öyle. Latince öğrenmediğime çok pişmanım."

"Neden?" diye sordu İgraine.

"Çünkü insanoğlunun birçok deneyimleri bu dilde kaleme alınmış Hanımım. Eğitimin faydalarından biri de diğer insanların bildiklerini, korktuklarını, düşlediklerini ve başardıklarını öğrenmemize olanak vermesi. Başınız belaya girdiğinde aynı şekilde başı belaya girmiş birinin olduğunu bilmek yararlıdır. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturur."

"Neleri mesela?

Omuz silktim. "Bir zamanlar Guinevere'ın bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Latince olduğundan ne demek istediğini anlamamıştım, ama bana çevirmişti ve bu Arthur'u tümüyle açıklıyordu. O zamandan beri de unutmadım."

"Evet? Devam et."

"*Odi et amo*" yabancı sözcükleri dikkatle söyledim, "*excrucior.*"

"Anlamı ne bunun?"

"Seviyorum ve nefret ediyorum ve bu acı veriyor." Bu satırları bir şair yazmış, adını unuttum. Bir gün Arthur'dan söz ederken bana bunları söylemişti. Onu çok iyi tanıyordu anlayacağınız."

"Argante onu anlayabildi mi?"

"Yo, hayır."

"Okuması yazması var mıydı?"

"Emin değilim. Hatırlamıyorum. Muhtemelen yoktu."

"Görünüşü nasıldı?"

"Çok soluk bir cildi vardı" dedim. "Güneşe çıkmayı reddederdi. Geceleri severdi Argante. Bir karga kanadı kadar siyah saçları vardı."

"Ufak tefek ve zayıf olduğunu söyledin" dedi Igraine.

"Çok zayıf ve oldukça ufak tefekti" dedim. "Ama Argante konusunda en iyi hatırladığım şey çok nadiren gülümsediğiydi. Her şeye bakardı ve pek az şeyi kaçırırdı ve suratında daima bir şeyleri hesaplarmış gibi bir ifade vardı. Bazıları onun zeki olduğunu sanırlardı, ama bu zeka değildi. Yedi sekiz kız kardeşin en küçüğüydü, sadece her zaman dışarıda bırakılmaktan korkardı. Her zaman payına düşeni almaya çabalardı ve hiçbir zaman da alamadığını düşünürdü."

Igraine yüzünü buruşturdu. "Onu korkunç biri gibi anlatıyorsun."

"Aç gözlü, kırgın ve çok gençti" dedim. "Ama çok güzeldi. İnsanı duygulandıran bir kırılganlığı vardı" iç geçirdim. "Zavallı Arthur. Kadın seçmekte çok kötüydü. Ailleann dışında tabii, ama Ailleann'i de o seçmemişti. Kadın ona bir köle olarak verilmişti."

"Ailleann'e ne oldu?"

"Sakson savaşından öldü."

"Öldürüldü mü?"

"Hayır salgın hastalıktan öldü," dedim. "Çok olağan bir ölümdü."

İsa.

Bu sözcük sayfa üzerinde çok tuhaf duruyordu, ama silecek de değildim. Igraine'le Ailleann konusunda konuşurken Piskopos Sansum odaya gelmişti. Aziz'in okuması yazması yoktu ve Arthur'un hikâyesini yazmamdan hoşlanmayacağı için de Igraine'le ben Sakson dilinde ilahiler yazarmış gibi yapıyorduk. Okuyamıyordu, ama Sansum bazı kelimeleri tanıyabiliyordu ve İsa da bunlardan biriydi. Bunun için yazmıştım bu adı. Yazdığımı görünce homurdandı. Bu günlerde çok yaşlanmıştı, saçları neredeyse tümüyle dökülmüştü, ama hâlâ fareler kralı Lughtigern'in kulakları gibi iki demet saçı vardı kulaklarının üstünde. İşerken büyük acılar çekiyordu, ama tedavi görmek için akîl kadınlara gitmiyor, hepsinin pagan olduğunu ileri sürüyordu. Tanrının onu iyileştireceğini iddia ediyordu Aziz. Zaman zaman bu küçük manastırın yeni bir Piskoposu olabilmesi için, Tanrı affetsin, onun ölmesi için dua ediyordum. "Hanımım iyiler mi?" diye Igraine'e sordu, parşömene bir göz attıktan sonra.

"Teşekkür ederim Piskopos, iyiyim."

Sansum yanlış bir şey bulmak için odaya göz attı. Ne bulmayı umut ettiğini bilmiyorum, zira çok sade bir odaydı burası. Bir yatak, bir yazı masası, bir iskemle ve bir ateş vardı. Ateşi yaktığım için beni eleştirmek isterdi, ama bugün çok yumuşak bir kış günüydü ve Aziz'in bana izin verdiği yakacaktan zaten tasarruf ediyordum. Eliyle tozu sildi, ama bu konuda bir şey söylememeye karar verdi ve tekrar Igraine'e baktı. "Zamanınız çok yaklaşmıştır Hanımım?"

"İki aydan daha az bir zaman var diyorlar Piskopos" diyerek Igraine mavi elbisesinin üzerinde haç çıkarttı.

"Biliyorsunuz" dedi Sansum, "dualarımız Hanımımız adına tüm semada yankılanacak." Söylediklerinin bir tek kelimesine bile inanmamıştı.

"Saksonların," dedi Igraine, "yakınlarda olmamaları için de dua ediniz."

"Yakındalar mı?" diye sordu Sansum korkarak.

"Kocam Ratae'ye saldırmak için hazırlandıklarını duydu."

"Ratae çok uzakta" dedi Piskopos önemsemeyerek.

"Bir buçuk gün uzaklıkta" dedi Igraine. "Ve Ratae düşerse bizimle Saksonlar arasında kale kalmayacak."

"Tanrı bizi koruyacaktır" dedi Piskopos, Gwent'in dindar Kralı Meurig'in çoktan geçmişe gömülmüş inancını düşünmeksizin tekrarlayarak. "Tanrı'nın sizi de zorlu gününüzde koruyacağı gibi." İkimizle de bir işi olmadığından odada biraz daha durdu. Aziz'in bu günlerde canı sıkılıyordu. Kızacak bir yanlışlık bulamıyordu. Manastırın fiziki işlerinin çoğunu üstlenmiş olan aramızdaki en güçlü kişi Birader Maelgwyn birkaç hafta önce ölmüştü. Onun ölümüyle Piskopos en çok aşağılayabileceği kişiyi kaybetmişti. Bana eziyet etmekten fazla zevk almıyordu, zira ben onun iğnelemeleri karşısında sabırlı davranıyordum ve üstelik Igraine ve kocasının himayesindeydim.

Sonunda Sansum ayrıldı, Igraine peşinden dilini çıkarttı. "Söyle Derfel," dedi Aziz bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, "doğum için ne yapmalıyım?"

"Neden bana soruyorsunuz?" dedim şaşkınlıkla. "Çocukların doğması konusunda hiçbir şey bilmem. Bir çocuğun doğduğunu hiç görmedim, görmekte istemem."

"Ama sen eski şeyleri biliyorsun" dedi aceleyle. "Bilmek istediğim de bu."

"Sizin kasabadaki kadınlar benim bildiklerimden çok daha fazlasını bilirler" dedim. "Ama Ceinwyn ne zaman çocuk doğursa yatakta bir demir, kapı eşiğinde kadın sidiği, ateşte misk otu bulunurdu. Ve tabii ki çocuğu doğum samanlarından kaldırmak için de bir bakire bulunması gerek. Ama en önemlisi," diye devam ettim sözlerime, "odada bir erkeğin olmaması. Doğum sırasında odada bir erkeğin olmasından daha kötü bir şey olamaz." Böyle bir talihsiz olayı anmanın dahi getireceği kötülüğü savuşturmak için yazı masamın üzerinde çıkıntı yapan çiviye dokundum. Biz Hıristiyanlar elbette demire dokunmanın talihi iyiye veya kötüye değiştireceğine inanmayız, ama masamın üzerindeki çivinin başı sürekli dokunmaktan pırıl pırıldı. "Saksonlar konusunda söylediğiniz doğru mu?" diye sordum.

Igrane başıyla bunu onayladı. "Gittikçe yakınlaşıyorlar Derfel."

Tekrar çiviye dokundum. "O zaman kocanızı mızraklarının keskin olması konusunda uyarınız."

"Uyarılmaya ihtiyacı yok" dedi karamsar bir tavırla.

Bu savaşın ne zaman sona ereceğini merak ettim. Yaşadığım sürece Britanlyalılar Saksonlarla savaşmışlardı. Onları yendiğimiz halde bu zaferden sonraki yıllarda daha fazla toprağımızı kaybetmiştik ve topraklarla birlikte vadilere ve tepelere ilişkin hikâyeler de yok olmuştu. Tarih sadece insanların yaptıkları şeyler değildir, toprakla ilgili bir şeydir. Bir tepeye burada ölen bir kahramanın adını veririz veya kıyıları boyunca kaçan bir prensesin adını bir nehire. Ve eski isimler

kayboldukça hikâyeler de onarla birlikte yok olur ve yeni isimler geçmişin anılarını yansıtmaz. Saisler ülkemizi ve tarihimizi elimizden alıyorlar. Bir salgın gibi yayılıyorlar ve bizi korumak için artık Arthur da yok. Saislerin belası Arthur, Britanya'nın Lordu ve aşkı ona bir kılıç veya mızrak yarasından daha fazla acı veren insan. Arthur'u ne kadar özlüyorum.

***

Kış gündönümünde dualar ettik. Bu korkunç kışta bu dualar çoğu kez umutsuz bir yakarış gibiydi ve Tanrılara dünyayı büyük karanlığa terk etmemeleri için dua ettiğimiz gün Saksonların bize saldırdıkları yıldan önceki kış, dünyamız bir buz ve kar yumağıyla sarılmıştı. Mithras'a tapanlar için kış gündönümünün bir başka anlamı daha vardı, çünkü bu gün Tanrımızın doğduğu gündü. Dun Caric'teki büyük bir ziyafetten sonra Issa'yı batıda, en ciddi törenlerimizi yaptığımız mağaralara götürdüm ve burada Tanrının sırlarını saklayan seçilmiş savaşçılar arasına kabul edildi. Bundan sonra tekrar bir ziyafet verdik. Boğayı bu yıl ben öldürdüm, ilk önce kaçmaması için bacaklarındaki sinirleri kestim ve sonra alçak mağarada kafasını kesmek için ağır baltayı kaldırdım. Hatırladığım kadarıyla boğanın karaciğeri pörsümüştü ve bu kötü bir işaret olarak kabul edildi. Ama o kış zaten pek iyiye alamet yoktu.

Çok keskin soğuğa rağmen törenlere kırk kişi katıldı. Uzun zaman önce aramıza katılmış olan Arthur gelmedi, ama Sagramor ve Culhwch sınırdaki görev yerlerinden törenlere katılmak için gelmişlerdi. Ziyafetten sonra savaşçıların çoğu içtikleri bal birasının etkisiyle uyurlarken biz dumanın fazla koyu olmadığı ve kendi aramızda konuşabileceğimiz bir tünele girdik.

Hem Sagramor, hem de Culhwch Saksonların Thames vadisi boyunca saldıracaklarından emindiler. "Duyduğuma göre," dedi Sagramor, "Londra ve Ponte'e erzak ve malzeme yığıyorlarmış." Elindeki etten, dişleriyle bir parça kopartmak için durdu. Sagramor'u aylardır görmemiştim ve onunla olmak çok güzeldi. Numidyalı, Arthur'un savaş lordlarının en serti ve ürkütücüsüydü. Ve bu sertlik balta gibi keskin ince yüzüne de yansıyordu. Çok sadıktı, sağlam bir arkadaştı, harikulade hikâyeler anlatırdı, ama tüm bunların ötesinde düşmanlarını aklıyla ve gücüyle yenebilecek, doğuştan bir savaşçıydı. Saksonların Sagramor'dan ödleri kopardı, onun kendi Diğer Dünyaları'ndan gelmiş karanlık bir şeytan olduğuna inanırlardı. Böyle bir korku içinde yaşamalarından memnunduk ve onun kılıcını ve deneyimli mızrakçılarını yanımıza almak, Saksonların sayısı bizden fazla da olsa, bize güven veriyordu.

"Cerdic güneyden saldırmayacak mı?" diye sordum.

Culhwch başını salladı. "Buna dair bir belirti yok. Venta'da hiçbir şey olmuyor."

"Birbirlerine güvenmiyorlar" diye Aelle ve Cerdic'ten söz etti Sagramor. "Birbirlerinden ayrılmaya cesaret edemiyorlar. Cerdic, Aelle'i satın alacağımızdan korkuyor ve Aelle de Cerdic'in ele geçirilenlerin paylaşılmasında kendisini aldatacağından korkuyor. Bunun için de yapışık ikizlerden daha yakın duruyorlar birbirlerine."

"Peki, Arthur ne yapacak?" diye sordum.

"Bu sorunun cevabını senin bize vermeni umuyorduk" dedi Culhwch.

"Bu günlerde Arthur benimle konuşmuyor" dedim kırgınlığımı saklamaya lüzum görmeksizin.

"Benimle de" diye homurdandı Culhwch.

"Üçümüzle de" dedi Sagramor. "Beni görmeye geliyor, sorular soruyor, sınır saldırılarına katılıyor ve sonra da gidiyor. Hiçbir şey söylemiyor."

"Umarım bir düşündüğü vardır" dedim.

"Belki de yeni gelinle fazla meşgul" dedi Culhwch dalga geçer gibi.

"Onu gördün mü?" diye sordum.

"Bir İrlanda kedisi" dedi. "Sivri tırnaklı bir kedi." Culhwch bize Mithras töreni için Kuzeye gelişi sırasında Arthur'u ve yeni gelinini ziyaret ettiğini anlattı. "Oldukça güzel" dedi. "Eğer onu esir almış olsaydın bir süre onunla aynı çatı altında kalmanın yoluna bakardın. En azından ben isterdim. Sen istemezdin Derfel." Culhwch sık sık benim Ceinwyn'e olan sadakatimle alay ederdi, ben bunda garip bir şey görmesem de. Sagramor esir edilen bir Saksonla evlenmişti ve o da benim gibi kadınına sadıktı. "Bir tek ineğe hizmet veren boğanın ne yararı var?" diye sordu Culhwch, ama ikimiz de bu alaylı sorusuna yanıt veremedik.

"Arthur korkuyor" dedi Sagramor. Düşüncelerini toparlamak için duraksadı. Numidyalı Britanya dilini iyi konuşurdu, ama aksanı çok kötüydü. Bu onun ana dili değildi ve düşüncelerini doğru olarak aktardığından emin olmak için çoğu kez ağır ağır konuşurdu. "Tanrılara meydan okudu, sadece Mai Dun'da değil, Mordred'in yetkilerini devralarak da. Hıristiyanlar ondan nefret ediyorlar ve şimdi paganlar da onun düşmanları olduğunu söylüyorlar. Ne kadar yalnız düşünebiliyor musun?"

"Bu Arthur'un sorunu," dedi Culhwch kendinden emin bir sesle, "Tanrılara inanıp inanmamak onun bileceği iş."

"Kendine inanıyor," dedi Sagramor "ve Guinevere onu aldatınca yüreği yaralandı. Utanıyor. Gururu ayaklar altına alındı ve o çok gururlu bir adamdır aslında. Ona güldüğümüzü sanıyor ve bu yüzden bizden uzaklaşıyor."

"Ben ona gülmüyorum" diye itiraz ettim.

"Ben gülüyorum" diyen Culhwch yaralı bacağını uzatırken yüzünü buruşturdu. "Aptal piç. Kılıç kayışını kaptığı gibi Guinevere'ın üzerine yürümeliydi birkaç kere. Bu o fahişeye iyi bir ders olurdu."

"Şimdi," diye devam etti Sagramor, Culhwch'in tahmin edilebilecek düşüncelerini duymazdan gelerek, "şimdiyse mağlup olmaktan korkuyor. Bir asker değilse o zaman ne ki Arthur? İyi bir insan olduğunu düşünüyor ve doğal bir lider olduğu için hükmettiğini düşünüyor, ama ona bu gücü veren tek şey taşıdığı kılıç. Ruhunun derinliklerinde bunu biliyor ve bu savaşı kayberse en değer verdiği şeyi kaybedeceğini biliyor. Yani ününü. Hak etmediği bir şeyi elinde tutamayan biri olarak anılacağından korkuyor. İkinci bir darbe yemekten korkuyor."

"Belki Argante ona iyi gelir" dedim.

"Bundan şüpheliyim" dedi Sagramor. "Galahad bana Arthur'un onunla gerçekten evlenmek istemediğini söyledi."

"O zaman neden evlendi?" diye sordum.

Sagramor omuz silkti. "Guinevere'ı kızdırmak için mi? Oengus'a yaranmak için mi? Bizlere artık Guinevere'a ihtiyacı olmadığını göstermek için mi? Bilemem."

"Belki de güzel bir kızla yatağa girmek için" diye ortaya attı Culhwch.

"Eğer bunu yapıyorsa" dedi Sagramor.

Culhwch Numidyalıya büyük bir şaşkınlıkla baktı. "Elbette yapıyordur" dedi.

Sagramor başını salladı. "Duyduğuma göre yapmıyormuş. Bu bir dedikodu tabii ve bir kadın ve bir erkek arasında dönen işler hakkında yapılan dedikodulara pek kulak asılmaz. Ama sanırım Prenses Arthur için fazla genç."

"Hiçbir zaman fazla genç değillerdir" diye homurdandı Culhwch. Sagramor sadece omuz silkti. Culhwch'e göre çok daha fazla derinliği olan bir insandı ve bu onun daha iyi anlamasına yardımcı oluyordu. Arthur basit bir adammış gibi görünmek isterdi, ama gerçekte ruhu, Excalibur'un namlusunu süsleyen karmaşık eğriler ve birbirine dolanmış canavarlardan daha karmaşıktı.

Sabahleyin ayrıldık. Kılıçlarımız ve mızraklarımızın üzerinde hâlâ öldürdüğümüz boğanın kanının kızıl izleri duruyordu. Issa çok heye-

canlıydı. Birkaç sene öncesine kadar basit bir çiftçi çocuğuydu, ama şimdi bir Mithraslıydı ve bana söylediğine göre yakında baba olacaktı, karısı hamileydi. Issa, Mithras'a kabul edilince kendine olan güveni artmıştı. Hatta birdenbire Gwent'in yardımıyla Saksonları yenebileceğimizden emin olmuştu, ama benim böyle bir inancım yoktu. Guinevere'ı sevmeyebilirdim, ama onun bir aptal olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim. Cerdic'in güneyden saldıracağına inanıyordum. Bunun aksi de akla yatıyordu aslında. Cerdic ve Aelle zoraki müttefiklerdi ve birbirlerini gözlerinin önünden ayırmak istemeyeceklerdi. Thames boyunca bir saldırı düzenleyerek Severn Denizi'ne en kestirme yoldan varabilirlerdi ve böylece Britanya Krallıklarını ikiye böleceklerdi. Saksonlar sayısal avantajlarını neden ordularını ikiye bölerek kaybetmek istesinler ki. İkiye ayrılan orduların ikisini de Arthur teker teker yenebilirdi. Ama Arthur bir tek saldırı beklerse ve sadece bu bir tek saldırıya karşı önlemler alırsa, güneyden saldırmakta çok büyük avantaj kazanmış olurlardı. Arthur Thames'deki Sakson ordusuyla kapıştığında diğeri sağ kanadından dönerek kimseyle karşılaşmadan Severn denizine varabilirdi. Issa böyle şeylerden dolayı endişelenmiyordu. Mithras'a kabul edildiğinden daha güçlendiğini ve bir kalkan duvarında, bir çiftçinin ekinleri biçtiği gibi Saksonları biçeceğini hayal ediyordu.

Gün dönümünden sonra hava hâlâ soğuktu. Güneş günlerce güneyde bulutların arasında solgun ve donuk kırmızımsı bir çember gibi göründü. Kurtlar tarlalarımıza kadar indiler, çünkü ağıllara kapattığımız koyunların peşindeydiler. Bir gün altı tane öldürdük, böylece savaş birliğimin miğferleri için altı tane kurt kuyruğumuz oldu. Adamlarım, Armorica'da ormanlarda Franklara karşı savaşırken miğferlerinin tepeliklerine kurt kuyrukları asmaya başlamışlardı. Onlara karşı kurtlar gibi saldırdığımızdan dolayı bize 'kurtlar' diyorlardı ve biz de bunu bir hakaret değil, bir övgü olarak kabul etmiştik. Biz Kurt Kuyruklarıydık, ama kalkanlarımızda bir kurt maskesi yerine Ceinwyn'in beş köşeli yıldızı vardı.

Ceinwyn hâlâ yazın Powys'e gitmemekte ısrar ediyordu. Morwenna ve Seren gidebilirler diyordu, ama kendisi kalacaktı. Bu karara kızmıştım. "Yani kızlar hem annelerini hem babalarını kaybetsinler, öyle mi?" diye sordum.

"Eğer Tanrılar böyle istiyorsa, evet" dedi sakin bir sesle, sonra da omuz silkti. "Belki de bencilce hareket ediyorum, ama istediğim bu."

"Ölmek mi istiyorsun. Buna bencillik mi diyorsun?"

"O kadar uzağa gitmek istemiyorum Derfel" dedi. "Erkeğim savaşırken uzak bir ülkede olmanın ne demek olduğunu biliyor musun

Derfel? Korku içinde beklersin. Her haberci gördüğünde yüreğin ağzına gelir. Her dedikoduya kulak kabartırsın. Bu sefer kalacağım."

"Yani senin için de endişelenmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Ne kadar kendini beğenmiş bir insansın" dedi. "Benim kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bu küçük yüzük seni Saksonlardan korumayacaktır" dedim parmağındaki küçük taşlı yüzüğü işaret ederek.

"O zaman kendimi korurum. Üzülme Derfel ayak altında dolaşmam ve beni esir almalarına izin vermem."

Ertesi gün Dun Caric tepelerinin eteğindeki bir ağılda ilk kuzular doğdu. Bunun için erkendi, ama bunu Tanrılardan iyi bir işaret olarak kabul ettim. Ceinwyn engel olmaya fırsat bulamadan ilk doğan kuzular bundan sonraki doğum mevsiminin iyi olmasını sağlamak için kurban edildiler. Kuzunun postu dere kıyısındaki bir söğüt ağacına çivilendi ve ertesi gün postun altında, mevsimin dönüşünü işaret eden ilk sarı renkli dağ çiçeği açtı. Aynı gün derenin buz tutmuş kenarında dolaşan balıkçılları gördüm. Her taraf canlanmaya başlamıştı. Şafak sökerken horozlar bizi uyandırdığında yine kuşların cıvıltılarını duyabiliyorduk artık.

Arthur kuzular doğduktan iki hafta sonra bizi çağırttı. Karlar eridiğinden Lindinis sarayında hazır olmamız emrini getiren haberci çamurlar içindeydi. Imbolc bayramından önce orada olmamız gerekiyordu, yaz gündönümünden önceki ilk bayramda yani. Bu bayram Bereket Tanrıçasına adanmıştı. Imbolc bayramında kuzuları ateş çemberlerinden atlatırız ve daha sonra genç kızlar, kimsenin bakmadığını sandıkları anda yanan çemberlerden atlarlar ve Imbolc ateşinin küllerine parmaklarını bastırıp külleri bacaklarının arasına sürerler. Kasım ayında doğan çocuğa Imbolc'un çocuğu denir ve annesi kül, babası ateştir. Imbolc Arifesi'nin akşamüstü, kış güneşi solgun çimenler üzerine uzun gölgeler bırakırken saraya vardık. Arthur'un mızrakçıları sarayı sarmışlardı, onu Merlin'in sarayın avlusunda karanlıkta parlayan kızın büyüsünü yaptığını hatırlayabilecek halka karşı koruyorlardı.

Sarayın avlusunun Imbolc için hazırlanmış olduğunu görünce şaşırdım. Arthur böyle şeylerle ilgilenmezdi, dinsel törenleri Guinevere'a bırakırdı, Guinevere ise Imbolc gibi kaba taşra festivallerine ilgi duymazdı. Şimdi örülmüş samanlardan yapılmış yakılmaya hazır bir çember duruyordu avlunun ortasında, yeni doğmuş bir sürü kuzu da anneleriyle birlikte etrafı çitlenmiş bir yerde bekliyorlardı. Culhwch bizi selamladı, başıyla çembere işaret ederek Ceinwyn'e, "İşte," dedi, "yeni bir bebek sahibi olmanız için bir fırsat."

"Başka neden burada olayım ki?" dedi Ceinwyn ve onu öptü. "Peki senin kaç tane var?"

"Yirmi bir tane," dedi gururla.

"Kaç tane anneden ?"

"On" sırıtıp, sırtıma vurdu. "Yarın emirlerimizi alacağız."

"Alacağız? Biz kim?"

"Sen, ben, Sagramor, Galahad, Lanval, Balin, Morfans,"' Culhwch omuz silkti, "herkes."

"Argante burada mı?" diye sordum.

"Çemberi kim kurdurdu sanıyorsun?" diye sordu. "Bunun hepsi onun fikri. Demetia'dan bir druid getirdi ve bu akşam yemek yemeden önce Nantoselta'ya tapınacağız."

"Kime tapınacağız?" diye sordu Ceinwyn.

"Bir Tanrıçaya" dedi Culhwch umursamaz bir edayla. O kadar çok Tanrı ve Tanrıça vardı ki bir druidden başkasının bunların hepsinin adlarını sayabilmesi mümkün değildi, ne ben ne de Ceinwyn, Nantosuelta'nın adını daha önce hiç duymamamıştık.

Arthur'un uşağı Hygwydd bizi demir altlıklarında yanan katrana bulanmış meşalelerin aydınlattığı avluya davet edinceye kadar Arthur'u ve Argante'yi görmedik. Merlin'in buradaki gecesini, cezbeye kapılmış insanların hasta ve sakat çocuklarını Gümüş Olwen'e uzattıkları geceyi hatırladım. Şimdi Lordlar ve hanımefendileri örgü çemberin iki yanında bekleşiyorlardı. Avlunun sonundaki platform üzerinde ise beyaz örtülü üç sandalye vardı. Çemberin yanında bir druid duruyordu, bu Argante'nin babasının krallığından getirdiği druiddi herhalde. Kısa boylu şişman bir adamdı. Darmadağın sakalı arasında tilki tüyleri ve küçük kemiklerle örülmüştü. "Adı Fergal," dedi Galahad "ve Hıristiyanlardan nefret ediyor. Tüm öğleden sonra bana büyü yaptı, sonra da Sagramor geldi ve Fergal korkudan neredeyse bayılıyordu. Onu görünce Crom Dubh'un geldiğini sandı." Galahad güldü.

Sagramor gerçekten de karanlık Tanrı olabilirdi; siyah deri bir elbise giymiş, yanında siyah kını içinde kılıçı asılıydı. Lindinis'e yanında iri yarı soluk yüzlü Sakson karısı Malla ile gelmişti ve ikisi bizlerden uzakta avlunun kenarında duruyorlardı. Sagramor Mithras'a tapınırdı ve Britanya Tanrılarına inanmazdı. Malla ise hâlâ Woden, Eostre, Thunor, Fir ve Seaxnet'e tapıyordu, bunlar Sakson Tanrılardı.

Arthur'un tüm komutanları buradaydı. Arthur'u beklerken burada olmayanları düşündüm. Uzak Gwynedd'te Arthur'la birlikte büyüyen Cei, Dumnonian İsca'da Lancelot'un ayaklanması sırasında ölmüştü. Hıristiyanlar öldürmüştü. Yıllardır Arthur'un atlı birliğinin komutanı

olan Aghravain, kışın ateşlenip ölmüştü. Balin, Aghravain'in görevini devralmıştı ve Lindinis'e üç karısıyla ve Morfans'a korkarak bakan çocuklarıyla gelmişti. Morfans, Britanya'daki en korkunç adamdı. Yüzüne o kadar alışmıştık ki yarık tavşan dudağını, guatrdan şişmiş boynunu yamuk çenesini artık fark etmiyorduk. Hâlâ bir çocuk olan Gwydre dışında buradaki en genç adam bendim. Bu beni çok şaşırttı. Yeni savaş lordlarına ihtiyacımız vardı. Orada o anda Sakson Savaşı biter bitmez Issa'ya kendi birliğini kurmasına izin vermeye karar verdim. Eğer Issa sağ kalırsa ve eğer ben sağ kalırsam tabii ki.

Galahad, Gwydre'ye sahip çıkıyordu ve ikisi Ceinwyn'le benim yanımıza geldiler. Galahad her zaman yakışıklı bir adamdı ama şimdi orta yaş onun yakışıklılığına başka bir asalet katmıştı. Saçları parlak altın renginden griye dönüşmüştü ve şimdi sivri bir sakalı vardı. Onunla daima çok yakın olmuştuk birbirimize, ama bu zor kış döneminde o, Arthur'a herkesden daha yakın olmuştu. Galahad Deniz Sarayı'nda Arthur'un utancına şahit olmamıştı ve bu ve sakinliği onu Arthur için kabul edilir kılıyordu. Sesini Gywdre'nin duymayacağı kadar alçatarak Ceinwyn ona, Arthur'un nasıl olduğunu sordu. "Keşke bilseydim" diye yanıtladı Galahad.

"Mesut olmalı" dedi Ceinwyn.

"Neden?"

"Yeni bir eşi var" dedi Ceinwyn.

Galahad gülümsedi. "Bir adam yolculuğa çıkarsa sevgili Hanımım ve yolculuk sırasında atı çalınırsa, çalınan atı yerine yenisini pek acele bir şekilde alır çoğu kez."

"Ve sonra da ona binmez," dedim acımasızca.

"Bunu duydun demek ki Derfel" dedi Galahad, dedikoduyu ne onaylıyordu, ne de yalanlıyordu. Gülümsedi. "Evlilik benim için o kadar büyük bir sır ki" diye ekledi. Galahad hiçbir zaman evlenmemişti. Kendi yurdu Ynys Trebes Frankların eline geçtiğinden bu yana aslında hiçbir yere de yerleşmemişti. O zamandan beri Dumnonia'daydı ve birçok çocuğun büyüyerek gençlik çağına geldiğini görmüştü, ama hâlâ kendisini bir misafir olarak görüyordu. Durnovaria sarayında odası vardı. Ama burada da pek az eşyası vardı. Arthur'un verdiği görevleri yerine getirmek için oradan oraya, tüm Britanya'da at sürer, diğer Krallıklarla sorunları çözer veya Sakson sınırı boyunca Sagramor'la birlikte baskınlara katılırdı. Bu şekilde meşgul olduğu sürece de mutlu olurdu. Bazen onun Guinevere'a âşık olduğundan şüphelenirdim, ama Ceinwyn benimle alay ederdi. Galahad derdi mükemmelliğe âşıktır ve gerçek bir kadını sevemeyecek kadar titizdir. Bir kadın düşüncesini sever, ama hastalık, kan ve acı gerçeğine ta-

hammül edemez. Savaşlarda böyle şeylere dikkat etmezdi, ama Ceinwyn onun erkekleri değil, kadınları idealleştirdiğini, savaşta ise erkeklerin kana bulandıklarını ve zayıflıklarının ortaya çıktığını söylüyordu. Belki de haklıydı. Arkadaşımın yalnızlığa mahkum olduğunu düşünürdüm, ama o bundan hiçbir zaman yakınmazdı. "Arthur Argante ile gurur duyuyor" dedi şimdi yumuşak bir sesle. Ama sesinin tonu birçok şeyi söylemediğini açıklıyordu.

"Ama o bir Guinevere değil" dedim.

"Gerçekten de Guinevere değil" diye onayladı Galahad düşüncesini benim açıklamış olmamdan memnun bir şekilde. "Ama birçok bakımdan da ona benziyor."

"Nasıl?" diye sordu Ceinwyn

"Hırslı" dedi Galahad. "Arthur'un Siluria'yi babasına bırakması gerektiğini düşünüyor."

"Siluria onun değil ki!" dedim.

"Evet," diye onayladı Galahad, "ama Argante onun Siluria'yı ele geçirmesini istiyor."

Tükürdüm. Siluria'yı ele geçirebilmek için Arthur, Gwent ve hatta ortaklaşa bu ülkeyi yönettiği Powys'le savaşmak zorundaydı. "Çılgınlık bu" dedim.

"Hırslı, gerçekçi değil" diye düzeltti Galahad.

"Argante'yi seviyor musun?" diye açıkça sordu Ceinwyn.

Saray kapısı birden açılıp Arthur gelince Galahad bu soruyu yanıtlamaktan kurtuldu. Geleneksel beyaz elbiseleri içindeydi ve yüzü son aylarda o kadar çökmüştü ki yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Kolunda, üzerinde altın rengi elbisesi olan yeni eşi vardı ve bu yeni eş bir çocuktan az kabacaydı.

Bu Argante'yi, Ui Liathain Prensesini ve Iseulth'un kızkardeşini ilk görüşümdü. Birçok bakımdan kardeşi Iseulth'a benziyordu Argante. Kız çocukluğuyla kadınlık arasında kalmış kırılgan bir varlıktı. Imbolc Arifesinde yetişkinden daha çok bir çocuk gibiydi. Kuşku yok ki bir zamanlar Guinevere'ın olan, sert kumaştan geniş bir elbise giymişti. Elbise, kumaşın altın kıvrımları içinde zorlukla yürüyen Argante için çok büyüktü. Kız kardeşini tüm mücevheratını takmış olarak gördüğümde Iseulth'un annesinin altınlarını takıştırmış bir çocuk gibi göründüğünü düşündüğümü hatırladım ve Argante de bir temsil için giyinmiş bir çocuğa benziyordu, tıpkı yetişkin rolü oynayan bir çocuğa. İçinde mevcut olmayan asalete meydan okurcasına, kendi içine kapanık bir ciddiyetle yürüyordu. Parlak uzun saçlarını bir tek örgü yapmış ve başının etrafına dolamıştı. Saçlarını, babasının korkunç savaşçılarının kalkanlarının renginde simsiyah bir broşla tut-

turmuştu. Bu genç yüzüne yakışmayan bir saç modeliydi, tıpkı boyunundaki ağır altın gerdanlığın zarif boynu için fazla büyük olduğu gibi. Arthur onu platforma götürdü ve sol taraftaki sandalyaye oturttu. İster davetli, druid veya nöbetçi olsun, avluda onların baba kız gibi göründüklerini düşünmeyen tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum. Argante oturduğunda bir boşluk oldu. Garip bir boşluk oldu. Sanki bir şey unutulmuştu ve tören gülünçleşmişti. Sonra kapı ağzında bir kıpırdanma oldu, kıkırdamalar duyuldu ve ve Mordred içeri girdi.

Kralımız sakat ayağıyla topallayarak, aptalca gülümseyerek geldi. Argante gibi o da bir rol oynuyordu, ama Argante'den farklı olarak gönülsüzdü. Avludaki tüm insanların Arthur'un adamı olduğunu biliyordu ve hepsinin ondan nefret ettiğinin farkındaydı. Ona sanki Kralmış gibi davranıyorlarsa da, sadece onların merhameti sayesinde hayatta olduğunu biliyordu. Platforma çıktı. Arthur eğildi, hepimiz onu izleyerek eğildik. Mordred'in çırpı gibi karışmış saçları her zamanki gibi darmadağınıkdı ve çirkin sakalı bir çerçeve gibi yuvarlak suratını çevreliyordu. Başını eğerek kısaca selam verdi ve sonra ortadaki sandalyaye oturdu. Argante ona şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. Platformda İmparator, Kral ve çocuk gelin oturdular.

Guinevere'ın tüm bunları çok daha mükemmel bir şekilde yapacağını düşünmeden edemedim. İçmek için ısıtılmış bal birası, ısınmak için daha fazla ateş ve garip sessizlikleri bozmak için müzik olurdu, ama bu gece ne olacağını kimse bilmiyordu. Sonra Argante babasının druidine bir şeyler söyledi. Fergal endişeli bir şekilde etrafa bakındı ve sonra ayaklarını sürüyerek avludan geçti ve demir çemberlere takılı meşalelerden birini aldı. Örgü çemberi meşaleyle ateşledi ve alevler samanı tutuştururken anlaşılmaz bir takım dualar etmeye başladı.

Köleler çitle çevrili ağıldan beş kuzuyu meydana taşıdılar. Koyunlar, kölelerin ellerinde çırpınan kuzularının ardından melediler. Fergal ateşin tüm çemberi sarmasını bekledi ve sonra kuzuların çemberden geçirilmesi için kölelere işaret etti. Birden ortalık karıştı. Dumnonia'nın bereketinin itaat etmelerine bağlı olduğundan habersiz kuzular, dört bir taraf dağılıverdiler. Çocuklar gürültülü kovalamacaya katılınca kargaşa daha da arttı. Ama sonunda kuzuları birer birer yakalanıp ateşe doğru götürdüler ve uzun zaman alsa da kuzuların her biri ateş çemberinden atlayarak geçmeye mecbur bırakıldılar. Ama o zamana kadar avludaki ciddi hava çoktan yok olmuştu. Bu törenlerin ülkesi Demetia'da çok daha iyi bir şekilde yapıldığını görmeye alışmış olan Argante suratını astı, ama geri kalan bizler gülüşerek çene çalıyorduk. Fergal, hepimizi donduran, çılgınca bir çığlık atarak gecenin ciddiyetini yeniden sağladı. Druid başını kaldırmış bulutlara bakı-

yordu ve geniş bir taş bıçak tutan sağ elini havaya kaldırmıştı, sol elinde ise çaresizce çırpınan bir kuzu vardı.

"Yo, hayır" dedi Ceinwyn başını çevirerek. Gwydre suratını buruşturunca, kolumu omzuna attım.

Fergal meydan okuyuşunu haykırdıktan sonra kuzuyu ve bıçağı başının üzerine kaldırdı. Tekrar haykırdı ve kuzuyu bıçaklamaya başladı. Elindeki küt, kaba, taş bıçağı kuzunun küçük gövdesine saplıyordu. Kuzu gittikçe daha az çırpınıyor ve kanı Fergal'ın yukarı kaldırdığı suratına ve uzun kemikler örülü dağınık sakalına damlarken koyunlar meleşiyorlardı. "Çok memnunum," diye fısıldadı Galahad kulağıma, "Demetia'da yaşamadığım için."

Bu olağanüstü kurban töreni sürerken Arthur'a baktım ve suratından bundan çok iğrendiğini anladım. Benim kendisine baktığımı görünce ifadesi sertleşti. Argante ağzı açık bir şekilde öne eğilmiş, druidi seyrediyordu. Mordred sırıtıyordu.

Kuzu öldü ve hepmizi dehşete düşüren bir şekilde Fergal avluda dolaşarak kuzuyu sallamaya ve dualar etmeye başladı. Druid kendi suratından kan damlayarak dans edip önümüzden geçerken korunmak için pelerinimle Ceinwyn'inin başını örttüm. Arthur'un bu vahşice öldürme işinden heberi olmadığı açıktı. Kuşku yok ki yeni gelininin bayramı kutlamak için süslü bir tören hazırladığını sanıyordu, ama tören kanlı bir katliama dönüşmüştü. Beş kuzu da öldürüldü son kuzunun gırtlağı da kör taş bıçakla kesildikten sonra Fergal geri çekildi ve ateş çemberini işaret ederek, "Nantosuelta seni bekliyor" diye bize seslendi. Hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık. Sagramor aya bakıyordu, Culhwch sakalında bit arıyordu. Çemberde küçük alevler parıldıyor ve yanan samanlar avlunun taşları üzerinde yatan kuzuların parçalanmış bedenlerine doğru uçuşuyorlardı, ama hâlâ hiçbirimiz kıpırdamıyorduk. "Nantosuelta'ya gelin" diye tekrar bağırdı Fergal.

Sonra Argante ayağa kalktı. Üstündeki altın rengi pelerini attı, bunun altında basit, kendisini çok daha fazla çocuksu gösteren mavi bir elbise giymişti. Bir oğlan çocuğu gibi dar kalçaları, küçük elleri ve siyah taş bıçak yaşamlarını söndürmeden önce kuzuların postu gibi duru beyaz zarif bir yüzü vardı. Fergal ona seslendi. "Gel! Nantosuelta'ya gel, Nantosuelta seni çağırıyor, Nantosuelta'ya gel" ve Argante'yi Tanrıçaya doğru çağırmaya devam etti. Sanki transa girmiş gibi Argante yavaş adımlarla ağır ağır ilerliyordu. Her adım için büyük bir çaba harcıyordu sanki, druid ona ilerlemesini söylerken bir adım atıyor, duruyor, bir adım daha atıyor ve duruyordu. "Nantosuelta'ya gel" diye çağırıyordu Fergal. "Nantosuelta seni çağırıyor." Argante'nin

gözleri kapalıydı. Bu onun için en azından cezbeye kapılacak bir andı, ama bizler utanmıştık sanırım. Arthur şaşkınlıkla bakıyordu.

Sanki Isis'i Nantosuelta ile değiştirmiş gibiydi. Mordred, bir zamanlar kendisine Argante'nin eş olarak önerildiği Mordred, ayaklarını sürükleyerek ilerleyen kıza aç gözlerle bakıyordu. "Nantosuelta'ya gel, Nantosuelta seni çağırıyor" diye ilerlemeye davet ediyordu kızı Fergal, ama şimdi sesi bir kadın sesini taklit ediyordu.

Argante çembere yaklaştı ve alevlerin sıcaklığı yüzünü yaladığında gözlerini açtı, kendisini Tanrıçanın ateşenin yanında bulduğuna şaşırmış gibiydi sanki. Fergal'e baktı ve sonra aceleyle dumanlar saçan alev çemberinden geçti. Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi ve Fergal onu alkışlarken bize baktı. Nezaketen alkışladık, ama bu alkışlar Argante ölü kuzuların yanında çömelince kesildi. Hepimiz sessizce onun narin parmaklarını bıçak yaralarından birine sokmasını izledik. Parmağını çıkartıı ve hepimizin parmağının ucununun kanlı olduğunu görmemiz için yukarıda tuttu. Sonra Arthur'un da görmesi için döndü. Ona bakıp, küçük beyaz dişlerini gösterek ağzını açtı, sonra ağır ağır parmağını dişlerinin arasına soktu ve ağzını kapadı. Parmağını emerek temizledi. Gwydre'nin üvey annesine inanmaz gözlerle baktığını görüyordum. Gwydre'den fazla yaşlı değildi. Ceinwyn ürperip, sıkıca elime yapıştı.

Argante daha töreni bitirmemişti. Döndü, tekrar parmağını kanla ıslattı ve kanlı parmağını çemberin kızgın korları arasına soktu. Çömelmiş durumda oturarak elini mavi elbisesinin eteklerinin altına soktu, kanı ve külleri baldırlarına sürdü. Bir çocuk sahibi olmak istiyordu. Kendi sülalesini başlatmak için Nantosuelta'nın gücünü kullanıyordu ve bizler orada bu hırsına tanık oluyorduk. Gözlerini yeniden kapadı, sanki yeniden cezbeye kapılmıştı ve birden tören sona erdi. Ayağa kalktı, elleri gözüküyordu ve Arthur'a işaret etti. O gece ilk kez gülümsedi ve onun çok güzel olduğunu gördüm. Ama sert bir güzellikti, bir bakıma Guinevere'ın ki gibi sert, ama Guinevere'ın sertliği yumuşatan parlak saçlar yoktu onda.

Tekrar Arthur'a işaret etti, tören kurallarına göre onun da ateş çemberinden geçmesi gerektiği anlaşılıyordu. Bir an duraksadı, sonra Gwydre'ye baktı ve sonra daha fazla batıl inanışa tahammülü olmadığını anlayıp başını salladı ve sert bir sesle, "Yemek yiyelim" dedi ve bu kaba daveti yumuşatmak için misafirlere gülümsedi. Bu anda Argante'ye baktım ve solgun yüzünde çok büyük bir kızgınlık ifadesi vardı. Bir an için Arthur'a bağıracağını sandım. Küçük bedeni kaskatı kesilmişti ve yumruklarını sıkmıştı ama benim dışımda onun kızgınlığını farkeden ikinci kişi olan Fergal onun kulağına bir şeyler fısıldadı

ve Argante kızgınlığı geçerken ürperdi. Arthur hiçbir şeyin farkında değildi. "Meşaleleri getirin" diye emir verdi nöbetçilere. İçeri taşınan meşalelerle ziyafet salonunu aydınlattılar. "Gelin" diye seslenince bizlere Arthur, salonun kapısından içeri girdik. Argante tereddüt etti, ama Fergal tekrar bir şeyler fısıldadı ve kız Arthur'un çağrısına uydu. druid dumanlı çemberin yanında kaldı.

Ceinwyn ve ben avluyu terk eden son misafirler arasındaydık. Bir şey beni duraksattı, Ceinwyn'in koluna dokunarak arkadaki gölgelere yöneldim. Bizden başka avluda kalan biri daha vardı. Koyunların melelemeleri ve kanlı giysileriyle druidden başka kimsenin olmadığı boş avluda son kişi gölgeler arasından çıktı. Mordred platformdan indi, avlu taşlarının üzerinde topallayarak çemberin yanında durdu. Bir an için driudle bakıştılar, sonra Mordred eliyle ateş çemberinden geçmek için izin ister gibi garip bir el hareketi yaptı. Fergal tereddüt etti ve sonra birden başını eğerek razı oldu. Mordred başını eğerek hızla ateş çemberinden geçti. Diğer tarafta eğildi ve parmağını kana buladı, ama sonra ne yaptığını göremedim. Ceinwyn'i dumanlı alevlerin Roma Tanrılarının ve Roma ev sahnelerinin duvar resimlerini aydınlattığı saraya götürdüm. "Eğer kuzu eti verirlerse," dedi Ceinwyn, "yemeyeceğim."

Arthur misafirlerine balık, yaban domuzu ve geyik eti ikram etti. Arpçılar çalıyorlardı. Geç gelen Mordred, hiç kimse fark etmeden masanın başındaki yerini aldı, ablak suratında aptal bir gülümseme vardı. Hiç kimseyle konuşmadı, hiç kimse de onunla konuşmadı. Ama zaman zaman ziyafete katılanlar arasında masadakilerden tek memnun olmayan soluk, zayıf Argante'ye bir bakış fırlatıyordu. Bir defasında göz göze geldiklerini yakaladım, sanki hepimizden nefret ediyorlarmış gibi omuz silktiler. Bu omuz silkme dışında kız sadece surat astı, Arthur onun adına utanıyordu. Bizler ise sanki onun surat asmasının farkında değilmişiz gibi yapıyorduk.

Ertesi sabah ava çıktık. Bir düzine adam, hepimiz ata biniyorduk. Ceinwyn avdan hoşlanırdı, ama Arthur ondan bu sabahı Argante'yle geçirmesini rica etmişti, Ceinwyn isteksizce kabul etmişti.

Batıdaki ormanlara yöneldik. Fazla ümidimiz yoktu. Mordred buralarda sık sık avlanıyordu ve iz sürücüler fazla av bulamayacağımızı söylüyorlardı. Şimdi Arthur'un baktığı, eskiden Guinevere'ın olan av köpekleri kalın ağaç gövdeleri arasında dolaşıyorlardı. Bir ceylanı ürkütmeyi başardılar. Dörtnala peşinden gittik, ama iz sürücüler hayvanın gebe olduğunu görünce avı durdurdular. Arthur ve ben ava doğru yandan yaklaşmaktaydık. Avı ormanın kenarında çevirmeyi düşünüyorduk, ama boru sesini duyunca atlarımızı durdurduk. Arthur sanki

yanımızda başka birilerinin daha olacağını umuyormuş gibi etrafına bakındı, yanımızda başka kimse olmadığını görünce homurdandı. "Tuhaf bir gece geçirdik dün," dedi acemice, "ama kadınlar böyle şeylerden hoşlanıyorlar."

"Ceinwyn hoşlanmaz" dedim.

Bana sert bir bakış fırlattı. Ceinwyn'in evlenme teklifini bana anlatıp anlatmadığını merak ediyor olmalıydı, ama suratımdan bir şey anlayamadı. Bundan dolayı da anlatmadığına karar vermiş olmalıydı. "Hayır," dedi, tekrar duraksadı, sonra güldü. "Argante benim de ateş çemberinden geçmem gerektiğine inanıyordu, ama ona evli olduğumu göstermek için ölü kuzulara gerek olmadığını söyledim."

"Sizi evliliğinizden dolayı tebrik etmek fırsatım olmadı" dedim çok resmi bir şekilde. "Şimdi tebrik edeyim. Çok güzel bir kız."

Bu hoşuna gitti. "Öyle" dedi sonra yüzü kızardı. "Ama daha bir çocuk."

"Culhwch kadınların genç olmaları gerektiğini söyler Lordum" dedim havayı yumuşatmak için.

Gayretimi duymazdan geldi. "Evlenmek istemedim" dedi yavaş bir sesle. Bir şey söylemedim. Bana bakmıyordu gözlerini uzak tarlalara dikmişti. "Ama bir erkek evlenmelidir" dedi kararlı bir sesle sanki kendi kendini ikna etmeye çalışır gibi.

"Doğru" dedim.

"Oengus da çok istekliydi. Gelecek ilkbaharda tüm ordusunu getirecek Derfel. Ve Kara Kalkanlılar çok iyi savaşçılar."

"Daha iyisi zor bulunur Lordum" dedim ama Oengus'un, Arthur Argante'yle evlense de evlenmese de ordusunu getireceğini düşündüm. Oengus'un asıl istediği, adamlarının sürekli olarak topraklarına saldırdıkları Powys'li Cuneglas'a karşı Arthur'la bir ittifak kurmaktı, ama kuşku yok ki İrlandalı Kral, Arthur'a evlenmenin Kara Kalkanlıların ilkbahar seferine katılmalarını garantileyeceğini söylemiş olmalıydı. Evlilik görünüşe göre aceleyle düzenlenmişti ve şimdi Arthur bundan pişmandı.

"Çocuk istiyor tabiatıyla" dedi Arthur, Lindinis'in avlusundaki kanlı töreni düşünerek.

"Siz istemiyor musunuz Lordum?"

"Henüz değil" dedi kısaca. "Bu Sakson meselesi bitene kadar beklemek daha iyi olacak."

"Bundan söz etmişken," dedim, "Guinevere Hanımımdan bir rica ileteceğim."

Arthur bana yine sert baktı, ama bir şey söylemedi. "Guinevere," diye devam ettim, "Saksonlar güneyden saldırırlarsa tehlikede olaca-

ğını düşünüyor. Hapishanesini daha güvenli bir yere nakletmenizi rica ediyor."

Arthur atının kulaklarını çekiştirmek için öne eğildi. Ona Guinevere'dan söz ettiğimde kızacağını sanmıştım, ama sinirli gibi değildi. "Saksonlar güneyden saldırabilirler," dedi yumuşak bir sesle, "aslında saldırmalarını umut ediyorum, çünkü böylelikle güçlerini ikiye bölmüş olacaklar ve onları teker teker yenebiliriz. Ama daha büyük tehlike Derfel, Thames boyunca tek koldan saldırmaları ve ben de daha büyük tehlikeyi düşünerek plan yapmak zorundayım."

"Ama, daha tedbirli davranıp," dedim konuyu zorlayarak, "güney Dumnonia'da değerli ne varsa başka yere taşısak nasıl olur?"

Döndü bana baktı. Guinevere'a ilgi gösterdiğim için benimle alay eder gibi bakıyordu. "Guinevere değerli mi Derfel?" diye sordu. Bir şey söylemedim ve Arthur solgun tarlalara çevirdi bakışlarını ve böcekleri avlayan kuşları seyretti. "Onu öldürmeli miyim?" diye sordu birden.

"Guinevere'ı öldürmek mi?" dedim sanki dehşete kapılmış gibi, sonra bu sözlerin ardında Argante'nin olduğuna karar verdim. Guinevere'ın, kız kardeşinin ölümüne neden olan bir suçu işledikten sonra hâlâ yaşamakta olmasından nefret ediyor olmalıydı. "Bu kararı vermek bana düşmez Lordum" dedim. "Ama ölmeyi hak etti ise bunu aylar önce yapmak gerekmez miydi? Şimdi değil bunun zamanı."

Bu lafı duyunca yüzünü buruşturdu. "Saksonlar ona ne yaparlar?"

"Kendisi ırzına geçeceklerini düşünüyor. Ben ise onu tahta oturtacaklarını düşünüyorum."

Çevreye bakmaya başladı. Lancelot'un tahtını kastettiğimi biliyordu ve Dumnonia tahtında can düşmanının yanında Guinevere'ı ve ipleri Cerdic'in elinde görmenin utancını hayal ediyordu. Bu tahammül edilemez bir düşünceydi. "Eğer onu yakalayabilecekleri bir durum olursa," dedi sert bir sesle, "onu öldüreceksin!"

Duyduğuma inanamadım. Yüzüne bakakaldım, ama o gözlerime bakmıyordu "Onu güvenli bir yere nakletmek," dedim, "daha basit bir çözüm değil mi? Glevum'a gidemez mi?"

"Düşünmem gereken birçok şey var" diye kısaca yanıtladı. "Hainlerin güvenliğini düşünerek zaman kaybedemem." Bir an için yüzünde daha önce eşine benzerine rastlamadığım bir kızgınlık ifadesi gördüm. Sonra da iç geçirdi. "Kime haset ediyorum biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum Lordum."

"Tewdric'e."

Güldüm. "Tewdric. İçi kurumuş bir keşiş mi olmak istiyorsunuz?"

"O mutlu," dedi Arthur kararlı bir edayla, "her zaman istediği hayatı buldu. Rahip saç traşını istemiyorum, Tanrısı da umurumda değil, ama onu kıskanıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Benden başka kimsenin kazanacağımıza inanmadığı bir savaşa hazırlanmak için kendimi harap ediyorum. Bunlardan hiçbirini istemiyorum. Hiçbirini. Mordred'in Kral olması gerekli, onu kral yapmak için and içtik ve Derfel, Saksonları yenersek ona yetkilerini vereceğim." Meydan okur gibi konuşuyordu ve ben ona inanmıyordum. "Her zaman istediğim şey," diye sürdürdü, "bir ev, biraz toprak, davarlar, hasat mevsiminde ekinler, ocağımda yakacağım odunlar, demircilik yapacağım bir demirci ocağı, su için yakında bir dere. Çok mu fazla şey istiyorum?" Kendine pek ender bu kadar acırdı ve ben de kızgınlığını açığa vurması için bir şey demedim. Çoğu kez böyle kendine ait bir ev halkı, ormanlar ve tarlalar içinde dünyayla bağını koparmış bir yaşamdan söz ederdi. Ama şimdi Aelle ve Cerdic mızrakçılarını toplarlarken bunun ümitsiz bir rüya olduğunu görüyordu. "Dumnonia'yı sonsuza kadar elimde tutamam," dedi, "Saksonları yendiğimizde Mordred'i dizginleme işini başkalarına bırakacağım. Bana gelince, ben Tewdric'in mutluluğunu arayacağım." Dizginlerini topladı. "Şimdi Guinevere'ı düşünemem" dedi. "Ama tehlikedeyse onunla sen meşgul ol." Bu kısa emirden sonra atını topukladı ve uzaklaştı.

Olduğum yerde kalakaldım. Şaşkındım, ama aklından ne geçtiğini biliyordum. Guinevere'ı öldürmeyeceğimden emindi ve bunun için de onun güvende olduğunu biliyordu. Ama böyle sert bir emir vererek onu ne kadar sevdiğini saklamış oluyordu. *Odi et amo, excrucior.*

O sabah hiçbir hayvan öldürmedik.

***

Öğleden sonra savaşçılar ziyafet salonunda toplandılar. Mordred tahtı olarak kullanılan sandalyede büzülerek oturmuştu. Katkıda bulunacağı hiçbir şey yoktu, çünkü krallığı olmayan bir kraldı, ama Arthur ona nezaket gösteriyordu. Gerçekten de Arthur Saksonlar geldiğinde Mordred'in kendisiyle savaş alanına gideceğini ve tüm ordunun Mordred'in kırmızı canavarlı bayrağı altında savaşacağını söylemekle başladı söze. Mordred bunu kabul ettiğini başını eğerek onayladı, başka ne yapabilirdi ki? Aslında hepimiz, Arthur'un Mordred'e bir şans daha tanımadığını, ama arkamızdan bir iş çevirmeyeceğini güvence altına aldığını biliyorduk. Gücünü yeniden elde edebilmek için Mordred'in yapacağı en iyi şey düşmanlarımızla ittifak kurmak ve Cerdic'e kendisini bir kukla kral olarak kabul ettirmekti. O yüzden de şimdilik Arthur'un sert savaşçılarının esiri olacaktı.

Arthur bundan sonra Gwent Kralı Meurig'in savaşmayacağını teyit etti. Bu haber, hiçbirimiz için bir sürpriz olmadıysa da, bundan hoşlanmayarak homurdandık. Arthur, Meurig'in gelecek savaşın Gwent'in savaşı olmadığı konusunda emin olduğunu söylediğini, ama isteksizce de olsa Cuneglas'a Powys ordusunu Gwent topraklarının güneyinden geçirmesine ve Oengus'a Kara Kalkanlılarını ülkesinden geçirmesine izin verdiğini söyledi. Arthur Meurig'in Dumnonia'yı ele geçirme hırsından söz etmedi, belki de böyle bir açıklamanın Gwent Kralına daha da kızmamıza neden olacağını bildiğinden dolayı bir şey söylemedi. Belki de Arthur bir şekilde Meurig'in düşüncelerini değiştirebileceğini umut ediyordu ve bizimle Gwent arasında daha fazla husumet yaratmak istemiyordu. Powys ve Demetia güçleri, dedi Arthur, Corinium da toplanacaklardı. Bu kale duvarları olan Roma kenti, Arthur'un üssü olacaktı ve tüm savaş için gerekli malzememiz burada yığılacaktı. "Yarın Corinium'a malzeme taşımaya başlayacağız" dedi Arthur. "Ağzına kadar yiyecek doldurulmasını istiyorum, zira savaşımızı burada vereceğiz." Duraksadı. "Büyük, tek bir muharebe," dedi, "karşımıza çıkan herkesle tüm gücümüzle savaşacağız."

"Bir kuşatma mı?" diye sordu Culhwch merakla.

"Hayır" dedi Arthur. Bunun yerine Corinium'u bir yem olarak kullanacağını açıkladı. Kısa sürede Saksonlar kentin tuzlanmış et, kurtulmuş balık ve tahılla dolu olduğunu öğreneceklerdi ve yürüyüş halindeki her kalabalık ordu gibi yiyecek maddesi sıkıntısı içinde olacaklarından Corinium'a bir ördek havuzuna yönelen bir tilki gibi gelecelerdi ve onları burada yok etmeyi planlıyordu. "Kenti kuşatacaklardır" dedi. "Morfans kenti savunacak" bu konuda daha önce bilgi sahibi olan Morfans bunu onayladı. "Ama bizler," diye sürdürdü Arthur, "kentin kuzeyindeki tepelerde olacağız. Cerdic bizi yok etmek zorunda olduğunu bildiğinden kuşatmayı kaldıracaktır. Ondan sonra da bizim istediğimiz yerde savaşı kabul edeceğiz."

Tüm plan iki Sakson ordusunun da Thames Vadisi'nden gelmeleri üzerine kuruluydu. Zaten tüm belirtiler de Saksonlarının niyetinin bu olduğunu gösteriyordu. Londra ve Pontes'te yiyecek maddesi yığıyorlardı, ama güney sınırında bir kıpırdanma veya hazırlık yoktu. Güney sınırını korumakta olan Culhwch, Lloegyr'in içlerine kadar akınlar yapmıştı. Mızrakçıların toplandığına dair bir ize rastlamadığını ve ne Venta'da, ne de diğer sınır kentlerinde tahıl ve et stoku yığıldığına dair bir belirtiye rastlamadığını söylüyordu bize. Arthur, her şeyin Thames boyunca Severn Denizi'ne yönelik tasarlandığını, muharebenin Corinium civarında olacağı, vahşi ve ezici bir saldırıya işaret ettiğini söylüyordu. Sagramor'un adamları Thames Vadisi'nin iki yanında büyük uyarı ateşleri yakabilmek için hazırlık yapmışlardı ve gü-

neye ve batıya doğru Dumnonia içlerinde de uyarı ateşleri için hazırlıklar yapılacaktı. Bu ateşlerin dumanını gördüğümüzde savaş yerlerimize gidecektik.

"Bu Beltain'den önce olmayacak" dedi Arthur. Hem Aelle'in, hem Cerdic'in çevrelerinde casusları vardı ve hepsi de Saksonların Beltain'den bir hafta sonra yapılacak olan Eostre törenlerine kadar bekleyeceklerini bildirmişlerdi. Saksonlar Tanrıçalarının kutsamasını isteyeceklerdir, diye açıkladı Arthur ve yeni mevsimde karınları aç savaşçıların, küpeştelerine kadar dolu gemilerle gelmelerini bekleyeceklerdi.

Ama Eostre bayramından sonra diyordu Arthur, Saksonlar ilerlemeye başlayacaklardı. Savaşmaksızın Dumnonia içlerine kadar girmelerine izin verilecekti, ama yol boyunca da taciz edileceklerdi. Sagramor savaş deneyimi olan mızrakçılarıyla Sakson ordusunun önünde geri çekilecek ve bir kalkan duvarı kurmadan, elinden geldiği kadar direnecekti. Bu sırada müttefik ordularını Corinium'da toplayacaktı.

Culhwch ve benim emirlerim değişikti. Bizler Thames'in güneyindeki tepeleri koruyacaktık. Güneyden bu tepelerden gelecek bir Sakson saldırısını durdurmamız mümkün değildi, ama Arthur böyle bir saldırı beklemiyordu. Saksonlar diyordu, batıya doğru, daima batıya doğru, Thames boyunca saldıracaklardır, ama güneydeki tepelere doğru tahıl ve davar almak için akıncı kolları yollayacaklardır. Bizim görevimiz bu baskın gruplarını durdurmak ve bu grupları kuzeye gitmeye zorlamaktı. Bu Saksonları Gwent sınırını aşmaya mecbur bırakacaktı ve bu da Meurig'i savaş ilan etmeye zorlayabilirdi. Bu umudun arkasındaki, söylenmeyen ama bu dumanlı odadaki herkesin her şeye rağmen anladığı gerçek, Corinium cıvarındaki savaşın Gwent'in iyi eğitimli mızrakçıları olmadan gerçekten çok zor olacağıydı. "Onlarla sert savaşın" dedi Arthur, Culhwch ve bana. "Yağmacıları öldürün, onları korkutun, ama savaş alanında savaşmayın. Taciz edin, korkutun ama Corinium'a bir günlük yürüyüş mesafesine gelince onların peşini bırakın. Bana doğru yürüyün" Corinium dışındaki büyük savaşta bulabildiği her mızrakçıya ihtiyacı olacaktı ve Arthur kuvvetlerimiz yüksek tepeleri tuttuğu takdirde kazanabileceğimizden emin görünüyordu.

Aslında bu iyi bir plandı. Saksonlar Dumnonia'nın içlerine çekilecekler ve yüksek tepelere tırmanarak saldırmak zorunda kalacaklardı. Ama plan düşmanın Arthur'un istediklerini tam olarak yapmasına bağlıydı ve Cerdic de herkesin istediğini yapacak bir adam değildi. Ama Arthur kendinden emin görünüyordu ve bu da rahatlatıcıydı.

Hepimiz evlerimize döndük. Kendi bölgemdeki tüm evleri arayarak tahıl, tuzlu et ve kurutulmuş balıklara el koyarak insanların benden nefret etmesine neden oldum. Halkın geçinebileceği kadar yiyecek bırakmıştık, geri kalanı, Arthur'un ordusunu beslemek için Corinium'a gönderdik. Bu kötü bir işti, zira köylüler açlıktan en az düşman mızrakçılarından korktukları kadar korkuyorlardı. Saklama yerlerini aramak zorunda kaldık ve bizi zorbalıkla itham eden kadınların çığlıklarını duymazdan geldik. Bizim almamızın Saksonların yağmalamalarından daha iyi olduğunu söyledim onlara.

Savaşa da hazırlandık. Savaş donanımımı çıkarttım. Köleler deri yeleğimi yağladılar, örme zincir zırhımı parlattılar, miğferimin tepesindeki kurt kuyruğunu taradılar ve ağır kalkanımın üzerindeki beş köşeli yıldızı yeniden boyadılar. Yeni yıl kuşların cıvıltılarıyla geldi. Kuşlar Dun Caric'in arkasındaki teperlerdeki ağaçların dallarında ötüyorlardı. Çocuklara para vererek elma bahçesindeki tomurcukları yiyen kuşları kovalamak üzere gönderdik. Kırlangıçlar yuvalarını yapmaya başladılar, balıklar dereye geri döndüler. Akşamüstleri kuş sürülerinin bağırtılarını duyuyorduk. Birkaç hafta içinde ormanda çiçekler açmaya başladı ve ağaçlar çiceklendi. Kuzuların oynaştığı tarlalarda tavşanlar gözükmeye başladı. Mart'ta ortaya bir sürü kaplumbağa çıktı, bunun ne anlama geldiğini düşündüm, ama Merlin ortalarda olmadığı için ona soramadım. Nimue ile birlikte ortadan kaybolmuştu ve bu sefer onun yardımı olmaksızın savaşacağız gibime geliyordu. Kuşlar ötüşüyor, kargalar henüz yeni yapraklanan dalların arasına yuvalarını yapıyorlardı. Yapraklar açmaya başladı sonunda ve onlarla birlikte Powys'den güneyden ilk savaşçıların geldiği haberi de ulaştı. Sayıları azdı ama Cuneglas Corinium'da toplanan erzakı düşünüyordu. Ama gelişleri Cuneglas'ın Beltain'den sonra güneye getireceği büyük ordunun umudunu da getiriyordu. Buzağılar doğdu, tereyağ yapılmaya başlandı, Ceinwyn uzun dumanlı kıştan sonra evimizi baştan sona temizlemekle meşguldu.

Bunlar tuhaf, hem tatlı, hem acı günlerdi. İlkbaharda savaş olacaktı, ama güneşli günlerle birlikte tarlalara çiçek dolmuştu. Hıristiyanlar "son günlerin geldiği"ni söyleyip duruyorlardı. Dünyanın sonunun geleceği günden önceki günleri kastediyorlardı. Belki de insanlar böyle günlerde, bu yumuşak ve güzel ilkbaharda bizim hissettiklerimizi hissedeceklerdi. Günlük yaşamımızda sanki gerçek olmayan bir özellik vardı, bu da en basit işleri dahi özel kılıyordu. Bu belki de yataklarımızın kış samanlarını son yakışımız olacaktı ve belki de buzağının doğuşunu en son görüşümüz olacaktı. Her şey özeldi, zira her şey yok olabilirdi.

Gelen Beltain'in bir aile olarak kutlayacağımız sonuncu Beltain olabileceğini de biliyorduk ve bunun için de bunu anılarımızda yer edecek şekilde kutladık. Beltain yeni yılın gelişiydi, bunun için Beltain arifesinde Dun Caric'teki tüm ateşleri söndürdük. Tüm kış boyunca yanan mutfak ateşlerine odun atılmadı ve akşamüstü hepsi kor haline gelmişti. Bunları attık, ocakları temizledik ve yeniden ateş yaktık. Köyün doğusundaki tepe üzerine iki büyük odun yığını yapmıştık, biri ozanımız Pyrlig'in seçtiği kutsal bir ağacın civarındaydı. Genç bir meşe ağacını keserek törenle köyün içinden, dereyi geçerek tepeye taşımıştık. Ağacın dallarına kumaş parçaları asılmıştı ve tüm evler ziyafet salonu gibi meşe dallarıyla süslenmişti.

O gece tüm Britanya'da ateşler söndürülmüştü. Beltain arifesinde karanlık hâkimdi her yere. Ziyafet bizim salonda olacaktı, ama yemekleri pişirecek yüksek kirişleri aydınlatacak ateş yoktu. Hiçbir yerde ışık yoktu. Sadece Tanrılara meydan okumak için Hıristiyan köylerinde insanların yaktıkları ateşler vardı. Bunlardan başka her yer kapkaranlıktı. Akşamüstü köylüler ve davarları güden mızrakçılarla tepeye tırmandık. Davarlar söğüt dallarından yapılmış ağıllara konuldu. Çocuklar oyun oynuyorlardı. Karanlık bastırınca küçük çocuklar uykuya daldılar. Bizler henüz ateşlemediğimiz odun yığınlarının başında toplanıp Annwn duasını okumaya başladığımızda onlar çimenlerin üzerinde uyuyorlardı.

Sonra, gecenin en karanlık olduğu zaman yeni yıl ateşlerini yaktık. Pyrlig iki ağaç parçasını birbirine sürterek ateş yakarken, Issa çıkan kıvılcımla tutuşmaları için ağaç yongaları hazırlıyordu. Sonunda ince bir duman yükseldi. İki adam küçük alevi beslediler, üflediler, daha fazla yonga eklediler ve sonunda büyük alevler parlamaya başladı ve hepimiz, Pyrlig ateşi odun yığınlarına taşırken, Belenos'un şarkısını söyledik. Beltain ateşleri parlak bir şekilde göğe yükselmeye başlayınca uyuyan çocuklar uyandılar ve annelerine koştular.

Ateşler yanmaya başlayınca bir keçi kurban edildi. Ceinwyn her zamanki gibi hayvanın boğazı kesilirken ve Pyrlig hayvanın kanını çimenlere dökerken başını çevirdi. Ozan sonra hayvanı kutsal ağacın yandığı ateşe attı ve köylüler hayvanlarını getirerek iki büyük ateş yığının arasından geçirdiler. İneklerin boyunlarına samandan örülmüş halkalar geçirdik ve genç kadınların iki ateşin arasında Tanrıların rahimlerini kutsaması için dans etmelerini seyrettik. Imbolc'da ateşten geçerek dans etmişlerdi, ama Beltain'de yine dans ediyorlardı. Bu Morwenna'nın ateş yığınları arasında ilk kez dans edecek yaşa geldiği yıldı ve kızımı zıplayıp dönerken seyredince içimi bir üzüntü kapladı. O kadar mutlu görünüyordu ki. Evlenmeyi düşünüyor ve bebeklerini düşlüyordu, ama birkaç gün içinde diye düşündüm ölmüş olabilir veya

köle edilmiş olabilirdi. Bu düşünce beni büyük bir kızgınlığa sevk etti, ateş yığınlarına sırtımı döndüm ve uzaklarda yanan diğer Beltain ateşlerinin parlaklıklarını görerek şaşkınlığa düştüm. Tüm Britanya'da yeni gelen yılı karşılamak için ateşler yanıyordu.

Mızrakçılarım tepeye iki büyük demir kazan çıkarmışlardı. İçlerini yanan odunlarla doldurduk ve alev alev yanan kazanları tepeden aşağıya taşıdık. Köye vardığımızda her evde kazandan ateş alarak kendi ocaklarındaki odun yığınlarını yaktılar. En son ziyafet salonuna geldik ve mutfaklarda ateşi yaktık. Sabah olmak üzereydi ve köylüler koruma duvarına çıkarak güneşin doğmasını beklemeye başladılar. Doğu ufkunda ilk parlak güneş ışıkları görünmeye başladığı anda Lugh'un doğumu şarkısını söylemeye başladık; neşeli, eğlenceli bir dansın melodisini. Güneşe hoş geldin demek için şarkımızı söylerken doğuya bakıyorduk ve tüm ufukta henüz soluk görünen gökyüzünü kaplayan dumanları görebiliyorduk.

Ocakta ateşler harlamaya başlayınca yemek pişirmeye başladık. Köy için, bunun uzun bir süre son mutlu günümüz olabileceğini düşünerek büyük bir ziyafet hazırlamıştım. Köydeki insanlar pek seyrek et yerlerdi, ama Beltain günü beş geyik, iki yaban domuzu, üç domuz ve altı koyunumuz vardı kızartacağımız; yeni yapılmış fıçılar dolusu bal birası ve on sepet dolusu eski mevsimin ateşinde pişirilmiş ekmeğimiz vardı. Peynir, ballı cevizler ve üzerlerine Beltain'in haçı çizilmiş yulaf çöreklerimiz hazırdı. Bir iki haftaya kalmaz Saksonlar gelirdi, bunun için şimdi insanlarımızı önlerindeki dehşeti atlatabilmelerine yardımcı olacak bir ziyafet vermenin tam zamanıydı.

Etler kızarırken köylüler oyunlar oynadılar. Köy yolunda yarışlar, güreşler en büyük ağırlığı kaldırma yarışları vardı. Kızlar saçlarına çiçekler örmüşlerdi ve daha ziyafet başlamadan bazı çiftlerin ortadan kaybolduğunu fark ettim. Öğleden sonra yemeğe başladık, şairler şiirlerini okudular, ozanlar bize şarkılar söylediler ve başarılarını her birinin topladığı alkışlardan hesap ettik. Tüm şair ve ozanlara, hatta en kötülerine bile, altın verdim, sayıları oldukça çoktu. Şairlerin çoğu genç erkeklerdi, acemice şiirlerini kız arkadaşlarına okurlarken yüzleri kızarıyordu, kızlar ise sıkılgan bir şekilde şiiri dinliyorlardı. Köylüler tezahürat yapıyorlardı. Köylüler gülerek, her kızın şairi bir öpücükle ödüllendirmesini istiyorlardı ve öpücük baştan savma olursa da şairi ve kızı yüzyüze getirip tutarak öpücüğün olması gerektiği gibi olmasını sağlıyorlardı. Şiirler biz içtikçe bize daha iyi gelmeye başladı.

Ben biraz fazla içtim. Aslında hepimiz iyi yemek yedik ve daha da iyi içtik. Köyün en zengin çiftçisi beni güreşmeye çağırdı, kalabalık kabul etmem için tezahürat yapınca kabul ettim, yarı sarhoş vaziyette

kollarımı çiftçinin beline doladım, o da kollarını belime doladı ve nefesinde bal birası kokusunu duydum. Kuşku yok ki o da benim nefesimde bal birası kokusunu alıyordu. Beni kaldırmaya çalıştı, ben de onu kaldırmaya çalıştım ve ikimizde diğerini yerinden oynatamadık. Böylece kafa kafaya, kavga eden geyikler gibi dikiliyorduk. Kalabalık bizimle alay ediyordu. Sonunda onu yere yıktım, ama sadece benden daha fazla sarhoş olduğu için. Belki de geleceği unutmak için daha fazla içtim.

Gece karanlığı bastığında rahatsızlandım. Doğu koruma duvarına yaptığımız savaş platformuna gidip duvarın üstüne dayanarak kararmaya başlayan ufka baktım. Gecenin yeni ateşini yaktığımız tepenin üzerinde iki duman sütunu göğe yükseliyordu, bal birasından iyice bulanmış kafamda düzinelerle duman sütunu görüyordum. Ceinwyn platforma yanıma geldi. Asık suratıma baktı ve güldü. "Sarhoşsun," dedi.

"Evet sarhoşum," diye onayladım.

"Bir domuz gibi uyuyacaksın ve bir domuz gibi horlayacaksın," dedi suçlarcasına. "Bugün Beltain," dedim, özür olarak ve elimle uzaktaki duman sütunlarına işaret ettim.

Yanımda koruma duvarına dayandı. Saçlarına dar çiçeği örmüştü ve her zamanki gibi güzel görünüyordu. "Arthur'la Gwydre hakkında konuşmalıyız" dedi.

"Morwenna ile evlenmesi konusunda mı?" diye sordum ve sonra aklımı toplamak için duraksadım. "Arthur bugünlerde pek dostça davranmıyor" demeyi becerdim sonunda. "Belki de Gwendre'yi başkasıyla evlendirmeyi düşünüyor."

"Belki de" dedi Ceinwyn sakin bir sesle. "O zaman Morwenna için başka birini bulmalıyız."

"Kimi?"

"İşte düşünmeni istediğim şey de bu," dedi Ceinwyn. "Ayıldığında tabii. Belki de Culhwch'in oğlanlarından biriyle?" Dun Caric tepesinin eteklerindeki karanlığa baktı. Yamacın altında çalılar vardı ve burada bazı çiftler seçilebiliyordu. "Bu Morfudd" dedi

"Kim?"

"Morfud" dedi Ceinwyn. "Sütçü kız. Yeni bir bebek gelecek, sanırım. Evlenmesinin zamanı gelmişti. "İç geçirdi ve ses çıkarmadan ufka baktı bir süre. Uzun süre bakınca ciddileşti. "Bu sene geçen seneye göre daha fazla ateş yok mu?" diye sordu.

Ondan sonra da ufka baktım. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bir duman sütununu diğerinden ayıramıyordum. "Belki de" dedim kaçamak bir şekilde.

Hâlâ ciddiydi. "Belki de bunlar Beltain ateşi değildir."

"Tabii ki Beltain ateşi" dedim sarhoş halimle.

"Belki de işaret ateşleri" diye ısrar etti.

Ne dediğini kavramam biraz zamanımı aldı, birden ayıldım. Hâlâ rahatsızdım, ama sarhoş değildim. Doğuya baktım. Bir düzine ateşin dumanı göğe yükesiliyordu, ama iki duman sütunu diğerlerinden daha kalın ve koyuydu. Dün akşam yakılmış ve sabaha karşı sönmüş ateşlerin dumanıydı.

Birden bunların işaret ateşleri, uyarı ateşleri olduğunu, anladım. Saksonlar Eostre bayramlarını beklememişler ve Beltain günü saldırıya geçmişlerdi. Bizim uyarı ateşleri hazırladığımızı biliyorlardı, ama tüm Dumnonia'da Beltain ateşlerinin yakılacağını da biliyorlardı ve kutlama ateşleri arasında uyarı ateşlerini fark etmeyeceğimi düşünmüş olmalıydılar. Bizi fena kandırmışlardı. Kendimize ziyafet çekmiş, sarhoş olana kadar içmiştik ve bu sırada Saksonlar saldırıya başlamışlardı.

Ve Dumnonia savaştaydı.

Yetmiş deneyimli savaşçının kumandanıydım, ama tüm kış boyunca eğittiğim yüz on savaşçım daha vardı. Bu yüz seksen adam Dumnonia'nın mızrakçılarının üçte birini oluşturuyordu, ama güneş doğarken ancak on altısı yola çıkacak durumdaydı. Geri kalanlar ya hâlâ sarhoştular, ya da küfürlerimi ve tekmelerimi hissetmeyecek kadar kötü durumdaydılar. Issa ile birlikte en kötü durumdakileri dere kenarına götürüp buz gibi suya attık, ama pek işe yaramadı. Yapabileceğimiz şey, zaman geçtikte insanların birer ikişer kendilerine gelmelerini beklemekti. Bir düzine, sarhoş olmayan Sakson Dun Caric'in altını üstüne getirebilirdi o sabah.

Uyarı ateşleri hâlâ Saksonların geldiğini bildirmek üzere yanıyordu ve Arthur'a yardımcı olamadığım için kendimi çok kötü hissettim. Daha sonra Dumnonia'daki hemen her savaşçının o sabah aynı durumda olduğunu öğrendim. Ama Sagramor'un yüz yirmi adamı ayıktı ve emirlere uygun bir şekilde ilerleyen Saksonların önünden geri çekiliyorlardı. Ama geri kalanlarımız sallanıyor, kusuyor, köpekler gibi durmadan su içiyor ve nefes nefese kalıyorduk.

Öğlene doğru adamlarımdan hepsi değilse de pek çoğu ayağa kalkmıştı, ama pek azı yürüyecek durumdaydı. Zırhlarım ve kalkanımla savaş mızrakları bir ata yüklenmişti. On katır tüm sabah boyunca Ceinwyn'in hazırlamaya çabaladığı yiyecekleri taşıyorlardı. Dun Caric'te bekleyecekti, ya zafer haberini ya da daha büyük olasılıkla kendisine kaçmasını söyleyen mesajı.

Öğleden sonra her şey değişti.

Güneyden ter içinde bir atlı geldi. Culhwch'in en büyük oğluydu gelen. Bize yetişebilmek için atını çatlatırcasına sürmüştü. Attan inmedi, neredeyse düştü. "Lordum!" dedi soluk soluğa, sendeledi sonra kendini toparladı, bana eğilerek selam verdi. Bir an için konuşamadı soluk soluğa kaldı ve sonra sözler büyük bir hızla döküldü ağzından. Mesajı iletirken o kadar acele ediyordu ki söylediklerinin anlaşılama-

dığının farkında değildi. Ama güneyden geldiğini ve Saksonların buradan ilerlediklerini anladım.

Ziyafet salonun yanındaki bir banka götürüp oturttum oğlanı. "Dun Caric'e hoş geldin, Einion ap Culhwch," dedim ciddi bir tavırla, "şimdi bir kez daha anlat."

"Saksonlar Lordum," dedi, "Dunum'a saldırdılar."

Guinevere haklı çıkmıştı ve Saksonlar güneyden saldırmışlardı. Venta'dan Cerdic'in topraklarından gelmişler ve Dumnonia'nın içlerine girmişlerdi bile. Kıyıya yakın kalemiz Dunum dün sabah düşmüştü. Culhwch yüz adamı yok edilmesin diye kaleyi terk etmişti ve şimdi düşmanın önünde yavaş yavaş geri çekiliyordu. Babası gibi iri yarı bir genç olan Einion bana üzüntüyle baktı. "Sayıları çok fazlaydı Lordum."

Saksonlar bizi aptal yerine koymuşlardı. İlk önce güneyde bir bela aramadıklarına bizi ikna etmişlerdi ve sonra bayram gecemizde, uyarı ateşlerini Beltain ateşleri sanacağımızı bildikleri bir zamanda saldırmışlardı. Şimdi Güney kanadımızda istedikleri gibi ilerliyorlardı. Tahminime göre Cerdic'in ordusu kıyı boyunca saldırırken Aelle Thames Vadisi boyunca ilerliyordu. Einion güney saldırısını Cerdic'in kendisinin yönetip yönetmediğini bilmiyordu. Sakson Kralının yüzülmüş insan derili kırmızı boyalı kurt başlı tuğunu görmemişti, ama Lancelot'un pençelerinde bir balık tutan şahin armalı bayrağını görmüştü. Culhwch Lancelot'a kendi adamlarından başka iki üç yüz Sakson savaşçısının da refakat ettiğini sanıyordu.

"Onlardan ayrıldığında neredeydiler?" diye sordum Einion'a.

"Hâlâ Sorviodunum'un güneyindeydiler Lordum."

"Ya baban ?"

"Şehirdeydi Lordum, ama orada kapana kısılmak istemiyordu."

Demek Culhwch Sorviodunum Kalesini burada kuşatılmaktansa terk etmeye kararlıydı. "Benim kendisine katılmamı istiyor mu?" diye sordum.

Einion başını salladı. "Durnovaria'ya haberci gönderdi Lordum, oradakilerin Juze'ye gelmeleri için. Bunları korumanızı ve Corinium'a koruma altında getirmemizi istiyor."

"Durnovaria'da kime haber gönderdi?"

"Prenses Argante'ye Lordum."

Alçak sesle küfrettim. Arthur'un karısı orada bırakılamazdı ve şimdi Culhwch'ın ne önerdiğini anlıyordum. Lancelot'un durdurulamayacağını biliyordu ve Culhwch düşmanı yavaşlatmaya çalışırken Dumnonia'nın tam kalbindeki en değerli şeyleri kurtarmamı ve Kuzeye Corinium'a doğru çekilmemi öneriyordu. Bu aceleyle yapılmış

bir savaş planıydı ve sonunda Dumnonia'nın çok büyük bir bölümünü düşmana terk edecektik ve sonra Corinium'da toplanarak Arthur'la büyük savaşı burada vermemiz için bir şansımız olacaktı. Ancak, Argante'yi kurtarırken Thames Vadisi'nin güneyindeki Saksonları taciz etmem için Arthur'un emrini yerine getiremeyecektim. Yazık olacaktı, ama savaş zamanında pek az plan uygulanabilirdi.

"Arthur biliyor mu?" diye sordum.

"Kardeşim ona haber vermeye gitti" dedi Einion. Bunun anlamı Arthur'un daha haberleri almamış olabileceğiydi. Einion'un kardeşi, Arthur'un Beltain'i geçirdiği Corinium'a vardığında akşamüstü olacaktı. Culhwch güneydeki ovada bir yerlerdeydi, buna karşılık Lancelot'un ordusu neredeydi? Aelle, tahminime göre hâlâ batıya doğru yürüyordu, belki de Cerdic de onunla birlikteydi. Bunun anlamı Lancelot'un ya kıyı boyunca yürümeye devam ederek Dumnovaria'yı ele geçireceği veya kuzeye dönerek Culhwch'ı takip edip Caer Cadarn ve Dun Caric'e geleceğiydi. Hangi yolu seçerse seçsin, diye düşündüm, bu topraklar birkaç gün içinde Sakson savaşçılarıyla dolacaktı.

Einion'a yeni bir at vererek kuzeye Arthur'a yolladım. Arthur'a Argante'yi Corinium'a getireceğim, ama Aquae Sulis'e bizimle buluşmak üzere atlılar göndermesini ve sonra kuzeye gitmesini öneren bir mesaj gönderdim. Sonra Issa ve en iyi elli adamımı güneye Dumovaria'ya gönderdim. Yanlarına sadece silahlarını almalarını ve hızlı hareket etmelerini söyledim. Issa'yı yolda Argante ve Dumovaria'dan gelen ve kuzeye doğru kaçan diğerleriyle karşılaşabilecekleri konusunda uyardım. Issa bunların hepsini Dun Caric'e getirecekti. "İşleriniz yolunda giderse," dedim, "yarın akşamüstü burada olursun."

Ceinwyn ayrılmak için kendi hazırlıklarını yapıyordu. Bir savaş sırasında ilk kez yollara düşmüyordu ve kendisinin ve kızların yanlarına ancak taşıyabilecekleri kadar eşya almaları gerektiğini biliyordu. Geri kalan her şey terk edilecekti. Bunun için iki mızrakçı Dun Caric'in yamacında içine altın ve gümüşlerimizi saklayacağımız bir oyuk hazırladılar. Sonra her şeyin üstünü örtüp çimenlerle sakladılar. Köylüler de tencerelerini, küreklerini, iplik eğirme araçlarını, eleklerini, yani taşınmayacak kadar ağır olan, ama onlar için değerli olan her şeylerini saklıyorlardı. Tüm Dumnonia'da değerli şeyler gömülüyordu.

Dun Caric'te Issa'yı beklemekten başka yapacak işim olmadığından Caer Cadarn ve Lindinis'e doğru atla gittim Caer Cadarn'da küçük bir birliğimiz vardı. Bunun nedeni askeri değildi. Ama tepe bizim krallığımızın kutsal yeriydi ve burada nöbetçi bırakıyorduk. Bu birlik çoğu yaşlı, sakat askerlerden oluşuyordu. Yirmisinden sadece beşi, al-

tısı bir kalkan duvarında işe yarardı. Bunların hepsine Dun Caric'e doğru yola çıkmaları için emir verdim, sonra atımı Lindinis'e doğru çevirdim.

Mordred kötü haberleri hissetmişti. Dedikodu kırsal kesimde inanılmaz bir hızla yayılıyordu. Saraya haberci gelememiş olmasına rağmen benim niye geldiğimi anlamıştı. Önünde eğildim ve nazik bir şekilde bir saat içinde sarayı terk etmeye hazır olmasını rica ettim.

"Bu mümkün değil" dedi. Ablak suratından Dumnonia'yı tehdit eden kaostan ne kadar zevk aldığı belli oluyordu. Mordred felaketten her zaman zevk almıştı.

"İmkânsız mı Kral Hazretleri?" dedim.

Roma mobilyalarıyla dolu taht odasına eliyle işaret etti. Mobilyaların çoğunun bir tarafı kırık, kakmaları dökülmüştü ama hâlâ şık ve güzeldiler. "Toplanması gereken şeyler var" dedi. "Görmem gereken insanlar. Belki yarın giderim?"

"Bir saat içinde kuzeye Corinium'a yola çıkıyorsunuz Kral Hazretleri" dedim sert bir sesle. Mordred'i Saksonların yolunun üzerinden kaldırmak çok önemliydi. Güneye Argante'ye doğru gitmek yerine buraya gelmemin sebebi de buydu. Mordred burada kalırsa, Aelle ve Cerdic ondan yararlanacaklardı ve bunu Mordred de biliyordu. Bir an için benimle tartışacağını sandım, ama sonra benden odadan çıkmamı istedi ve zırhını hazırlaması için bir köle çağırdı. Arthur'un Mordred'e göz kulak olmakla görevlendirdiği yaşlı mızrakçı Lanval'ı aradım buldum. "Ahırdaki tüm atları al ve," dedim, "ve bu küçük piçi Corinium'a götür. Arthur'a kendin teslim edeceksin."

Mordred bir saat içinde yola çıktı. Kral bayrağını açmış, zırhını kuşanmıştı. Bir an bayrağını sarmasını istemeyi düşündüm. Canavarlı bayrağın görünmesi buralarda dedikoduların daha da artmasına neden olacaktı. Ama belki de halkın değerli şeylerini saklamayabilmesi ve hazırlanabilmesi için alarm verilmesi daha yararlı olacaktı. Kralın atının şehir kapısından çıkarak kuzeye yönelmesini seyrettim. Sonra saraya döndüm. Burada bir ayağı sakat yaşlı bir mızrakçı olan kahya Dyrrig sarayın değerli eşyasını toplamaları için kölelere bağrışıp duruyordu. Şamdanlar, tencereler ve kazanlar arka bahçeye, kuru bir kuyuda saklanmak üzere götürülüyordu. Yatak örtüleri, çarşaflar ve elbiseler yakınlardaki bir ormanda saklanmak üzere arabalara yükleniyordu. "Mobilyalar burada kalabilir," dedi Dyrrig kuru bir sesle, "Saksonlar güle güle kullansınlar."

Sarayın odalarında dolaştım ve Saksonların sütunlar arasında naralar atarak kibar sandalyeleri kırdıklarını ve mozaikleri parçaladıklarını hayal ettim. Burada kim yaşayacaktı acaba? Cerdic mi? Lancelot

mu? Herhangi biri yaşayacaksa bu Lancelot olacaktır diye karar verdim. Zira Saksonlar Romalıların lüksüne değer vermezlerdi. Lindinis gibi bir sarayı çürümeye bırakırlar, gidip kendilerine kütük ve sazlardan kulübeler kurarlardı.

Taht odasında durdum ve Lancelot'un pek sevdiği aynalarla kaplı olacağını düşündüm. Kendi güzelliğine sürekli olarak bakmak ve hayran olmak için parlatılmış metallerden oluşan bir dünyada yaşardı. Veya Cerdic eski dünyanın artık bittiğini ve Saksonların sert düzeninin başladığını göstermek için burasını yıkardı. Bu melankolik bir andı benim için. Dyrrig'in sakat ayağını sürüyerek içeri girmesiyle bozuldu. "İsterseniz mobilyaları da kurtarabiliriz" dedi kızgın bir ifadeyle.

"Hayır" dedim.

Dyrrig iskemlenin üzerinden bir battaniye aldı. "Küçük piç arkasında üç kızı bıraktı. Biri hamile. Sanırım onlara altın vermek zorunda kalacağım. O vermedi. Bu da ne?" Mordred'in tahtı olan tahta oyma iskemlenin arkasında duruyordu, yanına gittim zeminde bir oyuk vardı. "Dün burada bir şey yoktu" dedi Dyrrig.

Yere çömeldi ve zemindeki mozaiklerden bir bölümünün çıkarılmış olduğunu gördüm. Uzanmış, perilerin hizmet ettiği bir Tanrı mozaiğinin çevresini üzüm salkımları oluşturuyordu ve çıkarılan kısım duvarın dibindeydi. Küçük mozaik parçalarının üzüm şeklinde kesilmiş deri parçaları üzerine yapıştırılmış olduklarını gördüm. Altlarında dar Roma tuğlaları vardı ve bunlar şimdi tahtın altında saçılmış duruyorlardı. Burası özel olarak yapılmış, zeminin altından geçen ısıtma düzeneğine ulaşmak için hazırlanmış ve saklanmış bir yerdi.

Isıtma odasının tabanında bir şey parlıyordu. Aşağıya eğildim ve tozların pisliklerin arasında iki altın düğmeyi, bazı deri parçalarını ve iğrenerek fark ettiğim fare pisliklerini çıkarttım. Ellerimi sildim ve düğmelerden birini Dyrrig'e uzattım. Diğerinin üzerinde sert bakışlı, savaş başlıklı, sakallı bir adamın resmi vardı. Kabaca işlenmişti, ama göz dolduruyordu. "Sakson malı" dedim.

"Bu da öyle Lordum" dedi Dyrrig ve onun elindeki düğmenin de hemen hemen benim elimdekinin aynısı olduğunu gördüm. Tekrar ısıtma odasına baktım, ama başka altın göremedim. Anlaşılan Mordred buraya altınlarını saklamıştı, ama fareler deri keseyi parçalamışlar ve keseyi çıkartırken bir kaç altın düşmüştü.

"Peki Mordred'in neden Sakson altını var?" diye sordum.

"Siz bana söyleyin Lordum" dedi Dyrrig çukura tükürerek.

Roma tuğlalarını tabanı taşıyan kemerlerin yanına dikkatle dizdim ve sonra deriye yapışık mozaikleri yerine yerleştirdim. Mordred'in na-

sıl olup da Sakson altınlarına sahip olduğunu tahmin edebiliyordum, ama bu pek hoşuma gitmiyordu. Arthur Saksonlara karşı savaş planını açıklarken Mordred de oradaydı ve bundan dolayı diye düşündüm, Saksonlar bizi hazırlıksız yakalayabilmişlerdi. Güçlerimizi Thames vadisinde toplayacağımızı biliyorlardı ve asıl saldırının buradan geleceğine bizi inandırırlarken Cerdic yavaş yavaş ve gizlice kuvvetlerini güneyde toplamıştı. Mordred bize ihanet etmişti. İki altın parçasının bunun sağlam bir kanıtı olmadığını biliyordum, ama her şey çok anlam kazanıyordu. Mordred gücünü geri almak istiyordu ve Cerdic'ten bütün gücünü alamasa da, Arthur'dan intikamını almış olacaktı. "Saksonlar Mordred'le görüşmeyi nasıl başardılar?" diye sordum Dyrrig'e.

"Bu çok kolay Lordum. Buraya her zaman ziyaretçiler gelirdi" dedi Dyrrig. "Tüccarlar, ozanlar, hokkabazlar, kızlar."

"Onun gırtlağını kesmeliydik" dedim sert bir sesle altın düğmeyi keseme koyarken.

"Niye kesmediniz ki?" diye sordu Dyrrig.

"Çünkü o Uther'in torunu," dedim, "ve Arthur buna hiçbir zaman izin vermezdi."

Arthur Mordred'i korumak için and içmişti ve bu and Arthur'u yaşam boyu bağlıyordu. Ayrıca Mordred bizim kralımızdı ve onun bedeninde Beli Mawr'a kadar tüm krallarımızın kanını taşıyordu, Mordred ahlaksız olsa da kanı kutsaldı ve Arthur bunun için onun hayatta kalmasına izin veriyordu. "Mordred'in görevi," dedim Dyrrig'e, "uygun bir kadından bir çocuk sahibi olmak, bu gerçekleşince de bize gerçek bir kral vermiş olacak. Onun boynuna kölelik demirini takmak uygun olacak."

"Evlenmemesine şaşmamak gerekir" dedi Dyrrig. "Ya hiç evlenmezse? Ya bir veliaht olmazsa?"

"Bu iyi bir soru" dedim. "Ama ilk önce Saksonları yenelim, bunu sonra düşünürüz."

Dyrrig'i eski kuru kuyuyu çalılarla örtmeye çalışırken bıraktım. Doğrudan Dun Cardic'e gidebilirdim, çünkü aceleyle yapılması gerekenleri yapmıştım. Issa Argante'yi emin bir şekilde getirmek için yola çıkmıştı; Mordred güven içinde kuzeye yollanmıştı, ama yapmam gereken bir iş daha vardı ve böylece Ynys Wydryn'i büyük göller ve bataklıkların kıyısından geçerek çevreleyen Bataklık Yollarından kuzeye yollandım. Kırlangıçlar yeni yapraklar arasında yuvalarını yapmak için gagalarında çamur parçacıkları taşıyorlardı, saksağanlar kamışlar arasında gürültü yapıyorlardı. Çalılıklar arasından ve bataklığın kıyısındaki söğütler arasında kuşların cıvıltıları duyuluyordu. Güneş

Dumnonia üzerinde parlıyordu, meşe ağaçları yeniden yapraklanmışlardı ve doğu tarafında çayırlar papatya ve gelinciklerle doluydu. Fazla hızlı gitmedim, atımı kendi haline bıraktım. Lindinis'e birkaç mil kala batıya Ynys Wydryn'e giden kara köprüsüne yöneldim. Şimdiye kadar Argante'nin güvenliğini sağlayarak ve Mordred'i güvene alarak Arthur'un çıkarlarına hizmet etmiştim, ama şimdi onu öfkelendirecek bir işe girişiyordum. Belki de her zaman yapmamı istediği bir şeyi yapmaktaydım.

Kutsal Diken tapınağına gittim. Burada Morgan'ı ayrılmak için hazırlık yaparken buldum. Haberleri duymamıştı, ama dedikodular kulağına gelmişti. Ynys Wydryn'in tehlikede olduğunu biliyordu. Bildiğim kadarını ona da anlattım. Anlattıklarımı dinledikten sonra altın maskesinin altından beni süzdü. "O zaman kocam nerede?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum Hanımım" dedim. Bildiğim kadarıyla Sansum hâlâ Piskopos Emrys'in Durnovaria'daki evinde hapisteydi.

"Bilmiyorsun," diye haykırdı Morgan, "ve ilgilenmiyorsun da!"

"Gerçekten bilmiyorum Hanımım" diye anlattım ona. "Ama onun da herkes gibi kuzeye doğru kaçacağını sanırım."

"O zaman ona Siluria'ya gittiğimizi söyle. Isca'ya." Morgan doğal olarak acil bir durum için hazırdı. Tapınağın değerli eşyalarını bir Sakson istilası olasılığına karşı toplamıştı ve kayıkçılar bu hazineleri ve Hıristiyan kadınları Ynys Wydryn'in göllerinden kıyıya götürmek için hazır bekliyorlardı. Burada da başka kayıklar onları Severn Denizi'nden geçirerek Siluria'ya götürmek için bekleyeceklerdi. "Ve Arthur'a söyle, onun için dua edeceğim" diye ekledi Morgan. "Dualarıma layık olmasa da. Ona orospusunun da güvende olduğunu söyle."

"Hayır Hanımım" dedim, çünkü Ynys Wydryn'e gelişimin nedeni buydu. Bugüne kadar Guinevere'ın neden Morgan'la gitmesine izin vermediğimi kesin olarak bilmiyorum. Sanırım Tanrılar bana yol gösterdiler. Veya, Saksonlar özenli hazırlıklarımızı allak bullak ederlerken Guinevere'a son bir armağan vermek istemiştim. Hiçbir zaman dost olmamıştık, ama zihnimde onu, geçmişteki iyi zamanlarla özdeşleştiriyordum ve onun aptallığı başımıza kötü şeyler getirmiş olmasına rağmen Guinevere'ın yıkılışından beri Arthur'un ne kadar durgunlaştığını görüyordum. Bu korkunç zamanda ele geçirebileceğimiz her güçlü insana ihtiyacımız vardı ve Henis-Wyren prensesi kadar güçlüsü de az bulunurdu.

"Benimle gelecek!" diye ısrar etti Morgan.

"Arthur'dan emir aldım" diye ben de ısrar ettim, bu şekilde konu kapandı. Aslına bakılırsa kardeşinin emirleri korkunç ve mutlaktı.

Eğer Guinevere tehlikedeyse, demişti Arthur, onu al veya öldür, ama ben onu yanıma almaya karar vermiştim. Onu Severn Denizi'ni geçerek güvenli bir yere göndermek yerine tehlikeye daha da yaklaştıracaktım.

"Kurtların tehdit ettiği bir inek sürüsünü seyretmek gibi" dedi Guinevere odasına gittiğimde. Morgan'ın kadınlarının binalar arasında ve tapınağın batı koruma duvarının dibinde bekleyen kayıklar arasında koşuşturmalarını görebileceği pencerenin önündeydi. "Neler oluyor Derfel?"

"Haklıydınız Hanımım. Saksonlar güneyden saldırıyorlar." Bu saldırıyı Lancelot'un yönettiğini ona söylememeye karar vermiştim.

"Buraya geleceklerini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece Arthur'un savunduğu yer dışında başka bir yeri savunamayacağımızı biliyorum. O da Corinium'da."

"Yani başka bir deyişle," dedi gülümseyerek, "her şey karma karışık." Güldü, bu karışıklıkta bir fırsat görüyordu. Her zamanki sade elbiselerini giymişti, ama güneş pencereden giriyordu, altın renkli saçları etrafında bir hale gibiydi. "Peki, Arthur benim ne yapmamı istiyor?" diye sordu.

Ölümünü mü istiyor? Hayır, diye karar verdim Arthur bunu hiçbir zaman istememişti. İstediği gururlu ruhunun almasına izin vermediği şeydi. "Sadece sizi götürmem emredildi Hanımım" diye cevap verdim.

"Nereye götüreceksin Derfel?"

"Morgan'la Severn Denizi'ne açılabilirsiniz," dedim, "veya benimle gelebilirsiniz. İnsanları kuzeye, Corinium'a götürüyorum. Oradan da Glevum'a gidebilirsiniz. Orada güvende olursunuz."

Pencerenin yanından ayrılarak boş ocağın yanındaki sandalyeye oturdu. "İnsanlar mı?" dedi sözlerimden bir tanesini seçerek. "Hangi insanlar?"

Yüzüm kızardı. "Argante ve Ceinwyn tabii ki."

Guinevere güldü. "'Argante ile tanışmayı çok isterim. Benimle tanışmak ister mi sence?"

"Bundan pek emin değilim Hanımım."

"Ben de. Benim ölmemi tercih eder. Yani seninle Corinium'a gidebilirim veya ineklerle Siluria'ya gidebilirim. Sanırım bana bir ömür boyu yetecek kadar Hıristiyan ilahisi dinledim. Ayrıca maceranın büyüğü de Corinium'a öyle değil mi?"

"Korkarım öyle Hanımım."

"Niye? Yo, korkma Derfel." Neşeli bir şekilde güldü. "Her şeyin fena olduğu anlarda Arthur'un ne kadar iyi olduğunu unutuyorsunuz

hepiniz. Onu seyretmek zevkli olacak. Peki, ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Şimdi," dedim, "veya siz hazır olur olmaz."

"Hazırım" dedi mutlu bir ifadeyle. "Burayı terk etmek için bir yıldır hazırdım."

"Hizmetkârlarınız?"

"Her zaman başka hizmetkârlar bulunur" dedi kaygısızca. "Gidelim mi?"

Sadece bir atımız vardı ve nezaketen onun binmesini istedim ve atının yanında yürümeye başladım. Guinevere'ın o günkü ifadesini asla unutmayacağım. Yüzü ışıl ışıldı. Aylardan beridir Ynys Wydryn'in duvarları arasında kapalı kalmıştı ve şimdi birden bire açık havada, yaprakları yeni açan söğüt ağaçları arasındaydı. Gökyüzünü koruma duvarları olmaksızın seyrederek bir ata biniyordu. Tor'un arkasındaki köprüyü geçtik, düzlüğe çıkınca güldü ve bana yaramaz bir çocuk gibi baktı. "Atı sürüp gitmeme engel olan şey nedir Derfel?" dedi.

"Hiçbir şey Hanımım."

Bir kız çocuğu gibi çığlık attı ve atı topukladı, yorgun hayvanı dörtnala gitmek için tekrar topukladı. Çayırlıkta dörtnala giderken rüzgâr kırmızı buklelerini uçuruyordu. Atı benim çevremde geniş bir dairede sürerken zevkle bir kez daha bağırdı. Etekleri uçuşuyordu, ama o bunu umursamadan atı tekrar topukladı. Hayvan soluksuz kalıncaya kadar sürdü. O zaman atı dizginledi ve kayarak eyerden indi. "Her tarafım tutuldu" dedi neşeyle.

"Çok iyi ata biniyorsunuz Hanımım" dedim.

"Tekrar ata bineceğim günü düşlüyordum. Veya yeniden ava çıkacağım zamanı." Eteklerini düzeltti ve bana alaycı bir ifadeyle baktı. "Arthur tam olarak bana ne yapmanı emretti?"

Duraksadım. "Kesin bir emir vermedi" dedim.

"Beni öldürmeni mi söyledi?"

"Hayır Hanımım" dedim şaşkın bir sesle. Atı yularından çekerek yürüyordum ve Guinevere da yanımda yürüyordu.

"Benim Cerdic'in eline düşmemi istemiyor kesinlikle" dedi hoppaca. "Büyük bir sıkıntı olurdum. Sanırım benim gırtlağımı kesmeyi düşündü bir süre. Argante mutlaka bunu istemiştir. Onun yerinde olsam ben isterdim. Senin etrafında at sürerken bunu düşündüm. Ya Derfel'e beni öldürmesi için emir verildiyse? Atı sürerek uzaklaşmalı mıydım? Sonra senin beni öldürmeyeceğine karar verdim, hatta bu sana emredilmiş olsa bile yapmazsın. Benim ölmemi isteseydi Culhwch'i gönderirdi." Birden homurdandı ve Culhwch'in yürüyü-

şünü taklit ederek bacaklarını çarpıttı. "Culhwch benim gırtlağımı keserdi," dedi, "hiç de umurunda olmazdı." Güldü, yeniden yerine gelen neşesi bastıramıyordu sanki. "Yani Arthur kesin bir emir vermedi?"

"Evet Hanımım" diye itiraf ettim.

"Yani aslında bu senin fikrin, öyle mi Derfel?"

"Evet Hanımım" diye itiraf ettim.

"Umut ederim Arthur doğru şeyi yaptığını düşünür," dedi, "yoksa başın belada."

"Başım zaten yeterince belada Hanımım" dedim. "Eski dostluk ölmüş gübi görünüyor."

Sesimden ne kadar üzüldüğümü anladı herhalde. Birden koluma girdi. "Zavallı Derfel. Sanırım utanıyor."

Ben de utanmıştım. "Evet Hanımım."

"Çok kötü şeyler yaptım" dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Zavallı Arthur. Ama neyin onu eski haline getireceğini biliyor musun? Ve eski dostluğunuzu nasıl kazanacağınızı?"

"Bilmek isterdim Hanımım."

Kolumdan çıktı. "Saksonları ezmek, işte Arthur'u geri getirecek olan şey bu; zafer. Arthur'a bir zafer ver ve o da bize eski ruhunu geri verecek."

"Saksonlar Hanımım," diye uyardım, "zaferi yarı yarıya garantilediler bile." Ona bildiklerimi anlatım; Saksonlar doğuda ve güneyde rahatça ilerliyorlardı, bizim kuvvetlerimiz dağılmıştı ve tek umudumuz Saksonlar Corinium'a varmadan önce küçük ordumuzu bir araya toplayabilmekti. Arthur iki yüz mızrakçıyla orada bekliyordu. Sagramor'un Arthur'a doğru çekildiğini düşünüyordum, Culhwch güneyden geliyordu ve ben de Issa Argante ile birlikte gelir gelmez kuzeye gidecektim. Cuneglas şüphesiz kuzeyden gelecekti ve Oengus mac Airem haberleri alır almaz batıdan aceleyle yola çıkacaktı. Ama Saksonlar Corinium'a bizden önce varırlarsa o zaman tüm umudumuz yok olacaktı. Yarışı kazansak bile Gwent'in mızrakçıları olmadan Saksonlara göre sayımız o kadar azdı ki, bizi ancak bir mucize kurtarabilirdi.

"Saçmalık!" dedi Guinevere durumu açıkladığımda. "Arthur daha dövüşmeye başlamadı bile. Kazanacağız Derfel, kazanacağız." Bu meydan okuyan sözlerden sonra yine güldü ve bir an için pek değerli gururunu unutarak yolun kenarında birkaç dans adımı attı. Her şey karanlıktı bizim için, ama birden bire Guinevere geldi ve her şey aydınlandı, onu o anda beğendiğim kadar hiçbir zaman beğenmemiştim. Birden, Beltain'in akşam karanlığında işaret ateşlerinin dumanlarını gördüğümden bu yana ilk kez bir umut doğdu içimde.

***

Umut pek çabuk söndü, zira Dun Caric'te kaos ve belirsizlik hüküm sürüyordu. Issa dönmemişti ve tepenin altındaki küçük köy, kaçkınlarla doluydu. Hiçbiri Saksonları gerçekten görmemişlerdi, ama kaçıyorlardı. Kaçanlar ineklerini, koyunlarını, keçilerini ve domuzlarını da getirmişlerdi. Hepsi Dun Caric'e yöneliyorlardı, zira mızrakçılarla olmak onlara, sahte de olsa bir güven veriyordu. Hizmetkârlarımı ve köleleri, Arthur'un Kernow'a sınır olan kuzeye doğru çekildiği ve adamlarımı doyurmak için kaçakların sürülerinin bir kısmına el koyacağıma dair yeni dedikodular yaymak için kullandım. Bu yalan dedikodular ailelerden birçoğunun kuzeye, Kernow'a doğru yola çıkmalarını sağlamaya yetti. Büyük bataklıklarda güvende olacaklardı ve Batıya doğru kaçarlarken sürüleri Corinium yolunu tıkamayacaklardı. Eğer sadece Kernow'a doğru yola çıkmalarını emretmiş olsaydım kuşkulanacaklar ve benim kendilerini kandırıp kandırmadığımı öğrenmek için etrafta dolaşacaklardı.

Karanlık çöküğünde Issa hâlâ gelmemişti. Endişelenmekte haksız değildim, çünkü Durnovaria yolu uzundu ve kaçanlarla doluydu. Töreh salonunda büyük bir ziyafet hazırladık ve Pyrlig bize Caer Idern'deki Uther'in Saksonlara karşı büyük zaferinin şarkısını söyledi. Şarkı sona erdiğinde ona altın bir para attım ve bu şarkıyı Gwent'li Cynyr'i söylerken dinlediğimi belirttim. Pyrlig etkilenmişti. "Cynyr tüm ozanların en büyüğüydü" dedi düşüncelere dalarak. "Bazıları Gwynedd'li Amairgin'in daha iyi olduğunu söylüyorlar. Keşke onların ikisini de dinleme fırsatım olsaydı."

"Kardeşim," diye araya girdi Ceinwyn, "şimdi Powys'de daha da büyük bir ozan olduğunu söylüyor. Çok genç bir adammış."

"Kim?" diye sordu Pyrlig, bir rakip çıkmış olmasının telaşıyla.

"Adı Taliesin" dedi Ceinwyn.

"Taliesin!" diye tekrarladı adı Guinevere beğeniyle, "anlamı parlayan alın."

"Hiç duymadım" dedi Pyrlig aksi bir ifadeyle.

"Saksonları yenince," dedim, "Taliensin'den bir zafer şarkısı isteyeceğim. Ve tabii senden de" diye aceleyle ekledim.

"Bir defasında Amairgin'i şarkı söylerken dinlemiştim" dedi Guinevere.

"Dinlediniz mi Hanımım?" diye sordu Pyrlig etkilenerek.

"Daha küçük bir çocuktum," dedi Guinevere, "ama boğuk uğultulu bir sesi olduğunu hatırlıyorum. Gözleri kocaman açılıyordu, derin bir nefes alıp sonra boğalar gibi bağırıyordu."

"Ah eski tarz" dedi Pyrlig baştan savarcasına. "Şimdilerde Hanımım, sesin gücünden çok kelimelerin armonisine değer veriyoruz."

"İkisini de önemsemelisiniz," dedi Guinevere, "bu Taliesin'in eski tarzın bir ustası olduğundan ve aynı zamanda ölçü konusunda da deneyimli olduğundan kuşkum yok, ama bir kalabalığı nasıl büyüleyebilirsin, onlara sadece akıllı bir ritim sunarak mı? İnsanların kanlarını damarlarında donduracaksın, onları ağlatacaksın, güldüreceksin."

"Herkes gürültü yapabilir Hanımım" dedi Pyrlig sanatını savunarak. "Ama ancak usta bir sanatçı sözcükleri armoniyle birleştirebilir."

"Armoninin inceliklerini anlayanlar," diye tartışmayı sürdürdü Guinevere, "usta sanatçılar olacak, böylece meslektaşları diğer şairleri etkilemek için daha da akıllı işler yapacaklar, ama sanatkârlar dışında sizin ne yaptığınız konusunda hiç kimsenin bir fikri olmayacak. Ozanlar, ozanlara şarkı söylecekler ve geri kalan bizler bu gürültünün ne olduğunu anlayamayacağız. Senin görevin Pyrlig halkın öykülerini canlı tutmak, bunun için de halktan kopamazsın."

"Bizim bayağılaşmamızı isteyemezsiniz Hanımım" dedi Pyrlig ve bundan hoşlanmadığını belli etmek için arpının at kılı tellerinden birine vurdu.

"Bayağılarla bayağı, akıllılarla akıllı olmanızı isterim" dedi Guinevere. "Dikkat et ikisini de aynı zamanda olmayın. Eğer sadece akıllı olursan halkın öykülerini unutursun ve sadece bayağı olursan o zaman hiçbir asil hanım veya Lord sana altın vermez."

"Belki sadece bayağı Lordlar" dedi Ceinwyn.

Guinevere bana baktı ve bana hakaret etmek üzere olduğunu anladı. Ama sonra kendisi ne yapacağını fark etti ve gülmeye başladı. "Eğer altınım olsaydı Pyrlig," dedi bunun yerine, "seni mükâfatlandırırdım, çok güzel şarkı söylüyorsun ama ne yazık ki altınım yok."

"Övgünüz benim için yeterli bir ödül Hanımım" dedi Pyrlig.

Guinevere'ın burada olması mızrakçılarımı şaşırtmıştı ve tüm gece boyunca küçük gruplar halinde gelerek onu seyrettiklerini gördüm. Guinevere onları görmezden geldi. Ceinwyn onu bir şaşkınlık göstermeden karşılamıştı ve Guinevere de şimdi yerde onun yanında yatan kızlarım Seren ve Morwenna'ya çok iyi davranacak kadar akıllıydı. Onlar da mızrakçılarım gibi, ünü görünüşü kadar etkileyici olan uzun boylu, kızıl saçlı kadından etkilenmişlerdi. Ve Guinevere sadece burada olmaktan mutluydu. Ziyafet salonumuzda masalarımız, iskemlelerimiz yoktu, sadece yere serili samanlar ve yün örtüler vardı. Ama o ocağın yanında otururken tüm salonu etkileyebiliyordu. Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı, kızıl saçları onu çarpıcı yapıyordu ve yeniden hür olmaktan duyduğu sevinç adeta bulaşıcıydı.

"Daha ne kadar serbest kalacak?" diye sordu Ceinwyn o gece geç saatlerde bana. Kendi odamızı Guinevere'a vermiştik ve salonda diğer adamlarımızla birlikteydik.

"Bilmiyorum."

"Peki, o halde ne biliyorsun?"

"Issa'yı bekleyeceğimizi ve sonra kuzeye gideceğimizi."

"Corinium'a?"

"Ben Cornium'a gideceğim, ama sen ve aileler Glevum'a gideceksiniz. Orada savaşa oldukça yakın olacaksınız ve en kötü ihtimalle kuzeye Gwent'e gidebilirsiniz."

Ertesi gün Issa hâlâ gelmeyince korkmaya başladım. Saksonlarla Corinium'a doğru bir yarış içindeydik ve daha geç kalırsak yarışı kaybedecektik. Eğer Saksonlar bizim savaşçı gruplarımızı ayrı ayrı ele geçirirlerse Dumnonia çürük bir ağaç gibi yıkılacaktı ve ülkedeki en güçlü birliklerden biri olan birliğim Issa ve Argante henüz gelmediğinden Dun Caric'te saplanıp kalmıştı.

Öğleye doğru endişem daha da arttı, zira doğuda ve güneyde ilk dumanları görüyorduk. Hiç kimse bu dumanlar hakkında bir şey söylemiyordu, ama bunların yanan sazların dumanı olduğunu biliyorduk. Saksonlar yakıp yıkarak geliyorlardı ve dumanlarını görebileceğimiz kadar yakınlardaydılar.

Güneye Issa'yı bulması için bir atlı gönderdim ve geri kalanlar Bataklık Yoluna doğru tarlalar içinden iki mil kadar ilerledik. Issa'yı burada beklemeyi sonra da Bataklık Yolunu izleyerek yirmibeş mil kadar kuzeydeki Aquae Sulis'e, sonra da otuz mil kadar daha uzaktaki Corinium'a yürümeyi planlıyordum. Elli beş millik bir yol. Üç günlük zor, eziyetli bir yol.

Yolun kenarındaki köstebek yığınlarıyla dolu tarlada bekledik. Yanımda yüzden fazla mızrakçı ve en azından bir o kadar da kadın, çocuk, köle ve hizmetkâr vardı. Atlarımız, katırlarımız ve köpeklerimiz vardı, hepimiz bekliyorduk. Seren, Morwenna ve diğer çocuklar yakındaki bir korulukta tarla laleleri topluyorlardı ve ben de yolun kırılmış taşları üzerinde bir yukarı bir aşağı gidip geliyordum. Yanımızdan sürekli olarak kaçkınlar geçiyorlardı, ama hiçbirinin, hatta Durnovari'dan gelenlerin dahi, Prenses Argante hakkında bir bilgisi yoktu. Bir rahip, Issa ve adamlarının kente geldiklerini gördüğünü, çünkü bazı mızrakçıların kalkanlarındaki beş köşeli yıldızı fark ettiğini söylüyordu, ama hâlâ kentte mi olduklarını yoksa kenti terk mi ettiklerini bilmiyordu. Tüm kaçkınların emin oldukları bir tek şey vardı, o da Saksonların geldiğiydi. Hiçbiri bir Sakson mızrakçısı görmüş olmasa da, Durnovaria'ya vardıklarını biliyorlardı. Hepsi, saatler

geçtikçe daha da artan dedikoduları duymuşlardı. Arthur'un öldüğü ya da Rheged'e kaçtığı, Cerdic'in ise burunlarından ateş fışkırtan atları ve demiri keteni keser gibi kesebilen sihirli baltaları olduğu söyleniyordu.

Guinevere avcılarımdan birinden bir yay almış yolun kenarındaki ölü bir ağaca ok atıyordu. İyi ok atıyordu, okları peş peşe çürümüş ağaç gövdesine saplıyordu. Ona iyi ok attığını söylediğimde yüzünü buruşturdu. "Becerimi kaybetmişim" dedi. "Yüz adımdan koşan bir geyiği vurabilirdim. Şimdi duran bir geyiği elli adımdan vurabileceğimden emin değilim." Ağaça saplanan okları çekip çıkarttı. "Ama bir fırsat doğarsa bir Saksonu vurabilirim sanırım." Yayı avcıya geri verdi. Avcı eğildi ve geri çekildi. "Eğer Saksonlar Durnovaria yakınlarındaysa," dedi Guinevere "ne yapacaklar şimdi?"

"Doğrudan bu yoldan ilerleyecekler" dedim.

"Daha Batı'ya gitmeyecekler mi?"

"Planlarımızı biliyorlardı" dedim ciddi bir sesle ve ona Mordred'in odasında bulduğum altın paraları anlattım. "Aelle Corinium'a doğru ilerliyor, diğerleri güneye gidiyorlar. Ve biz de Argante yüzünden burada saplanıp kaldık."

"Bırak gebersin" dedi Guinevere vahşice, sonra da omuz silkti. "Biliyorum yapamazsın bunu. Onu seviyor mu?"

"Bunu bilemeyeceğim Hanımım."

"Tabii ki bilirsin" dedi Guinevere sertçe. "Arthur mantıkla hükmedermiş rolü oynamayı çok sever, ama aslında ihtirasla yönetilmeye bayılır. Aşk için dünyayı alt üst edebilir."

"Son zamanlarda alt üst etmedi ama" dedim.

"Ama benim için yapmıştı" dedi alçak bir sesle, gurur duyarak. "Peki şimdi sen nereye gidiyorsun?"

Köstebek yığınlarının arasında otlayan atıma doğru yürümüştüm. "Güneye doğru gidiyorum" dedim.

"Öyleyse," dedi Guinevere, "seni de kaybedebiliriz."

Haklıydı ve haklı olduğunu biliyordum, ama içimdeki kızgınlık ve endişe artıyordu. Issa neden haber göndermemişti? Yanında en iyi elli adamım vardı ve şimdi onları yitirmiştim. Küfür ettim, otların arasında aşağı yukarı dolaşıp mızrakçılık oynayan zararsız bir oğlanı azarladım, çayır çiçeklerine tekme attım. "Biz kuzeye doğru yola çıkabiliriz," dedi Ceinwyn, kadın ve çocukları işaret ederek.

"Hayır," dedim. "Bir arada kalmalıyız." Güneye doğru baktım, ama yol üzerinde kuzeye doğru yürüyen zavallı kaçkınlardan başka kimse yoktu. Ailelerin çoğunun yanında değerli bir inek ve buzağı vardı. Yeni yılın buzağıları henüz yürümeyecek kadar ufaktılar. Yolun

kenarında terk edilen buzağılar bağrışıyorlardı. Kaçkınlardan bazıları tüccarlardı, mallarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Bir adam kağnısında çömlekçi toprağı dolu kapları taşıyordu, diğerleri deriler, çanak çömlek taşıyorlardı. Yanımızdan geçerken bize yan yan bakıyorlar ve Saksonları daha önce durduramadığımız için bizi suçluyorlardı.

Ormanda kır lalesi toplamaktan usanan Seren ve Morwenna koruluğun kenarında çalılar ve fidanlar arasında bir tavşan yuvası bulmuşlardı. Gelip görmesi için heyecanla Guinevere'ı çağırıyorlardı. Ellerine aldıkları tavşan yavrularının tüylerini okşuyorlardı. Ceinwyn onları seyrediyordu. "Kızların kalbini kazandı" dedi bana.

"Mızrakçılarımın da" dedim, doğruydu da. Daha bir kaç ay evvel ona fahişe diye küfredenler şimdi ona hayran hayran bakıyorlardı. Onların gözlerini kamaştırmaya karar vermişti ve Guinevere, sevimli olmayı aklına koyarsa gerçekten de gözleri kamaştırırdı. "Arthur, bundan sonra onu tekrar duvarlar arasına tıkmakta epey zorluk çekecek" dedim.

"Belki de bunun için onun serbest bırakılmasını istedi" dedi Ceinwyn. "Gerçekten onun öldürülmesini istemedi."

"Argante istiyor ama."

"Eminim istiyordur" diye onayladı Ceinwyn, sonra yanımda durarak güneye baktı, ama dosdoğru uzanan yolda mızrakçılarım hâlâ yoktu.

Akşamüstü Issa geldi. Elli mızrakçım, Durnovaria Sarayı'nın koruma birliği olan otuz mızrakçı ve Argante'nin kişisel muhafızı olan bir düzine Kara Kalkanlı ve en azından iki yüz kaçkın vardı yanında. Daha kötüsü, yanında öküzlerin çektiği altı tane araba vardı. Gecikmenin sebebi bu ağır arabalardı. Yüklenmiş bir öküz arabasının hızı yaşlı bir adamın yürüyüşü gibiydi ve Issa tüm arabaları salyongoz hızıyla yanında kuzeye getirmişti. "Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım. "Şimdi arabaları sürüklemenin zamanı değil."

"Biliyorum Lordum" dedi boynunu bükerek.

"Delirdin mi?" Kızmıştım. Onları karşılamak için ileri gitmiştim, atımı yolun kenarında çevirdim. "Boşuna zaman harcadın" diye bağırdım.

"Başka seçeneğim yoktu" diye itiraz etti.

"Elinde mızrağın var!" diye haykırdım. "Bu sana istediğini yapma hakkı veriyor."

Sadece omuz silkti ve en öndeki arabanın üstünde oturan Prenses Argante'yi işaret etti. Arabayı dört öküz çekiyordu ve sağrıları gün boyunca ilerlemeleri için batırılan sopalardan kan içindeydi. Şimdi başlarını eğmiş yolda bekleşiyorlardı.

"Arabalar buradan ileriye gitmeyecek!" diye bağırdım Argante'ye. "Bundan sonra ya yürürsün ya da atla gidersin!"

"Hayır!" diye itiraz etti Argante.

Attan indim ve arabalara baktım. Birinde Durnovaria sarayının bahçesini süsleyen Roma heykelleri vardı, bir diğerinde elbiseler, bir üçüncüsünde ise tencereler, bronz şamdanlar. "Şunları yoldan çekin" diye bağırdım kızgınlıkla.

"Hayır!" Argante oturduğu yerden inmiş bana doğru koşuyordu. "Arthur onları getirmemi emretti."

"Arthur'un Hanımım," dedim sinirimi bastırarak, "heykellere ihtiyacı yok."

"Onları da alacağız" diye bağırdı Argante, "yoksa ben de burada kalırım!"

"O zaman burada kalın Hanımım" dedim vahşice. "Çekin şunları kenara!" diye bağırdım sürücülere. "Haydi sallanmayın! Hemen yoldan çekilin!" Hywel'in Gazabı'nı çekmiştim ve yolun kenarına çekilmesi için en yakındaki öküzün omzuna batırdım.

"Gitmeyin!" diye bağırdı Argante sürücülere. Öküzlerden birinin boynuzuna yapışıp şaşırmış hayvanı tekrar yola çevirdi. "Bunları düşmanlara bırakmayacağım" diye bağırdı bana.

Guinevere yolun kenarında durmuş bizi seyrediyordu. Yüzünden sakin olduğu ve eğlendiği anlaşılıyordu. Şaşırmamak gerekir, zira Argante şımarık bir çocuk gibi davranıyordu. Argante'nin druidi Fergal, Prensesin yardımına koşmuş, tüm sihirli kazanlarının ve büyü için gerekli malzemesinin arabalardan birinde olduğunu söylüyordu. Sonra yeni aklına gelmiş gibi ekledi. "Ve hazine tabii."

"Ne hazinesi?" diye sordum.

"Arthur'un hazinesi" dedi Argante alaylı bir sesle sanki altınların varlığını ortaya koymakla tartışmayı kazanmış gibiydi. "Onları Coriniom'a götürmemizi istiyor." İkinci arabanın yanına gitti, ağır giysilerden bir kısmını kaldırdı ve onların altına saklanmış ağır bir tahta sandığa eliyle vurdu. "Dumnonia'nın altınları! Onları Saksonlara vermeyi mi düşünüyordun?"

"Kendimi ve sizi onlara vermektense, evet Hanımım" dedim ve Hywel'in Gazabı'yla öküzlerin koşumlarını kestim. Argante bana bağırdı, beni cezalandıracağına yemin etti ve hazinesini çalmakla suçladı beni. Ama sesimi çıkarmadan öküzlerin koşumlarını kesmeyi sürdürdüm ve sürücülere hayvanları serbest bırakmalarını söyledim.

"Dinleyin Hanımım," dedim, öküzlerin yürüyebileceğinden daha hızlı gitmek zorundayız." Uzaktaki dumanlara işarete ettim. "Bunlar Saksonlar! Birkaç saat içinde burada olacaklar."

"Arabaları bırakamayız" diye bağırdı. Gözlerinde yaşlar vardı. Bir kral n kızı olabilirdi, ama bu yaşa gelinceye kadar pek az şeyi olmuştu ve şimdi Dumnonia hükümdarıyla evlenince zengin olmuştu ve bu yeni zenginlikleri bırakmak istemiyordu. "Koşumları çözmeyin" diye bağırdı sürücülere, şaşırmış olan sürücüler durakladılar. Kılıcımla bir koşumu daha kestim, Argante beni yumruklamaya başladı, benim bir hırsız ve düşman olduğumu haykırıyordu.

Onu nazikçe ittim, ama uzaklaşmıyordu ve ben de fazla güç kullanmak istemiyordum. Şimdi bir kızgınlık krizine girmişti, küçük elleriyle beni yumrukluyor ve bana küfrediyordu. Uzaklaşmaya çalıştım, ama bana tükürüp yeniden vurmaya başladı ve sonra Kara Kalkanlılarını kendisine yardım etmeleri için çağırdı.

On iki adam tereddüt ettiler, ama Argante'nin babasının savaşçılarıydılar ve Argante'ye hizmet etmek için yemin etmişlerdi, mızraklarını eğip ilerlediler. Benim adamlarım ise hemen bana yardıma koştular. Kara Kalkanlılar kendilerinden kalabalık bir rakiple karşı karşıyaydılar, ama geri çekilmediler ve druidleri önlerinde tilki tüyleriyle örülmüş sakalı sallanarak ve saçlarına bağlanmış küçük kemik parçaları şıngırtılar çıkartarak, sıçrayıp duruyordu. Kara Kalkanlılara kutsanmış olduklarını ve ruhlarının altından ödüle gideceğini söylüyordu. "Öldürün onu!" diye bağırdı Argante koruyucu mızrakçılarına beni işaret ederek "Onu hemen şimdi öldürün!"

"Yeter!" diye bağırdı Guinevere sert bir sesle. Yolun ortasına doğru yürüdü, emredici bir tavırla Kara Kalkanlılara baktı. "Aptallaşmayın, mızraklarınızı indirin. Ölmek istiyorsanız yanınızda birkaç tane Sakson götürün, Dumnonialıları değil." Argante'ye döndü. "Gel buraya çocuk" dedi kızı kendisine doğru çekerek. Pelerinin ucuyla Argante'nin göz yaşlarını sildi. "Hazineyi kurtarmaya çalışmakla doğru olanı yaptın" dedi Argante'ye. "Ama Derfel de haklı. Eğer acele etmezsek Saksonlar bizi yakalayacaklar." Bana döndü. "Altını yanımıza almanın bir yolu var mı?" diye sordu.

"Hiçbir yolu yok" dedim kısaca ve yoktu da. Arabalara mızrakçılarımı koşsam dahi bizi yavaşlatacaktı arabalar.

"Altınlar benim!" diye bağırdı Argante.

"Şimdi Saksonların oldu" dedim ve Issa'ya arabaları kenara çekmesi ve öküzleri serbest bırakması için bağırdım.

Argante son bir çığlık daha attı. Ama Guinevere onu yakaladı ve kucakladı. "Bir Prensese yakışmıyor" dedi fısıldayarak. "Kalabalıkta kızgınlığını gösterme. Esrarlı davran hayatım ve erkeklerin ne düşündüğünü anlamalarına hiçbir zaman izin verme. Gücün gölgeler içinde, ama gün ışığında erkekler seni daima yeneceklerdir."

Argante'nin bu uzun boylu güzel kadının kim olduğu konusunda bir fikri yoktu ama, Issa ve adamları arabaları yoldan çıkarıp çayırlığa çekerlerken onun kendisini teskin etmesini bekledi. Kadınların istedikleri elbise ve pelerinleri almalarına izin verdim, ama kazanları, şamdanları bıraktık. Issa, beyaz keten üzerine yünle örülmüş siyah bir ayı olan Arthur'un savaş bayraklarından birini buldu. Saksonların eline düşmemesi için bunu yanımıza aldık. Ama altını yanımıza alamazdık. Sandıkları, yakındaki bir tarlanın su kanalına taşıdık ve altınları pis suyun içine attık. Saksonların onları hiçbir zaman bulamamaları için dua ettik.

Argante kirli suya altınlar atılırken son bir kez daha itiraz etti. "Altınlar benim!"

"Ve bir zamanlar da benimdi, çocuk" dedi Guinevere çok sakin bir sesle. "Ben onları kaybetmeme rağmen hayatta kaldım, şimdi de sen kalacaksın."

Argante birden geri çekildi ve uzun boylu kadına baktı. "Senin miydi?" diye sordu.

"Adımı söylemedim mi çocuğum?" dedi Guinevere alay ederek. "Ben Prenses Guinevere'ım."

Argante sadece bir çığlık attı ve Kara Kalkanlılarının durduğu tarafa doğru kaçtı. Homurdanıp Hywel'in Gazabı'nı kınına soktum.

Son altınlar da saklanana kadar bekledim. Guinevere eski giysilerinden birini bulmuştu. Hapishanede giydiği giysileri çıkartarak altın renkli yünden çevresi ayı postuyla çevrelenmiş giysiyi giymişti. "Onun altınıymış!" dedi bana kızgınlıkla.

"Yeni bir düşmanım var galiba" dedim. Bana bir lanet okuması için zorladığı druidiyle derin bir konuşmaya dalmış olan Argante'ye baktım.

"Eğer ortak bir düşmanımız varsa Derfel," dedi Guinevere gülümseyerek, "bu en azından bizi müttefik yapar. Bu hoşuma gitti."

"Teşekkür ederin Hanımım" dedim ve onun sadece kızlarımın ve mızrakçılarımın hayranlığını kazanmakla kalmadığını düşündüm.

Son altında çukura atıldıktan sonra adamlarım yola geri geldiler ve mızraklarını ve kalkanlarını aldılar. Güneş Severn Denizi üstünde son ışıklarını saçıyordu, batı ufkunu kızıl bir renge boyuyordu. Biz de, sonunda, savaşa doğru kuzeye yola çıkabildik.

***

Karanlık basmadan ancak bir kaç mil yol alabildik ve yoldan çıkarak bir sığınak aradık. Ama hiç olmaz ise Ynys Wydryn'in kuzeyindeki tepelere varabilmiştik. Terk edilmiş bir ziyafet salonunda, kuru-

tulmuş balık ve kurumuş ekmek yedik. Argante bizden uzakta oturuyordu, druidinin ve Kara Kalkanlılarının koruması altındaydı. Ceinwyn onu da konuşmamızın içine çekmek için birkaç girişimde bulunduysa da Argante konuşmayı reddetti ve onu surat asması için yalnız bıraktık.

Yemekten sonra Ceinwyn ve Guinevere ile salonun arkasındaki küçük bir tepenin üzerine yürüdük. Burada eski insanların iki mezar kümbeti vardı. Ölülerden af dileyerek kümbetin üstüne çıktım, Ceinwyn ve Guinevere de yanıma geldiler. Üçümüz güneye baktık. Altımızdaki vadi ay ışığının parlattığı elma çiçekleriyle pırıl pırıldı, ama ufukta yangınların pırıltısından başka bir şey yoktu. "Saksonlar hızlı ilerliyorlar" dedim.

Guinevere peleriniyle sıkıca örtündü. "Merlin nerede?" diye sordu.

"Kayboldu" dedim. Merlin'in İrlanda'da veya kuzeyde vahşi bölgelerde olduğuna dair söylentiler duymuştuk. Belki de Gwynedd'in kırlıklarındaydı. Başka bir dedikoduya göre ise ölmüştü. Nimue bir dağın yamaçındaki tüm ağaçları onun ölüm ateşi için kesmişti. Dedikodu bunlar, dedim kendi kendime, sadece dedikodu.

"Merlin'in nerede olduğunu kimse bilmiyor" dedi Ceinwyn alçak sesle. "Ama o bizim nerede olduğumuzu mutlaka biliyordur."

"Dua edelim ki biliyor olsun" dedi Guinevere dindar bir sesle ve ben de şimdi hangi Tanrıya veya Tanrıçaya dua etmekte olduğunu düşündüm. Hâlâ Isis'e mi tapıyordu? Yoksa eski Britanya Tanrılarına mı dönmüştü? Bunu düşünerek ürperdim, bu Tanrılar bizi çoktan terk etmişlerdi. Ölüm ateşleri Mai Dun tepesindeki alevlerdi ve intikamları da Dumnonia'yı yakıp yıkan Saksonlardı.

Gün ışıyınca tekrar yürümeye başladık. Gece bulutlar toplanmıştı ve ilk ışıklarla birlikte ince bir yağmur başlamıştı. Bataklık yolu kaçkınlarla doluydu, grubun önüne tüm öküz arabalarını ve hayvan sürülerini yolun kenarına çekmeleri emriyle mızrakçılarımı göndemiş olmama rağmen çok yavaş ilerliyorduk. Çocuklardan bir çoğu bize ayak uyduramıyorlardı ve silahlarımızı, mızraklarımızı ve yiyeceklerimizi taşıyan hayvanlara bindirilmişlerdi veya genç mızrakçıların omuzlarına oturmuşlardı. Argante benim atımdaydı. Guinevere ve Ceinwyn yürüyorlardı ve sırayla çocuklara hikâyeler anlatıyorlardı. Yağmur hızını arttırdı, tepelerden gri bir perde gibi üzerimize iniyor, Roma yolunun iki kenarındaki hendeklerden gürültüyle akıyordu.

Öğle vakti Aquae Sulis'e varmayı umut ediyordum, ama yorgun grubumuz şehrin olduğu vadiye ancak öğleden sonra geç saatlerde varabildi. Nehir, eski Roma köprüsünün taş ayaklarına takılıp kalan ağaçlar ve diğer sularla sürüklenen şeylerin oluşturduğu bir duvardan

dolayı yatağının iki kenarına taşmıştı. Şehirdeki yöneticilerin görevlerinden biri de köprünün ayaklarını böyle şeylerden temizlemekti, ama bu ihmal edilmişti, tıpkı şehir koruma duvarlarının bakımsız kaldığı gibi. Kent duvarları köprünün yüz adım kuzeyindeydi ve Aquae Sulis askeri bir garnizon ve kale kenti olmadığından hiçbir zaman güçlü olmamışlardı, ama şimdi bir engel dahi oluşturmuyorlardı. Taş ve toprak duvarların üzerindeki kütük koruma duvarları ya ev yapmak için ya da yakmak için sökülmüştü, toprak rampalar ise o kadar çökmüştü ki Saksonlar kente ellerini kollarını salayarak girebilirlerdi. Orada burada bazı kimselerin koruma duvarını onarmak için çabaladıklarını görüyordum ama bu savunma duvarlarını onarabilmek için beş yüz adamın en ez bir ay çalışması gerekirdi.

Kentin güney kapısından girdik ve kentin koruma duvarlarını onarmak için enerjisi olmaması ve köprünün ayaklarını temizlemek için çalışacak adam bulamamasına rağmen birilerinin kapının kemerindeki Roma Tanrıçası Minerva'nın maskesini kırmaya zamanı olduğunu gördüm. Maskenin olduğu yerde şimdi kırık dökük bir taş vardı ve üzerine bir Hıristiyan haçı kazılmıştı. "Burası bir Hıristiyan kenti mi?" diye sordu Ceinwyn.

"Neredeyse tüm kentler öyle artık" dedi benim yerime Guinevere.

Güzel bir kentti. Veya eskiden güzeldi, zaman içinde kiremit damlar çökmüştü ve yerine kalın sazlar konulmuştu. Bazı evler yıkılmış, şimdi tuğla ve taş yığınlarından ibarettiler. Ama yollar taş döşeliydi ve Minervanın muhteşem, yüksek sütunlu ve güzel damlı tapınağı zavallı evlerin üzerinde yükseliyordu. Öncülerim, kalabalıkla boğuşarak, kentin tam ortasındaki yükseltilmiş bir yerde olan tapınağa doğru yol açmaya çalışıyordu. Romalılar bu merkezdeki tapınak etrafına bir iç duvar yapmışlardı. Duvarın içinde Minerva'nın tapınağı ve kente ününü ve zenginliğini getiren bir hamam bulunuyordu. Romalılar hamamın üstünü kapatmışlardı ve hamamın suyunu sihirli bir sıcak su kaynağı sağlıyordu. Damdaki kiremitlerden bazıları düşmüştü ve bu deliklerden su buharı duman gibi havaya yükseliyordu. Kurşun su olukları çalınmış olan tapınak şimdi yağmur sularıyla kirlenmiş ve yosun tutmuştu. Girişteki duvar resimleri yer yer kabarmış ve solmuştu. Tüm bu yıkıntıya rağmen kentin iç tapınağının geniş avlusunda durup insanların böyle şeyler inşa edebildikleri ve barbar doğudan mızrakçıların geleceği korkusuyla yaşamadıkları bir dünyayı düşlemek mümkündü.

Soluk, heyecanlı, orta yaşlı bir adam olan Cildydd adındaki şehir yöneticisi, tapınaktan çıkarak bizi karşıladı. Makamını göstermek için bir Roma togası giymişti. Onu isyan günlerinden tanıyordum, kendisi

de Hıristiyan olmasına rağmen Aquae Sulis tapınağını ele geçiren çılgın fanatiklerden kaçmıştı. İsyandan sonra tekrar şehir yöneticiliğine getirilmişti, ama pek de yetkili olmadığını tahmin ettim. Elinde üzerinde bir sürü işaretler olan bir tahta bulunuyordu, muhtemelen şehirde topladığı, şimdi tapınağın avlusunda duran gönüllülerin sayısıydı bunlar. "Onarım çalışmaları sürüyor" dedi Cildydd, başka bir nezaket sözüne gerek duymazsızın. "Koruma duvarı için ağaç kesiyor adamlarım. Veya kesiyorlardı. Yağmur dursa birçok sorun çözümlenecek. Taşma sorunumuz da kalmayacak." Son cümlesini tereddüt ederek tamamlamıştı.

"Taşma mı?" diye sordum.

"Nehir yükselince Lordum," diye açıkladı. "Su eski Roma kanalizasyonundan içeri giriyor. Kentin alçak kısımlarını kapladı bile. Sadece su da değil sanırım. Kokuyu duyuyor musunuz?" Hafifçe burnunu çekti.

"Sorun," dedim, "köprünün kemerlerinin süprüntüyle dolmuş olması. Onları temizlemek senin görevindi. Koruma duvarlarını sağlam tutmak da senin görevindi." Bir ses çıkartmaksızın ağzını açıp kapattı. Sanki ne kadar becerikli olduğunu kanıtlamak ister gibi elindeki tahtayı göğsüne bastırdı, ama sadece umutsuzca gözlerini kırpıştırdı. "Neyse şimdi bunun önemi yok," diye devam ettim. "Bu şehir savunulamaz."

"Savunulamaz mı?" diye itiraz etti Cildydd. "Savunulamaz mı? Savunulmak zorunda. Şehri terk edemeyiz."

"Saksonlar gelirlerse," dedim gaddarca, "başka seçeneğiniz kalmayacak."

"Ama savunmak zorundayız Lordum," diye ısrar etti Cildydd.

"Neyle?" diye sordum.

"Adamlarınızla Lordum" dedi yağmurdan tapınağın geniş girişinin damı altına sığınmış olan adamlarımı işaret ederek.

"Olsa olsa," dedim, "savunma duvarının çeyrek millik bir bölümünü savunabiliriz, tabii savunma duvarından ne kaldıysa. Peki geri kalanı kim savunacak?"

"Şehir gönüllüleri tabiatıyla," dedi Cidydd tahtasıyla hamamın yanında bekleşen adamlara işaret ederek. Pek azının silahı vardı, ancak bir kaçında zırh bulunuyordu.

"Hiç Sakson saldırısı gördün mü?" diye sordum Cildydd'e. "İlk önce büyük savaş köpeklerini gönderirler ve onları takip ederek üç ayak büyüklüğündeki baltaları ve sekiz ayak uzunluktaki mızraklarıyla gelirler. Sarhoşturlar, çılgına dönerler ve kentteki kadınlardan ve

altından başka bir şey görmez gözleri. Gönüllülerin buna ne kadar dayanacaklarını düşünüyorsun?"

Cildydd gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ama bırakıp gidemeyiz" dedi zayıf bir sesle.

"Gönüllülerinin gerçek silahları var mı?" diye sordum yağmur altında bekleşen suratları asık adamları işaret ederek. Altmış kadar adamdan iki üç tanesinin mızrağı vardı, eski bir Roma kılıcı görüyordum. Geri kalanların çoğunun ellerinde yabalar veya baltalar vardı. Bazılarının bu basit silahları dahi yoktu. Ellerinde uçları ateşte sertleştirilmiş sopalar vardı.

"Bütün şehirde arıyoruz Lordum" dedi Cildydd. "Mızrak olmalı bir yerlerde."

"Mızraklı veya mızraksız," dedim sert bir sesle, "savaşırsanız öleceksiniz."

Cildydd ağzı açık bana baktı. "Peki ne yapacağız?" diye sordu sonunda.

"Glevum'a gidin" dedim.

"Peki ya şehir!" diye haykırdı, rengi bembeyaz olmuştu. "Tüccarlar, kuyumcular, kiliseler, hazineler." Şehir düşman eline geçerse felaket olacağını düşünerek sesi kesildi, ama Saksonlar gelirlerse şehrin düşmesi kaçınılmazdı. Aquae Sulis bir garnizon şehri değildi, sadece tepelerin çevrelediği bir çanak içindeki güzel bir şehirdi. Cildydd yağmur altında gözlerini kırpıştırdı. "Glevum," dedi, bize oraya kadar refakat edecek misiniz Lordum?"

Hayır diye başımı salladım. "Ben Corinium'a gidiyorum," dedim, "ama siz Glevum'a gideceksiniz." Bir an Argante, Guinevere, Ceinwyn ve aileleri onunla göndermeyi düşündüm, ama Cildydd'nin onları koruyabileceğine güvenemiyordum. Kadınları ve aileleri yanımda kuzeye götürürsem daha iyi olacağına karar verdim. Corinium'dan küçük bir birlik refakatinde onları Glevum'a gönderebilirdim.

Ama hiç olmazsa Argante'den kurtuldum. Cildydd'in şehri korumak konusundaki son umutlarını da vahşice söndürürken atlı bir birlik tapınak avlusuna girdi. Arthur'un adamlarıydı, ayılı bayrağını taşıyorlardı ve başlarında da kaçkın gruplarına durmadan küfreden Balin vardı. Beni görünce rahatladı, ama Guinevere'yi görünce şaşırdı. "Yanlış prensesi mi getirdin Derfel?" dedi yorgun atından inerken.

"Argante tapınakta" dedim başımla Argante'nin yağmurdan kaçmak için sığındığı binayı işaret ederek. Tüm gün boyunca benimle konuşmamıştı.

"Onu Arthur'a götürmem gerekiyor" dedi Balin. İri yarı, sakallı, alnında bir ayı dövmesi ve sol yanağında bir yara izi olan bir adamdı. Ona son haberleri sordum ve bildiği kadarıyla anlattı. Haberler iyi değildi. "Thames boyunca ilerliyor piçler" dedi. "Corinium'dan sadece üç günlük yürüyüş mesafesinde olduklarını düşünüyoruz. Cuneglas ve Oengus'dan henüz bir haber yok. Kaos Derfel, kaos." Birden ürperdi. "Bu koku da ne?"

"Kanalizasyonlar dolmuş" dedim

"Tüm Dumnonia'da da" dedi suratını asarak. "Acele etmeliyim" diye devam etti. "Arthur karısının dün değil evvelki gün Corinium'da olmasını istiyordu."

"Bana iletecek emirlerin var mı?" diye peşinden bağırdım, tapınağın basamaklarına doğru yürürken.

"Corinium'a git! Ve acele et! Ve Arthur'a gönderebildiğin kadar yiyecek maddesi gönder!" Son emri tapınağın bronz kapısından içeri girerken bağırarak söylemişti. Yanında altı tane yedek at getirmişti, Argante, hizmetçileri ve druidi Fergal'e yetecek kadar sadece. Bunun anlamı Argante'nin refakatçisi on iki Kara Kalkanlı benimle kalacaktı. Prenseslerinden kurtulmaktan en az benim kadar memnun olduklarını hissettim.

Balin akşamüstü geç saatte kuzeye doğru at sürdü. Ben de yola koyulmayı istiyordum, ama çocuklar yorgundu ve yağmur durmak bilmiyordu. Ceinwyn beni Aquae Sulis damları altında tüm gece dinlenirsek ve sabah dinlenmiş olarak yola çıkarsak daha fazla yol alabileceğimize ikna etti. Hamamın çevresine nöbetçiler yerleştirdim ve kadın ve çocukları sıcak su havuzunun yanına gönderdim. Sonra Issa'yı ve on iki adamı, gönüllüleri silahlandırmak için şehirde silah aramak üzere gönderdim. Bundan sonra da Cildydd'i çağırttım ve şehirde ne kadar yiyecek kaldığını sordum. "Hemen hemen hiç Lordum" diye ısrar etti, on altı araba dolusu hububat, kurutulmuş et ve tuzlanmış balığı kuzeye çoktan göndemiş olduğunu ileri sürüyordu.

"Halkın evlerini aradın mı? Kiliseleri?" diye sordum.

"Sadece hububat depolarını Lordum."

"O zaman daha ayrıntılı bir araştırma yapalım" diye önerdim ve karanlık basarken yedi araba dolusu değerli yiyecek maddesi topladık. Saat geç olmasına rağmen aynı akşam arabaları kuzeye doğru yola çıkarttım. Öküz arabaları yavaştı ve sabahı beklemek yerine karanlıkta yola çıkmaları daha iyi olacaktı.

Issa beni tapınağın avlusunda bekliyordu. Kentte yedi eski kılıç ve bir düzine domuz avı mızrağı bulabilmişti. Cildydd'in adamları da on beş mızrak daha bulmuşlardı, ama sekiz tanesi kırıktı. Issa'nın vere-

ceği bilgiler vardı. "Tapınakta saklı silahlar olduğu söyleniyor Lordum" dedi.

"Kim söylüyor?"

Issa, kanlı kasap önlüğü takmış olan sakallı genç bir adamı işaret etti. "İsyandan sonra tapınağa birçok mızrak saklandığını tahmin ediyor, ama rahip inkâr ediyor."

"Rahip nerede?"

"İçeride Lordum. Onu sorguladığımda bana defolmamı söyledi."

Tapınağın basamaklarını koşarak çıktım ve büyük kapıdan içeri girdim. Burası ilk önce Minerva ve Sulis'e adanmış bir tapınaktı. İlki bir Roma Tanrısı diğeri bir Britanya Tanrısıydı, ama pagan Tanrıları kovulmuşlardı ve onların yerine Hıristiyanlarınki getirilmişti. Son olarak bu tapınağa geldiğimde Minerva'nın bronzdan, etrafı çevrili bir heykeli vardı. Ama Hıristiyan isyanı sırasında heykel tahrip olumuştu ve şimdi sadece Tanrıçanın içi boş kafası vardı, o da Hıristiyan kurban taşının arkasında bir zafer işareti olarak bir sırığa geçirilmiş duruyordu.

Rahip bize doğru geldi. "Burası Tanrının evi!" diye kükredi. Kurban taşının önünde esrarlı bir şey kutluyordu. Çevresini ağlaşan kadınlar sarmıştı, ama ben içeri girince rahip ara verip bana dönmüştü. Genç bir adamdı. Dumnonia'da bela çıkartan ve Arthur'un başansız kalan isyanının yarası sürüp gitmesin diye yaşamasına izin verdiği rahiplerden biriydi. Ama bu rahip isyankârlığından hiçbir şey kaybetmemişti anlaşılan. "Tanrının evi!" diye bağırdı yeniden. "Ve onu kılıç ve mızraklarınızla kirletiyorsunuz! Lordunuzun evine silahla girer misiniz? O halde benim Lordumun evine nasıl girersiniz?"

"Bir hafta içinde," dedim, "burası Thunor tapınağı olacak ve çocuklarımızı senin durduğun yerde kurban edecekler. Mızraklar burada mı?"

"Hayır" dedi meydan okurcasına. Kurban taşının basamaklarını çıkmaya başlayınca kadınlar çığlık atıp kaçıştılar. Rahip bana doğru bir haç uzattı. "Tanrının adına," dedi, "ve Kutsal Oğlunun adına ve Kutsal Ruhun adına. Hayır!" Son sözü Hywel'in Gazabı'nı çekip elindeki haça vurunca söylemişti. Tahta parçası tapınağın mermer zemininde kayıp giderken kılıcımı sakallı gırtlağına dayadım. "Mızrakları bulmak için gerekirse bu tapınağı taş taş sökeceğim," dedim "ve senin aşağılık bedenini de buraya gömeceğim. Söyle şimdi neredeler?"

Rahip cesaretini kaybetti. Dumnonia tahtına bir Hıristiyanı geçirebilmek için yeni bir ayaklanma umuduyla toplanan mızraklar kurban taşının altındaki bir oyukta saklıydı. Oyuğun girişi gizlenmişti. Burası bir zamanlar Sulis'in tedavi edici gücündenden yararlanmak isteyen

insanların verdikleri hazinelerin saklandığı yerdi. Ama korkmuş olan rahip bize içi silah ve altın dolu oyuğa ulaşmak için zemin taşını nasıl kaldıracağımzı gösterdi. Altınları yerinde bıraktık, ama mızrakları Cildydd'in gönüllülerine dağıtmak için aldık. Altmış adamın gerçek bir savaşta bize bir yararı olacağını sanmıyordum, ama bir mızrakla silahlı bir adam uzaktan bir savaşçıya benzerdi ve Saksonların durakasamasına yardımcı olabilirlerdi. Gönüllülere sabah erken saatte yola çıkmak için hazır olmalarını ve yanlarına taşıyabilecekleri kadar yiyecek almalarına söyledim.

O gece tapınakta uyuduk. Kurban taşındaki Hıristiyan eşyalarını temizledim ve Minerva'nın başını gece bizi koruması için iki kandilin arasına yerleştirdim. Tavandan yağmur suları damlıyor ve mermer üzerinde birikintiler oluşturuyordu, ama sabaha karşı bir saatte yağmur durdu. Sabah gökyüzündeki bulutlar hızla açıldı ve doğudan serin bir rüzgâr esmeye başladı.

Güneş doğmadan şehri terk ettik. Şehrin gönüllülerinden ancak kırkı bizimleydi, geri kalanlar geceleyin ortadan kaybolmuşlardı. Ama altmış kendine güvenmeyen müttefik yerine şimdi elimizde kırk tane istekli adam vardı. Yolumuz temizlenmişti, çünkü asıl güvenli yerin Corinium değil Glevum olduğu dedikodusunu yaymıştım ve bundan dolayı da batı yolu insanlar ve davarlarla doluydu. Doğan güneşe karşı, doğuya doğru, Bataklık Yoluna gidiyorduk. Bataklık Yolu Roma mezarlarının arasından dimdik gidiyordu. Guinevere mezar taşlarının üzerindeki yazılardan bazılarını tercüme etti. Burada gömülü insanlar Yunanistan'da, Mısır'da, Roma'da doğmuşlardı. Roma lejyonlarının emekli askerleriydiler, Britanyalı kadınlarla evlenmişler ve Aquae Sulis'in şifalı sularının yakınında yerleşmişlerdi. Yosunlarla kaplı mezar taşlarında sahip oldukları uzun ömür için Minerva'ya veya Sulis'e şükranlarını sunuyorlardı. Bir saat sonra mezarlıktan çıktık, kuzeydeki yüksek tepeler nehir yatağının kenarındaki çayırlıklara daha da yaklaştıklarından vadi daralmıştı. Yolun, yakında, birden kuzeye döneceğini ve Aquae Sulis ile Corinium arasındaki tepelere doğru tırmanacağını biliyordum.

Vadinin en dar yerine vardığımızda öküz arabalarının sürücüleri koşarak geldiler. Aquae Sulis'i bir gün önce terk etmişlerdi, ama yavaş ilerlediklerinden arabalarla yolun kuzeye döndüğü noktaya kadar ancak gelebilmişlerdi ve şimdi de yiyecek maddeleri dolu değerli arabaları terk ederek geri gelmişlerdi. "Sais!" diye bağırdı adamlardan biri bize doğru koşarak. "Saisler orada!"

"Aptallar" diye mırıldandım ve sonra Issa'ya kaçan adamları durdurmasını emrettim. Guinevere'ın atıma binmesine izin vermiştim, ama şimdi attan indi ve ben ata binerek ileriye doğru sürdüm.

Yol yarım mil ileride kuzeye dönüyordu. Öküzler ve terk edilen arabalar tam dönemeçteydi, yanlarından geçerek yolun yükseldiği noktaya doğru gittim. İlk önce hiçbir şey göremedim. Sonra tepenin üstündeki ağaçların yanında bazı atlılar belirdi. Yarım mil kadar uzaktaydılar ve aydınlanan ufuk hattında görünüyorlardı, kalkanlarının ayrıntılarını göremedim, ama bunların Saksonlar değil, Britanyalılar olduğunu tahmin ettim, zira düşmanlarımızın fazla atlısı yoktu.

Atımı yamaca doğru sürdüm. Atlılardan hiçbiri kıpırdamadı. Sadece bana baktılar, ama daha sonra sağımda tepenin üstünde başka adamlar ortaya çıktılar. Bunlar mızrakçılardı ve taşıdıkları işaretler bana olabilecek en kötü şeyin olduğunu gösteriyordu.

Bayrakları paçavraya benzeyen şeylerle örtülü bir kafatasıydı ve Cerdic'in yüzülmüş insan derisiyle süslü kurt kafası bayrağını hatırladım. Bu adamlar Saksondu ve yolumuzu kesmişlerdi. Görünürde fazla mızrakçı yoktu, belki bir düzine atlı ve altmış, yetmiş yaya, ama yüksek tepeyi tutuyorlardı ve tepenin ardında daha kaç kişi olduğunu bilemiyordum. Atımı durdurdum ve mızrakçılara baktım. Güneşin ilk ışıklarının bazılarının elindeki geniş baltalarda yansıdığını gördüm bu kez. Sakson olmalıydılar. Ama nereden gelmişlerdi? Balin bana, Cerdic ve Aelle'in ikisinin de Thames boyunca ilerlediklerini söylemişti. Bu adamlar belki de geniş vadiden güneye gelmişlerdi, ama belki de Lancelot'a hizmet eden Cerdic'in mızrakçılarıydı. Kim olduklarının fazla önemi yoktu; önemli olan şey yolumuzu kapatmış olmalarıydı. Daha fazla düşman ortaya çıkmaya başladı, mızrakları ufuk hattında görülüyordu.

Atımı çevirdim ve Issa'nın en tecrübeli adamlarından bir bölümüyle yolun döndüğü noktada bir kalkan duvarı oluşturmakta olduğunu gördüm. "Saksonlar!" diye bağırdım ona. "Burada bir kalkan duvarı kurun!"

Issa uzaktaki mızrakçılara baktı. "Onlarla burada mı dövüşeceğiz Lordum?" diye sordu.

"Hayır." Bu kadar kötü bir yerde savaşmayı göze alamazdım. Yamaçtan yukarıya doğru tırmanarak gitmemiz gerekecekti ve arkada bıraktığımız ailelerimiz için endişe duyacaktık.

"Glevum yoluna mı gideceğiz?" diye öneride bulundu Issa.

Başımı hayır anlamında salladım. Glevum yolu kaçkınlarla doluydu, eğer ben Saksonların komutanı olsaydım sayıları az olan düşmanımı bu yolda kovalardım. Yürüyerek onlardan kaçamazdık, yolu-

muzu kaçkınlar kapatacaktı ve düşman komutanı da bu paniğe kapılmış kalabalığı kesip biçerek bize ulaşabilecekti. Saksonlar bizi takip etmeyebilirlerdi ve belki de etmezlerdi, şehri yağmalamayı tercih edebilirlerdi. Ama bu göze alamadığım bir riskti. Yüksek tepelere baktım, daha fazla duman gördüm. Onları saymak mümkün değildi, ama bunlar küçük bir savaşçı grubu değildi. Adamlarım bir kalkan duvarı oluşturuyorlardı, ama onlarla burada savaşamayacağımızı biliyordum. Saksonların daha fazla adamı vardı ve arazide tepeleri ellerinde tutuyorlardı. Burada savaşmak ölmek demekti.

Eyerin üstünde döndüm. Yarım mil uzaklıkta Bataklık Yolu'nun hemen kuzeyinde eski adamların korumalı yerlerinden biri vardı. Eski toprak yığma duvarlı – şimdi çoğu yok olmuştu – yüksek bir tepenin üstündeydi. Çimenlik siperleri işaret ettim: "Oraya gideceğiz," dedim.

"Oraya mı Lordum?" Issa şaşırmıştı.

"Onlardan kaçmaya çalışırsak," diye açıkladım, "bizi takip edecekler. Çocuklar hızlı hareket edemeyecekler ve piçler bizi kısa sürede yakalayacaklar. Bir kalkan duvarı oluşturmak zorunda kalacağız ve ailelerimizi ortaya alacağız. Son öleneniz kadınların ilk çığlıklarını duyacak. Saldırmakta tereddüt edecekleri bir yere gitmeliyiz. Sonunda bir karar vermek zorunda kalacaklar. Ya bizi kendi başımıza bırakıp kuzeye gidecekler, bu durumda onları takip edeceğiz veya burada savaşacaklar ve biz tepenin üzerinde olursak kazanma sanşımız daha fazla olacak. Daha fazla şansımız olacak," diye ekledim, "zira Culhwch bu tarafa gelecek. Birkaç gün içinde sayımız onlardan fazla olabilir."

"Yani Arthur'u terk ediyoruz" dedi Issa, buna şaşırmış gibiydi.

"Bir Sakson savaşçı grubunu Corinium'dan uzakta tutuyoruz" dedim. Ama seçimimden fazla mutlu değildim, zira Issa haklıydı. Arthur'u terk ediyordum, ama Ceinwyn ve kızlarımın hayatını riske edemezdim. Arthur'un düşündüğü tüm savaş planları altüst olmuştu. Culhwch güneyde bir yerlerde sıkışıp kalmıştı, ben Aquae Sulis'te sıkışmıştım, Cuneglas ve Oengus mac Airem millerce uzaklıkta bir yerlerdeydiler.

Silahlarımı ve zırhımı bulmak için geri gittim. Vücut zırhımı takacak zamanım yoktu, ama kurt kuyruklu miğferimi giydim ve en ağır mızrağımı ve kalkanımı aldım. Atı Guinevere'a vererek aileleri tepeye çıkartmasını söyledim ve sonra deneyimsiz adamlarıma ve şehir gönüllülerine yedi yiyecek arabasını çevirerek eski kaleye çıkartmalarını emrettim. "Nasıl yapacağınız beni ilgilendirmiyor," dedim onlara, "ama bu yiyecekler düşmanın eline geçmemeli. Gerekirse arabaları kendiniz çekin yukarıya." Argante'nin arabalarını terk edebilirim, ama

savaşta bir araba dolusu yiyecek altından daha değerliydi ve bunların düşmanın eline geçmemesi için her şeyi yapmaya kararlıydım. Gerekirse arabaları ve içindekileri yakacaktık, ama şimdi yiyecekleri kurtarmayı denemem gerekiyordu.

Issa'nın yanına geri döndüm ve kalkan duvarının ortasında yerimi aldım. Düşman safları gittikçe kalabalıklaşıyordu ve her an yokuş aşağıya çılgınca bir saldırı başlatmalarını bekliyordum. Sayıları bizden fazlaydı, ama hâlâ gelmiyorlardı. Tereddüt ettikleri her an ailelerimiz ve değerli yiyecek maddelerinin tepeye varabilmeleri için lehimize kazanılmış bir andı. Arabaların nereye vardıklarını görmek için sürekli olarak arkaya bakıyordum. Yamacın yarı yoluna geldiklerinde mızrakçılarıma geriye çekilmelerini emrettim.

Geri çekilmemiz Saksonları ilerlemeye teşvik etti. Meydan okuma çığlıklarıyla yokuş aşağıya saldırdılar. Ama saldırı için geç kalmışlardı Adamlarım yolu izleyerek geri çekildiler, tepelerden gelen bir derenin nehre doğru aktığı bir geçitten geçtiler. Şimdi biz hâkim tepelerdeydik, zirveye doğru yamaçtan tırmanıyorduk. Zirvedeki kaleye doğru yavaş yavaş çekiliyorduk. Adamlarım sırayı bozmadılar, kalkanlarını birbiri üstünde tutarak mızrakları hazır bekliyorlardı ve bu eğitimli olduklarının belirtisiydi. Bunu görünce Saksonlar bizi elli adım kala izlemekten vazgeçtiler. Bize meydan okuyarak ve küfür ederek beklemeyi tercih ettiler. Çıplak, saçlarını inek pisliğiyle dikleştirmiş, büyücülerinden biri, dans ederek bizi lanetlemek için bize doğru geliyordu. Bize domuz, korkak ve inek diye bağırdı ve ben onları sayma fırsatını buldum. Saldırı sıralarında yüz yetmiş adamları vardı, ama henüz yamaçtan aşağıya gelmekte olan başkaları da vardı. Ben onları sayarken Sakson savaş komutanları kalkan duvarının arkasında atlarının üstünde bizi saydılar. Şimdi bayraklarını daha açık olarak görebiliyordum: Cerdic'in kurt başına sarılmış insan derisiydi, ama Cerdic'in kendisi burada değildi. Bunlar Thames'den güneye gelen bir savaşçı birliği olmalıydı. Savaş birliği bizden kalabalıktı, ama komutanları bize saldırmayacak kadar akıllıydı. Bizi yenebileceklerini biliyorlardı ama yetmiş deneyimli mızrakçının kendilerine ne yapabileceğini de biliyordu. Bizi yoldan uzaklaştırmaları onlar için yeterliydi.

Yavaş yavaş tepenin zirvesine çekildik. Saksonlar bizi seyrettiler, ama sadece büyücüleri bizi izledi ve bir süre sonra o da ilgilenmez oldu. Bize doğru tükürerek dönüp uzaklaştı. Düşmanın çekingenliğine tezahürat ederek yanıt verdik, ama aslında saldırmamış olmalarından çok memnundum.

Yedi yiyecek arabasını eski toprak surların üzerinden aşırtarak, eğimli tepeye çıkartmamız bir saatimizi aldı. Zirve platosunu dolaştım ve fevkalade bir savunma mevzii olduğunu gördüm. Zirve platosu bir üçgendi ve üçgenin her kenarında yamaç dikleşiyordu. Saldıracaklar burada mızraklarımıza doğru zorlukla tırmanarak yaklaşacaklardı. Yamacın dikliğinin Sakson savaş birliğinin saldırmaktan alıkoyacağını umut ediyordum. Böylece birkaç gün içinde düşmanlar burayı terk edeceklerdi ve biz de kuzeye Corinium'a doğru yolumuza devam edebilecektik. Geç kalacaktık ve kuşku yok ki Arthur bana kızacaktı. Ama şimdilik Dumnonia'nın ordusunun bu kısmını güvene almıştım. İki yüzden fazla mızrakçımız vardı ve bir yığın kadın ve çocukla, yedi araba dolusu yiyeceği ve iki prensesi koruyorduk. Sığındığımız yer, derin nehir vadisinin üstünde çimenlik bir tepeydi. Gönüllülerden birini bulup ona bu tepenin adını sordum.

"Şehrin adıyla aynı Lordum" dedi, buraların adını öğrenmek istememe şaşırmıştı.

"Aquae Sulis mi?" diye sordum.

"Hayır Lordum, eski adı. Romalılar gelmeden önceki adı."

"Baddon" dedim.

"Ve bu tepede Mynydd Baddon Lordum" diye onayladı.

Baddon tepesi. Zaman içinde ozanlar tüm Britanya'da bu adı tekrarlayacaklardı. Binlerce ziyafet salonunda şarkıları söylenecek ve henüz doğmamış çocukların kanlarını ateşle dolduracaktı, ama o anda benim için bir anlamı yoktu. Sadece uygun bir yerdi, çimenlerle kaplı yığma toprak duvarlı bir eski bir kaleydi. İsteksizce de olsa iki bayrağımı diktiğim yerdi. Biri Ceinwyn'in yıldızını taşıyordu, diğeri Argante'nin arabalarından birinde bulup kurtardığımız Arthur'un ayılı bayrağıydı.

Böylece sabahın ilk ışıklarında, serin rüzgârda dalgalanıyorlardı. Ay ve yıldız Saksonlara meydan okuyordu.

Mynydd Baddon'da.

Saksonlar oldukça tedbirli yaklaşıyorlardı. Bizi ilk gördüklerinde saldırmamışlardı ve şimdi Mynydd Baddon'un zirvesinde güvenli olarak yerleştiğimizde de tepenin güney yamaçlarında oturup bizi seyretmeyi yeğ tutuyorlardı. Öğleden sonra büyük bir mızrakçı grubu Aquae Sulis'e doğru gitti, şehri ıssız bulacaklardı. Yanan sazların duman ve alevlerini göreceğimi düşünüyordum, ama bunları görmedim. Akşamüstüne doğru savaşçılar geri döndüler, yağmaladıkları eşyayı taşıyorlardı. Akşamın karanlığı vadinin derinliklerini karartmaya başladığında, biz Mynydd Badon'un zirvesinde hâlâ aydınlıktayken düşmanlarımızın kamp ateşleri aşağıda parıldamaya başladı.

Kuzeyimizdeki tepelik bölgede başka kamp ateşleri de yakıldı. Mynydd Baddon bu tepeler arasında kıyıdaki bir ada gibiydi ve bunlardan çimenlik bir bayırla ayrılıyordu. Bu bayırı gece karanlığından yararlanarak geçebileceğimizi düşündüm bir an için. Bayırın ardındaki yamacı tırmanır tepelerden Corinium'a doğru ilerleyebilirdik. Karanlık iyice basmadan Issa ve bir düzine adamımı yolu keşfetmeleri için gönderdim, ama geri gelerek bayırın ardındaki tepelerde atlı Sakson nöbetçileri olduğunu haber verdiler. Hâlâ kuzeye doğru kaçmayı denemeyi düşünüyordum, ama Sakson atlılarının bizi göreceklerini ve sabahın ilk ışıklarıyla tüm Sakson savaş birliğinin peşimize düşeceğini biliyordum. Tüm gece boyunca bu seçeneği düşündüm, ama sonra Mynydd Baddon'da kalmaya karar verdim.

Saksonlara muhteşem bir ordu gibi görünüyor olmalıydık. Şimdi emrim altında iki yüz altmış sekiz adam vardı ve düşmanlarımızın bunlardan en fazla yüz tanesinin birinci sınıf mızrakçı olduğunu bilmesi mümkün değildi. Geri kalanlardan kırkı şehrin gönüllüleri, otuz sekizi Caer Cadarn ve Durnovaria sarayını koruyan savaş deneyimli savaşçılardı. Bu otuzsekizinden pek çoğu şimdi yaşlanmış ve ağırlaşmışlardı. Yüz on tane mızrakçı henüz savaşa girmemiş genç mızrakçıydılar. Benim savaş deneyimli yetmiş mızrakçım ve Argante'nin on iki Kara Kalkanlısı Britanya'daki en iyi savaşçılar arasındaydılar.

Otuz sekiz deneyimli savaşçının yararlı olacaklarından, gençlerin kendilerini kanıtlayacaklarından kuşkum yoktu, ama bu hâlâ yüz on dört kadını ve yetmiş dokuz çocuğu korumak için yetersiz bir güçtü. Ama en azından yiyeceğimiz ve suyumuz boldu. Yedi dolu yiyecek arabamız vardı ve Mynydd Badon'un yamaçlarında üç kaynak bulunuyordu.

İlk gün gece karanlığı bastığında düşmanlarımızı saydık. Vadide üç yüz altmış Sakson vardı, kuzeydeki bölgede ise en azından seksen tane daha vardı. Bu bizi Mynydd Baddon'da tutmak için yeterliydi, ama muhtemelen saldırmak için yeterli değildi. Zirve platosunun üç kenarı üç yüz adım boyundaydı. Bizim az sayıdaki adamımızla korunması mümkün olmayan bir uzunluktu. Ama düşman saldırırsa geldiklerini uzaktan fark edip mızrakçıları savunma için değişik yerlere gönderebilirdim. İki veya üç yönden saldırsalar dahi savunabileceğimizi tahmin edebiliyordum. Saksonlar çok dik bir yamacı tırmanmak zorundaydılar, adamlarım ise dinlenmiş olacaklardı ama düşmanların sayısı artarsa o zaman yenileceğimizi biliyordum. Saksonların yiyecek aramaya çıkmış bir birlik olması ve Aquae Sulis'te ve nehir vadisinde ne bulurlarsa toplayıp kuzeye Aelle ve Cerdic'e katılmak üzere gitmeleri için dua ediyordum.

Ertesi sabah Saksonlar hâlâ, kamp ateşlerinin dumanlarının sabah sisine karıştığı vadideydiler. Sis kalkmaya başladığında kulübeler yapmak için ağaçları kestiklerini gördük, bu kalacakları anlamına geliyordu. Benim adamlarım ise tepenin yamaçlarında saldıran düşmanı saklayabilecek dikenli çalıları ve ağaç fidanlarını kesiyorlardı. Küçük ağaçları ve çalıları tepeye taşıdılar. Eski adamların toprak yığını duvarının üstüne basit bir savunma duvarı oluşturmak için bunları ekledi-ler. Elli kadar adamım kuzey yamaçta ateş için odun kesiyorlardı, odunları boşalttığımız bir öküz arabasıyla tepeye taşıdılar. Bu adamlar basit bir sığınak yapmak için yeterli miktarda kütük de getirmişlerdi. Bizim sığınağımızın damı Saksonlarınki gibi saz ve toprakla örtülü değildi, düzeltilmemiş ağaç kütüklerinin dört araba arasına uzatılmasıyla yapılmış ve üzeri ağaç dallarıyla örtülmüştü, ama kadınlar ve çocukları içine alabiliyordu.

İlk gece iki mızrakçımı kuzeye gönderdim. Her ikisi de deneyimsiz mızrakçılardı, ama kurnaz serserilerdi. Her ikisine de Corinium'a ulaşıp durumumuzu Arthur'a anlatmaları emrettim. Bize yardım edebileceğinden kuşkum vardı, ama hiç olmaz ise ne olduğunu bilecekti. Ertesi gün boyunca bu iki genç adamı yeniden görme korkusuyla yaşadım, esir olarak bir Sakson atlısının peşinde sürünürken görmekten korkuyordum onları, ama kayboldular. Sonradan ikisinin de Corinium'a varabildiklerini öğrendim.

Saksonlar kulübelerini yaptılar, biz de toprak duvarın üzerine biraz daha çalı çırpı yığdık. Düşmanlarımız bize yaklaşmadılar, biz de onlara meydan okumak için aşağıya inmedik. Zirve platosunu bölümlere ayırdım ve her birinde bir grup mızrakçıyı görevlendirdim. Küçük ordumun en iyileri olan yetmiş mızrakçımı düşmana bakan yamacı koruyorlardı. Gençleri iki gruba ayırdım, deneyimli savaşçılarımın iki yanına yerleştirdim. Tepenin kuzey yamacının savunmasını on iki Kara Kalkanlıya bıraktım. Bunları Caer Cadarn ve Dumnovaria'nın yaşlı mızrakçıları ve şehrin gönüllüleri destekleyeceklerdi. Kara Kalkanlıların komutanı Niall adında, yüzlerce hasat zamanı akınını görmüş, parmakları savaşçı yüzükleriyle dolu, yüzünde yara izleri olan, iri yarı bir savaşçıydı. Niall, kuzey duvarının üzerine kendi yapıverdiği bir savaş bayrağı asmıştı. Bu dalları koparılmış bir ağaç fidanının üzerine bağlanmış siyah bir kumaş paraçasından ibaretti, ama bu basit İrlanda bayrağında vahşi, gurur verici bir meydan okuma vardı.

Hâlâ kaçıp kurtulma umudum vardı. Saksonlar nehir vadisinde kulübelerini yapıyorlardı, ama kuzeye doğru yükselen kesim hâlâ ilgimi çekiyordu, ertesi günün akşamüstü, atımı Niall'ın bayrağı altında uzanan bölgeden bayırı aşarak karşı tepelere doğru sürdüm. Bulutların altında boşboş bataklık bir arazi uzanıyordu. Tepelerde odun kesmekte olan acemi gençlerin başına geçirdiğim deneyimli savaşçı Eachern atımın yanına geldi. Boş bataklık bölgesine baktığımı gördü ve aklımdan geçenleri tahmin etti. Yere tükürdü. "Piçler oradalar, oradalar" dedi.

"Emin misin?"

"Gelip gidiyorlar Lordum. Atlılar hep orada." Elinde bir balta vardı bununla batıya doğru, vadinin bataklığın yanında kuzey batıya doğru uzandığı tarafı işaret etti. Küçük vadide sık ağaçlıklar vardı, biz ancak yapraklı tepelerini görebiliyorduk ağaçların. "Bu ağaçlıkların arasında bir yol var" dedi Eachern. "Orada pusuya yatmış durumdalar."

"Yol Glevum'a doğru gidiyor herhalde" dedim.

"İlk önce Saksonlara doğru gidiyor Lordum" dedi Eachern. "Piçler oradalar. Oradalar. Baltalarının sesini duydum."

Bunun anlamı, vadideki patikanın kesilmiş ağaçlarla kapatılmış olduğuydu. Hâlâ düşünüyordum. Eğer yiyecekleri yakar ve ilerlememizi engelleyecek her şeyi arkamızda bırakırsak, Sakson çemberini kırıp Arthur'un ordusuna varabilirdik. Tüm gün boyunca vicdanım beni rahatsız etmişti, zira görevim Arthur'un yanında olmaktı ve Mynydd Baddon'da kaldığım sürece onun işi zorlaşacaktı. Gece karanlığında bataklığı geçip geçemeyeceğimizi düşündüm. Yarım ay vardı, yolu

aydınlatacak kadar ışık olacaktı ve hızla hareket edersek Saksonların savaş birliğinden kaçabilirdik. Bir avuç Sakson atlısı bizi durdurmaya çalışacaktı, ama mızrakçılarım bunların hesabını görebilirdi. Peki bataklığın ardında ne vardı? Zorlu bir bölge vardı mutlaka, yağan yağmurların taşırdığı akarsularla kesilmiş bir bölge. Benim bir yola ihtiyacım vardı, nehirlerin geçit yerlerinde köprülere ihtiyacım vardı. Hızlı gitmem gerekirdi, yoksa çocuklar arkada kalacaklardı, mızrakçılarım da onları korumak için yavaşlayacaklardı ve birden bire Saksonlar, bir koyun sürüsünden daha hızlı hareket eden kurtlar gibi üzerimize çullanacaklardı. Mynydd Baddon'dan kaçabileceğimi düşünebiliyordum, ama bizimle Corinium arasındaki bölgeyi, düşman kılıçlarına kurban olmadan nasıl geçebileceğimizi bilemiyordum.

Akşamüstü karar vermeme gerek kalmadı. Hâlâ Mynydd Baddon tepesinde olduğumuza inandırmak için ateşlerimizi yanar durumda bırakıp kuzeye doğru hızla gitmeyi düşünüyordum. Ama ikinci günün akşamüstü bir sürü Sakson daha geldi. Kuzeydoğudan Corinium tarafından geliyorlardı ve yüzlercesi geçmeyi düşündüğüm bataklık bölgesine yerleşti, buradan güneye dönerek odun kesen adamlarımı ağaçlık bölgeden çıkarttılar ve bayırdan doğru Mynydd Baddon'un arkasına vardılar. İşte şimdi tamamen kuşatılmıştık.

O gece Ceinwyn'le ateş başında oturdum. "Bu bana," dedim "Ynys Mon'daki o geceyi hatırlatıyor."

"Ben de onu düşünüyordum" dedi.

Bu Clyddno Eiddyn'nin kazanını bulduğumuz geceydi, kayalar arasında etrafımızda Diwrnach'ın adamları olduğu için sıkışıp kalmıştık. Hiçbirimiz yaşayacağımızı umut etmiyorduk. Ama Merlin ölüm uykusundan uyanmış ve benimle alay etmişti. "Kuşatıldık öyle mi?" diye sormuştu bana. "Sayımız çok az, öyle mi?" Her ikisinin de doğru olduğunu söylediğimde Merlin bana gülümsemişti "Ve sen kendine bir savaş lorduyum diyorsun öyle mi?" demişti.

"Bizi bir belanın içine düşürdün" dedi Ceinwyn Merlin'in söylediklerini tekrarlayarak, bunu hatırlayınca gülümsedi sonra iç geçirdi. "Eğer biz seninle olmasaydık," diye devam etti, ateş etrafındaki kadın ve çocukları işaret ederek, "ne yapardın?"

"Kuzeye giderdim. Orada savaş verirdim." Başımla bayırın ötesinde yanan Sakson ateşlerini işaret ederek, "Sonra kuzeye doğru yürümeye devam ederdim." Bunu yapabileceğimden pek emin değildim, zira böyle bir kaçış bayırdaki çarpışmada yaralanacak adamlarımı terk etmek anlamına gelirdi, ama geride kalanlar yanımızda kadın ve çocuklar olmaksızın Saksonların elinden sıyrılabilirdik.

"Belki de," dedi Ceinwyn, "Saksonlardan kadınlar ve çocukların güvenliği için teminat isteyebilirsin."

"Bunu kabul ederler" dedim. "Ve siz mızraklarımızın koruması dışına çıkar çıkmaz sizi yakalarlar, ırzınıza geçerler, öldürüler ve çocukları da esir ederler."

"Yani iyi bir fikir değil öyle mi?"

"Hayır, pek değil."

Başını omzuma dayadı, kucağına başını dayamış uyuyan Seren'i rahatsız etmemeye gayret ediyordu. "Ne kadar dayanabiliriz?" diye sordu Ceinwyn.

"Mynydd Baddon tepesinde yaşlanarak ölebilirim" dedim, "tabii eğer saldırmak üzere dört yüzden fazla adam göndermezlerse."

"Gönderirler mi peki?"

"Büyük olasılıkla hayır" diye yalan söyledim ve Ceinwyn yalan söylediğimi biliyordu. Tabii ki dört yüzden fazla adam göndereceklerdi. Savaşta düşmanın en korktuğunuz şeyi yaptığını öğrenmiştim ve bu düşman da mevcut tüm mızrakçılarını gönderecekti.

Ceinwyn bir süre sessiz kaldı. Uzaktaki Sakson kampında köpekler havladılar, sesleri gecenin sessizliğinde bize kadar ulaşıyordu. Bizim köpekler de havlamaya başladılar ve küçük Seren uykusunda kıpırdandı. Ceinwyn kızının saçlarını okşadı. "Eğer Arthur Corinium'daysa," diye alçak sesle sordu, "Saksonlar neden buraya geliyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Eninde sonunda ordularına katılmak için kuzeye gideceklerini mi düşünüyorsun?"

Bunu düşünmüştüm, ama daha fazla Saksonun gelmiş olması bende kuşku uyandırmıştı. Şimdi, Corinium'um çevresinden, tepelerden dolaşarak Glevum'da varmayı ve Arthur'u gerideki kuvvetlerini tehdit etmeyi düşünen büyük bir savaş grubuyla karşı karşıya kalacağımızı düşünmeye başlamıştım. Bu kadar çok Sakson'un Aquae Sulis vadisinde olması için başka bir neden düşünemiyordum. Ama bu da neden yollarına devam etmediklerini açıklamıyordu. Yollarına devam etmek yerine kendilerine barınaklar yapıyorlardı, bunun anlamı da bizi kuşatma altına almayı düşünüyor olmalarıydı. Bu durumda, diye düşündüm, Arthur'a yardım etmiş oluyorduk. Bir yığın düşmanı Corinium'dan uzakta tutuyorduk, ama eğer düşmanların sayısı konusundaki tahminlerimiz doğru ise Saksonlar bizi ve Arthur'u yenebilecekleri kadar adama sahiptiler.

İkimiz de sustuk. On iki Kara Kalkanlı şarkı söylemeye başlamışlardı ve şarkıları bitince adamlarım Illtydd'in bir savaş şarkısını söylediler. Ozanım Pyrlig şarkı söyleyen adamlara arpıyla eşlik etti. Oza-

nın kendisi deri bir göğüslük bulmuş ve bir mızrak ve kalkanla silahlanmıştı, ama savaş donanımı onun zayıf bedeninde tuhaf duruyordu. Hiçbir zaman arpını bırakıp mızrağına davranmasına gerek kalmamasını umdum. Çünkü o zaman son umutlar da kaybolmuş olacaktı. Tepenin üstüne tırmanan Saksonları hayal ettim, bu kadar çok kadın ve çocuk bulmaktan neşelenerek bağrışacaklardı. Sonra bu kötü hayali zihnimden sildim. Hayatta kalmalıydık, savunma duvarlarımızı korumalıydık ve kazanmalıydık.

Ertesi sabah gri bulutlarla örtülü gökyüzünün altında, batıdan esen ve zaman zaman yağmur serpintileri getiren bir rüzgârda savaş donanımımı kuşandım. Donanım ağırdı ve şimdiye kadar kasten kuşanmamıştım, ama Saksonlara takviye adamların gelmesi beni savaşmak zorunda kalacağımıza ikna etmişti ve adamlarımı yüreklendirmek için savaş donanımımı şimdi kuşanmaya karar vermiştim. İlk önce gömleğimin ve yünlü pantolunumun üstüne dizlerime kadar inen deri bir tünik giydim. Deri bir kılıç darbesini durduracak kadar kalındı, ama bir mızrak dürtüşünü durduramazdı. Tüniğin üzerine, kölelerimin parlattığı ve her küçük halkası parıl parıl parıldayan değerli, ağır Roma zırhını giydim. Zincir örme zırhımın eteklerinde, kol yenlerinde ve boynunda altın sıralar vardı. Pahalı bir zırhtı, Britanya'daki en değerli zırhlardan biriydi ve en şiddetli mızrak darbeleri dışında herşeyi durduracak biçimde yapılmıştı. Kalkan duvarının altından gelecek kılıç vuruşlarını durdurmak için dizlerime kadar çıkan çizmelerime bronz levhalar eklenmişti. Ellerimde, kollarımı korumak için, dirseklerime kadar uzun demir levhalarla güçlendirilmiş eldivenler vardı. Miğferimde gümüş ejderhalar birbirlerine dolanarak tepeye, kurt kuyruğunun takılı olduğu altın tepeliğe kadar uzanıyorlardı. Miğfer kulaklarıma kadar iniyordu ve madenden bir enselik ensemi koruyordu, gümüş işlemeli yanaklıklar yüzüme doğru kapanıyorlardı ve böylece düşman karşısında bir adam değil göz yerine kara delikler olan madenler içinde bir katil gibi görünüyordum. Büyük bir savaş lordunun değerli zırhıydı ve düşmanlara korku salmak için yapılmıştı. Zırhın üzerine Hywel'in Gazabı'nı kuşandım, boynuma bir atkı sardım ve en büyük savaş mızrağımı aldım. Sonra, böylece savaş için donanmış olarak kalkanımı sırtıma taktım ve Mynydd Baddon'un savunma duvarlarını dolaştım. Böylece adamlarından her biri ve düşmanlarımız beni görebiliyorlardı ve savaşçıların Lordunun dövüşün başlamasını beklediğini anlıyorlardı. Savunma hatlarımızın güney bölümünde dolaştım, düşmanlarımıza tepeden bakarak zırhımın ve deri tüniğin eteklerini kaldırarak tepeden aşağıya Saksonlara doğru işedim.

Guinevere'ın yakınlarda olduğunun farkında değildim ve onun orada olduğunu gülünce anladım. Gülmesi, düşmana yaptığım haka-

retin etkisini azalttı, zira utanmıştım. Elini kaldırarak özür dilememi engelledi. "Mükemmel görünüyorsun Derfel" dedi.

Miğferimin yanaklıklarını açtım. "Bu donanımı," dedim, "bir daha kuşanmamayı umut ediyordum Hanımım."

"Arthur gibi konuşuyorsun" dedi kuru bir sesle, sonra arkama dolanarak kalkanımda Ceinwyn'in yıldızını oluşturan dövülmüş gümüşlere baktı. "Hiçbir zaman anlamadım," dedi tekrar önüme geldiğinde, "çoğu zaman neden bir domuz çobanı gibi giyindiğini ve savaş donanımın içinde nasıl bu kadar harikulade göründüğünü."

"Ben bir domuz çobanı gibi görünmüyorum" diye itiraz ettim.

"Benim domuz çobanlarım gibi değilsin," dedi. "Zira domuz çobanı olsalar dahi etrafımda sefil insanlar görmeye dayanamam, bundan dolayı da onların daima düzgün giyinmelerini sağlardım."

"Geçen sene yıkanmıştım" diye ısrar ettim.

"Demek bu kadar kısa süre önce!" dedi etkilenmiş gibi yaparak. Bir avcı yayıyla sırtında ok dolu bir sadak taşıyordu. "Eğer gelirlerse," dedi, "içlerinden bazılarınının ruhunu Diğer Dünya'ya göndereceğim."

"Eğer gelirlerse," dedim, geleceklerini bildiğim halde, "göreceğiniz tek şey miğferler ve kalkanları olacaktır ve oklarınızı boşuna harcayacaksınız. Kalkan Duvarımızla çarpışmak için başlarını kaldırmalarını bekleyin ve sonra gözlerine nişan alın."

"Ben oklarımı boşuna harcamam Derfel" diye itiraz etti ciddi bir sesle.

İlk tehdit kuzeyden yeni gelmiş olan Saksonların Mynydd Baddon'u diğer tepelerden ayıran bayırda bir kalkan duvarı oluşturmaya başlamalarıydı. En fazla suyu olan kaynağımız bu sırttaydı ve belki de Saksonlar bunu kullanmamızı engellemeye çalışıyorlardı. Öğleden sonra burada bir kalkan duvarı oluşturdular. Niall onları savunma duvarının üzerinden seyrediyordu. "Seksen adam" dedi bana.

Issa'yı ve adamlarından elli tanesini kuzey savunma duvarına getirdim, yokuş yukarı saldıracak seksen Saksonu durdurmaya fazlasıyla yetecek kadar adam vardı. Ama kısa süre sonra Saksonların saldırmaya niyetlerinin olmadığı anlaşıldı. Bizi sırta çekerek orada eşit koşullarda çarpışmamızı sağlamaya çalışıyorlardı. Kuşku yok ki biz aşağıya iner inmez ağaçlıkların ardından başka Saksonlar fırlayacaktı ve bizi tuzağa düşüreceklerdi. "Burada duracaksınız!" dedim adamlarıma. "Aşağıya inmeyeceksiniz. Duracaksınız!"

Saksonlar bizimle alay ederek bağırdılar. İçlerinden bazıları birkaç kelime Britanyaca biliyordu. Bize kadın olduğumuzu, solucan olduğumuzu söylediler. Bazen küçük bir grup yamacın yarısına kadar tır-

manıp bizi aşağıya inmemiz için tahrik etmeye çalışıyordu, ama Niall, Issa ve ben adamlarımızı zaptettik. Bir Sakson büyücüsü ıslak çayır yamaçtan zıplayarak, büyüler okuyarak yaklaştı. Kurt postu pelerinin altında çıplaktı ve saçları inek pisliğiyle dikleştirilmişti. Lanetler yağdırdı, büyülü sözlerini söyledi bir avuç küçük kemiği kalkanlarımıza doğru fırlattı, ama hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık. Büyücü üç kere tükürdü, sonra koşarak bayırdan aşağıya indi. Bir Sakson şefi bizi teke tek savaşa çağırmaya başladı. İri yarı, karmakarışık yağlı, kirli sarı saçları süslü altın yakalığının üstüne dökülen bir adamdı. Sakalı siyah kurdelelerle örülmüştü, göğüslüğü demirdendi, kolçakları Roma bronz levhalarıyla süslüydü ve kalkanının üzerinde hırlayan bir kurt resmi vardı. Miğferinin iki tarafında boğa boynuzları takılıydı ve üzerine siyah kurdeleler sarılı bir kurt kafası vardı. Pazılarına ve baldırlarına siyah kürkten bantlar bağlamıştı, büyük ikiyüzlü bir balta taşıyordu, kemerinde uzun bir kılıç ve geniş namlulu Saksonlara adını veren kısa bir seax bıçak asılıydı. Bir süre Arthur'un aşağıya gelerek kendisiyle dövüşmesini istedi ve sonra bundan sıkılarak bana korkak, yüreksiz bir köle ve cüzzamlı bir orospunun çocuğu olduğumu bağırarak beni teke tek dövüşe çağırdı. Kendi dilinde konuştuğu için adamlarımdan hiçbiri ne dediğini anlamıyordu ve ben de söylediklerini bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim.

Öğleden sonra yağmur sona erdiğinde bizi aşağıya gelerek savaşmaya çağırmaktan usanan Saksonlar esir ettikleri üç çocuğu sırta getirdiler. Çocuklar çok küçüktü, en fazla beş altı yaşındaydılar ve gırtlaklarına hançerlerini dayamışlardı. "Aşağıya gel," diye bağırdı iri yarı Sakson şefi, "yoksa ölecekler."

Issa bana baktı. "Bırakın ben gideyim Lordum" diye yalvardı.

"Burası benim savunma duvarım" dedi Kara Kalkanlıların şefi Niall. "Ben o piçin hakkından geleyim."

"Burası benim tepem" dedim. Sadece burası benim tepem değildi, ayrıca bir savaşta teke tek dövüşü yapmak da benim görevimdi. Bir Kral seçilmiş savaşçısını gönderebilirdi, ama bir savaş lordunun kendi gidebileceği bir yere adamını göndermesi söz konusu olamazdı. Miğferimin yanaklıklarını kapadım. Eldivenli elimle Hywel'in Gazabı'nın kabazasındaki domuz kemiğine dokundum ve Ceinwyn'in broşunun yaptığı küçük kabartıyı hissedene kadar örme zincir zırhıma elimi bastırdım. Böylece kendimi güvene alıp kaba ağaç kütüklerinden yapılmış koruma duvarını iterek bayırdan aşağıya indim "Sen ve ben!" diye bağırdım iri yarı Saksona kendi dilinde "Ölümüne! Onlar için" dedim küçük çocuklara mızrağımla işaret ederek.

Saksonlar hiç olmaz ise bir Britanyalıyı aşağıya getirdiklerine memnun olup bağrıştılar. Çocukları da yanlarına alarak, meydanı bana ve şampiyonlarına bırakarak, geri çekildiler. İri yarı Sakson baltasını sol eline aldı ve gelinciklere tükürdü. "Dilimizi iyi konuşuyorsun domuz!" diyerek beni selamladı.

"Bir domuz dili olduğu içindir!" dedim.

Baltasını havaya fırlattı, balta dönerek yukarı çıkarken yüzü bulutları delmeye çalışan zayıf güneş ışığıyla parıldadı. Balta uzundu ve iki yüzlü başı ağırdı, ama adam baltayı kolaylıkla sapından yakaladı. Çoğu kimse böyle ağır bir silahı bırakın havaya atıp tutmayı, kısa bir süre dahi sallamayı zor bulurdu. Ama bu Sakson bunu kolay bir işmiş gibi yapıyordu. "Arthur gelerek benimle teke tek dövüşmeyi göze alamadı," dedi, "şimdi onun yerine seni öldüreceğim."

Arthur'dan söz etmesi beni şaşırttı, ama eğer düşmanlarımız Arthur'un Mynydd Baddon'da olduğunu düşünüyorlarsa onların yanlışını düzeltmek benim işim değildi. "Arthur'un fareleri öldürmekten daha önemli işleri var," dedim, "benden seni öldürmemi ve şişman gövdeni ayakların güneye bakacak şekilde gömmemi istedi. Böylece ebediyen yalnız başına ve acılar içinde dolaşıp Diğer Dünya'yı bulamayacaksın."

Adam tükürdü, "Şişlenmiş bir domuz gibi viyaklıyorsun." Bu hakaretler bir töreydi, aynen teke tek dövüşün töre olduğu gibi. Arthur ikisinden de hoşlanmazdı. Hakaretlerin boşuna nefes tüketmek olduğunu, teke tek dövüşün ise boşuna enerji harcamak olduğunu söylerdi. Ama benim düşmanın şampiyonuyla dövüşmeye bir itirazım yoktu. Böyle dövüşler bir amaca hizmet ederdi, zira ben adamı öldürebilirsem adamlarım büyük moral kazanacaklar ve Saksonlar da kötü bir işaret olarak göreceklerdi adamlarının ölümünü. İşin riski dövüşü kaybetmekti, ama o zamanlar ben kendine güvenen bir adamdım. Sakson benden en azından bir karış daha uzundu ve daha geniş omuzları vardı, ama hızlı davranamayacağını düşünüyordum. Kavgayı kazanmak için gücüne güvenen bir adama benziyordu, ben ise akıllı ve aynı zamanda güçlü olmakla övünüyordum. Bayırdan yukarıya baktım. Savunma duvarı şimdi adamlarla ve kadınlarla doluydu. Orada Ceinwyn'i göremedim, ama Guinevere silahlı adamların arasında dahi uzun boyu ve çekiciliğiyle belli oluyordu. "Bu senin orospun mu?" diye sordu Sakson bana baltasını o yöne tutarak. "Bu gece benim olacak, seni böcek seni." Bana iki adım daha yaklaştı, şimdi benden on, on iki adım uzaktaydı. Adamları kuzey yamaçtan onun için tezahürat yapıyorlardı, benim adamlarım ise savunma duvarının üzerinden beni teşvik için bağırıyorlardı.

"Eğer korkuyorsan," dedim, "işemen için sana zaman tanıyabilirim."

"Senin cesedine işeyeceğim" dedi ve bana tükürdü. Onu Hywel'in Gazabı'yla mı yoksa mızrakla mı haklamanın daha doğru olacağını düşündüm, sonra eğer mızrak temrenini zamanında çekemez ise mızrağın daha hızlı olacağına karar verdim. Kısa bir süre sonra saldıracağını, baltasını seyredenleri şaşırtan karmaşık daireler çizdirerek sallamasından anladım. Niyeti bana baltasıyla saldırmaktı. Kalkanıyla mızrağımı çelecek ve baltasını boynuma saplayacaktı. "Adım Wulfger," dedi törensel bir şekilde, "Cerdic'in halkının Sarnaed kabilesinin şefiyim ve bu topraklar benim olacak."

Sol kolumu kalkanımın halkalarından çıkarttım ve kalkanımı sağ koluma geçirdim mızrağımı sol elimde tarttım. Sağ kolumu kalkanımın halkalarından geçirmeden sadece tahta tutamağını güçle kavradım. Sanaed'li Wulfger solaktı ve eğer kalkanımı sağ tarafıma geçirmemiş olsaydım bana korumasız yanımdan saldıracaktı. Mızrağımla sol elimle pek o kadar iyi değildim ama bu kavgayı kısa zamanda bitirmeyi düşünüyordum. "Benim adım," dedim aynı törensel edayla "Derfel, Aenglishlerin Kralı Aelle'in oğlu. Ve Lioffa'nın suratındaki yara izini bırakan adam da benim."

Onu ürkütmek için söylemiştim bunları, ürktüyse bile bunu gösterecek bir tepki vermedi. Bunun yerine bir bağırtıyla saldırdı, adamları kulakları sağır edecek biçimde bağrıştılar. Wulfger'ın baltası havada vınlıyordu ve kalkanı mızrağımı çelmek için vaziyet almıştı, bir boğa gibi saldırıyordu. Ama ben kendi kalkanımı onun suratına fırlattım. Yanlamasına fırlattığım kalkanım çevresi demir kenarlı ağır bir disk gibi suratına doğru uçuyordu.

Suratına doğru gelen ağır kalkanı birden karşısında görünce kalkanını yukarıya kaldırdı, bunu yaparken ağır baltasını hızla sallamasını durdurdu. Kalkanımın onun kalkanına çarptığını duydum, ama ben çoktan tek dizimin üztüne çökmüş mızrağımı alçaktan temreni yukarıya gelecek şekilde tutuyordum. Sarnaedli Wulfger kalkanımı aniden çelebilmişti, ama hızla ileri hareketini zamanında durduramadı ve kalkanını zamanında aşağıya indiremedi ve uzun, ağır keskin temrene saplandı. Karnına, demir göğüslüğünün hemen altına, sadece kalın deri yeleğin koruduğu yere nişan almıştım. Mızrağımın temreni bu deriyi keten bir kumaşı delen iğne kolaylığıyla deldi. Mızrak deri zırhı, adamın derisini kaslarını ve etini delerek karnına saplandığında ayağa kalktım, mızrağımı döndürdüm baltanın düşmekte olduğunu görerek kendi savaş naramı attım. Tekrar mızrağımı ittim ve mızrak karnına saplanmış durumdayken yaprak biçimindeki mızrak temrenini bir kez

daha çevirdim ve Sarnaedli Wulfger bana bakarken ağzını açtı ve gözlerine dehşeti gördüm. Baltasını kaldırmaya çalıştı ama sadece karnındaki sonsuz acı vardı, bacaklarında güç kalmamıştı, sonra sarsıldı, soluk aldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Mızrağımı bırakarak Hywel'in Gazabı'nı çektim. "Sarnaedli Wulfger burası bizim memleketimiz," dedim adamlarının da duyacağı kadar yüksek sesle, "ve bizim memleketimiz olarak kalacak." Kılıcımı bir kez salladım, öyle hızlı salladım ki kılıç ensesindeki saçları doğrayarak kemiğine kadar kesti.

Yere düşerken ölmüştü, bir anda ölmüştü.

Mızrağımın gönderini yakaladım, ayağımı Wulfger'ın karnına dayayarak mızrağımı dışarı çektim. Sonra eğilip miğferinin tepesindeki kurt başını aldım. Sararmış kafatasını düşmanlarımıza doğru tuttum sonra yere atarak ayağımla ezdim. Adamın altın boyunluğunu çıkardım, kalkanını, baltasını, bıçağını aldım ve bunları adamlarına doğru salladım. Ses çıkartmadan beni seyrediyorlardı. Sonunda eğilerek Tanrım Mithras'ın resimleriyle süslü ağır bronz kolçaklarını çözdüm.

Ganimetlerimle ayağa kalktım. "Çocukları gönderin!" diye bağırdım Saksonlara.

"Gel de al!" diye bağırdı içlerinden biri ve çabuk bir vuruşla çocuğun gırtlağını kesti. Diğer iki çocuk çığlık attılar, ama sonra onları öldürdüler ve Saksonlar onların cesetlerine tükürdüler. Bir an için adamlarımın kontrollerini kaybedip bayırdan aşağıya saldıracaklarından korktum, ama Issa ve Niall onları savunma duvarında tuttular. Wulfger'in cesedine tükürdüm, düşmanlara doğru hırladım ve ganimetlerimle birlikte tepeye tırmandım.

Wulfger'in kalkanını gönüllülerden birine, bıçağını Niall'e ve baltasını Issa'ya verdim . "Bunu savaşta kullanma," dedim. "ama bununla odun kesebilirsin."

Altın boyunluğu Ceinwyn'e götürdüm, ama başını sallayarak reddetti. "Ölü insanların altınlarından hoşlanmam" dedi. Kızlarıma sarılmıştı ve ağladığını görebiliyordum. Ceinwyn duygularını belli eden bir insan değildi. Daha çocukken ürkütücü babasının sevgisini kazanabilmek için neşeli olmak gerektiğini öğrenmişti ve neşeli olma alışkanlığı ruhuna işlemişti, ama şimdi üzüntüsünü saklayamıyordu. "Ölebilirdin" dedi. Söyleyecek bir şeyim olmadığından yanında yere çömeldim, bir avuç çimen kaparak Hywel'in Gazabı'ndaki kanları temizlemeye başladım. Ceinwyn suratını asarak bana baktı. "O çocukları öldürdüler mi?"

"Evet," dedim.

"Kimdi o çocuklar?"

Omuz silktim. "Kim bilir? Bir baskında esir edilen çocuklar herhalde."

Ceinwyn iç geçirdi ve Morwenna'nın açık renkli saçlarını okşadı. "Dövüşmen gerekiyor muydu?"

"Issa'yı göndermemi mi tercih ederdin?"

"Hayır" dedi olanları kabullenerek.

"Öyleyse dövüşmek zorundaydım" dedim, aslına bakılırsa dövüşmekten zevk almıştım. Sadece aptallar savaş isterler, ama bir savaş başladığında gönülsüzce savaşamazsınız. Hatta savaşta pişmanlıkla da dövüşülemez, savaşta düşmanı yenmenin vahşi zevkiyle dövüşülmelidir. İşte bu vahşi zevk, ozanlarımıza aşk ve savaş hakkındaki en güzel şarkılarını bestelemek için ilham veriyor. Biz savaşçılar kendimizi aşka kaptırdığımız gibi savaş için hazırlanıyoruz. En gözalıcı biçimde giyiniyoruz, altınlarımızı takıyoruz, gümüş kakmalı miğferlerimize tepelikler yapıyoruz, şişinerek geziniyoruz, yüksekten atıyoruz ve insanları yok eden kılıç namluları bize yaklaşınca damarlarımızda Tanrıların kanının dolaştığını hissediyoruz. İnsanlar barışı sevmeliler, ama tüm yürekleriyle savaşmadıkları takdirde de barışa ulaşmaları mümkün değil.

"Sen ölseydin ne yapardık?" diye sordu Ceinwyn, Wulfger'ın kolçaklarını takarken.

"Beni yakardın aşkım," dedim, "ve ruhumu Dian'ın yanına yollardın." Onu öptüm ve altın boyunluğu Guinevere'a götürdüm. Guinevere armağanı çok beğendi. Mücevheratını kaybetmişti ve ağır Sakson işçiliğinden pek hoşlanmasa da boyunluğu boynuna taktı.

"Dövüşten çok hoşlandım" dedi altın boyunluğun yerine yerleştirirken. "Bana Sakson dilini öğretmeni istiyorum Derfel."

"Olur."

"Küfürleri öğret. Onlara hakaret etmek istiyorum." Güldü. "Kaba küfürler Derfel, bildiğin en kaba küfürleri öğret."

Guinevere'ın istediğinden çok hakaret edebileceği Sakson olacaktı, zira vadiye hâlâ mızrakçılar gelmeye devam ediyorlardı. Güney taraftaki adamlarım beni çağırdılar, iki bayrağımız arasındaki savunma rampasının üstüne çıktım, doğudaki tepelerden iki koldan mızrakçıların nehir kenarındaki çayırlıklara inmekte olduklarını gördüm. "Biraz önce gelmeye başladılar" dedi Eachern. "Daha çok adam gelecek gibime geliyor."

Gerçekten de öyleydi. Bu dövüşmeye gelen bir savaşçı grubu değildi, bir orduydu yürüyüşe geçmiş büyük bir halktı. Erkekler, kadınlar, hayvanlar, çocuklar, tepelerden Aquae Sulis Vadisi'ne akın ediyorlardı. Mızrakçılar uzun sıralar halinde yürüyorlardı, sıralar arasında

hayvan sürüleri, kadın ve çocuklardan oluşan kafileler vardı. Atlılar yürüyüş kolunun iki yanında yürüyorlardı ve Sakson Krallarının gelişini haber veren bayrakların altında da başka bir sürü atlı vardı. Bu bir ordu değildi, bu iki orduydu, Cerdic ve Aelle'in kuvvetlerinin hepsiydi Thames Vadisi'nde Arthur'un karşısına çıkmaktansa buraya benim karşıma geliyorlardı ve mızraklarının temrenleri saman yolundaki yıldızlardan daha çoktu.

Onların gelişini bir saate yakın seyrettim. Eachern'in hakkı vardı. Sonu gelmek bilmiyordu. Hywel'in Gazabı'nın kabazasındaki kemiklere dokundum ve her zamankinden daha fazla emin olarak sonumuzun geldiğini düşündüm.

***

O gece Sakson ateşleri sanki samanyolu Aquae Sulis Vadisi'ne düşmüş gibi çoktu. Kamp ateşlerinin parıltıları güneye ve batıya Thames Vadisi'ni izleyerek çok uzaklara kadar gidiyordu. Doğudaki tepelerde de, Sakson artçılarının konakladığı yüksek tepelerde de başka ateşler vardı. Şafakla birlikte bunlar da vadiye indiler.

Sıcak bir günün habercisi olmasına rağmen serin bir sabahtı. Şafakta, vadi hâlâ karanlık içinde olmasına rağmen Sakson ateşlerinin dumanı nehrin sisiyle birleşiyordu. Mynydd Baddon korkunç bir gri denizin ortasında aydınlatılmış bir gemi gibi yükseliyordu. İyi uyuyamamıştım, çünkü kadınlardan biri gece çocuğunu doğurmuştu ve çığlıkları uykumu bölmüştü. Çocuk ölü doğmuştu. Ceinwyn bana çocuğun doğması için hâlâ birkaç ay olduğunu söyledi. "Bunun kötüye işaret olduğunu düşünüyorlar" dedi Ceinwyn.

Ve belki de öyleydi, diye düşündüm, ama bunu itiraf edemezdim. Bunun yerine kendimden eminmişim gibi davrandım. "Tanrılar bizi terk etmeyeceklerdir" dedim.

"Doğum yapan Terfa'ydı" dedi Ceinwyn çığlıkları gece uykumu bölen kadının adını vererek. "Bu ilk çocuğu olacaktı. Bir erkek bebekti. Küçüktü." Duraksadı, sonra bana üzüntülü bir şekilde gülümsedi. "Derfel Tanrıların bizi Samain'de terk ettiklerinden korkuyorlar."

Bana benim korktuğum şeyi söylüyordu, ama yine bunu itiraf etmeye cesaret edemedim. "Buna inanıyor musun?" diye sordum.

"İnanmak istemiyorum" dedi. Bir süre düşündü, bana bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki güneydeki siperlerden beni çağırmak için bağırdılar. Yerimden kıpırdamadım ve yeniden bağırdılar. Ceinwyn koluma dokundu. "Git" dedi.

Güney siperlerine koştum. Burada gecenin son nöbetini tutan Issa'yı buldum, vadinin dumanlı gölgelerine bakan. "Piçlerden bir düzineye yakını" dedi.

"Nerede?"

"Şu sırtı görüyor musunuz?" Çıplak yamaçta, çiçek açmış bazı çalılıkların oluşturduğu duvarın olduğu yerdeki yamacın bitip, vadinin ekilmiş topraklarının başladığı yeri göstererek. "Oradalar. Buğday tarlalarını geçtiklerini gördük."

"Sadece bizi gözlüyorlar" dedim aksi bir sesle, böyle basit bir şey için beni Ceinwyn'den ayırarak çağırdığı için.

"Bilemiyorum Lordum. Tuhaf bir şey var hallerinde. Bakın!" Tekrar işaret etti ve bir grup mızrakçının çalılıkların arasından çıktıklarını gördüm. Çalı duvarının bizden yana olan tarafında durdular ve bize bakmak yerine arkalarını gözlüyorlarmış gibi bir halleri vardı. Birkaç dakika duraksadılar ve birden bize doğru koşmaya başladılar. "Kaçaklar mı?" diye sordu Issa. "Olamaz."

Ve gerçekten de insanların büyük Sakson ordusundan kaçarak bizim kuşatma altındaki küçük grubumuza katılmaları çok tuhaf olurdu, ama Issa haklıydı, on bir adam yamacın yarısına geldiklerinde, özenle kalkanlarını ters çevirdiler. Sakson nöbetçileri sonunda kaçakları görmüşlerdi ve şimdi peşlerine düşmüşlerdi. Ama on bir adam bize güven içinde ulaşacak kadar uzaktaydılar. "Buraya geldiklerinde benim yanıma getir" dedim Issa'ya ve sonra tepenin ortasına giderek burada zincir örme zırhımı giydim ve Hywel'in Gazabı'nı kuşandım. "Kaçaklar" dedim Ceinwyn'e.

Issa on bir adamı çayırlıktan bana doğru getirdi. İlk önce kalkanlarını tanıdım, bunlar Lancelot'un pençelerinde bir balık tutan deniz şahiniydi. Sonra Lancelot'un yeğeni ve seçilmiş savaşçısı Bors'u tanıdım. Beni görünce ürkek bir şekilde gülümsedi, ama benim gülümsediğimi görünce rahatladı. "Lord Derfel" diye selamladı beni. Geniş yüzü yamacı tırmanmaktan kıpkırmızıydı ve soluk soluğa kalmıştı.

"Lord Bors" dedim resmi bir şekilde ve onu kucakladım.

"Eğer öleceksem," dedi, "kendi tarafımda ölmeyi yeğlerim." Mızrakçılarının adlarını söyledi, bunların hepsi Lancelot'un hizmetindeki Britanyalılardı ve Saksonlar için mızraklarını taşımaktan nefret ediyorlardı. Ceinwyn'i eğilerek selamladılar. Oturdular, onlara ekmekle bal birası ve tuzlu et verildi. Lancelot'un Cerdic ve Aelle'e katılmak için kuzeye yürüdüğünü ve şimdi tüm Sakson kuvvetlerinin altımızdaki vadide toplanmış olduklarını söylediler. "Belki iki binden fazla adamları var" dedi Bors.

"Benim üç yüzden az adamım var."

Bors yüzünü buruşturdu. "Ama Arthur burada değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Bors ağzı yemek dolu bir halde şaşkınlıkla bana baktı. "Burada değil mi?" diye sordu yeniden.

"Bildiğim kadarıyla kuzeyde bir yerlerde."

Ağzındaki lokmayı yuttu ve sonra bıyık altından küfretti. "Peki burada kimler var?" diye sordu.

"Sadece ben" dedim tepeyi işaret ederek. "Ve gördüğün kadarız."

Bal birası boynuzunu kafasına dikti ve uzun uzun içti. "O halde öleceğiz sanırım" dedi ciddi bir sesle.

Arthur'un Mynydd Baddon'da olduğunu sanmıştı. Bors, aslında Cerdic ve Aelle'in Arthur'un tepede olduğunu sandıklarını söylüyordu. Bunun için Thames'den güneye doğru Aquae Sulis'e gelmişlerdi. Bizi bu tepeye doğru süren Saksonlar Mynydd Baddon'un tepesinde Arthur'un bayrağını görmüşlerdi ve bunun haberini Thames'in yukarı bölümlerinde Arthur'u arayan Sakson krallarına göndermişlerdi. "Piçler savaş planlarınızı biliyorlar," diye beni uyardı Bors "ve Arthur'un Corinium civarında savaşmak istediğini biliyorlar, ama onu oralarda bulamadılar. Yapmak istedikleri Derfel, Cuneglas ona ulaşamadan Arthur'u bulmak. Arthur'u öldürürlerse Britanya'nın geri kalanının cesaretinin kırılacağını düşünüyorlar." Ama Arthur, akıllı Arthur, Cerdic ve Aelle'e yakalanmamıştı ve sonra Sakson Kralları Aquae Sulis civarında bir tepede bayrağının dikildiğini duymuşlardı ve böylece tüm güçlerini güneye doğru sevketmişler ve Lancelot'un kuvvetlerinin de kendilerine katılması için emir göndermişlerdi.

"Culhwch'ten haber var mı?" diye sordum Bors'a.

"Oralarda bir yerlerde" dedi Bors belirsiz bir şekilde elini güneye doğru uzatarak. "Onu hiçbir zaman bulamadık." Birden irikildi, arkama dönüp baktığımda Guinevere'ın bizi seyrettiğini gördüm. Hapishanede giydiği basit elbiseyi çıkartmıştı ve şimdi deri bir gömlek, yünlü bir pantalon ve uzun çizmeler giymişti. Ava gitmek için giydiği erkek elbiseleriydi bunlar. Sonradan bu elbiseleri Aquae Sulis'te bulduğunu öğrendim, kalitesiz olmalarına rağmen bunların içinde şıktı. Boynunda Sakson altınını taşıyordu, elinde bir avcı yayı vardı ve belinde kısa bir bıçak takılıydı.

"Lord Bors" diye soğuk bir şekilde selamladı eski sevgilisinin seçilmiş savaşçısını.

"Hanımım" Bors ayağa kaldı ve acemice eğildi.

Hâlâ Lancelot'un simgelerini taşıyan Bors'un kalkanına baktı, kaşını kaldırdı. "Sen de mi ondan sıkıldın?" diye sordu.

"Ben bir Britanyalıyım Hanımım" dedi Bors sertçe.

"Yiğit bir Britanyalı" dedi Guinevere sevecen bir sesle. "Burada olman bizim için büyük bir şans." Sözleri tam yerindeydi ve bu karşılaşmadan dolayı sıkılmış olan Bors birden utandı. Guinevere'ı görmekten memnun olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, ama iltifatları kibarca yapacak bir adam değildi ve konuşurken yüzü kızarıyordu. "Eski efendinin," diye sordu Guinevere, "Saksonlarla birlikte olduğunu düşünebilir miyiz?"

"Evet, onlarla Hanımım."

"O zaman ok menziline girmesi için dua edeceğim" dedi Guinevere.

"Ok menziline girmeyebilir Hanımım" dedi Bors, zira Lancelot'un kendisini tehlikeye atmak konusundaki çekingenliğini biliyordu. "Ama gün bitmeden öldürecek birçok Sakson olacak Hanımım. Hem de bir sürü Sakson."

Ve haklıydı. Aşağıda, güneşin nehrin son sislerini dağıttığı vadide Sakson ordusu toplanıyordu. Hâlâ, en büyük düşmanlarının Mynydd Baddon tepesinde sıkıştırıldığını düşünen Cerdic ve Aelle, ezici bir saldırı yapmak peşindeydiler. Bu öyle planlı bir saldırı olmayacaktı, bizi yandan kuşatmak için mızrakçılar hazırlamıyorlardı, basit, kaba bir çekiç darbesi gibi Mynydd Baddon'un güney yamacından gelecek büyük bir kuvvetin saldırısı olacaktı. Saldırı için yüzlerce mızrakçı toplanıyordu ve yan yana duran mızrakları sabahın ilk ışıklarında parıldıyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Guinevere bana.

"Çok fazla, Hanımım" dedim bezgin bir sesle.

"Ordularının yarısı" dedi Bors ve Guinevere'a Sakson Krallarının Arthur'un ve en iyi adamlarının tepede sıkıştırıldıklarını sandıklarını anlattı.

"Demek onları kandırdı?" dedi Guinevere, biraz da gururlanarak.

"Veya biz kandırdık" dedim aynı sesle, hafif rüzgârda kımıldayan Arthur'un bayrağına işaret ederek.

"Demek ki şimdi onları yenmemiz gerekiyor" dedi Guinevere canlı bir şekilde, ama bunu nasıl yapacağımızı ben de bilmiyordum. Ynys Mon'da Diwrnach'ın adamlarınca sıkıştırıldığımızdan bu yana hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim kendimi, ama o gece müttefik olarak yanımda Merlin vardı ve onun büyüleri bizi tuzaktan kurtarmıştı. Şimdi ise bana yardımcı olacak büyü yoktu ve gelecekte felaketten başka bir şey göremiyordum.

Tüm sabah boyunca Sakson savaşçılarının boy atmaya başlayan buğdayların yanında toplandıklarını seyrettim ve büyücülerinin savaşçı sıralarının önünde dans ettiklerini ve şeflerin savaşçılarını yü-

reklendirmek için bağrıştıklarını gördüm. Sakson savaşçılarının ilk sıralarındakiler sağlam duruyorlardı, çünkü bunlar Lordlarına bağlılık yemini etmiş eğitimli mızrakçılardı, ama büyük topluluğun geri kalanları Saksonların *fyrd* dedikleri bizim gönüllüler gibi olmalıydılar. Bazısı nehre, bazısı kampa geri gidiyordu, yukarıdan bakan bizler için büyük bir sürüyü toplamaya çalışan çobanlar gibi görünüyorlardı. Ordunun bir bölümü toplandığında diğer bir bölümü dağılıyor ve her şeye yeniden başlanıyordu ve tüm bunlar olurken Sakson davulları durmadan çalıyordu. Üzerlerine büyük lobutlarla vurdukları büyük içi boşaltılmış kütükleri kullanıyorlardı ve bunların ölüm gümbürtüsü, vadinin uzaktaki sırtlarından yansıyordu. Saksonlar mızraklarımıza karşı yürümek için cesaret toplamak üzere içkilerini içmekte olmalıydılar. Adamlarımdan bazıları da bal birası içiyorlardı. Bunu engellemeye çalıştım, ama bir askeri içki içmekten alıkoymak bir köpeği havlamaktan alıkoymak gibiydi ve adamlarımdan birçoğunun da midelerini bal birasıyla doldurmaya ihtiyaçları vardı, zira onlar da benim kadar sayı sayabiliyorlardı. Üç yüzden az adamla savaşmak için binden fazla adam gelecekti.

Bors kendisinin ve adamlarının savunma hattımızın ortasına yerleştirilmesini istemişti ve ben de razı olmuştum. Çabuklukla, bir balta darbesi veya bir mızrak dürtüşüyle ölmesini umut ettim, eğer canlı olarak ellerine düşerse ölümü uzun ve dehşet verici olacaktı. Bors ve adamları kalkanlarını tahtası gözükene kadar sıyırmışlardı ve şimdi de bal birası içiyorlardı, onları suçlayamazdım.

Issa ayıktı. "Bizi ezip geçecekler" dedi endişeli bir şekilde.

"Öyle" diye onayladım ve daha yararlı bir şey söyleyemediğim için sıkıntıyla gerçek düşmanın hazırlıklarına bakıyordum ve saldırı konusunda ne yapacağımı bilemiyordum, çaresizdim. Adamlarımın en iyilerinin Sakson mızrakçılarıyla başa çıkabileceği konusunda kuşkum yoktu, ama ancak yüz adım uzunlukta bir kalkan duvarı yapabilecek kadar adamım vardı ve Saksonlar saldırdıklarında en az bunun üç misli uzunlukta olacaklardı. Merkezde savaşacaktık ve öldürecektik ve düşman yanlarımıza sararak tepenin zirvesini ele geçirecekti ve bizi arkadan vuracaktı.

Issa yüzünü buruşturdu. Kurt kuyruklu miğferi benim eski miğferimdi ve o bunun üzerine gümüş yıldızlar eklemişti. Hamile karısı Scarah kaynakların birinin yakınında mine çiçekleri bulmuştu ve Issa bunlardan bir demeti kendisini kazadan beladan koruyacağı umuduyla miğferine takmıştı. Bana da çiçeklerden birkaçını vermeyi teklif etti, ama ben reddettim. "Sende kalsınlar" dedim.

"Ne yapacağız Lordum?" diye sordu.

"Kaçamayız" dedim. Kuzeye doğru umutsuz bir çıkış yapmayı düşünmüştüm, ama kuzey sırtlarının ardında da Saksonlar vardı ve karşı tepelere varmak için bu mızrakçılarla dövüşmek zorunda kalacaktık. Bunu başarabilme umudumuz yoktu ve sırt sırtta iki düşman grup arasında sıkışmamız daha büyük olasılıktı. "Onları burada yenmemiz gerekecek" dedim, onları yenemeyeceğimizi düşündüğümü belli etmeyerek. Dört yüz adamla dövüşebilirdik belki hatta altı yüz adamla baş edebilirdik, ama yamacın altında saldırıya hazırlanan binlerce Saksonu yenemezdik.

"Keşke bir druidimiz olsaydı" dedi Issa sonra sustu, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyordum. Savaşa dua etmeden başlamanın iyi bir şey olmadığını düşünüyordu. Aramızdaki Hıristiyanlar ölü Tanrılarını taklit ederek kollarını iki yana açmış dua ediyorlardı ve bana onlara aracılık etmesi için bir rahibe ihtiyaçları olmadığını söylemişlerdi. Ama biz paganlar savaştan önce düşmanlarımıza lanetler yağdıracak bir druidimizin olmasını isterdik. Ama druidimiz yoktu ve olmaması da bizi sadece onun düşmanlarımıza yağdıracağı lanetlerin gücünden yoksun bırakmıyordu. Tanrılar Mai Dun'daki yarıda kalan törenden dolayı bize küsüp gittikleri günden sonra Tanrılarımız olmaksızın savaşmak zorunda kalacağımızı ima ediyordu Issa.

Pyrlig'i çağırarak ona düşmana lanet okumasını söyledim. Rengi attı. "Ama ben bir ozanım Lordum, bir druid değilim" diye itiraz etti.

"Druid eğitimine başlamıştın değil mi?"

"Tüm ozanlar bu eğitimi alır Lordum, ama sırları hiçbir zaman öğrenmezler."

"Saksonlar bunu bilmiyorlar değil mi?" dedim. "Tepeden aşağıya in, bir ayağının üzerinde zıpla ve onların pis ruhlarını Annwn'e göndermek için lanetler oku."

Pyrlig elinden geleni yaptı, ama tek ayak üzerinde dengesini bulamıyordu ve lanetler okurken lanetten çok korku olduğunu hissediyordum. Onun geldiğini gören Saksonlar büyülerine karşı koymak için altı büyücülerini gönderdiler. Saçları küçük büyülü şeylerle örülü ve inek pisliğiyle dikleştirilmiş çıplak büyücüler, onların geldiğini görünce yavaş yavaş geri çekilen Pyrlig'e tükürmek ve lanet okumak için yamaca çıktılar. Sakson büyücülerinden biri zavallı Pyrlig'i kovalamak için elindeki bir insan bacak kemiğini sallıyordu ve bizim ozanın korktuğunu görünce bedenini müstehcen hareketlerle sallamaya başladı. Düşman büyücüleri daha da yakına geldiler, aşağıda vadide davulların seslerine rağmen cırtlak bağrışlarını duyabiliyorduk.

"Ne diyorlar?" diye sordu yanıma gelen Guinevere.

"Büyü yapıyorlar Hanımım" dedim. "Tanrılarına bizim yüreklerimizi korkuyla doldurması ve dizlerimizin bağını çözmesi için yakarıyorlar." Söylediklerini yeniden dinledim. "Gözlerimizin kör olmasını, mızraklarımızın kırılmasını ve kılıçlarımızın körelmesini Tanrılarından diliyorlar." Elinde insan bacak kemiği olan büyücü Guinevere'ı fark etmişti. Ona döndü ve ağır müstehcen bir takım sözler etmeye başladı.

"Şimdi ne diyor?" diye sordu Guinevere.

"Bilmek istemezsiniz Hanımım."

"Ama istiyorum Derfel, istiyorum."

"O zaman ben size söylemek istemiyorum Hanımım."

Güldü. Şimdi bizden otuz adım öteye kadar gelmiş olan büyücü dövmeli kasıklarını göstererek gözlerini yuvarladı ve ona artık lanetlendiğini, rahminin kuruyacağını ve göğüslerinin ekşiyeceğini bağırarak söylemeye başladı. Sonra birden kulağımın yanında bir ses duydum ve büyücü birden sustu. Gırtlağına bir ok saplanmıştı ve okun yansı ensesinden çıkmıştı. Okun yelekleri çenesinin altındaydı. Guinevere'a bakıyordu, hırıltılı sesler çıkardı, kemik elinden düştü. Adam titredi ve birden çöktü.

"Düşman büyücülerini öldürmenin kötü talih getireceğine inanılır" dedim onu hafifçe azarlayarak.

"Ama şimdi değil" dedi Guinevere intikam dolu bir sesle. "Şimdi değil." Sadağından yeni bir ok aldı ve kirişe yerleştirdi, ama diğer beş büyücü arkadaşlarının akıbetini görünce yokuş aşağı ok menzilinin dışına kaçmaya başlamışlardı. Kaçarken kızgınlıkla bağrışarak inançsızlığımıza lanetler yağdırıyorlardı. İtiraz etmeye hakları vardı ve büyücülerden birinin ölümünün saldırganları daha da sinirlendireceğinden korkuyordum. Guinevere okunu kirişten çekti. "Şimdi ne yapacaklar Derfel?" diye sordu.

"Birkaç dakikaya kadar," dedim, "bir sürü adam tepeye doğru gelecek. Nasıl geleceklerini görebilirsiniz." Aşağıda daha itip kakarak bir düzene sokulmaya çalışılan Sakson sıralarına işaret ettim. "En ön sırada yüz adam olacak, onların her birinin arkasında öndekileri bizim mızraklarımıza doğru iten dokuz on adam. Bu yüz adamla başa çıkabiliriz Hanımım, ama bizim sıralarımızda herkesin arkasında, iki üç kişi olacak ve onları yokuş aşağı itemeyeceğiz. Onları bir süre durduracağız ve sonra kalkan duvarları birbirine kilitlenecek ve biz onları geriye itemeyeceğiz. Tüm adamlarımızın savunma hattında kalkan duvarında sıkıştığını gördüklerinde arkadaki sıralardakiler adamlarını çevremizden dolaşmak için gönderecekler ve bize arkadan da saldıracaklar."

Yemyeşil gözlerinde alaycı bir ifadeyle bana baktı. Gözlerini gözlerime dikerek bakabilen tek kadındı ve bu doğrudan dik bakışları beni rahatsız ediyordu. Guinevere bir adamın kendini aptal gibi hissetmesini sağlayabiliyordu ama o gün, Sakson davullarının gümbürtüsü ve mızraklarımıza karşı yürümeye hazırlanan ordu önünde bana başarıdan başka bir şey dilemedi. "Yani kaybettik mi diyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Tek söyleyebileceğim Hanımım, kazanıp kazanacağımızı bilemediğim" dedim sıkıntılı bir sesle. Beklenmeyen bir şey yapıp, adamlarımı bir kama düzeninde, yokuş aşağıya hazırlanan Saksonlara doğru saldırtıp saldırtmayacağımı düşünüyordum. Böyle bir saldırının onları şaşırtacağı ve hatta panikleteceği muhtemeldi, ama adamlarım yamaçta düşmanlarca çevrilirlerse bu tehlikeli olurdu. Çünkü en son adam da öldüğünde Saksonlar tepeye tırmanıp savunmasız ailelere saldıracaklardı.

Guinevere yayını omzuna astı, "Kazanabiliriz," dedi güven dolu bir sesle, "kolaylıkla kazanabiliriz." Bir an için onu ciddiye almadım. "Onların yüreklerini sökebilirim" dedi daha güçlü bir şekilde.

Ona baktım ve yüzündeki büyük heyecanı gördüm. Eğer bugün bir adamı aptal gibi hissettirecekse bunlar Cerdic ve Aelle olacaktı, ben değil. "Nasıl kazanabiliriz?" diye sordum.

Yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. "Bana güveniyor musun Derfel?"

"Size güvenirim Hanımım."

"O zaman bana yirmi tane eli ayağı tutan adam ver."

Tereddüt ettim. Sırttan gelecek bir saldırıya karşı adamlarımdan bir bölümünü kuzey siperlerinde bırakmak zorunda kalmıştım ve geri kalanlardan yirmisini kaybetmekten çekiniyordum, ama iki yüz mızrakçım daha olsaydı da bu tepenin üstündeki savaşı kaybedeceğimi biliyordum ve böylece başımla onayladım. "Size gönüllülerden yirmisini vereceğim Hanımım" dedim. "Ve siz de bana zaferi vereceksiniz." Gülümsedi ve uzaklaştı. Issa'ya yirmi tane genç adam bulmasını ve Guinevere'a yollamasını bağırdım. "Bize zafer getirecek" diye bağırdım. Onun ve diğer adamlarımın duyması için yüksek sesle bağırıyordum ve onlar da, bu umudun olmadığı günde bir umut ışığı görerek gülümsediler ve güldüler.

Ama ancak bir mucizenin bizi zafere götürebileceğine karar verdim. Culhwch nerelerdeydi? Tüm gün boyunca onun adamlarını güneyde görmeyi ümit etmiştim, ama ondan bir iz yoktu. Onun Arthur'un yanına gidebilmek için Aquae Sulis'in çevresinde geniş bir daire çizerek yol aldığına karar verdim. Bizim yardımımıza gelebile-

cek başka birlikler yoktu, ama aslında Culhwch bize katılsa dahi onun adamlarının sayısı Saksonların saldırısını durdurabilmek için sayımızı yeterli düzeye getirmeyecekti.

Saldırı yaklaşıyordu. Büyücüler görevlerini yapmışlardı ve bir grup Sakson atlısı saldırı için bekleyen birliklerden ayrılarak tepeye tırmanmaya başladı. Atımı getirmeleri için bağırdım ve Issa beni eyere çıkartmak için ellerini birleştirdi ve sonra düşman elçilerini karşılamak için yamaçtan aşağıya inmeye başladım. Bors bana refakat edebilirdi, o bir Lorddu, ama yanlarından az önce kaçtığı adamlarla tekrar karşılaşmak istemediği için gelmedi, ben de yalnız başıma gittim.

Dokuz Sakson ve üç Britanyalı yaklaştılar. Britanyalılardan biri Lancelot'tu. Güneş ışığı altında parıldayan balık pulu zırhının içinde her zamanki gibi yakışıklıydı. Miğferi gümüş kaplıydı ve tepesinde hafif esintide kıpırdanan iki kuğu kanadı vardı. Ona refakat eden iki kişi, babalarına karşı Cerdic'in yüzülmüş derili kafatası bayrağı altında ve benim babamın şimdi yeni savaş için üzerine yeniden kan dökülmüş olan boğa başı bayrağı altında at süren Amhar ve Loholt'tu. Cerdic ve Aelle'in ikisi de tepeye tırmandılar, yanlarında yarım düzine Sakson savaş şefi vardı; hepsi kürk pelerinlere sarılmış, bıyıkları kılıç kemerlerine kadar sarkmış iri yarı adamlardı. Arkadan gelen Sakson tercümandı ve tıpkı benim gibi ve diğer Saksonlar gibi ata acemice biniyordu. Sadece Lancelot ve ikizler iyi binicilerdi.

Yamacın ortalarında karşılaştık. Yamaçta durmak atların hoşuna gitmemişti, huysuzlaşıyorlardı. Cerdic savunma duvarımıza yüzünü buruşturarak baktı. Orada iki bayrağı ve aceleyle kurulmuş barikatların ardındaki mızrak temrenlerini görebiliyordu, ama başka bir şey göremiyordu. Aelle beni ciddi bir biçimde başıyla selamladı, Lancelot gözlerini kaçırdı.

"Arthur nerede?" diye sordu Cerdic sonunda. Soluk renkli gözleri kenarları altınla çevrelenmiş ve tepeliğinde ölü bir insan elinin bulunan ürkütücü miğferinin siperliğinin altından bakıyordu. Kuşku yok ki el bir Britanyalınındı. Ateşte dumanlanmıştı ve elin derisi kararmış parmakları bir pençe gibi kıvrılmıştı.

"Arthur istirahat ediyor Kral Hazretleri" dedim. "Kendisi sizin pisliğinizin kokusunu Britanya'dan nasıl defedeceğini planlarken sizi buradan kovalamak işini bana bıraktı." Tercüman söylenenleri Lancelot'un kulağına fısıldıyordu.

"Arthur burada mı?" diye sordu Cerdic. Töreler savaştan önce orduların komutanlarının görüşmelerini gerektiriyordu ve Cerdic benim burada olmamı bir hakaret olarak kabul etmişti. Arthur'un kendisinin gelip karşısına çıkmasını bekliyordu, adamlarından birinin değil.

"Burada Lordum" dedim havalı bir şekilde "ve her yerde. Merlin onu bulutların arasında seyahat ettiriyor."

Cerdic tükürdü. Basit bir zırh giyiyordu, tepeliğindeki insan eliyle altın çevreli miğferi dışında gösterişli başka bir şey yoktu üzerinde. Aelle alışılmış siyah kürkünü giyiyordu, kol bileklerinde, boynunda altınlar vardı. Miğferinin ön kısmında bir tek öküz boynuzu takılmıştı. Daha yaşlı olan oydu, ama her zamanki gibi Cerdic konuşuyordu. Kurnaz, ince uzun suratını asarak bana bir bakış fırlattı. "En iyisi," dedi, "tepeden aşağıya inin ve silahlarınızı yola bırakın. Tanrılarımıza kurban olarak bazılarınızı öldüreceğiz ve geri kalanlarınızı köle yapacağız, ama büyücümüzü öldüren kadını bize vereceksiniz. Onu öldüreceğiz."

"Büyücüyü benim emrimle öldürdü" dedim. "Merlin'in sakalına karşılık olarak." Merlin'in sakalından bir tutam kesen Cerdic'in kendisiydi, hiçbir zaman unutmayacağım bir hakaretti bu.

"O zaman seni öldüreceğiz" dedi Cerdic.

"Liofa bunu bir kez denedi" dedim iğnelemek için, "ve dün Sarnaedli Wulfger benim ruhumu almaya uğraştı, ama dedelerinin yanına giden o oldu."

Aelle araya girdi. "Seni öldürmeyeceğiz Derfel" diye homurdandı, "eğer teslim olursan tabii ki." Cerdic itiraz etmeye teşebbüs etti, ama Aelle onu sakat elinin ani bir hareketiyle susturdu. "Onu öldürmeyeceğiz" diye ısrar etti. "Kadınına yüzüğümü verdin mi?" diye sordu bana.

"Şimdi parmağında Lordum" dedim elimle tepeyi işaret ederek.

"O burada mı?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Torunlarınızla beraber."

"Onları göreyim" dedi Aelle. Cerdic tekrar itiraz etti. Burada bizi kılıçtan geçirmeye hazırlanıyordu, mutlu bir aile toplantısına tanıklık etmeye değil, ama Aelle onun itirazlarını duymazdan geldi. "Onları derhal görmek istiyorum" dedi bana. Dönerek tepeye bağırdım.

Kısa bir süre sonra Ceinwyn göründü. Bir eliyle Morwenna'yı bir eliyle Seren'i tutuyordu. Savunma siperlerine gelince duraksadılar, ama sonra yavaşça çayırlık yamaca indiler. Ceinwyn basit yünlü bir elbise giymişti, saçları ilkbahar güneşi altında altın gibi parlıyordu ve bir an, her zaman olduğu gibi, güzelliğinin sihirli olduğunu düşündüm. Boğazımda bir yumru hissettim ve gözlerim yaşardı onları tepeden aşağıya doğru yürür görünce. Seren sinirli görünüyordu, ama Morwenna meydan okuyan bir tavır takınmıştı. Atımın yanında durdular ve Sakson Krallarına baktılar. Ceinwyn ve Lancelot birbirlerine

baktılar ve Ceinwyn onun buradaki varlığının şeytani etkisini kovmak için kasten çayırlara tükürdü.

Cerdic ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu, ama Aelle eskimiş eyerinden acemice aşağıya kaydı. "Onlara onları görmekten memnun olduğu söyle," dedi bana "ve bana çocukların adlarını söyle."

"Büyük olanı Morwenna," dedim ve "küçük olanı Seren. Anlamı yıldız." Kızlarıma baktım. "Bu Kral," dedim onlara Britanya dilinde, "sizin büyükbabanız."

Aelle siyah giysisinin ceplerini karıştırdı ve iki altın çıkarttı. Kızlara birer tane verdi ve sonra ses çıkartmadan Ceinwyn'e baktı. Ceinwyn onun ne istediğini anladı ve kızların ellerini bırakarak ona sarıldı. Pelerini yağlı ve pis olduğundan kokuyor olmalıydı, ama Ceinwyn bunu fark etmemiş gibi yaptı. Aelle onu öptükten sonra geri çekildi. Ceinwyn'in ellerini tutarak dudaklarına götürdü ve altın yüzüğe takılmış yeşil mavi küçük taşı görünce gülümsedi. "Onun hayatını bağışlayacağımı söyle Derfel" dedi.

Ceinwyn'e söyledim ve o gülümsedi, "onun kendi ülkesine geri dönmesinin çok daha iyi olacağını söyle," dedi, "ve onu orada ziyaret etmekten büyük zevk duyacağız."

Bunları tercüme ettiğimde Aelle gülümsedi, ama Cerdic surat astı "Burası bizim topraklarımız" dedi. O konuşurken atı çimenlerde eşiniyordu ve kızlarım ondan korkarak geri çekildiler.

"Onlara gitmelerini söyle," diye homurdandı Aelle, "şimdi savaştan söz etmek zorundayız." Onların tepeye tırmanmalarını seyretti. "Güzel kadınlar konusunda babanla aynı zevklere sahipsin" dedi.

"Ve intihar etmeyi istemek konusunda da Britanyalılara çekmişsin" diye araya girdi Cerdic. "Hayatın sana bağışlanacak," diye devam etti, "ama ancak tepeden aşağıya iner ve mızraklarınızı yola bırakırsanız."

"Onları yola bırakacağız Kral Hazretleri" dedim. "Ama sizin bedenlerinize saplı olarak."

"Bir kedi gibi miyavlıyorsun" dedi Cerdic beni küçümseyerek. Sonra yukarıya baktı, suratı birden asıldı. Arkamı dönüp baktığımda Guinevere'ın siperlerde durduğunu gördüm. Avcı elbiseleri içinde uzun bacaklarıyla daha da uzun boylu görünüyordu. Kızıl saçları başında duran bir taç gibiydi ve omzuna asılı yayıyla bir savaş tanrıçası gibi görünüyordu. Cerdic onun büyücüyü öldüren kadın olduğunu anlamıştı. "Bu kadın kim?" diye sordu sert bir şekilde.

"Çanak yalayıcı köpeğine sor" dedim Lancelot'u işaret ederek ve tercümanın ne söylediğimi çevirmediğinden kuşku duyarak aynı şeyi Britanya dilinde de tekrarladım. Lancelot beni duymazdan geldi.

"Guinevere," dedi Amhar Cerdic'in tercümanına "ve o benim babamın orospusu" diye ekledi küçümseyen bir ifadeyle.

Zamanında Guinevere'a bundan daha ağır sözler de söylemiştim, ama Amhar'ın hakaretlerini dinleyecek sabrım yoktu. Guinevere'a hiçbir zaman sempati beslememiştim, fazla mağrur, alaycı, çok akıllı ve kaprisliydi, ama son günlerde onu takdir etmeye başlamıştım ve birden kendimi Amhar'a hakaretler yağdırırken buldum. Şimdi neler söylediğimi hatırlamıyorum ama kızgınlık sözlerime hakaretten başka şeylerde katmıştı. Ona bir böcek olduğunu, hain bir pislik olduğunu, şerefsiz bir yaratık olduğunu ve güneş batmadan bir erkeğin kılıcıyla öleceğini söylemiş olmalıyım. Ona tükürdüm, ona hakaret ettim ve onu ve kardeşini hakaretlerimle yamaçtan aşağıya yolladım ve sonra Lancelot'a döndüm. "Yeğenin Bors sana selamlarını gönderiyor" dedim. "Ve sana ciğerlerini gırtlağından çıkararak sökeceğini söylüyor. Dua et de yapsın bunu, zira seni ben yakalarsam ruhunu azapla kıvrandıracağım."

Lancelot yere tükürdü ama cevap vermek zahmetine katlanmadı. Cerdic bu karşılaşmayı eğlenerek izliyordu. "Bir saatin var, gelip önümde diz çökmen için" diye bitirdi görüşmeyi. "Eğer gelmeyecek olursan biz gelip seni öldüreceğiz." Atının başını çevirdi ve yamaçtan aşağıya inmeye başladı. Lancelot ve diğerleri de onu izlediler Orada sadece Aelle ve ben kalmıştık.

Bana yarı gülümsedi yarı suratını buruşturdu. "Dövüşmek zorunda kalacağız gibime geliyor evlat."

"Öyle gözüküyor."

"Arthur burada yok, değil mi?"

"Onun için mi buraya geldiniz Kral Hazretleri?" diye sordum sorusunu yanıtlamaksızın.

"Arthur'u öldürürsek," dedi basit bir şekilde, "savaşı kazanmış olacağız."

"İlk önce beni öldürmen gerekir, baba" dedim.

"Öldüremeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi sert bir sesle, sonra sakat elini bana uzattı. Kısaca elini sıktım ve sonra atını çekerek yamaçtan aşağıya inerken onu seyrettim.

Issa beni suratında şaşırmış bir ifadeyle karşıladı. "Kelimeler savaşını kazandık" dedim ciddi bir ifadeyle.

"İyi bir başlangıç Lordum" dedi rahatlamış bir ifadeyle.

"Ama sonunu onlar getirecekler" dedim bıyık altından ve geri dönerek Kralların askerlerinin yanına dönüşlerini seyrettim. Davullar çalınmaya devam ediyordu. En sonunda Saksonların sonuncusu da bizi öldürmek için yamaca tırmanacak kalabalık sıraların arasına ka-

tılmıştı. Eğer Guinevere bir savaş tanrıçası değilse onları nasıl yenebileceğimiz konusunda bir fikrim yoktu.

***

Saksonların saldırısı ilk önce ağır ağır gelişti. Yamacın altındaki küçük tarlaları çevreleyen çalılıklar sıraların muntazam bir şekilde ilerlemelerini engelliyordu. Güneş batıdan inmek üzereydi, bu saldırıyı hazırlamak bütün günlerini almıştı, ama şimdi başlıyordu. Koç boynuzları düşman mızrakçıları çalıları yararak küçük tarlalardan geçerken meydan okur gibi bağırtı koparıyorlardı.

Adamlarım şarkı söylemeye başladılar. Her zaman savaştan önce şarkı söylerdik ve bugün de, büyük savaşlarımızdan önce olduğu gibi Beli Mawr'ın savaş şarkısını söyledik. Bu korkunç şarkı insanı nasıl da heyecanlandırıyordu. Öldürmekten, buğdaylar arasında akan kanlardan, kemikleri kırılmış bedenlerden ve mezbahaya götürülen hayvanlar gibi sürülen düşmanlardan söz ediyordu. Beli Mawr'ın çizmelerinin dağları ezdiğini ve kılıcının dul bıraktığı kadınların sayısını anlatıyordu. Şarkının her dörtlüğü vahşi bir haykırışla bitiyordu, şarkı söyleyenlerin cesareti karşısında ağlamaktan kendimi alıkoyamadım.

Attan inmiş, en ön sırada yerimi almıştım. İki bayrağın altında duran Bors'un yanındaydım. Yanaklıklarım kapatılmıştı, kalkanım sağlamca sol kolumdaydı ve savaş mızrağım sağ elimdeydi. Etrafımdaki güçlü sesler artarak yükseliyordu, ama ben şarkıya katılmıyordum, kalbim endişeyle doluydu. Az sonra ne olacağını biliyordum. Bir süre kalkan duvarında çarpışacaktık, ama bir süre sonra Saksonlar iki yanımızdaki dikenli çalılardan yapılmış barikatları yaracaklardı ve arkamızdan mızraklarıyla saldıracaklardı Teker teker ölecektik ve düşmanlarımız ölümümüzle alay edecekti. En son ölenimiz ilk kadına tecavüz edildiğini görecekti ama artık yapabileceğimiz bir şey yoktu ve bundan dolayı da mızrakçılarım şarkı söylüyorlardı. Bazıları dikenli çalılardan barikat yapılmamış siperlerin üzerinde kılıç dansı yapıyorlardı. Siperin orta bölümüne çalılardan barikatlar yapmamıştık, küçük olmasına rağmen bunun düşmanın yanlarımıza doğru saldırmak yerine mızraklarımıza doğru gelmesini sağlayacağını umuyorduk.

Saksonlar son tarla sınırlarını aştılar ve boş yamaçtan yukarıya doğru uzun tırmanışlarına başladılar. En iyi adamları ön sıradaydı ve kalkanlarının birbirine ne kadar sıkı kenetlendiğini görebiliyordum. Mızrakları muntazam sıralar halindeydi ve baltaları parıldıyordu. Lancelot'un adamlarından bir iz yoktu, görünüşe göre bizleri öldürmek Saksonlara düşmüştü. Önlerinde büyücüler yürüyor, koç boy-

nuzları ileriye atılmaları için onları teşvik ediyordu, üzerlerinde Kralların kanlı kafatası olan bayrakları vardı. Ön sıradakilerin bazıları savaş köpeklerinin tasmalarını tutuyorlardı, bunlar aramızda kısa bir mesafe kalınca bırakılacaktı. Babam bu ön sıradaydı, ama Cerdic atının üstünde Sakson Ordusu'nun arkasındaydı.

Ağır ağır yaklaştılar. Yamaç dikti ve zırhları ağırdı ve ölüme doğru koşma gereği görmüyorlardı. İşin kısa da olsa kanlı olacağını biliyorlardı. Birbirlerine kenetlenmiş kalkanların oluşturduğu bir duvara çatacaklardı. Rampalara varınca kalkanlarımız birbirine dayanacak ve herkes karşısındakini geri itmeye çalışacaktı. Baltaları kalkanlarımızın üzerinden saldıracak, mızrakları aralıklardan saplanacaktı. Homurtular, bağırtılar, çığlıklar ölen adamların iniltilerine karışacaktı. Ama düşmanın daha fazla adamı vardı, eninde sonunda bizi kuşatacaklardı ve Kurt Kuyruklularım öleceklerdi.

Ama şimdi kurt kuyruklularım, boruların sert seslerini ve davulların gümbürtüsünü bastırmak için şarkı söylüyorlardı. Saksonlar ise ağır ağır yaklaşıyorlardı. Şimdi yuvarlak kalkanlarının üzerindeki şekilleri görebiliyorduk; Cerdic'in adamlarının kurt başı maskesi, Aelle'in adamlarının boğa başı ve aralarda diğer savaş lordlarının kalkanları, şahinler, kartallar ve şaha kalkmış bir at. Köpekler bağlarını çekiştiriyorlar, savunma duvarımızda bir gedik açmak için çırpınıyorlardı. Büyücüleri bize haykırıyorlardı. Bir büyücü elindeki kaburga kemiklerinden yapılmış çıngırağı sallıyor, bir diğeri ellerini yere dayamış bir köpek gibi bize doğru uluyarak lanetler yağdırıyordu.

Tepedeki siperin güney ucunda bekliyordum. Burası bir geminin burnu gibi vadiye uzanan bir yerdi. Saksonların saldıracakları merkez de burasıydı. Bize yaklaşmalarına izin verip son anda hızla geri çekilerek kadın ve çocukların çevresinde bir kalkan çemberi oluşturmayı aklımdan geçirmiştim. Ama geri çekilerek tepenin düz platosunu düşmanlarımıza bırakacaktım ve daha yüksek yerde savaşma avantajını kaybedecektim. En iyisi adamlarımın öldürebildikleri kadar düşmanı öldürmelerini bekledikten sonra çekilerek mağlup olmayı beklemekti.

Ceinwyn'i düşünmemeye çalıştım. Ona veda etmek için öpmemiştim, kızlarıma da sarılamamıştım. Belki hayatta kalırlardı. Belki tüm dehşetin arasında Aelle'in mızrakçılarından biri küçük yüzüğü tanır ve onları güven içinde krallarına götürürdü.

Adamlarım mızrak gönderlerini kalkanlarına vurmaya başladılar. Henüz kalkanlarını birbirine kilitlemelerine gerek yoktu. Bu son ana kadar bekleyebilirdi. Saksonlar gürültüyü duyunca durup yukarıya baktılar. Aralarından hiçbiri mızrak atmak için ileriye çıkmamıştı

-yamaç bu iş için fazla dikti - ama köpeklerden biri ipini koparıp sıçrayarak çimenlikte bize doğru koştu. İki avcımdan biri olan Eirrly köpeği okla vurdu ve köpek bedenine saplanmış okla uluyarak kendi etrafında dönmeye başladı. İki avcım da diğer köpeklere ok atmaya başladılar. Saksonlar köpekleri kalkanlarının koruması altına geriye çektiler. Büyücüler dövüşün yakında başlayacağını bildiklerinden yan taraflara doğru uzaklaştılar. Avcılarımdan birinin oku bir Sakson kalkanına saplandı bir diğer ok bir miğferden sekti. Fazla zaman kalmamıştı. Yüz adımdaydılar. Kurumuş dudaklarımı yaladım, gözlerimde biriken terleri silkeledim ve yaklaşan sakallı korkunç yüzlere baktım. Düşmanlarımız bağırıyorlardı ama seslerini duyduğumu hatırlamıyorum. Sadece borularının sesini, davullarının gümbürtüsünü, çimenler üzerinde çizmelerinin sesini, kılıç kınlarının zırhlarına çarparak çıkarttığı çınlamayı ve birbirine çarpan kalkanların çıkarttığı sesleri duyuyordum.

"Yol açın!" diye arkamızdan bağıran Guinevere'ın sesini duydum ve sesi çok neşeliydi. "Yol açın" diye bağırdı tekrar.

Döndüm ve yirmi adamın erzak arabalarından ikisini siperlere doğru ittiklerini gördüm. Öküz arabaları ağır, kaba arabalardı. Tekerlekleri som tahtadan yapılmıştı ve Guinevere bunların ağırlığına iki silah daha eklemişti. Arabaların önündeki okları çıkartmış ve buraya mızraklar dizmişti, arabaların üstüne ise, erzak yerine alev alev yanan dikenli çalılar yığılmıştı. Guinevere arabaları bir çift alevli silah haline getirmişti ve bunları yokuş aşağıya düşmanın sıkışık düzende yaklaşan saflarına doğru gönderecekti. Arabaların yaratacağı kaosu görmek hevesiyle kadınlar ve çocuklar arabaların arkasından koşuyorlardı.

"Davranın!" diye bağırdım adamlarıma. "Davranın!" Şarkıyı kestiler ve rampanın merkezini savunmasız bırakarak iki yana doğru açıldılar. Saksonlar şimdi yetmiş, seksen adıma kadar yaklaşmışlardı. Bizim savunma duvarımızın yana çekildiğini görünce zaferi kazandıkları inancıyla hızlandılar. Guinevere adamlarına acele etmeleri için bağırdı ve dumanlar içinde yanan arabaları itmek için başka adamlar da koşuşturdular. "Sürün!" diye bağırıyordu Guinevere. "Sürün!" Adamlar kan ter içinde arabaları iterek ve çekerek daha da hızlanmalarını sağladılar. "Sürün! Sürün! Sürün!" diye bağırıyordu Guinevere onlara ve daha fazla adam bu kaba saba arabaları eski rampanın toprak yığınının üzerinden aşırmak için itmeye başladılar. Bir an için alçak toprak tümseğin bizi engelleyeceğinden korktum, zira iki araba tümsekte yavaşlamışlar ve koyu bir duman arabaları iterken öksüren adamlarımı sarsmıştı. Ama Guinevere mızrakçılarıma yeniden bağırdı ve onlar da dişlerini sıkarak arabaları son bir gayretle çimenlik tümsekten aşırdılar.

"İtin!" diye haykırdı Guinevere. "İtin!" Arabalar bir an için tümseğin üzerinde duraksadılar, ama arkadan iten adamların gayretiyle öne doğru eğildiler. "Şimdi!" diye bağırdı Guinevere ve son bir hamleyle arabaları tutan hiçbir şey kalmamıştı. Önünde uzanan çimenlik ve dik yamaç vardı bir tek. Arabayı iten adamlar yorgun argın kenara çekildiklerinde alev alev yanan iki araba yokuş aşağı gitmeye başladı.

Arabalar ilk önce yavaş yavaş gidiyorlardı, ama sonra hızlandılar ve düzgün olmayan zemin üzerinde hoplamaya başladılar. Bu yüzden alevli dallar arabaların iki yanından etrafa dağılmaya başladı. Yamaç dikleşince yanan iki araba hızla inmeye başladılar, ağır kerestelerden yapılmış arabalar ve alevler şaşkına dönmüş Sakson sıralarına doğru gürültüyle ilerliyordu.

Saksonların hiçbir şansı yoktu. Sıraları adamların arabalardan kaçmalarına fırsat vermeyecek kadar sıkışıktı ve arabalar da düşman saldırısının tam kalbine doğru duman ve alevler saçarak çok iyi nişan alınmış bir şekilde gidiyorlardı.

"Safları sıkıştırın!" diye bağırdım adamlarıma, "Kalkan duvarı yapın! Kalkan duvarı yapın!"

Arabalar düşman saflarına çarpmadan az önce savunma mevzilerimize geri dönmüştük. Düşman saldırı hattı duraksamıştı ve adamların bazısı kaçmaya çalışıyordu, ama arabaların doğrudan yolu üzerinde olanlar için kaçma olanağı yoktu. Arabaların ön tarafına bağlanmış uzun mızraklar insan topluluğuna çarptığı anda haykırışları duydum ve sonra arabalardan biri önüne yığılan insan cesetlerine çarparak burnu havaya kalktı, ama hâlâ önündeki insanları ezerek, yakarak ve dağıtarak hızla gidiyordu. Tekerleklerden biri üzerinden geçince bir kalkan ikiye bölündü. İkinci araba Sakson sıralarına çarpınca yön değiştirdi. Bir an için iki tekerlek üzerinde asılı durdu ve sonra yan tarafına devrilerek Sakson sıralarının üzerine alevler yağdırdı. Sağlam, disiplinli bir ordunun olduğu yerde şimdi kaos, korku ve panik vardı. Arabaların çarpmadığı sıralarda dahi kaos vardı, zira arabaların çarpmasıyla özenle dizilmiş sıralar sarsılmış ve parçalanmıştı.

"Saldırın!" diye bağırdım. "Haydi!"

Bir savaş narası attım ve yamaçtan aşağıya koşmaya başladım. Arabaların peşinden aşağıya inmeye niyetim yoktu ama yarattıkları yıkıntı o kadar büyüktü ki ve düşmanın içine düştüğü dehşet o kadar belirgindi ki bu dehşete dehşet katmanın tam zamanıydı.

Yamaçtan aşağıya koşarken naralar atıyorduk, bu naralar yenilginin eşiğinde olan düşmanı korkutmak için atılan zafer naralarıydı. Saksonların sayısı hâlâ bizden fazlaydı ve kalkan duvarları parçalanmıştı, yorgundular ve biz tepeden aşağıya intikam melekleri gibi geli-

yorduk. Mızrağımı bir adamın karnına saplayıp bıraktım Hywel'in Gazabı'nı kınından çektim ve sanki buğday sapı kesiyormuş gibi sağa sola sallamaya başladım. Böyle bir dövüşte hesap kitap olamazdı, taktik olamazdı, sadece düşmana üstün gelmenin büyük zevki vardı, öldürmenin, düşmanın gözlerinde korkuyu görmenin ve arkalardaki sıraların kaçmaya başladıklarını seyretmenin zevki. Düşmanları öldürmenin zevkiyle çılgınca bağırıyordum ve yanımda Kurt Kuyruklularım düşmana mızraklarını saplıyor, kılıçlarını indiriyor ve alay ederek bağırıyorlardı. Cesetlerimizin üzerinde dans edecek düşmana bağırıyorduk.

Bizi hâlâ yenebilirlerdi, zira sayıları çok fazlaydı, ama parçalanmış bir kalkan duvarının ardında yokuş yukarıya dövüşmek zordu ve ani saldırımız birçoğunun cesaretini kırmıştı. Saksonlardan birçoğu sarhoştu. Sarhoş bir adam zafer kazanırken iyi dövüşürdü, ama yenilgide çabuk paniğe kapılırdı ve Cerdic onları savaş alanında tutmaya çalıştıysa da mızrakçıları paniğe kapıldılar ve kaçtılar Genç adamlarımdan bazıları onların peşinden yamaçtan aşağıya doğru koşmaya kalkıştılar ve içlerinden bir avuç asker bu tahrike kapılıp uzaklaştılar ve bu girişimlerini hayatlarıyla ödediler. Geri kalanlara oldukları yerde kalmaları için bağırdım. Düşmanlarımızdan çoğu kaçtı ama biz kazanmıştık ve bunu kanıtlamak için Sakson cesetlerinin ortasında durduk ve tepemizin yamacı onların ölüleri, yaralıları ve silahlarıyla doluydu. Devrilmiş araba yamaçta yanıyordu ve araba altında sıkışıp kalmış bir Sakson arabanın ağırlığı altında bağırıyordu. Diğerleri ise koşarak yamaçtan aşağıya tarla sınır çalılarının yanına doğru iniyorlardı.

Kadınlardan bir kısmı ölülerin eşyalarını yağmalamak ve düşman yaralılarını öldürmek için aşağıya gelmişlerdi. Yamaçta kalanlar arasında ne Aelle ne de Cerdic vardı ama altın takıştırmış, altınla süslenmiş bir kabzası olan ve siyah derisi gümüş şeritlerle süslü büyük bir Sakson Şefi vardı ölüler arasında. Kılıcı ve kılıç kemerini ölü adamdan aldım ve onları Guinevere'a götürdüm. Önünde tek dizimi yere dayayarak çöktüm, şimdiye kadar yapmadığım bir şeyi yaparak. "Bu sizin zaferiniz Hanımım," dedim . "Tümüyle sizin zaferiniz" ve ona kılıcı uzattım.

Kılıç kemerini beline bağladı ve sonra beni ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim Derfel" dedi.

"İyi bir kılıç" dedim.

"Sana kılıç için teşekkür etmiyorum" dedi Guinevere. "Bana güvendiğin için teşekkür ediyorum. Savaşabileceğimi her zaman biliyordum."

"Benden daha iyi biliyordunuz Hanımım" dedim pişmanlıkla. Arabaları kullanmayı neden düşünememiştim ki?

"Onlardan daha iyi biliyordum" dedi Guinevere yenilmiş Saksonları işaret ederek. "Yarın bunu yeniden yapacağız."

Saksonlar o öğleden sonra gelmediler. Harika bir alacakaranlık vardı, yumuşak ve parıltılı. Nöbetçilerimiz savunma duvarı boyunca gidip geliyorlardı. Bu sırada aşağıda gittikçe koyulaşan karanlıkta Sakson kamp ateşleri teker teker yanmaya başladı. Yemek yedik ve yemekten sonra Issa'nın karısıyla Scarach'la konuştum. Diğer kadınları da yardıma çağırarak iğneler, bıçaklar ve iplik bulmayı başardılar. Onlara Sakson ölülerinden aldığım pelerinleri vermiştim ve kadınlar karanlık basana kadar çalıştılar ve sonra da ateşlerimizin aydınlığında gece yarısına kadar çalışmaya devam ettiler.

Ertesi sabah, Guinevere uyandığında Mynydd Baddon'un güney savunma duvarının üzerinde üç bayrak asılıydı. Arthur'un ayısı ve Ceinwyn'in yıldızı ama ortalarında zafer kazanmış bir savaş lorduna yakışır biçimde, onur yerinde Guinevere'ın başında yarım ay olan geyiğini taşıyan bir bayrak vardı. Sabah rüzgârı bayrağı dalgalandırdığında Guinevere bunu gördü ve gülümsedi.

Aşağıda Saksonlar yeniden mızraklarını toplamaya başlamışlardı.

Davullar sesleri şafakla birlikte yeniden duyulmaya başladı. Bir saat içinde beş büyücü Mynydd Baddon'un yamacının altında göründüler, Aelle ve Cerdic dünün intikamını almaya kararlı gözüküyorlardı.

Kargalar yanan arabaların yakınındaki yamaçta duran elliden fazla Saksonun cesedini gagalıyorlardı. Adamlarımdan bazıları bu cesetleri savunma duvarına taşımayı ve Saksonların saldırısını karşılamak için bunları dizmeyi teklif etmişlerdi ama buna izin vermedim. Yakında, diye düşündüm, bizim cesetlerimiz Saksonların eline geçecekti ve onların ölülerine saygısızlık edersek onlar da bizim cesetlerimize aynı şeyi yapacaklardı.

Kısa zamanda Saksonların aşağıya yuvarlanan bir arabayla kaosa dönüşecek bir saldırı hattı kurarak saldırmayacakları anlaşıldı. Bunun yerine yamaca güneyden, doğudan ve batıdan tırmanacak bir düzine saldırı yolu hazırlıyorlardı. Her saldırı grubu yetmiş, seksen kişiden oluşuyordu ve ama bu küçük saldırılar bir araya gelince bizi yeneceklerdi. Belki dört, beş saldırı koluyla dövüşebilirdik, ama diğerleri kolaylıkla siperlere çıkacaklardı. Bunun için dua etmek, şarkı söylemek ve yemek yemekten ve ihtiyaç hissedenler için içki içmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Birbirimize iyi bir ölüm diledik, bunun için sonuna kadar dövüşecektik ve sonuna kadar şarkı söyleyecektik. Ama sanırım hepimiz biliyorduk son şarkımızın, bir meydan okuma şarkısı olmayacağını. Bu bir yenilgi ve dehşet ağıtı olacaktı. Kadınlar için daha da kötüsü olacaktı. "Teslim olmalı mıyız?" diye sordum Ceinwyn'e.

Şaşırmış gibiydi. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Senin tavsiyen olmadan hiçbir şey yapmadım" dedim ona.

"Savaşta," dedi, "sana verilebilecek bir öğüdüm yok. Sadece teslim olmazsan kadınlara ne olacağını soracağım."

"Tecavüze uğrayacaklar, köle olacaklar veya bekâr erkeklere eş olarak verilecekler."

"Peki ya teslim olursak?"

"Hemen hemen aynısı" dedim. "Sadece tecavüz konusunda fazla aceleci olmayacaklar."

Gülümsedi. "O zaman benim önerilerime ihtiyacın yok. Git ve dövüş Derfel ve seni Diğer Dünya'ya kadar görmezsem, Kılıçlar Köprüsünden benim aşkımla geçeceksin."

Ona sarıldım ve sonra kızlarımı öptüm ve Saksonların tepeye tırmanışlarını seyretmek için güneydeki siperlere gittim. Bu saldırı bir önceki saldırıdan daha kısa bir zamanda hazırlanıyordu. Geçen defa büyük bir kalabalığı düzene sokmaları ve saldırı için yüreklendirmeleri gerekmişti, ama bu defa intikam için geliyorlardı ve aşağıya arabalarımızı yuvarlasak dahi, o kadar küçük gruplar hainde geliyorlardı ki bunların önünden kolaylıkla kaçabilirlerdi. Acele etmiyorlardı, aslında acele etmek için bir nedenleri de yoktu.

Adamlarımı on gruba ayırmıştım. Her biri iki Sakson savaş grubundan sorumlu olacaktı. En iyi mızrakçılarımın dahi saldırıya üç dört dakikadan daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Büyük olasılıkla mızrakçılarım düşman yanlarını çevirmeye başlayınca kadınlarını korumak için geriye geleceklerdi ve o zaman dövüş tek yanlı, basit korunağın çevresindeki kamp ateşleri arasında bir ölüm yarışına dönüşecekti. Öyle olsun, diye düşündüm ve adamlarımın arasında dolaşarak onlara yaptıkları hizmetler için teşekkür ettim ve öldürebilecekleri kadar çok Sakson öldürmeleri için onları yüreklendirdim. Onlara savaşta öldürecekleri her düşmanın Diğer Dünya'da kendilerinin hizmetkârları olacağını hatırlattım. "Öldürün onları," dedim, "ve hayatta kalanlar da bu savaşı dehşetle ansınlar." Bazıları Welina'nın Ölüm Şarkısını söylemeye başladılar, ağır, melankolik bir şarkıydı bu. Savaşçıların ölüm ateşinin etrafında söylenirdi. Saksonların ağır ağır tepeye tırmanmalarını seyrederken onlarla beraber şarkıyı söyledim. Şarkı söylediğimden ve miğferim kulaklarımı örttüğünden Kara Kalkanlılar'dan Niall'in tepenin uzaktaki ucundan beni çağırdığını duymadım.

Ancak kadınların sevinç çığlıklarını duyunca döndüm. Hâlâ olağanüstü bir şey göremiyordum, ama sonra Sakson davullarının gümbürtüsünün arasında bir borunun tiz sesini duydum.

Bu boru sesini daha önce de duymuştum. Bunu ilk kez genç bir mızrakçıyken Arthur'un benim hayatımı kurtarmak için ortaya çıktığı zaman duymuştum ve şimdi yine duyuyordum.

Atının üzerinde adamlarıyla birlikte gelmişti ve Niall bu ağır zırhlı atlılar arkamızdaki sırtlardaki Saksonları dağıtıp yamaçtan aşağıya at

sürdüklerinde beni çağırmıştı. Mynydd Baddon'daki kadınlar gelenleri seyretmek için rampalara koşuyorlardı ama Arthur zirveye gelmedi ve adamlarını tepenin üst yamaçlarında tuttu. Parlatılmış balık pulu zırhını giyiyordu, başında altın kakmalı miğferi vardı. Dövme gümüş kalkanını taşıyordu. Büyük savaş bayrağını açmıştı, başındaki miğferin tepeliğindeki kaz tüyleri kadar beyaz bir zemin üzerinde siyah bir ayı vardı. Beyaz pelerini omuzlarında uçuşuyordu ve mızrağının uzun temreninin dibine beyaz bir flandara bağlamıştı. Mynydd Baddon'daki her Sakson onun kim olduğunu biliyordu ve bu ağır atlıların kendi savaş gruplarına ne yapabileceğini de biliyordu. Arthur yanında sadece kırk adamını getirmişti, zira ağır savaş atlarından birçoğunu geçen yıl Lancelot çalmıştı, ama kırk ağır at üzerindeki kırk zırhlı adam piyadeleri dehşet içinde dağıtabilirdi.

Arthur güney siperlerinin altında atının dizginlerini çekti. Rüzgâr çok hafifti, bunun için de Guinevere'ın bayrağı tam olarak gözükmüyordu, basit bir göndere çekilmiş tanınmayan bir bayraktı. Gözleriyle beni aradı ve sonunda miğferimden ve zırhımdan beni tanıdı. "İki yüz mızrakçı var!" diye bana doğru bağırdı. "Bir mil kadar gerimizdeler."

"İyi Lordum" diye bağırdım. "Ve hoş geldiniz."

"Mızrakçılar gelene kadar burayı tutabiliriz" diye bağırıp adamlarına ilerlemelerini işaret etti. Tepeden aşağıya inmediler, Mynydd Baddon'un yamacının üst bölümlerinde çevreyi dolaşmaya başladılar. Sanki Saksonları yukarı tırmanmaya ve onlara meydan okumaya davet eder gibiydiler.

Ama bu atlıların görüntüsü bile onları duraksatmaya yeterliydi. Hiçbir Sakson bu dört nala dolaşan atlılara ilk olarak saldırmak için tepeye tırmanmaya niyetli değildi. Eğer topluca saldısalardı Arthur'un adamlarını kolaylıkla yenebilirlerdi. Ama tepenin eteklerinin durumundan dolayı Saksonların birçoğu diğerlerini göremiyordu ve her grup diğer grubun bu atlılara saldırmaya ilk cesaret eden olmasını umut ediyordu. Bunun için de hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Arada bir, birkaç cesaretli adam yukarıya doğru tırmanmaya başlıyordu ama Arthur'un atlıları göründüğünde tekrar tepeden aşağıya iniyorlardı. Güney tarafında Cerdic adamlarını saldırmaya cesaretlendirmek için geldi ama Arthur'un adamları bunlara doğru dönünce Saksonlar yeniden duraksadılar. Az sayıdaki mızrakçıya karşı kolay bir dövüş bekliyorlardı ama süvarilere karşı dövüşmeye hazır değillerdi. Hem de tepeden yukarıya doğru ve Arthur'un atlılarına karşı savaşmak istemiyorlardı. Başka atlı savaşçılar onları korkutmayabilirdi, ama o beyaz pelerinin ve beyaz kaz tüylerinin ve güneş ışığında güneşin kendisiy-

miş gibi parıldayan kalkanın anlamını biliyorlardı. Ölüm saati gelmişti ve içlerinden hiçbiri ona doğru gitmek istemiyordu.

Yarım saat sonra Arthur'un piyadeleri arkamızdaki sırtlara geldiler. Sırtların kuzeyindeki tepeleri tutan Saksonlar destek birliklerinin geldiğini görünce kaçtılar. Yorgun mızrakçılar kulakları sağır edecek sevinç çığlıklarımız arasında tepeye tırmandılar. Saksonlar sevinç çığlıklarını duymuşlardı ve koruma duvarlarının üzerinde yeni mızrakların ortaya çıktığını gördüler. Savaş grupları geri çekildiler ve Mynydd Baddon bir gün boyunca daha güvende oldu.

Arthur yorgun atı Llamrei'i bayraklarımıza doğru sürerken miğferini çıkarttı. Rüzgâr biraz artınca başını kaldırıp baktı ve Guinevere'ın ay taçlı geyiğinin kendi ayı bayrağının yanında sallandığını gördü, ama suratındaki gülümseme değişmedi. Llamrei'nın sırtından inerken de bir şey söylemedi. Guinevere'ın benimle olduğunu biliyor olmalıydı, kadını Balin Aquae Sulis'te görmüştü ve kendisine haberci olarak gönderdiğim iki adamım da bunu söylemiş olmalıydılar, ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu. Bunun yerine tıpkı eski günlerdeki gibi, sanki aramıza soğukluk girmemiş gibi, beni kucakladı.

Tüm melankolik havası gitmişti. Yüzünde yeniden hayat vardı. Ondan son haberleri almak için çevresine toplanan adamlarıma bir canlılık geldi ama o önce bizim anlatmamızı istedi. Yamaçtaki ölü Saksonlar arasında dolaşmıştı ve bunların nasıl, ne zaman öldüklerini öğrenmek istiyordu. Adamlarım, hoşgörülebilir bir şekilde, dün saldıran adamların sayısını abarttılar ve Arthur alevler içindeki iki arabayı nasıl yokuş aşağı gönderdiğimizi dinlerken güldü. "Çok iyi Derfel" dedi. "Çok iyi."

"Yapan ben değildim Lordum," dedim, "oydu." Başımla Guinevere'ın bayrağını işaret ettim. "Hepsi onun işi. Ben ölmeye hazırlanıyordum, ama onun başka düşünceleri vardı."

"Her zaman öyle oldu" dedi alçak sesle, ama daha başka bir şey sormadı. Guinevere ortalarda görünmüyordu ve Arthur da nerede olduğunu sormadı. Bunun yerine Bors'u gördü, onu kucakladı ve ondan haberleri aldı. Ondan sonra da toprak savunma duvarının üzerine çıkarak Sakson kampına baktı. Burada uzun bir süre durdu, morali bozulmuş olan düşmana kendisini göstermek istercesine. Bir süre sonra bana ve Bors'a yanına gelmemizi işaret etti. "Onlarla burada savaşmayı hiçbir zaman planlamadım," dedi bize, "ama savaşmak için iyi bir yer. Hatta birçok yerden daha da iyi. Hepsi burada mı?" diye sordu Bors'a.

Bors Sakson saldırısını beklerken içmişti, ama şimdi elinden geldiğince ayıkmış gibi davranıyordu. "Hepsi Lordum. Belki Caer Ambra

garnizonu dışında. Onlar Culhwch'i kovalamakla görevlilerdi." Bors başıyla doğu tepelerinden hâlâ kampa gelmekte olan Saksonları işaret etti: "Belki de bunlar onlardır Lordum? Belki de sadece erzak ve odun arayan gruplardır."

"Caer Ambra garnizonu Culhwch'i hiçbir zaman yakalayamadı" dedi Arthur. "Ondan dün bir haber aldım. Fazla uzakta değil ve Cuneglas da fazla uzakta değil. İki gün içinde beş yüz mızrakçımız daha olacak ve o zaman bizden ancak ikiye bir daha fazla olacaklar" güldü. "Çok iyi bir iş yaptın Derfel!" dedi.

"İyi iş mi yaptım?" diye sordum şaşkınlıkla. Corinium'dan bu kadar uzaklarda kuşatma altına düştüğüm için Arthur'dan azar işiteceğimi sanıyordum.

"Onlarla bir yerde savaşmak zorundaydık" dedi "ve yerini de sen seçtin. Beğendim burasını. Yüksek tepeler elimizde" yüksek sesle konuşuyordu güveninin adamlarımın arasında da yayılmasını sağlamak için. "Buraya daha önce gelebilirdim" diye ekledi. "Ama Cerdic'in yemi yuttuğundan emin değildim."

"Yem mi Lordum?" Aklım karışmıştı.

"Sen Derfel, sen." Güldü ve rampadan aşağıya atladı. "Savaş tamamen tesadüf değil mi? Ve tesadüfen de onları yenebileceğimiz bir yer buldun."

"Yani tepeye tırmanmaktan yorgun düşeceklerini mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordum.

"O kadar aptal olamazlar" dedi neşeyle. "Hayır, korkarım biz aşağıya inip onlarla vadide savaşacağız."

"Neyle?" dedim acı bir sesle zira Cuneglas'ın adamlarıyla bile sayıları yine bizden çok olacaktı.

"Elmizdeki her adamla" dedi güvenle Arthur. "Ama sanırım kadınlar olmayacak. İlk önce ailelerinizi güvenli bir yere göndermeliyiz."

Kadınların ve çocukların fazla uzağa gitmesine gerek kalmadı. Kuzeye doğru bir saatlik yolda bir köyde birçoğu kendilerine barınak buldu. Onlar Mynydd Baddon'ı terk ederken Arthur'un mızrakçıları kuzeyden gelmeye devam ettiler. Bunlar Arthur'un Corinium civarında topladığı adamlardı ve Britanya'nın en iyileriydiler. Sagramor deneyimli savaşçılarıyla geldi ve Arthur gibi o da, düşmanları tepeden seyredebileceği ve onlarından aşağıdan yukarıya doğru bakarak, ince, uzun, siyah zırhlar içinde kendisini duvarın üstünde görebilecekleri Mynydd Baddon'un güney savunma duvarının uç kısmına gitti. Gülümsüyordu. "Kendilerine fazla güvenmeleri onları aptallaştırdı" dedi küçümseyerek. "Alçak arazide kendilerini tuzağa düştüler ve kıpırdayamıyorlar."

"Kıpırdayamıyorlar mı?"

"Sakson kendisine bir kulübe inşa edince tekrar yola koyulmaya zor ikna olur. Onları bu vadiden söküp çıkartmak Cerdic'in bir haftadan fazla zamanını alacak." Gerçekten de Saksonlar ve aileleri iyice yerleşmişlerdi ve şimdi nehir vadisi küçük saz kulübelerden oluşan iki büyük köye benziyordu. Bu iki köyden biri Aquae Sulis'e yakındı, diğeri ise nehrin iki mil kadar doğusunda vadinin güneye doğru döndüğü yerdeydi. Cerdic'in adamları doğudaki kulübelerdeydi. Aelle'in mızrakçıları şehirde veya şehrin hemen dışında yeni inşa ettikleri kulübelerdeydiler. Saksonların yakıp yıkmak yerine şehirde yerleşmeleri beni şaşırtmıştı. Her sabah bir sürü adam şehir kapısından çıkıyordu. Bu sırada şehrin saz veya kiremit damlı evlerinin bacalarından yemek ateşlerinin dumanları çıkıyordu. İlk Sakson istilası hızla gelişmişti ama şimdi ivmesini yitirmişti. "Ve niye ordularını ikiye böldüler?" diye sordu Sagramor bana, Aelle'in yerleştiği yerle Cerdic'in kulübeleri arasındaki büyük açıklığa bakarak.

"Bize gidebileceğimiz bir tek yol bırakmak için" dedim. "Buradan dosdoğru aşağıya gidip," vadiye işaret ettim, "onların arasında tuzağa düşelim diye."

"Ve onları birbirlerinden ayırmak için" dedi Sagramor neşeyle. "Ve birkaç gün içinde aşağıda salgın hastalıklar başlayacak." Salgın hastalıklar ne zaman bir ordu bir yere konsa ortaya çıkıyordu. Cerdic'in bundan önceki Dumnonia istilasını durduran böyle bir salgın hastalık olmuştu ve bizim kendi ordumuzu da Londra'ya yürüdüğümüzde zayıflatan bulaşıcı bir hastalıktı.

Böyle bir hastalığın bizi zayıflatacağından korkuyordum, ama neyse ki bu gerçekleşmemişti. Belki sayımız hâlâ az olduğundan veya Arthur'un ordusunu Mynydd Baddon'un arkasında yer alan sıra tepelerde üç mil boyunca yaydığından bu olmamıştı. Ben ve adamlarım tepede kaldık ama yeni gelen mızrakçılar kuzey sıra tepelerini tuttular. Arthur'un gelişini izleyen iki gün içinde Saksonlar bu tepeleri pek az sayıda askerle tutulduğundan geri alabilirlerdi ama Arthur'un atlıları sürekli ortalarda görünüyorlardı ve Arthur'un tepelerin üstündeki ormanlıkta sürekli yer değiştirttiği mızrakçıların sayısı olduğundan daha fazlaymışlar gibi bir görünüm sergiliyordu. Saksonlar seyrediyor ama saldırmıyorlardı. Arthur'un gelişinin üçüncü günü Cuneglas ve adamları Powys'den geldiler ve böylelikle uzun tepeler zinciri boyunca bir Sakson saldırısı tehlikesi doğduğunda yardım çağırabilecek güçlü devriyeler çıkartabildik. Hâlâ sayımız düşmandan daha azdı ve yüksek tepeleri elimizde tutuyorduk ve şimdi bunları savunabilecek kadar mızrakçımız vardı.

Saksonların vadiyi terk etmeleri gerekirdi. Sevem'e yürüyerek Glevum'u kuşatabilirlerdi. Biz de elimizde bulundurduğumuz yüksek tepeleri terk ederek onları takip etmek zorunda kalabilirdik. Ama Sagramor haklıydı, rahatlıklarını sağlamış adamlar tekrar yola çıkmakta tereddüt ediyorlardı. Bundan dolayı da Cerdic ve Aelle inatçı bir şekilde, bizi kuşattıklarını sandıkları ama aslında bizim onları kuşatmış olduğumuz vadide kalmışlardı. Sonunda tepelere doğru saldırıda bulundular ama saldırıların hiçbiri ezici değildi. Saksonlar tepelere doğru yürüyüşe geçiyorlar ama tepenin zirvesinde onları karşılamak üzere bir kalkan duvarı kurulunca ve Arthur'un atlılarından bir grup mızraklarını saldırı için yatırmış olarak yanlarında görününce, heyecanları sönüyor ve köylerine geri çekiliyorlardı ve her Sakson başarısızlığı bizim güvenimizi arttırıyordu.

Güvenimiz o kadar artmıştı ki, Cuneglas'ın ordusu gelince Arthur bizim yanımızdan ayrılabileceğini düşündü. İlk önce şaşırmıştım, kuzeye doğru bir günlük yolda önemli bir görevi olduğunu söyledi ve başka bir açıklama yapmadı. Büyük olasılıkla şaşkınlığım yüzümden okunmuş olmalı ki kolunu omzuma attı, "Henüz kazanmadık" dedi.

"Biliyorum Lordum."

"Ama kazandığımızda bu zaferimizin ezici bir üstünlükle olmasını istiyorum. Bundan başka hiçbir dilek beni buradan ayıramazdı. Gülümsedi. "Bana güveniyor musun?"

"Elbette Lordum."

Cuneglas'ı ordumuzun başında bıraktı ama vadiye herhangi bir saldırıda bulunmamamız konusunda kesin emir verdi. Saksonlar bizi hâlâ köşeye sıkıştırmış olduklarını sanacaklardı ve bu hileyi güçlendirmek için bir avuç gönüllü Sakson kampına sığınarak adamlarımızın morallerinin çökmüş olduğunu ve savaşmak yerine kaçtıklarını ve liderlerimizin kalıp Sakson saldırısını beklemek veya Gwent'ten sığınma hakkı istemek konusunda anlaşamadıklarını söyleyeceklerdi.

"Bu işin sonunun nasıl geleceğinden emin değilim" dedi Cuneglas Arthur gittikten bir gün sonra. "Onların bu tepeyi ele geçirmelerini engelleyebilecek kadar güçlüyüz" diye sürdürdü. "Ama aşağıya vadiye inip onları yenecek kadar güçlü değiliz."

"Belki de Arthur yardım istemek üzere gitti Kral Hazretleri" diye fikir yürüttüm.

"Ne yardımı?" diye sordu Cuneglas.

"Culhwch'e gitti belki?" dedim. Gerçi bu pek akıllıca bir fikir değildi, zira Culhwch'in Saksonların doğusunda olduğu söyleniyordu, Arthur ise kuzeye doğru gitmişti. "Oengus mac Airem'e gitti belki de"

dedim. Dementia Kralı Kara Kalkanlarını göndermeyi vaat etmişti, ama İrlandalı askerler hâlâ gelmemişlerdi.

"Belki Oengus'a gitmiştir" diye başka bir fikir attı ortaya Cuneglas. "Ama Kara Kalkanlılarla birlikte dahi bu piçleri yenmek için yeterli adamımız olmayacak." Vadiye doğru başıyla işaret etti. "Bunu yapabilmek için Gwent'in mızrakçılarına ihtyacımız olacak."

"Ve Meurig gelmeyi reddediyor" dedim.

"Meurig gelmeyecek" diye onayladı Cuneglas. "Ama Gwent'te bazı adamları gelmek istiyorlar. Hâlâ Lugg Vale'i hatırlıyorlar." Bana acı bir şekilde gülümsedi zira o zaman Cuneglas düşmanımızdı ve müttefikimiz olan Gwent Cuneglas'ın babası komutasındaki bir orduyla savaşmaktan korkmuştu. Gwent'te bazıları hâlâ bunun utancını taşıyorlardı ve bu utanç Arthur onların yardımı olmaksızın savaşı kazandığından daha da artmıştı. Sanırım, eğer Meurig izin verirse bu gönüllülerden bir bölümünü Aquae Sulis'in güneyine getirebilirdi. Ama hâlâ Saksonların yuvasına inerek onları orada yenebilmek için yeterli adamı nasıl bulacağımızı bilemiyordum.

"Belki de," dedi Guinevere, "Merlin'i bulmaya gitti."

Guinevere diğer kadınlarla birlikte gitmeyi reddetmişti. Savaşın sonunu, galibiyeti veya mağlubiyeti, görmek istediğini söylüyordu. Arthur'un onun da gitmesinde ısrar edeceğini düşünmüştüm, ama Arthur ne zaman tepeye gelse Guinevere saklanıyordu, genelde platoda yaptığımız kulübede kalıyordu ve ancak Arthur gittikten sonra ortaya çıkıyordu. Arthur onun Mynydd Baddon'da kaldığını biliyordu herhalde. Zira kadınların ayrılışını dikkatli bir şekilde izlemişti ve onun kadınlar arasında olmadığını görmüş olmalıydı, ama hiçbir şey söylememişti. Guinevere da ortaya çıktığında Arthur'dan söz açmıyordu ama kendi bayrağının rampalarda asılı kalmasına izin verdiğini gördüğünde gülümsüyordu. Başlangıçta onun tepeyi terk etmesini istemiştim ama benim önerilerimi kabul etmemişti ve adamlarımdan hiçbiri de onun gitmesini istemiyordu. Guinevere'ın hayatta kalmalarında büyük bir payı olduğunu düşünüyorlardı ve bunda da haklıydılar. Adamların ona ödülü de onu savaş için donatmak olmuştu. Zengin bir Sakson cesedinden güzel zincir örme bir zırh almışlardı ve zırhın halkalarındaki kanı temizledikten sonra onu Guinevere'a vermişlerdi, ele geçirdikleri bir kalkan üzerine onun forsunu boyamışlardı ve hatta adamlarından biri kendi değerli kurt kuyruklu miğferini Guinevere'a vermişti. Böylece Guinevere şimdi diğer mızrakçılarım gibi giyiniyordu ama yine de savaş donanımını rahatsız edici bir şekilde baştan çıkarıcı bir tarzda giymeyi beceriyordu. O muskamız ve adamlarımın hepsi için bir kahramandı.

"Merlin'in nerede olduğunu kimse bilmiyor" dedim.

"Demetia'da olduğuna ilişkin bazı dedikodular vardı" dedi Cuneglas, "belki de Oengus ile birlikte gelir?"

"Ama sizin druidiniz geldi, değil mi?" dedi Guinevere Cunegalas'a.

"Malain burada," diye onayladı Cuneglas "ve oldukça iyi lanet okur. Merlin kadar olmasa da yeterince iyidir."

"Ya Taliesin?" diye sordu Guinevere.

Cuneglas onun genç ozanın adını duymuş olmasına şaşırmadı. Zira Taliesin'in ünü hızla yayılıyordu. "O Merlin'i aramaya gitti."

"Gerçekten de çok mu iyi?" diye sordu Guinevere.

"Gerçekten iyi" dedi Cuneglas. "Gökyüzünden kartalları, dereden alabalıkları çıkartacak kadar iyi."

"Umarım onu yakında dinleyebiliriz" dedi Guinevere ve gerçekten de bu güneşli tepenin zirvesinde geçen tuhaf günler savaşmaktan daha çok şarkı söylemeye uygundu. İlkbahar gelmişti ve yaz uzak değildi, sıcak çimenlerin üzerinde tembel tembel oturuyorduk ve çaresizlik içindeki düşmanlarımızı seyrediyorduk. Tepeye bir kaç umutsuz saldırıda bulundular, ama vadiyi terk etmek içinde herhangi bir hazırlık yapmıyorlardı. Daha sonra tartıştıklarını duyduk. Aelle, tüm Sakson mızrakçılarını toplayarak kuzeye doğru yürümeyi öneriyordu, böylece ordumuzu ikiye bölecek ve her parçayı ayrı ayrı yenebilecekti. Ama Cerdic erzakımızın bitmesini ve güvenimizin kaybolmasını beklemeyi tercih ediyordu. Bu umutsuz bir beklentiydi, zira bol bol erzağımız vardı ve güvenimiz her gün daha da artıyordu. Açlık çekenler Saksonlardı zira Arthur'un hafif süvarileri erzak aramaya çıkan kolları taciz ediyorlardı ve dolayısıyla güveni azalanlar da Saksonlardı. Bir hafta sonra kulübelerinin yanlarındaki çayırlıkta yeni kazılmış toprak yığınları görülmeye başladı ve düşmanlarımızın ölüleri için mezar kazdıklarını biliyorduk. İnsanın bağırsaklarını suya çeviren ve gücünü yok eden hastalık düşman kampına gelmişti ve Saksonlar gün geçtikce zayıflıyorlardı. Sakson kadınları çocuklarına yiyecek bulabilmek için nehirde balık tuzakları hazırlıyorlardı, Sakson erkekleri ise mezar kazıyorlardı. Bize gelince, biz güneş altında uzanıp ozanlardan söz ediyorduk.

Arthur ilk Sakson mezarlarının kazılmaya başlandığı gününü izleyen gün geldi. Atını bayırdan yukarıya Mynydd Baddon'un kuzey yamacından tepeye sürdü. Bu Guinevere'ın miğferini başına takarak adamlarımın arasına karışmasına neden oldu. Kızıl saçları miğferinin kenarlarından bir bayrak gibi saçılıyordu ama Arthur bunu görmemiş gibi davrandı. Onu karşılamak için tepenin platosunun ortasına kadar yürüdüm ve orada durup hayretle ona bakmaya başladım.

Deriyle kaplı söğüt ağacından yuvarlak bir kalkanı vardı ve derinin üzerine güneşte pırıl pırıl parıldayan ince bir tabaka gümüş levha geçirilmişti, ama şimdi kalkanının üzerinde yeni bir sembol vardı. Bu bir haçtı; gümüş tabakaya yapıştırılmış olan kırmızı kumaş parçalarından yapılmış kırmızı bir haç. Hıristiyanların haçı. Şaşkınlığımı gördü ve gülümsedi. "Beğendin mi Derfel?"

"Siz Hıristiyan mı oldunuz Lordum?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hepimiz Hıristiyan olduk" dedi, "sen de. Hemen bir mızrak temreni kızdırıp kalkanlarınıza yakarak haç yapın."

Şeytanı kovalamak için tükürdüm. "Ne yapalım Lordum?"

"Duydun beni Derfel" dedi Llamrei'nin sırtından indi ve düşmanı görebileceği güney rampasına doğru yürüdü. "Hâlâ buradalar. İyi!"

Cuneglas yanımıza gelmişti ve Arthur'un son sözlerini duymuştu. "Kalkanlarımızın üzerine haç yapmamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sizden bir şey istemem mümkün değil Kral Hazretleri" dedi Arthur, "ama eğer kalkanınızın üstüne bir haç yapar ve adamlarınızın kalkanlarına haç yaptırırsanız minnettar kalacağım."

"Neden?' diye sordu Cuneglas şiddetle. Yeni dine muhalefet etmesiyle meşhurdu.

"Çünkü," dedi, hâlâ aşağıya düşmana doğru bakan Arthur, "bu Gwent ordusunu yanımıza çekmek için ödememiz gereken bedel."

Cuneglas kulaklarına inanamazmış gibi Arthur'a baktı.

"Meurig geliyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Arthur bize dönerek, "Meurig değil. Kral Tewdric geliyor. Dostumuz Tewdric."

Tewdric Meurig'in babasıydı, bir keşiş olmak için tahtını oğluna veren kral. Arthur yaşlı adamla görüşmek için Gwent'e gitmişti. "Bunun mümkün olacağını biliyordum" dedi Arthur bana. "Galahad'la ben tüm kış boyunca onunla konuştuk." Başlangıçta diyordu Arthur, dinini, garip yaşamını terk etmekte tereddüt etmişti ama Gwent'teki bazı adamlar da seslerini Arthur ve Galahad gibi yükseltmişlerdi. Küçük şapelde bir gece boyunca dua ettikten sonra Tewdric tereddütlü de olsa tahtını geçici bir süre geri almaya karar verdiğini ve Gwent ordusunun başına geçerek güneye gideceğini ilan etmişti. Meurig bu karara karşı çıkmıştı, bunu kendisine bir hakaret ve aşağılama olarak görüyordu. Ama Gwent ordusu eski krallarının kararını desteklemişlerdi ve şimdi ordu güneye doğru yürüyordu. "Bunun bir bedeli olduğunu biliyordum" diye itiraf etti Arthur. "Onların Tanrılarının önünde diz çökmek zorunda olduğumu ve zaferi onların Tanrılarına adamak zorunda

olduğumu söylediler. Mızrakçılarım getirdiği sürece zaferi Tewdric'in istediği herhangi bir Tanrıya adayabilirim."

"Peki başka ne istedi?" dedi Cuneglas kurnazca.

Arthur yüzünü buruşturdu. "Meurig'in misyonerlerinin Powys'e girmesine izin vermenizi istiyorlar."

"Bu kadarcık mı?" diye sordu Cuneglas.

"Onları iyi karşılayacağınız yönünde," dedi Arthur, "bir kanı uyandıracak şekilde konuşmuş olabilirim. Üzgünüm Kralım. Bu teklifi ancak iki gün önce ortaya attılar ve bu Meurig'in fikriydi. Meurig prestijini kurtarmak zorundaydı." Cuneglas yüzünü buruşturdu. Yeni dinin beraberinde getirdiklerine ihtiyacı olmadığını düşündüğünden Hıristiyanları krallığından uzakta tutabilmek için elinden geleni yapmıştı ama Arthur'a itiraz etmedi. Saksonlardansa Powys'de Hıristiyanların olmasının daha iyi olacağına karar vermiş olmalıydı.

"Tewdric'e söz verdikleriniz bunlardan mı ibaret Lordum?" diye sordum kuşkuyla. Meurig'in Dumnonia tahtını talep etmiş olduğunu ve Arthur'un da bu sorumluluktan kurtulmaya can attığını hatırlıyordum.

"Böyle anlaşmaların üzerinde durulmaya değmeyecek bazı ayrıntıları vardır" dedi Arthur havalı bir şekilde. "Ama Sansum'u serbest bırakmaya söz verdim. Yine Dumnonia Piskoposu ve tabii ki Kraliyet Danışmanı oldu. Tewdric bu konuda oldukça ısrarcıydı. Biz Piskoposu baskı altında tutuyoruz, o da her an mantar gibi yine suyun üstüne çıkıyor." Güldü.

"Vaat ettiklerinizin tümü bu mu?" diye tekrar sordum kuşku içinde.

"Gwent'in ordumuza katılması için yeterince vaatte bulundum Derfel" dedi Arthur kesin bir ifadeyle. "Onlar da iki gün içinde altı yüz birinci sınıf mızrakçıyla burada olmayı kabul ettiler. Hatta Agricola bile savaşamayacak kadar yaşlı olmadığına karar verdi. Agricola'yı hatırlıyorsun değil mi Derfel?"

"Elbette hatırlıyorum Lordum" dedim. Agricola Tewdric'in eski savaş lorduydu, yaşı ilerlemiş olabilirdi ama hâlâ Britanyanın en ünlü savaşçılarından biriydi.

"Hepsi Glevum'dan gelecekler." Arthur nehir vadisinde Glevum yolunun göründüğü noktaya işaret etti. "Geldiklerinde de adamlarımla onlara katılacağım ve birlikte doğrudan vadiye saldıracağız." Doğrudan vadiye bakan rampanın üzerinde duruyordu ama ne tarlaları, yolları ve rüzgârın kıpırdattığı ekinleri, ne de Roma mezarlığının taşlarını görüyordu, yapılacak olan savaşı gözünde canlandırıyordu. "Saksonlar ilk önce şaşıracaklar," diye devam etti, "ama sonunda şu yoldan bir

sürü düşman gelecek." Mynydd Baddon'un hemen altındaki Bataklık Yoluna işaret etti. "Ve Siz Kral Hazretleri," Cuneglas'a doğru eğildi, "ve sen Derfel," siperden aşağıya atlayarak parmağını karnıma bastırdı, "siz onlara yandan saldıracaksınız. Aşağıya, doğrudan kalkanlarına doğru. Biz sizinle birleşeceğiz." Ellerini birliğinin Saksonların kuzey kanadından nasıl döneceğini gösterek oynattı, "ve onları nehre sürüp mahvedeceğiz."

Arthur batıdan gelecekti ve biz de kuzeyden saldıracaktık. "Ve onlar da doğuya doğru kaçacaklar" dedim bunu beğenmeyerek.

Arthur başını salladı. "Culhwch yarın Oengus mac Airem'in Kara Kalkanlılarıyla birleşmek için kuzeye gidecek. Şimdi Corinium'dan aşağıya iniyor olmalılar." Kendinden pek memnundu ve eğer tüm plan işlerse düşmanı kuşatacaktık ve sonra yok edecektik. Ama plan riskliydi. Tewdric'in adamları geldiğinde ve Oengus'un Kara Kalkanlıları bize katıldığında sayımızın Saksonlardan pek aşağı kalmayacağını düşündüm, ama Arthur ordumuzu üç parçaya ayırmayı öneriyordu ve Saksonlar akıllarını toplarlarsa her ayrı parçayı teker teker yok edebilirlerdi. Ama eğer paniklerlerse, saldırımız aniden ve şiddetli olursa ve düşmanın gürültüden, patırtıdan, toz ve dehşetten aklı karışırsa onları mezbahaya götürülen hayvanlar gibi önümüze katıp sürebilirdik. "İki gün" dedi Arthur, "yalnızca iki gün. Saksonların bunu duymamamları için dua edin ve oldukları yerde kalmaları için de dua edin." Atı Llamrei'yi istedi, kızıl saçlı mızrakçıya doğru baktı ve sonra sırtın arkasında duran Sagramor'un yanına doğru at sürdü.

Savaştan önceki akşam hepimiz kalkanlarımıza kızgın mızrak temreniyle haç çizdik. Bu, zafer için ufak bir bedeldi ama bedelin tamamı değildi. Bedelin tamamı kanla ödenecekti. "Sanırım Hanımım," dedim o gece Guinevere'a, "yarın burada, tepede kalmanız en iyisi olacak."

İkimiz bir boynuz bal birası paylaşıyorduk. Onun gece geç saatlere kadar sohbet etmeyi sevdiğini öğrenmiştim ve uykuya dalıncaya kadar onunla ateş başında konuşmayı adet haline getirmiştim. Biz aşağıya savaşmaya giderken onun Mynydd Baddon tepesinde kalmasına dair önerimi duyunca güldü. "Senin sıkıcı bir adam olduğunu düşünmüştüm Derfel" dedi. "Sıkıcı, temizlikten nasibini almamış ve duygusuz bir adam. Şimdi seni sevmeye başladım, ama senin hakkında daima haklı olduğumu düşünmeme yol açma sakın."

"Hanımım," diye yalvardım, "kalkan duvarı bir kadın için uygun bir yer değil."

"Hapishane de değil Derfel. Ayrıca ben olmadan kazanabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Ağaçlardan ve arabalardan yaptığımız kulübenin kapısı önünde oturuyorduk. Kulübenin arkasındaki tüm bölüm ona

ayrılmıştı ve bu gece öküz arabalarını Mynydd Baddon'un tepesine çeken öküzlerden birinden kesilmiş bir but kızartmasını paylaşmak için beni davet etmişti. Yemek pişirdiğimiz ateş sönmek üzereydi ve dumanını dünyayı kapsayan parlak yıldızlara doğru savuruyordu. Yarım ay güney tepelerinin üzerinde görünüyor ve rampada devriye gezen nöbetçilerin silueti belli oluyordu. "Bunu sonuna kadar görmek istiyorum" derken gölgelerin içinde gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Yıllardan beridir bu kadar eğlenmemiştim Derfel, yıllardan beri."

"Yarın aşağıda vadide olacaklar hanımım" dedim. "Pek eğlenceli olmayacak. Acı şeyler olacak."

"Biliyorum." Duraksadı. "Ama adamların onlara zaferi getireceğime inanıyorlar. İşler zorlaştığı zaman benim orada olmamamı isterler mi?"

Pes ettim, "Hayır Hanımım ama kendinize dikkat edin, yalvarırım."

Sözlerimin ciddiyeti karşısında güldü. "Bu benim sağlığım için bir dua mı Derfel, yoksa bana bir şey olursa Arthur'un kızacağından mı korkuyorsun?"

Tereddüt ettim. "Sanırım kızacaktır Hanımım" diye onayladım.

Guinevere bir süre cevabımın zevkini çıkarttı. "Beni sordu mu?" diye sordu sonunda.

"Hayır," dedim, "bir kere bile sormadı."

Ateşin kalıntılarına dikti gözlerini. "Belki de Argante'ye âşıktır" dedi kurnazca.

"Onu görmeye tahammül edebildiğinden dahi kuşkuluyum" diye yanıtladım. Bir hafta önce bu kadar açık sözlü olmazdım ama Guinevere ile şimdi daha yakındık. "Onun için fazla genç" diye devam ettim sözlerime, "ve yeterince de akıllı değil.'

Başını kaldırıp bana baktı, yemyeşil gözleri meydan okuyor gibiydi. "Akıllı..." dedi. "Ben akıllı olduğumu sanırdım" dedi. "Ama hepiniz benim aptal olduğumu düşünüyorsunuz öyle değil mi?"

"Hayır Hanımım."

"Her zaman kötü bir yalancı oldun Derfel. Bundan dolayı da hiçbir zaman bir saray adamı olamadın. İyi bir saray adamı olabilmek için gülümserken yalan söyleyebilmelisin." Ateşe baktı uzun bir süre ve tekrar konuştuğunda sesindeki hafif alaycı ifade yok olmuştu. Belki de savaşın bu kadar yakın olması onu daha önceleri hiç duymadığım kadar doğru şeyler söylemeye zorlamıştı. "Bir aptaldım" dedi alçak sesle, o kadar alçak sesle konuştu ki adamlarımın şarkıları yüzünden onu duyabilmek için hışırdayan ateşin üzerinden ona doğru eğilmek zorunda kaldım. "Şimdi kendime bunun bir çılgınlık olduğunu söylü-

yorum" diye devam etti. "Ama bunun çılgınlık olduğunu sanmıyorum. Hırstan başka bir şey değildi." Tekrar sustu, ufak alevleri seyrederek durdu. "Bir Sezar'ın karısı olmak istiyordum."

"Öyleydiniz" dedim.

Başını salladı. "Arthur bir Sezar değil. Bir tiran değil o. Ama sanırım ben onun bir tiran olmasını istedim, Gorfyddyd gibi mesela." Gorfyddyd, Ceinwyn ve Cuneglas'ın babalarıydı, Powys'in sert kralı, Arthur'un düşmanı ve şayet dedikodular doğruysa Guinevere'in aşığı. Guinevere bu dedikoduyu düşünüyor olmalıydı, zira birden bana meydan okurcasına dik dik baktı. "Bana tecavüz etmeye çalıştığını sana söylemiş miydim?"

"Evet Hanımım" dedim.

"Gerçek değildi." Açık açık konuşuyordu. "Sadece çalışmadı, etti de. Veya ben kendi kendime bunun bir tecavüz olduğunu söyledim." Ağzından sözler kesik kesik çıkıyordu sanki gerçekleri itiraf etmek çok zor bir şeymiş gibi. "Belki de tecavüz değildi. Ben altın, mevkii ve şeref istiyordum." Yeleğinin eteğiyle oynuyor ve küçük iplikler koparıyordu. Utanmıştım ama sözünü kesmedim çünkü konuşmak istediğini biliyordum. "Ama bunları ondan alamadım. O benim ne istediğimi çok iyi biliyordu ama kendi istediklerini daha iyi biliyordu. Benim fiyatımı ödemeyi hiçbir zaman istemedi. Bunun yerine beni Valerin ile nişanladı. Valerin'e ne yapmayı düşündüğümü biliyor musun?" Gözleri yine bana meydan okuyordu sanki, ama bu sefer gözlerindeki parlaklığın nedeni sadece ateş değil gözyaşlarıydı.

"Hayır Hanımım."

"Onu Powys Kralı yapacaktım" dedi intikam dolu bir sesle. "Gorfyddyd'ten intikam almak için Valerin'i kullanacaktım. Bunu yapabilirdim, ama sonra Arthur'la tanıştım."

"Lugg Vale'de Valerin'i öldürdüm" dedim.

"Biliyorum."

"Ve parmağında bir yüzük vardı Hanımım" diye sürdürdüm. "Üzerinde sizin armanız vardı."

Bana baktı. Hangi yüzükten söz ettiğimi biliyordu. "Ve üzerinde bir aşk haçı vardı, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

"Evet Hanımım" dedim ve kendi âşıklar yüzüğüme dokundum, Ceinwyn'imin yüzüğüne. Birçok kişi bu haçlı yüzüklerden takardı ama Ceinwyn ve benimki gibi Clyddno Eiddyn'in kazanından alınmış, altından yapılmış olanları pek azdı.

"Yüzüğü ne yaptın?" diye sordu Guinevere.

"Nehre attım."

"Başka kimseye söyledin mi?"

"Sadece Ceinwyn'e," dedim ve "bir de Issa biliyor" diye ekledim. "Çünkü yüzüğü bulan ve bana getiren oydu."

"Ama Arthur'a söylemedin?"

"Hayır."

Gülümsedi. "Sandığımdan daha iyi bir dostmuşsun Derfel."

"Arthur'un dostuydum Hanımım. Sizi değil, onu koruyordum."

"Sanırım öyle." Tekrar ateşe baktı. "Tüm bu işler sona erdikten sonra," dedi "Arthur'a her zaman istediği şeyi vermeyi deneyeceğim."

"Kendinizi mi?"

Bu sözüm sanki onu şaşırtmıştı. "O bunu ister mi?" diye sordu.

"Sizi seviyor" dedim. "Sizi sormayabilir, ama her buraya geldiğinde size bakıyor. Siz Ynys Wydryn'deyken de size bakıyordu. Bana sizden hiç söz etmedi, ama Ceinwyn'e sürekli sizden söz ediyordu."

Guinevere yüzünü buruşturdu. "Aşkın ne kadar can sıkıcı olabileceğini biliyor musun Derfel? Ben tapılmak istemiyorum. Ben her arzumun yerine getirilmesini istemiyorum. Ben karşıma dikilecek biri olduğunu hissetmek istiyorum." Sert bir ifadeyle konuşuyordu ve Arthur'u savunmak için ağzımı açtığımda eliyle beni susturdu. "Biliyorum Derfel" dedi. "Benim şimdi hiçbir şey istemeye hakkım yok. İyi bir kadın olacağım, söz veriyorum." Gülümsedi. "Arthur'un şimdi neden beni görmezden geldiğini biliyor musun?"

"Hayır Hanımım."

"Çünkü zaferi kazanana kadar benimle yüzyüze gelmek istemiyor."

Guinevere'in haklı olabileceğini düşündüm ama Arthur gözle görülür bir sevgi göstermemişti. Bunun içinde Guinevere'ı bir şekilde ikaz etmek gereğini duydum. "Belki de zafer onun için yeterli bir tatmin olur" dedim.

Guinevere başını salladı. "Onu senden iyi tanıyorum Derfel. Onu o kadar iyi tanıyorum ki bir tek sözcükle tarif edebilirim."

Sözcüğün ne olduğunu düşünmeye çalıştım. Cesur? Ama bu sözcük onun tüm adanmışlığını ve dikkatini açıklamıyordu. "Kendisini adamış"ın daha iyi bir tanımlama olup olmadığını düşündüm ama bu da onun huzursuzluğunu tarif etmiyordu. İyi? İyi bir insandı, ama bu yalın sözcük onun ne zaman parlayacağı belli olmayan öfkesini kapsamıyordu. "O sözcük nedir Hanımım?" diye sordum.

"Yalnız" dedi Guinevere ve Sagramor'un Mithras mağarasında aynı sözcüğü kullandığını hatırladım. "Arthur yalnız bir adam" dedi Guinevere. "Benim gibi. Şimdi ona zaferi verelim ve o zaman belki yalnız olmaz bir daha."

"Tanrılar sizi korusun Hanımım" dedim.

"Tanrıça koruyacak sanırım" dedi ve yüzümdeki dehşet ifadesini gördü. "İsis değil Derfel, İsis değil." Güldü. Guinevere'ın İsis'e tapması onu Lancelot'un yatağına ve Arthur'un felaketine götürmüştü. "Sanırım," diye devam etti sözlerine, "bu gece Sulis'e dua edeceğim. O daha uygun olacak galiba."

"Dualarımı sizinkilere ekleyeceğim Hanımım."

Gitmek için ayağa kalkarken eliyle beni durdurdu. "Kazanacağız Derfel" dedi inanarak. "Kazanacağız ve her şey değişecek."

Bunu birçok kez söylemiştik ve hiçbir şey değişmemişti. Ama şimdi Mynydd Baddon'da yarın bir kez daha deneyecektik.

***

Tuzağımızı kurduğumuz gün harikulade güzel bir gündü. Uzun bir gün olacakmış gibi görünüyordu zira geceler gittikçe kısalıyor ve alacakaranlık uzun saatler boyunca, gölgeler derinleşene kadar sürüyordu.

Savaştan önceki akşamüstü Arthur Mynydd Baddon'un arkasındaki sırtlardan askerlerini çekti. Adamlarına kamp ateşlerini yanar durumda bırakmalarını emretmişti. Böylece Saksonlar onların hâlâ yerlerinde olduklarını sanacaklardı. Arthur adamlarını batıya Gwent'ten, Glevum yolundan, gelenlerle birleşmek üzere götürdü. Cuneglas'ın savaşçıları da sırtları terk ettiler ve Mynydd Baddon tepesine, adamlarımın beklediği yere geldiler.

Powys'in baş druidi Malain o gece mızrakçılar arasında dolaştı ve onlara uğurlu taşlarla, kurutulmuş ökse otları dağıttı. Hıristiyanlar bir araya toplanarak topluca dua ettiler, ama aralarından bir çoğunun druidin dağıttığı şeyleri aldığı da dikkatimi çekti. Siperlerin yanında dua ettim, Mithras'a bize büyük bir zafer vermesi için yalvardım. Ondan sonra da uyumaya çalıştım ama Mynydd Baddon o gece fısıltılı sesler ve çelik üzerinde giden gelen biley taşlarının sesleriyle yankılanıyordu.

Mızrağımı çoktan bileylemiş, Hywel'in Gazabı'nı keskinleştirmiştim. Savaşlardan önce hiçbir zaman silahlarımı bileme işini hizmetkârlara bırakmazdım, onlarla kendim meşgul olurdum. Tıpkı tutkulu bir şekilde bu işi yapan kendi adamlarım gibi kendi işimi kendim görürdüm. Silahlarımın bileyleyebileceğim kadar keskin olduklarından bir kere emin olunca Guinevere'ın sığınağının yakınında yattım. Uyumaya çalışıyordum ama bir kalkan duvarında durmanın korkusunu üzerimden atamıyordum. Hayırlı işaretler aradım, bir baykuş görmekten korkup yeniden dua ettim. Sonunda uyuyakalmış olmalıy-

dım, ama bu kötü rüyalarla bölünen rahatsız bir uykuydu. Bir kalkan duvarında savaşmayalı çok olmuştu, bir kalkan duvarını parçalamayalı daha da uzun bir süre geçmişti.

Sabah erkenden titreyerek uyandım. Otları çiy bürümüştü. Adamlarım homurdanarak işiyor, öksürerek uyanıyorlardı. Tepe çok fena kokuyordu, kendimize tuvaletler kazmıştık, ama pislikleri taşıyacak akarsu olmadığından koku kalmıştı. "Koku ve erkek sesleri" dedi Guinevere sığınağının gölgeleri arasından yorgun bir sesle.

"Uyuyabildiniz mi Hanımım?" diye sordum.

"Biraz." Kapı ve dam görevini gören alçak dalların arasından emekleyerek çıktı. "Soğuk."

"Yakında hava ısınacak."

Benim yanıma çömeldi, pelerinine sarılmıştı. Saçları darmadağınıktı ve gözleri uykudan şişmişti. "Savaş hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayatta kalabilmeyi düşünüyorum" dedim. "Öldürmek ve kazanmak istiyorum."

"Bu bal birası mı?" diye sordu elimdeki boynuza işaret ederek.

"Su hanımım. Bal birası insanı savaşta yavaşlatır."

Boynuzu elimden aldı birazını eline dökerek gözlerine yıkadı ve geri kalanını içti. Sinirliydi, ama onu tepede kalması için ikna edemeyeceğimi biliyordum. "Ya Arthur?" diye sordu. "O savaş hakkında ne düşünüyor?"

Gülümsedim. "Savaştan sonraki barışı düşünüyor, Hanımım. Her savaşın en son savaş olacağına inanıyor."

"Ama," dedi dalgın bir sesle, "savaşların sonu gelmiyor."

"Belki de hiçbir zaman gelmeyecek," diye onayladım, "ama bu savaşta Hanımım yakınımda durun. Çok yakınımda."

"Evet, Lord Derfel" dedi alaycı bir sesle, sonra bana gülümsedi. "Ve teşekkür ederim."

Güneş doğudaki tepelerin arkasında alev alev ortaya çıktığında ve parça parça bulutları kızıla boyayarak vadideki Saksonların üzerine gölgeler çöktüğünde hepimiz zırhlarımızı giymiştik. Güneş yükseldikçe gölgeler açılmaya ve küçülmeye başladı. Nehirden sis sütunları yükseliyor ve arasında düşmanlarımızın alışılmamış bir heyecanla gidip geldikleri kamp ateşlerinin dumanlarına karışıyordu. "Aşağıda bir şeyler oluyor" dedi Cuneglas.

"Belki geleceğimizi öğrendiler" diye tahminde bulundum.

"Bu işimizi zorlaştıracak" dedi Cuneglas endişeli bir sesle. Ama Saksonlar saldırıya hazırlandığımızı biliyorlarsa dahi bunu belli ede-

cek bir hazırlık yapmıyorlardı. Mynydd Baddon'a doğru bir kalkan duvarı oluşturmamışlardı ve batıya doğru Glevum yolu üzerinde birlikler hareket etmiyorlardı. Bunun yerine güneş nehir sislerini dağıtacak kadar yükseldiğinde sanki en sonunda artık burayı terk etmeye hazırlanıyorlarmış gibi görünüyordu. İlk iş olarak arabalarını hazırlayıp, yük hayvanlarını yükleyip, sürülerini derlediklerinde batıya mı, kuzeye mi güneye mi gidecekleri konusunda hiçbir işaret yoktu. Bizim durduğumuz yüksek yerden sanki yıkılan bir karınca yuvasındaki kaos gibi görünüyordu aşağısı, ama yavaş yavaş bir düzen belirmeye başladı. Aelle'in adamları yüklerini Aquae Sulis'in kuzey kapısında toplamaya başladılar. Cerdic'in adamlarıysa yüklerini nehir dirseğinin yanındaki kamplarının dışında topluyorlardı. Bir kısım kulübeler yanıyordu ve ayrılmadan önce iki kampı da ateşe vermeyi planladıklarına kuşku yoktu. İlk ayrılanlar hafif silahlı atlı birliklerdi, batıya Aquae Sulis'e doğru Glevum yolundan gittiler. "Yazık" dedi Cuneglas. Atlılar Saksonların gidecekleri yolu keşfetmek üzere gidiyorlardı ve doğrudan doğruya Arthur'un sürpriz saldırısının hazırlandığı yere varacaklardı.

Bekledik. Arthur'un kuvvetleri görülünceye kadar harekete geçmeyecektik. O zaman Aelle'in adamlarıyla Cerdic'in kuvvetleri arasındaki boşluğu ele geçirmek için hızla saldıracaktık. Aelle, Arthur'un şiddetli saldırısını karşılamak zorunda kalacak, bu sırada Cerdic de müttefikine yardım edemeyecekti, benim ve Cuneglas'ın adamlarınca engellenecekti. Sayımız Saksonlardan az olacaktı mutlaka, ama Arthur Aelle'in adamlarını yararak adamlarını yardımımıza getirebileceğini umut ediyordu. Soluma doğru baktım, Bataklık Yolunda Oengus'un adamlarını görebileceğimi umuyordum, ama yol boştu. Eğer Kara Kalkanlılar gelmezlerse Cuneglas ve ben Sakson ordusunun iki parçasının arasında sıkışıp kalacaktık. Adamlarıma baktım, huzursuzluklarını hissedebiliyordum. Onlara, yandan saldırımız başlayana kadar saklı kalmaları konusunda ısrar ettiğimden vadiyi göremiyorlardı. Bazıları gözlerini kapatmıştı, bazı Hıristiyanlar kollarını iki yana açarak diz çökmüşlerdi, bazıları ise zaten keskin olan mızrak temrenlerini biley taşıyla bileyliyorlardı. Druid Malain koruyucu bir büyü yapmak için mırıldanıyordu. Pyrlig dua ediyordu ve Guinevere sanki benim yüz ifademden ne olduğunu anlayabilirmiş gibi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

Sakson öncüleri batıda kayboldular, ama birden dörtnala geri geldiler. Atlarının nallarından toz bulutları kalkıyordu. Hızla gelmelerinden Arthur'u gördüklerini anladık ve kısa bir süre sonra aşağıdaki Saksonların bir mızrak ve kalkan duvarı kuracaklarını düşündüm. Uzun mızrağımın gönderini sıkıca kavradım, gözlerimi kapattım ve

yukarıda bir yerlerde bizi dinleyen Bel ve Mithras'a gökyüzüne doğru dua ettim.

"Bak!' diye heyecanla bağırdı Cuneglas, ben dua edip gözlerimi açtığımda. Arthur'un vadinin batı ucunda saldırıya başladığını gördüm. Güneş yüzlerini aydınlatıyor ve parlatılmış yüzlerce silah ve miğferin üzerinde parıldıyordu. Arthur'un atlıları Aquae Sulis'in güneyindeki köprüyü ele geçirmek için nehrin yanında dörtnala ilerliyorlardı. Gwent birlikleri vadinin ortasında büyük bir çizgi üzerinde ilerlemekteydiler. Tewdric'in adamları Roma donanımı içindeydiler; tunç göğüslükler, kırmızı pelerinler ve kalın tüylü tepelikli miğferler giymişlerdi. Mynydd Baddon'un tepesinden kızıl ve altın renkli, Gwent'in Siyah Boğası yerine kırmızı Hıristiyan haçı taşıyan bayrakları altında, falanksiar gibi görünüyorlardı. Onların kuzeyinde Arthur'un mızrakçıları vardı. Başlarında gönderinin tepesinde bir Sakson kafatası olan bayrağı altında Sagramor vardı. Bugün dahi gözlerimi kapattığım zaman ordunun yürüyüşünü görebiliyorum. Rüzgârın düzenli bir şekilde ilerleyen sıraların üzerindeki bayrakları dalgalandırdığını, yolda ilerlerken arkalarında bir toz bulutu bıraktıklarını ve geçtikleri yerlerdeki ezilmiş ekin tarlalarını görebiliyorum.

Bu sırada önlerinde panik ve kaos vardı. Saksonlar zırhlarını bulmak için karılarını korumak için, şeflerini bulmak veya toparlanmak için koşuşturuyorlardı. Yavaş yavaş Aquae Sulis yakınlarında ilk kalkan duvarlarını oluşturdular. Bu eğreti, az sayıda adamdan oluşan zayıf bir duvardı. Bir atlının onlara geri çekilmelerini işaret ettiğini gördüm. Solumuzda Cerdic'in adamlarının daha hızlı toparlandıklarını görebiliyordum, ama onlar Arthur'un ilerleyen birliklerinden iki mil kadar uzaktaydılar. Bunun anlamı Aelle'in adamlarının saldırının ilk şiddetiyle karşı karşıya kalacaklarıydı. Saldırı sıralarının arkasında dağınık ve uzakta belli belirsiz görünen oraklar, baltalar, lobutlarla silahlı gönüllülerimiz geliyorlardı.

Roma mezar taşları arasında Aelle'in bayrağının açıldığını ve adamlarının bayraktaki kanlı kafatasının altında toplanmak üzere koşuştuklarını gördüm. Saksonlar batıdaki kamplarını, Aquae Sulis'i, terk etmişlerdi ve şehrin dışında toplanmışlardı. Belki de Arthur'un adamlarının arabaları ve yük hayvanlarını yağmalamak için duracaklarını umut ediyorlardı. Ama Arthur bu tehlikeyi sezdiğinden adamlarını şehrin duvarlarının kuzeyinden geçirdi. Gwent mızrakçıları köprüyü ele geçirmişlerdi ve bu şekilde ağır atlı birlikler bu altın ve kızıl birliklerin hemen arkasından ilerlemek için boş kalmışlardı. Her şey çok yavaş oluyordu sanki. Mynydd Baddon'dan her şeyi kuş bakışı görebiliyorduk. Son Saksonları, Aquae Sulis'in duvarlarından yıkıp oradan nasıl kaçtıklarını, Aelle'in Kalkan Duvarı'nın sonunda yerleşmekte

olduğunu ve Cerdic'in adamlarının onları takviye etmek için yol boyunca koştuklarını görebiliyorduk. İçimizden Tewdric ve Arthur'un Cerdic'in adamları yetişmeden Aelle'in işini bitirmesi için dua ediyorduk. Ama saldırı bir salyangoz hızıyla gelişiyordu şimdi. Atlı haberciler mızrakçı birlikler arasında gidip geliyorlardı ama kimse acele etmiyordu.

Aelle'in adamları Aquae Sulis'ten çeyrek mil kadar geri çekilmişlerdi ve burada savunma hattını oluşturup Arthur'un saldırısını bekliyorlardı. Büyücüleri iki ordu arasındaki tarlalarda büyülerini yapıyordu ama Tewdric'in adamlarının önünde druid yoktu. Hıristiyan Tanrılarılarının adına yürüyorlardı ve sonunda kalkan duvarlarını güçlendirdikten sonra düşmana yaklaştılar. İki kalkan duvarı birbirini tartarken iki ordunun liderlerinin töre gereği karşılıklı hakaretlerini yapmaları için bir toplantı yapılmasını bekledim. Adamların saldırıya geçmeden önce cesaretlerini toparlayabilmeleri için iki kalkan duvarının saatlerce birbirine baktığını görmüştüm, ama bu Gwentli Hıristiyanlar hızlarını azaltmadılar. Düşman liderleri arasında bir konuşma olmadı ve Sakson Büyücülerinin büyülerini yapmaları için de zaman kalmadı. Zira Hırsitiyanlar mızraklarını yatay duruma getirdiler, üzerine haç resmedilmiş uzun kalkanlarını kaldırdılar ve Roma mezarları arasından doğrudan düşmanın kalkanları üzerine yürüdüler.

Kalkanların çarpma sesini tepeden duyduk. Sanki toprak altından gelen bir gök gürültüsü gibi bir sesti. İki büyük ordunun birbirine çattığı andaki yüzlerce kalkanın ve mızrağın çarpışma sesiydi bu. Gwent birlikleri, duraksadı üzerilerine yüklenen Saksonları ağırlığını karşıladılar ve orada insanların ölmekte olduklarını biliyordum. Mızraklar, baltalarla parçalanıyor, ayaklar altında eziliyorlardı. İnsanlar tükürüyor, kalkanlarının üzerinden hırıldıyordu, insan kalabalığının baskısı o kadar büyüktü ki bu sıkışıklık içinde bir kılıcı kaldırmak dahi mümkün değildi.

Sagramor'un adamları kuzey kanattan darbeyi vurdular. Numidialı, Aelle'in kanadını çevirmeyi umut etmiş olmalıydı ama tehlikeyi sezen Sakson Kralı, yedek kuvvetlerinden bir bölümünü mızrak ve kalkanlarıyla Sagramor'un saldırısını durdurmak için bu yana göndermişti. Kalkanın kalkana vurmasıyla çıkan sesler dışında, savaşı yukarıdan kuş bakışı seyreden bizler için savaş tuhaf bir şekilde sessizleşmişti. İki insan yığını birbirine kilitlenmişti. Arka sıradakiler önlerindeki sıraları öne itiyorlar, ön sıradakiler mızraklarını doğrultabilmek için çabalıyorlardı. Bu arada Cerdic'in adamları hızla altımızdaki Bataklık Yolundan geliyorlardı. Bunlar savaş alanına geldiklerinde kolaylıkla Sagramor'un yanlarını sarabileceklerdi. Kanadını sarıp kalkan duva-

rına arkasından saldıracaklardı ve Arthur bizi bunun için tepede tutmuştu.

Cerdic bizim hâlâ orada olduğumuzu tahmin etmiş olmalıydı. Adamlarım Mynydd Baddon'un alçak siperlerinin arkasında saklanmış olduklarından, hiçbir şey göremiyorlardı, ama ben, atını bir grup savaşçıya doğru sürüp bayırdan yukarıya işaret ettiğini gördüm. Gitme zamanımızın geldiğine karar verdim ve Cuneglas'a baktım. Aynı anda o da bana baktı ve gülümsedi: "Tanrılar seninle olsun Derfel."

"Ve sizinle Kral Hazretleri." Bana uzattığı eline dokundum ve sonra avcumu zincir örme zırhımın göğsüne, altındaki Ceinwyn'in broşunu hissedebilmek için bastırdım.

Cuneglas siperin üzerine çıkıp bize döndü. "Nutuk atmaktan hoşlanan bir insan değilim," diye bağırdı, "ama orada aşağıda Saksonlar var ve sizler Britanyanın en iyi savaşçıları olarak biliniyorsunuz. Haydi gidin ve bunu kanıtlayın. Ve hatırlayın. Vadiye vardığınızda kalkan duvarını sıkılaştırın. Sıkı durun! Şimdi! Haydi!"

Tepeden aşağıya doğru inerken çığlıklar atıyorduk. Tepenin zirvesine bakmak için gönderilen Cerdic'in adamları durdular ve sonra tepeden gittikçe daha fazla sayıda mızrakçı çıkmaya başlayınca geri çekildiler. Tepeden aşağıya beş yüz kişi indik. Hızla, batıya doğru yönelerek Cerdic'in takviye için gelen birliklerini vurmak için koştuk.

Zemin taşlı ve dikti. Aşağıya muntazam sıralarla inmedik, vadi aşağısına inmek için birbirimizle yarıştık. Orada çiğnenmiş bir buğday tarlasından geçtikten ve dikenli iki çalı yığınını aştıktan sonra kalkan duvarımızı oluşturduk. Ben duvarın solunu aldım, Cuneglas sağını. Uygun bir şekilde dizildikten ve kalkanlarımız birbirlerine değdikten sonra adamlarıma ilerlemeleri için bağırdım. Önümüzdeki tarlada, adamlar yoldan bize doğru koşarlarken, bir Sakson kalkan duvarı oluşturmaya çalışıyorlardı. İlerlerken sağıma baktım ve Sagramor'un adamlarıyla aramızda büyük bir boşluk olduğunu gördüm. Boşluk o kadar büyüktü ki bayrağını dahi göremiyordum. Bu boşluğu düşünmek bile istemiyordum, bu boşluktan ne gibi bir dehşetin gelebileceğini ve arkamıza dolaşabileceğini düşünmekten nefret ediyordum, ama Arthur gayet kesin konuşmuştu. Tereddüt etmeyin demişti, Sagramor'un size ulaşmasını beklemeyin demişti, sadece saldırın demişti. Gwent'li Hıristiyanları beklemeden saldırmaya ikna edenin Arthur olduğunu düşündüm. Saksonlara zaman vermeyerek onları paniklemeye zorluyordu ve şimdi de savaşa hızla girme sırası bizdeydi.

Saksonların kalkan duvarı derme çatma ve küçüktü. Muhtemelen burada savaşmayı dahi düşünmemişlerdi. Cerdic'in iki yüz kadar adamı Aelle'in kalkan duvarının son sırasına ekleneceklerdi sadece.

Onlar da huzursuzdu. Biz de korkuyorduk. Ama korkunun cesareti yıpratmasına izin vermenin zamanı değildi. Tewdric'in adamlarının yaptıklarını yapmaya mecburduk, düşmanı bozmak için beklemeksizin saldırmak zorundaydık ve böylece bir savaş narası atıp adımlarımı hızlandırdım. Hywel'in Gazabı'nı çekmiştim ve kabzasının hemen altından sol elimde tutuyordum ve kalkanım kayışlarından sol koluma asılıydı. Ağır mızrağım sağ elimdeydi. Düşman saflarını sıkılaştırdı, kalkanlarını birbirine dayayıp mızraklarını eğdi, sağımda büyük bir savaş köpeğinin ipini bıraktılar. Köpek bize doğru koşmaya başladı. Köpeğin hırlamalarını duyuyordum ama sonra savaş çılgınlığı bana önümdeki sakallı adamlardan başka herşeyi unutturdu.

Savaşta insanın içinde büyük bir nefret doğar. Karanlığın ruhu bir erkeğin içini güçlü ve kanlı bir kızgınlıkla doldurur. Zevklidir de. Sakson kalkan duvarının parçalanacağını biliyordum. Saldırıya başlamadan çok önce biliyordum bunu. Kalkan duvarı inceydi ve aceleyle kurulmuştu ve buradaki insanlar huzursuzdu. Ön sıradaki yerimden ileriye fırladım ve düşmana doğru koşarken nefretimi haykırdım. O anda istediğim tek şey öldürmekti. Yok, hayır, daha fazlasını istiyordum; gezginci ozanların Mynydd Baddon'da Derfel Cadarn'ın şarkılarını söylemelerini istiyordum. İnsanların bana bakıp, işte Mynydd Baddon'da kalkan duvarını parçalayan savaşçı demelerini istiyordum, ünün sağlayacağı gücü istiyordum. Britanya'da bir düzine adam bu üne sahipti: Arthur, Sagramor, Cullhwch bunların arasındaydılar ve bu güç krallar dışında tüm insanların gücünün üstünde bir güçtü. Bizim dünyamız kılıcın insana rütbesini verdiği bir dünyaydı, kılıçtan kaçınmak onurunu kaybetmekti ve bunun için ileriye doğru koştum. Ruhum çılgınlıkla dolup bu hırs bana inanılmaz bir güç verirken kurbanlarımı seçtim. İkisi de genç insanlardı, daha yeni yeni çıkmaya başlamıştı sakalları. İkisi de onlara ulaşamadan geri çekilmeye başlamışlardı. Karşılarında tüm ihtişamıyla bir Britanya Savaş Lordu görüyorlardı ve ben de iki ölü Sakson görüyordum.

Mızrağım birinin gırtlağına saplandı, kalkanıma bir balta darbesi inerken mızrağımı bıraktım. Balta darbesinin geldiğini görmüştüm ve darbeyi savuşturdum. Sonra kalkanımı ikinci adama hızla dayadım. Kalkanımın ortasına omuzumla yüklenirken Hywel'in Gazabı'nı sağ elime aldım. Kılıcı salladım, bir Sakson mızrağının parçalarının uçuştuğunu gördüm, sonra arkamdan adamlarımın yetiştiğini gördüm. Hywel'in Gazabı'nı başımın üstünde döndürdüm ve sonra tekrar vurdum. Tekrar bir savaş narası attım, kılıcımı yana doğru salladım ve birdenbire önümde açık çimenlikten başka bir şey kalmadığını fark ettim. Çayırlık, tarla çiçekleri, yol ve bunun arkasında nehrin çayırlıkları vardı bir tek. Kalkan duvarını delip geçmiştim ve zaferimi haykır-

dım. Döndüm, Hywel'in Gazabı'nı bir adamın sırtına sapladım, döndürerek geri çektim, kılıcın ucundan kan damladığını gördüm ve birdenbire ortada düşman kalmadı. Sakson kalkan duvarı yok olmuştu veya çimenlere kanlarını boşaltan ölü veya ölmek üzere olan insanlar vardı bir tek. Kılıcımı ve kalkanımı gökyüzüne kaldırıp Mithras'a şükranlarımı haykırdığımı hatırlıyorum.

Ben zaferimi kutlarken, Issa'nın "Kalkan duvarı!" diye haykırdığını duydum. Mızrağımı almak için durdum ve etrafa bakındığımda bize doğru doğudan gelen Saksonları gördüm. Issa'nın emrini tekrarlayarak "Kalkan duvarı!" diye bağırdım. Cuneglas bizi Aelle'in adamlarından korumak için yüzü batıya dönük şekilde kendi kalkan duvarını oluşturuyordu. Biz duvarımızı Cerdic'in adamlarının bize doğru geldikleri doğuya doğru bakacak şekilde oluşturduk. Adamlarım haykırıyorlardı. Bir kalkan duvarını ezip geçmişlerdi şimdi yenisini istiyorlardı. Arkamda Cuneglas'ın ve benim adamlarımın arasındaki alanda birkaç yaralı Sakson hâlâ hayattaydı, ama adamlarımdan üçü bunların işlerini bitiriyorlardı. Yaralıların gırtlaklarını kesiyorlardı, zira bu esir alınacak zaman değildi. Gördüğüm kadarıyla Guinevere da onlara yardım ediyordu.

"Lordum, Lordum!" Bağıran küçük kalkan duvarımızın sağ tarafındaki en son adam Eachern'di. Ona baktığımda nehirle aramızdaki boşluktan koşan bir yığın Sakson'u işaret ettiğini gördüm. Boşluk genişti ama Saksonlar bizim için bir tehdit oluşturmuyorlardı, daha çok Aelle'i desteklemeye gidiyorlardı.

"Bırakın gitsinler!" diye bağırdım. Önümüzdeki Saksonlardan daha fazla endişe duyuyordum, zira durmuşlar ve sıralarını oluşturmaya başlamışlardı. Az önce yaptığımızı görmüşlerdi ve aynısını onlara yapmamıza izin vermeye niyetleri yoktu. Beş altı sıra halinde dizilmişlerdi. Sonra büyücülerinden biri ileri çıkıp zıplayarak bize lanetler yağdırmaya geldiğinde bağrışmaya başladılar. Bu çılgın büyücülerden biriydi, bize hakaretler yağdırırken suratı şekilden şekile giriyordu. Saksonlar böyle adamlara değer verirlerdi, Tanrılarının onlara kulak verdiğine inanırlardı. Tanrıları adamın bize ettiği küfürleri duyunca sanırım yüzü kızarmıştır.

"Öldüreyim mi onu?" diye sordu Guinevere. Yayı elindeydi.

"Burada olmamalıydınız Hanımım" dedim.

"Bunun için çok geç Derfel" dedi.

"Bırakın" dedim. Büyücünün küfürleri adamlarımı rahatsız etmiyordu. Saksonlara çığlıklar atarak gelmelerini ve kılıçlarının tadına bakmalarını bağırıyorlardı ama Saksonların ilerlemeye niyetleri yoktu. Destek bekliyorlardı ve destek için gelenler de fazla uzakta değillerdi.

"Kral Hazretleri!" diye bağırdım Cuneglas'a. Döndü. "Sagramor'u görebiliyor musunuz?" diye sordum.

"Henüz değil."

Saksonları yandan kuşatmaları gereken Oengus mac Airem'in Kara Kalkanlılarını da göremiyordum. Erken saldırıya geçtiğimizden korkmaya başladım ve artık paniklemeyen Aelle'in adamlarıyla, üzerimize gelip bizi ezip gecebilecek olan, saflarını sıkılaştıran Cerdic'in adamları arasında sıkışmıştık.

Sonra Eachern yeniden bağırdı ve güneye doğru baktığımda Saksonların doğuya değil batıya doğru koşuştuklarını gördüm. Kalkan duvarımızla nehir arasındaki bölge paniğe kapılmış kaçışan insanlarla doluydu. Bir an için gördüklerime bir anlam veremediğim için şaşırdım ama sonra gürültüyü duydum. Gökgürültüsü gibi bir sesti. Nal sesleri.

Arthur'un atları çok iriydi. Sagramor bir keresinde bana Arthur'un bunları Frankların kralı Clovis'ten ele geçirdiğini anlatmıştı. Daha önce Clovis at sürüsüne sahip olduğunda bu atları Romalılar için üretmişti. Britanya'daki başka hiçbir at bunlarla boy ölçüşemezdi ve Arthur da en iri yarı adamlarını bu atlara bindiriyordu. Birçok savaş atını Lancelot'a kaptırdığından, bu iri yarı atları düşman safları arasında göreceğimden korkuyordum ama Arthur bu endişeyi gidermişti. Lancelot'un sadece damızlık kısrakları ve tayları çaldığını ve adamlara bir at sırtında mızrakla nasıl savaşılacağını öğretmek kadar, atların da terbiye edilmesi gerektiğini anlatmıştı. Lancelot'un böyle adamları yoktu ama Arthur'un vardı ve şimdi bunları Sagramor'la savaşmakta olan Aelle'in adamlarına doğru kuzey yamacından aşağıya saldırtıyordu.

Bu iri yarı atlardan ancak altmış tane vardı ve ilk önce güneydeki köprüyü güvene almak için koştuklarından ve sonra da savaş alanının uzak tarafına gittiklerinden yorgundular. Ama Arthur onları dörtnala kaldırmıştı ve Aelle'in savaş sıralarının arkasına saldırtmak taydı. Aelle'in kalkan duvarının en arka sırası önlerindeki sıraları Sagramor'un kalkan duvarına doğru itmekle meşguldular ve Arthur'un ortaya çıkışı o kadar ani olmuştu ki dönüp bir kalkan duvarı oluşturmaya zamanları olmamıştı. Atlılar sıraları darmadağın ettiler, Sagramor'un adamları ön sıraları geri çekilmeye zorladılar ve birden bire Aelle'in ordusunun sağ kanadı göçüverdi. Bazı Saksonlar güvende olabilmek için güneye doğru koşuyorlardı ama diğerleri Cerdic'e doğru koşuyorlardı. Bizim nehir kenarındaki çayırlıkta gördüklerimiz bu adamlardı. Arthur'un adamları bu kaçakları merhamet duymaksızın kılıçtan geçirdiler. Atlılar kaçan adamları öldürmek için

uzun kılıçlarını kullanıyorlardı ve çayırlar cesetler, terk edilmiş kalkan ve kılıçlarla kaplandı. Arthur'un dörtnala bizim sıralarımızın yakınından geçtiğini gördüm. Beyaz pelerini kan lekeleriyle doluydu, elindeki Excalibur kandan kıpkırmızı olmuştu ve zayıf yüzünde neşeli bir ifade vardı. Uşağı Hygwydd, alt kenarında kırmızı bir haç olan bayrağını taşıyordu. En ciddi insanlardan biri olan Hygwydd, Arthur'u izleyerek, atların biraz dinlenebilecekleri ve Cerdic'in kanadını tehdit edecekleri tepeye doğru giderken bana sırıttı. Çirkin Morfans, Aelle'in adamlarına yapılan ilk saldırıda ölmüştü ve bu Arthur'un yegâne kaybıydı.

Arthur'un saldırısı Aelle'in sağ kanadını göçertmişti ve şimdi Sagramor adamlarıyla Bataklık Yolundan bize katılmaya geliyordu. Aelle'in ordusunu kuşatamamıştık ama onu yolla nehir arasında sıkıştırmıştık ve şimdi Tewdric'in disiplinli Hıristiyanları koridorda ilerleyerek önlerine çıkanı öldürüyorlardı. Cerdic hâlâ tuzağın dışındaydı ve Aelle'i burada bırakarak Sakson rakibinin mahvoluşunu seyretmeyi düşünüyor olmalıydı, ama bunun yerine hâlâ zafer kazanmasının mümkün olduğuna karar vermişti. Bugün kazanırsa tüm Britanya Lloegyr olacaktı.

Cerdic, Arthur'un atlılarını dikkate almadı. Onların Aelle'in adamlarının en düzensiz oldukları yerde vurduklarını biliyor olmalıydı. Ama disiplinli mızrakçılar, safları sıkılaştırılmış bir kalkan duvarında atlılardan korkacak bir şeyleri yoktu. Bunun için adamlarına kalkanlarını kenetlemelerini ve mızraklarını eğerek ilerlemelerini emretti.

"Sıkılaştırın! Sıkılaştırın!" diye bağırdım ve önümdekileri iterek ön safa gittim, kalkanımın yanımdakilerin kalkanlarıyla örtüştüğünden emin olunca durdum. Saksonlar ağır ağır ilerliyorlardı. Kalkanlarını kenetlemişler, tüm kalabalık bize doğru yaklaşırken sıralarımızdaki zayıf noktaları bulmaya çalışıyorlardı. Gördüğüm kadarıyla büyücü yoktu ortada, ama Cerdic'in bayrağı büyük kitlenin ortasındaydı. Önümde sakallar ve boynuzlu miğferler görüyordum ve bir boynuz durmadan ötüyordu. Mızraklara ve baltalara bakıyordum. Cerdic'in kendisi de bu kalabalık insan kitlesi içinde bir yerdeydi. "Kalkanları kenetleyin! Kalkanları kenetleyin!" diye bağırıyordu Kral. İki büyük savaş köpeğini üzerimize saldılar ve sağımda bağırtılar duydum. Köpekler sıralarımıza saldırınca bir kargaşa koptu. Saksonlar köpeklerin saldırdığı yerde kalkan duvarının sarsıldığını görmüş olmalıydılar zira birden bağrışarak ileriye doğru koştular.

"Kenetlenin!" diye bağırdım ve mızrağımı başımın üzerine kaldırdım. En azından üç Sakson saldırırken bana bakıyorlardı. Ben bir Lord'dum ve benim ruhumu Diğer Dünya'ya gönderebilirlerse ün ve

servet kazanacaklardı. İçlerinden biri diğerlerinin önünde, ün kazanmak hırsıyla, mızrağını kalkanıma doğru çevirmiş koşuyordu. Son anda beni ayak bileğimden vurmak için mızrağını eğeceğini düşündüm. Sonra böyle şeyleri düşünmek için zaman kalmadı, sadece dövüştük. Mızrağımı adamın yüzüne attım ve kalkanımı mızrak darbesini savuşturmak için öne aşağıya doğru çıkardım. Mızrağının temreni Wulfger'den aldığım ayak zırhının hemen altından sağ çizmemin derisini keserek ayak bileğimi yaraladı ama mızrağım suratını kan içinde bıraktı. Mızrağımı geri çektiğimde sırt üstü yere devriliyordu ve bunun hemen ardından diğerleri beni öldürmek için saldırdı.

Adamlar iki tarafın kalkanlarının birbirine çarptıkları anda bana yetiştiler. Şimdi Saksonların kokusunu alabiliyordum, deri, ter ve dışkı kokusunu. Ama burnuma bira kokusu gelmiyordu. Bu savaş sabahın erken saatlerinde başlamıştı ve Saksonlar baskına uğramışlardı ve cesaretlenebilmek için içki içmeye zamanları olmamıştı. Arkamdan adamlarım beni bir Sakson kalkanına yaslanmış kalkanıma iterek bastırıyorlardı. Sakallı bir surata tükürdüm ve mızrağımı omzunun üstüne doğru salladım. Mızrağımı yakaladı. Ben de mızrağı bıraktım ve kendimi ileriye doğru iterek Hywel'in Gazabı'nı çekebilecek kadar rahat hareket edecek biçimde serbest kalmaya çalıştım. Kılıcımı karşımdaki adamın kafasına indirdim. Miğferi içine paçavralar doldurulmuş deri bir başlıktan ibaretti ve Hywel'in Gazabı'nın yeni bilenmiş yüzü miğferi keserek beynine saplandı. Bir an için kılıç orada kaldı, ölü adamın ağırlığıyla mücadele ederek kılıcımı kurtarmaya çalışırken başıma bir Sakson baltası indi.

Miğferim darbenin şiddetinden beni korudu. Tüm evren bir çınlama sesiyle sarsıldı ve beynimde ışıklı çizgilerin uçuştuğu bir karanlık doğdu. Adamlarım daha sonra bir süre kendimden geçtiğimi ama etrafımdaki bedenlerin baskısıyla ayakta kaldığımı söylediler. Hiçbir şey hatırlamıyorum ama iki kalkan duvarı birbirine çattığında pek az insan bazı şeyleri hatırlar. Yüklenirsin, küfredersin, tükürürsün ve fırsatını bulduğunda vurursun. Kalkan duvarındaki komşularımdan biri balta darbesini yedikten sonra sendelediğimi ve öldürdüğüm adamların cesetlerine takılarak neredeyse düşeceğimi ama arkamdaki adamın kılıç kemerime yapışarak beni ayakta tuttuğunu ve Kurt Kuyruklularımın beni korumak için etrafımı aldıklarını söyledi. Düşman yaralı olduğumu hissetmiş olmalıydı, şimdi daha şiddetle savaşıyordu. Yamulmuş kalkanlara ve çentilmiş kılıçlara inen balta darbeleri duyuluyordu. Ama yavaş yavaş başımdaki sersemlik geçti ve kendimi ikinci sırada, kalkan duvarının içinde, Hywel'in Gazabı'nı tutarken buldum. Başım sancıyordu, ama bunun farkında değildim sadece kılıcımı vur-

manın, saplamanın, bağırmanın ve öldürmenin gerekli olduğunu düşünüyordum. Issa köpeklerin açtığı gediği hâlâ tutuyordu, asık bir yüzle ilk sıramız arasına giren Saksonları öldürüyor ve sıramızın bu kısmını onların cesetleriyle kapatıyordu.

Cerdic'in adamlarının sayısı bizden fazlaydı, ama ağır atlılar orada olduklarından ve adamlarını yokuş yukarı onlara saldırtmak istemediğinden kuzeyden bizi kuşatamıyordu ve bunun için de adamlarını güneye doğru gönderdi. Ama Sagramor onun ne yapmak istediğini anladığından mızrakçılarını bu boşluğa doğru sürdü. Kalkanların çatışmasını duydum. Sağ çizmem kanla dolmuştu ve her adım attığımda kanın foş diye ses çıkarttığını duyuyordum, başım acıyla zonkluyordu, suratımda ise vahşi bir gülümseme vardı. Ön sırada benim yerimi almış olan adamım yerini bırakmak istemedi bana. "Gevşiyorlar Lordum!" diye bağırdı. "Açılıyorlar!" Gerçekten de düşmanın baskısı zayıflıyordu. Yenilmemişlerdi ama geri çekiliyorlardı ve birdenbire biri onları geri çağırdı ve adamlar son kez mızraklarını ve baltalarını savurdular ve hızla geri çekildiler. Takip etmedik. Takip edemeyecek kadar yorgun, bitkindik ve kan dökmüştük. Mızrak kalkan çatışmasının olduğu çizgiyi belirleyen ceset yığınları da bizi engelleyiyordu. Bu yığındakilerin bazıları ölüydü, bazıları ise acı içinde kıvranarak öldürülmeleri için yalvarıyorlardı.

Cerdic adamlarını yeni bir kalkan duvarı yapmak için geri çekmişti. Şimdi Sagramor'un adamlarının doldurduğu, adamlarımla nehir arasındaki boşluk nedeniyle Aelle'le bağlantısı kopmuştu. Bizi yararak yardıma gidebilmek için büyük bir kalkan duvarı oluşturuyordu. Daha sonra Aelle'in adamlarının Tewdric'in mızrakçılarınca nehire doğru sürüldüklerini ve Arthur'un bu Saksonları zaptedebilecek kadar adamını burada bırakarak Sagramor'a yardıma gittiğini öğrendim.

Miğferimin sol yanında bir eziklik vardı. Bu ezikliğin altındaki delik demiri ve deri iç başlığı geçiyordu. Miğferimi yavaşça başımdan çıkartığımda eziklik kanla yapışmış saçlarıma takıldı. Yavaşça başımı elledim ama kırılmış kemik yoktu, sadece bir şişlik ve zonklayan bir yara vardı. Sol kolumda oldukça büyük bir yara, göğsümde eziklikler vardı. Sağ ayak bileğim hâlâ kanıyordu. Issa topallıyordu ama yarasının ciddi olmadığını ileri sürüyordu. Kara Kalkanlıların şefi Niall ölmüştü. Bir mızrak göğüslüğünü delmişti ve sırt üstü yatıyordu. Mızrak hâlâ saplandığı yerde dimdik duruyordu ve ağzı kanla doluydu. Eachern bir gözünü kaybetmişti, göz boşluğuna bir paçavra tıkamış ve bunu başına bağlamıştı. Bu basit sargının üzerine miğferini giymişti ve gözünün intikamını yüzlerce misliyle alacağına yemin ediyordu.

Arthur adamlarıma teşekkür etmek için atıyla tepeden aşağıya geldi. "Onları yine durdurun!" diye bağırdı bize. "Onları Oengus gelene kadar durdurun ve sonra onların işini sonsuza kadar bitireceğiz." Mordred, Arthur'un arkasında at sürüyordu, büyük savaş bayrağı ayılı bayrağın yanındaydı. Kralımızın elinde bir kılıç vardı ve gözleri günün heyecanıyla pırıl pırıldı. Nehrin kıyısı iki mil boyunca toz ve kan, ölüler ve ölmekte olanlar, insanlara saplanmış demirlerle doluydu.

Tewdric'in altın ve kızıl adamları Aelle'in hayatta kalan adamlarının çevresini sarmışlardı. Sarılanlar hâlâ çarpışıyorlardı ve Cerdic bunlara ulaşmayı bir kez daha denedi. Arthur Mordred'i tepeye doğru götürdü ve bizler kalkanlarımızı yine birbirine kenetledik. "Çok heveslıler" dedi Cuneglas Sakson sıraları ilerlemeye başlayınca.

"Sarhoş değiller" dedim. "Sebebi bu."

Cuneglas yaralı değildi ve hayatının büyülerle korunduğuna inanan bir insanın rahatlığı içindeydi. Savaşın ön sıralarında çarpışmış ama bir çizik bile almamıştı. Hiçbir zaman babası gibi ünlü bir savaşçı olmamıştı. Şimdi tacını hakettiğine inanıyordu. "Kendinize dikkat edin Kral Hazretleri" dedim adamlarına doğru geri dönerken.

"Kazanıyoruz Derfel" diye seslendi ve saldırıyı karşılamak içim koşar adım uzaklaştı.

Bu seferki ilk Sakson saldırısından çok daha büyük bir saldırı olacaktı. Cerdic saldırı sıralarının ortasına kendi muhafız birliğini yerleştirmişti. Bunlar bizim savunma duvarımızın ortasında yer alan Sagramor'a doğru hızla ileri fırlayan iri savaş köpeklerini salıverdiler. Bir anda köpeklerin açtığı gedikten Sakson mızrakçıları saldırdılar. Kalkanların çarpışma seslerini duydum ve sonra Saksonların sağ kanadı adamlarıma saldırdığından Sagramor'u düşünecek zamanım olmadı.

Bir kez daha kalkanlar kalkanlara çarptı. Bir kez daha mızraklarımızı saçtık, kılıçlarımızla vurduk ve bir kez daha düşmanla adeta yapıştık. Karşımdaki Sakson mızrağını bırakmış kısa bıçağıyla kaburga kemiklerimin altından beni vurmaya çalışıyordu. Bıçağı zincir örme zırhımı delemediğinden homurdanarak dişlerini gıcırdatarak bıçağını döndürerek zincir örme zırhın halkalarını delmeye uğraşıyordu. Sağ elimi indirerek kolunu yakalamak için hareket edebileceğim yer yoktu, bunun için Hywel'in Gazabı'nın kabzasıyla miğferine vuruyordum ve sonra adam dizlerinin üzerine çökünce üzerine bastım. Hâlâ bıçağını kullanmaya çalışıyordu ama arkamdaki adam onu mızrakladı ve beni düşmana doğru itmek için kalkanını sırtıma dayayıp yüklendi. Solumda bir Sakson kahramanı duvarımızda bir gedik açmak için baltasını sağa sola savuruyordu, başarmak üzereydi ki biri mızrak

gönderini ayaklarının arasına sokarak adama çelme taktı ve yere düşer düşmezde yarım düzine adam üzerine kılıçla mızrakla üşüştüler. Kurbanlarının cesetleri arasında öldü.

Cerdic sıraların arkasında aşağı yukarı atıyla gidip geliyor, bağırarak adamlarına yüklenmelerini ve öldürmelerini söylüyordu. Onu çağırdım, atından inerek bir erkek gibi çarpışması için meydan okudum. Ya beni duymadı ya da duymazdan geldi. Atını Sagramor'un yanında savaşmakta olan Arthur'a doğru sürdü. Arthur Sagramor'un adamlarının karşılaştığı baskıyı görmüş ve atlılarını Numidyalıyı desteklemek için onların sıralarının arkasına getirmişti. Şimdi atlılar atlarını insan kalabalığının üzerine sürüyorlar ve en ön sıradakilerin başlarının üzerinden uzun mızraklarıyla savaşıyorlardı. Mordred de oradaydı, daha sonra insanlar onun bir şeytan gibi dövüştüğünü söylediler. Kralımızın savaşta kör cesaretten yana bir eksikliği yoktu, sadece ahlaktan ve akıldan yana eksikliği vardı. İyi bir süvari değildi bunun için atından inmiş ve ön sıralarda yerini almıştı. Onu daha sonra gördüm, üstü başı kan içindeydi ama hiçbiri kendi kanı değildi. Guinevere bizim sıralarımızın arkasındaydı. Mordred'in bıraktığı atı görmüş ve ata binerek oradan ok atmaya başlamıştı. Oklarından birinin Cerdic'in kalkanına saplandığını gördüm, ama Cerdic bunu bir sinek kovalar gibi elinin tersiyle attı.

İkinci kalkan duvarı çatışmasını ağır yorgunluk nedeniyle son buldu. Öyle bir an geldi ki kılıcımızı kaldıramayacak kadar yorgunduk ve sadece kalkanımızı düşmanın kalkanına yaslayıp üzerinden küfür etmeye gücümüz kalmıştı. Zaman zaman biri bir baltayı kaldıracak veya bir mızrağı savuracak gücü toparlayabiliyordu ve bir an için çatışma yeniden alevleniyordu, ama kalkanlar darbeyi karşılayınca yeniden duraklıyorduk. Hepimiz kan içindeydik, hepimiz yaralı bereliydik, hepimizin boğazı kurumuştu ve düşman geri çekilmeye başladığında hepimiz buna şükrettik.

Biz de geri çekildik, kalkan duvarlarının çarpıştığı yerdeki ceset yığınlarından uzaklaştık. Yaralılarımızı yanımızda götürdük. Ölülerimiz arasında birkaç tane alınları kızdırılmış mızrak temreniyle dağlanmış adam da vardı. Bunlar geçen yıl Lancelot'un ayaklanmasında ona katılanlar olduklarını gösteriyordu ama şimdi burada Arthur için ölmüşlerdi. Bors'u yaralı olarak buldum. Karnı boydan boya açılmıştı ve onu kaldırmaya çalıştığımda bağırsakları yere döküldü. Onu tekrar yatırdığımda inler gibi bir ses çıkarttı, ona Diğer Dünya'da kendisini harıl harıl yanan ateşler, iyi dostlar ve sonsuz bal birası beklediğini söyledim. Hywel'in Gazabı'nın sert bir darbesiyle gırtlağını kestiğimde sol elimi sıkıca tutuyordu. Bir Sakson ölüler arasında inleyerek acınacak bir şekilde, ağzından kanlar akarak sürükleniyordu. Issa yer-

den bir Sakson baltası alarak adamın belkemiğine vurdu. Gençlerden birinin kustuğunu gördüm, sendeleyerek birkaç adım attı ve sonra arkadaşlarından biri koluna girerek onu ayakta tuttu. Genç üzerine işediği için ağlıyordu ve kendisinden utanıyordu, ama bunu yapan tek kişi o değildi. Savaş alanı dışkı ve kan kokuyordu.

Çok gerilerde Aelle'in adamları sırtlarını nehre vererek sıkı bir kalkan duvarı oluşturmuşlardı. Karşılarında Tewdric'in adamları vardı. Ama onlar Saksonlarla savaşmak yerine onları oldukları yerde tutmayı tercih ediyorlardı. Köşeye sıkıştırılan düşmanın ne yaman döviştüğünü biliyorlardı. Ve Cerdic hâlâ müttefikini yalnız bırakmamakta kararlıydı. Hâlâ Arthur'un mızrakçılarını yararak Aelle'e ulaşabilmeyi ve kuzeye yönelerek kuvvetlerimizi ikiye ayırmayı umut ediyordu. Bunu iki kere denemişti ve şimdi ordusundan geri kalanları son bir defa toplamaya açlışıyordu. Hâlâ yorgun olmayan adamları vardı. Bunlardan bazıları, Clovis'in Frank ordusundan kiraladığı savaşçılardı. Şimdi bunları savaş alanının önüne getirmişti. Büyücülerin adamları nasıl cesaretlendirmeye çalıştıklarını ve sonra bize dönerek lanetler okuduklarını seyrettik. Bu saldırıda aceleye getirilen hiçbir şey yoktu. Acele etmeye gerek de yoktu, günün erken saatleriydi, hatta öğlen bile olmamıştı. Cerdic adamlarına yemek yemeleri, içki içmeleri ve hazırlanmaları için zaman tanıyabilirdi. Savaş davullarından biri boğuk sesle çalmaya başladı. Sayıları gittikçe artan Saksonlar ordu saflarında yerlerini alıyordu, bazılarının yanlarında savaş köpekleri vardı. Hepimiz bitkindik. Nehirden su getirmek için adam yollamıştım, hepimiz suyu paylaştık, ölülerin miğferlerinden içtik. Arthur geldi ve durumumu görünce yüzünü buruşturdu. "Onları üçüncü bir kez daha durdurabilir misiniz?" diye sordu.

"Durdurmamız gerek Lordum" dedim ama bu çok zor olacaktı. Birçok adamımızı kaybetmiştik ve kalkan duvarımız oldukça incelmişti. Kılıçlarımız ve mızraklamız körelmişti ve bunları yeniden keskinleştirmek için yeterli bileyi taşımız yoktu. Bu sırada düşman taze birliklerle destek alıyordu, silahları henüz çarpışmaya girmemiş adamlar topluyordu. Arthur Llamrei'den indi dizginlerini Hygwydd'e attı ve benimle cesetlerin yığılı olduğu yerde yürümeye başladı. Bazı adamları tanıyordu ve düşmanlarıyla karşılaşmadan önce yaşamaya fırsat dahi bulamamış gençlerin ölülerini görünce suratı asıldı. Eğilerek Bors'un alnına dokundu, sonra yürüdü açık ağzına bir ok saplanmış olan bir Sakson cesedini yanında duraksadı. Bir an için bir şey söyleyeceğini sandım ama sonra sadece gülümsedi. Guinevere'ın adamlarımın arasında olduğunu biliyordu, onu atın üstünde görmüş olmalıydı. Şimdi de benim yıldızlı bayrağımın yanında asılı duran bayrağını görmüştü. Bir kez daha oka baktı ve yüzünde bir mutluluk

ifadesi gördüm. Koluma dokundu ve beni oturan veya mızraklarına yaslanarak dinlenen adamlarımın yanına götürdü.

Toplanmakta olan Saksonların arasında biri Arthur'u tanımıştı ve şimdi iki ordu arasındaki geniş boşluğa çıkarak ona meydan okudu. Bu Liofa'ydı, Thunreslea'da karşılaştığım kılıç ustası Arthur'un bir kadın ve korkak olduğunu bağırıyordu. Bunu tercüme etmedim, Arthur da sormadı. Liofa daha da yakınlaştı. Kalkanı yoktu hatta başında miğferi bile yoktu sadece kılıcı vardı. Şimdi kılıcını bizden korkmadığını göstermek istercesine kınına soktu. Yanağındaki yara izini görüyordum ve ona daha büyük, onu mezara götürecek bir yara izi açmak istedim. Ama Arthur beni durdurdu. "Bırak onu" dedi.

Liofa hâlâ bizi kızdırmaya çalışıyordu. Kadın gibi hareketler yapıyordu bizim kadın olduğumuzu ima edercesine, sırtını bize dönerek gelip kendisine saldırmamızı bekliyordu. Ama hâlâ hiç kimse yerinden kıpırdamıyordu. Tekrar yüzünü bize döndü. Başını korkaklığımıza acıyormuş gibi salladı ve ölülerden oluşan çizgi boyunca yürüdü. Saksonlar ona tezahürat yaparlarken adamlarım sessizce seyrediyorlardı. O'nun, Cerdic'in seçilmiş savaşçısı olduğu, tehlikeli olduğu, kimsenin ortaya çıkmaması haberini göndermiştim. Bir Saksonun bu kadar cüretli olması adamlarımı kızdırıyordu ama, Liofa'nın yorgun mızrakçılarımdan birini yenmesindense şimdilik hayatta kalması daha iyiydi. Arthur Llamrei'ye bindi ve Lioafa'nın tahriklerini duymazdan gelerek cesetlerin oluşturduğu sıra boyunca atını, adamlarımı biraz olsun yüreklendirmek için sürdü. Çıplak Sakson büyücülerini dağıttı, Excalibur'u çekerek, kanlı beyaz pelerinini ve miğferinin beyaz tüylerini onlara göstererek, Sakson sıralarına daha da yaklaştı. Kırmızı haçlı kalkanı parıldıyordu ve adamlarım onu görünce tezahürata başladılar. Saksonlar onun önünden çekildiler, Arthur'un arkasında hiçbir şey yapamayan Lioafa ona kadın yürekli olduğunu haykırdı. Arthur atının başını çevirdi ve bize doğru dörtnala geldi. Bu davranışı Lioafa'nın kendisine layik bir rakip olmadığını gösteriyordu. Bu Sakson seçilmiş savaşçısının onuruna dokunmuş olmalıydı ki kendisine bir rakip aramak için sıralarımıza daha da yaklaştı.

Liofa cesetlerin yanında durdu. Aralarına girdi ve yerdeki bir kalkanı çekerek çıkarttı. Kalkanı hepimizin görebileceği şekilde yukarı kaldırdı. Kalkanın üzerinde Powys'in kartalı vardı. Hepimizin bu sembolü gördüğünden emin olduktan sonra kalkanı yere attı ve pantalonunu açarak Powys'in simgesine işedi. Sonra yönünü değiştirerek kalkanın ölü sahibinin üzerine de işedi. Bu hakaret bardağı taşıran son damla oldu.

Cuneglas kızgınlıkla bağırarak sıralardan dışarı fırladı.

"Hayır!" diye bağırdım ve Cuneglas'a doğru koştum. Liofa ile benim dövüşmemin, numaralarını ve hızını bildiğimden, daha iyi olacağını düşünüyordum, ama geç kalmıştım. Cuneglas kılıcını çekmişti ve beni görmezden geldi. Kendisinin ölümsüz olduğunu düşünüyordu o gün. Savaşın kralıydı, kendisini kahraman olarak göstermesi gerekiyordu. Bunu yapmıştı ve şimdi her şeyin mümkün olduğunu düşünüyordu. Bu edepsiz Saksonu adamlarının gözü önünde yere serecek ve yıllar boyunca ozanlar Muhteşem Kral Cuneglas, Saksonların Ölümü Cuneglas, Savaşçı Cuneglas'ın şarkılarını söyleyecekti.

Onu kurtaramazdım, zira geri dönerse ve yerini başka biri alırsa onuru kırılacaktı. Bunun için Cuneglas'ın zırhı olmayan ince uzun Sakson'a doğru güvenle ilerleyişini dehşetle seyrettim. Cuneglas babasının eski zırhını giymişti, altınla etekleri işlenmiş demir zırh ve kartal kanadı tepelikli miğferi vardı. Gülümsüyordu. İçinde fırtınalar esiyordu bugün, günün kahramanlıklarının heyecanıyla doluydu ve Tanrıların kendisine dokunduklarına inanıyordu. Tereddüt etmedi ve kılıcını Liofa'ya salladı. Hepimiz kılıcın yerini bulduğuna yemin edebilirdik ama Liofa kılıç darbesinin altına eğilerek kenara çekilmişti. Güldü ve Cungelas kılıcını bir kez daha savurunca yana çekildi.

Hem bizim adamlarımız, hem de Saksonlar kendi adamlarını yüreklendirmek için bağırıyorlardı. Sadece Arthur ve ben sessizdik. Ceinwyn'in erkek kardeşinin ölümünü seyrediyordum ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ya da onurlu bir şekilde yapabileceğim bir şey yoktu, eğer Cuneglas'ı kurtarırsam onun onurunu ayaklar altına almış olacaktım. Arthur eyerin üzerinden bana endişeli bir ifadeyle baktı.

Arthur'un endişesini gideremedim. "Onunla dövüştüm," dedim acı bir sesle, "ve o bir katil."

"Sen hâlâ yaşıyorsun."

Cuneglass hiçbir zaman bir savaşçı olmamıştı, şimdi kendisini kanıtlamak istemesinin nedeni de buydu, ama Liofa onu aptal yerine koyuyordu. Cuneglas Liofa'yı kılıcıyla devirmek için saldırıyor ve her defasında Sakson yan yan kaçıyor ya da eğilerek darbeyi savuşturuyordu ve bir kez olsun karşı saldırıda bulumuyordu. Yavaş yavaş adamlarımız sessizleşmeye başladı zira Krallarının yorulmaya başladığını ve Liofa'nın onunla oyun oynadığını görüyorlardı.

Sonra Powys'ten bir grup Krallarını kurtarmak için ileri atıldı ve Liofa hızla geriye üç adım attı. Cuneglas dönerek adamlarının geldiğini gördü. "Geri dönün!" diye bağırdı onlara. "Geri dönün!" diye tekrarladı daha kızgın bir ifadeyle. Sonunun kötü olduğunu biliyordu, ama itibarını kaybedemezdi. Onur her şeydir.

Powysli adamlar durdular. Cuneglas Liofa'ya döndü, ama bu kez hızla saldırmadı, daha dikkatli davranıyordu. İlk kez kılıcı Liofa'nın kılıcına değdi ve Liofa'nın çimenler üzerinde ayağının kaydığını gördüm ve Cuneglas bir zafer çığlığı atarak kılıcını düşmanını öldürmek üzere kaldırdı, rakibini kandırmak için ayağı kaymış gibi yapan Liofa dönerek uzaklaştı, dönerken kılıcı çimenlerin hizasına gelmişti ve hızla Cuneglas'ın sağ ayağın çarptı. Bir an için Cuneglas ayakta kaldı kılıcı sallandı ve Liofa ayağa kalkarken o yere düştü. Sakson Kralın yere düşmesini bekledi ve Cuneglas'ın kalkanını ayağıyla kenara iterek kılıcının ucunu Cuneglas'a sapladı.

Saksonlar çılgınlar gibi bağırıyorlardı, zira Liofa'nın başarısını zaferleri için iyi bir işaret olarak görüyorlardı. Liofa'nın kendisi ancak Cuneglas'ın kılıcını yerden alacak kadar zaman bulabildi ve kendisinden intikam almak için koşan adamlardan hızla kaçtı. Onlarla dövüşmesi gerekmiyordu. Durdu ve onlarla alay etmeye başladı. Bir düşman Kralını öldürmüştü ve Sakson ozanlarının Kralları Öldüren Korkunç Lioafa'nın şarkılarını söyleyeceklerinden kuşkum yoktu. Saksonlara günün ilk zaferini vermişti.

Arthur atından indi ve birlikte Cuneglas'ın cesedini adamlarının yanına kadar taşıdık. İkimiz de ağlıyorduk. Tüm bu yıllar boyunca Powys Kralı Cuneglas ap Gorfyddydd kadar sadık bir müttefikimiz olmamıştı. Bir kez bile Arthur'la tartışmamıştı ve bir kez dahi onu yalnız bırakmamıştı. Bana gelince, benim kardeşim gibiydi. İyi bir insandı, cömert, adalete inanan bir adamdı. Şimdi ölmüştü. Powys savaşçıları krallarının cesedini aldılar ve kalkan duvarının arkasına taşıdılar. "Katilin adı," dedim onlara, "Liofa ve onun başını bana getirecek adama yüz altın vereceğim."

Sonra bir haykırış duyup döndüm, zaferlerinden şimdi emin olan Saksonlar ilerlemeye başlamışlardı.

Adamlarım oldukları yerde durdular. Gözlerindeki teri sildiler. Ben yamulmuş ve kanlı miğferimi başıma geçirdim, yanaklıklarını kapadım ve yere düşmüş bir mızrağı aldım

Şimdi yeniden dövüşme zamanıydı.

***

Bu bugünkü en büyük Sakson saldırısıydı ve saldırıyı yapanlar başlangıçtaki şaşkınlıklarından kurtulmuş kendilerine güvenen mızrakçılardı. Şimdi bizim duvarımızı parçalayarak Aelle'e yardım etmek için geliyorlardı. Gelirken savaş şarkılarını söylüyorlar, mızraklarıyla kalkanlarına vuruyorlar ve birbirlerine en az birer düzine Britanyalı öldürecekleriне dair söz veriyorlardı. Saksonlar kazandıklarını bili-

yorlardı. Arthur'un onlara karşı gönderdiği en iyi adamları karşılamışlar, bizi dövüşerek durdurmuşlar, seçilmiş savaşçılarının bir kralı öldürmesini seyretmişler ve şimdi önlerinde yorgun olmayan savaşçılar olduğu halde bizim işimizi bitirmek için geliyorlardı. Franklar kalkan duvarımız üzerine sivri demir mızraklarını yağdırmak için hafif atma mızraklarını kaldırmışlardı.

Birden Mynydd Baddon'dan bir boru sesi duyuldu.

İlk önce, bağırtılar, patırtıları ve ölmek üzere olanların iniltileri yüksek olduğundan, aramızdan pek azı duydu boru sesini. Ama sonra boru yeniden çaldı ve sonra üçüncü bir kez daha. Üçüncü boru sesinde insanlar döndüler ve Mynydd Baddon'un terk edilmiş rampalarına baktılar. Hatta Franklar ve Saksonlar dahi durdular. Boru sesi onları durdurduğunda bize elli adımdaydılar ve orada bizim gibi dönüp yeşil tepe yamacına baktılar.

Bir atlı ve bir bayrak görünüyordu. Bir tek bayrak vardı, ama çok büyüktü, rüzgâr beyaz bayrağı açınca üzerinde Dumnonia'nın kırmızı ejderi göründü. Canavar pençeleri, kuyruğu ve ağzından püskürttüğü ateş rüzgâr bayrağı birden, atlıyı neredeyse atından düşürecek kadar sert açınca, ortaya çıktı. Bu kadar uzaktan dahi atlının atın sırtında kıpırdamadan ve ne siyah atını ne de bayrağı doğru dürüst tutamıyormuş gibi, acemice at sürdüğünü görüyorduk. Sonra arkasından iki mızrakçı ortaya çıktı, mızraklarıyla atını dürtüklediler ve hayvan bayır aşağıya koşmaya başladı. Atlı ani hareketten dolayı geriye doğru savruldu. At yokuş aşağı inmeye başlayınca adam tekrar öne doğru eğildi. Siyah pelerini arkasında uçuşuyordu, pelerinin altında zırhının, bayrağının beyazı kadar bembeyaz olduğunu gördüm. Onun arkasından Mynydd Baddon'dan, bu sabah bizim yaptığımız gibi, Kara Kalkanlı kalabalık bir insan grubu fırladı, diğer adamların kalkanlarında dişleri iri yaban domuzu resmi vardı. Oengus mac Airem ve Culhwch gelmişlerdi. Corinium yolundan doğrudan saldırmak yerine, bizimle birleşebilmek için ilk önce Mynydd Baddon'a tırmanmışlardı.

Ama ben atlıya bakıyordum. O kadar garip bir şekilde ata biniyordu ki ve birden onun ata bağlanmış olduğunu gördüm. Ayak bilekleri siyah atının karnında iple birbirine bağlanmıştı, bedeni eyere çakılmış olan tahtalarla eyer üstüne bağlanmıştı. Başında miğferi yoktu ve rüzgârda uzun saçları uçuşuyordu. Saçların altında atlının yüzü kurumuş deriyle kaplı bir kafatasından başka bir şey değildi. Bu Gawain'di, ölü Gawain, dudakları ve yanakları kuruyup dişlerine yapışmış burun delikleri iki siyah yarık ve gözleri iki siyah çukur olarak kalmış Gawain. Kafası iki yana sallanırken, Britanya bayrağının bağlanmış olduğu bedeni iki yana gidip geliyordu.

Anbarr adındaki atın üstünde ölüm vardı ve kanatlarından doğru yaklaşan bu yaşayan ölüyü görmek Saksonların güvenlerini sarstı. Kara Kalkanlılar, Gawain'in ardından çığlıklar atarak geliyorlardı. Atı ve üstündeki atlıyı hendeklerin üzerinden atlatarak doğrudan Saksonların kanadına doğru geliyorlardı. Kara Kalkanlılar düzgün bir sırayla saldırmıyor, uluyan bir kalabalık halinde saldırıyorlardı. Bu İrlandalıların savaş yöntemiydi, çılgına dönmüş bir yığın insan ölüme doğru âşıklar gibi koşardı.

Bir an için savaş alanı sarsıldı. Saksonlar zaferin eşiğindeydiler, ama Arthur tereddüt ettiklerini görmüştü ve beklenmedik bir şekilde bize bağırdı. "Yürüyün!" ve "İleri!" Mordred Arthur'un emrine kendisininkini de ekledi: "İleri!"

İşte Mynydd Baddon'daki katliam böyle başladı. Ozanlar bunu anlatırlar ve bu kez abartmıyorlar. Biz önümüzdeki cesetler çizgisini geçip mızraklarımızı Saksonlara doğru yönelttik. Aynı zamanda Culhwch ve Kara Kalkanlılar Saksonların kanadına çattılar. Bir an için kılıcın kılıca çarpması, baltaların kalkanlara inmesi, homurtular, birbirine kilitlenmiş kalkan duvarı dövüşü duyuldu ve sonra Sakson ordusu çözüldü ve parça parça olmuş kalkan duvarlarının arasında Sakson ve Frank kanıyla ıslanmış tarlaların ortasında dövüşmeye başladık. Saksonlar kaçmaya başladılar, siyah bir atın üzerindeki bir ölünün başını çektiği vahşi bir saldırıyla darmadağın olmuşlardı. Ve onları öldürdük, öldürmeyi kanıksayana kadar. Kılıçlar Köprüsünü Sais ölüleriyle doldurduk. Onları mızrakladık, karınlarını deştik ve bazılarını sadece nehirde boğduk. İlk önce esir almadık ve yıllardır biriken nefretimizi düşmanlarımızdan çıkarttık. Cerdic'in ordusu ikiz saldırıyla parçalanmıştı ve biz bağırarak üzerlerine saldırıyor ve öldürürken birbirimize bakıyorduk. Bir ölüm sergisiydi sanki, bir öldürme panayırı. Saksonların bazıları o kadar dehşete kapılmışlardı ki, gözlerini kocaman açmış öldürülmeyi bekleyerek yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Diğerleri şeytanlar gibi dövüşüyorlardı ve bazıları kaçarken ölüyor, bazıları da nehre doğru kaçmaya çalışıyorlardı. Kalkan duvarımız yoktu ve şimdi hepimiz düşmanı parçalamaya çalışan çıldırmış bir savaş köpeği sürüsüydük. Mordred'in sakat ayağının üzerinde topallayarak Saksonları öldürdüğünü gördüm, Arthur'un kaçanların üzerlerine atını sürdüğünü gördüm, Powys savaşçılarının Krallarının öcünü binlerce kez aldıklarını gördüm. Galahad'ın, yüzü her zamanki gibi sakin, atının üzerinde kılıcıyla sağa sola vurduğunu gördüm. Terwdric'i rahip cüppesi içinde, sıska, saçları kazınmış bir halde uzun bir kılıcı vahşice salladığını gördüm. Yaşlı Piskopos Emrys de oradaydı, boynunda kocaman bir haç asılıydı, at kılından rahip cüppesinin üzerine bir zırh göğüslük bağlanmıştı. "Cehenneme git!" diye haykırdı bir

Saksona mızrağını saplarken. "Cehennem ateşinde yan!" Sakallı Sakson kanına bulanmış Oengus mac Airem'i birçok Saksonu mızraklarken gördüm. Guinevere'ı Mordred'in atı üzerinde kendisine verdiğimiz kılıçla Saksonları öldürürken gördüm. Gawain'i, kafatası düşmüş, kanlar içindeki, Sakson ölüleri arasında sakin bir şekilde otlayan atının üstünde dururken gördüm. Sonunda Merlin'i de gördüm. Yaşlı bir adam olmasına rağmen Saksonlara asasıyla vuruyordu ve onları adi birer solucan olduklarını haykırıyordu. Etrafında Kara Kalkanlılar vardı. Beni gördü, gülümsedi ve eliyle öldürmeye devam etmemi işaret etti.

Kadın ve çocukların kulübelerde saklandıkları Cerdic'in köyünü ele geçirdik. Culhwch ve bir düzine adamı ailelerini ve Cerdic'in terk edilen ağırlıklarını korumaya çalışan Saksonların arasında kendilerine kanlı bir yol açıyorlardı. Sakson muhafızları öldüler ve ganimet alınan altınlar tüyler gibi uçuştu ortada. Tozun bir sis gibi kalktığını, kadınları ve erkeklerin çığlıklarını, çocukların ve köpeklerin koşuştuklarını, yanan kulübelerin dumanlarının savrulduğunu ve panik içinde Arthur'un büyük atlarının eğilmiş mızraklarıyla kaçan düşman mızrakçılarının sırtına saplamak için dört nala gittiklerini hatırlıyorum. Çözülmüş bir düşman ordusunu yok etmek kadar büyük bir zevk yoktur. Kalkan duvarı göçer ve ölüm hâkim olur. Kollarımız bir kılıcı kaldıramayacak kadar yorgun düşene kadar öldürdük. Öldürme işi bittiğinde kendimizi bir kan bataklığı içinde bulduk. İşte o zaman adamlarımız Cerdic'in ağırlıkları arasında bal birasını buldular ve içki içme zamanı başladı Bazı Sakson kadınları yaralılarımıza nehirden su taşıyarak bir avuç ayık adamımıza sığınmışlardı. Sağ kalan arkadaşlarımızı bulduk, onlara sarıldık, arkadaşlarımızın öldüğünü gördük ve onlar için ağladık. Kesin zaferin sarhoşluğunu öğrendik, gözyaşlarımızı ve kahkahalarımızı paylaştık ve bazıları, yorgun olmalarına rağmen, sırf zevkten dans ettiler.

Cerdic kaçtı. Cerdic ve muhafızları kaostan sıyrılarak doğudaki tepelere doğru tırmandılar. Bazı Saksonlar nehirden güneye doğru yüzdüler, bazıları Cerdic'i izlediler ve birkaçı da ölü rolü yapıp gece karanlığında kaçtılar ve çoğu Mynydd Baddon'un altındaki vadide kaldılar ve hâlâ da oradalar.

Kazanmıştık. Nehrin yanındaki tarlaları birer mezbahaya çevirmiştik. Britanya'yı kurtarmış ve Arthur'un rüyasını gerçekleştirmiştik. Şimdi katliamın lordları, ölülerin kralıydık ve vahşi zafer çığlıklarımızı gökyüzüne doğru haykırıyorduk.

Saislerin gücünü kırmıştık.

BÖLÜM ÜÇ

NİMUE'NİN LANETİ

Kraliçe Igraine pencerenin pervazına oturmuş son parşömenleri okuyordu. Arada bir bana Saksonca bir sözcüğün anlamını soruyordu ama bunun dışında sessizdi. Savaşın öyküsünü hızla okudu ve sonra parşömenleri yere fırlattı hırsla. "Aelle'e ne oldu?" diye sordu kızgınlıkla. "Veya Lancelot'a?"

"Onların kaderlerini de anlatacağım Hanımım" dedim. Yazı yazdığım kaz tüyünü sol kolumla masaya sıkıştırıp ucunu bir bıçakla açıyordum. Yontuğum telek parçalarını yere üfledim. "Her şeyin bir zamanı var."

"Her şeyin zamanı var!" dedi alaycı bir sesle. "Bir öyküyü sonuçsuz bırakamazsın Derfel."

"Öykünün bir sonu olacak" diye söz verdim.

"Ama burada da bir sonu olması gerekli şimdi" diye ısrar etti Kraliçem. "Öykülerin hepsinin amacı da bu. Yaşamın açık sonuçları olması gerekmiyor, öyleyse öykülerin sonuçları olmalı." Artık karnı iyice şişmişti, çocuğun doğma zamanı çok yakındı. Onun için dua edecektim, benim dualarıma ihtiyacı olacaktı. O kadar çok kadın doğum sırasında ölüyordu ki. İneklerin böyle bir sıkıntısı yoktu, ne de kedilerin, dişi köpeklerin, koyunların, dişi domuzların, insanlar dışında hiçbir canlının böyle bir derdi yoktu. Sansum, Cennette elmayı aldığı için, kadınların bizim cennetimizi yok ettiğini söylüyordu. Kadınlar diye vaaz veriyordu, Aziz Tanrının erkeklere verdiği bir cezaydı, çocuklar da kadınlara verdiği bir ceza. "Ne oldu öyleyse Aelle'e?" diye sordu Igraine sert bir sesle ben sorularına yanıt vermeyince.

"Öldürüldü," dedim, "bir mızrak darbesiyle. Mızrak tam burasına geldi." Kalbimin tam üzerinde kaburgalarıma işaret ettim. Doğal olarak öykü bundan uzundu, ama bunu Kraliçe'ye şimdi anlatmak istemiyordum, zira babamın ölümünü hatırlamak beni üzüyordu. Ama sanırım öykünün tamamlanabilmesi için bunun öyküsünü de yazmalıy-

dım. Arthur adamlarını Cerdic'in kampını yağmalarken bırakıp Tewdric'in adamlarının Aelle'in ordusunun işini bitirip bitirmedikle-rini görmeye gitti. Saksonlardan geri kalanların yenilmiş, kanlar içinde ama hâlâ meydan okur olduklarını gördü. Aelle'in kendisi de yara-lanmıştı ve kalkanını tutamıyordu, ama hâlâ teslim olmuyordu. Bunun yerine etrafında muhafızları ve mızrakçıları Tewdric'in adamlarının gelip kendisini öldürmelerini bekliyordu.

Gwentli mızrakçılar saldırmakta tereddüt ediyorlardı. Köşeye sı-kışmış bir düşman her zaman tehlikelidir, hele ki Aelle'in adamlarının olduğu gibi hâlâ bir kalkan duvarı ardındaysa iki kat tehlikelidir. Şim-diye kadar birçok Gwentli mızrakçı ölmüştü, yaşlı Agricola da bunla-rın arasındaydı. Hayatta kalanlar bir kez daha Sakson kalkan duvarına saldırmak istemiyorlardı. Arthur saldırmaları konusunda ısrar etme-miş, bunun yerine Aelle ile görüşmüştü. Aelle teslim olmayı redde-dince beni çağırttı. Arthur'un yanına geldiğimde beyaz pelerini kır-mızı bir pelerinle değiştirdiğini sandım, aslında pelerin aynı pelerindi, ama kanla o kadar lekelenmişti ki kıpkırmızı görünüyordu. Bana sarı-larak selamladı, sonra bir kolu omzumda iki kalkan duvarı arasındaki boşluğa götürdü. Burada ölü bir atın, ölü bir adamın ve terkedilmiş kalkan ve silahların olduğunu hatırlıyorum. "Baban teslim olmayı reddediyor," dedi Arthur, "ama senin sözünü dinleyeceğini sanırım. Ona teslim olması gerektiğini, ama onurlu bir şekilde yaşayacağını ve son günleri rahatlık içinde geçirebileceğini söyle. Adamlarının hayat-larını da bağışlayacağım. Yapması gereken tek şey kılıcını vermek." Köşeye sıkıştırılmış sayıları bir hayli azalmış, yenilmiş Saksonlara baktı. Sessizce duruyorlardı. Onların yerinde olsak bir şarkı söylerdik, ama bu mızrakçılar sessizce ölümü bekliyorlardı. "Ona yeterince insa-nın öldüğünü söyle Derfel" dedi Arthur.

Hywel'in Gazabı'nı çözdüm ve kalkanımın üzerine bıraktım. Mız-rağımı bıraktım ve sonra babamla görüşmeye gittim. Aelle yorgun ve bitik görünüyordu, ama topallayarak bana doğru başını dimdik tutarak yürüdü. Kalkanı yoktu ama, sakat sağ elinde bir kılıç tutuyordu. "Seni göndereceklerini biliyordum" diye homurdandı. Kılıcının keskin yüzü çentilmişti ve namlusu kanlıydı. Arthur'un önerisini anlatmaya başla-dığım zaman kılıcıyla bir hareket yaparak beni susturdu. "Onun ben-den ne istediğini biliyorum" diye sözümü kesti. "Kılıcımı istiyor, ama ben Britanya'nın Bretwalası Aelle'im ve kılıcımı teslim etmem."

"Baba" diye yeniden başladım.

"Bana Kral diye hitap edeceksin!" diye hırladı.

Bu meydan okuması karşısında gülümseyerek başımı eğdim. "Kral Hazretleri sizin adamlarınıza hayatlarını vaat ediyoruz ve ayrıca..."

Bir kez daha sözümü kesti. "Bir erkek savaşta öldüğünde," dedi, "gökyüzündeki kutsanmış evine gider. Ama bu büyük ziyafet salonuna gidebilmesi için ayakta, kılıcı elinde ve tüm yaraları göğsünde olmak zorundadır." Duraksadı tekrar konuşmaya başladığında sesi çok daha yumuşaktı "Bana hiçbir şey borçlu değilsin evlat ama bana o ziyafet salonunda yerimi almam için yardım edersen bunu büyük bir iyilik olarak göreceğim."

"Kral Hazretleri" Ama dördüncü defa sözümü kesti. "Burada gömülmek isterim" dedi sanki sözü hiç kesilmemiş gibi. "Ayaklarım kuzeye doğru bakacak ve kılıcım elimde olacak. Senden bundan başka bir şey istemiyorum." Adamlarına döndü ve onun ayakta zorlukla durduğunu gördüm. Çok ağır bir şekilde yaralanmış olmalıydı ama ağır ayı postu pelerini bunu saklıyordu. "Hrothgar!" diye seslendi mızrakçılarından birine. "Oğluma mızrağını ver." Uzun boylu genç bir Sakson kalkan duvarından çıkarak mızrağını bana uzattı. "Al onu!" dedi Aelle bana ve ona itaat ettim. Hrothgar bana kaygılı bir ifadeyle bakıp sonra hızla arkadaşlarının yanına döndü.

Aelle bir an için gözlerini kapadı ve sert yüzünün acıyla buruştuğunu gördüm. Yüzündeki toz toprak ve ter altında yüzü bembeyazdı ve bir acı dalgası bir kez daha bedenine saplanınca dişlerini sıktı, ama acıya direndi ve bana yaklaşarak bana sarılırken gülümsemeye dahi çalıştı. Ağırlığını omzuma dayadı nefesinin boğazından hırıltıyla çıktığını duyuyordum. "Sanırım," dedi kulağıma, "oğullarımın en iyisi sensin. Şimdi bana bir armağan ver. Bana iyi bir ölüm ver Derfel ve onunla gerçek savaşçıların ziyafet salonuna gidebileyim." Geri çekildi, kılıcını bedenine dayadı ve kürk pelerinin deri bağcılarını çözmeye başladı. Kürkü omzundan düştüğünde bedenin tüm sol tarafının kan içinde olduğunu gördüm. Göğüslüğünün hemen altından bir mızrak darbesi almıştı ve omzuna da bir balta darbesi yemişti. Sol kolu hareketsizce yanında sarkıyordu ve bunun için de deri göğüslüğünü bedenine bağlayan deri kayışları çözmek için sakat sağ elini kullanıyordu. Tokalarla uğraşırken kendisine yardım etmek için ilerleyince beni durdurdu. "Senin işini kolaylaştırmaya çalışıyorum" dedi. "Ama ölünce göğüslüğümü yerine tak. Ziyafet salonunda zırha ihtiyacım olacak, orada birçok kavga olur. Kavgalar ve ziyafetler..." Bir kez daha acı içinde duraksadı. Dişlerini sıktı, inledi ve doğrularak bana baktı. "Şimdi öldür beni" diye emretti.

"Seni öldüremem" dedim ama çılgın annemin Aelle'i öldürecek olanın, Aelle'in oğlu olacağına dair sözlerini hatırlıyordum.

"O zaman ben seni öldüreceğim" dedi ve acemice kılıcını bana doğru salladı. Kılıçtan geri çekilerek kurtuldum. Beni izlemek isterken

sendeledi neredeyse yere düşecekti. Durdu, nefes nefese bana baktı. "Annenin hatırı için Derfel" diye yalvardı. "Benim bir köpek gibi yerde ölmemi mi istiyorsun? Bana yardım edemez misin?' Tekrar kılıcını salladı ama bu sefer sarf ettiği gayret çok fazla gelmiş olmalı ki sendeledi. Gözlerinde yaşlar birikmişti ve onun için nasıl öleceğinin çok önemli olduğunu anladım. İradesiyle ayakta duruyordu ve kılıcını kaldırmak için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Sol yanında taze kan izleri görülüyordu, gözleri donuklaşıyordu, ama bir kez daha ileriye doğru bir adım atıp kılıcını karnıma doğru sallarken hâlâ bana bakıyordu.

Tanrı beni bağışlasın, ama işte o zaman mızrağı sapladım. Tüm ağırlığımı ve gücümü vererek sapladım. Mızrağın geniş temreni kaburga kemiklerini kırarak kalbine saplanırken onun düşmekte olan tüm ağırlığını karşıladı ve onu ayakta tuttu. Şiddetli bir şekilde sarsıldı ve yüzünde kesin bir kararlığın ifadesi belirdi. Bir an için kılıcını bir kez daha vurmak için kaldıracağını sandım, ama sadece sakat sağ elinin kılıcının kabzasını iyice kavradığından emin olmak istiyordu. Sonra yere düştü, yere düşmeden ölmüştü ve kanlı, çentilmiş kılıcı hâlâ elindeydi. Adamlarından bir uğultu yükseldi. Bazıları açıkça ağlıyorlardı.

"Derfel" dedi Igraine. "Derfel!"

"Hanımım?"

"Uyuyordun" diye itham etti beni.

"Yaşlandım Hanımım," dedim, "iyice yaşlandım."

"Demek Aelle savaşta öldü," dedi heyecanla, "ya Lancelot?"

"Onu daha sonra anlatacağım Hanımım" dedim kararlılıkla.

"Şimdi anlat!" diye ısrar etti.

"Söyledim size" dedim. "Sonu gelecek ve sonucu başlangıçta anlatılan öykülerden nefret ederim."

Bir an için itiraz edeceğini sandım, ama sadece inatçılığından dolayı içini çekti ve sonuçlanmamış öyküleri saymaya başladı. "Saksonların seçilmiş savaşçısı Liafa'ya ne oldu?"

"Öldü," dedim, "korkunç bir şekilde öldü."

"İyi!" dedi. "Anlat bana."

"Bir hastalığa yakalandı, Hanımım. Karnında bir şeyler şişmeye başladı. Ne yatabiliyor, ne oturabiliyordu, hatta ayakta durmak dahi büyük acılar veriyordu. Gittikçe zayıflamaya başladı ve sonunda ter içinde titreyerek öldü. Öyle olduğunu duyduk."

Igraine memnun olmamıştı. "Demek Mynydd Baddon'da ölmedi?"

"Cerdic'le kaçtı."

Igraine memnun olmadığını gösteren bir şekilde omuz silkti. Sanki Sakson seçilmiş savaşçısının kaçmasına izin vermekle bir suç işlemişiz gibi. "Ama ozanlar" dedi, içimi çektim, zira ne zaman Kraliçem ozanlardan söz etse, tarihi onların anlattıkları şekliyle duyacağımı biliyordum ve bu da şaşmaz bir şekilde Igraine'in tercih ettiği tarih anlatısıydı. Ama ben tarih yapılırken oradaydım ve ozanlar daha o zaman doğmamışlardı bile. "Ozanlar," dedi kararlı bir şekilde, itiraz ederek iç geçirmemi duymazdan gelerek, "hepsi Cuneglas'ın Liofa'yla dövüşünün bütün bir sabah sürdüğünü ve Cuneglas'ın sırtından vurulmadan önce altı tane seçilmiş savaşçıyı öldürdüğünü söylüyorlar."

"Bu şarkıları ben de duydum" dedim ihtiyatlı bir şekilde.

"Ve?" diyerek bana baktı. Cuneglas babasının dedesiydi ve burada aile gururu söz konusuydu. "Evet?"

"Ben oradaydım Hanımım" dedim sadece.

"Yaşlı bir adamsın hafızan da zayıf Derfel" dedi beni suçlarcasına ve kuşku yok ki benim parşömenlerimin Britanya dilindeki çevirilerini yazan Adalet Yazmanı Dafydd Cuneglas'ın ölümü bölümüne gelince bunu hanımımın arzusuna göre değiştirecekti. Neden olmasın ki? Cuneglas bir kahramandı ve tarihin onu büyük bir savaşçı olarak hatırlamasında bir zarar yoktu. Bir asker olmamasına rağmen namuslu bir adamdı, mantıklı bir insandı, yaşının çok üstünde akıllı bir insandı, ama bir mızrak gönderine yapıştığında yüreği zevkle dolan bir insan değildi. Onun ölümü Mynydd Baddon'un trajedisiydi, ama zafer çılgınlığı içindeki biz, bunu görememiştik. Onu savaş meydanında yaktık, ölüm ateşi üç gün üç gece sürdü ve üçüncü gün şafak sökerken sadece ateşin közleri ve Cuneglas'ın erimiş zırhının parçaları kaldığında ölüm ateşinin çevresinde toplandık ve Werrlinna'nın ölüm şarkısını söyledik. Bir düzine Sakson esiri de öldürdük, Cuneglas'ın ruhuna Diğer Dünya'ya onur içinde refakat etsinler diye. Orada benim Sevgili Dian'ım için dayısının kılıçlar köprüsünü geçerek yanına gelmesinin iyi olduğunu ve kuleler dünyasında onun yanında olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

"Ya Arthur?" dedi Igraine heyecanla. "Guinevere'a koştu mu?"

"Onların bir araya geldiklerini göremedim" dedim.

"Senin ne gördüğün önemli değil" dedi Igraine. "Buna burada ihtiyacımız olacak." Yerdeki yazılı parşömenleri ayağıyla iteledi. "Onların karşılaşmalarını anlatman gerek Derfel."

"Söyledim size. Görmedim bunu."

"Bunun ne önemi var? Savaş için çok iyi bir bitiş olurdu. Herkes mızraklardan ve ölümlerden bahsedilmesinden hoşlanmaz Derfel. Dövüşler hakkındaki hikâyeler bir süre sonra sıkıcı olmaya başlar, ama

bir aşk hikâyesi öyküyü ilginç kılar." Kuşku yok ki Kraliçe ve Dafydd öykümü istedikleri şekle sokunca savaş aşk hikâyeleriyle dolacaktı. Bazı zamanlar bu öyküyü Britanya dilinde yazmayı diliyordum, ama rahiplerden ikisi okuma yazma biliyordu ve bunlardan biri Sansum'a anlatabilirdi. Bunun için Sakson dilinde yazmam gerekiyordu ve Darfydd'ın Britanya diline çevirmesi sırasında da Igraine'in onu fazla bozmayacağına güvenmem gerekiyordu. Igraine'in ne istediğini biliyordum; Arthur'un cesetler arasında koşmasını ve Guinevere'ın onu kollarını açarak beklemesini ve ikisinin sevinçle karşılaşmalarını anlatmamı istiyordu. Belki de böyle oldu, ama olduğundan kuşkum var, çünkü Guinevere çok gururlu ve Arthur da inatçıydı. Karşılaştıklarında ağladıklarını sanırım, ama ikisi de bana bir şey anlatmadılar, bunun için de bir şey uydurmaya niyetim yok. Arthur'un Mynydd Baddon'dan sonra mutlu bir insan olduğunu biliyorum ve ona mutluluğu getiren sadece Saksonları yenerek kazandığımız zafer değildi.

"Peki Argante'ye ne oldu?" diye merakla sordu Igraine. "Pek çok şeyi anlatmıyorsun Derfel."

"Argante'ye sıra gelecek."

"Ama babası oradaydı. Oengus, Arthur Guinevere'a dönünce kızmadı mı?"

"Argante hakında her şeyi anlatacağım" diye söz verdim. "Sırası gelince."

"Ya Amhar ve Loholt? Onları unuttun mu?"

"Kaçtılar" dedim. "Bir kayık buldular ve kürek çekerek nehri geçtiler. Ne yazık ki bu öyküde tekrar karşımıza çıkacaklar."

Igraine benden bazı ayrıntıları öğrenmek istedi, ama ben öyküyü kendi düzenim içinde ve kendi hızımla anlatacağını konusunda ısrar ettim. Sonunda sorular sormaktan vazgeçti ve yere attığı parşömenleri onları Caer'e taşımak için kullandığı deri çantaya sokmak için eğildi. Eğilmekte zorlanıyordu ama yardım etmedim. "Bebek doğduğunda o kadar memnun olacağım ki" dedi. "Göğüslerim sancıyor, bacaklarım, sırtım ağrıyor ve artık yürüyemiyorum doğru dürüst, kazlar gibi paytak yürüyorum. Brochvael de sıkıldı bundan artık."

"Kocalar eşlerinin hamile hallerinden hoşlanmazlar" dedim.

"O zaman karınlarını şişirmek için o kadar çok uğraşmasınlar" dedi Igraine hoppaca. Sansum'un birader Llewellyn'e süt kovasını koridorda bıraktığı için bağırmasını dinlemek için sustu. Zavallı Llewellyn. Manastırımızda rahip adayı ve onun kadar çok çalışıp da az takdir edilen kimse yoktu. Şimdi de kovayı koridorda bıraktığı için Aziz Tudwal'dan bir hafta boyunca her gün sopa yiyecekti. Aziz Tudwal genç bir adam, neredeyse bir çocuk yaştaydı, ama ileride

Sansum'un yerini almak üzere yetiştiriliyordu ve bütün manastır Tudwal'dan korkuyordu. Sadece ben Igraine ile dostluğum sayesinde onun cezalarından kurtulabiliyordum. Sansum, kocasının korumasına ihtiyaç duyduğundan Igraine'in memnuniyetsizliğini doğuracak bir şey yapmaktan çekiniyor.

"Bu sabah," dedi Igraine, "tek boynuzlu bir geyik gördüm. Bu kötüye işaret Derfel."

"Biz Hıristiyanlar" dedim, "kötü işaretlere inanmayız."

"Ama senin masandaki çiviye dokunduğunu görüyorum" dedi.

"Her zaman iyi Hıristiyanlar olamıyoruz."

Duraksadı. "Doğum için endişeleniyorum."

"Hepimiz sizin için dua ediyoruz" dedim ama bunun yetersiz bir yanıt olduğunu biliyordum. Ama ben Manastırın küçük şapelinde bundan fazlasını da yapmıştım. Bir kartal taşı bulup adını onun üzerine kazdıktan sonra taşı bir ağacın altına gömmüştüm. Eğer Sansum bu eski büyüyü yaptığımı öğrenecek olursa Brochvael'in korumasına ihtiyacı olduğunu unutup bir ay boyunca Aziz Tudwal'a beni kanlar içinde kalana kadar dövdürürdü. Ama Aziz Arthur'un öyküsünü yazmakta olduğumu bilseydi de aynı şeyi yaptırırdı.

Ama yazacağım ve bir süre bu kolay olacak, zira şimdi mutlu zamanlar barış dönemi geliyor. Ama bu dönem aynı zamanda karanlığın hazır beklediği dönemdi de. Biz bunu göremedik, sadece güneşi gördük, gölgeleri görmezden geldik. Gölgeleri yendiğimizi ve güneşin Britanyayı sonsuza kadar aydınlatacağını düşündük. Mynydd Baddon Arthur'un zaferiydi, en büyük başarısı ve belki de öykü burada sona ermeli; ama Igraine haklı, hayatta kesin sonuçlar yok ve bunun için de Arthur'un, Lordumun, dostumun, Britanya'nın kurtarıcısının öyküsünü sürdürmeliyim.

***

Arthur Aelle'in adamlarının hayatını bağışladı. Mızraklarını yere bıraktılar ve galipler arasında esir olarak dağıtıldılar. Onlardan bazılarıyla babamın mezarını kazdım. Nehrin kenarındaki yumuşak toprakta derin bir mezar kazdık. Bunun içine Aelle'i ayakları kuzeye doğru, elinde kılıcı olduğu halde koyduk. Mızrak saplanmış kalbinin üzerine göğüs zırhını yerleştirdik, kalkanı karnının üzerindeydi ve onu öldüren mızrak da cesedinin yanındaydı. Mezarı doldurmaya başladığımızda ben Mithras'a Saksonlar kendi Şimşek Tanrılarına dua ettiler.

Akşamüstüne doğru ilk ölüm ateşleri yanmaya başladı. Kendi adamlarımdan ölenleri ateşe yerleştirmekte yardım ettim, sonra arkadaşları onunların ruhlarını Diğer Dünya'ya göndermek için şarkılarını

söylerlerken, atımı alıp uzamış gölgeler arasında kuzeye doğru sürdüm. Kadınlarımızın sığındıkları köye doğru gidiyordum. Kuzey tepelerine tırmandıkça savaş alanının gürültüsü uzaklarda kalmaya başladı. Yanan ateşlerin çatırtısı, ağlayan kadınların sesleri, ölüm şarkıları ve vahşi çığlıklar atan sarhoş adamların naraları duyuluyordu savaş alanında.

Cuneglas'ın ölüm haberini Ceinwyn'e verdim. Ona anlattığımda bana baktı ve önce hiçbir tepki göstermedi sonra gözleri yaşla doldu. Pelerinini başına çekti "Zavallı Perddel" dedi, şimdi Powys kralı olan Cuneglas'ın oğlunu anarak. Ona kardeşinin nasıl öldüğünü anlattım ve sonra Ceinwyn, kızlarımızla beraber kaldıkları kulübeye geri döndü. Başımdaki, aslında göründüğü kadar kötü olmayan yarayı sarmak istedi ama kendisi ve kızlar Cuneglas'ın yasını tutmaları gerektiğinden bunu yapmadı. Üç gün, üç gece güneş yüzü görmeden kapalı bir yerde kalacaklar ve bu süre içinde hiçbir erkeğe dokunmayacaklardı.

Ortalık kararmıştı. Köyde kalabilirdim, ama içimi kemiren huzursuzluk yüzünden ay ışığı altında tekrar güneye doğru at sürdüm. Arthur'u bulabilmek umuduyla ilk önce Aquae Sulis'e gittim, ama burada sadece meşalelerin aydınlattığı katliamın kalıntılarını gördüm. Gönüllülerimiz savunma duvarı zayıflayınca şehre girmişler ve burada önlerine geleni öldürmüşlerdi, bu dehşet ancak Tewdric'in birlikleri şehri ele geçirince sona ermişti. Hıristiyanlar Minerva tapınağını temizlemişler, Saksonların kurban ettikleri üç boğanın kanlı kalıntılarını atmışlar ve sunak temizlendikten sonra da Hırisritiyanlar burada bir şükran ayini yapmışlardı. Onların söyledikleri şarkıları duyuyordum, kendi şarkılarımı bulmak için yoluma devam ettim. Ama adamlarım Cerdic'in harabeye dönmüş kampında kalmışlardı ve Aquae Sulis yabancılarla doluydu. Arthur'u bulamadım ve Culhwch dışında diğer dostları da bulamadım. Culhwch sarhoştu. Ben de alacakaranlıkta doğuya doğru nehir boyunca yoluma devam ettim. Hava kan kokuyordu ve ruhlarla doluydu, ama bir dost bulmak için her türlü tehlikeyi göze aldım. Sagramor'un adamlarından bir grubu ateşin başında şarkı söylerken buldum, ama komutanlarının nerede olduğunu bilmiyorlardı. Bunun için daha doğuda bir ateşin başında dans eden adamlara doğru yola çıktım.

Dans edenler Kara Kalkanlılardı ve dans ederken adımlarını iyice yukarı kaldırıyorlardı, çünkü düşmanlarının kesilmiş kafaları üzerinde dans ediyorlardı. Eğlenen Kara Kalkanların çevresinden dolaşarak gidecektim ki dans edenlerin oluşturduğu çemberin içinde, ateşin başında sakin bir şekilde oturan iki beyaz pelerinli adam gördüm. Bunlardan biri Merlin'di.

Atımı bir çalıya bağladım ve çemberi yararak dans edenlerin arasından geçtim. Merlin ve yanındaki arkadaşı peynir, ekmek ve bal birasından oluşan yemeklerini yiyorlardı. Merlin beni görünce ilk anda tanıyamadı "Defol git," dedi "yoksa seni bir kurbağaya çeviririm. Ah, Derfel, sen miydin?" Düş kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ne zaman yiyecek bir şeyler bulsam midesi zil çalan birilerinin yiyeceğimi paylaşmak isteyeceğini biliyordum. Açsın galiba?"

"Evet, Lordum."

Yanına oturmamı işaret etti. "Peynirin Sakson peyniri olduğundan şüpheleniyorum," dedi kuşkulu bir ifadeyle "bulduğumda kanla kaplıydı, ama ben yıkadım. Yani sildim, her neyse şaşırtıcı bir şekilde yenilebilir olduğu ortaya çıktı. Sanırım sana da yetecek kadar var." Aslında bir düzine insana yetecek kadar vardı. "Bu Taliesin" diye kısaca yanındaki tanıttı, "Powysli bir ozan."

Ünlü ozana baktım, oldukça zeki bir genç olduğu yüzüne bakınca anlaşılıyordu. Kafasının ön kısmını bir druid gibi traş etmişti, kısa siyah sakalı vardı, uzun çeneli, çökük yanaklı ve sivri burunlu bir adamdı. Traş edilmiş alnının üstünde ince gümüşten bir ağ bulunuyordu. Gülümsedi ve başını eğdi. "Ününüz sizden önce buraya geldi, Lord Derfel."

"Sizinki de öyle" dedim.

"Yok hayır!" diye inledi Merlin. "Siz ikiniz birbirinize yağcılık edecekseniz başka bir yere gidin ve orada ne yapacaksanız yapın. Derfel dövüşür" dedi Taliesin'e, "çünkü hiçbir zaman büyüyemedi ve senin sesin de hiç fena sayılmaz, onun için ünlüsün."

"Söylediğim kadar şarkıda yazarım" dedi Taliesin alçak gönüllülükle.

"Her insan şarkı yazabilir, yeterince sarhoşsa" dedi Merlin başından savarcasına ve sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Saçlarındaki kan mı?"

"Evet Lordum."

"O zaman daha yaşamsal bir yerinden yaralanmadığın için şükretmelisin." Bu sözlerine kendisi güldü ve sonra Kara Kalkanlılara işaret etti. "Benim muhafızlarıma ne diyorsun?"

"İyi dans ediyorlar."

"Dans etmek için çok nedenleri var. Ne kadar tatmin edici bir gün" dedi Merlin "ve Gawain rolünü iyi oynadı değil mi? Bir aptalın bir işe yaradığını görebilmek ne kadar memnuniyet verici ve Gawain ne kadar da aptaldı! Can sıkıcı bir çocuktu. Durmadan dünyayı düzeltmeye uğraşırdı. Gençler neden daima yaşlılardan daha fazla şey bildiklerine inanırlar? Sen Taliesin, can sıkıcı yanlış anlamaları olan biri değilsin.

Taliesin" diye açıkladı bana Merlin, "benden bir şeyler öğrenmeye geldi."

"Öğreneceğim çok şey var" diye mırıldandı Taliesin.

"Doğru, çok doğru" dedi Merlin. Bal birası testisini bana doğru uzattı. "Küçük savaşından zevk aldın mı Derfel?"

"Hayır." Aslında garip bir şekilde sıkıntılı hissediyordum kendimi. "Cuneglas öldü." diye açıkladım.

"Cuneglas'ı duydum," dedi Merlin. "Ne büyük aptallık! Kahramanlık yapmayı senin gibi aptallara bırakmalıydı. Ama yine de yazık olmuş. Pek akıllı bir adam sayılmazdı, benim akıllı dediğim türden biri değildi, ama aptal da değildi ve bu da bu acı günlerde pek sık rastlanan bir şey değil. Bana her zaman iyi davranırdı."

"Benim için iyiliğin ta kendisiydi o" diye araya girdi Taliesin.

"Şimdi kendine yeni bir koruyucu bulman gerekiyor" dedi Merlin ozana, "ve Derfel'e bak. İyi bir şarkıyı bir öküzün osuruğundan bile ayırt edemez. Başarılı bir yaşamın şartı," diye Taliesin'e ders vermeye başladı, "zengin bir anne babanın çocuğu olarak doğmaktır. Ben aldığım kiralarla pek rahat yaşadım, aslına bakarsan yıllardır onları da aldığım yok ama. Bana kira ödüyor musun Derfel?"

"Ödemem gerekir, ama kiraya nereye göndereceğimi hiçbir zaman bilemedim."

"Şimdi bunun önemi yok" dedi Merlin. "Ben çok yaşlı ve bitkimim. Zaten yakında öleceğim."

"Saçmalık" dedim. "Sapasağlam görünüyorsunuz." Tabiatıyla yaşlı görünüyordu, ama gözlerinde bir yaramazlık pırıltısı, yaşlı kırışık yüzünde de bir canlılık vardı. Saçı ve sakalı çok güzel bir şekilde örülmüş, siyah kurdeleyle bağlanmıştı, kurumuş kanlar dışında elbisesi temizdi. Ayrıca mutlu da görünüyordu. Sanırım sadece kazandığımız zaferden değil, Taliesin'le birlikte olmaktan dolayı da mutluydu.

"Zafer insana hayat verir." dedi baştan savarcasına. "Ama kısa zamanda zaferi unutacağız. Arthur nerede?"

"Kimse bilmiyor" dedim. "Uzun bir süre Tewdric'le konuştuğunu duydum, ama şimdi onunla değil. Sanırım Guinevere'ı buldu."

Merlin suratını buruşturdu. "Bir köpek daima kendi kusmuğuna döner."

"Onu sevmeye başladım." dedim Guinevere'ı savunarak.

"Seversin" dedi azarlarcasına, "ve sanırım artık kimseye bir kötülük edemez. Senin için iyi bir koruyucu olur" dedi Taliesin'e. "Ozanlara anlamsız bir saygısı vardır. Ama sakın onunla yatağa girme."

"O konuda bir tehlike yok Lordum," dedi Taliesin.

Merlin güldü. "Bizim genç ozanımız daimi bekâr. Hadım edilmiş bir tarla kuşu o. Kendisine bahşedilmiş yeteneği muhafaza edebilmek için bir erkeğin sahip olabileceği en büyük zevkten vazgeçmiş."

Taliesin benim hayretimi gördü ve gülümsedi. "Sesimi değil, Lord Derfel, geleceği görme yeteneğimi."

"Ve bu gerçek bir yetenek" dedi Merlin, hayranlık duyarak. "Bekarete değer mi, bilmiyorum ama... Eğer benden bu fedakârlıkta bulunmamı isteselerdi, druid asasını hiç düşünmeden bırakırdım. Bunun yerine daha mütevazı bir iş yapardım, ozanlık veya mızrakçılık gibi."

"Geleceği mi görüyorsun?" diye sordum Taliesin'e.

"Bugün zafer kazanacağımızı gördü" dedi Merlin, "ve Cuneglas'ın öleceğini bir ay önceden biliyordu. Ama beş para etmez bir Saksonun tüm peynirlerimi çalacağını göremedi." Elimdeki peyniri kaptı. "Şimdi sanırım," dedi "sana geleceğini söylemesini isteyeceksin."

"Hayır Lordum."

"Doğru," dedi Merlin, "geleceği bilmemek daima daha iyidir. Herşey gözyaşlarıyla biter. İşte olacak olan bu."

"Ama neşe yeniden doğar" dedi Taliesin yumuşak bir sesle.

"Yok, yok canım!" diye bağırdı Merlin. "Neşe yeniden doğarmış. Şafak sökermiş. Ağaçlar çicek açarmış. Bulutlar dağılırmış. Buzlar erirmiş. Böyle duygusal saçmalıklardan daha iyisini yapabilirsin sanırım." Sessizleşti. Muhafızları danslarını bitirmişlerdi ve yakaladıkları bazı Sakson kadınlarıyla eğlenmeye gittiler. Kadınların bazılarının çocukları vardı ve bağırışları Merlin'i rahatsız etti, yüzünü buruşturdu. "Kader değiştirilemez ve her şey gözyaşıyla biter" dedi aksi bir sesle.

"Nimue sizinle beraber mi?" diye sordum ve Taliesin'in uyarıcı yüz ifadesinden yanlış bir soru sorduğumu hemen anladım.

Merlin ateşe bakıyordu. Ona doğru bir kıvılcım uçtu, ateşin saldırısını tükürerek yanıtladı. "Bana Nimue'den söz etme" dedi tükürdükten sonra. Neşeli hali kaybolmuştu ve ona bu soruyu sorduğumdan dolayı utandım. Siyah asasına dokundu ve sonra iç geçirdi. "Bana çok kızgın" diye açıkladı.

"Neden Lordum?"

"İstediğini yapamadığı için, tabii ki. Genellikle insanları kızdıran şey her zaman budur." Ateşteki kütüklerden biri etrafa kıvılcımlar saçarak patladı. Merlin ateşe doğru tükürdükten sonra elbisesine düşen kıvılcımları eliyle temizledi. "Çam kütüğü" dedi. "Islak çam kütüğü bir türlü yanmak bilmez." Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Nimue Gawain'i bu savaşa getirmemi onaylamadı. Bunun boşuna bir çaba olacağını söyledi ve sanırım da haklıydı."

"Bize zaferi getirdi Lordum" dedim.

Gözlerini kapadı ve iç geçirir gibi yaptı, benim tahammül edilemez bir aptal olduğumu ima ederek "Tüm yaşamımı bir tek şeye adadım" dedi bir süre sonra. "Sadece bir tek şeye. Basit bir şeydi. Tanrıları geri getirmek istiyordum. Bunu anlamak çok mu zor? Ama bir şeyi çok iyi şekilde yapmak bir ömür boyu sürebilir. Ah, sizin gibi aptallar için bu kolay. Bir gün yönetici gibi sağda solda dolaşırsınız, ikinci gün mızrakçı olursunuz ve her şey sona erdiğinde, nedir elde ettiğiniz başarı? Hiçbir şey! Dünyayı değiştirebilmek için aklında bir tekşey olmalı Derfel. İtiraf etmeliyim ki, Arthur buna oldukça yakın. Britanya'yı Saksonlardan kurtarmak istiyor ve bunu bir süre için başardı, ama onlar hâlâ buradalar ve geri gelecekler. Belki benim hayatım boyunca değil ve hatta senin hayatın boyunca da değil. Ama senin çocukların, senin çocuklarının çocukları bu savaşı bir kez daha yapacaklar. Gerçek zafer için bir tek yol var."

"Tanrıların yolu" dedim.

"Tanrıların yolu," diye onayladı, "ve benim hayatımın uğraşı da buydu." Bir süre siyah druid asasına baktı. Taliesin ses çıkarmadan onu seyrediyordu. "Çocukken bir rüya görmüştüm" dedi Merlin yumuşak bir sesle. "Carn Ingli'de bir mağaraya gitmiştim ve rüyamda kanatlarım olduğunu ve Britanya adasının tümünü görecek kadar yüksekte uçabildiğimi görmüştüm. Ve o kadar güzeldi ki. Güzel, yeşil ve tüm çevresi düşmanlarımızı engeleyen bir sisle örtülmüş. Bu kutsanmış ada Derfel, Tanrıların adası, dünya üstünde onlara layık tek yer. Bu rüyayı gördüğümden beri, Derfel, yapmak istediğim tek şey buydu. O kutsanmış adayı geri getirmek. Tanrıları geri getirmek."

"Ama" diye araya girdim.

"Saçmalama!" diye bağırdı. Taliesin gülümsedi. "Düşün!" diye bana bağırdı. "Tüm yaşamımın uğraşı Derfel!"

"Mai Dun" dedim alçak sesle.

Başıyla onayladı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Uzakta insanlar şarkı söylüyorlardı ve her yerde ateşler yanıyordu. Yaralılar, köpeklerin ve ölü soyucuların, ölüleri ve ölmek üzere olanları aradıkları karanlıklar içinde bağırıyorlardı. Sabah olunca bu ordu savaş alanının savaştan sonraki dehşetini görecekti. Ama şimdi şarkı söyleyip ganimet olarak ele geçirdikleri bal birasından içiyorlardı. "Mai Dun'da," dedi Merlin sessizliği bozarak, "o kadar yaklaşmıştım ki. Çok yaklaşmıştım. Ama çok zayıftım Derfel, çok zayıftım. Arthur'u gereğinden fazla seviyordum. Neden? Akıllı değil, konuşması Gawain'inki kadar can sıkıcı olabiliyor ve erdem konusunda saçma bir saplantısı var, ama onu seviyorum. Aslına bakarsan seni de öyle. Bu bir zayıflık biliyorum. Zeki insanlarla konuşmaya bayılırım, ama namuslu insanları se-

verim. Basit güce hayranım, anlayacağın Mai Dun'da bu sevginin beni zayıflatmasına izin verdim."

"Gwydre" dedim.

Başıyla onayladı. "Onu öldürmeliydik, ama yapamayacağımı biliyordum. Arthur'un oğlunu öldüremezdim. Bu müthiş bir zaaftı."

"Hayır."

"Saçmalama" dedi yorgun bir biçimde. "Gwydre'nin yaşamının Tanrılar için ne anlamı var? Veya Britanya'yı yeniden kurma hayali için? Hiç. Ama yapamadım. Ah, bunun için mazeretim vardı. Caleddin'in yazmaları çok açık. 'Ülkenin kralının oğlu kurban edilmelidir' diyordu, ama Arthur bir kral değildi. Bu sadece küçük bir ayrıntıydı. Tören Gwydre'nin ölmesini gerektiriyordu ve ben bunu yapamadım. Gawain'i öldürmek sorun değildi ve hatta bu bakirelerden söz eden aptalı susturmak bir zevkti, ama Gwydre öyle değildi. Böylece tören yarım kaldı." Şimdi son derece mutsuz görünüyordu, omuzları çökmüştü ve mutsuzdu. "Başarısız oldum" diye ekledi üzüntüyle.

"Ve Nimue bunu affetmiyor, öyle mi ?" dedim tereddütle.

"Affetmek mi? O kadın bu sözün anlamını bile bilmez! Affetmek Nimue için bir zayıflıktır! Şimdi töreni o yapacak Derfel ve başarısız olmayacak. Britanya'daki tüm annelerin oğullarını öldürmesi gerekse de bunu yapacak. Hepsini bir kazana doldurup iyice karıştıracak." Gülümsedi, sonra omuz silkti. "Ama şimdi, işleri onun için biraz zorlaştırdım. Duygusal ve aptal yaşlı bir adam olarak Arthur'un bu kavgayı kazanmasına yardım ettim. Bunu yapabilmek için de Gawain'i kullandım, sanırım şimdi benden nefret ediyordur."

"Neden?"

Gözlerini yıldızlı gökyüzüne dikti, sanki Tanrılara bana biraz akıl bahşetmeleri için yalvarır gibi yaparak. "Seni aptal, ne sanıyorsun?" diye sordu bana. "Bakir bir prensin cesedi kolay mı ele geçiyor sence? O kuş beyinlinin kafasını kurban olmayı kabul etsin diye bir sürü saçmalıkla doldurmak yıllarımı aldı. Bugün ne yaptım? Gawain'i savurup attım! Sırf Arthur'a yardım edebilmek için."

"Ama kazandık!"

"Saçmalama." Gözlerini bana dikti. "Kazandınız mı? Kalkanındaki o saçma şey ne?"

Başımı döndürüp kalkanıma baktım. "Haç."

Merlin gözlerini oğuşturdu. "Tanrılar arasında bir savaş var Derfel ve bugün siz zaferi Yahweh'e verdiniz."

"Kime?"

"Bu Hıristiyan Tanrısının adı. Ona bazen Jehovah da diyorlar. Anlayabildiğim kadarıyla uzaktaki rezil bir ülkeden gelen ve şimdi diğer tüm Tanrıları ortadan kaldırmaya kararlı, basit bir ateş tanrısı. Çok hırslı olmalı, zira kazanıyor ve ona bugünkü zaferi hediye eden de benim. İnsanların bu savaşı nasıl hatırlayacaklarını sanıyorsun?"

"Arthur'un zaferi olarak."

"Yüzyıl sonra Derfel" dedi Merlin. "Bunun bir zafer mi yenilgi mi olduğunu dahi hatırlamalayacaklar."

Duraksadım. "Ya Cuneglas'ın ölümü?" diye ortaya attım düşüncemi.

"Cuneglas kimin umurunda ki. Unutulmuş birçok kraldan sadece bir tanesi."

"Aelle'in ölümü?" diye sordum.

"Ölen bir köpek bile daha fazla ilgi çekerdi."

"Peki öyleyse?"

Benim inatçılığım karşısında yüzünü buruşturdu. "Kalkanlarınızda haçın olduğunu hatırlayacaklardır Derfel. Seni aptal, bugün Britanya'yı Hıristiyanlara verdik ve bunu onlara veren de benim. Arthur'a arzu ettiği şeyi verdim, ama bedelini ben ödedim Derfel. Şimdi anlıyor musun?"

"Evet Lordum."

"Ve böylece Nimue'nin işini çok daha zorlaştırdım. Ama tekrar deneyecek Derfel, o benim gibi değil. Zayıf değil. Nimue'nin içi kaya gibi sert."

Gülümsedim. "Gwydre'yi öldüremeyecek" dedim güvenle. "Zira buna ne Arthur ne de ben izin vereceğiz ve Excalibur'u da ele geçiremeyeceği için nasıl kazanabilir ki?"

Bana baktı. "Aptal şey, kendinin ve Arthur'un Nimue'ye direnecek kadar güçlü olduğunuzu mu sanıyorsun? O bir kadın ve kadınlar istediklerini elde ederler ve dünyayı ve içindeki herşeyi mahvetmesi gerekse de bunu yapar. İlk önce beni mahvedecektir ve sonra da gözlerini size çevirecektir. Öyle değil mi benim geleceği gören genç arkadaşım?" diye sordu Taliesin'e. Ama ozan gözlerini yummuştu. Merlin omuz silkti. "Gawain'in küllerini alacağım ve Nimue'ye elimden geldiğince yardım edeceğim" dedi. "Çünkü bunun için söz vermiştim ona. Ama herşeyin sonunda gözyaşı olacak Derfel, herşey gözyaşıyla bitecek. Ortalığı nasıl karmakarışık ettim. Nasıl da bozdum her şeyi?" Pelerinini omuzlarına çekti. "Şimdi uyuyacağım" dedi.

Ateşin ötesinde Kara Kalkanlılar kadın esirlerin ırzına geçiyorlardı ve ben oturup ateşe baktım. Büyük bir zaferin kazanılmasına yardım etmiştim ve tarifsiz bir üzüntü içindeydim.

***

Arthur'u o gece göremedim, sabahın sisli alacakaranlığında çok kısa bir süre gördüm. Eski canlılığıyla selamladı beni. Kolunu omzuma atarak "Sana teşekkür etmek istiyorum" dedi. "Son birkaç haftadır Guinevere'a göz kulak olduğun için." Tüm zırhlarını kuşanmıştı ve elinde bir somun ekmek, sabah kahvaltısını yapıyordu.

"Kimin kime baktığı belli değil" dedim. "Asıl Guinevere bana göz kulak oldu."

"Arabaları kastediyorsun. Gerçekten görmek isterdim." At uşağı Hygwydd, Llamrei'yi getirince ekmeği yere attı. "Seni belki bu akşam görebilirim Derfel" dedi, at uşağı kendisine atın eyerine çıkmasına yardım ederken. "Veya belki de yarın."

"Nereye gidiyorsunuz Lordum?"

"Cerdic'in peşinden gideceğim tabii ki." Llamrei'nin sırtına yerleşti, dizginleri topladı, mızrağını ve kalkanını Hygwydd'ten aldı. Atını topuklayıp sisler içinde bekleyen atlılarının yanına gitti. Mordred de Arthur'la beraner gidiyordu, artık gözetim altında değildi, kendi değerleriyle kabul edilen bir askerdi artık o. Onun atını çevirmesini seyrettim ve Lindinis'te bulduğum Sakson altınını hatırladım. Mordred bize ihanet etmiş miydi? Eğer ettiyse bile bunu kanıtlayamazdım. Zaten savaştaki başarımız ihaneti yalanlıyordu, ama hâlâ Kralımdan nefret ediyordum. Benim kendisine kötü kötü baktığımı gördü ve atını çevirdi. Arthur adamlarına bağırdı ve nal sesleri arasında uzaklaşmalarını seyrettim.

Uyuyan adamlarımı mızrağımın dipçiğiyle dürtükleyerek uyandırdım ve onlara daha fazla mezar kazmak için Sakson esirlerini getirmelerini ve daha fazla ölüm ateşi hazırlamalarını emrettim. Ben kendi hesabıma günü bu yorucu işi yaparak geçirecektim, ama öğlene doğru Sagramor bana bir haberci göndererek Aquae Sulis'e bir grup mızrakçı getirmemi, kargaşa çıktığını bildirdi. Kargaşa Tewdric'in mızrakçıları arasında Cerdic'in hazinesininin bulunduğu ve Arthur'un hepsini kendisinin aldığı yolunda bir dedikoduyla başlamıştı. Bunun kanıtı olarak da Arthur'un ortadan yokoluşunu gösteriyorlardı. İntikam olarak şehrin merkezindeki tapınağı, eski bir pagan tapınağı olduğu için yıkmak istiyorlardı. Kızgınlıklarını, gerçekten de iki sandık altın bulunduğunu, şimdi bunların başında nöbetçilerin beklediğini ve Arthur döner dönmez bu altınların adil bir şekilde bölüştürüleceğini söyleyerek adamları yatıştırmayı başardım. Tewdric'in önerisi üzerine askerlerden on ikisini hâlâ Cerdic'in eski kampında olan sandıkların başında nöbet tutmakta yardımcı olmak üzere gönderdik.

Gwentli Hıristiyanlar yatışmışlardı, ama bu sefer de Powysli mızrakçılar Cuneglas'ın ölümünden, Oengus mac Airem'i sorumlu tutarak bela çıkarttılar. Powys ile Demetia arasındaki düşmanlığın uzun bir geçmişi vardı. Oengus mac Airem, hasat zamanı zengin komşusunun topraklarına saldırılar yapmakla ünlüydü. Gerçekten de Powys, Demetia'da "bizim tahıl ambarı" olarak biliniyordu, ama bu sefer kavgayı başlatan Powyslilerdi. Kara Kalkanlılar savaşa geç gelmemiş olsalardı Cuneglas'ın ölmemiş olacağını iddia ediyorlardı. İrlandalılar ise bir kavgaya girişmekte hiçbir zaman tereddüt etmemişlerdir. Tewdric'in adamlarını yatıştırır yatıştırmaz mahkeme binasının dışında Powysliler ve Kara Kalkanlılar mızraklarla ve kılıç şakırtılarıyla kanlı bir biçimde birbirlerine girdiler. Sagramor her iki tarafın da liderlerini öldürerek iyi kötü bir barış sağladıysa da iki taraf arasındaki çatışmalar gün boyunca sürdü. Anlaşmazlıklar Tewdric'in hiçbir zaman Britanyalıların eline geçmemiş olan kuzeydeki Lactodurum Kalesi'ni işgal etmek üzere bir birlik gönderdiği öğrenildiği zaman daha da arttı. Liderleri olmayan Powysliler burasının Powys toprakları içinde olduğunu, Gwent'e ait olmadığını söyleyerek aceleyle mızrakçılardan bir birlik oluşturup Gwentlilerin eline geçmemesi için Tewdric'in askerlerinin peşinden kaleye gönderdiler. Kara Kalkanlılar bu tartışmaya bulaşmıyorlardı, ama sadece bu düşüncenin bile Powyslileri kızdıracağını bildiklerinden Gwentlilerin haklı olduğunu ileri sürdüler ve çatışmalar sürüp gitti. Böylece çatışanların adını bile duymadıkları ve hatta belki de Saksonların elinde olacak bir kasaba için iki taraf arasında kanlı kavgalar başladı.

Biz Dumnonialılar bu kavgaların dışında kaldık ve böylece sokaklarda devriye gezerek kavgaların sadece meyhanelerde sürmesini sağlayanlar bizim mızrakçılarımız oldu. Ama akşamüstü, Argante ve yanındaki yirmi, otuz refakatçisinin Glevum'dan gelip, Guinevere'ın Minerva tapınağının arkasındaki piskoposun evine yerleştiğini duyunca, biz de kavganın içine çekildik. Piskoposun evi Aquae Sulis'teki en büyük ve en rahat ev değildi. Bu özellikleri taşıyan tek yer yöneticinin evi olan Cildydd Sarayı'ydı. Ama Lancelot Aquae Sulis'e geldiğinde bu sarayda kalmıştı ve Guinevere de bunun için burayı istememişti. Argante, kutsal bir yerde olduğunu söyleyerek Pisokopusun evinde kalmakta ısrar etti ve bir grup Kara Kalkanlı Guinevere'ı evden atmak için yola çıktı. Bunların karşısına Guinmevere'ı korumayı kendilerine görev edinmiş olan benim mızrakçılarım çıktı. Guinevere nerede kaldığının önemli olmadığını söyleyerek büyük hamamın yanındaki rahiplerin evine taşınana kadar iki kişi öldü. Bu çatışmadan galip çıkan Argante, Guinevere'ın evinin tam ona layık bir yer olduğunu, zira rahiplerin evinin, eskiden bir genelev

olduğunu söyledi ve Argante'nin druidi Fergal, bir grup Kara Kalkanlıyı hamamın önüne getirdi. Bunlar genelevdeki fiyatları öğrenmek istediklerini söyleyip, Guinevere'ın kendisini göstermesini isteyerek eğlenmeye başladılar. Başka bir Kara Kalkanlı birliği tapınağı işgal etmiş Tewdric'in sunağın üstüne yerleştirdiği haçı söküp atmışlardı. Kırmızı pelerinli bir grup Gwentli ise çarpışarak içeri girmeye ve haçı yerine koymaya hazırlanıyordu.

Sagramor'la birlikte, akşamüstü bir kan deryasına dönmek üzere olan kutsal binalara mızrakçılarımızı getirdik. Adamlarım tapınağın kapısını koruyorlardı, Sagramor ise Guinevere'ı. Ama Gwent ve Demetia'nın sarhoş savaşçılarının sayısı bizden çok daha fazlaydı. Powysliler ise Kara Kalkanlıları kızdıracak bir şey bulmuş olmaktan memnun, Guinevere'ı destekleyerek bağırışıyorlardı. Bal birasından sarhoş olanlar arasında en belalıları kafalarına vurup susturarak kendime yol açıyordum. Ama güneş batınca şiddetin daha da artacağından korkuyordum. Sonunda iyi kötü bir barışı sağlayan Sagramor oldu. Hamamın damına çıktı ve burada iki heykelin arasında durarak herkesin susması için bağırdı. Yarı beline kadar soyunmuştu, iki tarafındaki mermer savaşçı heykelleriyle tam bir tezat oluşturan siyah derisi daha da belirgindi. Tuhaf aksanlı Britanyacasıyla "Bir tartışma istiyorsanız bunu benimle yapın. Erkek erkeğe! Kılıç veya mızrak, silahınızı seçin" dedi. Uzun eğri kılıcını çekti ve aşağıdaki kızgın kalabalığa baktı.

"Kara Kalkanlılar arasından kime ait olduğu anlaşılmayan bir ses "Fahişeyi kovun!" diye bağırdı.

"Fahişelere itirazın mı var?" diye yanıt olarak bağırdı Sagramor. "Ne biçim savaşçısın sen? Bakir bir savaşçı mı? Bu kadar faziletli olmaya meraklıysan buraya gel de, seni hadım edeyim." Bu laf üzerine kalabalıktan bir kahkaha koptu ve yakın tehlike uzaklaştırılmış oldu.

Argante sarayına kapanmıştı. Kendisine Dumnonia İmparatoriçesi diyor, Sagramor ve benden Dumnonialı koruma birlikleri istiyordu. Ama babasının kalabalık bir Kara Kalkanlı grubunca korunduğundan ne Sagramor ne de ben bu talebine itaat ettik. Bunun yerine ikimiz de soyunarak, bedenlerimizi büyük Roma hamamının sıcak sularına bıraktık ve yorgunluğumuzu atmaya çalıştık. Sıcak su muhteşem bir şekilde dinlendirmişti bizi. Buhar, damın kırık kiremitlerine doğru yükseliyordu. "Buranın," dedi Sagramor, "Britanya'daki en büyük bina olduğunu söylüyorlar."

Tavana baktım. "Olabilir" dedim.

"Ama ben çocukken," dedi Sagramor, "bundan çok daha büyük bir evde esirdim."

"Numidia'da mı?"

Başıyla onayladı. "Aslında daha da güneydeki bir bölgeden geliyorum. Çok küçükken esir olarak satıldım. Ailemi hatırlamıyorum bile."

"Numidia'dan ne zaman ayrıldın?" diye sordum.

"İlk kez birini öldürdükten sonra. Adam bir kâhyaydı. Ben on, onbir yaşlarındaydım. Kaçıp bir Roma birliğine sapancı olarak katıldım. Elli adım öteden hâlâ taşı adamın iki kaşının arasına isabet ettirebilirim sapanla. Daha sonra ata binmesini öğrendim. İtalya'da, Trakya'da ve Mısır'da savaştım. Sonra para karşılığında Frank ordusuna katıldım. İşte orada Arthur beni esir aldı." Nadiren böyle konuşurdu Sagramor. Suskunluk Sagramor'un en güçlü silahlarından biriydi; sessizliği, şahine benzeyen yüzü ve o korkunç ünü. Ama özel yaşamında nazik ve düşünceli bir insandı. "Şimdi kimin yanındayız?" diye sorarken suratında bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Guinevere'ın mı, yoksa Argante'nin mi?"

Omuz silktim. "Sen söyle."

Başını suya soktu ve sonra kaldırıp gözlerindeki suyu sildi. "Sanırım Guinevere'ın" dedi. "Eğer dedikodular doğruysa."

"Ne dedikodusu?"

"Onun dün gece Arthur'la başbaşa kaldığını söylüyorlar" dedi. "Ama Arthur yine yapacağını yapmıştır, bütün geceyi konuşarak geçirmişlerdir. Dili kılıcından daha çabuk eskiyecek bu gidişle."

"Senin için böyle bir tehlike sözkonusu değil."

"Evet" dedi gülümseyerek bana bakarken. "Duyduğuma göre bir kalkan duvarını parçalamışsın Derfel."

"İnce bir duvardı" dedim, "ve duvardakiler de gençti."

"Ben çok kalın bir kalkan duvarını yıktım" dedi sırıtarak. "Çok kalın ve deneyimli savaşçılarla dolu bir duvarı." İntikam almak için kafasını suya bastırdım ve sonra beni boğmasına fırsat vermeden yüzerek uzaklaştım. Meşaleler henüz yanmadığı ve tavandaki deliklerden günün son ışıkları bize kadar ulaşamadığı için hamam alacakaranlıktı. Büyük oda buharla doluydu, hamamda başkalarının da olduğunun farkındaydım ama hiçbirinin kim olduğunu anlamamıştım. Şimdi ise büyük havuzu boylu boyunca yüzerek geçerken beyaz cübbeli bir adamın suyun içindeki basamaklara oturmuş olan birine doğru eğildiği gördüm. Eğilen adamın traş edilmiş alnının iki yanındaki kulaklarının üstündeki saçlardan kim olduğunu çıkarttım ve bir an konuştuklarını duydum. "Bana güvenin bu konuda" diyordu büyük bir heyecanla. "Bana bırakın bu işi Kral Hazretleri." Tam o anda başını kaldırdı ve beni gördü. Hapisten yeni çıkmış olan Piskopos Sansum'du bu. Arthur'un Tewdric'e verdiği söz uyarınca eski makamı

iade edilen Sansum. Beni görünce şaşırıp kaldı ama şaşkınlığını gizlemeye çalışarak acı bir şekilde sırıttı. "Lord Derfel," dedi özenle hamam havuzunun kenarından çekilerek. "Kahramanlarımızdan biri!"

"Derfel!" Basamakta oturmakta olan adam böğürdü ve onun Oengus mac Airem olduğunu gördüm. Üstüme saldırıp büyük bir güçle beni kucakladı. "İlk defa çırılçıplak bir adamı kucaklıyorum" dedi Kara Kalkanlıların Kralı, "bunun zevkli bir şey olduğunu söyleyemeyeceğim. Ayrıca ilk defa yıkanıyorum. Bu beni öldürür mü sence?"

"Hayır" dedim ve Sansum'a döndüm. "Tuhaf arkadaşlarınız var Kral Hazretleri."

"Kurtların pireleri olur Derfel, pireler kurtların peşindedir" diye homurdandı Oengus.

"Kral Hazretleriyle ne konuda görüşüyordun?" diye sordum Sansum'a. "Kral Hazretleri sana ne konuda güvenebilir?"

Sansum yanıt vermedi. Oengus ise daha önce hiç görmediğim şekilde aptallaşmıştı. "Tapınak" dedi sonunda. "Muhterem piskopos tapınağın bir süre adamlarımca kullanılmasını sağlayabileceğini söylüyordu. Öyle değil mi, Piskopos?"

"Kesinlikle, Kral Hazretleri" dedi Sansum.

"İkiniz de yalan söylemeyi beceremiyorsunuz" dedim ve Oengus kahkaha attı. Sansum bana düşmanca baktı ve sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Serbest kalalı daha birkaç saat olmuştu, ama komplolarına şimdiden başlamıştı. "Size ne söylüyordu Kral Hazretleri?" diye sıkıştırdım Oengus'u. Oengus'u severdim. Basit ve güçlü bir adamdı, bir serseriydi, ama çok iyi bir dosttu.

"Sen ne sanıyorsun?"

"Sizinle kızınız hakkında konuşuyordu" diye tahminde bulundum.

"Çok tatlı bir kız, değil mi?" dedi Oengus. "Ama fazla zayıf ve azmış dişi bir kurt gibi zeki. Şu dünyanın işine bak, Derfel. Bir öküz kadar aptal oğullarım ve bir kurt kadar zeki kızlarım var." Peşimden yüzerek yanımıza gelen Sagramor'u selamlamak için duraksadı. "Şimdi Argante'ye ne olacak?" diye bana sordu Oengus.

"Bilmiyorum Lordum."

"Arthur onunla evlendi, öyle değil mi?"

"Bundan da o kadar emin değilim" dedim.

Bana sert bir ifadeyle baktı, ama sonra ne demek istediğimi anlayarak gülümsedi. "Kız doğru dürüst evlendiklerini söylüyor, ama böyle söylemek zorunda. Arthur'un onunla gerçekten evlenmek istediğinden o kadar da emin değildim. Ona baskı yaptım. Beslenecek bir boğaz eksilecekti anlıyorsun değil mi?" Bir an durdu. "Önemli olan Derfel,"

diye sürdürdü, "Arthur onu geri gönderemez! Bu bir hakaret olur ve üstelik ben de onu geri almak istemiyorum. Zaten bir sürü kızım var. Çoğu zaman kimin benim kızım olduğunu kimin olmadığını bile karıştırıyorum. Evlenmek için bir kadına mı ihtiyacın var? Demetia'ya gel beğen, istediğini al. Ama seni uyarıyorum, hepsi onun gibi güzeldir, ama hepsinin de dişleri çok keskindir. Öyleyse Arthur ne yapacak şimdi?"

"Sansum ne öneriyordu?" diye sordum.

Oengus soruyu duymazdan geldi, ama sonunda baklayı ağzından çıkaracağını biliyordum. Sır saklayacak bir adam değildi o. "Bana unuttuğum bir şeyi hatırlattı" diye itiraf etti sonunda. "Argante'nin bir zamanlar Mordred'le evleneceğine dair söz verildiğini hatırlattı."

"Öyle mi?" dedi Sagramor şaşkınlıkla.

"Öyle denmişti" dedim. "bir zamanlar." Bunu Oengus söylemişti, Powys'e karşı en iyi savunması olan Dumnonia ile bağlarını güçlendirmek için yollar arayan Oengus'un kendisi.

"Eğer Arthur onunla doğru dürüst evlenmediyse" diye sürdürdü Oengus, "o zaman Mordred bir teselli olabilir değil mi?"

"Tam bir teselli" dedi Sagramor asık bir surat ifadesiyle.

"Kraliçe olur."

"Olur" diye onayladım.

"Öyleyse fena bir fikir değil" dedi Oengus, ama bu fikri büyük tutkuyla destekleyeceğinden pek emin değildim. Mordred'le evlilik Demetia'nın kırılan onurunu onarabilirdi, ama Dumnonia'ya da kraliçesinin topraklarını koruma sorumluluğunu getirirdi. Benim için Sansum'un önerisi o gün içinde duyduğum en kötü fikirdi, zira Mordred ve Argante ikilisinin yaratabilecekleri belaları hayal edebiliyordum, ama sesimi çıkarmadım. "Bu hamamda ne eksik biliyor musun Derfel?" diye sordu Oengus.

"Söyleyin Kral Hazretleri."

"Kadınlar." Kıkırdadı. "Senin kadının nerede Derfel?"

"Yas tutuyorlar" dedim.

"Ah! Cuneglas için tabii ki." Kara Kalkanlıların Kralı omuz silkti. "Beni hiçbir zaman sevmedi. Ama ben onu severdim. Vaatlere çabuk inananlardan biriydi." Oengus güldü, sözünü ettiği vaatler onun hiçbir zaman tutmayacağı kendi vaatleriydi. "Öldüğüne üzüldüm diyemem. Oğlu daha çok küçük ve annesine de fazla bağlı. Annesi ve o korkunç teyzeleri bir süre yönetirler. Üç cadı!" Tekrar güldü, "Bu üç hanımdan bir miktar toprak alabileceğimizi düşünüyorum." Yavaşça yüzünü suya soktu. "Pireleri yukarıya doğru kovalıyorum" diye açıkladı ve

yaklaşan sudan kaçmak için sakalına tırmanan gri böceklerden birini yakaldı.

Merlin'i tüm gün boyunca görmemiştim ve o gece Galahad bana, druidin vadiyi terkedip kuzeye doğru gittiğini söyledi. Galahad'ı Cuneglas'ın ölüm ateşinin başında bulmuştum. "Cuneglas'ın Hıristiyanlardan hoşlanmadığını biliyorum" diye açıkladı bana. "Ama bir Hıristiyan duasına hayır diyeceğini sanmıyorum." Benim adamlarımla uyumasını teklif ettim ona ve onların kamp kurduklara yere doğru yürüdük. "Merlin sana bir mesaj iletmemi istedi" dedi Galahad. "Aradığını ölü ağaçların arasında bulacağını söyledi."

"Bir şey aramıyorum ki" dedim.

"O zaman," dedi Galahad, "ölü ağaçların arasına bakacaksın aramadığın şeyi bulmak için."

O gece hiçbir şey aramadım, adamlarımın arasında pelerinime sarılarak savaş alanında uyudum. Sabahleyin bir baş ağrısıyla erkenden uyandım. Bütün eklemlerim tutulmuştu. İyi hava bizden uzaklaşmıştı ve şimdi batıdan çiseleyen yağmur geliyordu. Yağmur ölüm ateşlerini söndürme tehlikesi yaratınca ateşleri güçlendirmek için odun aramaya başladık ve bu da bana Merlin'in tuhaf mesajını hatırlattı, ama etrafta ölü ağaç göremiyordum. Meşe, kayın ve söğüt ağaçlarını kesmek için Sakson savaş baltalarını kullanıyorduk. Sadece kutsal dişbudak ağaçlarına dokunmuyorduk. Issa'ya etrafta ölü ağaç görüp görmediğini sordum. Başını salladı, ama Eachern nehrin kıvrım yaptığı yerde bazı ölü ağaçlar gördüğünü söyledi.

"Göster bana."

Eachern bir grup halinde bizi nehrin kıyısına indirdi. Burada nehir dik bir şekilde batıya doğru kıvrılıyordu. Ortaya çıkmış ağaç köklerine ve kamışlara bir sürü ölü ağaç yakalanmıştı. Nehrin taşıdığı döküntülerle bu ağaçlar karmakarışık bir yığın oluşturuyordu. Ama bu yığın arasında kayda değer bir şey görmüyordum. "Eğer Merlin orada bir şey olduğunu söylediyse," dedi Galahad, "bakmalıyız."

"Belki de bu ağaçları kastetmedi" dedim.

"Bunlar da işimizi görür" dedi Issa ve ıslanmaması için kılıcını çıkartarak yığının arasına girdi. İnce dalları kırdı ve nehre girdi. "Bana bir mızrak verin" diye bağırdı.

Galahad ona bir mızrak uzattı. Issa mızrakla dalların arasını karıştırmaya başladı. Yığının bir yerinde parçalanmış ve katrana bulanmış bir balık ağı dallara takılarak üzeri yapraklarla dolu çadır gibi bir yer oluşturmuştu. Issa bu karmakarışık yığını kaldırmak için tüm gücünü kullandı.

İşte o zaman kaçak ortaya çıktı. Balık ağının altında yarı batık bir kütüğün üzerine rahatsız bir biçimde çömelmiş olarak saklanmaktaydı, ama şimdi köpeklerin kovaladığı bir su samuru gibi sıçrayıp Issa'nın mızrağından kurtulup nehirden yukarıya doğru kaçtı. Ölü dallara takılarak düştü. Üzerindeki zırhın ağırlığı onu yavaşlatıyordu. Kıyı boyunca bağırarak kovalayan adamlarım onu kolayca yakaladılar. Eğer kaçak zırhsız olsaydı nehre atlayıp diğer kıyıya yüzerek kaçabilirdi, ama şimdi teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Adam bir gün iki gece boyunca nehrin yukarısına doğru ilerlemişti, ama sonra saklanacak bu yeri bulunca herkesin savaş alanından uzaklaşmasını burada beklemeye karar vermiş olmalıydı. Ama şimdi yakalanmıştı.

Bu kaçak Lancelot'tu. Onu ilk önce üzerindeki çamur ve dallara rağmen, o kadar gururlandığı siyah uzun saçlarından tanıdım, zırhının beyaz kaplamasını gördüm. Yüzünde sadece dehşet vardı. Başını diğer tarafa çevirip nehre baktı, sanki kendisini akıntıya atmayı düşünüyormuş gibi. Sonra yine bize baktı ve üvey kardeşi Galahad'ı gördü. "Galahad!" diye bağırdı, "Galahad!"

Galahad bir an için bana baktı, sonra haç çıkarttı ve yürüyerek uzaklaştı.

"Galahad!" diye tekrar bağırdı Lancelot, ama üvey kardeşi nehrin kıyısında kaybolmuştu.

Galahad yürümeye devam etti.

"Onu yukarı getirin" diye emir verdim ve Issa mızrağın ucuyla Lancelot'u dürtükledi. Dehşete düşmüş olan Lancelot kıyıdaki yaban otları arasından nehrin dik kıyısını tırmandı. Kılıcı hâlâ belindeydi, ama nehirde suya batmış olduğundan paslanmış olmalıydı. Yaban otlarından çıkınca karşısına dikildim. "Benimle burada, şimdi dövüşür müsünüz Kral Hazretleri?" diye sordum Hywel'in Gazabını çekerek.

"Bırak beni gideyim Derfel. Sana para gönderirim! Söz veriyorum!" Bana rüyalarımda bile göremeyeceğim kadar çok altın vaat ederek heyecanla konuşuyordu, ama Hywel'in Gazabı'nı göğsüne dayayıncaya kadar kılıcını çekmedi. İşte o anda öleceğini anladı. Bana tükürdü ve kılıcını çekti. Kılıcının adı bir zamanlar Tanlladwr'di, yani Parlak Katil, ama Sansum onu vaftiz ettiğinde İsa'nın Kılıcı olarak değiştirmişti adını. İsa'nın Kılıcı şimdi paslanmıştı, ama hâlâ harika bir silahtı ve Lancelot da fena bir kılıççı sayılmazdı. Her zaman onun bir korkak olduğunu düşünmüştüm, ama bugün büyük bir cesaretle dövüştü. Umutsuzdu ve umutsuzluğu, beni geri çekilmeye zorlayan, seri hızlı vuruşlarından da belli oluyordu. Ama aynı zamanda yorgun, ıslanmış ve üşümüştü ve böylece ben ilk şiddetli saldırılarını savuşturunca kolaylıkla yorgun düştü. O zaman onu nasıl öldüreceğimi dü-

şünmeye zamanım oldu. Gittikçe daha fazla umutsuzluğa düştü ve kılıç darbeleri düzensizleşmeye başladı. Lancelot'un hızlı bir yanlamasına vuruşundan eğilerek kurtulduktan sonra, Hywel'in Gazabı'nı koluna gelecek şekilde tutarak dövüşü bitirdim. Kılıcın ucu darbenin hızıyla el bileğinden dirseğine kadar damarları açtı. Kan akmaya başlayınca çığlık attı ve kılıcı, gücü kalmayan elinden düştü, sonsuz bir dehşet içinde öldürücü darbeyi beklemeye başladı.

Hywel'in Gazabı'nın namlusunu bir tutam otla sildim ve pelerinimin eteğiyle kurulayıp kınına soktum. "Senin ruhunu kılıcımda istemiyorum" dedim Lancelot'a. Bir an bana şükranla baktı, ama sonra tüm umutlarını yıktım. "Adamların kızını öldürdüler" dedim. "Ceinwyn'i yatağına getirmeleri için gönderdiğin adamlar. Seni bunlar için affedebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunları ben emretmedim" dedi umutsuzca "İnan bana."

Suratına tükürdüm. "Seni Arthur'a mı teslim etmeliyim Kral hazretleri?"

"Hayır, Derfel, lütfen!" Ellerini kavuşturdu. Titriyordu. "Lütfen!"

"Onu bir kadın gibi öldürelim" dedi Issa, onu soyup hadım ettikten sonra bacaklarından kanlar akarak ölüme terketmemizi öneriyordu.

Bir an kabul etmeyi düşündüm, ama Lancelot'un ölümünden zevk alacağımdan korktum. İntikam almakta bir zevk vardı ve ben Dian'ın katillerini korkunç bir şekilde öldürmüştüm, hiç de pişmanlık duymamıştım, hatta acı çekmelerinden zevk bile almıştım. Ama titreyen, çökmüş bir insana işkence edecek değildim. O kadar titriyordu ki ona acıdım ve birden kendimi ona hayatını bağışlayıp bağışlamamayı düşünürken buldum. Onun bir hain ve bir korkak olduğunu biliyordum, ama içine düştüğü dehşet o kadar bariz görülüyordu ki, birden ona acıdığımı fark ettim. Her zaman benim düşmanım olmuştu, benden her zaman nefret etmişti, ama önümde dizlerinin üzerine çöküp yanaklarından yaşlar akarken ona merhamet etmek düşüncesi aklımdan geçti ve ona merhamet ederek gücümü kullanmanın onun ölümünü emretmek kadar zevkli olacağını düşündüm. Bir an için bana şükran duymasını istedim, ama sonra kızım ölürken ki yüzünü hatırladım ve ani bir nefret dalgasıyla sarsıldım. Arthur düşmanlarını affetmekle ünlüydü, ama ben bu düşmanımı hiçbir zaman affedemezdim.

"Kadın gibi ölsün" diye yeniden önerdi Issa.

"Hayır" dedim, Lancelot bana yeni bir umutla baktı. "Onu adi bir suçlu gibi asın."

Lancelot adeta uludu, ama bu kalbimi daha da katılaştırdı. "Asın onu" diye yeniden emrettim ve astık. At kılından bir ip bulup yakındaki bir meşe ağacının dalına asıp onu yukarıya çektik. Asılırken

sanki dans eder gibi çırpınıyordu ve çırpınması Galahad gelip üvey kardeşinin bacaklarına asılarak onu boğulma ıstırabından kurtarıncaya kadar sürdü.

Lancelot'un cesedini soyduk. Kılıcını ve balık pulu zırhını nehre attım, elbiselerini yaktık ve sonra büyük bir Sakson savaş baltasıyla cesedini parçalara ayırdık. Onun cesedini yakmadık, karanlık ruhunun Diğer Dünya'yı kirletmemesi için, parçalarını nehre balıklara attık. Onu bu dünya üzerinden sildik. Sadece Arthur'un armağanı olan emaye kılıç kemerini aldım.

Öğleyin Arthur'la karşılaştım. Cerdic'i kovalamaktan geliyordu, adamlarıyla birlikte yorgun atlarının üzerinde vadiye girdiler. "Cerdic'i yakalayamadık," dedi bana, "ama başkalarını yakaladık." Llamrei'nin terli boynunu okşadı. "Cerdic yaşıyor Derfel," dedi, "ama o kadar zayıf düştü ki uzunca bir süre bize sorun çıkartamayacak." Gülümsedi, sonra benim kendisi kadar neşeli olmadığımı gördü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sadece bu Lordum" dedim ve pahalı emaye kemeri gösterdim.

Bir an için ona ganimet bir mal gösterdiğimi sandı ve sonra kendisinin Lancelot'a armağan ettiği kemeri tanıdı. Yüzünde Mynydd Baddon'dan aylar öncesinde taşıdığı ifade yeniden belirdi; içine kapalı, acının sert ifadesi ve sonra gözlerini kaldırıp bana baktı. "Sahibi?"

"Öldü Lordum. Utanç içinde asıldı."

"İyi," dedi sakin bir sesle, "ve Derfel, bu şeyi atabilirsin." Kemeri nehre attım.

Lancelot işte böyle öldü. Ama parasını ödediği şarkılarda hâlâ yaşıyor. Bugüne kadar hep Arthur'a denk bir kahraman olarak anıldı. Arthur bir yönetici olarak hatırlanıyor, ama Lancelot'a savaşçı deniliyor. Aslında ülkesi olmayan bir Kral, bir korkak ve Britanya'daki en büyük haindi ve ruhu bugün dahi Lloegyr'de, cesedini parçalayıp nehre attığımız için, hiçbir zaman kavuşamayacağı gölge bedeni için çığlıklar atarak dolaşıyor. Eğer Hıristiyanlar haklıysa ve bir cehennem varsa, orada sonsuza kadar çeksin.

***

Galahad ve ben Cuneglas'ın ölüm ateşinin ve Aelle'in birçok adamının da aralarında bulunduğu Roma mezarlığının yanından geçerek Arthur'a şehre kadar refakat ettik. Arthur'a olacakları anlatıp onu uyarmıştım, ama Argante'nin şehre geldiğini duyduğunda bir huzursuzluk göstermedi.

Aquae Sulis'e gelmesi birçok dilekçe sahibinin peşine düşmesine yol açtı. Kimi savaşta kahramanlığının onaylanmasını istiyor, kimi köylerden ve altından pay istiyor, kimi Sakson istilasından çok önceden başlamış anlaşmazlıkların çözümünü istiyordu. Arthur onlara tapınağa giderek orada beklemelerini söyledi, ama tapınağa gelince onları unuttu. Bunun yerine tapınağın giriş bölümüne önce Galahad'ı, bir süre sonra da Sansum'u çağırttı. Piskopos tapınağın avlusundan aceleyle gelirken Dumnonia'lı mızrakçıların alaycı bağırışlarını duydu. Arthur'la uzun bir süre konuştu ve daha sonra Oengus mac Airem ve Mordred, Arthur'un yanına çağrıldılar. Avludaki mızrakçılar Arthur'un Piskoposun evindeki Argante'ye mi, yoksa rahiplerin evindeki Guinevere'a mı gideceği konsunda iddiaya giriyorlardı.

Arthur bana danışmak gereğini duymadı. Oengus ve Mordred'i yanına çağırttığı zaman bana Guinevere'a geldiğini bildirmemi söyledi. Avluyu geçerek rahiplerin evine gittiğimde Guinevere'ı üst kattaki odalardan birinde buldum, yanında Taliesin vardı. Temiz beyaz bir cübbe giymiş, siyah saçlarını gümüş filede toplamış ozan, ben içeri girince ayağa kalkıp eğildi. Küçük bir arpı vardı, ama içeri girdiğimde ikisinin müzik dinlemekten çok, sohbet ettikleri kanısına kapıldım. Gülümsedi ve geri geri giderek kapının öünündeki kalın perdeyi çekip odadan çıktı. Beni selamlamak için ayağa kalkan Guinevere "Çok akıllı bir adam" dedi. Sırtında etekleri mavi kurdelelerle süslü krem rengi bir elbise vardı, ona Mynydd Baddon'da verdiğim Sakson gerdanlığını takmıştı. Kızıl saçlarını gümüş bir zincirle başında bir taç gibi toplamıştı. Dertlerin başlamasından önce tanıdığım Guinevere kadar şık değildi, ama savaş alanında büyük bir heyecanla at süren zırhlar içindeki kadından da çok farklıydı. Yanına yaklaştığımda gülümsedi. "Temizlenmişsin Derfel!"

"Hamamda yıkandım Hanımım."

"Ve hâlâ yaşıyorsun" dedi alaylı bir sesle ve sonra yanağımdan öptü, öptükten sonra da omzumu bir süre tuttu. "Sana çok şey borçluyum" dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır Hanımım, hayır" dedim utanarak, geri çekilirken.

Utancıma güldü ve sonra avluya bakan bir pencerenin pervazına oturdu. Yağmur, taşlar arasında birikintiler oluşturuyor ve Arthur'un atı Llamrei'nin sütunlardan birine çakılı bir halkaya bağlı olarak durduğu tapınağın yağmur suyuyla lekelenmiş ön cephesinden damlıyordu. Ona Arthur'un geri geldiğini söylememe gerek yoktu pek, zira onun geldiğini kendisi de görmüş olmalıydı. "Yanında kim var?" diye sordu.

"Galahad, Sansum, Mordred ve Oengus."

"Sen Arthur'un danışma toplantısına çağrılmadın mı?" diye sordu, sesinde o eski alaycı edayla.

"Hayır Hanımım" dedim düş kırıklığımı saklamaya çalışarak.

"Seni unutmadığından eminim."

"Ümit ederim Hanımım" dedim ve sonra tereddütlü bir sesle Lancelot'un öldüğünü söyledim ona. Nasıl öldüğünü anlatmadan sadece öldüğünü.

"Taliesin bana söyledi" dedi ellerine bakarak.

"Nasıl biliyordu?" diye sordum, çünkü Lancelot kısa bir süre önce ölmüştü ve Taliesin yanımızda da değildi.

"Rüyasını görmüş dün gece" dedi Guinevere ve bu konuyu burada kesmek istercesine bir hareket yaptı. "Şimdi ne konuşuyorlar orada?" diye sordu tapınağa bakarak. "Çocuk gelini mi?"

"Sanırım öyle Hanımım" dedim ve Piskopos Sansum'un Oengus Mac Airem'e yaptığı öneriyi, Argante'nin Mordred'le evlenmesi konusunu anlattım. "Sanırım, bu benim şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir" dedim.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?'

"Saçma bir düşünce" dedim.

"Bu Sansum'un fikri değildi," dedi Guinevere gülümseyerek, "benim fikrimdi."

Şaşkınlıkla yüzüne bakakaldım, nutkum tutuldu bir müddet. "Sizin mi Hanımım?" diye sordum sonunda.

"Sakın kimseye benim fikrim olduğunu söyleme" diye uyardı beni. "Argante bunun benden çıktığını anlarsa kesinlikle dikkate almaz. Benim önerdiğim biriyle evlenmektense bir domuz çobanıyla evlenmeye razı olur. Küçük Sansum'u çağırttım ve ondan Mordred ve Argante konusunda duyduğum dedikoduların doğru olup olmadığını söylemesini rica ettim. Sonra bu fikirden ne kadar nefret ettiğimi anlattım ona ve her ne kadar o inkâr etse de, bu onun fikre sıkı sıkıya bağlanmasını sağladı. Sonra biraz ağladım ve Argante'ye bu düşünceden ne kadar nefret etttiğimi söylememesini rica ettim. O andan itibaren, Derfel, artık onları evlenmiş sayabiliriz" dedi ve zafer kazanmış gibi gülümsedi.

"Ama neden?" diye sordum. "Mordred ve Argante. Bu ikisi birlikte beladan başka bir şey yaratmazlar."

"Evli olsalar da olmasalar da bela çıkaracaklardır. Ve Mordred'in eğer bir veliaht peydahlaması gerekiyorsa resmen bir kraliyet düğünüyle evlenmesi gerekiyor." Boynundaki gerdanlıkla oynayarak bir süre durdu. "Bir veliahta sahip olmamasını tercih ettiğimi itiraf etmek zorundayım, o zaman o ölünce taht boş kalacaktır." Bu düşünceyi fazla sürdürmedi ve ona tuhaf bir şekilde baktım. Bana masum bir ba-

kışla yanıt verdi. Arthur'un çocuğu olmayan Mordred'dan tahtı alacağını mı düşünüyordu? Ama Arthur hiçbir zama hükmetmek istememişti. Sonra Mordred ölürse Gwydre'nin, Guinevere'in oğlunun tahta hak iddia edebileceğini farkettim. Bu yüzümden de okunuyor olmalıydı ki Guinevere gülümsedi. "Kimin tahta geçeceğini düşünmemiz gerekmiyor" diye sürdürdü ben birşey diyemeden. "Çünkü Arthur eğer istiyorsa Mordred'in evlenmesine izin verilmesi gerektiğini düşünüyor ve baş belası oğlan da Argante'ye hayran gözüküyor. Belki de birbirleri için biçilmiş kaftandırlar. Pis bir yuvada iki yılan gibi."

"Ve Arthur'un karşısında ona karşı nefretle bir araya gelmiş iki düşmanı olacak" dedim.

"Hayır" dedi Guinevere, sonra iç geçirerek pencereden dışarıya baktı. "Eğer istedikleri şeyleri onlara verirsek ve eğer ben Arthur'a istediğini verirsem, durum değişir. Sen de istediğinin ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

Bir an düşündüm ve sonra herşeyi anladım. Arthur'la onun savaştan sonraki gece uzun uzun ne konuştuklarını anladım. Şimdi Arthur'un Minerva tapınağında ne yapmaya çalıştığını anladım. "Hayır!" diye itiraz ettim.

Guinevere gülümsedi. "Bunu ben de istemem, Derfel, ama Arthur'u istiyorum. Ve ona istediği her ne olursa olsun vermeliyim. Ona mutluluk borçluyum değil mi?" diye sordu.

"Tüm yetkilerini terketmek mi istiyor?" dedim ve başıyla onayladı. Arthur sürekli olarak karısıyla, ailesiyle ve bir parça toprakla basit bir yaşam sürdürmek istediğini söylerdi. Bir ev, koruma duvarları, bir demirci ocağı ve tarlalar hayal ederdi. Kendisini, kuşların tohumlarını çalmasından, geyiklerin ekinlerini yemesinden ve yağmurun hasadını mahvetmesinden başka derdi olmayan bir toprak sahibi olarak düşlüyordu, görünüşe göre rüyasını gerçekleştirecekti.

"Meurig de Arthur'un tüm yetkilerini terk etmesini istiyor" dedi Guinevere.

"Meurig!" Tükürdüm. "Meurig'in ne istediği beni hiç ilgilendirmiyor."

"Bu Meurig'in, Gwent ordusunun başına babasının geçmesine razı olmadan önce istediği bedel" dedi Guinevere. "Arthur bunu savaştan önce sana söylemedi, çünkü ona itiraz edeceğini biliyordu."

"Meurig, Arthur'un yetkilerini bırakmasını neden istesin ki?"

"Çünkü Mordred'in Hıristiyan olduğuna inanıyor" dedi Guinevere omzunu silkerek. "Çünkü Dumnonia'nın kötü yönetilmesini istiyor. Böylelikle Derfel, Dumnonia tahtını bir gün ele geçirmek için bir şansı olacak. Hırslı kurbağanın teki o!" Onun hakkında daha kötü bir

şey söyledim ve Guinevere gülümsedi. "Aynen öyle" dedi. "Ama istediği şeyi elde edebilmeli. Böylece Arthur ve ben Siuria İsca'ya gideceğiz, orada Meurig bizi göz önünde tutabilecek. Isca'da yaşamaktan şikâyetim yok. Köhne bir evde yaşamaktan daha iyidir. Isca'da çok güzel Roma binaları var ve avlanmak için de gayet iyi bir yer. Yanımızda birkaç mızrakçı götüreceğiz. Arthur buna ihtiyacımız olmayacağını söylüyor, ama düşmanları var ve bir savaş birliğine ihtiyacı olacak."

Odanın içinde bir aşağı, bir yukarı gidip gelmeye başladım. "Ama Mordred," dedim, düş kırıklığıyla, "ona yetkileri geri mi verilecek?"

"Gwent ordusu için ödememiz gereken bedel bu," dedi Guinevere, "ve eğer Argante Mordred'le evlenirse yetkilerini geri almalı, aksi takdirde Oengus hiçbir zaman bu evliliğe razı olmayacaktır. Yani Mordred'e en azından bazı yetkiler verilmeli ve Argante de bunları paylaşabilmeli."

"Ve Arthur'un başardığı her şey param parça olacak!" dedim.

"Arthur Dumnonia'yı Saksonlardan kurtardı," dedi Guinevere, "ve kral olmak istemiyor. Bunu sen de biliyorsun ben de. Benim istediğim bu değil Derfel. Her zaman Arthur'un Kral olmasını istedim ve daha sonra Gwydre'nin onun yerine geçmesini hayal ettim. Ama o bunu istemiyor ve bunu elde etmek için de mücadele etmeyecek. Huzur istiyor, bana öyle söyledi. Eğer Dumnonia'yı o yönetmeyecekse, Mordred yönetmeli. Gwent'in sürekliliği ve Arthur'un Uther'e andı bunu gerekli kılıyor."

"Yani Dumnonia'yı adaletsizliğin ve tiranlığın eline teslim edecek!" diye itiraz ettim.

"Hayır," dedi Guinevere, "zira Mordred yetkilerin tümünü alamayacak."

Ona baktım ve sesinden herşeyi tam anlamıyla çözemediğimi anladım. "Devam edin," dedim ihtiyatla.

"Sagramor burada kalacak. Saksonlar yenildiler, ama hâlâ bir sınır var ve bu sınırı hiç kimse Sagramor'dan daha iyi koruyamaz. Dumnonia ordusu başka bir adama sadakat yemini edecek. Mordred hüküm sürebilir, çünkü o bir Kral, ama mızrakçılara emir verecek olan o olmayacak. Mızrakları olmayan bir adamın da gerçek gücü olamaz. Sen ve Sagramor bunu sağlayacaksınız."

"Hayır!"

Guinevere gülümsedi. "Arthur bunu söyleyeceğini biliyordu, bunun için de seni ikna edeceğimi söyledim ona."

"Hanımım," diye itiraz etmeye başladım, ama o elini kaldırıp beni susturdu.

"Dumnonia'yı sen yöneteceksin Derfel. Mordred kral olacak ama mızrakların sahibi sen olacaksın ve mızraklara hükmeden adam da yöneten insan olur. Ona bunu ver Derfel, ona huzuru ver. Bunu onun için yap." Duraksadı, "Benim için de. Lütfen?"

Merlin haklıydı. Bir kadın bir şey isterse, mutlaka elde ederdi.

Dumnonia'yı yönetecektim.

Taliesin, Mynydd Baddon için bir şarkı yazdı. Bunu kasten eski tarzda dram, kahramanlık ve abartıyla dolu bir ritimle yazmıştı. Çok uzun bir şarkıydı, zira cesaretle savaşmış her savaşçının en az yarım satırda övülmesi gerekliydi, liderlerimiz için daha uzun övgüler gerekiyordu. Savaştan sonra Taliesin, Guinevere'ın yanına girmişti ve patronuna gereken önemi vererek ateş dolu arabaları nasıl gönderdiğini anlatıyor, ama Sakson büyücüsünü nasıl öldürdüğünden hiç bahsetmiyordu. Kızıl saçlarını, Saksonların içinde öldüğü kana bulanmış çavdar tarlasına benzetiyordu. Akıllıca bir benzetmeydi. Eski patronu Cuneglas'ın ölümünü ağır bir ağıt haline sokmuştu, her satırında kralın adı bir davul vuruşuyla tekrarlanıyordu. Sonra Ölü mızrakçılarımızın, Kılıçlar Köprüsünden gelerek düşmanın yan tarafına yaptığı saldırılardan söz ettiği Gawain'in saldırısını ürkütücü bir tarzla anlatıyordu. Tewdric'i övmüş, bana yer ayırmak nezaketinde bulunmuş, Sagramor'a onur vermişti. Ama her şeyin üstünde şarkı Arthur'u kutlayan bir şarkıydı. Taliesin'in şarkısında vadiyi düşman kanına bulayan, düşman kralını öldüren ve tüm Lloegry'i dehşetle titreten Arthur'du.

Hıristiyanlar Taliesin'in şarkısından hiç hoşlanmadılar. Tewdric'in Saksonları yendiğini anlatan kendi şarkılarını yazdılar. Ulu Tanrı diyordu şarkıları, Tewdric'in yakarmalarını duydu ve cennetten melekler Saislerle ateşten kılıçlarla çarpıştılar. Şarkıda Arthur'dan söz edilmiyordu, paganların zafere katkısına hiç değinilmiyordu ve günümüze kadar Arthur'un Mynydd Baddon'da hiç savaşmadığı dahi söylenegeldi. Hıristiyanların şarkısı, Aelle'in ölümünün Meurig'in elinden olduğunu ileri sürüyordu, ama Meurig Mynydd Baddon'a hiç gelmemiş, Gwent'teki evinde kalmıştı. Savaştan sonra Meurig tekrar tahta çıkmış, Tewdric Gwent piskoposlarınca aziz ilan edilerek manastırına geri dönmüştü.

O yaz Arthur azizlerle veya şarkılarla uğraşamayacak kadar meşguldu. Savaşı izleyen haftalar içinde Lloegry'nin büyük bir kıs-

mını geri aldık, Britanya'da hâlâ çok sayıda Sakson olduğundan tamamını geri alamadık. Doğuya gittikçe direnişleri daha da sertleşmeye başladı. Sonbahar geldiğinde düşman savaştan önce elinde tuttuğu toprakların yarısına hapsolmuştu. Cerdic o yıl haraç dahi ödedi ve gelecek on yıl için haraç ödemeye söz verdi, ama bunu hiçbir zaman yapmadı. Bunun yerine denizden gelen her gemiye kapısını açtı ve yavaş yavaş yok olan gücünü yeniden toparlamaya başladı.

Aelle'in krallığı parçalandı. Güney bölümünü Cerdic eline geçirdi, kuzey bölümü ise sürekli olarak Elmet, Powys ve Gwent'in saldırılarına uğrayan üç dört küçük krallığa bölündü. Binlerce Sakson, Britanya hâkimiyeti altına girdi, hatta Dumnonia'nın doğudaki yeni topraklarında sadece Saksonlar vardı. Arthur buralara yerleşimciler göndermek istedi, ama oraya gitmek isteyen pek az Britanyalı çıktı. Böylece Saksonlar bu topraklarda kaldılar ve bir gün kendi krallarının geri geleceğini hayal ederek çiftçilikle uğraşmaya devam ettiler. Sagramor, Dumnonia'nın geri alınan topraklarının tümünün gerçek yöneticisi oldu. Sakson şefleri Krallarının Mordred olduğunu biliyorlardı, ama Mynydd Baddon'u izleyen bu ilk yıllarda saygı gösterdikleri ve vergilerini ödedikleri kişi Sagramor'du ve savaşçılarının düzeni sağlamak üzere devriye gezdikleri Pontes'teki eski kalenin burçlarında dalgalanan da onun simsiyah bayrağıydı.

Arthur toprakları geri almak için yapılan seferi komuta etti, ama bir kere sınırlar güven altına alınıp Saksonlar yeni sınır üzerinde anlaşınca Dumnonia'yı terketti. Bazılarımız son ana kadar onun Muerig ve Tewdric'e verdiği sözden dönerek kalacağını umut etmiştik, ama kalmak istemedi. Hiçbir zaman yetki istememişti. Dumnonia'nın çocuk bir kralı varken ve hırslı savaş lordları ülkeyi paramparça etmeye hazırlanırken bunu bir görev olarak kabul etmişti, ama bunu izleyen uzun yıllar boyunca daha basit bir yaşam sürdürme rüyasına sıkı sıkıya sarılmıştı ve şimdi Saksonlar yenildiğinde rüyasını gerçekleştirmek istiyordu. Ona yeniden düşünmesi için yalvardım, ama başını salladı. "Yaşlandım Derfel."

"Benden daha yaşlı değilsiniz Lordum."

"O zaman sen de yaşlısın" dedi gülümseyerek. "Kırkını aştım. Kaç kişi kırkından fazla yaşıyor ki?"

Pek az kişi gerçekten. Buna rağmen eğer istediği şeyi alabilmiş olsaydı Arthur'un Dumnonia'da kalacağını düşünüyordum. İstediği şey "şükran"dı. Gururlu bir adamdı ve ülkesi için ne yaptığını biliyordu, ama ülkesi onu aksi bir memnuniyetsizlikle ödüllendirmişti. Barışı ilk önce Hıristiyanlar bozmuştu, ama sonra Mai Dun'daki ateşlerin ardından paganlar da onun aleyhine dönmüşlerdi. Dumnonia'ya adalet ge-

tirmişti, kaybettiği toprakların büyük bir kısmını geri almıştı ve yeni sınırlarını güven altına almıştı, namuslu bir yönetim kurmuştu ve ödülü de Tanrının düşmanı olarak hakaret görmek olmuştu. Bunun yanında Meurig'e Dumnonia'yı terk edeceğine dair söz vermişti ve bu söz Uther'e verdiği Mordred'i kral yapacağına ilişkin andı güçlendiriyordu. Şimdi bu iki andını da yerine getireceğini söylüyordu. "Andlarımı yerine getirene kadar mutluluğu tadamayacağım" dedi bana ve bunun aksine davranmayı da kesinlikle reddetti. Saksonlarla yeni sınır üzerinde anlaşma olunca ve Cerdic ilk haracını ödeyince Dumnonia'yı terketti.

Yanına altmış atlı ve yüz mızrakçı alarak, Dumnonia'nın kuzeyinde Severn Denizi'nin öteki kıyısındaki Siluria'daki Isca'ya gitti. Başlangıçta yanına mızrakçı almak istememişti, ama Guinevere'ın tavsiyesine uymuştu. Arthur'un demişti, düşmanları var ve korunması gerekir. Üstelik atlıları Britanya'nın en güçlü savaşçıları arasındalar ve Guinevere onların başka birinin komutası altına girmelerini istememişti. Arthur ikna oldu, ikna olması için fazla çabaya gerek olmadığını düşünüyordum. Barış içindeki bir çiftlikte sürülerinin sağlığı ve hasadının durumu dışında bir derdi olmayan bir toprak sahibi olarak yaşamayı düşlemekte olabilirdi, ama içinde yaşayacağı tek barışın kendi sağlayacağı barış olduğunu ve yanında savaşçıları olmayan bir kralın uzun süre barış içinde yaşamayacağını biliyordu.

Siluria küçük, fakir ve fazla ilgi görmeyen bir krallıktı. Eski kral sülalesinin sonuncusu Gundeus'tu. Lugg Vale'de ölmüştü ve sonra Lancelot kral ilan edilmişti. Ama burayı pek sevmeyen Lancelot, buradan daha zengin olan Belgic ülkesi krallığı için Siluria'yı büyük bir zevkle terketmişti. Bir kralı olmadığından Siluria iki bağlı krallığa bölünmüş, Gwent ve Powys'e bağlanmıştı. Cuneglas kendisine Batı Siluria Kralı diyordu, Meurig ise Doğu Siluria kralı. Her iki kral da dik dar vadilerle dolu yüksek kuzey dağlarından denize doğru inen ülkeye fazla değer vermemekteydiler. Cuneglas vadiden mızrakçılara iş verirken, Gwent'li Meurig misyonerler göndermekten başka bir şey yapmıyordu. Ülkeyle ilgilenen tek kral Oengus mac Airem'di. Vadiye yağma ve köle almak için saldırıyordu, bunun dışında Siluria unutulan bir ülkeydi. Kabile şefleri kendi aralarında çatışıyorlar ve söylene söylene Powys veya Gwent'e vergi ödüyorlardı. Ama Arthur'un gelişi bunu değiştirmişti. İstese de istemese de Siluria'nın en önemli insanı ve böylelikle de yöneticisi olmuştu. Sıradan bir yurttaş olmak isteğine rağmen, şeflerin bitmez tükenmez çatışmalarına bir son vermek için mızrakçılarını kullanmak dürtüsünü engelleyemiyordu. Mynydd Baddon'dan bir yıl sonra, Arthur ve Guinevere'ı Isca'da ziyaret etti-

ğimizde kendisine yarı alaylı bir şekilde vali ünvanını vermişti. Bu bir Roma ünvanıydı ve krallığı çağrıştırmadığı için de hoşuna gidiyordu.

Isca çok güzel bir şehirdi. Romalılar ilk önce burada nehir geçişini kontrol etmek için bir kale yapmışlardı ve ama lejyonları daha batıya ve kuzeye doğru ilerledikçe Isca'yı, Aquae Sulis'e benzeyen bir dinlenme ve eğlence şehri haline getirmişlerdi. Bir amfitiyatrosu vardı, sıcak su kaynakları olmamakla birlikte Isca'da altı tane hamam, üç saray ve Romalıların Tanrılarının sayısı kadar tapınak vardı. Şehir şimdi harabe halindeydi, ama Arthur mahkemeleri ve sarayların onarımını yaptırıyordu, böyle işler onu daima mutlu ederdi. Saraylardan, bir zamanlar Lancelot'un yaşadığı en büyüğü şimdi Culhwch'e verilmişti. Kendisi Arthur'un muhafızlarının komutanı olmuştu ve bu muhafızların çoğu büyük sarayı Culhwch'le paylaşıyorlardı. İkinci en büyük saray, bir zamanlar Dumnonia piskopusu, şimdi ise Isca piskopusu olan Emrys'e verilmişti. "Dumnonia'da kalamazdı" dedi Arthur, bana şehri gezdirirken. Mynydd Baddon'un üstünden bir yıl geçmişti ve Ceinwyn ve ben Arthur'un yeni evini ilk kez ziyaret ediyorduk. "Dumnonia'da hem Sansum, hem Emrys'e yer yok" diye açıkladı, "bunun için Emrys burada bana yardım ediyor. Yönetim konusunda tatmin olmaz bir iştahı var, ama daha da iyisi Meurig'in Hıristiyanlarını buradan uzakta tutuyor."

"Hepsini mi?" diye sordum.

"Çoğunu," dedi gülümseyerek, "burası güzel bir yer, Derfel," Isca'nın parke taşı döşenmiş sokaklarına baktı. "Güzel bir yer!" Yeni eviyle saçmalık boyutuna varacak bir şekilde gurur duyuyor ve yağmurun çevredeki bölgelere oranla Isca'ya daha az düştüğünü söylüyordu. "Tepeler karla kaplıyken," dedi, "burada güneş yeşil çimenler üzerinde parıldıyordu."

"Evet Lordum" dedim gülümseyerek.

"Gerçekten, Derfel! Gerçekten! Şehirden dışarıya atla çıktığımda pelerinimi alıyorum yanıma. Bir yere gelince ısı birden düşüyor ve pelerinimi takmak zorunda kalıyorum. Yarın ava çıktığımızda göreceksin."

"Sanki büyülü gibi" dedim, şaka yollu, normalde büyüyle ilgili konuşmalardan nefret ederdi.

"Belki de öyledir" dedi tüm ciddiyetiyle ve beni büyük bir Hıristiyan mabedinin yanından geçen sokaktan şehrin merkezindeki tuhaf bir kümbete götürdü. Dönerek giden bir keçi yolu, kümbetin tepesine tırmanıyordu. Burada eski insanlar fazla derin olmayan bir çukur yapmışlardı. Çukur Tanrılara armağan edilmiş sayısız eşyayla doluydu; kurdele parçaları, postlardan koparılmış tüyler, düğmeler.

Bunların hepsi Meurig'in misyonerlerinin ne kadar gayret sarf ederlerse etsinler eski dini buralarda yenemediklerinin kanıtıydı. "Eğer burada sihir varsa," dedi Arthur tepeye tırmanıp çukura bakarken "çıktığı yer burası olmalı. İnsanlar burasının Diğer Dünya'nın girişi olduğunu söylüyorlar."

"Ve siz onlara inanıyorsunuz?"

"Burasının kutsanmış bir yer olduğunu biliyorum sadece" dedi mutlulukla. Isca'da yazın son günlerinden biri yaşanıyordu. Kabaran gelgit nehrin sularını kabartmıştı ve nehir yeşil kıyı boyunca akıyordu, güneş beyaz duvarlı binalarda ve avlularındaki ağaçların yeşil yapraklarında parlıyordu. Kuzeyde tarlalarla dolu küçük tepeler dağlara doğru uzanıyordu. Çok değil, daha birkaç yıl öncesinde bir Sakson savaşçı grubunun bu tepelere geldiğine ve çiftçileri kılıçtan geçirerek, köle topladıklarına ve evlerini yaktıklarına inanmak çok zordu. Baskın Uther'ın zamanında olmuştu. Arthur başarılı bir şekilde düşmanı o kadar geriye püskürtmüştü ki, ne bu yaz, ne de gelecekteki birçok yaz, hiçbir hür Sakson Isca yakınlarına gelmeye cesaret edemeyecekti.

Şehrin en küçük sarayı kümbetin batısındaydı. Arthur ve Guinevere burada yaşıyorlardı. Esrarlı kümbetin tepesinden avluyu, Ceinwyn ve Guinevere'in dolaştıkları avluyu görebiliyorduk. Ve görünüşe göre de tek konuşan Guinevere'dı. "Gywdre için düğün hazırlıkları yapıyor," dedi Arthur, "Tabii ki Morwenna ile evleniyor," diye ekledi gülümseyerek.

"Morwenna hazır" dedim aceleyle. Morwenna iyi bir kızdı, ama son zamanlarda huysuz ve sinirli olmuştu. Ceinwyn bana bunların bir kızın evlenmeye hazır olduğunun belirtileri olduğunu anlatmıştı, bana gelince, kızımın bu halinin tedavisinden ancak memnun olacaktım.

Arthur kümbetin kenarında oturup batıya doğru baktı. Ellerinin küçük siyah lekelerle dolu olduğunu fark ettim, hepsi sarayın ahırında kurduğu demirci tezgahının ocağından olmuştu. Demirciliği merak ediyordu ve saatlerce bunun incelikleri konusunda konuşabilirdi. Ama şimdi aklında başka şeyler vardı. "Piskopos Emrys'in," dedi, "evliliği kutsamasına bir itirazın olur mu?"

"Niye olsun ki?" diye sordum. Emrys'i severdim.

"Sadece Emrys" dedi Arthur, "druidler olmayacak. Anlamalısın Derfel, burada sadece Meurig'in izniyle kalıyorum. Neticede o bu ülkenin kralı."

"Lordum" diye itiraz etmeye başladım, ama elini kaldırarak beni susturdu, ben de daha fazla sürdürmedim. Genç Kral Meurig'in zor bir komşu olduğunu biliyordum. Babasının kendisini geçici olarak tahttan indirmesini hazmedememişti, Mynydd Baddon'da zaferi paylaşama-

mış olmaktan dolayı kızgındı ve Arthur'u kıskanıyordu. Meurig'in Gwent toprakları bu kümbetin birkaç metre ilerisinde, Usk nehrini geçen eski Roma köprüsünün öbür ucunda başlıyordu ve Siluria'nın doğu bölgesi yasal olarak Meurig'in topraklarının bir parçasıydı.

"Benim burada kiracısı olarak yaşamamı isteyen aslında Meurig'di," diye açıkladı Arthur, "ama bana tüm eski krallık kiralarını veren de Tewdric'di. En azından o, Mynydd Baddon'daki başarımız için minnettarlık gösterdi. Kral Meurig'in bu düzenlemeyi onayladığını sanmıyorum. Bunun için Hıristiyanlığa saygı göstererek onu yumuşatmayı düşünüyorum." Eliyle yalancı bir haç çıkarttı ve bana suratını buruşturarak baktı.

"Meurig'i yumuşatmaya ihtiyacımız yok," dedim kızgınlıkla, "bana bir ay verin o sefil köpeği dizleri üzerinde sürünerek buraya getireyim."

Arthur güldü. "Yeni bir savaş mı?" Başını salladı. "Meurig bir aptal olabilir, ama hiçbir zaman savaş arayan bir insan olmadı, onun için de ondan nefret edemiyorum. Onu tahrik etmedikçe beni rahat bırakacaktır. Zaten yeterince savaş var, bir de Gwent'le uğraşmak istemiyorum."

Sözünü ettiği savaşlar küçük şeylerdi. Oengus'un Kara Kalkanlıları hâlâ Siluria'nın batı sınırını geçerek akınlar yapıyorlardı ve Arthur bu saldırılara karşı küçük mızrakçı garnizonları kurmuştu. Oenguis'a kızamıyordu, ona hâlâ bir dost gözüyle bakıyordu, ama bir köpek nasıl pirelerini kaşımaya dayanamazsa, Oengus'da hasat yağma akınlarına öyle dayanamıyordu. Siluria'nın kuzey sınırları daha da sorunluydu, burada Powys'e sınırdaştı. Cuneglas'ın ölümünden sonra Powys bir kargaşa içine düşmüştü. Cuneglas'ın oğlu Perdell kral ilan edilmişti, ama en az yarım düzine güçlü kabile şefi tahtta kendilerinin daha fazla hakkı olduğuna veya tahtı ele geçirecek güce sahip olduklarına inanıyorlardı. Böylelikle bir zamanların güçlü Powys krallığı bir savaş meydanı haline gelmişti. Powys'in kuzeyindeki fakir krallık Gwynedd istediği gibi yağma akınları düzenliyor, savaş grupları birbirleriyle çatışıyor, geçici ittifaklar kuruyor, bunları bozuyor, birbirlerinin ailelerini kılıçtan geçiriyor ve kendileri kılıçtan geçirilme tehlikesine düşünce de dağlara çekiliyorlardı. Perdell'in tahtı elinde tutabilmesine yetecek kadar mızrakçısı ona sadık kalmıştı ve ama bunların sayısı isyan eden kabile şeflerini dize getirmeye yeterli değildi. "Müdahale etmek zorunda kalacağız sanırım" dedi Arthur.

"Biz mi?"

"Meurig ve ben. Ah, biliyorum savaştan nefret ediyor, ama er ya da geç misyonerlerinden bazılarını Powys'de öldürececkler ve bu

ölümler sonucunda Perdell'i desteklemek için mızrakçılarını göndermeye ikna olacaktır sanırım, tabii ancak Perdell'in Powys'de Hıristiyanlığı resmen tanıması koşuluyla. Krallığını geri alabildiği sürece hiç tereddüt etmeden bunu kabul edecektir. Eğer Meurig savaşa girerse, büyük olasılıkla benim de gelmemi isteyecektir. Kendi adamlarındansa benim adamlarımın ölmesini tercih eder."

"Hıristiyan bayrağı altında mı?"

"Başka bir şey tercih edeceğini sanmıyorum" dedi Arthur sakin bir sesle. "Siluria'da onun vergi toplayıcısı oldum, öyleyse neden Powys'de de savaş lordu olmayayım ki?" Bu düşünceye acı bir şekilde gülümsedi ve bana saf saf baktı. "Morwenna ve Gwydre'nin Hıristiyan düğünüyle evlenmeleri için başka bir neden daha var" dedi bir süre sonra.

"Neymiş o?" dedim. Bu neden her neyse onu sıkıntıya düşürdüğü açıkça ortadaydı.

"Ya Mordred ve Argante'nin çocukları olmazsa?" diye sordu bana.

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Bu soruyu Guinevere, onunla Aquae Sulis'te konuştuğumda da sormuştu, ama bu pek olası gözükmüyordu. Bunu söyledim.

"Ama çocukları olmazsa," diye ısrar etti Arthur, "Dumnonia tahtı için en fazla kimin hakkı olur?"

"Sizin tabiatıyla" diye ısrar ettim. Arthur Uther'in oğluydu. Piç olarak doğmuş olsa da tahtta hak iddia edecek başka oğlu yoktu Uther'in.

"Hayır, hayır," dedi aceleyle, "ben tahtı istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim."

Aşağıda görünen Guinevere'e baktım. Mordred'ten sonra tahta kimin geçebileceği konusunu onun ortaya attığından kuşkulanıyordum. "O zaman Gwydre mi tahta geçer?" diye sordum.

"O zaman Gwydre tahta geçer" diye onayladı.

"Peki o bunu istiyor mu?" diye sordum.

"Sanırım. Benden çok annesini dinliyor."

"Siz Gwydre'nin kral olmasını istemiyor musunuz?"

"Ben Gwydre'nin ne olmak istiyorsa onu olmasını istiyorum" dedi Arthur "ve eğer Mordred bir veliaht peydahlayamazsa ve Gwydre tahtta hak iddia etmek isterse onu desteklerim." Bunu söylerken aşağıya Guinevere'e doğru bakıyordu ve ben de Guinevere'ın bu hırsın ardındaki gerçek güç olduğunu tahmin ettim. Daima bir kralla evlenmek istemişti, ama Arthur tahtı reddederse bir kralın annesi olmayı da kabul ederdi. "Ama dediğin gibi," diye sürdürdü Arthur, "bu pek olası bir şey değil. Mordred'in birçok erkek evlada sahip olmasını dilerim,

ama eğer sahip olmazsa ve Gwydre tahta çağrılırsa, o zaman tüm Hıristiyanların desteğine gerek duyacaktır. Dumnonia'da şimdi Hıristiyanlar hüküm sürüyor, öyle değil mi?"

"Evet öyle, Lordum" dedim acı bir sesle.

"O zaman Gwydre'nin düğününde Hıristiyan törelerine uymamız bizim için bir politika olacaktır" dedi Arthur ve bana gülümsedi. "Kızının bir kraliçe olmaya ne kadar yaklaştığını görüyor musun?". Bunu şimdiye kadar hiç düşünmediğimi samimiyetle itiraf etmeliyim ve bu yüzüme de yansımış olmalı ki, Arthur güldü. "Aslında Morwenna ve Gwydre için istediğim bir Hıristiyan düğünü değil" diye itiraf etti. "Bana kalsaydı Derfel, onları Merlin'in evlendirmesini tercih ederdim."

"Ondan haber aldınız mı Lordum?" diye merakla sordum.

"Hayır, ama senin almış olduğunu umuyordum."

"Sadece söylentiler duydum" dedim. Merlin bir senedir ortalarda görülmemişti. Mynydd Baddon'u Gawain'in külleriyle veya en azından ölü prense ait olmuş olabilecek bazı kemik parçaları ve belki de yanan bir ağaç dalının bıraktığı küllerle terketmişti ve o günden beri de Merlin'i gören olmamıştı. Dedikodular onun Diğer Dünya'da olduğunu, Batı dağlarında gezdiğini, İrlanda'da olduğunu söylüyordu, ama kimse kesin olarak onun nerede olduğunu bilmiyordu. Bana Nimue'ye yardıma gittiğini söylemişti, ama kadının nerede olduğunu da bilen yoktu."

Arthur ayağa kalktı pantolunundaki otları silkeledi. "Akşam yemeği zamanı," dedi "ve Taliesin'in Mynydd Baddon hakkında çok uzun sıkıcı bir şarkı söyleyeceği konusunda seni şimdiden uyarıyorum. Daha da kötüsü henüz bitmemiş. Her gün yeni kıtalar ekliyor. Guinevere bana bunun bir şaheser olacağını söylüyor, o öyle diyorsa olacaktır sanırım, ama neden her yemekte buna tahammül etmek zorundayım ki?"

Taliesin'i şarkı söylerken ilk defa dinledim ve büyülendim adeta. Sanki, Guinevere'ın bana daha sonra söylediği gibi; yıldızların şarkılarını yeryüzüne indirmesi gibi bir şeydi. Çok açık muhteşem bir sesi vardı ve bir notayı şimdiye kadar dinlediğim diğer ozanlardan çok daha uzun sürdürebiliyordu. Daha sonra bana nefes alma talimleri yaptığını söyledi, talim gerektiren bir şey olduğunu şimdiye kadar hiç düşünmemiştim bunun. Ama bunun anlamı, bir notayı uzun bir süre söyleyebildiği ve ses yavaş yavaş azalırken arpının bir vuruşuyla bitirebileceği veya bir ziyafet salonunu zafer dolu sesiyle ve yankılarıyla doldurabileceğiydi. Yemin ederim Isca'da bu yaz akşamı Mynydd Baddon savaşını yeniden hayata geçirdi. Taliesin'i şarkı söylerken

birçok kez dinledim ve onu her seferinde aynı hayranlık ve şaşkınlıkla dinledim.

Buna rağmen alçak gönüllü bir adamdı. Gücünün farkındaydı ve bunu hazmetmişti. Guinevere'ın onun patronu olmasından memnundu, çünkü kadının eli açıktı, kendisi de sanata meraklıydı ve saraydan haftalarca uzakta kalmasına da izin veriyordu. Kendisine saraydan ayrıldığı zamanlarda ne yaptığını sordum, bana tepeleri ve vadileri gezerek halka şarkı söylediğini söyledi. "Sadece şarkı da söylemiyorum," dedi, "dinliyorum da. Eski şarkıları seviyorum. Bazen şarkıdan ancak birkaç mısra hatırlıyorlar ve ben de onları tamamlamaya çalışıyorum." Bunun önemli olduğunu söylüyordu. Sıradan insanların şarkılarını dinlemenin, onların nelerden hoşlandıklarını da anlattığını söylüyordu. Onlara kendi şarkılarını söylemek de hoşuna gidiyordu. "Lordları eğlendirmek kolay," dedi, "zira eğenceye ihtiyaçları var. Ama bir çiftçinin şarkıdan önce uykuya ihtiyacı var ve ben onu uyanık tutabilirsem o zaman şarkılarımın bir değeri olduğunu anlıyorum." Ve bana bazen kendi kendine de şarkı söylediğini anlattı, "Yıldızların altında oturup şarkı söylüyorum," dedi bana gülümseyerek.

"Gerçekten geleceği görebiliyor musun?" diye sordum bu konuşmamız sırasında.

"Rüyasını görüyorum" dedi sanki bu önemsiz bir yetenekmiş gibi. "Ama geleceği görmek bir siste ileriye bakmak gibi. Çoğu zaman çekilen zahmete değmiyor. Ayrıca Lordum gelecekte gördüklerimin Tanrılardan mı, yoksa kendi korkularımdan mı geldiğini de hiçbir zaman bilemiyorum. Sonuçta ben basit bir ozanım." Sanırım kaçamak konuşuyordu. Merlin bana Taliesin'in bu yeteneğini muhafaza edebilmek için bakir kaldığını anlatmıştı, demek ki buna ima ettiğinden daha fazla değer veriyordu. Ama insanların kendisine soru sormamaları için yeteneğini küçümsüyordu. Sanırım Taliesin geleceğimi içimizden herhangi birinin tahmin dahi edebildiğinden çok daha önce görmüştü ve bunu anlatmak istemiyordu. Kendi içine kapanık bir adamdı.

"Basit bir ozan mı?" diye sordum, onun son sözlerini tekrarlayarak. "İnsanlar senin gelmiş geçmiş en büyük ozan olduğunu söylüyorlar."

İltifatımı reddederek başını salladı. "Basit bir ozan" diye ısrar etti. "Ama daha önce druid eğitimi görmüştüm. Cornovia'da Celafydd'den sihirleri öğrenmiştim. Yedi yıl, üstüne üç yıl daha eğitim aldım ve druid asasını alabileceğim son gün, Celafydd'in mağarasından ayrıldım ve ozan olmaya karar verdim."

"Neden ?"

"Çünkü," dedi uzun bir duraksamadan sonra, "bir drudin sorumlulukları var ve ben bu sorumlulukları istemedim. Ben görmeyi, seyretmeyi ve sonra anlatmayı seviyorum Lord Derfel. Zaman bir öyküdür, ben bunu anlatacak, kişiyim yapacak kişi değil. Merlin öyküyü değiştirmek istedi ve başarısız oldu. Ben bu kadar yüksekleri hedeflemeye cesaret edemem."

"Merlin başarısız mı oldu?" diye sordum.

"Küçük şeylerde değil" diye yanıtladı Taliesin sakin bir sesle, "büyük şeylerde, evet. Tanrılar gittikçe uzaklaşıyorlar, korkarım ne benim şarkılarım ne de Merlin'in ateşleri onları geri getirebilecek bundan sonra. Dünya dönüyor Lordum yeni Tanrılara doğru. Belki de bu fena bir şey değildir. Tanrı Tanrıdır, bize hangisinin hükmettiğinin ne önemi var ki? Sadece gururumuz ve alışkanlıklarımız bizi eski Tanrılara bağlıyorlar."

"Hepimizin Hıristiyan olmasını mı öneriyorsun?' dedim sert bir sesle.

"Hangi Tanrıya tapındığınızın benim için önemi yok Lordum" dedi. "Ben burada seyretmek, dinlemek ve şarkı söylemek için varım."

Arthur, Guinevere'la beraber Suliria'da hüküm sürerken, Taliesin de şarkılarını söylüyordu. Benim görevim Mordred'in Dumnonia'da yapacağı azgınlıkları dizginlemekti. Merlin, büyük olasılıkla batının lanetli karanlıklarında kaybolmuştu. Saksonlar bekliyorlardı, ama hâlâ gözleri bizim topraklarımızdaydı. Tanrıların dileklerini dizginleyecek bir şey olmadığından zarları yeniden attılar.

***

Mynydd Baddon'u izleyen o yıllarda Mordred mutluydu. Savaşmak ona dövüş zevkini tattırmıştı ve şimdi büyük bir hevesle bu zevkini tatmin etmeye uğraşıyordu. Bir süre Sagramor'un yönetimi altında savaşmaktan mutlu oldu; küçülmüş Lloegry'e saldırılar, bizim hasadımızı ve hayvanlarımızı yağmalamak için sınırı geçen Sakson savaş gruplarını kovalamakla yetindiler. Ama bir süre sonra Sagramor'un ihtiyatlı davranmasından sıkılmaya başladı. Numidia'lının Saksonların güçlü oldukları, hâlâ Cerdic'in elinde bulunan toprakları ele geçirmek için büyük bir savaşa yol açmaya niyeti yoktu, ama Mordred hırslı bir şekilde yeni bir kalkan duvarı savaşı istiyordu. Bir seferinde Sagramor'un adamlarına kendisini Cerdic'in topraklarına girerken izlemelerini emretti, ama adamlar Sagramor'un açık emri olmadıkça harekete geçmeyi reddettiler ve Sagramor da bir istila saldırısını yasakladı. Mordred bir süre surat asıp oturdu, ama sonra Armorica'daki Britanya Krallığı Broceliande'den yardım çağrısı geldi

ve Mordred, Kral Budic'in sınırlarını zorlayan Franklara karşı savaşmak için bir grup gönüllü mızrakçının başına geçti. Armorica'da beş yıldan fazla kaldı ve bu süre içinde de üne kavuştu. Adamlar bana onun savaşta korkusuz olduğunu söylüyorlardı ve başarıları ejdarhalı bayrağı altına başkalarını da çekti. Bunlar efendileri olmayan; serseriler ve yasa dışı insanlardı, yağladıklarıyla zengin olmayı düşünüyorlardı. Mordred da onlara istediklerini veriyordu. Eski Benoic krallığının büyük bir kısmını geri aldı ve ozanlar onun için "yeniden doğan Uther" diye şarkılar söylemeye başladılar, hatta ikinci bir Arthur olduğunu bile söylediler şarkılarında. Ama gri suları aşıp bize kadar gelen, ırza geçmeler ve cinayetlerle vahşi insanlara bunları yapmak için resmen izin verilmesinden söz eden diğer öyküler hiçbir zaman şarkı haline getirilmemişti.

Arthur'un kendisi de bu yıllarda savaştı. Önceden tahmin ettiği gibi Meurig'in bazı misyoneleri Powys'de öldürülmüşlerdi ve Meurig rahipleri öldürenlerin cezalandırılması için Arthur'dan yardımın istedi. Böylece Arthur en büyük seferlerinden birine çıkmak üzere kuzeye yürüdü. Dumnonia'da sorumluluklarım olduğundan yardım etmek için onun yanında olamadım, ama hepimiz hikâyelerini duyduk. Arthur Oengus mac Airem'i Demetia'dan asilerin üzerine yürümesi için ikna etti. Böylece Oengus'un Kara Kalkanlıları batıdan saldırıken, Arthur güneyden geldi ve Arthur'un iki günlük yol kadar gerisinde olan Meurig vardığında isyan bastırılmış, katiller yakalanmıştı. Rahiplerin katillerinden bazıları Gwynedd'e sığınmışlardı. Dağlık ülkenin kralı Byrthig, katilleri teslim etmeyi reddediyordu. Byrthig bunları Powys'den toprak kopartmak için kullanmayı umut ediyordu ve böylece Arthur, Meurig'in ihityatlı olmak yolundaki önerilerini duymazdan gelerek kuzeye doğru ilerledi. Brythig'i Caer Gei'de yendi ve beklemeksizin, bazı rahip katillerinin daha da kuzeye kaçtıkları bahanesini kullanarak birliklerini Karanlık Yol'dan korkunç Lleyn Krallığına doğru sürdü. Oengus onu izliyordu ve Gwyrfair nehrinin denize döküldüğü yerde Foryd kumları üzerinde Oengus ve Arthur, Kral Diwrnach'ı kendi kuvvetleri arasında sıkıştırdılar ve Lleyn'in Kanlı Kalkanlarını burada mahvettiler. Kral Diwrnach boğuldu, yüzden fazla mızrakçı burada kılıçtan geçirildi ve geri kalanlar da dağılarak panik içinde kaçtı. İki yaz ayında Arthur Powys'deki isyanı bastırmış, Byurthig'i sindirmiş ve Diwrnach'ı yok etmişti. Bu sonuncusunu yaparken de Guinevere'a babasının krallığını kaybetmiş olmasının intikamını alacağı yolunda verdiği sözünü yerine getirmişti. Guinevere'ın babası Leoegan, Henis-Wyren kralıydı, ama Diwrnach İrlanda'dan gelmiş ve saldırarak Henis-Wyren'i ele geçirip adını Lleyn olarak değiştirmişti, bu nedenle de Guinevere beş parasısız bir kaçak durumuna

düşmüştü. Şimdi Diwrnach ölmüştü ve Guinevere'ın geri alınan krallığın oğluna verilmesi konusunda ısrar edeceğini sanıyordum, ama Arthur Lleyn'i, Kara Kalkanlıları fazlasıyla meşgul ederek onları Powys'e yağma akınları yapmaktan alakoyacağı umuduyla Oengus'a emanet edince Guinevere itiraz etmedi. Arthur bana daha sonra Lleyn'in İrlandalı bir yöneticisi olmasının daha iyi olacağını zira halkın çoğunun İrlandalı olduğunu söyledi. Gwydre onlar için daima bir yabancı olacaktı. Böylece Oengus'un büyük oğlu Lleyn'i yönetmeye başladı ve Arthur Diwrnach'ın kılıcını Guinevere'a armağan olarak Isca'ya getirdi.

Ben bunlardan hiçbirini görmedim, zira Dumnonia'yı yönetmekle, Mordred'in vergilerini toplamakla ve Mordred'in yasalarını uygulamakla meşguldum. İşin çoğunu Issa yapıyordu. Şimdi kendisi de Lord olmuştu ve mızrakçılarımdan yarısını ona vermiştim. Aynı zamanda baba da olmuştu ve eşi Scarach yeni bir bebek daha bekliyordu. Dun Caric'te bizimle yaşıyordu kadın ve Issa buradan yola çıkarak ülkede devriye geziyordu. Ben de her ay buradan, her defasında daha da fazla tereddüt ederek güneye Durnovoria'daki Kraliyet Konseyine gidiyordum. Bu toplantılara Argante başkanlık ediyordu, zira Kral Mordred Konseydeki yerini Kraliçesinin alması için emir göndermişti. Guinevere bile bu toplantılara hiç katılmamıştı, ama Mordred ısrar etmişti ve Argante konseyi toplantıya çağırıyordu ve en büyük yandaşı da Piskopos Sansum'du. Sansum'un sarayda kendine ait bir odası vardı ve sürekli olarak Argante'nin kulağına bir şeyler fısıldarken, druidi Fergal ise diğer kulağına fısıldamakla meşguldü. Sansum tüm paganlardan nefret ettiğini söylüyordu, ama Fergal ile paylaşmadığı takdirde bütün güçlerini yitireceğini anladığından nefretin yerini ürkütücü bir ittifak almıştı. Sansum'un karısı Morgan, Mynydd Baddon'dan sonra Ynys Wydryn'e dönmüştü, ama Sansum, kraliçenin güvenini karısıyla birlikte olmaya tercih ettiğinden Durnovaria'da kalmıştı.

Argante kraliyet yetkilerini kullanmayı pek seviyordu. Mordred'i fazla sevdiğini sanmıyorum, ama paraya karşı büyük bir hırsı vardı ve Dumnonia'da kalarak ülkenin vergilerinin büyük bir kısmının kendi elinden geçmesini sağlamıştı. Servetiyle fazla bir şey yapmıyordu. Arthur ve Guinevere'ın yaptığı gibi yeni şeyler inşa ettirmiyordu, köprüleri ve kaleleri onartmakla ilgilenmiyordu. Vergileri, ister tuz, ister post olsun altın karşılığı satıyordu. Altının bir kısmını, sürekli olarak savaş birliği için daha fazla para isteyen kocasına gönderiyor, ama çoğunu sarayın mahzenlerinde saklıyordu. Durnovaria halkı kentlerinin altın bir temel üstünde kurulduğunu düşünmeye başlamışlardı. Argante Bataklık Yolunda sakladığımız hazineyi çoktan

çıkartmıştı ve şimdi bunun üzerine ekledikçe ekliyordu. Bunu yaparken de şimdi Dumnonia Piskoposu olmasının yanı sıra Baş Danışman ve Kraliyet Haznedarı olan Sansum kendisini teşvik ediyordu. Son görevini yaparken de hazineyi kendi servetini artırmak için hazineyi tırpıklediğinden kuşkulanıyordum. Birgün onu bunu yapmakla suçladım, hemen iftiraya uğramış bir ifade takınarak bana "Altına hiç önem vermem Lordum" dedi dindar bir şekilde. "Tanrımız bize yeryüzündeki değil, cennetteki servetin önemli olduğunu söyler."

Suratımı buruşturdum. "Sana ne emrederse etsin," dedim, "sen herşeye rağmen ruhunu altın için satarsın Piskopos, bana kalırsa iyi bir pazarlıkla satmalısın da."

Yüzüme kuşkuyla baktı. "İyi bir pazarlık mı? Neden?"

"Pisliği para karşılığı sattığın için tabii" dedim. Sansum'u seviyormuş gibi yapamazdım, o da beni seviyormuş gibi davranamazdı. Fareler kralı beni insanların vergilerini çıkar karşılığı indirmekle suçluyordu ve bunun kanıtı olarak da her yıl hazineye daha az para girdiğini gösteriyordu, ama bu eksilme benim suçum değildi. Sansum, Mordred'i tüm Hıristiyanları vergiden muaf tutmak için bir emir imzalamaya ikna etmişti. Bana kalırsa kilise insanların din değiştirmesi için bundan daha iyi bir yol bulamazdı. Mordred emrin ne kadar çok ruhu kazanıp ne kadar az para getirdiğini görünce emri geri almıştı, ama Sansum onu kilisenin sadece Hırstiyanlardan vergi toplamaktan sorumlu olması için ikna etmişti. Bu geliri ilk yıl arttırmıştı ama, Hıristiyanlar Krala vergi ödemektense Sansum'a rüşvet vermenin daha ucuz olduğunu keşfedince elde ettiği gelir düşmüştü. Sansum sonra paganların vergilerini iki katına çıkartmayı önermişti, ama Argante ve Fergal bunu engellemişlerdi. Bunun yerine Argante tüm Saksonların vergilerinin iki katına çıkarılmasını önermişti, ama Sagramor, bunun Lloegry'nin bu bölümlerinde bir ayaklanmaya neden olacağını söyleyerek, fazladan vergi toplamayı reddetmişti. Konsey Toplantılarına katılmaktan neden nefret ettiğime şaşmamalı, birkaç yıl böyle sonuçsuz pazarlıklara tanık olduktan sonra toplantılara gitmez oldum. Issa vergileri topluyordu ama sadece namuslu insanlar vergilerini ödüyorlardı ve her yıl namuslu insanların sayısı gittikçe düşüyordu. Böylece Mordred sürekli olarak beş parası olmadığından yakınırken Sansum ve Argante daha zengin oluyorlardı.

Argante zengin olmuştu, ama çocuğu olmuyordu. Bir ara Broceliande'ye gitti, uzun bir süre sonra Mordred Dumnonia'ya döndü, ama bu ziyaretler sonunda Argante'nin karnı şişmiyordu. Dua ediyor, kurbanlar adıyor, bir çocuk sahibi olmak için kutsal su kaynaklarına gidiyordu, ama çocuğu olmuyordu. Bir konsey toplantısında,

kısırlığa karşı kesin bir çare olduğu söylenen, yeni doğmuş bir çocuğun kakasıyla dolu bir kemeri takdığı zamanki kokuyu hatırlıyorum. Ama bu da diğerleri gibi işe yaramamıştı. Her gün içtiği şeytan şalgamı ve adamotu suları da işe yaramıyordu. Sonunda Sansum onu ancak Hıristiyanlığın bir mucize gerçekleştirebileceğine ikna etti ve böylece Mordred'in Broceliande'ye ilk gidişinden iki sene sonra Argante druidi Fergal'i saraydan kovdu ve halkın önünde Durnovaria'nın kuzeyinde akmakta olan Ffraw nehrinde vaftiz oldu. Sansum'un şehrin merkezinde inşa ettirmiş olduğu büyük kilisede altı ay boyunca dua etti, ama altı ayın sonunda karnı nehre ilk girdiği zamanki kadar dümdüzdü. Fergal saraya geri çağrıldı ve Argante'nin çocuk doğurabilmesi için yarasa pisliği ve sansar kanından yapılmış yeni ilaçlarını da birlikte getirdi.

Bu arada Gwydre ve Morwenna evlenmişlerdi ve ilk çocukları doğmuştu. İlk erkek çocuklarına Arthur adını vermişlerdi, çocuk bundan böyle Arthur-bach olarak bilinecekti. Çocuk, Piskopos Emrys tarafından vaftiz edilmişti. Argante ise bunu kendisine yapılan bir tahrik olarak görmüştü. Ne Arthur'un ne de Guinevere'ın Hıristiyanları sevmediğini ve torunlarını vaftiz ettirerek eğer Gwydre taht üzerinde hak iddia ederse ihtiyaçları olacak Hıristiyan desteğini sağlamaya çalıştıklarını biliyordu. Üstelik Arthur-bach'ın varlığı Mordred'in kendisi için de bir aşağılanmaydı. Bir kral üretken olmalıydı, bu onun göreviydi, ama Mordred bu görevi yerine getiremiyordu. Dumnonia ve Armorica'da sağda solda dolaşan bir sürü piçi olması önemli değildi, Argante'den bir veliahtı olmuyordu ve kraliçe de sakat ayağı konusunda, doğumunda yaşanan şeytanî belirtileri hatırlatarak bazı imalı sözler söylüyordu. Kraliçe Suliria'ya doğru mutsuz bir şekilde bakıp, kızının yeni prensler doğurmasını da kaygıyla izliyordu. Kraliçe daha da umutsuzluğa düştü ve hatta hazinesini açarak karnını şişirecek büyücülere altın vaat etti. Ama Britanya'nın bütün büyücüleri ve dedikodulara bakılırsa, muhafızı olan mızrakçıların yarısından fazlası bunu başaramadı. Tüm bunlar olurken Gwydre Siluria'da bekliyordu ve Argante eğer Mordred ölürse ve kendisi bir veliaht doğuramazsa Gwydre'nin Dumnonia'da hüküm süreceğini biliyordu.

Mordred'in tahtta olduğu ilk yıllarda Dumnonia'da barışı sağlamak için elimden geleni yaptım. Bir süre gayretlerime kralın orada olması da yardımcı oldu. Yargıçlar atayarak Arthur'un adaletinin sürmesini sağladım. Arthur her zaman doğru yasaları sever ve bunların birbirine bağlanan söğüt parçalarının oluşturduğu kalkanı kaplayan deri gibi ülkeyi biraraya getirdiğini söylerdi. Tarafsız olacağından emin olduğu yargıçları atarken de büyük zorluklar çekmişti. Bunların çoğu toprak sahipleri, tüccarlar ve rahiplerdi ve çoğu da altının yoldan

çıkarıcı özelliğinden etkilenmeyecek kadar zengindiler. Arthur her zaman "Bir insan yasayı satın alabiliyorsa yasa değerini yitirir" derdi ve yargıçları da namuslu olmalarıyla ünlüydüler. Ama Dumnonia halkı kısa zamanda yargıçları atlayarak işlerini halledebileceklerini keşfettiler. Sansum'a veya Argante'ye para ödeyerek Mordred'in Armonica'dan şu yasanın böyle değiştirilmesi, bu yasanın şöyle değiştirilmesi hakkında emirnameler yazmasını sağlayabileceklerini anladılar. Böylelikle bir yıl sonra gittikçe büyüyen bir adaletsizlikler denizinde buldum kendimi. Namuslu yargıçlar kararlarının sürekli olarak değiştirilmesini görmektense istifa ettiler. Sorunlarını mahkemeye götürebilecek olan insanlar ise bu sorunlarını mızrakla çözmeyi tercih etmeye başladılar. Yasanın eriyip yok olması çok yavaş bir süreçti, ama bunu önleyemedim. Mordred'in kaprislerini dizginlemekle görevliydim, ama Sansum ve Argante iki mahmuzdu ve mahmuzlar dizginleri yeniyordu.

Buna rağmen mutlu günler yaşadım. Pek az insan kırk yaşını geçinceye kadar yaşardı, ben ve Ceinwyn bunu başardık, Tanrılar ikimize de sağlık bahşetmişti. Morwenna'nın evliliği bizi çok sevindirmişti, Arthur-bach'ın doğumu ise daha da mutlu etmişti. Bir yıl sonra kızımız Seren, Elmet veliahtı Ederyn ile evlendi. Bu bir kraliyet evliliğiydi, zira Seren, Powys Kralı Perdell'in yeğeniydi. Evlilik aşk için değil, Elmet ve Powys arasındaki ittifakı güçlendirmek için yapılmıştı. Başlangıçta Ceinwyn, Seren ve Ederyn arasında bir sevgi bağı olmadığını gördüğünden evliliğe karşı çıkmıştı, ama Seren Kraliçe olmayı aklına koymuş olduğundan Veliahtla evlenmiş ve bizden uzaklara gitmişti. Zavallı Seren hiçbir zaman kraliçe olamadı, ilk çocuğunu doğururken öldü, kızı annesinden ancak yarım gün daha fazla yaşadı. Böylece üç kızımdan ikincisi de Diğer Dünya'ya gitti.

Seren için ağladık, bu gözyaşları Dian için döktüklerimiz kadar acı değillerdi, çünkü Dian çok genç yaşta ve vahşice öldürülmüştü. Seren'in ölümünden tam bir ay sonra Morwenna ikinci çocuğunu doğurdu, kız çocuğuna Morwenna ve Ceinwyn, Seren adını verdiler ve şimdi bu torunlar hayatlarımıza aydınlık saçıyorlardı. Argante'nin kıskançlığından çekindikleri için Dumnonia'ya gelmediler, ama ben ve Ceinwyn sık sık Siluria'ya gidiyorduk. Hatta ziyaretlerimiz o kadar sıklaşmaya başladı ki Guinevere sarayında sırf bizim kullanmamız için odalar ayırdı. Bir süre sonra da Siluria'da Dun Caric'te geçirdiğimizden daha fazla zaman geçirmeye başladık. Saçlarım ve sakalım ağarmaya başlamıştı ve Issa'nın Argante ile uğraşmasını kaale almayıp torunlarımla oynuyordum. Siluria kıyısında annem için bir ev yaptırdım, o zamana kadar aklını iyice yitirmişti, neler olduğunu anlayamıyor sürekli olarak deniz kıyısındaki tahta barınağına geri dön-

meye çalışıyordu. Bir kış salgınında öldü ve Aelle'e söz verdiğim gibi onu bir Sakson gibi ayakları kuzeye doğru gelecek şekilde gömdüm.

Dumnonia çürüyordu ve Mordred beni atlayarak istediğini yapabilecek kadar yetkiyi elinde bulundurduğundan bu çürüme karşısında elim kolum bağlı kalıyordum. Issa yapabildiği kadar yasaları uygulamaya ve adaleti sağlamaya çalışıyordu, ben ve Ceinwyn gittikçe zamanımızın daha fazla kısmını Siluria'da geçiriyorduk. Siluria'da ne kadar tatlı anılarım var; Taliesin'in ninniler söylediği, Arthur-bach'ı ve Seren'i ters çevrilmiş bir kalkan üzerinde çimenlerin üzerinde çekerken Guinevere'ın tatlı bir şekilde benim mutluluğumla alay ettiği güneşli günler yaşadık. Arthur da oyunlarımıza katılırdı arada sırada, zira çocuklara bayılırdı. Bazen Galahad da gelirdi, o da Arthur ve Guinevre'a bu rahat sürgün günlerinde eşlik ederdi.

Galahad hâlâ evlenmemişti. Ama şimdi bir çocuğu vardı. Bu yeğeni Prens Peredur'du. Lancelot'un oğluydu ve Mynydd Baddon'da ölüler arasında ağlayarak dolaşırken bulunmuştu. Peredur büyüdükçe babasına daha fazla benzemeye başlamıştı; esmer, ince ve yakışıklı yüzü ve siyah saçları vardı, ama karakteri Galahad'a benziyordu, Lancelot'a değil. Akıllı, ciddi ve samimi bir çocuktu ve iyi bir Hıristiyan olmaya çalışıyordu. Babasının hikâyesinin ne kadarını bildiğini bilmiyorum, ama Peredur, Arthur ve Guinevere'ın yanında daima huzursuzdu, onların da çocuğu rahatsız edici bulduklarını düşünüyordum. Bu onun kabahati değildi, ama yüzü hepimizin unutmak istediği şeyleri hatırlatıyordu onlara. On iki yaşına geldiğinde Peredur, Meurig'in yanına, Gwent'e savaşçılık eğitimi için gönderildiğinde ikisi de rahat bir nefes aldılar. İyi bir çocuktu ama ayrılışıyla sanki Isca'dan bir gölge kalkmış gibi oldu. Daha sonraki yıllarda, Arthur'ın öyküsü sona erdiğinde Peredur'u daha yakından tanıma fırsatını buldum ve ona çevremdeki herkese verdiğim kadar değer verdim.

Peredur Arthur'u huzursuz ediyor olabilirdi, ama onu endişelendiren başka gölgeler de vardı. Bu karanlık günlerde insanlar geriye dönüp baktıklarında ve Arthur'un gidişiyle ne kaybettiklerini hatırladıklarında ekseriye Dumnonia'dan söz ederler, ama bazıları da Siluria için yas tutardı. Çünkü o yıllar içinde fazla saygı görmeyen bu krallığa barış ve adalet getirmişti. Arthur'un zamanında da hâlâ hastalıklar vardı, hâlâ fakirlik vardı ve adamlar hâlâ sarhoş olup birbirlerini öldürmekten vazgeçmemişlerdi. Ama dullar mahkemelerin adaleti sağlayacağını, açlar buğday depolarında kışı geçirecek kadar buğday olduğunu biliyorlardı. Siluria sınırlarından içeri düşmanlar saldırmıyor ve Hıristiyanlık vadiler boyunca hızla yayılmakta olmakla birlikte Arthur ne papazların pagan tapınaklarını kirletmelerine, ne de paganların Hıristiyan kiliselerine saldırmalarına izin veriyordu. O yıllarda

tüm Britanya için düşlediği biçime sokmuştu Siluria'yı; bir cennet. Çocuklar köle olmuyor, ekinler yakılmıyor ve savaş lordları tarlaları mahvetmiyorlardı.

Ama cennetin sınırlarının ötesinde felaketler yavaş yavaş bir araya geliyordu. Merlin'in yokluğu bunlardan biriydi. Yıllar geçmişti ve ondan haber yoktu. Bir süre sonra insanlar, hiçbir insanın, hatta Merlin'in dahi, bu kadar uzun süre yaşamayacağı için ölmüş olduğuna inanmaya başladılar. Meurig dırdırcı ve rahatsız edici bir komşuydu, durmadan vergilerin arttırılmasını ve vadilerde yaşamakta olan druidlerin temizlenmesini istiyordu. Ama babası Tewdric, kendi kendine uyguladığı yarı açlık politikasından vazgeçebildiği zamanlarda yumuşatıcı bir rol oynuyordu. Powys hâlâ zayıftı, Dumnonia'da gittikçe işler karışıyordu, ama neyse ki Mordred ortalarda olmadığı için ülke Mordred'in kötü yönetimine maruz kalmaktan kurtuluyordu. Görünüşe göre sadece Siluria'da mutluluk vardı ve Ceinwyn'le hayatımızın geri kalan kısmını Isca'da geçirmeyi düşünmeye başladık. Yeterince servetimiz vardı, dostlarımız ve ailemizle birlikteydik ve mutluyduk.

Kısacası rahattık, ama kader rahatlığın en büyük düşmanıdır ve kader, Merlin'in her zaman söylediği gibi, değiştirilemez.

***

Mordred'in başına gelenleri duyduğumda Guinevere'la Isca'nın kuzeyindeki dağlarda avlanıyorduk. Kıştı ve ağaçlar yapraklarını dökmüşlerdi, Guinevere'ın mükemmel geyik avcısı köpekleri büyük bir kızıl geyiği sıkıştırmışlardı, tam bu anda Dumnonia'dan gelen hebarci beni buldu. Adam mektubu bana verirken kocaman gözlerle Guinevere'ın hırlayan köpekler arasında kısa mızrağının tek bir darbesiyle geyiğin ıstırabına son verişini seyrediyordu. Guinevere'ın avcıları köpekleri geyiğin üzerinden çektiler ve geyiği temizlemek için bıçaklarını aldılar. Parşömeni açtım, kısa mesajı okudum ve sonra haberciye baktım. "Bunu Arthur'a gösterdin mi?"

"Hayır Lordum" dedi adam. "Mektup size gönderilmişti."

"O zaman şimdi ona götür" dedim parşömeni eline sıkıştırarak.

Guinevere üstü başı kan içinde, mutlu bir şekilde yanıma geldi. "Sanki kötü bir haber almış gibi görünüyorsun Derfel?"

"Aksine," dedim, "haberler iyi. Mordred yaralanmış."

"İyi!" dedi Guinevere rahatlıkla. "Kötü yaralanmıştır umarım."

"Öyle görünüyor. Bacağına bir balta darbesi yemiş."

"Kalbine gelmemesi ne kadar kötü. Neredeymiş?"

"Hâlâ Armorica'da" dedim. Mesajı Sansum yazdırmıştı ve mesajda Mordred'in Frankların Kralı Clovis'in yönettiği bir ordu tarafından baskına uğratılarak mağlup edildiği ve savaş sırasında da kralımızın bacağından kötü şekilde yaralandığı anlatılıyordu. Kaçmıştı ve şimdi Benoic'in tepe üstündeki eski kalelerinden birinde Clovis tarafından kuşatılmıştı. Mordred'in, kuşku yok ki kendisine deniz aşırı bir krallık daha kurmayı düşündüğü, Franklardan geri aldığı bölgede kışı geçirmek için bulunuyordu ve Clovis'in Frank ordusu batıdan hiç beklenmedik bir kış saldırısı yaptı. Mordred mağlup olmuştu, hayatta kalmış olmasına karşın tuzağa düşmüştü.

"Bu habere ne kadar güvenilebilir?" diye sordu Guinevere.

"Yeterince güvenilebilir" dedim. "Kral Budic Argante'ye bir haberci göndermiş."

"İyi!" dedi Guinevere. "İyi! Umarım Franklar onu öldürür." Geyiğin temizlenmesi sırasında atılmış, hâlâ tütmekte olam iç organlarının yanına gitti, pek sevdiği köpekleri için bazı parçaları ayırdı. "Onu öldürecekler, öyle değil mi?" diye sordu.

"Franklar merhametleriyle tanınmazlar" dedim.

"Kemiklerinin üzerinde dans edeceklerini umarım" dedi. "Kendini İkinci Uther sanıyormuş!"

"Bir süre iyi dövüştü Hanımım."

"Önemli olan ne kadar iyi dövüştüğün değildir Derfel, önemli olan son savaşı kazanıp kazanmadığındır." Geyiğin parçalarını köpeklerine attı, bıçağını tuniğinin eteğine sildi ve sonra kınına soktu. "Öyleyse Argante senden ne istiyor?' diye sordu. "Bir kurtarma harekatı mı?" Argante'nin de istediği tam buydu, Sansum da aynı şeyi istiyordu ve bunun için bana yazmıştı. Mesajında bütün adamlarımla güney kıyısına gitmemi ve gemiler bularak Mordred'in yardımına gitmemi emrediyordu. Bunu Guinevere'a söyledim, bana alaycı bir şekilde baktı. "Ve şimdi bana o küçük piçe verdiğin andın seni buna itaat etmeye zorladığını söyleyeceksin?"

"Argante'ye verilmiş bir andım yok" dedim, "hele Sansum'a hiç yok." Fareler Kralı istediği kadar bana emir verebilirdi, benim ona itaat etmem gerekmiyordu ve Mordred'i kurtarmak gibi bir arzum da yoktu. Ayrıca kış vakti bir ordunun Armorica'ya gemiyle götürülebileceğinden de kuşkuluydum. Mızrakçılarım kötü şartlarda denizi geçseler dahi Franklara karşı savaşmak için sayıları yeterli olmayacaktı. Mordred'in tek yardım umabileceği yer Broceliande Kralı, Arthur'un ablası Anna ile evli, yaşlı Budic'ti. Ama Budic Mordred'in eskiden Benoic toprakları olan yerde Frankları öldürmesinden memnuniyet duyarken, Mordred'in yardımına mızrakçılarını göndererek Clovis'in

dikkatini üzerine çekmeye pek niyetli olmayacağını düşünüyordum. Mordred, diye düşündüm, ölüme mahkûmdu. Yaraları onu öldürmezse Clovis onu öldürecekti.

Kışın geri kalanı boyunca Argante sürekli olarak mesajlar göndererek, adamlarımı deniz aşırı yardıma göndermemi istedi, ama ben Siluria'da kalarak bunları duymazdam geldim. Issa da aynı taleplere maruz kaldı ama itaat etmeyi kesinlikle reddetti. Sagramor ise Argante'den gelen mesajları ateşe atıyordu. Kocasının yavaş yavaş tükenen ömrüyle beraber kendi gücünün de azalmaya başladığını görünce Argante umutsuzluğa düşerek Armorica'ya gidip mızrakçılara altın vaat etti. Birçok mızrakçı parayı aldıysa da, Clovis'in ordusunun beklediği güneye yelken aşmak yerine batıya Kernow'a veya kuzeye Gwent'e doğru gittiler. Argante'nin umudu azaldıkca bizim umudumuz çoğalıyordu. Mordred tuzağa düşmüştü ve hastaydı, er geç ölüm haberi gelecekti ve bu haber geldiğinde Arthur'un bayrağı altında, krallık adayımız Gwydre için Dumnonia'ya gitmeyi planlıyorduk. Sagramor da Sakson sınırından bizi desteklemek için gelecekti ve Dumnonia'da hiç kimse bize karşı gelemeyecekti.

Ama Dumnonia Krallığında gözü olan başkaları da vardı. Bunu ilkbaharın başlarında Aziz Tewdric öldüğü zaman öğrendim. Arthur geçen kışın soğuğuyla hapşırıyor ve titriyordu. Bu nedenle Isca'dan nehir boyunca kısa bir yolculukla ulaşılabilecek, Gwent'in başkenti Burriom'da yapılacak olan cenaze törenine Galahad'ın katılmasını istedi. Galahad benden kendisine refakat etmemi rica etti. İyi bir dostumuz olduğunu kanıtlamış olan Tewdric'in ölümüne üzülmüştüm, ama cenaze törenine katılarak bitmez tükenmez Hıristiyan ayinlerinde bunalmaya hiç niyetim yoktu. Ama Galahad'ın ricalarına Arthur'unkiler de katılınca durum değişti. "Burada Meurig'in rızasıyla yaşıyoruz," diye hatırlattı, "ve ona saygı göstermemiz iyi olur. Ben gidebilseydim kendim giderdim." Hapşırmak için duraksadı. "Ama Guinevere gidersem bunun ölümüm olacağını söylüyor."

Böylece Galahad ve ben Arthur'u temsilen gittik ve cenaze töreni de gerçekten bitmek bilmedi. Tören Meurig'in, bu günahkar dünyaya Hazreti İsa'nın gelişinin 500. yıldönümünü kutlamak amacıyla yaptırdığı samanlığa benzeyen büyük bir kilisede yapıldı ve kilisedeki ilahiler okunup şarkılar bitince de, Tewdric'in mezarı başında yeniden duaları dinlemek zorunda kaldık. Burada ölüm ateşi ve şarkı söyleyen mızrakçılar yoktu, sadece yerde soğuk bir delik vardı, bir sürü rahip yatıp kalkıyordu ve sonunda Tewdric gömüldükten sonra herkes şehre ve meyhanelerine geri dönmek için arsızca bir telaş içindeydi.

Meurig, Galahad ve benden akşam yemeğine katılmamızı istedi. Galahad'ın yeğeni Peredur bize katıldı. Bugünkü dualarını birçoğunu okumuş olan karanlık bakışlı Lladarn adındaki Burrium piskoposu da katıldı yemeğe. Adam yemeğe yeniden uzun bir duayla başladı ve hemen sonra benim ruhumun durumu konusunda sorgularına başladı, ama kendisine ruhumun Mithras tarafından korunduğunu söylediğimde bayağı üzüldü. Böyle bir yanıt genelde Meurig'i kızdırırdı, ama bu sefer bu tahriki duymayacak kadar dalgındı. Babasının ölümüne gereğinden fazla üzülmediğini biliyordum, çünkü Meurig hâlâ Tewdric'in Mynydd Baddon sırasında tahtını geri almış olmasını affedemiyordu, ama hiç olmazsa üzüntülü görünmeye çalışıyordu ve babasının akıllılığı ve aziz gibi olması konusundaki konuşmalarımıyla bizi can sıkıntısından öldürüyordu. Tewdric'in sakin bir şekilde ölmüş olması umudunu söylediğimde Meurig bana onun melekleri taklit etmeye çalıştığı için açlıktan öldüğünü söyledi.

"Sonunda iyice eriyip gitmişti" diye ayrıntılara girdi. Piskopos Lladarn "kemikleri sayılıyordu, bir deri bir kemik kalmıştı! Ama rahipler derisinin semai bir ışıkla dolu olduğunu söylüyorlar. Tanrıya şükürler olsun."

"Aziz şimdi Tanrının ellerinde" dedi Meurig haç çıkartarak, "bir gün ben de orada, onun yanında olacağım. Bir istiridye alın Lord." Gümüş tabaktaki yemeği bana doğru itti ve kendine şarap doldurdu. Soluk yüzlü, patlak gözlü, ince sakallı ve dar görüşlü, rahatsız edici tuhaf tavırları olan genç bir adamdı. Babası gibi o da davranışlarında Romalıları taklit ederdi. Seyrek saçlarının üstünde bronzdan bir çelenk taşıyordu, toga giymişti ve bir sedirde uzanarak yemek yiyordu. Sedirler derin ve rahatsızdı. Rheged'ten Gwent'e bir pagan olarak gelmiş olan, üzgün bakışlarıyla suratında öküz gibi bir ifade taşıyan bir prensesle evlenmişti. İkiz oğlan çocuklar doğurmuştu, ama sonra inatçı ruhuyla kendini iyice Hıristiyanlığa kaptırmıştı. Loş bir ışıkla aydınlatılmış yemek salonuna kısa bir süre için gelmiş, bize dik dik bakarak hiçbir şey söylemeden ve hiçbir şey yemeden, geldiği gibi esrarlı bir şekilde kaybolmuştu.

"Mordred'ten yeni haberler var mı?" diye sordu Meurig karısının kısa ziyaretinden sonra.

"Yeni bir şey duymadık Kral Hazretleri" dedi Galahad. "Clovis'in kuşatması altında ama hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz."

"Ben yeni haberler aldım," dedi, bunları bizden önce duymuş olmanın memnuniyetiyle. "Dün Broceliande'den bir tüccar geldi ve Mordred'in ölümünün çok yakın olduğunu söyledi. Yarası iltihaplan-

mış." Kral dişlerini fildişinden bir çubukla karıştırdı. "Bu Tanrının bir hükmü olmalı Prens Galahad, Tanrının hükmü."

"Ona şükürler olsun" diye araya girdi Piskopos Lladarn. Piskoposun kırlaşmış sakalı o kadar uzundu ki sedirin altında kayboluyordu. Sakalını bir peçete olarak kullanıp yağlı ellerini yağlı uzun sakalına sildi.

"Böyle dedikoduları daha önce de duyduk Kral Hazretleri" dedim.

Meurig omuz silkti. "Tüccar kendinden pek emin görünüyordu" dedi ve ağzına yeni bir istiridye boşalttı. "Yani Mordred ölmemişse dahi," diye sürdürdü, "yakında ölecek, hem de arkasında bir evlat bırakmadan."

"Doğru" dedi Galahad.

"Powys'li Perddel'in de çocuğu yok" diye devam etti Meurig.

"Perddel henüz evlenmedi Kral Hazretleri" diye hatırlattım.

"Evlenmeye niyeti var mı?" diye sordu bize.

"Onu Kwernow'dan bir prensesle evlendireceklerine ilişkin söylentiler vardı" dedim. "İrlandalı Krallardan bazılarının da kızlarını evlenmesi için önerdiler ama annesi birkaç yıl daha beklemesini istiyor."

"Annesi yönetiyor onu öyle değil mi? Şaşmamalı zayıf olduğuna" dedi Meurig o cırlak sinir bozucu alaycı sesiyle. "Zayıf. Powys'in batı tepelerinin yasa dışı insanlarla dolu olduğunu duydum."

"Biz de duyduk bunları Kral Hazretleri" dedim. İrlanda denizi kıyısındaki dağlar, Cuneglas'ın ölümden sonra efendisi olmayan insanlarla dolmuştu ve Arthur'un Powys, Gwynedd ve Lleyn'e yaptığı seferler de bunların sayısını arttırmıştı. Bu kaçkınlardan bir bölümü Diwrnach'ın Kanlı Kalkanlarıydı ve bunlar Powys'in hallerinden memnun olmayan insanlarıyla birleşerek Perddel'in tahtı için yeni bir tehlike yaratabilirlerdi ama şimdiye kadar rahatsızlık vermekten öteye gitmemişlerdi. Buğday ve davarları çalmak için akınlar yapıyorlar, köle edinmek için çocukları kaçırıyorlar ve sonra da cezadan kaçmak için dağlara sığınıyorlardı yeniden.

"Peki ya Arthur?" diye sordu Meurig. "Bıraktığınızda nasıldı?"

"İyi değildi, Kral Hazretleri" dedi Galahad, "buraya gelmeyi çok istiyordu, ama ne yazık ki kış hastalığına yakalandı."

"Önemli değildir umarım." dedi Meurig, ama sesinde Arthur'un rahatsızlığının ölümcül olmasını arzulayan bir ifade vardı. "Önemli olmadığını umut edelim," diye ekledi acceleyle, "ama yaşlandı artık, genç insanların kolaylıkla atlatabilecekleri hastalıklar yaşlı insanları öldürüyor."

"Arthur'un yaşlı olduğunu sanmıyorum" dedim.

"Ama en azından elli yaşında olmalı" diye işaret etti Meurig pek de nazik olmayan bir biçimde.

"Bir iki senesi daha var" dedim.

"Ama yine de yaşlı" diye ısrar etti Meurig. "Yaşlı." Sonra sustu ve bronz kapların içine doldurulan yağların üstünde yüzen alevli fitillerle aydınlanan salona şöyle bir baktı. Beş sedir ve alçak masadan başka bir eşya yoktu salonda ve salondaki tek süs de duvarda asılı duran bir tahta oyması çarmıha gerilmiş İsa heykeliydi. Piskopos bir domuz kaburgasını kemirmekle meşguldu, Peredur sessizce Kralı seyrediyordu, Galahad'ın yüzünde ince bir gülümseme vardı. Meurig tekrar dişlerini karıştırdı ve elindeki fildişi çöpü bana doğru uzattı. "Mordred ölürse ne olacak?" Hızla gözlerini kırpıştırdı, bu sinirli olduğu zamanlarda sürekli yaptığı bir şeydi.

"Yeni bir Kral bulunması gerekir, Kral Hazretleri" dedim sakin bir şekilde, sanki sorunun benim için bir önemi yokmuş gibi.

"Bunu anladım" dedi sert bir sesle. "Ama kim?"

"Dumnonia Lordları karar verecekler buna" dedim kaçamak bir şekilde.

"Ve Gwydre'yi seçecekler?" Sanki bana meydan okurmuş gibi yeniden gözlerini kırpıştırdı. "Duyduğum bu, Gwydre'yi seçecekler! Öyle değil mi?"

Ben bir şey söylemedim ve sonunda Galahad krala bir yanıt verdi. "Gwydre'nin taht üzerinde hakkı var, Kral Hazretleri" dedi dikkatli bir şekilde.

"Hiçbir hakkı yok! Hiç yok!" diye cırlak bir sesle bağırdı Meurig. Çok kızgındı. "Babasının bir piç olduğunu size hatırlatmama gerek var mı?"

"Benim gibi Kral Hazretleri" diye araya girdim.

Meurig bunu duymazdan geldi. "Bir piç Lordlar arasına girmez" diye ısrar etti. "Belgelerde bu böyle yazar. Öyle değil mi piskopos?"

"On kuşak öncesinden dahi olsa, bir piç Lordlar arasına karışamaz Kral Hazretleri" dedi Lladarn, sonra haç çıkarttı. "Tanrının yol göstermesine ve aklına şükürler olsun Kral Hazretleri."

"İşte!" dedi Meurig sanki tüm iddiaları bu şekilde kanıtlanmış gibi.

Gülümsedim. "Kral Hazretleri," dedim, "ataları piç olanlara krallık vermezsek, kralımız kalmaz."

Kendi soyu sopuna hakaret edip etmediğimi kestirmek için bana soluk, patlak gözleriyle baktı. Ama sonra kavga çıkartmamaya karar vermiş olmalı ki, "Gwydre genç bir adam" dedi, "ve bir kralın oğlu değil. Saksonlar gittikçe güçleniyorlar ve Powys kötü bir şekilde yönetiliyor. Britanya'da lider yok Lord Derfel, güçlü kralları yok!"

"Şahsınız bunun aksini kanıtladığınız için her gün şükran ilahileri söylüyoruz, Kral Hazretleri," dedi Lladarn yılışık bir sesle.

Piskoposun iltifatlarının basit, saray halkının krala söyleyegeldiği anlamsız sözler olduklarını düşünmüştüm bunların, ama Meurig bunları kutsal birer söz olarak kabul etti. "Kesinlikle öyle" dedi kral heyecanla ve gözlerini açarak bana baktı. Piskoposun fikirlerini paylaştığımı söylememi bekliyor gibiydi.

"Kimi," dedim bunun yerine, "Dumnonia tahtında görmek isterdiniz Kral Hazretleri?"

Ani ve hızlı göz kırpışları bu sorudan rahatsız olduğunu gösteriyordu. Yanıt açıktı; Meurig'in kendisi tahta talipti. Mynyndd Baddon'dan önce bunu elde etmek için ufak bir girişimi olmuştu ve tahtın bir gün boşalması umuduyla Arthur'un tüm yetkilerini terk etmesi için ısrar etmesi Dumnonia tahtını zayıflatmak niyetiyle yapığı kurnazca bir hareketti. Ama şimdi en sonunda bir umut doğmuştu ama tahta aday olduğunu Mordred'in kesin ölüm haberi Britanya'ya varmadan açıklamaya cesaret edemiyordu. "Ben," dedi bunun yerine, "Lordumuz İsa'nın cemaatinden olduğunu gösteren herhangi bir adayı desteklerim." Tekrar haç çıkarttı. "Bundan başka bir şey yapamam, ben Tanrımın hizmetkârıyım."

"Tanrıya şükürler olsun" dedi piskopos aceleyle.

"Ve Dumnonia'daki Hıristiyanların güçlü bir Hıristiyan lider için yakardıkları konusunda güvenilir bilgilerim edindim. Yakarıyorlar!" diye sürdürdü samimiyetle inanarak.

"Bu yakarışlarını size kim bildiriyor Kral Hazretleri?" diye sorarken öyle bir sert bir ifade kullandım ki zavallı Peredur korktu birden. Meurig yanıt vermedi, ama ben de yanıt beklemiyordum zaten, bunun yerine cevabı ben verdim. "Piskopos Sansum?" diye önerdim, Meurig'in kızgın ifadesinden bunun doğru olduğunu anladım.

"Sansum'un bu konuda söylecek bi şeyi olduğunu düşünmene ne gibi bir sebeb var?' diye sordu, suratı kıpkırmızı.

"Sansum Gwentli değil mi Kral Hazretleri?" diye sordum, Meurig daha da kızardı, böylece Sansum'un Meurig'i Dumnonia tahtına geçirmek için entrikalar çevirdiğini açıkça belli etmiş oldu. Artık Sansum Meurig'in kendisine daha da fazla yetki vereceğinden emin olabilirdi. "Ama Dumnonia'daki Hıristiyanların sizin korumanıza ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum Kral Hazretleri" diye devam ettim, "ne de Sansum'un. Gwydre, babası gibi, sizin inançlarınızın bir dostu."

"Bir dost! İsa'nın bir dostu!" diye hırladı Piskopos Lladarn bana. "Siluria'da pagan tapınakları var, eski Tanrılara hayvanlar kurban

ediliyor, kadınlar ay ışığı altında çırıl çıplak dans ediyorlar, çocuklar ateşten geçiriliyorlar, druidler durmadan konuşuyorlar." Piskoposun ağzından tükürükler saçılıyordu bu günahları sıralarken.

"İsa'nın hâkimiyetinin kutsaması olmadan," dedi Meurig bana doğru eğilerek, "barış olamaz."

"Kral hazretleri," dedim tereddüt etmeden, "iki kişi aynı krallığı istediği sürece barış olamaz. Damadıma ne söylememi istersiniz?"

Meurig yine bu açık sözlülükten rahatsız oldu. Yanıtını düşünürken bir istiridye kabuğuyla oynadı, sonra omuz silkti. "Gwydre'ye topraklarının, onurunun, mevkiinin ve benim korumamın her zaman kendisiyle olacağı konusunda güvence verebilirsin" dedi gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak. "Ama onu Dumnonia kralı olarak görmek istemiyorum." Son sözlerini söylerken yüzü kızarmıştı. Meurig zeki bir insandı, ama korkaktı ve düşüncelerini bu kadar açıkça ifade edebilmek için büyük gayret sarfetmiş olmalıydı.

Belki de benim kızmamdan korkuyordu, ama nazik bir şekilde cevap verdim. "Ona söyleyeceğim Kral Hazretleri" dedim. Aslında mesaj Gwydre için değil Arthur içindi. Meurig sadece Dumnonia'yı yönetmek için kendi adaylığını açıklamıyor aynı zamanda Gwent'in büyük ordusunun Gwydre'nin adaylığına karşı çıkacağı konusunda da Arthur'u uyarıyordu.

Piskopos Lladarn Meurig'e doğru eğildi ve hızla bir şeyler fısıldamaya başladı. Latince konuşuyordu, ne benim ne de Galahad'ın Latince anlamayacağımızdan çok emindi. Ama Galahad Latince konuşurdu ve anlatılanların yarısını duymuştu "Arthur'u Siluria'da sıkıştırmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Britanya dilinde.

Lladarn'ın yüzü kızardı. Lladarn, Burrium Piskoposu olmasının yanı sıra aynı zamanda Kralın baş danışmanıydı, yani çok güçlü bir adamdı. "Benim Kralım," dedi başını Meurig'e doğru eğerek, "Arthur'un Gwent topraklarından mızrakçılarını geçirmesine izin veremez."

"Bu doğru mu, Kral Hazretleri?" diye sordu Galahad nazik bir dille.

"Ben barışsever bir insanım" diye ağzında yuvarladı Meurig. "Barışı sağlamanın bir yolu da mızrakçıları oldukları yerde tutmaktır."

Bir şey söylemedim, o kadar kızgındım ki ağzımdan hakaret dolu bir söz çıkmasından ve işleri daha da berbat etmesinden korktum. Eğer Meurig yollarından mızrakçıların geçmesine izin vermemekte direnirse Gwydre'yi destekleyecek güçleri ikiye ayırmak başarısını göstermiş olacaktı. Bunun anlamı Arthur'un Sagramor'la birleşmek için harekete geçemeyeceği, ne de Sagramor'un Arthur'un yanına gi-

demeyeceğiydi ve şayet Meurig bu kuvvetleri birbirinden ayırmayı başarırsa Dumnonia'nın gelecekteki kralı olacaktı büyük olasılıkla.

"Ama Meurig savaşmayacaktır," dedi Galahad küçümser bir tarzda ertesi gün Isca'ya doğru nehirden aşağıya at sürerken. Kamışlar ilkbahar sürgünlerinin ilk belirtilerini gösteriyorlardı, ama gün hâlâ soğuk bir rüzgâr ve sürüklenen bir sisle kışı hatırlatıyordu.

"Savaşabilir," dedim, "eğer ödül yeterince büyükse." Ödül muazzamdı, eğer Meurig hem Gwent'i hem de Dumnonia'yı yönetirse Britanya'nın en zengin bölgelerini ele geçirmiş olacaktı. "Karşısına kaç tane mızrakçı çıkacağına bağlı bu" dedim.

"Seninkiler, Issa'nınkiler ve Sagramor'unkiler" dedi Galahad.

"Belki beş yüz adam" dedim, "ve Sagramor epey uzakta ve Arthur Dumnonia'ya gelebilmek için Gwent arazisinden geçmek zorunda. Meurig'in emrinde kaç kişi var? Bin?"

"Bir savaş riskini göze alamaz" diye ısrar etti Galahad. "Ödülü istiyor ama riskten ödü kopuyor." Nehrin ortasında bir kayıkta avlanan bir adamı seyretmek için durdu. Balıkçı el ağını büyük bir beceriyle savurdu. Galahad hayranlıkla adamın becerisini seyrederken ben her fırlatışa geleceğe dönük bir işaret olarak bakıyordum. Kendi kendime, eğer bu atışta bir alabalık yakalarsa dedim, Mordred ölecek. Adam ağı attı ve çırpınan kocaman bir balık çekti ve kendi kendime bunun bir saçmalık olduğunu söyledim, zira hepimiz bir gün ölecektik. Kendi kendime gelecek atış bir balık çekerse Mordred'in Beltain'den önce öleceğini söyledim. Ağ boş çıktı ve Hywel'in Gazabı'ndaki demire dokundum. Balıkçı yakaladıklarından bir bölümünü bize sattı ve balıkları eyer çantamıza doldurup yola devam ettik. Mithras'a aptalca işaretlerimin yalan çıkması için dua ettim ve sonra da Galahad'ın haklı çıkması ve Meurig'in birliklerini hiçbir zaman kullanmaması için dua ettim. Ama Dumnonia için, zengin Dumnonia için? Bu risk almaya değerdi, hatta Meurig gibi ihtiyatlı bir adam için bile.

Zayıf krallar dünyanın üzerinde bir lanetdirler, ama krallara andlarımızı veriyoruz, andlar olmazsa yasalar olmaz ve yasalar olmazsa, sadece anarşi olur. Bunun için yasalara sıkı sıkıya uymalıyız, yasaları andlarımızla sürdürmeliyiz. Eğer bir insan canı istediği zaman kralını değiştirirse o zaman işine gelmeyen kral için andını terkedebilir. Bu durumda yasaların bozulmaması için krallara ihtiyacımız olacak. Bunların hepsi doğru, ama Galahad'la kış sisleri içinde eve doğru at sürerken, kral olması gereken birinin olmak istememesi ve hiçbir zaman kral olmaması gereken birinin de kral olması karşısında neredeyse ağlayacaktım.

***

Arthur'u demirci ocağında bulduk. Kulübeyi kendisi yapmıştı, Roma tuğlalarından siperlikli bir ocak yapmıştı ve kendisine bir örs ve bir takım demirci aletleri satın almıştı. Her zaman demirci olmak istediğini söylerdi, ama Guinevere'ın sık sık belirttiği gibi, olmak istemekle olmak aynı şey değillerdi. Ama Arthur denedi, hem de nasıl denedi. Gerçek bir demirciyi, zayıf ve ciddi suratlı adı Morridig olan bir demirciyi işe aldı. Adamın görevi Arthur'a mesleğin becerilerini öğretmekti ama Morridig, Arthur'a hevesten başka bir şey öğretememişti uzun zamandır. Ama hepimizde Arthur'un kendi yapmış olduğu eşyalardan bir tane vardı; eğri boyunlu şamdanlar, sapları uymayan eğri büğrü tencereler veya ateşe tutulduğunda eğriliveren ocak maşaları. Ama demirci ocağı onu mutlu ediyordu ve hırıldayan ocağın başında saatlerce duruyordu. Biraz daha çalışmayla en az Morridig kadar beceri sahibi olacağından çok emindi.

Galahad'la Burrium'dan geri geldiğimizde demirci ocağında yalnızdı. İlgisizce bir homurtuyla bize "Hoş geldiniz" dedi ve atlarından birinin nalı olacağını ileri sürdüğü biçimsiz bir demiri dövmeyi sürdürdü. Getirdiğimiz balıklardan birini kendisine verince, isteksizce çekici elinden bıraktı ve sonra da ben haberleri vermeye başlayınca sözümüzü keserek Mordred'in ölümünün yakın olduğunu kendisinin de duyduğunu söyledi. "Armorica'dan bir ozan geldi dün" dedi, "Kralın bacağının kalçasına kadar çürümekte olduğunu söyledi. Ozan onun ölü bir kurbağa gibi koktuğunu söyledi."

"Ozan nereden biliyormuş?" diye sordum, çünkü Mordred'in kuşatma altında olduğunu ve Armorica'daki diğer Britanyalılarla irtibatı olmadığını düşünüyordum.

"Bunu Broceliande'de herkesin bildiğini söyledi" dedi Arthur ve neşeyle Dumnonia tahtının birkaç gün içinde boşalmasını beklediğini ekledi. Ama neşesini Meurig'in Gwent topraklarından mızrakçıların geçmesine izin vermeyeceğini anlatarak bozduk ve ben de Sansum'la ilgili şüphelerimi anlatınca keyfi iyice kaçtı. Bir an için Arthur'un küfür edeceğini sandım, nadiren küfür ederdi, ama kendisine hâkim oldu ve balığı ocaktan uzaklaştırdı. "Fazla pişmesini istemem" dedi. "Demek Meurig tüm yollarını bize kapadı?"

"Barış istediğini söylüyor Lordum" diye açıkladım.

Arthur acı acı güldü. "Kendini ispatlamaya çalışıyor, istediği bu. Babası öldü ve şimdi Tewdric'ten daha iyi bir adam olduğunu kanıtlamak istiyor. Bir kahraman olmanın en iyi yolu savaştan geçer ve ikinci en iyi yol da savaşmadan bir krallığı çalmaktır." Şiddetli bir şekilde hapşırdı, başını kızgınlıkla salladı. "Soğuk algınlığından nefret ediyorum."

"Dinlenmelisiniz Lordum" dedim, "çalışmaya biraz ara verseniz."

"Bu çalışma değil zevk."

"Bir çanak bal birası içmelisiniz" dedi Galahad.

"Bir haftadır başka bir şey içtiğim yok. Soğuk algınlığını iki şey iyi eder; ölüm ve zaman." Çekicini eline aldı ve soğumakta olan demire hırsla vurdu ve ocağa hava üfleyen deri körüğü indirip kaldırmaya başladı. Kış sona ermişti, ama Arthur'un Isca'da havaların ılıman olduğuna ilişkin ısrarına rağmen, bugün dondurucu bir soğuk vardı. "Senin Fareler Kralı ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu bana, ocağın ateşini iyice harlandırıken.

"Benim Fareler Kralım değil o" dedim Sansum hakkında.

"Gene bir dolaplar çeviriyor, değil mi? Tahta kendi adayını çıkartmak istiyor."

"Ama Meurig taht üzerinde hak iddia edemez" diye itiraz etti Galahad.

"Evet hiçbir hakkı yok" diye onayladı Arthur. "Ama bir sürü mızrakçısı var. Dul kalacak Argante ile evlenirse yarı yarıya hak sahibi olur'

"Argante ile evlenemez" dedi Galahad, " o zaten evli."

"Zehirli bir mantarla işine gelmeyen kraliçeden her zaman kurtulabilir" dedi Arthur. "Uther de ilk karısından böyle kurtulmuştu. Mantar türlüsünün içine katılan bir zehirli mantarla." Bir süre düşündü ve nalı ateşe attı. "Gwydre'yi getirin" dedi Galahad'a.

Arthur, beklerken kor haline gelen demir parçasıyla çalıştı. Bir at nalı yeterince basit bir şeydi, atın ayağını taşlardan koruyan metal bir levha, gereken tek şey atın toynağının ön bölümünün gireceği bir oyuk ve arkasında kaytanların bağlanacağı iki halka, ama Arthur bir türlü beceremiyordu, levha eğri büğrüydü ve halkalar çok büyüktü. "Oldu sayılır," dedi birkaç dakika daha demiri dövdükten sonra.

"Ne oldu?" diye sordum.

Galahad Gwydre ile birlikte gelince nal demirini tekrar ocağa attı, ateşten yer yer yanmış deri önlüğünü çıkarttı. Arthur Gwydre'ye Mordred'in yakında ölmesinin beklediğine ilişkin haberleri anlattı, sonra Meurig'in ihanetini aktardı ve bir soruyla bitirdi sözünü. "Dumnonia Kralı olmak istiyor musun Gwydre?"

Gwydre şaşırmış görünüyordu. İyi bir adamdı ama gençti, çok gençti. Fazla hırslı olduğunu sanmıyorum ama annesi onun yerine yeterince hırslıydı. Yüzü tıpkı Arthur'a benziyordu, uzun ve kemikli, ama sanki kaderin ona her an kötü bir oyun oynamasını bekleyen dikkatli bir ifade vardı yüzünde. İnceydi, ama dışarıdan bakınca oldukça zayıf görünen bedeninde gizli olan kas gücünü bilecek kadar kılıç eği-

timi yapmıştım onunla. "Tahta geçmeye hakkım var" dedi ihtiyatlı bir şekilde.

"Deden annemle yattığı için" dedi Arthur sinirli bir şekilde. "İşte hakkın bu, başka bir şey değil. Bilmek istediğim Gwydre, Kral olup olmak istemediğin."

Gwydre yardım ister gibi bana baktı, aradığını bulamadı ve tekrar babasına baktı.

"Öyle sanırım, evet."

"Neden?"

Gwydre tereddüt etti ve kafasında bir sürü sebebin uçuştuğunu düşündüm, ama sonra meydan okurcasına baktı. "Çünkü bunun için doğdum. Mordred kadar ben de Uther'in mirasçısıyım."

"Demek bu iş için doğduğunu düşünüyorsun öyle mi?" dedi Arthur alaylı bir sesle.

Eğildi, körüğü çalıştırdı. Ocak hırıldayarak tuğladan bacaya doğru kıvıcımlar püskürttü. "Bu odadaki herkes bir kralın oğlu Gwydre" dedi Arthur hiddetle. "Senden başka herkes ve sen bunun için doğduğunu söylüyorsun."

"O zaman sen kral ol baba," dedi Gwydre, "ve ben de o zaman bir kralın oğlu olurum."

"İyi söyledin" diye araya girdim.

Arthur bana kızgınlıkla baktı, örsünün yanındaki yığından bir paçavra alıp burnu sildi ve paçavrayı ocağa attı. Hepimiz burnumuzu işaret parmağımız ve başparmağımız arasına alarak sümkürürdük, ama o her zaman titiz olmuştur. "Kabul edelim ki Gwydre," dedi, "krallar soyundan geliyorsun. Uther'in torunusun ve bunun için de Dumnonia tahtında hakkın var. Benim de hakkım var, ama ben bu hakkımı kullanmak istemedim bir şekilde. Fazla yaşlıyım. Ama Derfel ve Galahad gibi adamlar seni Dumnonia tahtına çıkartmak için neden savaşsınlar? Bana bunu söyle!"

"Çünkü iyi bir kral olurum" dedi Gwydre, yüzü kızardı ve sonra bana baktı, "ve Morwenna da iyi bir kraliçe olacaktır" diye ekledi.

"Kral olan herkes, iyi bir kral olmak istediğini söyleyemiştir bu güne kadar" diye homurdandı Arthur. "Ama çoğu da kötü oldular. Sen neden başka türlü olasın ki?"

"Sen buna cevap ver baba" dedi Gwydre.

"Ben sana soruyorum."

"Bir baba oğlunun karakterini bilmezse başka kim bilebilir?" diye yanıtladı Gwydre.

Arthur demirci ocağının kapısına gitti, iterek açtı ve ahırlara doğru baktı. Burada bir sürü köpekten başka kıpırdayan bir şey yoktu ve tekrar bize döndü. "Sen iyi bir adamsın evlat" dedi homurdanarak. "İyi bir adam. Seninle gurur duyuyorum, ama dünyayı çok iyi sanıyorsun. Orada şeytanlar var, gerçek şeytanlar ve sen onları görmezden geliyorsun."

"Sen," dedi Gwydre, "benim yaşımdayken görüyor muydun?"

Arthur bu sorunun ne kadar doğru olduğunu yarım bir gülümsemeyle onayladı. "Ben senin yaşındayken," dedi, "dünyayı yeniden kurabileceğimi düşünüyordum. Bu dünyanın ihtiyacı olan şeyin sadece namus ve iyilik olduğuna inanıyordum. Eğer halka iyi muamele edersen ve onlara adalet götürürsem bana şükran duyacaklarını sanıyordum. Şeytanı iyilikle kovabileceğimi sanıyordum." Duraksadı. "Galiba insanları da köpekler gibi sandım" diye sürdürdü pişmanlık dolu bir sesle. "Onlara yeterince sevgi verirsen ehlileşirler sandım, ama insanlar köpek değiller Gwydre, onlar kurt. Bir kral karşısına çıkan düzenbazların bin türlü hırsıyla mücadele etmelidir. Sana iltifat ederler, ama arkandan seninle alay ederler. İnsanlar sana sonsuza kadar bağlılık andı verirler, sonra arkalarını dönüp senin ölümünü planlarlar. Eğer onların düzenlerinden kurtulursan günün birinde benim gibi sakalı ağarmış bir adam olduğunda geri dönüp hayatına baktığında hiçbir şey başaramadığını göreceksin. Hiçbir şey. Annelerinin kollarında hayran kaldığın bebeklerin büyüdükleri zaman birer katil olduklarını, getirdiğin adaletin satılık olduğunu ve yendiğin düşmanların hâlâ sınırlarını tehdit ettiklerini göreceksin." Konuşurken gittikçe daha fazla kızıyordu, ama şimdi kızgınlığını bir gülümsemeyle bastırdı. "İstediğin bu mu?"

Gwydre babasının gözlerine baktı. Bir an için tereddüt edeceğini veya babasıyla tartışacağını sandım, ama bunun yerine babasına iyi bir cevap verdi. "Benim istediğim baba," dedi, "insanlara iyi muamele etmek, onlara barış getirmek ve onlara adalet sunmak."

Arthur kendi sözlerinin kendisine tekrarlandığını duyunca gülümsedi. "Belki de o zaman seni Kral yapmak için uğraşmalıyız, Gwydre. Ama nasıl?" Tekrar ocağın başına gitti. "Mızrakçılarımızı Gwent'ten geçiremeyeceğiz, Meurig bizi durduracak, ama mızrakçılarımız olmazsa tahtı alamayız."

"Kayıklar" dedi Gwydre.

"Kayıklar mı?" diye sordı Arthur.

"Kıyılarımızda düzinelerce balıkçı kayığı olmalı" dedi Gwydre, "Ve her biri de on, on iki adam alır."

"Ama atları değil" dedi Galahad. "Atları alabileceklerini sanmıyorum."

"O zaman atlar olmadan savaşmak zorundayız" dedi Gwydre.

"Belki de savaşmamıza hiç gerek kalmaz" dedi Arthur. "Dumnonia'ya ilk önce biz varırsak ve Sagramor'un güçleri bizimle birleşebilirse genç Meurig bundan rahatsız olacaktır. Ve eğer Oengus mac Airem doğuya Gwent'e doğru bir savaşçı birliği gönderirse bu Meurig'i daha da korkutacaktır. Belki de yeterince ürkütücü bir görüntü yaratırsak bu bile korkudan taş kesilmesini sağlayabilir."

"Oengus neden kendi kızına karşı savaşmak için bize yardım etsin ki?" diye sordum.

"Onu önemsemiyor da ondan" dedi Arthur. "Biz onun kızıyla savaşmıyoruz Derfel, Sansum'la savaşıyoruz. Argante Dumnonia'da kalabilir, ama eğer Mordred ölürse Kraliçe olamayacaktır." Tekrar hapşırdı. "En kısa zamanda Dumnonia'ya gitmen gerekir sanırım Derfel" diye ekledi.

"Ne için?"

"Ne için olacak? Fareler Kralının ne yaptığını anlamak için. Planlar kuruyor, ama ona dersini vermek için bir kediye ihtiyaç var ve senin keskin tırnaklı pençelerin de bu işe çok uygun. Ve Gwydre'nin bayrağını da gösterebilirsin. Ben gidemem zira bu Meurig'i fazlasıyla tahrik eder, ama sen Severn Denizi'nden şüphe uyandırmadan gidebilirsin. Mordred'in ölüm haberi gelir gelmez Caer Cadarn'da Gwydre'nin adını ilan edersin ve Sansum ve Argante'nin Gwent'e kaçmalarını engellersin. Her ikisini de bir yere kapat ve onlara kendi güvenlikleri için olduğu söyle."

"Adama ihtiyacım olacak" diye uyardım onu.

"Bir kayık dolusu adam al ve sonra Issa'nın adamlarını kullan" dedi Arthur. Karar alma zorunluluğu onu yeniden canlandırmıştı. "Mordred'in ölüm haberini alır almaz bütün mızrakçılarımla birlikte Gwydre'i getireceğim. Eğer hâlâ hayattaysam yani" dedi tekrar hapşırırken

"Yaşayacaksın" dedi Galahad fazla ciddiye almadan.

"Gelecek hafta," dedi Arthur kızarmış gözleriyle bana bakarak, "gelecek hafta gideceksin Derfel."

"Evet Lordum."

Yanan ocağa yeniden bir avuç kömür atmak için eğildi. "Tanrı tahtı hiçbir zaman istemediğimi biliyor," dedi, "ama öyle veya böyle hayatım taht için savaşmakla geçiyor." Burnunu çekti. "Kayıkları toplamaya başlayalım Derfel ve sen Caer Cadarn'da mızrakçıları

topla. Yeterince güçlü görünürsek, Meurig kararını bir kere daha gözden geçirecektir."

"Ya gözden geçirmezse?" diye sordum.

"O zaman kaybettik demektir" dedi Arthur. "Kaybettik. Zaten savaşmayı göze almış olmamız gerekir, ama ben bunu yapmak istediğimi sanmıyorum."

"Hiçbir zaman istemediniz Lordum" dedim, "ama girdiğiniz her savaşı da kazandınız."

"Şimdiye kadar," dedi Arthur, kötü bir sesle "şimdiye kadar."

Demirci maşasını, nalı ateşlerin arasından kurtarmak için eline aldı ve ben de krallığı ele geçirmek için bir kayık bulmaya gittim.

Ertesi sabah, gelgitin çekilip, batıdan esen rüzgârın Usk Nehri'nde küçük dalgalar oluşturduğu sırada kayınbiraderimin kayığına bindim. Balig, üvey kızkardeşim Linna ile evli olan bir balıkçıydı ve Dumnonia Lord'uyla akraba olduğunu keşfetmiş olmak çok hoşuna gidiyordu. Bu beklenmedik bir zamanda ortaya çıkan akrabalıktan epey de kâr etmişti, ama bunu hak ediyordu, çünkü namuslu ve yetenekli bir adamdı. Şimdi mızrakçılarımdan altı tanesine uzun kürekleri almalarını emretti, geri kalan dört tanesine de kayığın dibine oturmalarını söyledi. Isca'da mızrakçılarımdan sadece on iki tanesi kalmıştı, diğerleri Issa'yla beraberlerdi. Ama bu on adamın beni Dun Caric'e kadar güvenle götürebileceklerine inanmıştım. Balig beni dümen küreğinin olduğu yerin yanındaki sandığın üzerine oturmam için davet etti. "Küpeşteden kusabilirsiniz Lordum" dedi neşeyle.

"Her zaman öyle yapmıyor muyum?"

"Hayır. Geçen defa kayığın içini sabah kahvaltınızla doldurmuştunuz. Balık yemeği de boşa gitmişti. Halatı çözün, sizi uyuşuklar!" diye mürettebatına bağırdı. Bu Mynyn Baddon'da esir düşen, şimdi bir Britanyalı karısı iki çocuğu ve Balig'le gürültülü bir arkadaşlığı olan bir Sakson'du. "Kayıkçılığı iyi biliyor" dedi Balig Sakson için. "Bunu itiraf etmek gerekir" dedi ve sonra kayığın kıçını kıyıya bağlayan halatı çözmek için eğildi. Tam halatı atacakken bir ses duyduk, ikimiz de başımızı kaldırıp baktığımızda Taliesin'in Isca amfitiyatrosunun çimenliğinden bize doğru koşarak geldiğini gördük. Balig halatı sıkıca tuttu. "Bekleyelim mi Lordum?"

"Evet" dedim Taliesin yaklaşırken ayağa kalkarak.

"Sizinle geliyorum" diye bağırdı Taliesin. "Bekleyin." Küçük bir deri çanta ve yaldızlı arpından başka eşyası yoktu yanında. "Bekleyin!" diye tekrar bağırdı ve beyaz elbisesinin eteklerini toplayıp ayakkabılarını çıkartarak Usk kıyılarının yapışkan çamurlarının içine girdi.

"Sonsuza kadar bekleyemeyiz" diye homurdandı Balig, ozan çamurlar içinde bata çıka gelirken. "Gelgit hızlanıyor."

"Bir dakika, bir dakika!" diye bağırdı Taliesin. Arpını, çıkınını ve ayakkabılarını kayığa attı, eteklerini iyice toplayıp suya girdi. Balig uzandı, ozanın elini yakaladı ve ozanı küpeşteden aşırarak kayığın içine çekti. Taliesin tahtaların üzerine serildi, ayakkabılarını, çıkınını ve arpını toparladı ve eteklerindeki suyu sıktı. "Gelmemde bir sakınca yok değil mi Lordum?" diye sordu, siyah saçlarını tutan gümüş saç filesi eğrilmişti.

"Neden olsun ki?"

"Size refakat etmeyi düşünmüyorum. Sadece Dumnonia'ya gitmek istiyorum." Gümüş saç filesini düzeltti ve benim sırıtan mızrakçılarıma baktı. "Bu adamlar kürek çekmeyi biliyorlar mı?"

"Tabi ki bilmiyorlar" diye Balig benim yerime cevap verdi. "Mızrakçı bunlar, başka işe yaramazlar. Haydi, aynı anda! Hazır mısınız? İleriye itin! Kürekleri indirin! Çekin!" Başını alaycı bir umutsuzlukla salladı. "Domuzlara dans etmeyi öğretsem daha iyi."

Isca'dan açık denize kadar olan mesafe yaklaşık dokuz mildi. Bu dokuz mili denizin çekilmesi ve nehrin hızlı akıntısı sayesinde hızlıca geçtik. Usk, tarlalara doğru yükselen çamur yığınları, çıplak ormanlar ve geniş bataklıklar arasından akıyordu. Kıyılarda sazdan yapılmış balık kapanları görünüyordu ve martılar çekilen sular yüzünden oluşan su birikintilerinde hapis kalan alabalıkları gagalıyorlardı. Kuşlar çığlıklar atarak dolaşıyor, kırlangıçlar yuvalarının üzerinde uçup duruyorlardı. Küreklere fazla ihityacımız yoktu, akıntı ve denizin yükselen suları bizi yeterince hızlı götürüyordu, ama nehrin Severn'e döküldüğü daha derin sulara varınca Balig ve adamı yırtık pırtık bir kahverengi yelkeni direğe çektiler. Yelken batıdan esen bir rüzgâr yakaladı ve kayığın hızla ilerlemesini sağladı. "Şimdi kürekleri içeri alın" dedi Balig adamlarıma ve sonra büyük dümen küreğini yakaladı neşeyle. Kayığın küt burnu ilk büyük dalgalara dalıp çıkarken "deniz bugün hareketli olacak Lordum!" diye bağırdı mutlu bir ifadeyle. "Şu suları boşaltın!" diye bağırdı mızrakçılarıma. "O ıslak şey kayığın dışında olacak, içinde değil." Balig benim yaşadığım perişanlığı görünce sırıttı. "Üç saat Lordum. Hepsi bu kadar sürecek ve sonra sizi karaya çıkartacağım."

"Kayıktan hoşlanmaz mısınız?" diye sordu Taliesin.

"Kayıklardan nefret ederim."

"Manawydan'a yapacağınız bir dua deniz tutmasını geçirir" dedi sakin bir şekilde. Bir balık ağı yığınını oturduğum sandığın yanına getirmişti ve şimdi onların üzerinde oturuyordu. Kayığın sert hareket-

lerinden göründüğü kadarıyla rahatsız olmuyordu, aslında hoşuna bile gidiyordu. "Dün akşam amfitiyatroda uyudum" dedi. "Bu çok hoşuma gidiyor" diye sürdürdü ve sonra benim kendisine cevap veremeyecek kadar perişan olduğumu gördü. "Oturulacak yerleri bir rüya kulesi gibi."

Ona baktım, bu son sözler bir şekilde rahatsızlığımı biraz azaltmıştı, zira bana Merlin'in Ynys Wydryn'de Tor'daki Rüya Kulesi'ni hatırlatmıştı. Merlin'in kulesi içi boş ağaçtan bir yapıydı. Merlin bunun Tanrılardan gelen mesajları güçlendirdiğini iddia ediyordu. Isca'daki Roma amfitiyatrosunun yamaçtaki oturulacak sıralarıyla aynı amaca nasıl hizmet edeceklerini anlayabiliyordum. "Geleceği mi görüyordun?" diye sorabildim.

"Bazı şeyleri" diye itiraf etti. "Ama dün akşam rüyamda Merlin'i gördüm."

Bu adın anılması karnımdaki son burulmaları da ortadan kaldırdı. "Merlin'le konuştun mu?" diye sordum.

"O benimle konuştu," diye düzeltti Taliesin, "ama o benim sesimi duymuyordu."

"Ne dedi?"

"Söyleyebileceğimden çok fazlasını Lordum, duymak isteyeceğiniz bir şey değil."

"Ne dedi?" dedim.

Kayık sert bir dalgaya çarpınca kayığın kıç taraf küpeştesine yapıştı. Su geminin burnundan aşarak zırhlarımızın olduğu yığını ıslattı. Taliesin arpını elbisesinin altında sakladıktan sonra, alnı tıraş edilmiş başındaki gümüş filenin yerinde olup olmadığını anlamak için kafasına dokundu. "Sanırım tehlikeli bir yolculuk olacak Lordum" dedi sakin bir sesle.

"Bu Merlin'in mesajlarından biri mi yoksa senin gördüğün bir şey mi?" diye sordum, Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokunarak.

"Sadece benim gördüğüm şeyler," diye itiraf etti, "ve size daha önce de söylediğim gibi Lordum, içinde bulunduğumuz zamanı açıkca görmek, gelecekteki bir görüntüde biçimleri ayırt etmeye çalışmaktan daha iyidir." Duraksadı, söyleceği şeyleri dikkatle düşündü. "Sanırım Mordred'in ölümü konusunda kesin bilgi almadınız?"

"Hayır."

"Gördüğüm doğruysa," dedi, "kralınız hasta bile değil, iyileşti. Yanılıyor olabilirim, yanılıyor olmak için dua ediyorum, ama buna dair bir işaret gördünüz mü?"

"Mordred'in ölümü hakkında mı?"

"Sizin kendi geleceğiniz hakkında Lordum" dedi.

Bir an düşündüm. Alabalık avcılarının ağlarında bir işaret vardı, ama bunu Tanrılardan çok kendi batıl inançlarımdan kaynaklanan korkuya bağlamıştım. Daha da endişe vericisi Aelle'in Ceinwyn'e verdiği yüzüğün yeşil, mavi akik taşı düşmüştü ve pelerinlerimden biri açılmıştı, her iki olay da kötüye işaret olarak yorumlanabilirse de tamamen rastlantı olmaları olasılığı da vardı. Bunu söylemek zordu ve ikisi de Taliesin'e anlatamayacağım kadar basit görünüyordu. "Son zamanlarda beni endişeye sevk edecek bir şey olmadı" dedim.

"İyi" dedi kayığın hareketiyle sallanarak. Yelkenimizi şişiren ve kenarlarında uğuldayan rüzgârla saçları uçuşuyordu. Rüzgâr tepeleri beyaz dalgaları da süpürerek serpintileri kayığımızın içine getiriyordu. Ama aralıklı borda tahtalarından, küpeşteye göre daha fazla su girdiğini düşünüyorum. Mızrakçılarım hararetle suyu boşaltıyorlardı. "Ama Mordred'in hâlâ yaşadığını sanıyorum" diye sürdürdü Taliesin, kayığın içindeki hararetli çalışmayı görmezden gelerek. "Ve onun yakında öleceğine ilişkin haberlerin hepsi yalan dolan. Ama bunun için yemin edemem. Bazen korkularımızı kehanet sanırız. Ama Merlin'i hayal etmedim Lordum ne de rüyamda bana söylediklerini."

Tekrar Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum. Merlin'den söz edilmesinin her zaman güven verici olduğunu düşünürdüm. Ama Taliesin'in sakin bir şekilde söyledikleri ürperticiydi.

"Merlin'in sık bir ormanlıkta olduğunu gördüm" diye devam etti dikkatli bir şekilde konuşarak, "ve dışarı çıkmak için yolunu bulamıyordu; gerçekten de ne zaman önünde bir yol açılsa bir ağaç, inleyen büyük bir hayvan gibi yolunu tıkamak istercesine hareket ediyordu. Rüya bana Merlin'in başının belada olduğunu söylüyor, ama o benim sesimi duyamıyordu. Bana söylemek istediği, sanırım kendisine ulaşılamayacağıydı. Onu bulmak için adam gönderirsek bunu başaramayacaklar ve belki de o ölecek. Ama yardım istediğini biliyorum, çünkü bana bu rüyayı yolladı."

"Bu orman nerede?" diye sordum.

Ozan derin bakışlı siyah gözlerini bana çevirdi, "belki de bir orman yoktur, Lordum. Rüyalar şarkılar gibidir. Görevleri dünyanın tam bir resmini vermek değil onun hakkında fikir vermektir. Orman, bana sanırım Merlin'in hapsedilmiş olduğunu söylüyor."

"Nimue tarafından" dedim, zira druide meydan okuyabilecek başka birini düşünemiyordum.

Taliesin başıyla onayladı "Sanırım onu hapseden bu kadın. Onun gücünü istiyor, çünkü bunu elde ettiğinde kendi Britanya rüyasını gerçekleştirmekte kullanacak."

Merlin ve Nimue konusunda düşünmek bile zor geliyordu. Yıllar boyunca onlar olmadan yaşamıştım ve dünyalarımız kesin sınırlarla ayrılmıştı. Mordred'in varlığı, Meurig'in hırsı ve Arthur'un umutlarıyla bağlıydık birbirimize, yoksa Merlin'in dumanlı, gidip gelen, kesin olmayan rüyalarıyla değil. "Ama Nimue'nin rüyası" diye itiraz ettim, "Merlin'inkiyle aynıydı."

"Hayır Lordum," dedi Taliesin nazikçe, "aynı değil."

"Kadın da onun istediğini istiyor," diye ısrar ettim, "Tanrıların geri getirilmesini istiyor."

"Ama Merlin," dedi Taliesen "Excalibur'u Arthur'a verdi. Gücünün bir bölümü bu armağanla birlikte Arthur'a verdiğini görmüyor musunuz? Bu armağan konusunda uzun zaman düşündüm, çünkü Merlin bunu bana hiçbir zaman açıklamadı, ama şimdi anladığını sanıyorum. Merlin, Tanrılar başaramazsa Arthur'un belki başarabileceğini biliyordu. Ve Arthur başardı da, ama Mynyndd Baddon'daki zaferi tam bir zafer değildi. Britanya adasını, Britanyalıların ellerinde tutmalarını sağladı, ama Hıristiyanları mağlup etmedi ve bu da eski Tanrıların mağlubiyeti anlamına geliyordu. Nimue, Lordum, hiçbir zaman yarım bir zaferi kabul etmez. Nimue için ya Tanrılar ya da hiçbir şey vardır. Tanrılar geri geldikleri ve düşmanlarını yendikleri sürece Britanya'nın ne tür bir dehşet içine düşeceği Nimue'yi ilgilendirmez. Bunu yapabilmek için de Lordum, Excalibur'u istiyor. En ufak gücü bile kendi elinde tutmak istiyor, böylelikle ateşleri yeniden yaktığında Tanrıların ona cevap vermekten başka bir seçenekleri kalmayacak."

O zaman anladım. "Ve Excalibur'la birlikte,"dedim, "Gwydre'yi de istiyor."

"Haklısınız Lordum" diye onayladı Taliesin. "Bir hükümdarın oğlu bir güç kaynağıdır ve Arthur istese de istemese de Britanya'daki en ünlü lider o. Eğer kral olmayı seçmiş olsaydı ona Büyük Kral denilirdi. Bunun için de, evet, Gwydre'yi istiyor."

Taliesin'in profiline baktım. Kayığın ürkütücü hareketlerinden gerçekten zevk alıyor gibiydi sanki. "Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordum.

Sorum onu şaşırttı. "Neden size anlatmayayım?"

"Çünkü bana anlatarak," dedim, "beni Gwydre'yi korumam için uyarıyorsun ve eğer ben Gwydre'yi korursam o zaman Tanrıların geri gelişini engelleyebilirim. Ve sen yanılmıyorsam, bu Tanrıların geri geldiklerini görmek istiyorsun."

"İsterim" diye onayladı. "Ama Merlin bunları sana anlatmamı istedi."

"Merlin Gwydre'yi korumamı neden istesin ki?" diye sordum. "O Tanrıların geri gelmesini istiyor."

"Merlin'in iki yol gördüğünü unuttunuz Lordum. Biri Tanrıların yoluydu, diğeri insanların yolu ve Arthur da ikinci yolu temsil ediyor. Eğer Arthur yok edilirse o zaman bir tek yolumuz kalacak, Tanrıların yolu ve Merlin'in Tanrıların artık bizi duymadıklarını bildiğini sanıyorum. Gawain'e neler olduğunu hatırlayın."

"Öldü," dedim donuk bir sesle, "ama savaşta bayrağını taşıdı."

"Öldü" diye düzeltti Taliesin. "Ve sonra Clyddno Eiddyn'in Kazanı'na kondu. Tekrar yaşama dönmesi gerekiyordu, Lordum, zira Kazanın gücü bunu gerektiriyordu, ama dönmedi. Tekrar nefes alamayacak ve bunun anlamı da açıkça ortada; eski büyüler azalıyor. Henüz ölmediler ve ölmeden önce de başımıza bir çok bela açacaklarından korkuyorum, ama Merlin sanırım bize mutlu olabilmek için Tanrılara değil insanlara bakmamızı söylüyor."

Büyük bir dalga kayığın yüksek burnunda kırılınca gözlerimi kapadım. Serpintiler yok olduğu zaman, "Yani demek istiyorsun ki," dedim "Merlin başaramadı."

"Sanırım Merlin Gawain'i tekrar hayata geri getiremeyince başaramadığını anladı. Cesedini Mynyndd Baddon'a neden getirsin ki? Eğer Merlin bir an için bile Gawain'in cesedini Tanrıları geri çağırmak için kullabileceğini düşünmüş olsaydı onun büyüsünü savaş alanında dağıtmazdı."

"Ama külleri Nimue'ye geri götürdü" dedim.

"Doğru," dedi Taliesin, "ama bu, kadına yardım etmeye söz verdiği içindi ve küller dahi Gawain'in gücünün bir bölümünü muhafaza ediyorlardı. Merlin başaramadığını bilse de herhangi bir insan gibi rüyasını terketmekte tereddüt ediyor ve belki de Nimue'nin enerjisinin yeterli olabileceğini düşünüyor? Ama öngöremediği şey Lordum, kadının kendisini nereye kadar kötüye kullanabileceğinin sınırıydı."

"Onu cezalandırmak istiyor" dedim acı bir sesle.

Taliesin başıyla onayladı. "Başaramadığı için ondan nefret ediyor ve Merlin'in kendisinden bazı bilgileri sakladığından şüpheleniyor. Bu rüzgârda dahi, şimdi bile Merlin'in sırlarını zorla alıyor. Çok şey biliyor ama her şeyi bilmiyor ve eğer rüyam doğruysa onun bilgilerini elde ediyor. İhtiyacı olanı öğrenmesi aylar veya yıllar alabilir, ama öğrenecek Lordum ve öğrendiğinde de bu gücü kullanacak. Ve sanırım, bundan ilk siz haberdar olacaksınız Lordum." Kayık tehlikeli bir şekilde sallanınca balık ağlarına yapıştı. "Merlin bana sizi uyarmam için emir verdi ve bunu yaptım, ama kime karşı uyarmam gerekiyor? Bunu bilmiyorum." Özür diler gibi gülümsedi.

"Dumnonia'ya yaptığımız bu yolculuk için mi?"

Taliesin başını salladı. "Sizin başınızdaki tehlike Dumnonia'daki düşmanlarımızın planlayabileceklerinden çok daha büyük bir şey. Bu o kadar büyük ki Merlin ağladı. Bana ölmek istediğini de söyledi." Taliesin yelkene baktı. "Ve Lordum onun nerede olduğunu bilseydim ve gücüm olsaydı onu öldürmeniz için sizi gönderirdim. Ama bunun yerine Nimue tekrar ortaya çıkana kadar beklememiz gerekecek."

Hywel'in Gazabı'nın soğuk kabzasını kavradım. "Öyleyse bana ne yapmamı tavsiye edersin?" diye sordum.

"Lordlara tavsiyede bulunmak benim haddim değil" dedi Taliesin. Bana döndü ve gülümsedi ve birden derin gözlerindeki soğuk bakışları gördüm. "Sizin yaşamanız veya ölmeniz beni fazla ilgilendirmiyor, Lordum, zira ben bir ozanım ve siz benim şarkımsınız, ama şimdilik. İtiraf etmeliyim ki melodiyi bulmak ve eğer zorda kalırsam değiştirmek için sizi izliyorum. Merlin benden bunu istedi ve bunu onun için yapacağım. Ama sanırım sizi bir tehlikeden kurtarırken daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya bırakıyor."

"Anlamsız şeyler söylüyorsun" dedim sert bir sesle.

"Öyle Lordum, ama anlamını hiçbirimiz çıkartamıyoruz henüz. Ama eminim anlaşılır hale gelecek." O çok sakin görünüyordu, ama benim korkularım, üstümüzdeki bulutlar kadar gri, altımızdaki deniz kadar çırpıntılıydı. Hywel'in Gazabı'nın güven veren kabzasına dokundum, Manawydan'a dua ettim ve Taliesin'in uyarılarının sadece bir rüya olduğunu ve rüyaların insanları öldürmeyeceğini söyledim kendime.

Ama öldürebilirdi ve öldürdü de. Britanya'da bir yerde karanlık bir köşede Nimue, Clyddno Eiddyn'in Kazanını ele geçirmiş, rüyalarımızı karabasana çevirmek için karıştırıyordu kazanı.

***

Balig bizi Dumnonia kıyılarında bir yere çıkarttı. Taliesin bize neşeyle veda etti ve kum tepelerinin üzerinde uzun adımlarla uzaklaştı. "Nereye gittiğini biliyor musun?" diye bağırdım arkasından.

"Oraya vardığımda bileceğim Lordum" diye bağırdı ve sonra gözden kayboldu.

Zırhımızı takındık. En iyi savaş donanımımı getirmemiştim, sadece eski ama işe yarar bir göğüslük ve ezilmiş, çizilmiş bir miğfer. Kalkanımı sırtıma astım, mızrağımı elime aldım ve Taliesin'in peşinden içerilere doğru yürüdüm. "Nerede olduğumuzu biliyor musunuz Lordum?" diye sordu Eachern.

"Üç aşağı beş yukarı" dedim. İleride yağmur altında bazı tepeleri seçebiliyordum. "Bunların güneyine gideceğiz ve Dun Caric'e varacağız."

"Bayrağı açmamı ister misiniz Lordum?" diye sordu Eachem. Benim yıldızlı bayrağım yerine Gwydre'nin Arthur'un ayısıyla Dumnonia'nın ejderhasını bir arada gösteren bayrağını getirmiştik. Ama şimdilik onu açtırmayı uygun görmedim. Rüzgârlı havada bayrak açmak bir dertti ve büyük bir bayrak altında yürüyen on bir mızrakçı etkileyici değil komik görünecekti. Ve böylece Issa'nın adamları benim küçük grubumu takviye edene kadar uzun gönderi üzerindeki bayrağı açmamaya karar verdim.

Kum tepeleri arasında bir patika bulduk ve bunu küçük çalılıklar ormanından geçerek izleyip altı kulübeden oluşan bir köye vardık. İnsanlar bizi görünce kaçmışlardı ve sadece çok yaşlı ve sakat olduğundan hızlı hareket edemeyen bir kadın geride kalmıştı. Yere oturdu ve bize meydan okurcasına yere tükürdü. "Bizden hiçbir şey alamayacaksınız" dedi boğuk bir sesle. "Gübre yığınlarından başka bir şeyimiz yok. Gübre yığınları ve açlık Lordlar, elinize geçecek sadece bunlardır."

Onun yanında çömeldim. "Hiçbir şey almayacağız," dedim, "sadece bilgi istiyoruz."

"Bilgi mi?" Sözcük ona çok yabancı gelmiş gibiydi.

"Kralımızın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Uther, Lordum" dedi. "O büyük bir adam Lordum, Tanrı gibi."

Bu köyden bir haber alamayacağımız açıktı, en azından anlamlı bir haber alamayacağımızı anladım. Bunun için yola devam ettik. Sadece yancıklarımızda taşıdığımız ekmeği ve kurtulmuş eti yemek için mola verdik. Burası benim kendi ülkemdi ama düşman toprağında yürüyormuşum gibime geliyordu. Taliesin'in uyarına fazla kulak astığım için kendime kızdım. Buna rağmen gizli ağaçlık patikaları tercih ettim ve akşamüstüne doğru küçük grubumu bir kayın ormanından geçirerek, diğer mızrakçıları görebileceğimiz bir tepeye çıkarttım. Kimseyi görmedik, ama uzakta güneyde batan güneşin ışıklarının bulutların arasından sızarak Ynys Wydryn'de Tor'u yeşil parlak bir şekilde aydınlattığını gördük.

Ateş yakmadık. Kayın ağaçlarının altında uyuduk ve sabahleyin de üşümüş ve kaskatı kesilmiş olarak uyandık. Yapraksız ağaçların altından doğuya doğru yürüdük. Aşağıda, ıslak tarlaları derin derin süren erkekleri, tohum saçan kadınları ve değerleri tohumları yemesinler diye kuşları kaçırtmak için bağırarak koşuşturan küçük çocukları gö-

rüyorduk. "Ben de bunu yapardım İrlanda'dayken" dedi Eachern. "Çocukluğumun yarısını kuşları kovalamakla geçirdim."

"Tarlayı sürerken sabana bir karga bağlarsan işe yarar" dedi mızrakçılardan biri.

"Tarla çevresindeki tüm ağaçlara birer karga çivile!" diye önerdi bir diğeri.

"Kargaları durdurmaz ama" dedi bir üçüncüsü, "seni rahatlatır."

Sık çalılıklar arasında dar bir keçi yolunu izliyorduk. Yapraklar dalların arasındaki saksağan yuvasını saklayacak kadar büyümemişlerdi henüz, kargalar yuvadaki yumurtaları çalmakla meşgulduler. Biz yaklaşınca rahatsız oldukları için gakladılar. "Burada olduğumuzu anlayacaklar Lordum" dedi Eachern. "Bizi göremeyecekler, ama anlayacaklar. Kuşların sesini duyacaklar."

"Önemi yok" dedim. Kendim bile saklanmak için neden bu kadar zahmete girdiğimizi bilmiyordum, sayımızın az olması dışında saklanmamızı gerektiren bir durum yoktu. Adamlarımın geri kalanları da yanımda olunca kendimi daha rahat hissedecektim. Bu gerçekleşene kadar da elimizden geldiğince saklanacaktık. Öğleye doğru yolumuz ağaçlıkların arasından ayrılıp tarlaların arasından Bataklık Yolu'na doğru yöneldi. Erkek tavşanlar geniş tarlalarda dans ediyorlardı ve kuşlar tepemizde cıvıldıyorlardı. Kimseyi görmedik, ama kuşku yok ki çiftçiler bizi görmüşlerdi ve geçişimizin haberi hızla yayılıyordu bölgede. Silahlı adamlar daima tehlike işaretidir, bunun için adamlarımdan bazılarının kalkanlarını hazır tutup önlerinde taşımalarını istedim, kalkanlarımızın üzerindeki işaretler bizim dost olduğumuzun güvencesi olacaktı. Ancak Roma yolunu geçip Dun Caric'e yaklaştığımızda bir insan gördük. Kalkanlarımızdaki yıldızı ayırt edemeyecek uzaklıktayken bizi görünce ağaçların arasına saklanmak için köyün arkasındaki ormana kaçtı. "Halk tedirgin" dedi Eachern.

"Mordred'in ölmekte olduğunu duymuş olmalılar" dedi yere tükürdü, "olacaklardan korkuyorlar. Ama o piçin ölüyor olmasından memnun olmalılar." Mordred daha küçükken, Eachern onun muhafızlarından biriydi ve bu deneyim İrlandalı mızrakçının Kraldan derin bir şekilde nefret etmesine neden olmuştu. Eachern'i severdim. Pek akıllı değildi, ama inatçı, sadık ve savaşta sert bir adamdı. "Savaş olacağını sanıyorlar Lordum" dedi.

Dun Caric'in altında dereden geçtik, evlerin çevresinden dolaşıp küçük tepenin üzerindeki koruma duvarına giden patikanın başına gedik. Ortalık sessizdi. Köyün sokaklarında bir tek köpek bile yoktu ve daha da endişe veren şey koruma duvarında hiçbir mızrakçı yoktu. "Issa burada değil" dedim Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokunarak.

Issa'nın burada olmaması fazla şaşırılacak bir şey değildi, zira zamanının çoğunu Dumnonia'nın başka yerlerinde geçirirdi, ama Dun Caric'i korumasız bırakmış olmasından kuşkulandım. Köye baktım, ama tüm kapılar sımsıkı kapalıydı. Çatılarda duman görülmüyordu, demircinin ocağında bile duman tütmüyordu.

"Tepede köpekler de yok" dedi Eachern kötü bir sesle. Dun Caric ziyafet salonunun çevresinde genellikle köpekler dolaşırdı ve şimdiye kadar bunlardan birkaçının bizi karşılamak için üzerimize doğru koşmaları beklenirdi. Koruma duvarından bir kuş havalandı, gagasında uzun, kırmızı bir şey taşıyordu.

Tepeye tırmanırken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Sessizlik dehşetin ilk habercisi olmuştu, sonra kuzgunlar ve tepenin yarısına tırmandığımızda ölümün insanın gırtlağının arkasına yapışan tatlı acı kokusunu duyduk ve bu koku sessizlikten daha güçlü ve kuzgunlardan daha belirgin bir şekilde açık kapıların ardında bizi nelerin beklediğini haber veriyordu. Ölüm bekliyordu, sadece ölüm. Dun Caric bir ölüm meydanı olmuştu. Köyün her tarafına erkeklerin, kadınların cesetleri saçılmıştı ve ziyafet salonu yığılmış cesetlerle doluydu. Kırk altı tane ceset vardı ve bir tanesinin bile kafası yoktu. Zemin akan kanları emmişti. Salon yağma edilmiş, her sepet, her sandık boşaltılmıştı ve ahırlar bomboştu. Hatta köpekler bile öldürülmüştü, ama en azından onların kafaları yerindeydi. Sadece kuzgunlar ve kediler hayatta kalmıştı, onların da hepsi bizi görünce kaçtılar.

Dehşetin içinde sanki uykuda gibi gezdim. Ancak bir süre sonra ölüler arasında sadece on genç adam olduğunu farkettim. Bunlar Issa'nın bıraktığı muhafızlar olmalıydı, cesetlerin geri kalanları ise adamların aileleriydi. Pyrlig oradaydı, zavallı Pyrlig Dun Caric'te kalmıştı. Taliesin'e rakip olamayacağını bildiği için şimdi ölmüştü, beyaz elbisesi kandan kıpkırmızıydı ve arp çalan elleri kılıç darbelerine karşı koymaya çalıştığından yara içindeydi. Issa burada değildi, ne de karısı Scarach, çünkü ölüler arasında hiç genç kadın yoktu. Genç kadınlar ve çocukları beraberlerinde götürmüşlerdi ya eğlence için ya da köle olmak üzere, yaşlı insanlar, bebekler ve muhafızlar kılıçtan geçirilmişti ve sonra da kafaları bir zafer işareti olarak kesilip alınmıştı. Katliam kısa bir süre önce olmuştu, cesetlerden hiçbiri henüz şişmemiş ve kokmamıştı. Kan yığınlarının üzerinde sinekler dolaşıyordu, ama mızrakların ve kılıçların açtığı yaralarda henüz kurtçuklar yoktu.

Kapının menteşlerinden sökülmüş olduğunu gördüm, ama herhangi bir mücadele izi yoktu ve bu işi yapanların içeriye misafir olarak davet edilmiş olduklarını düşündüm.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu mızrakçılardan biri.

"Mordred" dedim boğuk bir sesle.

"Ama o öldü veya çok yakında ölecek."

"Sadece böyle düşünmemizi istiyor" dedim başka bir çözüm aklıma gelmiyordu. Taliesin beni uyarmıştı ve korkarım ozan haklıydı. Mordred'in öldüğü filan yoktu, ama geri gelmiş ve savaşçılarını kendi ülkesinde serbest bırakmıştı. Ölümüne ait dedikodular insanların kendilerini güvende hissetmeleri için çıkartılmıştı ve bu süre içinde de o gelip kendisine karşı çıkacak her mızrakçıyı öldürmeyi planlıyordu. Mordred dizginlerinden kurtulmuştu ve bu da, Dun Caric'teki katliamdan sonra doğuya Sagramor'u bulmaya gittiği anlamına gelir, belki de güneye veya batıya Issa'yı bulmaya gitmiştir. Eğer Issa hâlâ yaşıyorsa tabii.

Sanırım olanlar bizim hatamızdı. Mynydd Baddon'dan sonra, Arthur tüm yetkilerini terkettikten sonra, Dumnonia'nın Arthur'a ve onun inançlarına sadık mızrakçılar tarafından korunacağını düşünmüştük ve Mordred'in mızrakçıları olmayacağından gücünün sınırlı kalacağını sanmıştık. Hiçbirimiz Mynyndd Baddon'un kralımıza savaş zevkini tattıracağını ne de savaşta bu kadar başarılı olarak mızrakçıları etrafına toplayacağını düşünmemiştik. Mordred'in şimdi mızrakçıları vardı ve mızraklar ona güç veriyordu ve bu yeni gücün ilk faaliyetine de tanıklık ediyordum şu anda. Mordred ülkede kendi yekisine sınırlamalar getirenleri ve Gwydre'nin tahttaki iddiasını destekleyecek herkesi temizliyordu.

"Ne yapacağız Lordum?" diye sordu Eachern.

"Eve gideceğiz Eachern" dedim. "Eve gideceğiz." Ev derken de Siluria'yı kastediyordum. Burada yapabileceğimiz bir şey yoktu. Sadece on bir kişiydik ve kuvvetleri doğuda çok uzakta olan Sagramor'a ulaşmak için bir şansımız olduğunu sanmıyordum. Ayrıca Sagramor'un hayatta kalabilmek için bize ihtiyacı yoktu. Mordred Dun Caric'in küçük garnizonunda kolaylıkla işini görmüştü, ama Numidialının kafasını kesmek çok daha zor bir işdi. Issa'yı bulabileceğimi de sanmıyordum, Issa hayatta olsa dahi ve böylece eve geri dönüp çılgınca bir öfke hissetmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu. Bu kızgınlığı anlatmak çok zordu. Bu öfkenin kalbinde Mordred'e duyulan soğuk bir nefret yatıyordu, ama bu, benim insanım olan bu insanların intikamını en kısa zamanda almak için yapabileceğim bir şey olmadığını bilmenin verdiği acizlik ve acı veren bir kızgınlıktı. Onları yalnız bıraktığımı da düşünüyordum. Suçluluk, nefret, acıma ve canımı acıtan bir üzüntü hissediyordum içimde.

Kapıya bir adamımı nöbetçi olarak diktim, geriye kalanlarla cesetleri ziyafet salonuna taşıdık. Onları yakmak isterdim, ama bu yerleşkede yeterli yakacak yoktu ve salonun saz damını cesetlerin üzerine çökertmeye de zamanımız yoktu ve bu nedenle onları muntazam bir şekilde sıralamakla yetindik. Mithras'a bu insanların uygun bir şekilde intikamının alınması için dua ettim. Dua bittikten sonra Eachern'e, "Köyü arayalım" dedim, ama buna zamanımız olmadı. O gün, Tanrılar bizi terketmişlerdi.

Kapıdaki adam doğru dürüst nöbet tutmamıştı. Onu suçlayamam. O tepede hiç birimizin aklı başında değildi ve nöbetçinin de açık kapıdan dışarıyı gözleyeceğine kan içindeki yerleşkeye bakması gerekiyordu. Gelen atlı adamı görmekte geç kaldı. Bağırdığını duydum, ama salondan dışarıya koştuğumda nöbetçi çoktan ölmüştü ve karanlık zırhlı bir adam cesedinden mızrağını çekiyordu. "Yakalayın onu!" diye bağırdım ve atlıya doğru koşmaya başladım. Atlının atını çevirip kaçacağını sanıyordum, ama bunun yerine mızrağını bırakıp yerleşkenin içine doğru sürdü atını ve ardından başka atlılar da geldi.

"Toplanın!" diye bağırdım ve geriye kalan dokuz adamım küçük bir kalkan dairesi oluşturmak için etrafıma dizildiler. Çoğumuzun kalkanı yoktu, çünkü ölüleri salona taşımak için kalkanlarımızı bırakmıştık. Bazılarının mızrağı dahi yoktu. Hywel'in Gazabı'nı çektim, ama avluda yirmiden fazla atlı olduğundan ve yokuş yukarı daha fazlası da gelmekte olduğundan hiçbir umudumuzun olmadığını biliyordum. Köyün arkasındaki ormanlıkta beklemiş olmalılardı, belki de Issa'nın geri döneceğini tahmin ediyorlardı. Benoic'te aynını ben de yapmıştım. Frankları ıssız bir karakolda öldürdükten sonra yeni gelecekleri beklemek üzere pusuya yatardık. Şimdi ben kendim de benzeri bir tuzağa düşmüştüm.

Atlılardan hiçbirini tanıyamadım ve hiçbirinin kalkanında bir simge yoktu. Atlılardan bazıları deri kalkanlarını kara katranla kaplamışlardı, ama bu adamlar Oengus mac Airem'in Kara Kalkanlıları değildi. Bunlar yüzlerinde yara izleri olan sakallı, dağınık saçlı ve ciddi bir şekilde kendilerinden emin savaşçılardı. Liderleri siyah bir ata biniyordu ve süslü yanaklıklı bir miğferi vardı. Adamlarından biri Gwydre'nin bayrağını açınca güldü ve atını bana doğru sürdü. "Lord Derfel" diye selamladı beni.

Bir an için onu görmezden gelip kanlar içindeki yerleşkeye baktım, kaçmak için hâlâ bir umudumuz olabilir diye düşündüm, ama etrafımızı kılıçları mızraklarıyla bizi öldürme emrini bekleyen atlılar almıştı. "Kimsin sen?" diye sordum süslü miğferli adama.

Cevap vermek yerine yanaklıklarını açtı ve bana gülümsedi.

Sempatik bir gülümseme değildi, ama adamın kendisi de sempatik değildi zaten. Arthur'un ikiz oğullarından Amhar duruyordu karşımda. "Amhar ap Arthur" diye selamladım onu, sonra tükürdüm.

"Prens Amhar" diye düzeltti beni. Kardeşi Loholt gibi Amhar da evlilik dışı bir ilişki sonucu doğmuş olmaktan her zaman nefret etmişti ve şimdi babası kral olmamasına rağmen prens ünvanını almaya karar vermişti. Onu Mynydd Baddon'un yamacında son gördüğümden bu yana bu kadar değişmemiş olsaydı bu sağlıklı bir yorum yapamadığımı düşünecektim. Amhar daha yaşlı ve daha kudretli görünüyordu. Sakalı daha gürdü, burnunda bir yara izi vardı ve göğüslüğündeki izler de aldığı birçok mızrak darbesini gösteriyordu. Amhar, bana göre Armorica'daki savaş alanlarında büyümüştü, ama ilerleyen yaşı bile o gizli nefretini azaltmamıştı. "Senin Mynyndd Baddon'daki hakaretlerini unutmadım," dedi bana "ve bunları sana ödeteceğim günü bekledim. Ama sanırım kardeşim seni görmekten daha çok memnun olacaktır." Arthur elini keserken, onun kolunu tutan bendim.

"Kardeşin nerede?"diye sordum.

"Kralımızla beraber."

"Kralınız kim?" diye sordum. Kim olduğunu biliyordum ama teyit ettirmek istiyordum.

"Seninkiyle aynı Derfel" dedi Amhar. "Sevgili kuzenim Mordred" Mynydd Baddon'daki yenilgiden sonra Loholt ve Amhar nereye gidebilirlerdi ki diye düşündüm? Britanya'da efendisi olmayan birçok adam gibi Mordred'in yanına sığındılar. O da bayrağı altına gelen her serseri kılıcı kabul etti. Şimdi Mordred Arthur'un oğullarının yanında olmasından büyük zevk alıyor olmalıydı.

"Kral yaşıyor mu?"

"Gayet sağlıklı," dedi Amhar, "Kraliçesi, Clovis'e altın yolladı ve Clovis'te bizimle savaşmaktansa altınları almayı tercih etti." Gülümsedi ve adamlarını işaret etti. "İşte buradayız Derfel. Bu sabah başladığımız işi bitirmeye geldik."

"Bu insanlara yaptıkların için senin ruhunu alacağım" dedim Dun Cardic'in avlusunu kaplayan kana Hywel'in Gazabı'yla işaret ederek.

"Alacağın şey Derfel," dedi Amhar, eyerinin üzerinde öne doğru eğilerek, "benim, kardeşimin ve kuzenimin sana vermeyi uygun gördüğümüz şey olacaktır."

Ona meydan okur gibi baktım. "Yeğenine sadakatle hizmet ettim."

Amhar gülümsedi. "Ama senin hizmetini artık istediğini sanmıyorum."

"O zaman bu ülkeyi terk ederim" dedim.

"Sanmam" dedi Amhar yumuşak bir sesle. "Sanırım Kralım seninle son bir kez karşılaşmak isteyecektir ve kardeşimin de seninle konuşmaya can attığını biliyorum."

"Gitmeyi tercih ederim" dedim.

"Hayır" diye itiraz etti Amhar. "Benimle geleceksin. Kılıcını bırak."

"Onu senin alman gerekecek Amhar."

"Eğer mecbur kalırsam, tabii ki" dedi, bunu yapmaktan çekinmeyeceğini görüyordum, neden endişe duysun ki? Sayıları bizden fazlaydı ve adamlarımdan yarısının kalkanı ve mızrağı yoktu.

Adamlarıma döndüm. "Teslim olmak istiyorsanız," dedim, "çemberin dışına çıkın. Benim kararım ise, dövüşmekten yana. Silahsız adamlarımdan ikisi ileriye doğru tereddütlü birer adım attılar, ama Eachern onlara doğru hırladı ve oldukları yerde kaldılar. Onlara ilerlemeleri için elimle işaret ettim. "Gidin," dedim, "Kılıçlar Köprüsünü gönülsüz yandaşlarla geçmek istemem." İki adam yürüyerek uzaklaştılar, ama Amhar sadece adamlarına işaret etti, atlılar iki kişinin etrafını sardılar ve kılıçlarını salladılar. Dun Caric'in tepesinde yeniden kan aktı. "Seni piç seni!" diye bağırarak Amhar'a doğru koştum, ama dizginlerini çekip atını benim ulaşamayacağım bir yere doğru mahmuzladı ve o benden uzaklaşırken atlıları mızrakçılarıma doğru ilerlediler.

Bu tam bir katliamdı ve benim elim kolum bağlı kalmıştı. Eachern Amhar'ın adamlarından birini öldürdü, ama daha mızrağı hâlâ adamın karnına saplı iken başka bir atlı arkasından gelip onu yere devirdi. Diğer adamlarım da kısa süre içinde öldüler. Amhar'ın adamları hiç olmazsa bu konuda merhametliydiler. Adamlarımın ruhlarının daha fazla kalmasına izin vermeden çılgın bir şiddetle onları kestiler, mızraklarını sapladılar.

Olanların pek azını gördüm, zira Amhar'ı kovalarken adamlarından biri arkamdan gelerek kafamın arkasına şiddetli bir darbe indirdi. Yere düştüm, kafam karanlık bir sis içinde yuvarlanıyordu sanki dizlerimin üstüne düştüğümü hatırlıyorum ve sonra miğferime ikinci bir darbe indi ve ölmek üzere olduğumu sandım. Ama Amhar beni canlı istiyordu. Kendime geldiğimde Dun Caric'in gübre yığınlarından birinin üstünde ellerim iple bağlı olarak buldum kendimi ve Hywel'in Gazabı'nın kını Amhar'ın beline bağlıydı. Zırhımı çıkarmışlardı ve boynumdaki ince altın boğazlık çalınmıştı, ama Amhar ve adamları hâlâ yeleğimin altında iğnelediğim yerde duran Ceinwyn'in broşunu bulamamışlardı. Şimdi mızrakçılarımın kafalarını kılıçlarıyla kesmekle meşguldüler. "Piçler" diye hakaret ettim Amhar'a, ama o sa-

dece sırıttı ve korkunç işine geri döndü. Eacher'in belkemiğini Hywel'in Gazabı'yla kesti, sonra Hywel'in Gazabı'nı kirli peleriniyle temizleyip kınına soktu Adamlarından üçünü çağırdı ve sonra kemerinden küçük bir bıçak çekti. "Mynydd Baddon'da bana," dedi karşıma dikilerek, "piç bir köpek ve hastalıklı bir enik demiştin. Bir adamın kendisine yapılan hakaretleri unutacağını mı sanıyorsun?"

"Gerçek her zaman hatırlanır" dedim ona, sesime bir meydan okuma havası vermek istiyordum, ama ruhum dehşet içindeydi.

"Ölümün kesinlikle hatırlanacak" dedi Amhar. "Ama şimdilik sadece berber işleriyle yetinmen gerekecek." Adamlarına başı ile işaret etti.

Onlarla mücadele ettim, ama ellerim bağlıydı ve başım hâlâ zonkluyordu. Onlara engel olmaya çalıştım ama fazla şansım yoktu. İki adam beni gübre yığınına bastırırlarken üçüncüsü saçlarımdan yakalayarak kafamı tuttu ve Amhar dizini göğsüme dayarak sakalımı kesti. Çok vahşice yaptı bunu, her darbeyle sakalımla birlikte derimi de kesiyor, kestiği tutamları sırıtan adamlarından birine fırlatıyordu ve adam da sakal tellerini ayırarak bunlardan bir ip örüyordu. İp bittiğinde bunu bir halka yaparak boğazıma geçirdiler. Bu yakalanmış bir savaşçıya yapılacak en büyük hakaretti, kendi sakalından bir köle bandı yapılması. İşleri bitince bana bakıp güldüler ve Amhar sakal kıllarından yapılan ipe asılarak beni ayağa kaldırdı. "Issa'ya da aynısını yaptık" dedi.

"Yalancı" dedim zorlukla.

"Karısını da seyretmeye zorladık" dedi Amhar. "Ve sonra karısının işini bitirirken de onu seyretmeye zorladık. Şimdi ikisi de öldü."

Suratına tükürdüm, ama o sadece güldü. Ona yalancı demiştim, ama onun söylediklerine inanıyordum. Mordred, diye düşündüm, Britanya'ya geri dönüşünü çok iyi hazırlamıştı. Yakında öleceğine dair dedikoduyu yaymış ve bu sırada da Argante'nin biriktirdiği altınları Clovis'e göndermiş ve böylece satın alınan Clovis Mordred'i serbest bırakmıştı. Mordred da Dumnonia'ya yelken açmış ve şimdi düşmanlarını öldürüyordu. Issa ölmüştü, mızrakçılarının çoğunun ve Dumnonia'da bıraktığım mızrakçılarımın da onunla birlikte öldüğünden kuşkum yoktu. Ben esirdim. Sadece Sagramor kalmıştı.

Benim sakal kılından boyunduruğumu Amhar'ın atının kuyruğuna bağladılar ve güneye doğru yola çıktılar. Amhar'ın kırk atlısı etrafımda alay ederek bana refakat ediyor, ne zaman sendelesem gülüyorlardı. Gwydre'nin bayrağını başka bir atın kuyruğuna bağlamışlardı ve çamurlarda sürüklüyorlardı.

Beni Caer Cadarn'a götürdüler. Oraya varınca da bir kulübeye kapattılar. Burası yıllar önce Guinevere'ın hapsedildiği kulübe değildi. Burası çok daha küçük, ancak sürünerek geçebileceğim, alçak bir kapısı olan bir kulübeydi. Kapıdan beni yakalayanların mızrak dipçiklerinin ve tekmelerinin zoruyla geçtim. Kulübenin loş karanlığına girince orada başka bir esirin daha olduğunu gördüm. Durnovaria'dan getirilen adamın yüzü ağlamaktan kıpkırmızıydı. Bir an için beni sakalsız tanımadı ve sonra hayretle bağırdı: "Derfel!"

"Piskopos" dedim yorgun bir şekilde, mahkûm Sansum'du. İkimizde Mordred'in esiriydik.

***

"Bir hata oldu!" diye ısrar etti Sansum. "Ben burada olmamalıydım."

"Onlara söyle," dedim başımla kulübenin dışındaki nöbetçileri işaret ederek, "bana değil."

"Hiçbir şey yapmadım. Argante'ye hizmet etmekten başka! Bak beni nasıl ödüllendiriyorlar."

"Kes sesini" dedim.

"Ah Hazreti İsa!" Dizlerinin üzerine çöktü kollarını iki yana açtı, tavandaki örümcek ağlarına baktı. "Bana bir melek gönder. Beni yanına al!"

"Susacak mısın?" diye hırladım. Ben Caern Cadar'ın ıslak tepesine yığılmış kesik kafaları seyrederken o dua etmeyi ve ağlamayı sürdürdü. Dumnonia'dan getirilen bir sürü kesik kafayla birlikte benim adamlarımın kafaları da oradaydı. Soluk mavi bir örtüyle örtülmüş bir sandalye yığının tepesine yerleştirilmişti; Mordred'in tahtıydı bu. Kadınlar, çocuklar Mordred'in mızrakçılarının aileleri bu korkunç yığını seyrediyorlardı. Bazıları kulübenin alçak kapısından içeri eğilip benim sakalsız suratıma bakıp gülüyorlardı.

"Mordred nerede?" diye sordum Sansum'a.

"Nereden bileyim" dedi duasına ara vererek. Ayaklarını sürüyerek bankına geri döndü. Bana yardımcı olmuş ve bileklerimdeki ipleri çözmüştü, bu serbestlik bana fazla bir şey kazandırmıyordu, zira kulübenin önünde nöbet bekleyen altı mızrakçı görüyordum. Biri kulübenin girişinin tam karşısında mızrağıyla oturmuştu ve benim alçak kapıdan sürünerek dışarı çıkmaya yeltenmemi ve böylece beni şişlemesi için kendisine bir bahane vermem için yalvarıyordu. Onların hiçbirini alt etmem mümkün değildi. "Ne biliyorsun?" diye sordum Sansum'a tekrar.

"Kral iki gece önce geldi," dedi, "yüzlerce adamıyla."

"Kaç kişiler?"

Omuz silkti. "Üçyüz? Dörtyüz? Sayamadım, o kadar çoklardı ki. Issa'yı Durnovaria'da öldürdüler."

Gözlerimi kapadım ve zavallı Issa ve ailesi için dua ettim. "Seni ne zaman yakaladılar?" diye sordum Sansum'a.

"Dün." Gururu kırılmış görünüyordu. "Hiçbir sebep yokken! Onu evime kabul ettim! Onun yaşadığını bilmiyordum, ama onu görmekten memnun oldum. Çok sevindim! Ve beni bunun için tutukladılar!"

"Peki seni neden tutukladıklarını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Argante benim Meurig'e mektuplar yazdığımı iddia ediyor Lordum, ama bu doğru değil. Ben doğru dürüst yazı yazmasını bile bilmem. Bunu siz de biliyorsunuz."

"Senin kâtipler yazarlar ama."

Sansum gücenmiş bir tavır takındı. "Meurig'le neden konuşayım ki?"

"Çünkü tahtı ona vermek için düzenler kuruyordun Sansum," dedim, "sakın inkâr etme, daha iki hafta önce onunla konuştum."

"Ona mektup yazmıyordum" dedi küskün bir tavırla.

Ona inandım, çünkü Sansum planlarını yazıya dökmeyecek kadar kurnazdı, ama haberciler gönderdiğinden de hiç kuşkum yoktu. Bu habercilerden biri veya Meurig'in sarayındaki görevlilerden biri onu Argante'ye ispiyonlamıştı ve Argante de kuşku yok ki Sansum'un biriktirdiği altınlara göz dikmişti. "Sana ne yapacaklarsa hak ettin," dedim, "sana iyilik yapan bütün krallara karşı planlar yaptın."

"Her zaman ülkem ve İsa için en iyi olanı istedim."

"Seni kurbağa seni" diyerek yere tükürdüm. "Tek istediğin güçtü."

Haç çıkarttı ve bana nefretle baktı. "Hepsi Fergal'in suçu" dedi.

"Onu neden suçluyorsun?"

"Çünkü o hazine sorumlusu olmak istiyordu!"

"Yani senin gibi zengin mi olmak istiyordu?"

"Benim gibi mi?" Sansum sahte bir hayretle baktı. "Ben? Zenginim? Tanrının adına, ülkemin bir gün ihtiyacı olur diye kıyıya köşeye bir şeyler koydum sadece! İhtiyatlı davrandım Derfel, ihtiyatlı." Kendini haklı çıkarmak için konuşmaya devam etti ve bir süre sonra söylediği her söze inandığını anlamaya başladım. Sansum insanları öldürmek için onlara ihanet edebilirdi, Ligessac'ı tutuklamaya gittiğimizde beni ve Arthur'u öldürtmek istediği gibi planlar yapabilirdi ve hazineyi tam takır bırakabilirdi, bunun yanında her zaman yapabildiği tek bir şey var ki; hareketlerinin kesinlikle haklı olduğuna kendini ikna edebilirdi. Tek ilkesi hırsıydı ve bu felaket günde güneş batarken,

eğer dünyada Arthur ve Kral Cuneglas gibi insanlar olmasaydı Sansum gibi yaratıklar her yerde hâkim olurlardı. Eğer Taliesin haklıysa, o zaman Tanrılarımız kayboluyorlardı ve onlarla beraber druidler yok olacaklardı ve onları izleyerek büyük krallar. İşte o zaman da ortaya fare krallarından oluşan bir kabile ortaya çıkıp hepimizi yönetecekti.

Ertesi sabah güneş ve esen sert rüzgârın etkisiyle gelen kesilmiş kafaların kokusu kulübemizi doldurdu. Kulübeden çıkmamıza izin verilmediğinden her türlü ihtiyacımızı bir köşede gidermek zorunda kalıyorduk. Bize yiyecek vermediler, sadece pis suyla dolu bir torbayı içeri attılar. Muhafızlar değişti, ama yeni gelenler de eskileri kadar dikkatliydi. Bir ara Amhar kulübeye gelip ukalaca şişindi. Hywel'in Gazabı'nı çekti, kılıcın namlusunu öptü, kılıcı pelerinin eteğinde parlattı ve yeni bilenmiş kılıcın keskinliğini parmağıyla kontrol etti. "Elini kesmek için yeterince keskin Derfel" dedi. "Eminim kardeşim senin ellerinden birini almak isteyecektir. Elini miğferinin tepeliğine takabilir." Diğerini de ben alacağım. Benim de yeni bir tepeliğe ihtiyacım var." Bir şey söylemedim ve bir süre sonra beni tahrik etmekten sıkılarak çıkıp Hywel'in Gazabı'yla otları biçerek uzaklaştı.

"Belki Sagramor Mordred'i öldürür" diye fısıldadı Sansum bana.

"Bunun için dua ediyorum."

"Mordred oraya gitti, bundan eminim. Buraya geldi, Amhar'ı Dun Caric'e yolladı ve sonra doğuya doğru gitti."

"Sagramor'un kaç adamı var?"

"İki yüz."

"Fazla değilmiş" dedim.

"Veya belki de Arthur gelir?" diye başka bir tahminde bulundu Sansum.

"Mordred'in geri geldiğini şimdiye kadar öğrenmiştir" dedim, "ama Gwent'ten geçerek gelemez. Meurig buna izin vermez. Bunun anlamı adamlarını kayıklarla getirebileceğidir. Bunu yapacağından pek emin değilim."

"Neden?"

"Çünkü Mordred yasal kralımızdır. Piskopos ve Arthur Mordred'den ne kadar nefret etse de, bu hakkını görmezden gelmez. Uther'e olan andını bozmaz."

"Yani seni kurtarmayı denemez mi?"

"Nasıl?" diye sordum. "Bu adamlar Arthur'un yaklaştığını görür görmez bizim gırtlağımızı keseceklerdir."

"Tanrı bizi korusun" diye dua etti Sansum. "İsa, Meryem ve Azizler bizi korusun."

"Ben Mithras'a dua etmeyi tercih ederim" dedim.

"Pagan!" diye hırladı Sansum, ama dua etmemi engellemeye de kalkmadı.

Gün geçmeye başladı. Harikulade bir ilkbahar günüydü, ama benim için zehir gibi acı bir gündü. Başımın Caer Cadarn tepesindeki kelle yığınına ekleneceğini biliyordum, ama üzüntümün asıl nedeni bu değildi; asıl üzüntüm halkımı korumakta başarısızlığa uğramış olmamdı. Mızrakçılarımı bir tuzağın içine sokmuştum, onların öldüklerini görmüştüm. Eğer Diğer Dünya'da benden yakınarak beni karşılarlarsa bu hak ettiğim bir şey olacaktı ama beni neşeyle karşılayacaklarını biliyordum ve bu, kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oluyordu. Ama Diğer Dünya düşüncesi benim için bir teselliydi. Orada dostlarım ve iki kızım vardı ve işkenceler sona erdiğinde ruhum gölge bedenime geçecekti ve yeniden bir araya gelmenin zevkini tadacaktım. Sansum, gördüğüm kadarıyla kendi dininde bir teselli bulamıyordu. Tüm gün boyunca sızlanmış, inlemiş, ağlamış, bağrışmıştı ama tüm bu gürültülerin hiçbir yararı olmamıştı. Bir gece ve aç, uzun bir gün daha bekleyecektik.

Mordred ikinci gün akşamüstü geç saatlerde döndü. Büyük bir yaya mızrakçı grubunun başında doğudan geliyordu. Adamları Amhar'ın atlılarını bağrışarak selamladılar. Krala bir grup atlı refakat ediyordu ve bunlardan biri de tek elli Loholt'tu. İtiraf edeyim ki onu görünce korktum. Mordred'in adamlarından bazıları ellerinde, içlerinde kesilmiş kafalar olduğunu düşündüğüm çıkınlar taşıyorlardı ve gerçekten de öyleydi, ama kafalar korktuğumdan daha azdı. Yirmi, otuz kadar kafa üzerinde sineklerin uçuştuğu yığına eklendi, ama içlerinde derisi siyah olan yoktu. Mordred'in Sagramor'un devriyelerinden bazılarını pusuya düşürüp kılıçtan geçirdiğini, ama büyük ödülü kaçırdığını düşündüm. Sagramor yakalanmamıştı ve bu bir teselliydi. Sagramor mükemmel bir dost ve korkunç bir düşmandı. Arthur iyi bir düşman olurdu, zira sürekli olarak affetmekten yanaydı, ama Sagramor yumuşamayan bir adamdı. Numidialı Sagramor düşmanını dünyanın sonuna kadar takip ederdi.

Ama Sagramor'un kurtulmuş olmasının bu akşam benim için fazla bir yararı yoktu. Yakalandığımı öğrenen Mordred neşeyle bağırmıştı ve sonra Gwydre'nin çamura bulanmış bayrağını kendisine göstermelerini istemişti. Ayı ve ejdarhayı görünce gülmüş ve bayrağın, kendisinin ve adamlarının üzerine işeyebilmesi için çayırlığa yayılmasını emretmişti. Loholt benim yakalandığım haberi üzerine dans etmişti,

zira işte tam burada bu tepe üzerinde eli kesilmişti. Elinin kesilmesi babasına karşı isyan etmiş olmasının cezasıydı ve şimdi babasının dostundan bunun intikamını alacaktı.

Mordred beni görmek istedi ve Amhar beni götürmeye geldi, yanında sakalımdan yapılan ipi de getirmişti. Yanında çok iri bir adam vardı, duvar gibi suratlı ve dişsiz bir adam. Adam kulübenin alçak kapısından sürünerek girdi ve beni saçlarımdan yakalayarak yere çöktürdü, sonra da sürükleyerek kapıdan çıkarttı. Amhar boynuma sakal ilmiği geçirdi ve ayağa kalkmaya çalışınca da beni iterek "Sürün" dedi. Yanındaki adam başımı yere bastırdı, Amhar ipi çekmeye başladı ve böylece alay ederek bağıran erkek, kadın ve çocukların arasında sürünmek zorunda kaldım. Ben geçerken herkes bana tükürdü, bazıları tekme attı, bazıları mızrak gönderiyle vurdu, ama Amhar beni yaralamamaları için onlara engel oldu. Benim kardeşinin tam zevk alabilmesi için sağlam teslim edilmemi istiyordu.

Loholt kafa yığının yanında bekliyordu. Sakat elinin çolak bölümü gümüşle kaplanmıştı ve elinin olduğu, gümüş kaplamanın ucuna da bir ayı pençesi takılmıştı. Sürünerek onun ayaklarına yaklaşınca sırıttı, zevkten konuşacak durumda değildi. Bunun yerine garip sesler çıkararak bana tükürdü ve durmadan kaburgalarımı ve karnımı tekmeledi. Tekmeleri güçlüydü, ama o kadar kızgındı ki kendini kaybetmişcesine saldırıyordu ve bu nedenle de beni berelemekten öteye gidemedi. Mordred, sineklerin uçuştuğu kesik kafa yığının üzerindeki tahtından seyrediyordu. Bir süre sonra "Yeter!" dedi ve Loholt bana son bir tekme atarak kenara çekildi. "Lord Derfel" diye selamladı Mordred beni alaycı bir sesle.

"Kral Hazretleri" dedim. İki yanımda Amhar ve Loholt vardı, bu sırada kesik kafa yığının çevresine bana hakaret edilmesini seyretmek için insanlar toplanmıştı.

"Ayağa kalk Lord Derfel" diye emretti Mordred.

Ayağa kalktım ve başımı kaldırıp ona baktım, ama arkasından batmakta olan güneş gözümü kamaştırdığından yüzünü seçemiyordum. Argante'nin kesik kafalar yığının bir kenarında durduğunu gördüm ve yanında druidi Fergal vardı. Durnovaria'dan bugün gelmiş olmalılardı çünkü onu daha önce görmemiştim. Benim sakalsız suratımı görünce gülümsedi.

"Sakalına ne oldu Lord Derfel?" dedi Mordred sahte bir endişeyle.

Bir şey söylemedim.

"Konuş!" diye bağırdı Loholt ve kesik koluyla suratıma vurdu.

"Kesildi Kral Hazretleri" dedim.

"Kesildi mi?" Güldü, "peki neden kesildiğini biliyor musun Lord Derfel?"

"Hayır Lordum."

"Çünkü benim düşmanımsın" dedi.

"Bu doğru değil, Kral Hazretleri."

"Sen benim düşmanımsın!" diye bağırdı ani bir kızgınlıkla koltuğun kolunu yumruklayarak. Bir taraftan da kızgınlığının beni korkutup korkutmadığına bakıyordu. "Ben çocukken," diye bağırdı kalabalığa, "bu mahlûk beni yetiştirdi. Beni dövdü! Benden nefret etti!" Halk bağırmaya başladı, Mordred elini kaldırarak onları susturdu. "Ve bu adam," dedi, sözcüklerine laneti de eklemek için parmağıyla beni işaret ederek "Arthur'a prens Loholt'un elini kesmesi için yardım etti." Halk tekrar kızgınlıkla bağırdı. "Ve dün," diye sürdürdü Mordred, "Krallığımda garip bir bayrakla yakalandı." Sağ eliyle işaret etti ve iki adam Gwydre'nin idrarla ıslanmış bayrağını getirdiler. "Bu kimin bayrağı Lord Derfel?"

"Gwydre ap Arthur'a ait Lordum."

"Gwydre'nin bayrağı neden Dumnonia'da?"

Bir an için Mordred'e bir saygı olarak bayrağın getirildiğini söyleyerek bir yalan uydurmayı düşündüm, ama bana inanmayacağını biliyordum ve daha kötüsü yalan söylediğim için kendimden nefret edecektim. Bunun yerine başımı kaldırdım "bunu sizin ölüm haberinizi alınca çekmeyi umut ediyordum Kral Hazretleri."

Doğru söylemem onun için bir sürpriz oldu. Kalabalık mırıldandı, ama Mordred sadece parmaklarıyla koltuk sapında trampet çalmakla yetindi. "O zaman bir hain olduğunu kabul ediyorsun" dedi bir süre sonra.

"Hayır Kral Hazretleri," dedim, "Ölmenizi istemiş olabilirim, ama bunu gerçekleştirmek için bir şey yapmadım."

"Beni kurtarmak için Armorica'ya gelmedin" diye bağırdı.

"Doğru" dedim.

"Neden?" dedi tehlike dolu bir sesle.

"Bunun anlamı kötü adamları kurtarmak için iyi adamları feda etmek olurdu" dedim savaşçılarını işaret ederek. Güldüler.

"Ve Clovis'in beni öldürmesini umut ettin, öyle mi?" diye sordu Mordred, gülüşmeler sona erince.

"Birçok kimse bunu umut etti, Kral Hazretleri" dedim. Açık ve doğru sözlülüğüm karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Bana seni şimdi öldürmememem için bir tek geçerli neden söyle Lord Derfel" diye emretti.

Kısa bir süre bir şey demedim, sonra omuz silktim. "Bir neden düşünemiyorum Kral Hazretleri."

Mordred kılıcını çekti ve dizlerinin üzerine yerleştirdi ve sonra ellerini kılıcın namlusuna koydu. "Derfel," dedi, "Seni ölüme mahkûm ediyorum."

"Bu benim hakkım Kral Hazretleri!" diye heyecanla atıldı Loholt. "Benim!" Kalabalık onu desteklemek için bağrıştı. Benim ağır ağır ölmemi seyretmek, tepede hazırlanan akşam yemeğinden önce iştahlarını iyice açacaktı.

"Onun elini kesmek senin hakkındır Prens Loholt," diye hükmetti Mordred. Ayağa kalktı ve topallayarak dikkatle kesik kafa yığınından indi, çekili kılıcı hâlâ elindeydi. "Benim hakkımsa," dedi bana yaklaşınca "onun hayatını almaktır." Kılıcının namlusunu bacaklarımın arasına soktu ve bana eğri eğri sırıttı. "Ölmeden önce Derfel," dedi, "sadece elini kesmekle kalmayacağız."

"Ama bu gece değil!" diye biri kalabalığın arasından sert bir şekilde bağırdı. "Kral Hazretleri! Bu gece değil!" Kalabalık mırıldandı. Mordred bu müdahaleye çok şaşırmıştı ve bir şey söylemedi. "Bu gece değil!" diye bağırdı adam yeniden ve döndüğümde, kendisine yol açmak için kenara çekilen heyecanlı kalabalığın arasında sakin bir şekilde yürüyen Taliesin'i gödüm. Arpını ve küçük deri yancığını taşıyordu, ama şimdi elinde bir de siyah asası vardı. Bu haliyle tam bir druid gibi görünüyordu. "Derfel'in neden bu gece ölmemesi gerektiği için size çok iyi bir neden söyleyebilirim Kral hazretleri" dedi Taliesin kesik kafaların yakınındaki açıklığa varınca.

"Kimsin sen?" diye sordu Mordred.

Taliesin soruyu duymazdan geldi. Bunun yerine Fergal'in yanına gitti, iki adam sarıldılar ve birbirlerini öptüler ve ancak bu resmi selamlaşma bittikten sonra Taliesin Mordred'e baktı. "Ben Taliesin'im Kral Hazretleri."

"Arthur'un yandaşı" diye küçümsedi Mordred.

"Ben kimsenin yandaşı değilim Kral Hazretleri," dedi Taliesin sakin bir uslupla "ve siz de bana hakaret etmeyi tercih ettiğinize göre, sözlerimi söylemeden ayrılabilirim. Benim için hepsi bir." Sırtını Mordred'e döndü ve yürümeye başladı.

"Taliesin!" diye bağırdı Mordred. Ozan başını çevirdi ve Mordred'e baktı, ama bir şey söylemedi. "Sana hakaret etmek istemedim" dedi Mordred bir büyücüyü kendisine düşman etmemek için.

Taliesin tereddüt etti ve sonra Kralın özür dilemesini başını eğerek kabul etti. "Kral Hazretleri," dedi, "size teşekkür ederim." Ciddi bir şekilde konuşuyordu, bir druidin bir kralla konuşması gerektiği şe-

kilde, boyun eğmeden ve ezilmeden. Taliesin bir ozan olarak ünlüydü, bir druid olarak değil, ama buradaki herhes ona bir druidmiş gibi muamele ediyordu ve bu yanlış anlamayı düzeltmek için o bir şey yapmıyordu. Saçları tıpkı druidler gibi kesilmişti ve elinde siyah asasını taşıyordu, çınlayan otoriter bir sesle konuşuyordu, Fergal'i bir eşiti olarak selamlamıştı. Taliesin bu aldatmaya hepsinin inanmasını açıkça istiyordu, zira bir druid öldürülemezdi ve ona kötü muamele edilemezdi. Savaş alanında dahi druidler güvenlik içinde gidip gelebilirlerdi. Druid rolünü oynayan Taliesin de kendi güvenliğini garanti altına alıyordu. Ozanlar aynı ayrıcalıklara sahip değillerdi.

"Söyle bana, bu şey," dedi, kılıcıyla beni işaret ederek "neden bu gece ölmemeliymiş?"

"Yıllar önce Kral Hazretleri" dedi Taliesin, "Lord Derfel bana karnınıza büyü yapmam için para ödedi. Büyü onun çocuğu olmaması içindi. Bir güvercinin rahmini ölü bir çocuğun külleriyle doldurdum bu büyüyü yapmak için."

Mordred Fergal'e baktı, o da başıyla onayladı. "Bu işi yapmanın yollarından biri de budur gerçekten Kral Hazretleri" diye teyit etti İrlandalı druid.

"Doğru değil! Diye bağırdım ve bağırdığım için de Loholt'un ayı pençeli gümüş kaplı çolak kolundan şiddetli bir darbe yedim.

"Bu büyüyü kaldırabilirim" diye konuşmaya devam etti Taliesin, sakin bir sesle. "Ama büyü Lord Derfel yaşarken kaldırılmalı, zira ilk büyüyü ısmarlayan oydu ve büyüyü şimdi güneş batarken kaldırırsam sonuç vermez. Bunu, Kral Hazretleri, güneş doğarken yapmalıyım, zira büyü güneş yükselirken kaldırılmalı aksi halde Kraliçeniz yaşam boyu çocuksuz olarak kalır."

Mordred tekrar Fergal'e baktı ve druid onaylamak için başını sallayınca sakalına örülmüş küçük kemikler takırdadı. "Gerçeği söylüyor Kral Hazretleri."

"Yalan söylüyor!" diye itiraz ettim.

Mordred kılıcını kınına soktu. "Bunu neden yapacaksın Taliesin?" diye sordu.

Taliesin omuz silkti. "Arthur yaşlandı, Kral Hazretleri. Gücü azalıyor. Druidler ve ozanlar gücün yükseldiği yerlerde himaye ararlar."

"Benim druidim Fergal" dedi Mordred. Onun Hıristiyan olduğunu sanıyordum, ama paganlığa geri döndüğünü duymak beni şaşırtmadı. Mordred hiçbir zaman iyi bir Hıristiyan olmamıştı, ama sanırım bu bütün günahlarının içinde en hafif olanıydı.

"Kardeşimden yeni beceriler öğrenmekten onur duyacağım" dedi Taliesin Fergal'i başıyla selamlayarak, "ve onun rehberliğini izleyece-

ğime yemin edeceğim. Ben bir şey istemiyorum Kral Hazretleri, sadece küçük güçlerimi sizin büyük zaferiniz için kullanmak istiyorum."

İkna ediciydi. Ağzından bal damlıyordu adeta. Ona büyü yapması için para falan ödememiştim, ama herkes ona inanmıştı. Herkesten daha fazla da Mordred ve Argante inanmışlardı Taliesin'e. Böylece parlak alın Taliesin, bana bir gecelik yaşam şansı daha kazandırdı. Loholt düş kırıklığına uğramıştı, ama Mordred ona gelecek şafakta ruhumu ve elimi vaat ederek onu teselli etti.

Beni kulübeye geri götürdüler. Giderken tekmelediler, dayak yedim, ama hayattaydım.

Amhar boynumdan ilmiği aldı ve sonra tekmeleyerek beni kulübeye soktu. "Şafakta yine görüşeceğiz Derfel" dedi.

Gözlerimde güneş, boğazımda bir kılıç vardı.

***

O gece Taliesin Mordred'in adamlarına şarkı söyledi. Sansum'un Caer Cadarn'da inşa ettirmeye başladığı, şimdi tavanı olmayan, duvarları yıkık dökük bir toplantı yeri olarak kullanılan, yarım kalmış kilisede toplanmışlardı ve Taliesin müziğiyle onları büyülemişti. Ne daha önce, ne de daha sonra onu bu kadar güzel şarkı söylerken duymadım. İlk önce, savaşçıları eğlendiren herhangi bir ozan gibi, onların gürültüsünü bastırmak zorunda kaldı, ama zamanla onları susturdu. Arpını çalıyordu ve üzüntü veren şarkılar söylemeyi tercih etmişti, ama o kadar güzel söylüyordu ki Mordred'in mızrakçıları hayran bir şekilde sessizce dinliyorlardı. Gece boyunca ozan Taliesin şarkılarını söyledikçe köpekler bile susmuştu. İki şarkı arasında biraz uzunca ara verse, savaşçılar hemen devam etmesini istiyorlardı, o da yeniden söylemeye başlıyordu. Sesi melodilerin sonunda yavaş yavaş kayboluyor, sonra sükûnet verici yeni mısralarda yeniden yükseliyordu. Mordred'in adamları dinlediler ve içki içtiler, şarkılar onları ağlattı ve Taliesin hâlâ onlara şarkı söylüyordu. Sansum'la ben de dinledik. Ağıtların sonsuz üzüntüsüyle ağladık, ama gece ilerledikçe Taliesin ninniler söylemeye başladı, tatlı ninniler, sarhoş adamları uyutacak ninniler ve o şarkı söylerken hava soğudu ve Caer Cadarn'ın tepesinde sislerin toplanmaya başladığını gördüm.

Sis koyulaştı ve Taliesin hâlâ şarkı söylüyordu. Zaman geçse, bin kral hüküm sürse de bu kadar güzel şarkılar dinleyebilmek kimselere kısmet olmazdı. Bu sırada tepenin üzerini sis kapladı ve sislerin içinde ateşler sönükleşti ve şarkılar ölüler dünyasından gelen çığlıklar gibi karanlığı doldurdu.

Sonra karanlıklar içinde şarkılar sona erdi, arpla çalınan tatlı melodilerden başka bir şey duymaz oldum, ama müzik gittikçe kulübemize yakınlaşıyordu ve çimenlerin üzerinde oturmakta olan muhafızlar müziği dinliyorlardı.

Arpın sesi daha da yaklaştı ve sonunda sisler içinde Taliesin'i gördüm. "Size bal birası getirdim" dedi muhafızlarımıza. "Paylaşın aranızda." Çantasından ağzı tıpalı bir testi çıkarttı ve muhafızlardan birine verdi. Muhafızlar testiyi aralarında dolaştırırlarken onlara şarkı söyledi. Şarkı dolu gecenin en yumuşak şarkılarını söyledi onlara, bela dolu dünyayı uykuya daldıracak ninniler söyledi ve sonunda muhafızlar da uykuya daldılar. Muhafızlardan biri yana devrildi ve Taliesin tüm ormanı büyüleyen sesiyle şarkı söylemeye devam ediyordu, muhafızlardan biri horlamaya başlayınca şarkı söylemeyi kesti ve elini arpından indirdi. "Sanırım, Lord Derfel, şimdi dışarı çıkabilirsiniz" dedi, çok sakin bir şekilde.

"Ben de çıkacağım!" dedi Sansum ve beni kenara iterek alçak kapıdan sürünerek dışarı fırladı.

Taliesin ben ortaya çıkınca gülümsedi. "Merlin bana sizi kurtarmamı emretti, Lordum," dedi, "ancak bunun için kendisine teşekkür etmeyebileceğinizi de söyledi."

"Elbette edeceğim" dedim.

"Gelin," diye hırıldadı Sansum, "konuşmayla kaybedecek zamanımız yok. Gelin! Çabuk!"

"Bekle sefil herif" dedim ve eğilerek uyuyan muhafızların birinin mızrağını aldım. "Hangi büyüyü kullandın?" diye sordum Taliesin'e.

"Sarhoş insanların uykuya dalmaları için büyüye gerek yoktur" dedi. "Ama bu muhafızlar için adamotu kökünün suyunu kullandım."

"Burada beni bekleyin" dedim.

"Derfel! Gitmek zorundayız!" dedi Sansum heyecanla.

"Beklemek zorundasın Piskopos" dedim ve sisler içinde hayal meyal görülen büyük ateşe doğru ilerledim. Bu ateş yarım kalmış kilisenin, aralarında boşluklar olan kütüklerin oluşturduğu duvarlarının arasında yanıyordu. İçerisi uyuyan insanlarla doluydu, ama bazıları uyanmak üzereydi ve sanki bir büyüden kurtulmaya çalışır gibi boş gözlerle bakınıyorlardı. Kalabalığın arasında köpekler yiyecek arıyorlardı ve bunlar ortalıkta dolaştıkça başka adamlar da uyanmaya başlıyorlardı. Yeni uyananlardan bazıları bana baktılar, ama hiçbiri beni tanımadı. Beni gecenin içinde dolaşan bir mızrakçı sandılar.

Amhar'ı ateşlerden birinin yanında buldum. Ağzı açık uyuyordu ve aynı şekilde de öldü. Mızrağı ağzına soktum, uyanması ve ruhunun beni tanıması için yeterince bekledim ve sonra beni tanıdığını anla-

yınca mızrağın temrenini ensesine ve belkemiğine doğru ittim. Yere çakılı kaldı. Onu öldürürken çırpındı ve ruhunun bu dünyada son gördüğü şey benim gülümsemem oldu. Sonra eğildim ve kemerinden sakalımdan yapılan ipi aldım, Hywel'in Gazabı'nın kemerini çözdüm ve kiliseden çıktım. Mordred ve Loholt'u aramak istiyordum, ama şimdi uyuyanlardan birçoğu uyanmaya başlamıştı, biri bana kim olduğumu sordu ve bense hiç cevap vermeden sisli karanlıkların içinde Taliesin ve Sansum'un beklemekte oldukları tepeye tırmandım.

"Artık gitmemiz gerek!" diye yalvardı Sansum.

"Siperlerin orada at koşumları var Lordum" dedi Taliesin.

"Her şeyi düşünmüşsün" dedim hayranlıkla. Sakalımdan arta kalanları muhafızlarımızı ısıtan ateşe atmak için duraksadım ve son kılında alevlenip küle dönüştüğünü görünce Taliesin'i kuzey siperlerine doğru izledim. Gölgeler içinde at koşumlarını bulduk. Savaş platformuna tırmandık ve sis içinde muhafızların gözüne görünmeksizin duvarı tırmanıp tepenin yamacına atladık. Sis tepe yamacının yarısına doğru kesildi ve Mordred'in atlarının çoğunun gece uyudukları çayırlığa doğru koştuk. Burunlarını okşayıp kulaklarına şarkı söyleyerek Taliesin atlardan ikisini uyandırdı ve sakin bir şekilde at koşumlarını taktı.

"Eyersiz ata biner misiniz Lordum?" diye sordu.

"Bu gece gerekirse atsız bile binerim."

"Ya ben?" diye sordu Sansum, ben atlardan birinin sırtına atlarken.

Ona baktım. Tüm hayatı boyunca hilekâr olmuş bu adamı bir an çayırın ortasında bırakmaya niyetlendim, çünkü onun varlığı sürdürmesi için hiçbir neden yoktu bence, ama bu gece işimize yarayabilirdi, onun için eğilerek onu atımın terkesine aldım. "Seni burada bırakmalıydım Piskopos" dedim arkama yerleşirken. Bana cevap vermedi, sadece kollarını güçle belime doladı. Taliesin ikinci atı çayırlığın açmış olduğu kapısına doğru götürüyordu. "Merlin şimdi ne yapmamız gerektiğini de söyledi mi sana?" diye sordum ozana, atımı kapıda topuklarken.

"Söylemedi Lordum, ama sağduyum kıyıya gidip orada bir kayık bulmamızı söylüyor. Tepedekilerin uykusu fazla uzun sürmeyecektir ve sizin kaçtığınızı anladıkları zaman bizim peşimize adam göndereceklerdir." Taliesin ata binmek için kapıya çıkmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Sansum panik içinde, belime sıkıca sarılarak.

"Seni öldürsek nasıl olur?" diye önerdim, "O zaman Taliesin'le ben daha hızlı gidebiliriz."

"Hayır Lordum! Hayır lütfen!"

Taliesin puslu yıldızlara baktı. "Batıya doğru gidelim mi?" diye önerdi.

"Nereye gideceğimizi biliyorum" dedim atı Lindinis'e giden yola doğru topuklarken.

"Nereye?" diye sordu Sansum.

"Karını görmeye Piskopos" dedim, "karını görmeye." Bu gece Sansum'un hayatını kurtarmamın tek sebebi buydu. Tek umudumuz Morgan'dı. Bana yardım edeceğinden kuşkuluydum ve eğer yardım isterse Taliesin'in suratına tüküreceğinden de emindim, ama Sansum için her şeyi yapardı.

Böylece Ynys Wydryn'e doğru at sürdük.

***

Morgan'ı uykusundan uyandırdık ve kapıyı açarken kızgın bir ifade vardı yüzünde, her zamankinden daha ters bir ifadeydi bu. Beni sakalsız halimle tanımadı ve at sırtında seyahat etmekten her tarafı tutulmuş olan, arkamızdaki kocasını da görmedi; bunun yerine Morgan, tapınağının kutsal mekânına gelmek cesaretini gösteren bir druid olarak gördüğü Taliesin'i farketti. "Günahkâr!" diye bağırdı ona, yeni uyanmış olması onun nefretini tüm şiddetiyle kusmasına engel olmuyordu. "Kutsal şeyleri kirleten insan! Puta tapan! Ulu Tanrı adına ve kutsal anası adına sana gitmeni emrediyorum!"

"Morgan!" dedim, işte o zaman arkamda bitap haldeki Sansum'u gördü ve bir sevinç çığlığı atararak ona doğru koştu. Çeyrek ay onun ateşten kavrulmuş yüzünü örten altın maskenin üzerinde parıldıyordu.

"Sansum!" diye bağırdı. "Tatlım!"

"Kıymetlim!" dedi Sansum ve ikisi gece karanlığında birbirlerine sarıldılar.

"Sevgilim" dedi Morgan yüzünü okşayarak, "sana ne yaptılar?"

Taliesin gülümsedi, hatta Sansum'dan nefret eden ve Morgan'ı hiç sevmeyen ben bile bu apaçık mutluluk karşısında gülümsedim. Bildiğim bütün evlilikler içinde en garibi buydu. Sansum bu dünyaya gelmiş en namussuz adamdı ve Morgan da yaratılmış en namuslu kadındı. Ama açıkça görülüyordu ki birbirlerine hayrandılar veya en azından Morgan Sansum'a hayrandı. Eskiden Morgan eli yüzü düzgün bir kadınmış, ama ilk kocasını öldüren yangın kadının bedenini de kavurmuş ve yüzünü bu korkunç hale sokmuştu. Hiçbir erkek Morgan'ı güzelliği için veya çirkinliğe bürünen yüzü gibi, nefrete bürünen karakteri için sevemezdi, ama bir erkek Morgan'ı bağlantıları için sevebilirdi, zira Morgan Arthur'un kız kardeşiydi ve bu da, her zaman inanmışımdır ki, Sansum'u ona çeken şeydi. Sansum onu içinden ge-

lerek sevmese de, onu ikna eden bir aşk gösterisi yapmış, onu mutlu etmişti ve bunun için de Fareler Kralını bile yaptığı sahtekârlık için affedebilirdim. Kadına hayrandı, zira Morgan akıllı bir kadındı ve Sansum kadının aklına değer veriyordu ve böylece iki taraf da evlilikten kazançlı çıkıyordu. Morgan şefkat görüyor, Sansum himaye altında korunup öğütler alıyordu, her ikisi de başka yerlerde başka zevkler aramadıklarından, birçok evlilikten daha iyi gidiyordu evlilikleri.

"Bir saat içinde" diye kabaca böldüm mutlu birleşmelerini, "Mordred'in adamları burada olacaklar. Buradan uzaklaşmış olmamız gerek o zamana kadar, ve kadınlarınız hanımım," dedim Morgan'a, "bataklıklara sığınmalılar. Mordred'in adamları kadınların kutsanmış olup olmadıklarına bakmaksızın hepsinin ırzına geçeceklerdir!"

Morgan bana maskenin göz deliklerinden görünen tek gözüyle baktı. "Sakalsız daha iyi görünüyorsun Derfel" dedi.

"Kafam olmasaydı daha kötü görünebilirdim, Hanımım. Mordred, Caern Cadarn'da kesik kafalardan bir tepe oluşturdu."

"Sansum'la benim sizin günahkâr hayatlarınızı neden kurtarmamız gerektiğini bilmiyorum" diye söylendi, "ama Tanrı bize merhametli olmamızı emrediyor." Sansum'un kollarından ayrıldı ve kadınlarını uyandırmak için korkunç bir sesle haykırdı. Taliesin ve ben kiliseye giderek verilen sepete kilisenin altınlarını toplamakla görevlendirildik, bu sırada Morgan kayıkçıları uyandırmaları için köye kadınları gönderdi. Herkesin üzerinde müthiş bir etkisi vardı. Tapınakta herkes panik içindeydi, ama Morgan hepsini kontrol ediyordu ve birkaç dakika içinde ilk grup kadın düz tabanlı bataklık kayıklarına bindirilmiş, sislere gömülmüş batalığın içinde ilerlemeye başlamıştı.

En son biz terk ettik orayı ve kayıkçılarımız sopalarıyla kayığı bataklık içine sürerken doğudan at sesleri duyduğuma yemin edebilirdim. Kayığın burnunda oturan Taliesin Idfael'in ağıtını söylemeye başladı, ama Morgan onu paylayıp, pagan müziğini kesmesini söyledi. Parmaklarını arpından çekti, "Müziğin kimseye sadakati yoktur Hanımım" dedi hafif alaylı bir sesle.

"Senin müziğin şeytanın müziği" diye azarladı kadın.

"Hepsi değil," dedi Taliesin ve yeniden şarkı söylemeye başladı, ama bu seferki şimdiye kadar hiç durmadığım bir şarkıydı. "Oturduğumuz Babilon nehirlerinin kıyısında," diyordu şarkı "evimizi hatırlayıp acı dolu gözyaşları döktük" ve Morgan'ın sanki gözyaşını siler gibi parmağını maskesinin altına soktuğunu gördüm. Ozan şarkı söyledi ve Tor gerilerde kalırken bataklığın sisleri çevremizi sardı ve kayıkçılarımız bizi siyah suların üzerinde fısıldayan kamışlar arasında

uzaklara götürdüler. Taliesin şarkısını bitirdiğinde sadece gölün kayığa çarpan sularının sesi ve kayıkçının kayığını ilerletebilmek için suya daldırdığı sopasının sesi vardı.

"Sen İsa için söylemelisin" dedi Sansum, azarlar gibi bir sesle.

"Tüm Tanrılar için şarkı söylerim" dedi Taliesin, "önümüzdeki günlerde hepsine ihtiyacımız olacak."

"Bir tek Tanrı vardır!" dedi Morgan hiddetle.

"Öyle diyorsanız öyledir, Hanımım" dedi Taliesin yumuşak bir sesle, "ama sanırım o Tanrı bu gece size pek yardımcı olmadı." ve Ynys Wydryn'e doğru işaret etti. Hepimiz arkamıza döndük ve arkamızda kalan sisin içindeki parlaklığı gördük. Bu parlaklığı aynı göl üzerinde, aynı sisin içinden daha önce de görmüştüm. Bu ateşe verilmiş binaların aleviydi, yanan kamışların alevi. Mordred bizi izlemişti ve annesinin mezarının olduğu Kutsal Diken Kilisesi şimdi ateşe verilmişti. Ama biz bataklıkta güvendeydik, rehberi olmayan hiç kimse buraya girmeye cesaret edemezdi.

Şeytan Dumnonia'yı yeniden kucaklamıştı.

Ama biz güvendeydik ve şafakla altın karşılığı bizi Siluria'ya götürecek bir kayıkçı buldum. Ve böylece Arthur'un yanına, eve döndük.

Ve yeni bir dehşet bizi bekliyordu.

Ceinwyn hastaydı.

Hastalık çok çabuk geldi, diye anlattı Guinevere. Ben Isca'dan yelken açtıktan birkaç saat sonra Ceiwnyn titremeye başlamış, sonra terler boşanmış ve o akşamüstü ayakta duracak gücü kalmamıştı ve yatağa yatırılmıştı. Morwenna ona bakmıştı ve bu işleri bilen bir kadın ona otlardan yaptığı bir şey içirmiş ve göğsüne bir muska yerletirmişti, ama ertesi sabah Ceinwyn'in bedeninde yaralar açılmaya başlamıştı. Tüm eklemleri ağrı içindeydi, yutkunamıyordu, hırıltılı bir şekilde nefes alabiliyordu ancak. O zaman hayaller görmeye başladı, yatakta çırpınarak Dian'a bağırıyordu.

Morwenna beni Ceinwyn'in ölümüne hazırlamaya çalıştı. "Lanetlendiğini düşünüyor baba" dedi. "Çünkü senin gittiğin gün kapımıza bir kadın geldi ve yiyecek istedi. Ona yulaf verdik ve kadın gittiği zaman kapı eşiğinde kan vardı."

Hywel'in Gazabı'nın kabazasına dokundum. "Lanetler kaldırılabilir."

"Cefu-crib'den bir druid getirdik" diye anlattı Morwenna "ve o kapıdaki kanı temizledi ve bize bir cadı taşı verdi." Duraksadı ve gözyaşları içinde şimdi Ceinwyn'in yatağının üstünde asılı duran taşa baktı. "Ama lanet kaybolmadı" diye ağlamaya başladı, "Annem ölecek!"

"Henüz değil," dedim, "daha ölmeyecek." Ceinwyn'in yakında öleceğine inanamıyordum, zira daima çok sağlıklı olmuştu. Ceinwyn'in saçlarında tek bir tel bile beyaz yoktu, dişlerinin çoğu yerindeydi ve Isca'yı terkettiğimde bir kız çocuğu kadar hayat doluydu, ama şimdi yaşlı ve bitkin görünüyordu. Acı çekiyordu. Bize bunu söyleyemiyordu, ama bu yüzünden açıkça okunuyordu ve yanaklarından süzülen yaşlar adeta haykırıyordu çektiği acıları.

Taliesin uzun süre ona baktıktan sonra lanetlendiği konusunda aynı düşüncede olduğunu söyledi, ama Morgan bu düşünceyi şiddetle red-

detti. "Pagan batıl inançları" diye homurdandı ve bulduğu bazı otları kaynatarak yaptığı şeyi kaşıkla Ceinwyn'in dudaklarının arasından dökmeye başladı. Morgan, gayet yumuşaktı, buna rağmen sıvıyı kaşıkla verirken dahi Ceinwyn'i bir pagan günahkâr olduğundan dolayı azarlıyordu.

Çaresizdim. Yapabildiğim tek şey Ceinwyn'in yatağının yanında oturmak, elini tutmak ve ağlamaktı. Saçları önce inceldi ve ben döndükten iki gün sonra da avuç avuç dökülmeye başladı. Yaraları açılınca yatağı iltihap ve kan lekeleriyle doldu. Morwenna ve Morgan yeni samanlardan yeni bir şilte yapıp yeni çarşaflar serdiler. Ama Ceinwyn'in yatağı her gün aynı şekilde lekeliyordu ve çarşafları her gün kaynatılıyordu Acısı sürdü ve acısı o kadar büyüktü ki ölümün onu bu işkenceden kurtarmasını dilemeye başladım, ama Ceinwyn ölmedi. Sadece ıstırap çekti ve bazen acıdan dolayı çığlık atarak parmaklarımı o kadar büyük bir güçle sıkıyordu ki, benim ise tek yapabildiğim alnını silmek ve adını fısıldamaktı. Yalnızlık korkusunun yavaş yavaş içimi kapladığını hissediyordum.

Ceinwyn'i o kadar çok seviyordum ki. Şimdi bile, yıllar sonra, onu hatırladığında gülümsüyorum ve bazen de gece yarısında yanağımda yaşlarla uyanıyor ve bunların onun için olduğunu biliyorum. Aşkımız büyük bir ihtirasla başlamıştı, bilge kişiler böyle ihtirasların her zaman sona erdiğini söylerlerdi, ama bizimkisi bitmediği gibi uzun ve derin bir aşka dönüşmüştü. Onu seviyordum ve hayrandım, gün onun varlığıyla daha aydınlık oluyordu, ama şimdi birden şeytanların ona işkence ettiklerini, acının onu sarstığını ve yaraların kızarıp, şişip patladıklarını görüyordum. Ama hâlâ ölmemişti.

Bazı günler Galahad veya Arthur gelip yatağının yanında beni teselli etmeye çalışıyorlardı. Herkes yardımcı olmaya çalışıyordu. Guinevere, Siluri dağlarından en ünlü kadınları getirtmişti ve yeni otlar veya uzaktaki kutsanmış kaynaklardan su getirmeleri için avuç dolusu altın vermişti onlara. Artık saçları dökülmüş, ama hâlâ kaba saba ve kavgacı olan Culhwch, Ceinwyn için ağlamıştı ve batıdaki dağlarda bulduğu çakmak taşından yapılmış bir ok başı vermişti bana. Ama Morgan bu pagan muskasını Ceinwyn'in yatağında bulunca fırlatıp atmıştı, tıpkı cadı taşını ve Ceinwyn'in göğsünde bulduğu muskayı attığı gibi. Piskopos Emrys, Ceinwyn için dua ediyordu ve hatta Sansum bile, Gwent'e gitmeden önce, onun dualarının Emrys'in Tanrıya gönderdiği dualar kadar yürekten olduklarına inanmasam da, dua etmekte Emrys'e katılmıştım. Morwenna annesine çok bağlıydı ve kimse annesinin hastalığına bir tedavi bulmak için onun kadar mücadele etmedi. Ona baktı, temizledi, onun için dua etti ve onunla ağladı. Guinevere, tabii ki Ceinwyn'in hastalığını görmeye ve hasta odasının

kokusunu duymaya dayanamıyordu, ama Galahad veya Arthur, Ceinwyn'in elini tutup onun yanında kaldıklarında Guinevere saatlerce benimle yürürdü. Bir gün amfitiyatroya yürüdüğümüzü ve kumla örtülü arenada dolaşırken Guinevere'ın acemice beni teselli etmeye çalıştığını hatırlıyorum. "Sen şanslısın Derfel," dedi, "zira sen çok az rastlanan bir şeye sahiptin. Büyük bir aşka."

"Siz de öyle, Hanımım" dedim.

Yüzünü buruşturdu, büyük aşkının bozulduğu yolundaki dile getirmediği düşünceyi açıkça söylememiş olmayı tercih ederdim ama hem o, hem Arthur bu üzüntünün üstesinden gelmişlerdi. Sanırım o dönem hâlâ orada, çok karanlık bir gölge olarak duruyordu. Bu yıllar boyunca bazen aptal Lancelot'un adını anıyor ve havayı ani bir sessizlik sarıyordu. Bir keresinde bir gezginci ozan farkına bile varmadan, kocasına sadık olmayan bir kadını anlatan Blodeuwedd'in ağıtını söylemiş ve ziyafet salonundaki dumanlı hava şarkının sonunda gergin bir sessizliğe dönüşmüştü. Ama çoğu zaman Arthur ve Guinevere gerçekten mutluydular. "Evet," dedi Guinevere, "ben de talihliyim." Kısa kısa konuşuyordu, beni sevmediğinden değil, ama samimi konuşmalarda sürekli olarak kendisini rahatsız hissettiğinden. Sadece Mynydd Baddon'da bu rahatsızlığı yenmişti ve ikimiz neredeyse arkadaş olmuştuk, ama o zamandan beri birbirimizden uzaklaşmıştık. Eski düşmanlığımıza geri dönmemiştik ama uzak ve özenli bir tanışıklılığa dönüşmüştü ilişkimiz. "Sakalsız iyi görünüyorsun," dedi konuyu değiştirerek, "seni daha genç gösteriyor."

"Ancak Mordred'in ölümünden sonra tekrar sakal bırakmaya yemin ettim" dedim.

"Yakında olması için dua edelim. Bu böceğin hakettiği sona kavuştuğunu görmeden önce ölmek düşüncesinden nefret ediyorum." Hiddetle konuşuyordu ve Mordred ölmeden önce kendisinin ölmesinden gerçekten korkuyordu. Hepimiz şimdi kırklarımızdaydık ve pek az insan bundan daha uzun yaşardı. Merlin, doğal olarak iki kez kırkı devirmişti, aslında hepimiz elli, altmış ve hatta yetmiş yaşına kadar yaşayan insanlar tanıyorduk, ama yine de yaşlı olduğumuzu düşünüyorduk. Guinevere'ın kızıl saçlarına ak düşmüştü, ama hâlâ güzeldi ve yüzü dünyaya hâlâ o eski gücü ve mağrurluğuyla bakıyordu. Arenaya atıyla gelen Gwydre'yi seyretmek için duraksadı. Oğlan elini kaldırarak selam verdi ve sonra atını eğitmeye başladı. Aygırını savaş atı olarak eğitiyordu; şaha kalkıp, çifte atmasını, durduğu zaman dahi düşmanın ayak sinirlerini kesememesi için ayaklarını hareket ettirmesini öğretiyordu. Guinevere bir süre onu seyretti. "Onun bir gün kral olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu umut dolu bir sesle.

"Evet Hanımım," dedim, "Mordred er geç bir hata yapacak ve o zaman üstüne çullanacağız."

"Umarım" dedi koluma girerek. "Arthur sana Amhar'dan söz etti mi?" diye sorarken asıl amacı beni rahatlatmak değildi, kendisi rahatlamak istiyordu.

"Kısaca Hanımım."

"Seni suçlamıyor. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Buna inanmak isterim" dedim.

"İnanabilirsin" dedi aceleyle. "Onun üzüntüsü bir baba olarak görevini yapamamış olmaktan, yoksa o piçin ölümünden dolayı değil."

Arthur'un Amhar'dan çok Dumnonia için acı çektiğini tahmin ediyordum, katliam haberlerine çok üzülmüştü. Benim gibi o da intikam istiyordu, ama Mordred bir orduya kumanda ediyordu ve Arthur'un, Mordred'le savaşmak istiyorsak Severn Denizi'ni kayıklarla geçmek zorunda olan adamlarının sayısı iki yüzü bile bulmuyordu. Bunu nasıl yapılacağı konusunda kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Hatta böyle bir intikamın yasallığı konusunda da endişeliydi. "Öldürdüğü adamlar," dedi, "ona and içmiş insanlardı. Onları öldürmeye hakkı var."

"Bizim de onların intikamını almaya hakkımız var" diye ısrar ettim, ama Arthur'un tümüyle benimle aynı düşüncede olduğundan kuşkuluydum. Daima yasaları kişisel tutkuların üzerinde tutmaya çalışırdı ve kralımızı tüm yasaların kaynağı ve dolayısıyla tüm andların kaynağı yapan and yasalarımıza göre de Mordred kendi ülkesinde istediğini yapabilirdi. Yasa buydu ve Arthur, Arthur olduğu için buna karşı gelmekten çekiniyordu, ama ölen tüm kadınlar ve erkekler için ve köle edilen tüm çocuklar için ağlıyordu ve Mordred yaşadığı sürece de başka kadınların ve erkeklerin öleceğini ve başka çocukların köle edileceğini de biliyordu. Görünüşe göre yasa biraz zorlanmalıydı, ama Arthur bunu nasıl zorlayacağını bilmiyordu. Eğer adamlarımızı Gwent'ten geçirebilseydi ve sonra onları Lloegry'le sınır bölgelerimize kadar doğuya götürebilseydi Sagramor'la güçlerimizi birleştirip Mordred'in vahşi ordusunu yenebilirdik veya en azından ona eşit bir kuvvetle karşısına çıkabilirdik. Ama Kral Meurig inatçı bir şekilde ülkesinden geçmemize izin vermiyordu. Severn'i kayıklarla geçecek olsaydık o zaman atlarımız olmadan gitmek zorunda kalacaktık ve kendimizi Sagramor'dan çok uzakta, Mordred'in ordusu tarafından ikiye ayrılmış durumda bulacaktık. Morded ilk önce bizi yenip sonra Numidyalının işini bitirebilecekti.

En azından Sagramor yaşıyordu, ama bu çok küçük bir teselliydi. Mordred Sagramor'un bazı adamlarını kılıçtan geçirmişti, ama Sagramor'un kendisini bulamamıştı ve Sagramor şiddetli bir karşı sal-

durda bulunmadan önce de adamlarını sınır bölgesinden geri çekmişti. Şimdi duyduğumuza göre Sagramor ve yüz yirmi adamı ülkenin güneyinde bir kaleye sığınmışlardı. Mordred kaleye saldırmaktan korkuyordu ve Sagramor'un da kaleden çıkıp Mordred'ın ordusunu yenecek gücü yoktu. Böylece her ikisi de birbirini gözlüyor, ama savaşmıyorlardı. Bu sırada Cerdic'in Saksonları, Sagramor'un çaresizliğinden cesaret alarak batıya bizim topraklarımıza girmişlerdi. Mordred Arthur'un Sagramor'la haberleşebilmesi için bu topraklardan geçmeye cesaret eden habercilerden haberi olmaksızın Saksonlara karşı savaş grupları göndermişti. Mesajlar Sagramor'un kızgınlığını ifade ediyordu, adamlarını nasıl oradan çıkarıp Siluria'ya getirebilirdi? Mesafe uzundu ve yolunun üzerindeki düşmanın sayısı çok fazlaydı. Gerçekten de ölümlerin intikamını almak için çaresiz görünüyorduk ama, Dumnonia'dan dönüşümden üç hafta sonra Meurig'in sarayından haberler geldi.

Dedikodular Sansum'dan geliyordu. Benimle birlikte Isca'ya gelmişti ama Arthur'la birlikte olmaktan hoşlanmadığı için, Piskopos, Morgan'ı kardeşine emanet ederek Gwent'e kaçmıştı ve şimdi, Krala ne kadar yakın olduğunu bize göstermek için, bize Mordred'in ordusunu Siluria'ya saldırmak üzere Gwent'ten geçirmek için Meurig'den izin istediğini bildiriyordu. Meurig, diyordu Sansum, henüz vereceği cevap konusunda bir karar almamıştı.

Arthur Sansum'um mesajını bana tekrarladı, "Fareler Kralı yeniden planlar mı yapıyor?" diye sordu.

"Hem sizi hem Meurig'i destekliyor Lordum" dedim keyifsiz bir sesle, "böylece ikiniz de ona şükran borcu duyacaksınız."

"Bu doğru mu?" diye sordu Arthur. Gerçek olduğunu umut ediyordu, zira Mordred Arthur'a saldırırsa hiçbir yasa karşılık vererek savaştığı için Arthur'u suçlayamazdı ve Mordred ordusunu kuzeye Gwent'e geçirirse o zaman biz Severn Denizi'nden kayıklarla geçerek güney Dumnonia'da bir yerde Sagramor ile birleşebilirdik. Hem Galahad hem Piskopos Emrys, Sansum'un doğru söylediğinden kuşku duyuyorlardı, ama ben aynı fikirde değildim. Mordred, Arthur'dan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmezdi ve onun Arthur'u savaşta yenme dürtüsüne dayanabileceğini sanmıyordum.

Böylece birkaç gün plan yaptık. Adamlarımız mızrak ve kılıç eğitimlerine devam ettiler ve Arthur, uygulamayı umut ettiği savaş planı konusunda Sagramor'a haberciler gönderdi, ama ya Meurig Mordred'e gerek duyduğu izni vermedi veya Mordred Siluria'ya saldırmaktan vazgeçti ve hiçbir şey olmadı. Mordred'in ordusu bizimle Sagramor

arasında kaldı ve Sansum'dan başka dedikodu da duymadık. Yapabileceğimiz tek şey beklemekti.

Beklemek ve Ceinwyn'in büyük ıstırabını seyretmek. Yüzünün çöküşünü seyretmek. Onun sayıkladığını duymak, elime yapışmasındaki korkuyu hissetmek ve gelmeyen ölümü koklamak.

Morgan yeni otlar denedi. Ceinwyn'in çıplak bedenine bir haç koydu ama hacın bedenine değmesi Ceinwyn'in çığlık atmasına neden oldu. Bir gece Morgan uyurken, Taliesin hâlâ Ceinwyn'in hastalığının nedeni olduğuna inandığı laneti kaldırmak için bir karşı büyü yaptı. Bir tavşanı öldürüp kanını Ceinwyn'in yüzüne sürmemize, yaralarla dolu cildine dişbudak ağacından bir sopanın yanık ucunu değidirmemize, yatağının çevresine kartal taşları, taştan ok başları ve cadı taşları dizmemize ve yatağının üstüne bir böğürtlen dalı ve ökse otu asmamıza, Britanya hazinelerinden biri olan Excalibur'u yatağın yanına koymamıza rağmen hastalık geçmedi. Grannos'a, hastalıkları iyileştiren Tanrıya dua ettik, ama dualarımıza yanıt gelmedi ve kurbanlarımız kabul olunmadı. "Çok güçlü bir büyü" dedi Taliesin üzüntüyle. Ertesi gün, Morgan yine uyurken kuzey Siluria'dan bir druid getirdik hasta odasına. Bu uzun sakallı ve pis kokulu bir taşra druidiydi. Bir dua okudu ve bir kırlangıcın kemiklerini ezip un haline geirdi ve kutsal bir kâsede misk otuyla karıştırdı. Bu karışımı Ceinwyn'in ağzına sokmaya çalıştı, ama bu ilaç da bir işe yaramadı. Druid Ceinwyn'e bir kara kedinin kızartılmış kalbini yedirmeye çalıştı ve Ceinwyn bunları tükürdü, sonunda druid en güçlü büyüsünü kullanmaya karar verdi, kesilmiş bir elin dokunuşu. Bana Cerdic'in mığferindeki kesik eli hatırlatan el simsiyahtı. Druid bunu Ceinwyn'in alnına, burnuna, boğazına dokundururken bir yandan da kendi kendine büyüler okuyordu. Ama başarabildiği tek şey sakalındaki bitlerin bir bölümünü Ceinwyn'in saçlarına geçirmek oldu. Bunları tarayarak temizlemeye çalışırken de son saçlarını da yolduk. Druide parasını ödedim ve onun peşinde Taliesin'in bır takım otlar yaktığı ateşin dumanından kurtulmak için avluya çıktım. Morwenna benimle geldi. "Dinlenmen gerek baba" dedi.

"İleride dinlenmek için çok zamanım olacak" dedim druidin ayaklarını sürüyerek uzaklaşmasını seyrederken.

Morwenna kolunu belime doladı ve başını omzuma dayadı. Saçları Ceinwyn'inkiler gibi altın sarısıydı ve Ceinwyn'inkiler gibi kokuyordu. "Belki de bir büyü değildir" dedi.

"Eğer büyü olmasaydı," dedim, "ölürdü."

"Powys'de büyük güçleri olduğu söylenen bir kadın var."

"Getirt onu" dedim yorgun bir sesle, ama artık büyücülere güvenim kalmamıştı. Bir sürüsü gelmiş altınlarını almış ama hiçbiri hastalığı iyileştirememişti. Mithras'a kurbanlar kesmiştim, Bel ve Don'a dua etmiştim ama hiçbiri işe yaramamıştı.

Ceinwyn inledi ve sonra inlemesi bir çığlığa dönüştü. Bu sesle irkildim, Morwenna'yı ittim nazikçe. "Yanına gitmeliyim."

"Sen dinlen baba" dedi Morwenna, "ben giderim."

O zaman avlunun ortasında duran pelerine sarılmış kişiyi gördüm. Erkek mi kadın mı olduğunu ayırt edemiyordum, ne zamandan beri orada durmakta olduğunu dahi bilmiyordum. Daha bir an önce avlu boştu sanki, ama şimdi ay ışığında kalın bir kapüşonla yüzü karanlıklar içinde saklanan, pelerinine sarılmış bir yabancı karşımda duruyordu. Ve birden bunun ortaya çıkan ölüm olduğundan korktum. Yabancıya doğru yürüdüm. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Bildiğin biri değil Lord Derfel Cadarn." Konuşan bir kadındı ve konuşurken de başındaki kapüşonu geri itti, yüzünün beyaza boyanmış olduğunu ve göz çukurlarının da isle karartılmış olduğunu gördüm yüzü bir iskelete benziyordu. Morwenna korkuyla irkildi.

"Kimsin sen?" diye yeniden sordum.

"Batı rüzgârının nefesiyim, Lord Derfel" dedi çınlayan bir sesle, "ve Cadair Idris'e yağan yağmurum ve Erys zirvelerini çevreleyen karım. Ben krallar öncesi zamandan bir haberciyim. Ben dansçıyım." Güldü sonra ve gülmesi gece karanlığında bir çılgınlık gibiydi. Gülme sesine Taliesin ve Galahad kapının önüne çıktılar. Galahad haç çıkarttı, Taliesin kapının demir koluna dokundu. "Buraya gel Lord Derfel" diye emretti kadın bana. "Bana gel Lord Derfel."

"Gidin Lordum" diye yüreklendirdi Taliesin beni ve birden bitli druidin büyülerinin işe yaradığını düşünerek umuda kapıldım. Ceinwyn'in hastalığını iyileştirememişti, ama bu şeyi avluya getirmişti. Ayışığına çıktım ve pelerinli kadına yaklaştım.

"Bana sarıl Lord Derfel" dedi kadın ve sesinde bir çürümüşlük ve kirlilik vardı, ürperdim ve bir adım daha atarak kollarımı zayıf omuzlarına doladım. Bal ve kül kokuyordu. "Ceinwyn'in yaşamasını istiyor musun?" diye fısıldadı kulağıma.

"Evet."

"O zaman şimdi benimle gel" diye fısıldadı ve kollarımdan sıyrıldı. "Şimdi" diye tekrarladı tereddütümü görünce.

"O zaman pelerinimi ve kılıcımı alayım" dedim.

"Gideceğimiz yerde kılıca ihtiyacınız olmayacak Lord Derfel ve benim pelerinimi paylaşabiliriz. Gel haydi, yoksa kadının ıstırap

çekmesine seyirci kalacaksın." Bu sözlerden sonra arkasını döndü ve avludan çıktı.

"Gidin!" diye teşvik etti Taliesin, "gidin!"

Galahad benimle gelmek istedi, ama kadın kapıda durup geriye dönerek ona kalmasını emretti. "Lord Derfel yalnız başına gelecek" dedi "veya hiç gelmeyecek."

Böylece, gecenin içinde ölümü izleyerek kuzeye doğru ilerledim.

***

Bütün gece boyunca yürüdük, şafak sökerken yüksek dağların eteklerindeydik ve kadın hâlâ hızla ilerliyordu. Bizi yerleşkelerden gittikçe uzaklaştıran patikalardan gidiyorduk. Kendisine dansçı diyen kadının ayakları çıplaktı, bazen sanki mutluluktan uçuyormuş gibi zevkle zıplıyordu. Şafaktan bir saat sonra, güneş vadileri yeniden altınla doldururken, küçük bir gölün kenarında durdu ve yüzünü beyazlaştıran bal ve kül karışımını temizlemek için suyla yıkadı ve sonra bir tutam çimenle sildi. Bu ana kadar onun yaşlı mı genç mi olduğunu bilmiyordum ama şimdi yirmilerinde ve çok güzel bir kadın olduğunu gördüm. Narin bir yüzü vardı, yaşam doluydu, gözlerinin içi gülüyordu ve yüzü küçük gülümsemelerle aydınlanıyordu. Güzelliğinin farkındaydı ve benim de bunun farkına vardığımı görünce güldü. "Benimle yatar mısın Lord Derfel?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Eğer bu Ceinwyn'i iyileştirecekse" diye sordu, "benimle yatmak ister misin?"

"Evet."

"Ama iyileştirmeyecek," dedi, "iyileştirmeyecek." Sonra güldü ve koşarak uzaklaştı, sırtındaki pelerinini atmış ve ince bedenine yapışan keten elbisesi ortaya çıkmıştı. "Beni hatırlıyor musun?" diye sordu bana doğru dönerek.

"Hatırlamalı mıyım?"

"Ben seni hatırlıyorum Lord Derfel. Benim vücuduma aç bir adam gibi bakmıştın, ama açtın da. Öylesine açtın ki. Hatırladın mı?" Ve bunları söyledikten sonra gözlerini kapadı ve bir keçi patikasından bana doğru uzun ve özenli adımlarla yürüdü ve onu hemen tanıdım. Bu Merlin'in karanlıkta bedeni parıldayan kızıydı. "Sen Olwen'sin" dedim, adını yıllar sonra hatırlayarak, "Gümüş Olwen."

"Demek beni tanıyorsun. Şimdi daha yaşlıyım. Yaşlı Olwen" güldü. "Gel Lordum. Pelerini de getir."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Uzağa Lordum, uzağa. Rüzgârın estiği, yağmurun başladığı, sisin doğduğu ve hiçbir kralın hüküm sürmediği yere." Patikada dansetti, enerjisi göründüğü kadarıyla tükenmiyordu. Tüm gün boyunca dans etti ve bana saçma sapan şeyler söyledi. Sanırım deliydi. Bir seferinde gümüş renkli yapraklı ağaçların hafif bir rüzgârla kıpırdadığı bir vadiden geçerken elbisesini çıkartıp çimenlerin üzerinde çırıl çıplak dans etti ve bunu beni tahrik etmek için yaptı. Ama ben inatla yürümeye devam edip onu istemediğimi gösterince sadece güldü, elbisesini omzuna attı ve sanki çıplaklığı çok sıradan bir şeymiş gibi yanımda yürüdü. "Laneti senin evine getiren bendim" dedi gururla.

"Neden?"

"Yapılması gerektiği için tabii" dedi büyük bir samimiyetle, "şimdi kaldırılması gerektiği gibi. Bunun için dağlara gidiyoruz Lordum."

"Nimue'ye mi?" diye sordum, bilmeme rağmen. Sanırım Olwen avluda ilk göründüğü anda anlamıştım Nimue'ye gideceğimizi.

"Nimue'ye" diye onayladı Olwen neşeyle. "Gördüğünüz gibi Lordum zamanı geldi."

"Neyin zamanı?"

"Her şeyin son ermesinin zamanı, tabii ki" dedi Olwen ve elbisesini kendisine engel olmaması için elime tutuşturdu.

Önden yürümeye başladı, zaman zaman durup bana sırıtıyordu, değişmeyen yüz ifadem onu eğlendiriyor gibiydi. "Güneş parıldadığında çıplak olmayı seviyorum" diye açıkladı bana.

"Her şeyin sona ermesi ne demek?" diye sordum.

"Britanya'yı mükemmel bir yer yapacağız" dedi Olwen, "hastalık olmayacak, açlık olmayacak, korku, savaş olmayacak, fırtına olmayacak ve giysi de olmayacak. Her şey sona erecek Lordum! Dağlar yıkılacak ve nehirler kendi içlerine akacak, denizler kaynayacak ve kurtlar uluyacak, ama sonuna gelindiğinde ülke yemyeşil ve altın rengi olacak, artık yıllar olmayacak ve artık zaman olmayacak. Hepimiz Tanrı ve Tanrıça olacağız. Ben Ağaç Tanrıçası olacağım ve kayın ağaçlarına ve meşelere hükmedeceğim ve sabahları dans edeceğim ve akşamları da altından adamlarla yatacağım."

"Senin Gawain'le yatman gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Kazandan çıktığı zaman senin onun kraliçesi olacağını sanıyordum."

"Onunla yattım Lordum, ama o ölmüştü. Ölü ve kuruydu. Tuz kokuyordu." Güldü. "Ölü, kuru ve tuzlu. Tüm gece boyunca onu ısıttım, ama o kıpırdamadı. Onunla yatmak istemedim" diye ekledi sır verirmiş gibi "ama o geceden beri Lordum mutluluktan başka bir şey hissetmedim." Yavaşça döndü ve çimenler üzerinde birkaç dans adımı attı.

Çıldırmış, diye düşündüm, çıldırmış ve insanın kalbini kıracak kadar güzel, Ceinwyn'in bir zamanlar olduğu kadar güzel, ama bu kız benim soluk yüzlü altın saçlı Ceinwyn'im gibi değildi, siyah saçlıydı ve derisi güneşten yanmıştı. "Sana neden Gümüş Olwen diyorlar?" diye sordum.

"Çünkü ruhum gümüş, Lordum. Saçlarım siyah ama ruhum gümüş." Patikada döndü ve hafif adımlarla koştu. Bir süre nefesimi toparlamak için durdum ve aşağıda bir adamın koyunlarını otlattığını gördüğüm vadiye baktım. Çobanın köpeği sürüden ayrılan bir koyunu getirmek için yamaçta koşuyordu, dolaşan sürünün ardında bir kadının kurusunlar diye çalıların üzerine serdikleri çamaşırları görüyordum. İşte bu gerçek diye düşündüm, dağlardaki bu yolculuk bir çılgınlık, bir rüya, sol avcumdaki beni Nimue'ye bağlayan yara izine dokundum ve şimdi yaranın kızarmış olduğunu gördüm. Yıllar boyu bembeyaz kalmıştı ama şimdi kızarmıştı.

"Devam etmeliyiz Lordum!" diye seslendi Olwen. "Devam, haydi devam! Bulutlara kadar!" Elbisesini geri aldı, başından geçirerek ince bedenini örtecek şekilde giyince ben de rahatladım. "Bulutların arasında hava soğuk olur Lordum" diye açıkladı ve sonra yine dans etmeye başladı. Çobana ve köpeğe son kez kederli bir şekilde bakım ve dans eden Owen'i yüksek kayalar arasından geçen dar bir patikada izledim.

Öğleden sonra dinlendik. Dik yamaçlı, içinde kayın, meşe ağaçlarının bittiği bir vadide mola verdik. Burada küçük, dar bir göl hafif hafif esen rüzgârla titreşiyordu. Bir kayaya yaslandım ve bir süre uyumuş olmalıyım, uyandığımda Olwen'in yine çıplak olduğunu ve soğuk, karanlık suda yüzdüğünü gördüm. Gölden titreyerek çıktı, peleriniyle kendisini kuruladı ve elbisesini giydi. "Nimue bana," dedi, "benimle yatarsan Ceinwyn'in öleceğini söyledi."

"O zaman neden seninle yatıp yatmayacağımı sordum?" dedim sert bir sesle.

"Senin Ceinwyn'i sevip sevmediğini görmek için elbette."

"Seviyorum" dedim.

"O zaman onu kurtarabilirsin" dedi Olwen mutlulukla.

"Nimue onu nasıl lanetledi?" diye sordum.

"Ateşin laneti ve suyun laneti ve kara saçlının lanetiyle" dedi Olwen ve ayaklarımın dibinde çömelerek yukarıya gözlerimin içine baktı: "Ve Diğer Bedenin kara lanetiyle," diye ekledi karamsar bir sesle.

"Neden?" diye sordum kızgınlıkla, lanetin ayrıntıları beni ilgilendirmiyordu, sadece Ceinwyn'e neden büyü yapıldığı ilgilendiriyordu.

"Neden olmasın ki?" dedi Olwen ve sonra güldü, ıslak pelerini omzuna attı ve yürüdü. "Gel Lordum! Aç mısın?"

"Evet."

"Yemek yiyeceksin. Yemek yiyecek, uyuyacak ve konuşacaksın." Yine dans ediyordu, keskin taşlarla dolu patika üzerinde çıplak ayaklarıyla narin dans adımlarıyla ilerliyordu. Ayaklarının kanadığını farkettim, ama o buna aldırış etmiyordu. "Geriye doğru gidiyoruz" dedi.

"Bunun anlamı ne?"

Döndü, arka arka yürüyor ve yüzüme bakıyordu. "Zaman içinde geriye doğru, Lordum. Yılları geri sarıyoruz. Geçmiş yıllar yanımızdan hızla geçiyorlar, o kadar hızlı akıyorlar ki günlerini ve gecelerini göremiyorsun. Sen henüz doğmadın, anne ve baban doğmadı bile daha doğmadı, geriye doğru gidiyoruz, daima geriye kralların olmadığı zamana, zamanın gerisine. İşte gittiğimiz yer orası Lordum. Krallardan önceki zaman."

"Ayakların kanıyor" dedim.

"İyileşirler" döndü ve zıplayıp hoplayarak yoluna devam etti. "Gel!" dedi, "Krallardan önceki zamana gel!"

"Merlin beni orada mı bekliyor?" diye sordum.

Bu ismi duyunca Olwen bir anda durdu. Durdu geriye döndü, suratını asarak bana baktı. "Ben bir seferinde Merlin'le yattım" dedi bir süre sonra. "Birçok kez!" dedi, itirafta bulunur gibi.

Bu beni şaşırtmadı. Merlin bu bakımdan bir keçi gibiydi. "Bizi bekliyor mu?" diye sordum.

"O şimdi krallar öncesi zamanın tam kalbinde" dedi Olwen ciddiyetle, "tam kalbinde Lordum. Merlin dondaki soğuk, yağmurdaki su, güneşteki alev, rüzgârdaki nefestir. Gel şimdi" aceleyle kolumdan çekiştirdi. "Şimdi konuşamayız."

"Merlin tutsak mı edildi?" diye sordum, ama Olwen cevap vermek istemedi. Önümden hızla yürüdü ve sabırsızca kendisine yetişmemi bekledi ve onun yanına gelir gelmez de yine aceleyle ilerledi. Bu dik patikaları kolaylıkla tırmanıyordu, ben ise arkasından zorlukla çıkıyordum, dağlara tırmanıp duruyorduk. Hesapladığım kadarıyla şimdiye kadar Siluria'dan çıkmış, Powys'e gelmiştik, ama talihsiz ülkenin genç Perddel'in hâkimiyetinin erişemediği bölgelerine gelmiştik. Burası yasanın olmadığı, eşkiyaların sığınak yeri bir ülkeydi, ama Olwen bütün tehlikelerden fütursuzca geçip gidiyordu.

Akşam oldu. Batıdan gelen bulutlar gökyüzünü örttü ve kısa süre içinde tamamen karanlıklar içine gömüldük. Etrafıma bakındım, ama hiçbir şey göremedim. Ne bir ışık, ne de uzaklarda yanan bir ateşin pı-

rıltısı. Bel, Britanya adasına yaşam ve ışık getirmek için ilk gelişinde bulmuş olsa gerek, diye düşündüm.

Olwen elimi tutmuştu. "Gel Lordum."

"Hiçbirşey göremiyorsun!" diye itiraz ettim.

"Ben her şeyi görürüm," dedi "güven bana Lordum," ve böyle diyerek beni ileriye doğru yöneltti. Bazen önümüzdeki bir engel için beni uyarıyordu. "Burada bir dere geçmek zorundayız. Dikkatli bas!"

Sürekli olarak yokuş tırmandığımızı biliyordum, ama başka hiçbir şey görmüyordum. Bir defasında kaygan kayalarla dolu bir yerden geçtik ama Olwen elimi sıkıca tutuyordu, bir süre, rüzgârın kulaklarımda vızıldadığı yüksek bir sırtın üzerinde yürüdük. Olwen orman cüceleri hakkında tuhaf bir şarkı söylüyordu. "Bu tepelerde hâlâ orman cüceleri var" dedi bana şarkı sona erince "Britanya'dan başka her yerde öldürüldüler, ama burada öldürülmediler. Onları gördüm. Bana dans etmeyi öğrettiler."

"İyi öğretmişler" dedim, söylediklerinin tek bir kelimesine bile inanmasam da, küçük elinin sıcaklığı bana rahatlık veriyordu.

"Tülden pelerinleri var" dedi.

"Çıplak dans etmiyorlar mı?" diye sordum, onunla dalga geçerek.

"Tül pelerin hiçbir şeyi saklamaz Lordum" diye azarladı beni. "Zaten güzel olanı niye saklayalım ki?'

"Orman cüceleriyle yatıyor musun?"

"Bir gün yatacağım. Ama henüz yatmıyorum. Krallardan sonraki zamanda yatacağım. Onlarla ve altın adamlarla. Ama daha önce başka bir tuzlu adamla daha yatmalıyım. Kazandan çıkmış başka tuzlu bir şeyle ben göbek göbeğe" diyerek güldü ve elimi tutup beni çekiştirdi. Sırtı geçip daha yüksek bir sırta varabilmek için çayırlık bir yamacı tırmandık. Bulutlar ayı örttüğünden beri ilk kez ışık gördüm.

Uzaklarda karanlık bir sırtta bir tepe vardı, tepenin eteklerinde bir vadi olmalıydı, vadide de bir sürü ateş vardı herhalde, tepenin bize bakan yamacı ateşlerden yansıyan ışıkla parlıyordu. Burada durdum, elimin Owlen'in elinde olduğunun bile farkında değildim. Benim uzakta aniden görülen bu ışığa baktığımı görünce Olwen neşeyle güldü. "Burası krallardan önceki ülke Lordum" dedi, "orada dostlar ve yiyecek bulacaksınız."

Elimi elinden çektim. "Hangi dost Ceinwyn'i lanetler ki?"

Elimi tekrar yakaladı. "Gel Lordum, çok az kaldı" dedi ve beni yokuş aşağıya çekiştirdi, beni koşmaya zorlamak istedi, ama ben koşmadım. Taliesin'in Caer Cadarn'ı saran sihirli sis konusunda söylediklerini hatırlayarak ağır ağır yürüdüm; Merlin'in ona beni kurtarmasını emrettiğini, ama bunun için kendisine teşekkür etmeyebileceğimi

söylediğini hatırladım ve ateşlere doğru yürürken Merlin'in sözlerinin anlamını bulacağımdan korkmaya başladım. Olwen beni hızlandırmaya çalıştı, korkularıma güldü, gözleri yansıyan alevlerle ışıldıyordu, parlayan ufka doğru endişeli bir halde yürüdüm.

Vadinin sonunu mızrakçılar koruyordu. Bunlar vahşi görünüşlü, kürklere bürünmüş, kaba gönderli ve acemice yapılmış temrenli mızraklar taşıyorlardı. Biz geçerken hiçbir şey söylemediler, ama Olwen onları neşeyle selamladı. Sonra beni bir patikadan vadinin dumanlarla dolu orta kısmına doğru götürdü. Vadinin tabanında ince uzun bir göl vardı ve gölün tüm kıyısı boyunca ateşler yakılmıştı ve ateşlerin yanında bücür ağaçların arasında kulübeler yapılmıştı Bir insan ordusu burada kamp kurmuştu, iki yüzden fazla ateş vardı.

"Gel Lordum" dedi Olwen ve beni yamaca doğru götürdü. "Bu geçmiş, bu da gelecek" dedi bana. "Zaman halkasının buluştuğu yer burası."

Burası bir vadi, Powys'ın yukarılarında bir yerde, dedim kendi kendime. Umutsuz insanların sığınak bulabildikleri gizli bir yer. Zaman halkalarının burada hiçbir etkisi yok, diye kendimi teselli ettim, ama Olwen beni ordunun kamp kurduğu gölün kıyısındaki kulübelere doğru götürürken kötü bir şeyler olacağını hissedip ürperdim. Gece yarısı çoktan geçmiş olduğundan insanların uyumakta olduklarını düşünmüştüm, ama gölle kulübeler arasından geçerken bir sürü kadın ve erkek bizi seyretmek için dizildiler. Bu insanlar tuhaftı. Bazısı hiçbir neden olmadan gülüyor, bazısı anlamsız şeyler söylüyor, bazıları garip hareketler yapıyordu. Guatrlı suratlar, âmâ gözler, yarık dudaklar, karmakarışık saçlar ve sakat uzuvlar gördüm. "Kim bunlar?" diye sordum Olwen'e.

"Deliler Ordusu, Lordum" dedi.

Şeytanı kovalamak için göle doğru tükürdüm. Bu zavallı insanların hepsi deli veya sakat değildi, bazıları mızrakçılardı ve birkaç tanesinin de insan derisiyle kaplanmış ve kanla boyanmış kalkanları olduğunu farkettim; Diwrnach'ın mağlup olan Kanlı Kalkanlılarının kalkanları. Diğerlerinin kalkanlarının üzerinde Powys'in kartalı vardı ve adamın biri de Siluria'nın tilkisini taşıyordu gururla, Gundelus'un zamanından bu yana savaş alanında taşınmamış bir simgeydi bu. Bu adamlar Mordred'in ordusu gibi Britanya toplumunun en alt tabakasıydı; yenilmiş insanlar, topraksız insanlar, kaybedecekleri hiçbir şey olmayan, kazanacakları çok şey olan insanlar. Vadi insan dışkısı kokuyordu. Bana Ölüler Adası'nı hatırlattı, Dumnonia'nın tehlikeli delilerini gönderdiği ve bir zamanlar Nimue'yi kurtarmak için gittiğim yeri anımsadım. Bu insanlarda da aynı vahşi bakışlar vardı ve her an saldırıp or-

tada bir sebep olmaksızın insanı pençeleyecekler gibi bir izlenim bırakıyorlardı.

"Onları nasıl besliyorsunuz?" diye sordum.

"Askerler yiyecek getiriyorlar" dedi Olwen. "Gerçek askerler. Çok koyun yiyoruz. Koyunu seviyorum. İşte geldik Lordum. Yolculuğun sonu." Ve bu mutlu sözlerle elini elimden çekti ve önümden hızla gitti. Gölün sonuna gelmiştik ve önümde büyük bir kayalığın sakladığı büyük ağaçlar vardı.

Ağaçların altında bir düzine ateş yanıyordu ve ağaç gövdelerinin, koruluğa büyük bir ziyafet salonu görüntüsü verecek şekilde, iki sıra oluşturduklarını gördüm ve salonun uzak köşesinde eski insanların diktiklerine benzeyen gri taştan iki büyük sutün vardı. Bunların eski taşlar mı olduklarını veya yeni mi dikilmiş olduklarını çıkartamadım.

Taşların arasında çok büyük tahta bir sandalyede tahtta oturur gibi, elinde Merlin'in siyah asasıyla Nimue oturuyordu. Olwen ona doğru koştu ve kendini Nimue'nin ayaklarının dibinde yere attı ve kollarıyla Nimue'nin bacaklarına sarıldı ve başını Nimue'nin dizlerine koydu. "Onu getirdim Hanımım" dedi.

"Seninle yattı mı?" diye sordu Nimue, Olwen'e soruyordu ama dik dik bana bakıyordu. Dikili kayaların üstünde üzerleri erimiş mumla kaplı iki kafatası vardı.

"Hayır, Hanımım" dedi Olwen.

"Onu baştan çıkarmayı denedin mi?" Nimue tek gözüyle hâlâ bana bakıyoyordu.

"Evet, Hanımım."

"Kendini ona gösterdin mi?"

"Tüm gün boyunca kendimi ona gösterdim Hanımım."

"İyi çocuk" dedi Nimue ve Olwen'in saçlarını okşadı. Kızın Nimue'nin ayaklarının dibinde memnun bir şekilde kedi gibi mırıldandığını hayal edebiliyordum. Nimue hâlâ bana bakıyordu ve ben de yanmış ağaç gövdeleri arasında gidip gelirken Nimue'ye bakıyordum.

Nimue tıpkı onu Ölüler Adası'ndan geri getirdiğim zamanki halindeydi. Görünüşe göre hiç yıkanmamış, saçını taramamış ve yıllardır kendine hiç bakmamıştı. Boş göz oyuğunu kapatan bir şey veya takma bir gözü yoktu. Zayıf yüzünde kurumuş, büzüşmüş bir yara izi olarak görünüyordu. Kirler derisinin içine işlemişti, yarı beline kadar inen karma karışık bir yumak gibi görünen saçları yağ içindeydi. Saçları bir zaman siyahtı, ama şimdi bir tutam siyah dışında tümüyle kırlaşmıştı. Beyaz elbisesi kir pas içindeydi, ama bunun üzerine kolsuz, kendisine çok büyük gelen, şekilsiz bir palto giymişti. Birden bunun Britanya Hazinelerinden biri olan Padarn'ın Pelerini olduğunu fark ettim. Sol

elinin parmağında ise Eluned'in demir yüzüğü vardı. Tırnakları uzundu ve ağzında kalan birkaç diş de simsiyah olmuştu. Belki de yüzündeki çizgiler kirden daha belirgin hale geldiği için olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. Hiçbir zaman güzel denilebilecek bir kadın olmamıştı, ama yüzü zekasıyla aydınlanıyordu ve bu onu çekici yapıyordu. Ama şimdi çok itici görünüyordu ve eskiden hayat dolu olan yüzü şimdi acı doluydu. Sol elini kaldırarak bana gülümseme gölgesi gönderdi. Bana yara izini gösteriyordu, benim de sol avcumda taşıdığım aynı yara izini. Cevaben ben de avucumu kaldırdım ve memnuniyetle gülümsedi. "Demek geldin Derfel."

"Başka bir seçeneğim var mıydı?" diye sordum acı bir sesle ve sonra avcumdaki yara izini gösterdim. "Bu beni sana bağlı kılmıyor mu? Neden Ceinwyn'e saldırıyorsun beni yanına getirmek için, zaten bu var ya?" Tekrar parmağımla yara izine vurdum.

"Çünkü başka türlü gelmezdin" dedi Nimue. Deli yaratıkları onun tahtının çevresinde saray mensupları gibi dolaşıyorlardı, bazıları ateşe odun atıyor bir tanesi bir köpek gibi ayak bileğimi kokladı. "Hiçbir zaman inanmadın" diye suçladı Nimue. "Tanrılara dua ediyorsun ama onlara inanmıyorsun. Hiç kimse doğru dürüst inanmıyor, bizden başka." Çalıntı asasını ona hayranlıkla bakan, topallara, yarı körlere sakatlara ve delilere doğru salladı. "Biz inanıyoruz Derfel" dedi.

"Ben de inanıyorum" diye yanıtladım.

"Hayır!" diye bağırınca Nimue, ağaçların altındaki bazı yaratıklar korkuyla sinip kaldılar. Asasını bana doğru uzattı. "Arthur, Gwydre'i ateşten kurtardığı zaman sen de oradaydın."

"Arthur'dan oğlunun öldürülmesini seyretmesini bekleyemezsin" dedim.

"Benim beklediğim aptal, ardından gökyüzünü yakıp çatırdatarak ve yıldızları fırtınada savrulan yapraklar gibi dağılarak gökyüzünden Bel'in gelmeseydi. Beklediğim buydu! Hak ettiğim buydu!" Başını arkaya yasladı ve bulutlara doğru haykırdı ve sakatlar ve deliler onunla birlikte uludular. Sadece Gümüş Olwen sessizdi. Bana dudaklarında yarım bir gülümsemeyle bakıyordu, sanki delilerin bu sığınağında sadece onun ve benim akıllı olduğumuzu ima ediyordu. "Benim beklediğim buydu!" diye bağırdı Nimue, uğultu kakafoninin üstüne çıkarak. "Ve alacağım şey de bu olacak," diye ekledi, bu sözlerden sonra ayağa kalktı, Olwen'in sarılan kollarını çözdü ve bana asasıyla işaret etti. "Gel."

Onu dikili taşların arasından geçerek kayalardaki bir mağaraya kadar izledim. Bu fazla derin bir mağara değildi, ancak sırt üstü yatan bir adamı alacak kadar genişti. İlk önce mağaranın karanlığında çıplak bir

adamın yattığını sandım. Olwen yanıma gelmişti ve elimi tutmaya çalışıyordu, ama onu ittim. Bu sırada deliler mağaranın taş zemininde ne yattığı görmek için çevreme toplanmışlardı.

Mağarada ufak bir ateş yanıyordu. Ateşin loş ışığında taşların üzerinde yatanın bir adam olmayıp kilden bir kadın şekli olduğunu gördüm. İnsan boyunda, kaba göğüsleri olan, bacakları açık ve ilkel bir yüzü olan bir şekildi. Nimue eğilerek mağaraya girdi ve kilden şeklin başının yanında çömeldi. "Bak Derfel Cadarn," dedi, "kadının."

Olwen güldü ve bana gülümsedi. "Kadınınız Lordum" dedi, belki anlamamışımdır diye.

Garip kil şekle baktım ve sonra Nimue'ye döndüm. "Kadınım mı?"

"Bu Ceinwyn'in Diğer Bedeni, aptal" dedi Nimue, "ve ben de Ceinwyn'in yok edicisiyim." Mağaranın dibinde eski bir sepet vardı, Garanhir'in sepeti, diğer bir Britanya Hazinesi ve Nimue bunun içinden bir avuç kuru dağ çileği aldı ve eğilerek pişmemiş kilden yapılmış kadın bedeninin üstüne bastırdı. "Yeni bir yara Derfel!" dedi ve kilden bedenin üzerinin kuru dağ çilekleriyle kaplı olduğunu gördüm. "Bir tane daha, bir tane daha." Kuru dağ çileklerini kırmızı kile bastırırken gülüyordu. "Ona acı verelim mi Derfel? Onu bağırtalım mı?" Ve bu sözlerle kemerinden kaba bir bıçak çıkarttı, Laufrodedd'in bıçağıydı bu ve çentilmiş bıçağı kilden kadının kafasına soktu. "Aa, şimdi bağırıyor!" dedi Nimue bana. "Onu tutmaya çalışıyorlar, ama acı o kadar kötü ki, dayanılmaz!" Ve bu sözlerle bıçağı çevirmeye başladı ve birden müthiş bir kızgınlığa kapıldım ve eğilerek mağaranın girişine doğru ilerledim. Nimeu derhal bıçağı bıraktı ve kilden iki gözün üzerine parmaklarını koydu. "Onu kör edeyim mi Derfel?" diye hırıldadı, "İstediğin bu mu?"

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum.

Laufrodedd'ın bıçağını işkence ettiği kilden kafadan çekip aldı. "Bırakalım uyusun," dedi "yoksa uyumasın mı?" ve bu sözlerle deli bir kahkaha attı ve Garanhir'in sepetinden demirden bir kepçe kaptı ve dumanlı ateşden bir kepçe dolusu ateş alıp ateşli parçaları bedenin üzerine serpti ve Ceinwyn'i titrerken ve bağırırken, sırtı ani acılarla kamburlaşırken hayal ettim. Nimue benim çaresiz kızgınlığımı görünce güldü. "Neden mi yapıyorum?" diye sordu. "Benim Gwydre'yi öldürmemi engellediğin için. Ve Tanrıları yeryüzüne geri getirebileceğin için. Nedeni bu işte."

Ona baktım. "Sen de delisin" dedim yumuşak bir sesle.

"Delilik hakkında sen ne biliyorsun ki" derken Nimue bana doğru tükürdü. "Sen ve senin o küçük, zararlı aklın. Beni yargılayabilir misin? Ah acı!" Arkamdaki deliler onun bağırtısına katıldılar. "Acı!

Acı!" diye bağrıştılar, bazıları el çırpıyordu ve diğerleri de zevkle gülüyorlardı.

"Durun!" diye bağırdım.

Nimue işkence ettiği şeklin üzerine eğilmiş, bıçağı elinde hazır bekliyordu. "Onu geri istiyor musun Derfel?"

"Evet." Neredeyse ağlayacaktım.

"O senin için en değerli şey mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bununla mı yatarsın," diye sordu Nimue garip kil şekle işaret ederek, "Yoksa Olwen'le mi?"

"Ceinwyn'den başka hiçbir kadınla yatmam" dedim.

"O zaman onu sana geri vereceğim" dedi Nimue ve nazik bir şekilde kilden şeklin alını okşadı. "Ceinwyn'ini sana geri vereceğim" diye vaat etti Nimue, "Ama önce sen bana benim için en değerli olanı vermelisin. Bedelim bu."

"Senin için en değerli olan nedir?" diye sordum, o söylemeden cevabının ne olduğunu bilerek.

"Bana Excalibur'u getirmelisin Derfel" dedi Nimue, "ve bana Gwydre'i getirmelisin."

"Neden Gwydre'i istiyorsun?" diye sordum, "O bir kralın oğlu değil."

"Çünkü o Tanrılara adanmıştı ve Tanrılar kendilerine adanmış olanı mutlaka almak isterler. Gelecek dolunaya kadar onu bana getirmelisin. Gwydre'i ve kılıcı suların Nanr Dduu altında birleştikleri yere getireceksin. Orayı biliyor musun?"

"Biliyorum" dedim sıkıntılı bir sesle.

"Ve Derfel onları getirmezsen sana yemin ederim Ceinwyn'in acıları daha da artacak. Onun karnına kurtçuklar dolduracağım ve gözlerini sıvılaştıracağım, derisi soyulacak ve kırılan kemiklerini kaplayan etleri çürüyecek ve ölmek için yalvarmasına rağmen ölümü göndermeyeceğim ona, sadece acı vereceğim. Sadece acı." Nimue'nin üzerine gidip onu o anda, oracıkta öldürmek istedim. Bir zamanlar dostumdu, hatta bir ara sevgilim bile oldu, ama şimdi ruhların gerçek olduğu bir dünyaya gitmişti ve gerçekler de oyuncaktı onun için. "Bana Excalibur'u ve Gwydre'yi getir" diye devam etti Nimue. Tek gözü mağaranın karanlığında parlıyordu, "Ceinwyn'ini Diğer Bedenden kurtaracağım ve seni de bana verdiğin anddan azat edeceğim ve böylece sana iki şey vermiş olacağım." Arkasına uzandı ve bir kumaş çekti, bu İsca'da çalınan eski pelerininimdi. Nimue pelerini karıştırdı ve bir şey buldu, bunu işaret parmağı ve başparmağı arasında tuttu, bu Ceinwyn'in yüzüğünden düşen küçük akikti. "Bir kılıç ve bir kurban"

dedi. "Bir pelerin ve bir taş karşılığında. Bunu yapacak mısın Derfel?" diye sordu.

"Evet," dedim, kendim de inanmıyordum söylediğime, ama başka ne diyebilirdim ki? "Şimdi beni onunla yalnız bırakacak mısın?"

"Hayır" dedi Nimue. "Ama bu gece dinlenmesini mi istiyorsun Derfel, onu rahat ettirebilirim." Kilin üzerinden külleri üfledi, kuru dağ çileklerini topladı ve bedene saplanmış muskaları çıkarttı. "Yarın sabah" dedi, "onları tekrar yerlerine koyacağım."

"Hayır!"

"Hepsini değil," dedi, "ama her gün, senin Nant Dduu'da suların birleştiği yere geldiğini duyana kadar, biraz daha fazlasını." Kilden şeklin karnından yanmış bir kemik parçasını çekip çıkarttı. "Ve kılıç elime geçtiğinde" diye sürdürdü, "benim deliler ordum öyle ateşler yakacaklar ki Samain Arifesinin gecesi gündüze dönecek. Ve Gwydre sana geri dönecek, Derfel. Kazana konulacak ve Tanrılar ona yaşam öpücüğü verecekler ve Olwen onunla yatacak ve elinde Excalibur olduğu halde zafere at sürecek." Bir su testisi aldı eline ve şeklin parlayan alınına biraz su döktü. "Git şimdi" dedi, "Ceinwyn'in uyuyacak ve Olwen'nin sana göstereceği başka şeyler var. Şafak sökerken buradan ayrılacaksın."

Olwen'in peşinden sendeleyerek, mağaranın ağzında toplanmış korkunç şeylerin oluşturduğu kalabalığı yararak yürüdüm. Dans eden kızı, kayanın eteklerinde izleyerek başka bir mağaraya geldim. Mağaranın içinde ikinci bir kilden şekil gördüm, bu bir erkekti ve Olwen onu işaret etti ve kıkırdadı. "Bu ben miyim?" diye sordum, kilin düzgün ve bozulmamış olduğunu görüyordum. Ama yarı karanlıkta daha dikkatle bakınca kilden adamın gözlerinin oyulmuş olduğu gördüm.

"Hayır, Lordum" dedi Olwen, "siz değilsiniz." Eğildi ve kilden yapılmış bedenin bacaklarının yanında duran kemikten, uzun bir iğneyi aldı. "Bakın," dedi ve iğneyi kilden şeklin ayağına batırdı. Arkamızda bir yerlerde bir adam acıyla bağırdı. Olwen kıkırdadı. "Tekrar," dedi ve iğneyi diğer ayağa sapladı ve bir kere daha aynı ses acıyla bağırdı. Olwen güldü ve sonra elime uzandı. "Gelin" dedi ve beni kayalıktaki büyük bir yarığa götürdü. Yarık daralıyor ve birden bire karşımızda sona eriyormuş gibi görünüyordu. Sadece yüksek kayanın üzerinde alev yansımalarının parıltısını görebiliyordum, ama sonra yarığın sonunda bir tür kafes yapılmış olduğunu farkettim. Burada iki ağaç vardı, bunların gövdelerine kaba kalaslar çakılarak basit bir hapishane yapılmıştı. Olwen elimi bıraktı ve beni ileriye doğru itti. "Yarın sabah yanınıza tekrar geleceğim Lordum. Burada yiyecek var." Gülümsedi, döndü ve koşarak uzaklaştı.

İlk önce bu basit kafesin bir tür barınak olduğunu sandım ve yaklaşırsam kalaslar arasından içeri girmek için bir yol bulacağımı sandım. Ama kapı yoktu. Kalaslar yarığın birkaç metresini kapatıyordu ve söz ettiği yiyecekler de ağaçlardan birinin altındaydı. Bayat ekmek, kurutulmuş koyun eti ve bir testi su buldum. Oturdum ekmeği kopardım ve o anda kafesin içinde bir şey kıpırdadı ve o şey sürünerek bana yaklaşınca endişeyle titredim.

İlk önce o şeyin bir hayvan olduğunu düşündüm, ama sonra bir insan olduğunu fark ettim ve sonra da bunun Merlin olduğunu gördüm.

***

"İyi biri olacağım" dedi Merlin, "iyi biri." O zaman ikinci kil şekle bir anlam verebildim, zira Merlin kördü. Gözleri çıkarılmıştı. Tam bir dehşet görüntüsü sergiliyordu. "Ayaklarımdaki dikenler" dedi, "ayaklarımda," ve sonra yere yıkılıp inlemeye başladı.

Yanına çömeldim, "Merlin?" dedim.

Titredi. "İyi olacağım," dedi umutsuzlukla ve kalaslar arasından elimi uzatıp karmakarışık saçlarını okşamak isteyince geriye çekildi ve titredi.

"Merlin?" dedim yeniden.

"Kilin içine kan," dedi, "kilin içine kan karıştırmalısın. İyice yoğur. Bir çocuğun kanı en iyisidir, bana öyle dediler. Ben kendim hiç yapmadım, sevgilim Tanaburs yaptı, biliyorum ve bir defasında bu konuda onunla konuşmuştum. O kesinlikle bir aptaldı, ama bazı karmaşık şeyleri de bilirdi. Kırmızı saçlı bir çocuğun kanı, dedi bana, ve tercihen sakat bir çocuğun, kırmızı saçlı sakat bir çocuğun. Zorda kalırsan herhangi bir çocuğunki, ama kırmızı saçlı sakat bir çocuğunki en iyisi elbette."

"Merlin" dedim, "ben Derfel!"

Kilden şekle yapılan büyüyü uzağa yollayabilmek için en iyi nasıl yapılacağı konusunda talimatlar vererek saçma sapan konuşmaya devam etti. Kandan, çığdan ve kile şimşek çakarken şekil vermek gerektiğinden söz etti. Beni dinlemedi, ayağa kalkıp kalasları ağaçlardan sökmeye çalıştığımda yarığın gölgeleri içinden, arkamdan sırıtarak iki mızrakçı geldi. Kanlı Kalkanlardandı ve mızrakları bana yaşlı adamı serbest bırakma gayretlerime son vermem gerektiğini söylüyordu. Tekrar çömeldim, "Merlin!" dedim.

Yaklaştı burnunu çekerek, "Derfel?" dedi.

"Evet, Lordum."

Eliyle beni aradı ve elimi ona uzatınca güçle sıktı. Sonra elimi bırakmadan yere çöktü. "Ben delirdim, biliyor musun?" dedi mantıklı bir sesle.

"Hayır, Lordum" dedim.

"Cezalandırıldım."

"Sebebsiz yere, Lordum."

"Derfel? Hakikaten sen misin?"

"Benim Lordum yiyecek ister misiniz?"

"Sana anlatacak çok şeyim var Derfel."

"Tahmin ediyorum Lordum" dedim, ama aklını toplayamıyor gibi görünüyordu ve bir süre daha kilden söz etti, sonra başka muskalardan bahsetti ve sonra benim kim olduğunu unutup bana Arthur dedi ve sonra da uzun bir süre hiç konuşmadan durdu. "Derfel?" diye sordu sonunda.

"Evet Lordum?"

"Hiçbir şey yazıya dökülmemelidir, anlıyor musun?"

"Bunu bana birçok kez söylediniz Lordum."

"Tüm sırlarımız hafızaya kaydedilmelidir. Caleddin bunların hepsini yazdı ve işte o zaman Tanrılar uzaklaşmaya başladılar. Ama hepsi benim kafamın içinde. Kafamın içindeydi. Ve Nimue hepsini aldı, hemen hemen hepsini." Son üç sözcüğü fısıldamıştı.

"Nimue mi?" diye sordum ve onun adını söyleyince elimi büyük bir güçle sıktı ve sonra yeniden sustu.

"Sizi kör eden o mu?" diye sordum.

"Ah, buna mecburdu!" dedi sesimdeki onaylamaz ifadeyi duyunca. "Bunu başka türlü yapamazdı. Bunun çok açık olduğunu bilmem gerekirdi."

"Benim için açık değil" dedim acı bir sesle.

"Çok açık! Başka türlüsünü düşünmek bile saçma" dedi sonra elimi bıraktı ve sakalını, saçlarını düzeltmeye çalıştı. Alnındaki traş edilmiş kir içindeki bölümü saçları kapatmıştı, sakalı karma karışıktı ve içine yapraklar girmişti, beyaz elbisesi çamur rengindeydi. "Şimdi o bir druid" dedi, sesinde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle.

"Kadınların druid olamayacaklarını sanıyordum?" dedim.

"Saçmalama Derfel. Kadınların şimdiye kadar druid olmamış olmaları hiçbir zaman druid olamayacakları anlamına gelmez. Tek yapman gereken şey Beli Mawr'ın altı yüz seksen dört lanetini, Lleu'nun iki yüz altmış dokuz muskasını ezberlemek ve kafanın içinde bine yakın yararlı şeyi tutabilmek ve itiraf etmeliyim ki, Nimue mükemmel bir öğrenciydi."

"Ama sizi neden kör etti?"

"Aramızda bir tek göz var, bir tek göz ve bir tek akıl." Sustu.

"Bana kilden şekli anlatın Lordum" dedim.

"Hayır!" Benden uzaklaşırken sesinde bir dehşet ifadesi vardı. "Sana anlatmamamı söyledi" diye ekledi boğuk bir fısıltıyla.

"Onu nasıl yenebileceğimi mi?" diye sordum.

Buna güldü. "Sen mi Derfel? Sen benim büyülerimle mi savaşacaksın?"

"Anlatın bana" diye ısrar ettim.

Kalasların yanına geldi, yeniden ve boş göz çukurlarını sanki bizi dinlemekte olan bir düşmanı görmek ister gibi sağa sola çevirdi. "Yedi kere üç" dedi. "Carn Igli'yi gördüm rüyamda." Tekrar aklını yitirip deliliğe dönmüştü ve bütün gece boyunca Ceinwyn'in hastalığının sırrını ondan öğrenmeye çalıştığım her seferinde aynı şeyi yaptığını fark ettim. Rüyalarından, Claerwen suları yakınında sevdiği buğday kızdan ve kendisini izlediklerine inandığı Trgwylth köpeklerinden söz ediyordu. "Bu parmaklıkların sebebi bu Derfel" dedi, kalasları yumruklayarak. "Köpekler böylece bana yaklaşamayacaklar ve gözlerim olmadığından da beni göremeyecekler. Eğer gözlerin yoksa köpekler seni göremezler, biliyor musun? Bunu sakın unutma."

"Nimue," dedim bir seferinde, "Tanrıları geri getirecek mi?"

"Aklımı almış olmasının nedeni bu Derfel" dedi Merlin.

"Başaracak mı?'

"İyi bir soru. Mükemmel bir soru. Benim de kendime devamlı sorduğum bir soru." Oturdu ve kollarıyla kemikli dizlerine sarıldı. "Benim sinirlerim dayanamadı, değil mi? Kendi kendime ihanet ettim. Ama Nimue etmeyecek. Acı sona ulaşana kadar devam edecek, Derfel."

"Ama başaracak mı?"

"Bir kedim olsun isterdim" dedi bir süre sonra. "Kedileri özlüyorum."

"Bana Tanrıların çağrılmasını anlat."

"Bunu zaten biliyorsun!" dedi alınmış gibi. "Nimue Excalibur'u bulacak, zavallı Gwydre'yi getirecek ve törenler olması gerektiği gibi yapılacak. Burada bu dağda. Ama Tanrılar gelecek mi? Sorulması gereken bu değil mi? Sen Mithras'a tapınırsın değil mi?"

"Evet Lordum."

"Peki Mithras hakkında ne biliyorsun?"

"Askerlerin Tanrısı" dedim, "bir mağarada doğdu. Güneşin Tanrısıdır."

Merlin güldü. "O kadar az şey biliyorsun ki! O Andların Tanrısıdır. Bunu biliyor muydun? Mithraism'in derecelerini biliyor musun? Senin kaç derecen var?" Sırları açığa vurmak konusunda tereddüt ettim. "Saçmalama Derfel!" dedi Merlin, tüm hayatı boyunca olduğu gibi bilgece bir tavırla. "Kaç? İki, üç?"

"İki, Lordum."

"Yani diğer beşini unuttun! Hangi ikisi?"

"Asker ve Baba."

"*Miles* ve *Pater* denmeli bunlara. Bir zamanlar ayrıca *Leo, Corax, Perses, Nymphus* ve *Heliodromus* da vardı. Zavallı Tanrın konusunda ne kadar az şey biliyorsun. Ama senin tapınman sadece göstermelik bir tapınma. Yedi basamaklı merdivene tırmandın mı?"

"Hayır Lordum."

"Şarap içip ekmek yiyor musun?"

"Bu Hıristiyanların geleneği" diye itiraz ettim.

"Hıristiyanların yolu! Ne kadar aptalsınız! Mithras'ın annesi bakireydi ve çobanlar ve bilgeler onun yeni doğan çocuğunu görmeye geldiler ve Mithras'ın kendisi bir Sağaltıcı ve Öğretmen olarak yetişti. On iki yandaşı vardı ve ölümünün arifesinde onlara şarap ve ekmekle son bir yemek verdi. Taştan bir mezara gömüldü ve yeniden canlandı ve tüm bunları Hıristiyanlar Tanrılarını bir ağaca çivilemeden çok önce yaptı. Sen Hıristiyanların Tanrının elbiselerini çalmasına göz yumuyorsun Derfel!"

Ona baktım. "Doğru mu bu?" diye sordum.

"Doğru Derfel" dedi Merlin ve yüzünü kalaslara doğru kaldırdı. "Sen bir gölge Tanrıya tapınıyorsun. Gidiyor, görüyorsun değil mi, tıpkı bizim Tanrılarımızın gittiği gibi. Hepsi gidiyor Derfel, hepsi boşluğa gidiyor. Bak!" Bulutlu gökyüzüne işaret etti. "Tanrılar gelir ve Tanrılar gider Derfel ve ben artık onların bizi duyup bizi görüp gömrediklerini bilmiyorum. Gökyüzünün büyük çarkında geçip giderler ve şimdi de hüküm süren Hıristiyanların Tanrısı ve O bir süre hüküm sürecek, ama çark bir gün onu da boşluğa götürecek ve insanlar bir kere daha karanlıkta titreşecekler ve yeni Tanrılar arayacaklar. Ve onları bulacaklar, çünkü Tanrılar gelir ve Tanrılar gider Derfel, gelirler ve giderler."

"Ama Nimue çarkı tersine çevirecek değil mi?" diye sordum.

"Belki çevirir" dedi Merlin kasvetli bir sesle, "bunu yapmasını çok isterim Derfel. Gözlerimi geri almak isterim, gençliğimi ve neşemi." Alnını kalaslara dayadı. "Sana laneti bozman için yardım edemem" dedi alçak sesle, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu duymakta zorluk çektim. "Ceinwyn'i severim, ama eğer Ceinwyn'in Tanrılar

için acı çekmesi gerekiyorsa, o zaman onurlu bir şey yapıyor demektir."

"Lordum" diye yalvarmaya başladım.

"Hayır!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki arkamızdaki kampta bazı köpekler yanıt olarak uludular. "Hayır," dedi bir kez daha, daha alçak sesle. "Bir kere yakalandım, bir kez daha yakalanmak istemem. Yakalanmamın bedeli neydi? Acı çekmek." Ama Nimue bu törenleri yapabilirse, o zaman tüm çektiğimiz acılar sona erecek. Tanrılar geri gelecekler, Ceinwyn dans edecek ve ben göreceğim."

Bir süre uyudu ve ben de uyudum, ama bir süre sonra uyandı ve pençe gibi elini kalasların arasından uzatarak kolumu yakalayıp beni uyandırdı. "Muhafızlar uyudular mı?" diye sordu.

"Sanırım Lordum."

"O zaman gümüş sisi ara" diye fısıldadı.

Bir an deliliğe geri döndüğünü sandım. "Lordum?" dedim.

"Bazen düşünüyorum da," dedi sesi aklı başında bir insanın sesiydi "dünya üzerinde ancak şu kadarcık büyü kalmış. Onlar da Tanrılar gibi soluklaşıp gidiyorlar. Ama Nimue'ye her şeyi vermedim Derfel. O, tümünü aldığını düşünüyor, ama son bir büyüyü sakladım. Ve bunu senin ve Arthur için yaptım, tüm insanlardan daha fazla sevdiğim ikiniz için. Eğer Nimue başaramazsa Derfel o zaman Caddwg'i bul. Caddwg'i hatırlıyor musun?"

Caddwg yıllarca önce bizi Ynys Trebes'ten kurtaran adamdı, aynı zamanda Merlin'in istiridyelerini toplayan balıkçıydı. "Caddwg'i hatırlıyorum" dedim.

"O şimdi Camlann'da yaşıyor" dedi Merlin fısıltıyla "Onu bul Derfel ve gümüş sisi ara. Bunu hatırla. Eğer Nimue başarısız olursa ve dehşet hâkim olursa Arthur'u Camlann'a götür, Caddwg'i bul ve gümüş sisi ara. Bu son büyü. Benim dostlarıma son armağanım." Parmaklarıyla kolumu sıktı. "Bana arayacağına dair söz ver."

"Arayacağım Lordum" diye söz verdim.

Rahatlamış göründü. Koluma yapışıp bir süre oturdu, sonra iç geçirdi. "Seninle gelebilmeyi isterdim. Ama yapamam."

"Yapabilirsiniz Lordum" dedim.

"Saçmalama Derfel. Ben burada kalmalıyım, Nimue son bir kez benden yararlanacak. Yaşlı, kör ve yarı deli ve yarı ölü olabilirim, ama bende hâlâ güç var. O bunu istiyor." Hafif korkunç bir inilti kopardı. "Artık ağlayamıyorum bile" dedi. "Öyle zamanlar oluyor ki sadece ağlamak istiyorum. Ama gümüş siste Derfel, o gümüş siste gözyaşı ve zaman diye bir şey olmayacak, sadece neşe olacak."

Tekrar uyudu ve uyandığında şafak söküyordu ve Olwen tekrar gelmişti. Merlin'in saçlarını okşadım, ama o yeniden deli haline geri dönmüştü. Bir köpek gibi havladı ve Olwen bunu duyunca güldü. Ona verebileceğim bir şey olmasını, onu rahatlatacak küçük bir şeyim olmasını diledim, ama hiçbir şeyim yoktu. Onu öylece bıraktım ve ne olduğunu anlamasam da son armağanını yanıma aldım, son büyüyü.

***

Olwen beni Nimue'nin kampına geldiğimiz yoldan geri götürmedi, bunun yerine beni sarp ve dik bir sırttan indirdi ve kayaların arasından hızla akan bir derenin bulunduğu karanlık bir ormana girdik. Yağmur yağmaya başlamıştı ve patika tehlikeliydi, ama Olwen önümden ıslak kayalar üzerinde dans ederek gidiyordu. "Yağmuru seviyorum!" diye seslendi bir ara.

"Güneşi sevdiğini sanıyordum" dedim sıkıntılı bir sesle.

"İkisini de seviyorum Lordum" dedi. Her zamanki neşeli halindeydi, ama söylediklerinin çoğunu dinlemedim. Ceinwyn'i, Merlin'i ve Gwydre'yi ve Excalibur'u düşünüyordum. Bir tuzağın içine düşmüş olduğumu düşünüyordum, ve bir çıkar yol bulamıyordum. Ceinwyn ve Gwydre arasında bir seçim yapmak zorunda mıydım? Olwen benim ne düşündüğümü tahmin etmiş olmalıydı zira yanıma geldi, koluma girdi. "Sorunlarınız kısa zamanda sona erecek Lordum" dedi rahatlatmak istercesine.

Kolumu çektim. "Sorunlarım daha yeni başlıyor" dedim acı bir sesle.

"Ama Gwydre ölü olarak kalmayacak ki!" dedi beni yüreklendirmek için, "Kazana girecek, Kazan yaşam verir." O inanıyordu, ama ben inanmıyordum. Hâlâ Tanrılara inanıyordum, ama onları kendi arzularımıza uydurabileceğimizi düşünmüyordum. Arthur haklıydı, diye düşündüm. Biz kendimize bakmalıydık Tanrılara değil. Onların kendi eğlenceleri vardı ve biz onların oyuncakları değilsek bundan memnun olmalıydık.

Olwen ağaçların altındaki bir su birikintisinin yanında durdu. "Burada su samurları var" dedi yağmur sularıyla kıpırdanan suya bakarak ve ben bir şey söylemeyince başını kaldırdı gülümsedi. "Dere boyunca yürürseniz Lordum, bir patikaya geleceksiniz. Onu tepeden aşağıya izleyin ve orada karşınıza bir yol çıkacak."

Patikayı ve yolu izledim, tepeleri aşınca, şimdi bir grup endişeli aileyi barındıran, eski Roma kalesi Cicucium yakınlarında çıktım. Erkekleri beni görünce mızrakları ve köpekleriyle kapılara çıktılar, ama ben dereyi geçip tepeye tırmanmaya başlayınca bir kötülük düşünme-

diğimi anladılar, silahım yoktu ve bir baskın grubunun öncüsü değildim, bana alay ederek bağırmakla yetindiler. Çocukluğumdan bu yana, bu kadar uzun süre kılıçsız olduğumu hatırlamıyorum. İnsan kendini çıplak hissediyor.

Eve varmam iki günümü aldı; iki endişeli, düşüncelerle dolu ama yanıtsız gün. Isca'nın ana sokağına geldiğimde beni ilk gören Gwydre oldu ve koşarak gelip beni selamladı. "Eski halinden daha iyi Lordum" diye seslendi.

"Ama gene kötüye gidiyor" dedim.

Tereddüt etti. "Evet. İki gün önce iyileşmeye başladığını düşündük." Bana endişeyle baktı, üzüntülü halim onu kaygılandırmıştı.

"Ve o günden beri her gün" dedim, "daha kötüye gidiyor."

"Bir umut olmalı" dedi Gwydre beni teselli etmek için.

"Belki" dedim, ama benim umudum yoktu. Ceinwyn'in yatağının yanına gittim, beni tanıdı ve gülümsemeye çalıştı. Ama içindeki acı yeniden artıyordu ve yüzünü buruşturur gibi gülümsedi. Yeniden saçları çıkmıştı ama hepsi bembeyazdı. Olduğum gibi kir pas içinde eğildim ve onu alnından öptüm.

Elbiselerimi değiştirdim, yıkandım, traş oldum. Hywel'in Gazabı'nı kuşandım ve Arthur'u aramaya başladım. Nimue'nin bana söylediklerinin hepsini ona anlattım, ama Arthur bunlara bir yanıt veremedi veya bana söyleyebileceği bir yanıt bulamadı. Gwydre'yi teslim edemezdi ve bu Ceinwyn'i feda etmek demek olurdu, ama yüzüme karşı hayır da diyemezdi. Bunun yerine öfkeli bir ifade takındı. "Bu saçmalıkları yeterince dinledim Derfel."

"Bu saçmalıklar Ceinwyn'e ıstırap çektiren saçmalıklar Lordum" diyerek düzelttim.

"O zaman onu iyileştirmeliyiz," dedi ama vicdanını dinleyerek duraksadı. Kaşlarını çattı. "Gwydre'nin Kazan'a sokulduktan sonra yeniden yaşayacağına inanıyor musun?"

Bunu düşündüm ona yalan söyleyemezdim. "Hayır Lordum."

"Ben de inanmıyorum" dedi ve Guinevere'ı çağırdı. O, Taliesin'e danışmamızı önerdi.

Taliesin öykümü dinledi. "Lanetleri tekrar edin Sayın Lordum" dedi bitirince.

"Ateşin laneti," dedim, "suyun laneti, kara dikenin laneti ve Diğer Beden'in karanlık laneti."

Bu sonuncusunu söyleyince irkildi. "İlk üçünü ben bozabilirim" dedi, "ama sonuncusu. Bunu bozabilecek birini bilmiyorum."

"Neden?" diye sordu Guinevere sert bir şekilde.

Taliesin omuz silkti. "Bu en büyük bilgelik Hanımım. Bir druidin öğrenimi eğitim devresiyle bitmez, ama yeni sırlara doğru uzanır. Ben bu yoldan geçmedim. Ve Merlin dışında Britanya'da herhangi birinin de geçmiş olacağından kuşkuluyum." Diğer Beden büyük bir büyü ve bunu bozmak için onun kadar büyük bir büyüye ihtiyacımız var. Ne yazık ki bende yok böyle bir büyü."

Isca çatılarının üzerindeki yağmur bulutlarına baktım. "Eğer Ceinwyn'in kafasını kesersem Lordum" diye Arthur'a sordum, "bir kalp atışı zaman içinde siz de benimkini keser misiniz?"

"Hayır" dedi tiksintiyle.

"Lordum" diye yavardım.

"Hayır!" dedi kızgınlıkla. Büyüden söz edilmesinden hoşlanmamıştı. Mantığın hüküm sürdüğü bir dünya istiyordu, büyünün değil, ama onun yürüttüğü fikirlerin hiçbiri bize yardımcı olmuyordu.

Sonra Guinevere yumuşak bir sesle konuştu. "Morgan" dedi.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Arthur.

"Nimue'den önce Merlin'in rahibesiydi" dedi Guinevere. "Eğer biri Merlin'in büyüsünü bilen biri varsa, bu ancak Morgan olabilir."

Böylece Morgan çağırıldı. Topallayarak avluya geldi. Her zamanki gibi yine kızgın bir hava yaratmayı başardı. Tek tek hepimizin yüzüne bakarken altın maskesi parıldıyordu, orada hiç Hırsitiyan olmadığını gördü ve haç çıkarttı. Arthur ona bir iskemle getirdi.

Bize fazla zaman ayıramayacağını göstermek için oturmayı reddetti. Kocası Gwent'e gittiğinden beri Morgan Isca'nın kuzeyindeki küçük bir Hıristiyan tapınağını ele almıştı. Hasta insanlar ölmek için oraya gidiyorlar ve Morgan onlara yiyecek veriyor, bakıyor ve onlarla dua ediyordu. Halk kocasına aziz diyordu ama sanırım tanrı kadına azize diyordu.

Arthur öyküyü ona anlattı ve Morgan her duyduğu şeyde homurdandı, ama Arthur Diğer Beden'in lanetini anlatınca haç çıkarttı, sonra maskesinin ağız yarığından tükürdü. "Ne istiyorsunuz şimdi benden?" diye sordu kavgaya hazır bir sesle.

"Bu laneti bozabilir misin?" diye sordu Guinevere.

"Onu ancak dualar bozabilir!" dedi Morgan.

"Ama sen dua ettin" dedi Arthur umutsuzlukla, "ve Piskopos Emrys de dua etti. Isca'daki tüm Hıristiyanlar dua etti, ama Ceinwyn hâlâ hasta yatağında yatıyor."

"Çünkü o bir pagan" dedi Morgan yakıcı bir sesle. "Tanrı merhametini, kendine inanan insanlar varken, neden paganlar için harcasın ki?"

"Soruma cevap vermedin" dedi Guinevere buz gibi bir sesle. Morgan'la o birbirlerinden nefret ederlerdi, ama Arthur'un hatırı için karşılaştıklarında birbirlerine buz gibi bir nezaket gösterirlerdi.

Morgan bir süre ses çıkartmadı ve sonra birden başını salladı. "Lanet bozulabilir" dedi, "eğer bu batıl inançlara inanıyorsanız tabii."

"Ben inanıyorum" dedim.

"Ama bunu düşünmek bile bir günah" diye bağırdı Morgan ve tekrar haç çıkarttı.

"Tanrın seni mutlaka affedecektir" dedim.

"Benim Tanrım hakkında ne biliyorsun Derfel?" diye sordu acı bir sesle.

"Bildiğim Hanımım," dedim, yıllar boyunca Galahad'ın bana anlattığı şeyleri hatırlamaya çalışarak, "sizin Tanrınızın insanları seven bir Tanrı olduğu, affedici bir Tanrı olduğu ve başkaları acı çekmesin diye oğlunu yeryüzüne gönderen bir Tanrı olduğu." Duraksadım, ama Morgan bir yanıt vermedi. "Ayrıca biliyorum ki," diye sürdürdüm yumuşak bir sesle, "Nimue o tepelerde büyük bir kötülük hazırlıyor."

Nimue'nin adının geçmesi Morgan'ı ikna etmiş olabilirdi, zira kendisinden daha genç bir kadının Merlin'in çevresinde dolaşıp haksız bir şekilde onun yerini almasına her zaman içerlemiştir. "Kilden bir şekil mi?" diye sordu, "bir çocuğun kanı ve çiğle yapılmış ve gökgürültüsü sırasında yoğurulmuş."

"Aynen öyle" dedim.

Ürperdi, kollarını açarak sessizce dua etti. Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Duaları uzun sürdü, belki de onun yanından ayrılacağımızı umut ediyordu, ama hiçbirimiz avludan ayrılmadık, kollarını indirdi ve bize döndü yeniden. "Cadı hangi muskaları kullanıyor?"

"Kurutulmuş dağ çilekleri, kemik parçaları, kızgın korlar" dedim.

"Hayır, aptal! Nasıl muskalar? Ceinwyn'e nasıl ulaşıyor?"

"Ceinwyn'in yüzüğünün taşı ve benim bir pelerinim."

"Ah!" dedi Morgan, pagan batıl inançlarından nefret etmesine rağmen meraklanmıştı. "Neden senin bir pelerinin?"

"Bilmiyorum."

"Çok basit, aptal," diye bağırdı, "kötülük senin aracılığınla geliyor."

"Benim mi?"

"Ne anlarsın ki?" diye bağırdı. "Tabii senin aracılığınla geliyor. Nimue'yle birbirinize yakındınız değil mi?"

"Evet" dedim yüzüm kızararak.

"Peki bu ne demek oluyor?" diye sordu. "Sana bir muska mı verdi? Bir kemik parçası mı? Boynuna asacağın bir pagan süprüntüsü mü?"

"Bana bunu verdi," dedim ve sol elimdeki yara izini gösterdim.

Morgan yara izine baktı, ürperdi, ama bir şey demedi.

"Laneti boz Morgan" diye yalvardı Arthur.

Mogan yine susmuştu. "Yasaklanmıştır" dedi bir süre sonra, "büyüyle uğraşmak yasaklanmıştır. Kutsal yazılar bize bir cadının yaşamasına izin vermememizi söyler."

"O zaman bana nasıl yapıldığı anlat" diye rica etti Taliesin.

"Sana mı?" diye bağırdı Morgan, "Sana mı? Merlin'in büyüsünü bozabileceğimi mi sanıyorsun?. Eğer yapılacaksa doğru dürüst yapılması gerekir."

"Sen mi yapacaksın?" diye sordu Arthur ve Morgan mırıldandı. Sağlam eliyle haç çıkarttı ve sonra bize başını salladı, sanki konuşamıyormuş gibiydi. Arthur kaşlarını çattı, "Nedir?" diye sordu, "senin Tanrılarının istediği?"

"Sizin ruhlarınız!" diye bağırdı Morgan.

"Benim Hıristiyan olmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Üzerine haç kazılı altın maskesini suratıma yakınlaştırdı. "Evet" dedi Morgan basit bir şekilde.

"Yaparım" dedim sakince.

Elini bana uzattı. "Vaftiz olacak mısın Derfel?"

"Evet, Hanımım."

"Benim kocama sadakat yemini edecek misin?"

Bu soru karşısında duraksadım. Ona baktım. "Sansum'a mı?" diye zayıf bir sesle sordum.

"O bir piskopos!" diye ısrar etti Morgan. "O Tanrının yetkili kişisi. Ona sadakat yemini etmeye razı olacaksın, vaftiz olmaya razı olacaksın ve ancak ondan sonra laneti bozarım."

Arthur bana bakıyordu. Bir an Morgan'ın aşağılayıcı taleplerini kabul edemem gibi geldi, ama sonra Ceinwyn'i düşündüm ve başımı salladım, "Yapacağım" dedim.

Böylece Morgan Tanrının gazabını göze alarak laneti kaldırdı.

***

O öğleden sonra yaptı. Sarayın avlusuna siyah bir elbiseyle geldi. Yüzünde maskesi yoktu, böylece ateşin yaktığı yüzünün tüm korkunçluğuyla, kıpkırmızı, yara izleriyle dolu, eğrilmiş bükülmüş bir halde karşımızda duruyordu. Kendi kendisine kızıyordu, ama vaadine sadık kalarak işine başladı. Bir mangal yakıldı ve içine kömürler ko-

nuldu, ateş harlanırken köleler bir sepet çömlekçi kili getirdiler. Morgan kilden bir kadın şekli yaptı. Bunun için o sabah köyde ölen bir çocuğun kanını ve avlunun ıslak çimenlerinden kölelerin topladığı suyu kile karıştırarak yoğurdu. Gök gürültüsü yoktu, ama Morgan karşı büyüde gök gürültüsüne gerek olmadığını söyledi. Yarattığı acaip şeye tükürdü. Çok garip bir şekli vardı yaptığı şeyin; göğüsleri kocaman, bacakları açık ve doğum kanalı iyice açılmış olan bir şekildi. Şeklin karnına bir çukur açtı ve burasının kötülüğün bulunduğu rahim olduğunu söyledi. Arthur, Guinevere ve Taliesin büyülenmiş gibi seyrediyorlardı, kile şekil verirken ve sonra bu tuhaf şeklin etrafında üç kere döndü. Üçüncü güneş yönündeki yürüyüşünden sonra durdu. Başını göğe dikti ve garip bir ses çıkartmaya başladı. Bir an için çok acı çektiğinden dolayı devam edemeyeceğini ve Tanrısının ona töreni durdurmasını emrettiğini sandım, ama yanmış yüzünü bana çevirdi, "Şimdi kötülüğü istiyorum" dedi.

"Nedir kötülük?" diye sordum.

Ağzının yerindeki yarık gülümsermiş gibi kıvrıldı. "Elin Derfel."

"Elim mi?"

Şimdi dudakları olmayan ağzında bir gülümseme olduğunu gördüm. "Seni Nimue'ye bağlayan el" dedi Morgan, "Kötülüğün senden nasıl geçtiğini sanıyorsun? Onu kesmelisin Derfel ve bana vermelisin."

"Aslında..." diye Arthur itiraz etmeye çalıştı.

"Beni günah işlemeye zorluyorsunuz ve sonra da benim bilgeliğimden kuşku duyuyorsunuz" diye bağırdı Morgan kardeşine dönerek.

"Hayır" dedi Arthur aceleyle.

"Benim için fark etmez" dedi Morgan umursamazcasına, "eğer Derfel elinden vazgeçmek istemezse, kendi bilir, Ceinwyn acı çekmeye devam edebilir."

"Hayır," dedim, "hayır."

Galahad ve Culhwch'i çağırdık ve Arthur bizi demirci ocağına götürdü, burada gece gündüz ocak yanıyordu. Sevgililer yüzüğünü sol elimin parmağından çıkartarak Arthur'un demircisi Morridig'e verdim ve bunu Hywel'in Gazabı'nın kabzasının dipçiğine takmasını söyledim. Yüzük normal demirden yapılmış bir savaşçı yüzüğüydü, ama üzerinde altından yapılmış Clyddno Eiddyn'nin Kazanından çaldığım altından yapılma bir haç vardı. Yüzük Ceinwyn'in taktığı yüzüğün tıpa tıp eşiydi.

Örsün üzerine kalın bir tahta koyduk. Galahad beni sağlamca tuttu, kollarını etrafıma doladı, ben kolumu sıvayıp sol elimi tahtanın üze-

rine koydum. Culhwch dirseğimi tutuyordu, kolumu hareket ettirmemem için değil, sonrası için.

Arthur Excalibur'u kaldırdı. "Emin misin Derfel?" diye sordu.

"Yapın Lordum" dedim.

Parlak kılıç kalkıp örsün üzerindeki, tavandaki, sazlara değdiğinde Morridig gözlerini kocaman açmış seyrediyordu. Arthur duraksadı ve sonra kılıcı indirdi. Hızla indirdi, bir an için hiçbir acı hissetmedim. Hiçbir şey. Ama Culhwch kan fışkıran bileğimi yaklayıp ocağın yanmakta olan kömürlerine bastırınca acı bir mızrak gibi bedenime saplandı. Bağırdım ve sonra hiçbir şey hatırlamıyorum.

Daha sonra Morgan'ın kesilmiş eli alıp kilden rahme yerleştirdiğini duydum. Sonra çok eski bir pagan büyü şarkısıyla, kanlı eli doğum kanalından çıkartıp mangala atmış.

Ve böylece Hıristiyan oldum.

BÖLÜM DÖRT

SON BÜYÜ

Dinnewrac'a ilkbahar gelmişti. Manastır ısınıyordu ve dualarımızın sessizliğini kuzuların melemesiyle, kuşların cıvıltısı bozuyordu. Karın o kadar uzun süredir kaldığı yerlerde çiçekler açıyordu, ama haberlerin en iyisi Igraine'in çocuğunun doğmuş olmasıydı. Bebek erkekti ve annesi de kendisi de hayattalardı. Bunun için ve mevsimin sıcaklığı için Tanrıya şükrediyorduk, ama bunlardan başka şükredecek fazla bir şey yoktu. İlkbahar mutlu bir mevsim olmalıydı, ama düşmanlarla ilgili kötü haberler vardı.

Saksonlar geri gelmişlerdi, ama dün akşam doğuda ufku aydınlatan ateşleri onların mızrakçılarının yakıp yakmadığını kimse bilmiyordu. Ama ateşler gayet parlaktı ve karanlık gecede gökyüzünü cehennemin habercisi olarak aydınlatıyorlardı. Sabah bir çiftçi geldi, yeni bir tereyağı yayığı yapmamız için bize kesilmiş ıhlamur tahtaları getirdi ve ateşlerin baskına gelen İrlandalılarca yakıldığını söyledi. Ama biz buna pek inanmadık. Son haftalar içinde Sakson savaş gruplarına ilişkin pek çok hikâye duyuyorduk. Arthur'un başarısı Saksonları bir kuşak boyunca durdurmuştu ve bunu yaparken de Krallarımıza cesaret dersi vermişti, ama o zamandan beri krallarımız ne kadar zayıflamışlardı! Ve şimdi Saksonlar bir salgın hastalık gibi geri geliyorlardı.

Parşömenleri Britanya diline çeviren Adalet Yazmanı Dafydd en son yazdıklarımı almak için gelmişti ve bana ateşlerin neredeyse kesin olarak Saksonların işi olduğunu söylemişti ve sonra da bana Igraine'in oğluna Arthur adının verileceğini söylemişti. Arthur ap Brochvael ap Perddel ap Cuneglas; iyi bir ad. Dafydd'in bunu onaylamadığı açıkça görülüyordu ve ben ilk önce bunun neden olduğunu anlamamıştım. Ufak tefek bir adamdı, biraz Sansum'a benziyordu; yüzünde aynı meşgul ifade ve fırça gibi saçları vardı. Pencere kenarında oturup yazdığım parşömenleri okudu ve okurken "cık, cık" sesleri çıkarıyor ve yazdıklarıma durmadan başını sallıyordu. "Neden," diye sordu sonunda, "Arthur Dumnonia'yı terketti mi?"

"Meurig bu konuda ısrar ettiği için" diye açıkladım, "ve Arthur'un kendisi hiçbir zaman hükümdar olmak istemediği için."

"Ama bu sorumsuzca bir davranış onun için" dedi Dafydd sertçe.

"Arthur bir kral değildi" dedim, "ve sadece kralların hükümdar olması konusunda kesin yasalarımız vardır."

"Yasalar idare edilebilir" dedi Dafydd burnunu çekerek, "bilirim bunu ve bence Arthur kral olmalıydı."

"Aynı fikirdeyim," dedim, "ama olmadı. Doğumu kral olması için uygun değildi ve Mordred bunun için uygundu."

"O zaman Gwydre de krallık için doğmamıştı" diye itiraz etti Dafydd.

"Doğru" dedim, "ama eğer Mordred ölseydi Gwydre de herkes kadar hak iddia edebilecekti. Arthur dışında tabii, zaten Arthur kral olmak istemiyordu." Aynı şeyi kaç defa açıkladığımı düşündüm. "Arthur, Britanya'ya" dedim, "Mordred'i korumak için içtiği and yüzünden geldi ve Siluria'ya gittiği zaman da yapmak istediklerinin tümünü gerçekleştirmişti. Britanya Krallıklarını birleştirmiş, Dumnonia'ya adalet getirmiş ve Saksonları yenmişti. Meurig'in yetkilerini terketmesi için direnebilirdi, ama kalbinin derinliklerinde istemedi ve böylece Dumnonia'yı yasal kralına geri verdi ve başardığı her şeyin parça parça oluşunu izledi."

"Öyleyse, iktidarda kalması gerekirdi" dedi Dafydd. Sansum'a çok benziyordu ve tıpkı onun gibi hiçbir zaman yanılmayan bir adamdı o.

"Evet" dedim. "Ama yorgundu. Başka insanların bu yükü taşımasını istedi. Suçlanacak biri varsa o da benim. Isca'da o kadar çok vakit geçireceğime Dumnonia'da kalmalıydım. Ama o zaman hiçbirimiz neler olduğunu göremedik. Hiçbirimiz Mordred'in iyi bir asker olacağının farkına varamadık ve asker olduğunda da kısa sürede öleceğine inandık. O zaman Gwydre Kral olacaktı. O zaman her şey yoluna girecekti. Umut dünyasında yaşadık gerçek dünya yerine."

"Hâlâ Arthur'un bizi düş kırıklığına uğrattığını düşünüyorum" dedi Darfydd, sesinin tonu veliahtın adına neden itiraz ettiğini de açıklıyordu. Kaç kere dinlemek zorunda kalmıştım Arthur'un bu şekilde suçlandığını? Eğer Arthur iktidarda kalsaydı Saksonlar hâlâ bize haraç ödüyor olacaklardı, Britanya bir denizden bir denize kadar uzanacaktı diye düşünüyordu halk, ama Britanya Arthur başındayken de homurdanmıştı. Halka istediklerini verdiğinde yetmediğinden şikayet etmişlerdi. Hıristiyanlar, paganları destekliyor diye ona saldırmışlardı, paganlar ona Hıristiyanların kalmasına izin verdiği için saldırmışlardı ve Cuneglas ve Oengus mac Airem dışındaki bütün krallar onu kıskanmışlardı. Oegus'un desteğinin fazla bir değeri yoktu, ama Cuneglas

ölünce Arthur en değerli kralın desteğini kaybetmişti. Ayrıca Arthur kimseyi düş kırıklığına uğratmamıştı. Britanya'nın kendisi Saksonların yavaş yavaş geri gelmelerine izin vermişti, Britanya kendi içinde kargaşalar yaşamıştı ve sonra Britanya hepsinin Arthur'un kabahati olduğunu söyleyerek sızlanmıştı. Arthur, onlara zaferi veren Arthur!

Dafydd son sayfalara da bir göz attı. "Ceinwyn iyileşti mi?" diye sordu.

"Tanrıya şükürler olsun evet" dedim, "ve sonra uzun yıllar yaşadı." Dafyyd'e bu son yıllar hakkında bir şeyler anlatmaya hazırlanıyordum ama ilgilenmediğini gördüm ve anılarımı kendime sakladım. Sonunda Ceinwyn ateşli bir hastalıktan ölmüştü. Onun yanındaydım ve cesedini yakmak istedim, ama Sansum onun Hıristiyan usulleriyle gömülmesinde ısrar etti. Ona itaat ettim, ama bir ay sonra bir takım adamlarla, eski mızrakçılarımın oğulları ve torunlarıyla, mezarı açıp Diğer Dünya'ya kızlarının yanına gidebilmesi için onu bir Ölüm Ateşinde yaktım, ve bu günah için de bir pişmanlık hissetmiyorum. İnsanların benim için de aynı şeyi yapacaklarından kuşkuluyum, belki Igraine, eğer bu sözleri okursa benim Ölüm Ateşimi hazırlar. Buna dua ediyorum.

"Çeviriyi yaparken hikâyeyi değiştiriyor musun?" diye sordum Dafyyd'e.

"Değiştirmek mi?" Gururu incinmiş gibi göründü. "Kraliçem bir heceyi dahi değiştirmeme izin vermez!"

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Bazı dilbilgisi hatalarını düzeltmiş olabilirim" dedi parşömenleri toplarken, "ama başka bir şey değiştirmedim. Sanırım hikâyenin sonuna yaklaşıyoruz?"

"Evet."

"O zaman bir hafta sonra yine gelirim" diye söz verdi ve parşömenleri bir torbaya doldurarak aceleyle gitti. Biraz sonra Piskopos Sansum telaş içinde odama geldi. Garip bir çıkın vardı elinde, bana ilk bakışta eski bir pelerine sarılmış bir sopa gibi göründü. "Dafyyd yeni haberler getirdi mi?" diye sordu.

"Kraliçe iyiymiş," dedim, "bebeği de." Sansum'a çocuğun adının Arthur olacağını söylememeye karar verdim, zira bu Aziz'i kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve Dinnewrac'ta hayat Sansum mutlu olduğu zamanlarda daha rahat oluyordu.

"Sana haber var mı dedim" diye bağırdı Sansum, "çocuklar hakkında kadın dedikodusu sormadım. Ateşler hakkında ne dedi? Dafydd ateşlerden söz etti mi?"

"Bizim bildiğimizden daha fazlasını bilmiyor Piskopos" dedim. "Ama Kral Brochvael bunların Saksonlar olduğunu düşünüyor."

"Tanrı bizi korusun" dedi Sansum ve hâlâ duman izlerinin görüldüğü doğuya doğru baktı. "Tanrı ve azizleri bizi korusun" diye dua etti ve masama gelerek tuhaf çıkını parşömenlerin üzerine koydu. Pelerini çekip aldı ve şaşkınlıktan neredeyse gözlerim yaşaracaktı, bu Hywel'in Gazabı'ydı. Duygularımı belli etmeye cesaret edemedim ve bunun yerine manastırda bir silah görmek beni çok şaşırtmış gibi haç çıkarttım. "Yakınlarda düşmanlarımız var" diye açıkladı Sansum kılıcı getirmesinin nedenini.

"Korkarım haklısınız Piskopos" dedim.

"Ve düşmanlarımız bu tepelerdeki aç insanları tahrik ediyorlar" diye devam etti Sansum, "bunun için senin geceleyin manastırı korumanı istiyorum."

"İstediğiniz gibi olacak Lordum" dedim alçak gönüllülükle. Ama ben kim, nöbet tutmak kim. Saçlarım bembeyaz olmuş, yaşlandım ve artık eskisi gibi güçlü değilim. Bana güvenmek yerine küçük bir çocuktan da nöbet beklemesini istese sonuç değişmezdi, ama itiraz etmedim ve Sansum odadan çıktıktan sonra Hywel'in Gazabı'nı kınından çektim ve manastırın hazineler dolabında durduğu uzun yıllar boyunca ne kadar da ağırlaşmış olduğunu düşündüm. Ağırdı ve kullanılması zordu, ama hâlâ benim kılıcımdı. Kabzasındaki sararmış domuz kemiklerine baktım ve sonra kabza dibciğindeki sevgililer yüzüğüne ve bu ezilerek düzeltilmiş yüzüğün üzerindeki Kazandan çaldığım küçücük, altın parçasını gördüm. Bu kılıç bana o kadar çok eski hikâyeyi hatırlattı ki. Kılıcın namlusunda paslı bir yer vardı ve bunu kaz tüyü yazı kalemlerimin ucunu açmak için kullandığım bıçakla temizledim ve ona uzun bir süre sarılırken yeniden genç olduğumu ve onu savurabilmek için hâlâ güçlü olduğunu düşledim.

Ama ben kim, nöbet tutmak kim. Aslında Sansum benim nöbet tutmamı istemiyordu ama, o bir elinde Aziz Tudwal diğerinde manastırın altınlarıyla arka kapıdan kaçarken benim bir aptal gibi durup kurban edilmemi istiyordu. Eğer kaderimde bu varsa, itiraz etmeyeceğim. Kolum güçlü ve kılıcım keskin olmasa da babam gibi elimde kılıcımla ölecektim. Bu Merlin'in benim için istediği kader değildi, ne de Arthur'un istediği, ama bir askerin ölümü için fena bir yol sayılmazdı. Ben bu uzun yıllar boyunca bir keşiş olmuş olsam da ve daha uzun bir süre Hıristiyan olsam da, günahkar ruhumda ben hâlâ Mithras'ın bir mızrakçısıydım. Ve böylece bu kadar uzun yıllar sonra onu tekrar görmenin memnuniyetiyle Hywel'in Gazabı'nı öptüm.

Şimdi hikâyenin sonunu kılıcım yanımda olduğu halde yazacağım ve Arthur'un bu öyküsünü bitirme şansımın olması için dua edeceğim. Arthur benim Lordum, kendisine ihanet edilen, kötülenen ve ayrılışından sonra da Britanya tarihinde hiçbir adamın olmadığı kadar eksikliği hissedilen.

***

Elim kesildikten sonta ateşim çıktı ve uyandığımda da Ceinwyn'i yanımda gördüm. İlk önce onu tanımadım, zira saçları kısacıktı ve kül gibi bembeyazdı. Ama benim Ceinwyn'imdi o, hayattaydı ve sağlığına yeniden kavuşuyordu ve gözlerimdeki ışığı görünce öne eğildi ve yanağını yanağıma dayadı. Sol kolumu beline doladım ama sırtını okşayacak sol elim olmadığını fark ettim, sadece kanlı sargılar içinde çolak bir kol vardı. Elimi hâlâ hissedebiliyordum ama orada el yoktu. Yakılmıştı.

Bir hafta sonra Usk nehrinde vaftiz edildim. Töreni Piskopos Emrys yaptı ve beni soğuk suya sokup çıkarttıktan sonra Ceinwyn çamurlu kıyı da beni izleyerek vaftiz edilmek için ısrar etti. "Kocam nereye giderse ben de oraya giderim" dedi Piskopos Emrys'e ve Piskopos onun kollarını göğsünde kavuşturarak sırt üstü suya soktu. Biz vaftiz edilirken bir kadınlar korosu şarkılar söyledi ve o gece beyaz giysiler içinde ilk kez bize ekmek ve şarap verildi. Ayinden sonra Morgan, üzerine benim Hıristiyanlık inancı içinde kocasına itaat edeceğime ilişkin vaadimi yazdığı bir parşömeni çıkartıp imzalamamı istedi.

"Size söz vermiştim zaten" diye itiraz ettim.

"İmzalayacaksın Derfel" diye ısrar etti Morgan, "ve haç üzerine de andın için yemin edeceksin."

İçimi çektim ve imzaladım. Hıristiyanlar, görünüşe göre, eski and içme yöntemlerine pek güvenmiyorlardı, bunun yerine parşömen ve mürekkep istiyorlardı. Bu şekilde Sansum'u Lordum olarak tanıdım ve adımı yazdıktan sonra Ceinwyn kendi adını da eklemekte ısrar etti. Böylece hayatımın ikinci bölümü başlamış oldu, bu yarıda Sansum'a verdiğim andı tuttum, ama Morgan'ın umut ettiği sadakati göstermedim hiçbir zaman. Eğer Sansum bu hikâyeyi yazdığımı bilseydi bunu verdiğim andın bozulması olaral algılayacak ve beni bunun için cezalandıracaktı ama artık umrumda değil. Birçok günah işledim, ama andlarıma sadık kalmamak bunlardan biri değildi.

Vaftiz olmamdan sonra Gwent'te Kral Meurig'in yanında olan Sansum'un beni çağırmasını bekledim, ama Fareler Kralı sadece be-

nim yazılı vaadimi aldı ve hiçbir şey talep etmedi. En azından o zaman.

Elimin yarası yavaş yavaş iyileşiyordu ve kalkanla çalışmakta ısrar ettiğim için iyileşmesini de geciktiriyordum. Savaşta insan kolunu kalkanın iki deri kayış halkasından geçirir ve bunların ötesindeki tahta tutamacı kavrar, ama kalkanı tutacak parmaklarım artık olmadığından deri halkaları, koluma sıkıca bağlanacak, tokalı kayışlar halinde değiştirttim. Eskisi gibi güvenli değildi ama hiç kalkan kullanmamaktan daha iyiydi. Sıkı kayışlara bir kez alıştıktan sonra kılıç ve kalkanla Galahad, Culhwch ve Arthur'la çalıştım. Kalkanı zor kullanıyordum ama dövüşebiliyordum. Her çalışmadan sonra sakat kolum kanamaya başlıyor ve sargıyı değiştiren Ceinwyn beni azarlıyordu.

Ay dolunay oldu ve Nant Dduu'ya ne kılıcı ne de kurbanı götürdüm. Nimue'nin intikamını bekledim, ama bir şey olmadı. Beltain bayramı dolunaydan bir hafta sonraydı. Ceinwyn ve ben, Morgan'ın talimatlarına uyarak ateşlerimizi söndürmedik, yeni ateşlerin yakılmasını seyretmek için uyanık kalmaya da çalışmadık. Ama ertesi sabah Culhwch yeni ateşle bize geldi, ateşi ocağımıza atarak "Gwent'e gitmemi ister misin Derfel?" diye sordu.

"Gwent'e mi?" diye sordum. "Neden?"

"O küçük kurbağa Sansum'u öldürmek için elbette."

"Beni rahatsız etmyor."

"Henüz etmiyor" diye homourdandı Culhwch, "ama edecek. Seni bir Hıristiyan olarak düşünemiyorum. Kendini başka hissediyor musun?"

"Hayır."

Zavallı Culhwch. Ceinwyn'in iyileşmesine çok memnun olmuştu, ama benim onu iyileştirmesi için Morgan'la yaptığım pazarlık hiç hoşuna gitmemişti. Başkaları gibi o da, neden Sansum'a verdiğim sözden dönmediğimi merak ediyordu, ama Ceinwyn'in hastalığının tekrarlayacağından korktuğum için sözümden dönmüyordum. Zamanla itaat bir alışkanlık haline geldi ve Ceinwyn ölünce andımı bozmak için yeterli gücü bulamadım kendimde, ama onun ölümü andıma olan bağlılığımı gevşetmişti.

Ama tüm bunlar, yeni ateşlerin soğuk ocakları ısıttığı o günde henüz bilinmeyen gelecekte olacaktı. Çiçeklerin açtığı, güneşli ve harika bir gündü. O gün pazardan birkaç kaz yavrusu aldığımızı hatırlıyorum. Evimizin arkasındaki küçük havuzda büyüdüklerini görmek torunlarımızın hoşuna gider diye düşünmüştük. Bundan sonra da kalkanımla çalışma yapmak için Galahad'la birlikte amfitiyatroya gittik. Orada bizden başka kimse yoktu, zira diğerlerinin çoğu gece boyunca içtik-

leri içki yüzünden hâlâ kendilerini toparlamaya çalışıyorlardı. "Kaz yavruları iyi bir fikir değil" dedi Galahad, kalkanıma mızrağının dipçiğiyle vurarak.

"Neden o?"

"Büyünce kötü huylu oluyorlar."

"Saçma" dedim. "Büyünce akşam yemeği oluyorlar."

Gwydre babasının bizi çağırdığını söyleyerek çalışmamızı böldü ve şehre geri döndüğümüzde Arthur'un Piskopos Emrys'in sarayına gittiğini öğrendik. Piskopos oturuyordu, Arthur üzerinde sadece gömlek ve pantolonla, üzerinde piskoposun hazırladığı kayık ve mızrakçılar listelerinin durduğu, tahta parçalarıyla dolu büyük masaya yaslanmıştı. Arthur başını kaldırıp bize baktı, bir an hiçbir şey söylemedi, ama gri sakallı yüzünün çok ciddi olduğunu gördüm. Sonra bir tek kelime söyledi: "Savaş."

Galahad haç çıkarttı, ben ise hâlâ eski törelerime alışkın olduğumdan Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum. "Savaş mı?" diye sordum.

"Mordred buraya geliyor" dedi Arthur, "çoktan yola çıkmış bile. Meurig ona Gwent'ten geçmesi için izin vermiş."

"Üç yüz elli mızrakçıyla geliyormuş, duyduğumuza göre" diye ekledi Emrys.

Bugüne kadar hep Arthur'a ihanet etmesi için Meurig'i kandıranın Sansum olduğuna inandım. Bunun için bir kanıtım yok ve Sansum da bunu her zaman inkar etti. Sansum'un bizi böyle bir saldırı olasılığı konusunda bir zamanlar uyardığı doğrudur, ama Fareler Kralı ihanetlerinde daima dikkatli olmuştur ve eğer Arthur, Sansum'un Isca'da yapılacağına inandığı savaşı kazansaydı o zaman Arthur'dan ödülünü isteyecekti. Mordred'dan kesinlikle bir ödül beklemiyordu, çünkü Sansum'un planlarına göre, eğer onun planlarıysa tabii, bundan yararlanan Meurig olacaktı. Bırakın Arthur ve Mordred ölümüne savaşsınlar, sonra Meurig Dumnonia'yı ele geçirebilir ve Fareler Kralı burayı Meurig adına yönetebilirdi.

Ve Meurig Dumnonia'yı istiyordu. Dumnonia'nın zengin tarım arazisi ve zengin köylerindeydi gözü ve bunun için de savaşı teşvik ediyordu. Eğer Mordred amcasını ziyaret etmek isterse, o kim oluyordu ki onu durdursun? Ve Mordred kendisine üç yüz elli mızrakçının refakat etmesini istyorsa, Meurig kim oluyordu da Kralın refakatçilerine geçiş izni vermesin? Ve böylece Mordred'e istediği izni verdi ve saldırıyı ilk duyduğumuzda Mordred'in ordusunun öncü atlıları Glevum'u geçmiş, batıya doğru bize hızla yaklaşıyorlardı.

Böylece ihanetle ve zayıf bir kralın hırslarıyla Arthur'un son savaşı başladı.

***

Savaş için hazırdık. Savaşın haftalar önce başlamasını bekliyorduk, Mordred'in zamanlaması bizi şaşırttıysa da biz bütün planlarımız önceden yapmıştık. Severn Denizi'nden güneye yelken açacak ve Sagramor'un adamlarının bizimle buluşmalarını beklediğimiz Dumnonia'ya yürüyecektik. Sonra kuvvetlerimiz birleşince, Arthur'un ayısını kuzeye, Siluria'dan dönen Mordred'le karşılaşmak üzere izleyecektik. Savaşa hazırdık ve kazanmayı umuyorduk ve sonra da Gwydre'yi Caer Cadarn'da Dumnonia Kralı ilan edecektik. Eski hikâyeydi; son bir savaş daha, sonra her şey değişecekti.

Kıyıya tüm Silurialı balıkçı kayıklarının Isca'ya getirilmesi için haberciler gönderildi. Bu kayıklar yükselen denizle nehirden gelirlerken, aceleyle yola çıkmak üzere hazırlıklarımızı yaptık. Kılıçlar ve mızraklar bileylendi, zırhlar parlatıldı ve sepetlere, çuvallara yiyecekler dolduruldu. Üç saraydaki hazineleri ve hazinedeki paraları topladık ve Isca halkını Mordred'in adamları gelmeden önce Batıya doğru kaçmaya hazırlanmaları için uyardık.

Ertesi sabah Isca'nın eski Roma köprüsü altında nehirde yirmi yedi kayık bekliyordu. Yüz altmış üç mızrakçı kayıklara binmeye hazırdı ve bu mızrakçılardan çoğunun aileleri vardı, ama kayıklarda onların hepsi için de yer vardı. Atlarımızı geride bırakmak zorunda kalmıştık, zira Arthur atların denize dayanamadıklarını öğrenmişti. Ben Nimue'yle buluşmaya giderken atları bir balıkçı kayığına bindirmeyi denemişti. Ama hayvanlar en ufak bir dalgada dahi paniğe kapılmış ve atlardan biri çifte atarak kayığın küpeştesini kırmıştı. Böylece yola çıkmadan bir gün önce hayvanları uzaktaki bir çiftliğin otlağına götürdük ve kendi kendimize Gwydre Kral olunca gelip onları alacağmıza dair söz verdik. Sadece Morgan bizimle gelmeyi reddetti, bunun yerine kocasının yanına Gwent'e gitti.

Şafakla birlikte kayıkları yüklemeye başladık. İlk önce altınları kayıkların altına yerleştirdik ve altınların üstüne de zırhlarımızı ve erzağımızı yığdık ve sonra serin bir rüzgârla gri gökyüzünün altında kayıklara binmeye başladık. Kayıklardan çoğu on, on bir kişi alıyordu ve kayıklardan biri dolar dolmaz nehrin ortasına çekilerek tüm kayıkların aynı zamanda yola çıkabilmeleri için burada demirliyordu.

Düşman geldiğinde son gemi yükleniyordu. Bu en büyük kayıktı ve kız kardeşimin kocası Balig'e aitti. Bunun içinde Arthur, Guinevere, Gwydre, Morwenna ve çocukları, Galahad, Taliesin,

Ceinwyn ve ben, Culhwch geride kalan bir karısı ve oğullarından ikisi vardık. Arthur'un bayrağı kayığın yüksek burnunda dalgalanıyor ve Gwydre'nin bayrağı da kıçta sallanıyordu. Hepimizin morali yerindeydi, zira Gwydre'ye krallığını vermek için yola çıkıyorduk, ama Balig, Arthur'un at uşağı Hydwydd'e kayığa binmek için acele etmesini bağırırken düşman geldi.

Hydwydd, Arthur'un sarayından son çıkınları getiriyordu ve arkasına bakıp şehrin kapısından atlıların geldiğini gördüğünde nehrin kıyısından sadece elli adım uzaklıktaydı. Çıkını yere atıp kılıcını ancak yarısına kadar çekmeye zamanı olduysa da atlılar ona yetişmişlerdi ve bir mızrak tam boynuna isabet etti.

Balig kayığı karaya bağlayan kalası suya attı, kuşağından bir bıçak çekti ve bağlama iplerini kesmeye başladı. Sakson olan adamı kıçtaki ipi suya attı ve atlılar kıyıya geldiklerinde kayık akıntıyla uzaklaşmıştı. Arthur ayaktaydı ve dehşet içinde ölen Hygwydd'e bakıyordu, bense birçok adamın ortaya çıktığı amfitiyatroya doğru bakıyordum.

Bu Mordred'in ordusu değildi. Bu, amfitiyatronun kemerleri altından fırlayan ve nehre doğru koşarken ufak çığlıklar atan delilerin, eğri büğrü yaratıkların oluşturduğu bir sürüydü. Paçavralar içindeydiler, saçları darmadağınıktı ve kızgınlıktan gözleri dönmüştü. Bu Nimue'nin deliler ordusuydu. Çoğunun elinde sadece bir sopa vardı, birkaçının ise mızrağı vardı. Atlılar mızrak ve kalkanla silah kuşanmışlardı ve onlar deli değillerdi. Bunlar Diwrnach'ın Kanlı Kalkanlılar'ının kaçkınlarıydı. Hâlâ siyah pelerinlerini giyiyor ve kanla boyanmış kalkanlarını taşıyorlardı. Bizimle aynı hızda ilerleyebilmek için atlarını kıyı boyunca sürdüklerinde delileri dağıttılar.

Bazıları atların ayakları altında kaldılar, ama bir düzineden fazlası nehre atlayıp bizim kayıklarımıza doğru acemice yüzmeye başladılar. Arthur kayıkçılara çapalarını bırakmalarını bağırdı, ağır yüklü kayıklar birer birer iplerini keserek akıntıyla uzaklaşmaya başladılar. Bazı kayıkçılar çapa olarak kullandıkları ağır taşları bırakmakta tereddüt ettiler ve bunları kayığa almaya çalıştılar ve bunun için de akıntıyla sürüklenen diğer kayıklardan bazıları duran kayıklara çarptı ve umutsuz, zavallı deliler çırpınarak bize doğru yüzüyorlardı. "Mızrak dipcikleri!" diye bağırdı Arthur ve kendi mızrağını yakaladı, çevirdi ve yüzen birinin kafasına sert bir şekilde vurdu.

"Kürekler!" diye bağırdı Balig, ama kimse onu dinlemiyordu. Hepimiz yüzen adamları küpeşteden uzak tutmaya çalışıyorduk. Tek elimle yüzen saldırganları suya batırıyordum, ama delilerden biri mızrağımın gönderine yapıştı ve neredeyse beni suya çekiyordu. Silahı

ona bıraktım, Hywel'in Gazabı'nı çektim ve ona vurdum. Böylece nehrin sularına ilk kan aktı.

Nehrin kuzey kıyısı şimdi Nimue'nin uluyan, atlayıp zıplayan yandaşlarıyla doluydu. Bazıları bize mızrak attılar, ama çoğu nefretlerini haykırıyorlardı, diğerleri ise nehre atlayıp yüzenlere katıldılar. Uzun saçlı, yarık dudaklı biri kayığın burnundan kayığa tırmanmaya çalıştı, ama Sakson suratına bir tekme attı ve tekrar suya düştü. Taliesin bir mızrak bulmuş ve temrenini suda yüzenlere karşı kullanıyordu. Aşağıdaki kayıklardan biri çamur yığınına saplanmıştı ve kayıkçılar umutsuzca sopalarla kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı, ama yeterince hızlı olamadıkları için Nimue'nin mızrakçıları kayığa çıktılar. Bunların başında Kanlı Kalkanlılar vardı ve bu deneyimli katiller meydan okuma haykırışlarıyla kayığı baştan sona geçtiler. Piskopos Emrys'in kayığıydı bu ve beyaz saçlı piskoposun kılıcıyla bir mızrağı çeldiğini gördüm, ama sonra öldürüldü ve bir düzine deli, Kanlı Kalkanlıların peşinden kayığa çıktı. Piskoposun karısı kısa bir çığlık attı ve sonra bir mızrak darbesiyle öldü. Bıçaklar parçalıyor, saplanıyor, küpeşte yanlarından denize oluk oluk kan akıyordu. Geyik derisinden tunik giymiş bir adam ele geçirdikleri kayığın burnuna çıktı ve biz sürüklenerek geçerken bizim kayığa doğru atladı. Gwydre mızrağını kaldırdı ve adamın bedeni uzun göndere saplanırken çığlık attı. Elleriyle mızrağın gönderini kavradığını ve bedeninin kıvrandığını görüyordum, sonra Gwydre mızrağı ve adamı nehre attı ve kılıcını çekti. Annesi kayığın yanında çırpınan kollara mızrak saplıyordu. Küpeştelerimize yapışan elleri tekmelerle veya kılıç darbeleriyle uzaklaştırdık ve ağır ağır kayığımız saldırganlardan uzaklaştı. Şimdi tüm kayıklar akıntıyla sürükleniyordu, bazısı yanlamasına, bazısı kıçtan doğru ve kayıkçılar küfür ederek, birbirlerine sesleniyorlar veya mızrakçılara kürekleri kullanmaları için bağırıyorlardı. Kıyıdan doğru bir mızrak geldi ve kayığın gövdesine saplandı ve bundan sonra ilk oklar yağmaya başladı. Avcı oklarıydı bunlar ve başımızın üzerinden vızıldayarak uçuyorlardı.

"Kalkanlar!" diye bağırdı Arthur ve kayığın küpeşteleri boyunca bir kalkan duvarı oluşturduk. Oklar bunlara saplandı. Balig'in yanında çömelmiştim, ikimizi de koruyan kalkanıma küçük oklar saplandıkça kalkanım titreşiyordu.

Nehrin hızlı akıntısı ve bizi daha aşağılara götürüp okçuların menzilinden çıkaran çekilmiş deniz sayesinde kurtulduk. Çığlıklar atan ve uluyan güruh bizi izledi, ama amfitiyatronun batısındaki bataklık bölge bizi izleyenleri yavaşlattı ve bize kaostan bir düzen yaratabilmek için zaman kazandırdı. Saldırganların çığlıkları hâlâ peşimizdeydi, cesetleri de akıntıyla kayıkların yanında gidiyorlardı. Ama so-

nunda kürekleri çıkardık kayığın burnunu doğru yöne çevirdik ve diğer kayıkları denize doğru izledik. Bayraklarımıza birçok ok isabet etmişti.

"Kim bunlar?" diye sordu Arthur arkamızdaki kalabalığa bakarak.

"Nimue'nin ordusu" dedim acı bir sesle. Morgan'ın becerileri sayesinde Nimue'nin büyüsü işe yaramamıştı ve o da şimdi yandaşlarını Excalibur ve Gwydre'yi eline geçirmek için üzerimize saldırtmıştı.

"Onların geldiklerini neden farketmedik?" diye sordu Arthur.

"Bir gizleme büyüsü Lordum" diye tahminde bulundu Taliesin, ben de Nimue'nin daha önce birçok kez bu büyüyü yaptığını hatırladım.

Galahad bu pagan açıklamasına burun kıvırdı. "Gece yürümüşlerdir" dedi, "hazır olana kadar ormanlarda saklanmışlardır, biz de onlara bakmaya zaman ayıramayacak kadar meşguldük."

"Fahişe şimdi bizim yerimize Mordred'le dövüşebilir" dedi Culhwch.

"Dövüşmeyecektir" dedim, "onunla birlik olacaktır."

Ama Nimue'nin bizimle işi henüz bitmemişti. Bir atlı grubu dörtnala bataklığın çevresinden dolaşan yolda kuzeye doğru at sürüyor ve bir insan güruhu da yaya olarak bunları izliyordu. Nehir denize dümdüz bir hatla gitmiyordu, kıyı ovalarında geniş kıvrımlar yapıyordu ve her batıya dönen kıvrımda bizi bekleyen düşmanların olduğunu biliyordum.

Atlılar gerçekten de bizi bekliyorlardı, ama nehir denize yaklaştığında genişliyordu ve suları çok hızlı akıyordu ve biz her kıvrımda güvenle onların önünden geçip gittik. Atlılar bize lanetler yağdırdılar, sonra okları ve mızraklarıyla bize saldırabilecekleri yeni bir kıvrım bulmak üzere dört ala gittiler. Denize varmadan az önce nehrin düz bir yatağı vardı ve burada ilk kez Nimue'nin kendisini gördüm. Beyaz bir ata biniyordu, saçlarını bir druid gibi kesmişti. Merlin'in asasını taşıyordu ve yanında bir kılıç asılıydı. Bize bağırdı ama sesi rüzgârda dağıldı ve sonra nehir doğuya doğru kıvrıldı ve kıyıdaki kamışlar arasında ondan uzaklaştık. Ondan kamışlarla dolu kıyıdan uzaklaştık. Nimue döndü ve atını nehrin ağzına doğru sürdü.

"Şimdi güvendeyiz" dedi Arthur. Denizin kokusunu alabiliyorduk, üzerimizde martılar bağrışıyordu ve önümüzde kıyıda kırılan dalgaların bitmez tükenmez sesi vardı ve Balig ve Saksonu yelkeni direğe çekecek ipleri yelken direğine bağlıyorlardı. Nehrin bir kıvrımını daha geçmek, Nimue'nin atlılarıyla bir kez daha karşılaşmak zorundaydık ve sonra Severn Denizi'ne açılacaktık.

"Kaç adam kaybettik?" diye sordu Arthur, küçük filomuzun kayıkları arasında karşılıklı bağrıştık. Sadece iki kişi okla vurulmuştu ve sadece çamura oturan kayığı kaybetmiştik, ama Arthur'un küçük ordusunun çoğu güvendeydi. "Zavallı Emrys" dedi Arthur, sonra bir süre sustu ama sonra melankoliyi bir kenara iterek "Üç gün içinde," dedi, "Sagramor'la birleşeceğiz." Doğuya haberciler göndermişti ve şimdi Mordred'in ordusu Dumnonia'dan çıktığından Sagramor'un gelip bizimle birleşmesini engelleyecek bir şey kalmamıştı. "Küçük bir ordumuz olacak," dedi Arthur, "ama iyi bir ordu. Mordred'i yenmek için yeterli olacak ve sonra herşeye yeniden başlayacağız."

"Yeniden mi başlayacağız?" diye sordum.

"Cerdic'i bir kez daha yenip" dedi, "ve birazcık olsun Meurig'in aklını başına getireceğiz." Acı acı güldü. "Daima bir savaş daha vardır. Bu farkettin mi? Her şeyin yerine oturduğunu düşündüğün anda, ortalık yeniden kaynamaya başlar." Excalibur'un kabzasına dokundu. "Zavallı Hygwydd. Onu özleyeceğim."

"Beni de özleyeceksiniz Lordum" dedim hüzünlü bir sesle. Sol elimin kesildiği yer zonkluyordu ve olmayan elim engelleyemediğim bir biçimde kaşınıyordu. O kadar gerçek gibi hissediyordum ki sürekli elimi kaşımaya çalışıyordum.

"Seni özleyecek miyim?" diye sordu Arthur kaşlarını kaldırarak.

"Sansum beni çağırdığı zaman."

"Ah Fareler Kralı." Buna hızla gülümsedi. "Sanırım Fareler Kralımız Dumnonia'ya geri gelmek isteyecektir. Öyle düşünmüyor musun? Gwent'te özel muamele göreceğini sanmam. Zaten bir sürü piskoposları var. Hayır, geri gelmek isteyecektir ve zavallı Morgan, Ynys Wydryn'deki tapınağı geri almak isteyecektir ve böylece onlarla pazarlık yapacağım. Gwydre'nin onların Dumnonia'da yaşamalarına izin vermesi karşılığı senin ruhun. O anddan kurtulacaksın Derfel, sen merak etme." Omzuma vurdu ve sonra direğin altında oturan Guinevere'a doğru gitti.

Balig dümen küreğinden bir oku söktü ve temrenini çevirerek çıkartıp cebine koydu ve yelekli ok kamışını denize attı. "Bunun görünüşünü pek sevmedim" dedi çenesiyle uzakta deniz üzerindeki siyah bulutlara işaret ederek.

"Yağmur mu geliyor?" diye sordum.

"Yağmurla beraber rüzgâr da gelebilir" dedi huzursuz bir edayla, sonra kötü talihi defetmek için küpeşteden tükürdü. "Ama bizim fazla yolumuz kalmadı. Sanırım yakalanmayız." Kayık nehrin son büyük kıvrımından geçerken dümen küreğine yüklendi. Batıya doğru gidiyorduk şimdi, rüzgârı tam karşımıza almıştık ve nehrin yüzeyi, kayı-

ğın burnuna çarpıp dağılan ve sonra kayığın içine sıçrayan, üstleri beyaz köpüklerle dolu küçük dalgalarla çırpınıyordu. Yelkeni hâlâ açmamıştık. "Asılın küreklere!" diye bağırdı Balig kürekçilere. Sakson küreğin birindeydi, Galahad diğerinde, Taliesin ve Culhwch ortadaki küreklerdeydiler. Culhwch'in iki oğlu mürettebata katılmışlardı. Altı adamı rüzgâra karşı küreklere asıldılar, ama akıntı ve çekilen deniz hâlâ bize yardım ediyordu. Kayığın başındaki ve kıçındaki bayraklar rüzgârda gerginleşmişlerdi ve kumaşa saplanmış olan oklar bir takırtı sesi çıkarıyorlardı.

İleride nehir güneye dönüyordu ve orada Balig'in bizi denize çıkartması için yelken açacağını biliyordum. Denize çıktığımız zaman sazlıklarla dolu kanaldan geçmek zorundaydık. açık denize çıkıp rüzgârı arkamıza alarak Dumnonia kıyılarından geçebilmemiz için geniş sığlıklar arasında beyazımsı renkleriyle işaretlenmiş kanalın içinde kalmamız gerekecekti. "Geçmemiz uzun sürmeyecek" dedi Balig bulutlara bakarak, bizi rahatlatmak istercesine. "Fazla sürmez. Bu rüzgârdan kaçabiliriz."

"Kayıklar bir arada kalabilirler mi?" diye sordum.

"Oldukça birbirlerine yakın kalabilirler." Başıyla hemen önümüzdeki kayığa işaret ederek, "Bir tek bu eski tekne geride kalacaktır. Gebe bir domuz gibi gider, ama yine de fazla uzaklaşmayacaktır."

Nimue'nin atlıları bizi nehrin güneyde denize doğru döndüğü küçük bir bölgede bekliyorlardı. Yakınlaştığımızda atını mızrakçılarının arasından ileriye sürdü ve hayvanı sığ suya girmeye zorladı ve daha da yakınlaştığımızda iki mızrakçısının bir tutukluyu onun yanına, sığ suya doğru getirdiklerini gördüm.

İlk önce çamura oturmuş olan kayıktaki adamlarımızdan biri yakalandı sandım, ama sonra adamın Merlin olduğunu gördüm. Sakalı kesilmişti ve karmakarışık beyaz saçları gittikçe şiddetlenen rüzgârda uçuşuyordu, bize görmeyen gözlerle bakıyordu, ama onu küçük dalgaların arasına doğru çekiştirdiklerinde gülümsediğine yemin edebilirdim. Ne olacağını biliyordu.

Sonra birden bire ben de ne olacağını anladım ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Nimue çocukluğunda bu denizde bulunmuştu. Demetia'da köle tacirlerince yakalanmıştı ve sonra Severn Denizi üzerinden Dumnonia'ya getirilmişti, ama yolculuk sırasında bir fırtına çıkmış ve baskıncıların gemisi batmıştı. Geminin mürettebatı ve esirlerinin hepsi boğulmuşlardı, Nimue dışında hepsi. O denizden salimen Ynys Wair'in kayalık kıyısına çıkmıştı. Çocuğu kurtaran Merlin ona Vivien adını vermişti, çünkü deniz Tanrıçası Manawydan'ın onu sevdiği çok açıktı

ve Vivien Manawydan'a ait bir addı. Ters bir insan olan Nimue bu adı kullanmayı her zaman reddetmişti, ama bunu şimdi hatırlıyordum ve Manawyddan'ın onu sevdiğini de hatırlıyordum ve kadının Tanrıça'nın yardımıyla bize büyük bir lanet göndereceğini biliyordum.

"Ne yapıyor?" diye sordu Arthur.

"Bakmayın Lordum" dedim.

İki mızrakçı kör Merlin'i Nimue'nin atının yanında yalnız başına bırakarak sudan karaya çıkmışlardı. Merlin kaçmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Beyaz saçları rüzgârda uçuşarak orada duruyordu. Nimue kılıç kemerinden bir bıçak çekti. Laufrodedd'in bıçağıydı bu.

"Hayır!" diye bağırdı Arthur, ama rüzgâr sesini kayıkların yolunun üzerinden bataklıklara ve sazlıklara geri taşıdı, sesi boşlukta yok oldu. "Hayır!" diye bağırdı yeniden.

Nimue druid asasını batıya doğru çevirdi ve başını yukarı kaldırıp uludu. Merlin hâlâ hareket etmiyordu. Bütün kayıklar Nimue'nin atının durduğu sığlığa yaklaşarak önlerinden geçip gittiler. Buradan güneye dönerlerken mürettabatları yelkenlerini açıyorlardı. Nimue bayrak asılı kayığımız yaklaşana kadar bekledi ve sonra başını eğerek tek gözüyle bize baktı. Gülümsüyordu ve Merlin de gülümsüyordu. Şimdi açıkça görecek kadar yakındık. Nimue elindeki bıçakla atının eyerinden aşağı eğildiğinde Merlin hâlâ gülümsüyordu. Güçlü bir vuruş yetti.

Ve Merlin'in uzun beyaz saçı ve uzun beyaz elbisesi bir anda kıpkırmızı oldu.

Nimue yendien uludu. Bu ulumasını birçok defalar duymuştum, ama bu seferki daha öncekilerin hiçbirine benzemiyordu, zira bu ulumaya büyük acı ve zafer karışmıştı. Büyüsünü yapmıştı.

Atından indi ve asasını bıraktı. Merlin hemen ölmüş olmalıydı, ama bedeni hâlâ ufak dalgalarla kıpırdanıyordu ve bir an için Nimue sanki ölü adamla güreşiyormuş gibi göründü. Kadının beyaz elbisesi kana bulanmıştı ve kan deniz suyuna karışıyordu. Kadın Merlin'in cesedini suya doğru itti. Sonunda çamurdan kurtulan ceset yüzdü ve kadın cesedi efendisi Manawydan'a bir armağan olarak akıntıya bıraktı.

O kadar büyük bir armağandı ki bu... Bir druidin bedeni güçlü bir büyüydü. Bu fakir dünyanın sahip olduğu en güçlü büyü ve Merlin druidlerin sonuncusu ve en büyüğüydü. Ondan sonra başkaları da geldi tabii, ama hiçbiri onun bilgilerine sahip değildi ve onun aklına ve onun sahip olduğu gücün yarısına bile sahip olamadılar. Şimdi bu gücün tümü tek bir büyü için kullanılmıştı, yıllar önce Nimue'yi kurtaran Deniz Tanrıçasına kurban olarak verilmişti.

Kadın dalgalarda yüzen asasını aldı ve bizim kayığa doğru uzattı ve güldü. Başını geriye attı ve kendisini dağlardan denizdeki bu ölüme kadar izlemiş deliler gibi güldü. "Yaşayacaksınız, diye bağırdı bizim kayığa doğru, "ve tekrar karşılaşacağız."

Balig yelkeni açtı ve rüzgâr yelkeni doldurarak bizi açık denize doğru itti. Hiçbirimiz konuşmadık. Hepimiz geride kalan Nimue'ye ve Merlin'in cesedinin beyaz dalgaların arasında bizi derin sulara doğru izlediği yere baktık.

Manawydan'ın bizi beklediği yere.

***

Kayığımızı güney doğuya rüzgârın eski yelkeni dolduracağı yöne doğru çevirdik ve her dalgada midem ağzıma gelmeye başladı.

Balig dümen küreğiyle uğraşıyordu. Rüzgâr gücüyle yol alabilmek için diğer kürekleri içeri almıştık. Güçlü bir akıntıya karşı ilerliyorduk ve kayığın burnunu rüzgârın yelkenimizi söndüreceği güneye doğru çeviriyordu ve dümen küreği tehlikeli şekilde eğiliyordu, ama kayık geri geliyor ve yelken bir kırbaç gibi şaklayarak yeniden doluyor ve kayığın burnu yeniden bir dalganın içine giriyor ve midem bir takla atarak boğazıma safra suları dolduyordu.

Gökyüzü karardı. Balig bulutlara baktı, tükürdü ve dümen küreğine yeniden abandı. İlk yağmur damlaları düşmeye başladı, iri taneler kayığın üstüne düşüyordu ve kirli yelkeni karartıyordu. "Bu bayrakları indirin" diye bağırdı Balig ve Galahad öndeki bayrağı sararken ben de kıçtaki bayrağı çıkartmaya çalışıyordum. Gwydre çıkartmak için bana yardım etti ve kayık bir dalgada yana yatınca dengesini kaybetti. Kayık burundan su almaya başladığında ikimiz kayığın küpeştesine düştük. "Suyu boşaltın!" diye bağırdı Balig, "Suyu boşaltın!"

Rüzgâr hızını artırıyordu. Kayığın yanından denize kustum ve sonra gri sular üzerinde ve serpintiler arasında oradan oraya savrulan küçük filomuza baktım. Başımın üzerinde bir ses duydum. Baktığımda eski yelkenin ortasından yırtıldığını gördüm, Balig küfretti. Arkamızda kıyı simsiyah görünüyordu ve kıyının ardında güneşin aydınlattığı Siluria tepeleri ise yemyeşildi. Ama çevremiz karanlık, ıslak ve tehlike doluydu.

"Boşaltın!" diye yeniden bağırdı Balig ve kayığın içinde oturanlar hazinemiz, zırhlar ve erzakımızın çevresindeki suları dışarı atmak için miğferleri kullanmaya başladılar.

Ve sonra fırtına patladı. Şimdiye kadar sadece fırtınanın öncüleriyle mücadele etmiştik, ama şimdi rüzgâr denizin üzerinde uğulduyor ve yağmur beyaz köpüklü dalgaların üzerinden hızla yağıyordu. Diğer

kayıkları gözden kaybettim, yağmur o kadar yoğun ve gökyüzü o kadar karanlıktı ki... Kıyı gözden kaybolmuştu ve görebildiğim tek şey kısa, olabildiğince yükselen, beyaz dalgalarla kayığımıza dolan suları getiren bir karabasandı. Yelken paramparça olmuştu ve parçalar rüzgârda yelken sereninin üzerinde bayraklar gibi dalgalanıyordu. Şimşekler gökyüzünü parçalıyordu. Kayık bir dalganın tepesinden düştü ve yeşil ve siyah suyun kayığın küpeştelerinden içeri doldurmak için üzerimize geldiğini gördüm. Ama bir şekilde Balig kayığın burnunu dalgaya çevirdi ve sular kayığın burnunda duraksadılar ve sonra biz rüzgârın uğuldadığı yeni bir dalganın tepesine tırmanırken geri çekildiler.

"Kayığı hafifletin!" diye bağırdı Balig fırtınanın uğultusunu bastırarak.

Altını denize attık. Arthur'un hazinesini, benim hazinemi ve Gwydre'nin hazinesini ve Culhwch'in hazinesini; hepsini Manawydan'a verdik, paraları, kupaları ve şamdanları ve altın külçelerini onun aç ağzına boşalttık, ama hâlâ doymak bilmiyordu ve böylece erzakımızı da attık, bayrakları attık, ama ne Arthur zırhından vazgeçebiliyordu, ne de ben. Bunları geminin kıçındaki küçük kabineye soktuk ve bunların yerine altının ardından kayığın safrası olan taşları attık. Ayaklarımız kusmuk ve su karışımında kayarak kayığın içinde sarhoşlar gibi yalpalıyorduk. Morwenna çocuklarına sarılmıştı, Ceinwyn ve Guinevere dua ediyorlardı, Taliesin bir miğferle su boşaltıyordu, Culhwch ve Galahad Balig'in yardımcısı olan Sakson'a yırtık yelkeni indirmesinde yardım ediyorlardı. Yelken parçalarını serenle birlikte denize attılar, ama yelkenden kalanları uzun kayığın kıç direğine bağladıkları at kılından bir iple bağlamışlardı. Serenin ve yelkenin kalıntılarının ağırlığı bir şekilde kayığımızın burnunu rüzgâra doğru çevirdi ve biz fırtınaya doğru, hızla inip kalkarak kızgın denizin ortasına doğru ilerledik.

"Bir fırtınanın bu kadar çabuk ilerlediğini görmedim!" diye bağırdı Balig. Şaşmamak gerekir. Bu alışılmış bir fırtına değildi, bir druidin ölümünün getirdiği kızgınlıktı. Dünya havayı bağırtıyor ve deniz kulaklarımızda kamçı gibi şaklıyordu ve kayık hızla vuran dalgalarla inip kalkıyordu. Sular kayığın tahtaları arasından içeri giriyordu, ama biz de aynı hızla suları boşaltıyorduk.

Sonra bir dalganın tepesinde ilk enkazı gördüm ve bir adamın yüzdüğünü farkettim. Bize bağırmaya çalıştı, ama deniz onu içine çekti. Arthur'un filosu yok oluyordu. Bazen serpinti geçiyor ve hava bir süre açılıyordu, kayıklarına dolan suyu telaş içinde boşaltmaya çalışan insanları ve küpeştelerine dolan suyla batan kayıkları görüyorduk ve

sonra fırtına yeniden bizi körleştiriyordu ve tekrar ortalık sakinleştiğinde artık hiçbir kayık görünmüyordu, sadece suyun üzerinde yüzen kalaslar kalmıştı. Arthur'un filosu, kayıkları teker teker batmıştı, adamlar ve kadınlar boğulmuşlardı. Zırhlarını takmış olanlar en çabuk ölenlerdi.

Bu süre içinde, denizde yüzen yelkenimizin enkazının hemen ardında Merlin'in cesedi bizi takip ediyordu. Yelkeni suya attıktan kısa bir süre sonra ortaya çıkmıştı ve o zamandan beri de peşimizdeydi. Beyaz elbisesini bir dalganın yüzünde görüyordum, sonra kayboluyordu ve deniz hareket edince yeniden görüyordum. Bir defasında sanki kafasını sudan çıkarttı ve boğazında deniz suyunun yıkayıp temizlediği yarayı gördüm. Boş göz çukurlarıyla bize bakıyordu, ama sonra deniz onu yeniden dibe batırdı ve kıç direğindeki bir demir çiviye dokundum ve Manawydan'a druidi denizin dibine alması için dua ettim. Onu aşağıya al diye dua ettim, ruhunu Diğer Dünya'ya gönder, ama her baktığımda onu hâlâ orada görüyordum, çırpınan suyun üzerinde beyaz saçları dağılmıştı.

Merlin oradaydı, ama diğer kayıklar yoktu. Yağmur damlaları ve serpintilerin arasından etrafa bakındık, ama gri bir gökyüzü ve kirli beyaz denizden ve enkazdan başka bir şey yoktu ve bir de Merlin oradaydı, Merlin hep orada. Sanırım bizi koruyordu, bizim güvende olmamız için değil, Nimue'nin bizimle işinin henüz bitmemiş olmasından dolayı. Kayığımız onun en çok istediği şeyleri taşıyordu ve bunun için de sadece bizim kayığımız Manawydan'ın sularından korunmalıydı.

Merlin fırtına sona erinceye kadar kaybolmadı. Yüzünü son bir kez gördüm ve sonra suların içine gömülüp yok oldu. Bir an için bir dalganın yeşil kalbinde kollarını açmış beyaz bir şekil gibiydi ve sonra kayboldu. Ve onun kaybolmasıyla rüzgârın hızı kesildi ve yağmur dindi.

Deniz hâlâ bizi sallıyordu, ama hava açılmıştı ve bulutlar siyahtan griye sonra da kirli beyaza dönüşmüştü, etrafımızda bomboş bir deniz vardı. Kayığımız geriye kalan tek kayıktı ve Arthur gri dalgalara bakarken gözlerinde yaşlar biriktiğini gördüm. Adamlarının hepsi Manawydan'a gitmişlerdi, hepsi, birkaçı dışında tüm cesur adamları bizi kurtarmak uğruna gitmişlerdi. Tüm bir ordu yok olmuştu.

Ve biz yalnızdık.

Sereni ve yelken kalıntılarını içeri aldık ve uzun günün geri kalan kısmında kürek çektik. Benim dışımdaki herkesin avuçları su toplamıştı ve hatta ben bile kürek çekmeyi denedim, ama kalan tek elimin bir küreği çekmek için yeterli olmadığını gördüm, oturdum ve güneye

doğru giderken dalgalı denizi seyrettim. Akşamüstü kayığın omurgası kumlara sürttü ve yanımızda kalan son birkaç şeyi toplayarak kıyıya çıktık.

Kum tepelerinde uyuduk, sabahleyin silahlarımızdaki tuzu temizledik ve geriye kalan paralarımızı saydık. Balig ve Saksonu kayığı bekliyorlardı, kayığı kurtarabileceklerini söylüyorlardı, ona son altınımı verdim, onu kucaklayıp güneye doğru giden Arthur'u takip ettim.

Kıyı tepelerinde bir yerleşke bulduk ve yerleşkenin Lordu, Arthur'un yandaşıydı ve bize bir binek atıyla iki de katır verdi. Ona altın vermek istedik, ama bunu reddetti. "Keşke," dedi, "size verecek mızrakçılarım olsaydı, ama ne yazık ki yok." Omuz silkti. Yerleşkesi fakirdi ve bize verebileceğinden daha fazlasını vermişti. Yiyeceklerini yedik, ateşinde elbiselerimizi kuruttuk ve sonra Arthur'la avlusundaki bir elma ağacının altına oturduk. "Şimdi Mordred'le savaşamayız" dedi bize soğuk bir sesle. Mordred'ın en azından üç yüz elli mızrakçısı vardı ve Nimue'nin yandaşları Mordred peşimize düştükçe ona yardım edeceklerdi. Sagramor'un ise iki yüzden az adamı vardı. Savaşı daha başlamadan kaybetmiştik.

"Oengus bize yardıma gelecektir" dedi Culhwch.

"Deneyecektir," diye onayladı Arthur, "ama Meurig Kara Kalkanlıların Gwent'ten geçmesine hiçbir zaman izin vermeyecektir."

"Ve Cerdic gelecektir" dedi Galahad sakin bir sesle "Mordred'in bizimle savaştığını duyar duymaz, yola çıkacaktır. Ve bizim de iki yüz adamımız olacak."

"Daha az" diye araya girdi Arthur.

"Kaç kişiye karşı savaşmak için?" diye sordu Galahad. "Dört yüz? Beş yüz? Ve hayatta kalanlarımız, kazansak bile dönüp Cerdic'in karşısına çıkmak zorundalar."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Guinevere.

Arthur gülümsedi. "Armorica'ya gideceğiz" dedi. "Mordred bizi oraya kadar takip edemez."

"Belki de eder" diye homurdandı Culhwch.

"Bunu da o zaman düşünürüz" dedi Arthur sakin bir sesle. O sabah acı doluydu, ama kızgın değildi. Kader ona kötü bir oyun oynamıştı ve şimdi yapabileceği tek şey planlarını değiştirmek ve bize umut vermeye çalışmaktı. Bize, Broceliande Kralı Budic'in kız kardeşi Anna ile evli olduğunu ve bize sığınak sağlayacağını hatırlattı. "Fakir olacağız" dedi Guinevere üzgün bir gülümsemeyle bakarak, "ama dostlarımız var ve bize yardım edecekler. Broceliande, Sagra-mor'un mızrakçılarına kucak açacaktır. Açlıktan ölmeyiz. Kimbilir?" Oğluna gülümsedi, "Mordred ölebilir ve biz geri gelebiliriz."

"Ama," dedim, "Nimue bizi dünyanın sonuna kadar takip edecektir."

Arthur suratını buruşturdu. "O zaman Nimue'nin öldürülmesi gerekiyor," dedi, "ama bu sorun da zamana bırakılmalı. Şimdi yapmamız gereken Broceliande'ye nasıl varacağımıza karar vermek."

"Camlann'a gidelim," dedim, "ve kayıkçı Caddwg'i arayalım."

Arthur bana hayretle baktı, sesimdeki kesinlikten şaşırarak. "Caddwg'mi?"

"Merlin ayarladı bunu Lordum" dedim, "ve bana anlattı. Bu size son armağanı."

Arthur gözlerini kapadı. Merlin'i düşünüyordu, bir an için gözyaşı dökeceğini sandım, ama bunun yerine sadece ürperdi. "Camlann'a o zaman" dedi gözlerini açarak.

Culhwch'in oğlu Einion binek atını aldı ve Sagramor'a ulaşmak için güneye doğru at sürdü. Sagramor'a kayıklar bulup denizden geçerek güneye Armorica'ya gitmesini söyleyen yeni emirleri götürüyordu. Einion Numidyalıya bizim Camlann'da kendi kayığımızı bulacağımızı ve Broceliande kıyısında onunla buluşmak için bekleyeceğimizi söyleyecekti. Mordred'le savaşılmayacak, Caer Cadarn'da kral ilan edilmeyecek, tek yaptığımız denizden onursuzca kaçmak.

Einion gidince Arthur-bach'ı ve küçük Seren'i katırlardan birine bindirdik ve zırhlarımızı da diğer katıra yükleyip güneye doğru yola çıktık. Arthur Mordred'in şimdiye kadar Siluria'dan kaçtığımızı öğrenmiş olacağını biliyordu ve Dumnonia ordusu da geri dönüyor olmalıydı. Kuşku yok ki Nimue'nin adamları onlarla birlikteydi ve döşenmiş Roma yollarından geçecekleri için avantajları vardı. Buna karşılık bizim tepelerle dolu bir bölgede millerce yürümemiz gerekiyordu. Bu yüzden de acele ettik.

Veya acele etmeye çalıştık ama tepeler dik, yol uzundu. Ceinwyn hâlâ zayıftı. Katırlar da çok ağır ilerliyorlardı. Culhwch yıllar önceki Londra dışında Aelle'e karşı verdiğimiz savaştan bu yana topallıyordu Ağır ağır yol alıyorduk, ama Arthur şimdi kaderine teslim olmuş gibi görünüyordu. "Mordred bizi nerede arayacağını bilemeyecektir" dedi.

"Nimue bilebilir," dedim, "kimbilir Merlin'i anlatması için ne kadar zorlamıştır?"

Arthur bir süre hiçbir şey söylemedi. Mavi çiçeklerin ve mevsimin ilk yapraklarının açtığı aydınlık bir ormandan geçiyorduk. "Ne yapmam gerektiğini bilyor musun?" dedi bir süre sonra. "Derin bir kuyu bulmalıyım ve Excalibur'u onun derinliklerine atmalıyım ve sonra kuyuyu taşlarla doldurmalıyım, böylece ne şimdi ne de dünyanın sonuna kadar kimse onu bulamaz."

"Neden yapmıyorsunuz Lordum?"

Gülümsedi ve kılıcın kabzasına dokundu. "Ona alıştım. Artık ona ihtiyacım olmadığını anladığım zamana kadar onu muhafaza edeceğim. Ama zorda kalırsam onu saklarım. Ama şimdi değil." Düşünceli bir halde yürüdü. "Bana kızgın mısın?" diye sordu uzun bir sonra.

"Size mi? Neden?"

Sanki tüm Dumnonia'yı kasteder şekilde eliyle işaret etti, ilkbahar sabahında açan çiçeklerle ve bu taptaze yapraklarla pırıl pırıl parlayan o zavallı ülkeyi göstererek, "eğer kalsaydım Derfel," dedi, "eğer Mordred'e yetki vermeyi reddetseydim, bunların hiçbiri olmazdı." Sesinde pişmanlık vardı.

"Ama kim bilebilirdi ki?" diye sordum, "Mordred'in iyi bir asker olacağını? Veya bir ordu toplayabileceğini?"

"Doğru," diye onayladı. "Meurig'in talebine evet dediğimde Mordred'in Durnovaria'da çürüyüp gideceğini düşünmüştüm. Ölümünün içkiden olacağını veya bir kavgaya karışıp sırtından bıçaklanacağını sanmıştım." Başını salladı. "Hiçbir zaman Kral olmaması gerekirdi, ama başka seçeneğim var mıydı? Uther'e and içmiştim."

Her şey bu andla başlamıştı, Yüksek Konsey geldi aklıma. Britanya'da yapılan son toplantıyı hatırladım, Uther'in Mordred'i Kral yapacak andı ortaya attığı o toplantıyı. Uther yaşlı bir adamdı o zaman, şişman, hastalıklı ve ölmek üzereydi. Bense, mızrakçı olmaktan başka bir şey istemeyen bir çocuktum. O kadar uzun zaman oldu ki, o zamanlar Nimue benim arkadaşımdı. "Uther sizin and içmenizi dahi istemedi" dedim.

"İstediğini hiç sanmıyorum" dedi Arthur, "ama ben and içtim. And anddır ve eğer verdiğimiz bir andı bilerek bozarsak o zaman hepsine olan inancımızı bozmuş oluruz." Tutulandan çok daha fazla and bozuldu diye düşündüm, ama bir şey söylemedim. Arthur andlarına sadık kalmak isterdi ve bu onun için rahatlatıcı bir şeydi. Birden gülümsedi ve aklına daha mutlu olayların geldiğini anladım. "Uzun zaman önce," dedi, "Broceliande'de bir yer görmüştüm. Güney sahiline giden bir vadiydi, bir dere ve söğüt ağaçları hatırlıyorum orada ve burası bir ev yapıp sakin bir yaşam kurmak için ne kadar güzel bir yer diye düşünmüştüm."

Güldüm. Şimdi bile tek istediği bir ev, biraz toprak ve çevresinde dostlarının olmasıydı, istekleri hiç değişmemişti. Hiçbir zaman sarayları sevmemişti, güçten hoşlanmamıştı, ama savaşmayı her zaman sevmişti. Bu sevgiyi inkar etmeye çalışırdı, ama savaşta iyiydi, hızlı düşünürdü ve bu onu ölümüne savaşan bir asker yapıyordu. Askerliği onu üne kavuşturmuştu ve Britanyalıları birleştirerek Saksonları yenmesini sağlamıştı, ama yetkiden ürkmesi ve insanların iyiliği konu-

sundaki saçma düşüncesi ve andların kutsallığına olan aşırı inancı ondan daha az yetenekli insanların yaptıklarını bozabilmesine neden olmuştu.

"Kütüklerden bir ziyafet salonu" dedi sanki rüya görür gibi. "Sütunlu, denize bakan bir veranda. Guinevere denizi çok sever. Arazi güneye denize doğru tatlı eğimle iniyordu, salonumuzu bunun tepesinde yapabiliriz, böylece bütün gün ve gece dalgaların kumlara vurmasını dinleyebiliriz. Ve salonun arkasında," diye devam etti, "yeni bir demirci ocağı yapacağım."

"Daha fazla metale eziyet etmek için mi?' diye sordum.

"*Ars longa*," dedi, "*vita brevis.*"

"Latince mi?"

Başıyla onayladı. "Sanatlar uzun zaman alır, ama hayat çok kısa zamanda biter. Daha iyi olacağım Derfel. Benim kabahatim sabırsız olmam. Metale vermek istediğim şekli görüyorum ve acele ediyorum, ama demir aceleye gelmez." Elini sargılı koluma koydu, "Önümüzde daha uzun yıllar var Derfel."

"Öyle olmasını umut ederim Lordum."

"Yıllar, çok uzun yıllar," dedi, "yaşlanacağımız, şarkılar dinleyeceğimiz ve hikâyeler anlatacağımız yıllar."

"Ya Britanya rüyası?" diye sordum.

"Onun için çok çalıştık," dedi, "ve şimdi o kendi kendine hizmet etmeli."

"Ve eğer Saisler geri gelirlerse," diye sordum, "ve insanlar sizi çağırırlarsa gider misiniz?"

Gülümsedi, "Gwydre'ye tahtını vermek için gidebilirim ama bunun dışında Excalibur'u salonumun en yüksek kirişine asacağım Derfel ve etrafını örümcek ağları sarana kadar hiç ellemeyeceğim. Denizi seyredeceğim, tarlalarımı ekeceğim ve torunlarımın büyümesini seyredeceğim. Seninle benim işimiz bitti dostum. Biz andlarımızı yerine getirdik."

"Bir tanesi dışında" dedim.

Bana dikkatle baktı. "Ban'a yardım etmek için verdiğin and mı?"

Bu andı unutmuştum. Arthur'un yerine getiremediği tek, bir tek bu and vardı ve bu da Arthur'u o zamandan beri sürekli üzmüştü. Kral Ban'ın Benoic krallığı Frankların eline geçmişti ve Arthur adamlarını göndermiş olmasına rağmen kendisi Benoic'e gidememişti Ama bu artık çok gerilerde kalmıştı ve ben Arthur'u bu başarısızlık için hiçbir zaman suçlamamıştım. Yardım etmek istemişti, ama o zamanlarda Aelle'in Saksonları şiddetle bastırmaktaydılar ve aynı anda iki savaşta

birden dövüşemezdi. "Hayır Lordum," dedim, "Sansum'a verdiğim andı düşünüyordum."

"Fareler Kralı seni unutacaktır" dedi Arthur başından savarcasına.

"O hiçbir şeyi unutmaz."

"O zaman fikrini değiştirmesini sağlarız," dedi Arthur, "hayatının geri kalan kısmını sensiz geçirebileceğimi sanmıyorum."

"Ben de siz olmadan yapamam Lordum."

"O zaman saklanırız, sen ve ben. İnsanlar 'Arthur nerede? Derfel nerede?' diye sorarlar. 'Galahad nerede? Ya Ceinwyn?' Ve hiç kimse bulamaz bizi, zira deniz kıyısında söğüt ağaçlarının altında saklanırız. Güldü, ama şimdi hayallerine bu kadar yaklaştığını görebiliyordu ve bu umut uzun yolculuğunuzun son bölümünde onu ayakta tuttu.

Dört gün dört gecemizi aldı, ama sonunda Dumnonia'nın güney kıyılarına vardık. Büyük bataklığın etrafından dolanmıştık ve okyanusu yüksek bir tepenin sırtından gördük. Tepede bir süre durduk, akşamüstü güneşi arkamızdan aşağıda kalan denize açılan nehir vadisini aydınlatıyordu. Burası Camlann'dı.

Daha önce de buraya gelmiştim, burası Dumnonia Isca'sının güneyindeki halkın yüzlerine mavi dövme yaptıklar ülkeydi. İlk geldiğimde Lord Owain'e hizmet ediyordum ve onun emri altında yüksek bataklıklardaki katliama katılmıştım. Yıllar sonra Arthur'la, çabalarımız sonuçsuz kalıp Tristan ölmüş olsa da, onun hayatını kurtarmak için gelmiştim ve şimdi üçüncü defa geliyordum. Çok güzel bir ülkeydi, Britanya'da gördüğüm en güzel ülkelerden biriydi, ama benim için ölüm anıları taşıyordu ve burasını Caddwg'in kayığının kıçından seyretmenin hoşuma gideceğini biliyordum.

Seyahatimizin son durağına doğru baktık. Altımızda Exe nehri denize akıyordu, ama denize varmadan önce, denizden ince bir kumdan dille ayrılan büyük bir deniz gölü oluşturuyordu. Bu dil Camlann dedikleri yerdi ve tam ucunda, durduğumuz yerden ancak görünen bir yerde Romalılar küçük bir kale yapmışlardı. Kalenin içinde, gelen büyük kalyonları tehlikeli kum sığlıkları konusunda uyarmak için ateş yaktıkları yüksek, büyük bir demir mangal vardı.

Şimdi deniz gölüne, kum yığını dile ve yeşil kıyılara bakıyorduk. Ortalıkta düşman görünmüyordu. Günün son ışıklarını yansıtan tek bir mızrak temreni yoktu, kıyı patikalarında ilerleyen atlılar yoktu ve dar kum dili mızrakçılar karartmıyordu. Dünyada yalnızdık sanki.

"Caddwg'i tanıyor musun?" diye sordu Arthur sessizliği bozarak.

"Onunla yıllar önce bir kere karşılaşmıştım Lordum."

"O zaman onu bul, Derfel ve ona kalede beklcyeceğimizi söyle."

Güneye, denize doğru baktım. Muazzam, boş ve pırıldayan bu yol bizi Britanya'dan uzaklaştıracaktı. Sonra yokuş aşağı yola koyularak yolculuğa başladım.

***

Akşamüstünün son ışıkları Caddwg'in evine giden yolu aydınlatıyordu. Evin yolunu insanlara sormuştum ve Camlann'ın kuzeyinde kıyıda bir eve göndermişlerdi beni, şimdi deniz yarı yarıya çekildiğinden kulübenin önünde büyük alan çamurla kaplanmıştı. Caddwg'in kayığı suda değildi, karada, yüksekçe bir yerde omurgası yuvarlak kütükler üzerinde, küpeşteleri uzun sırıklarla desteklenmiş duruyordu. "Adı *Prydwen,*" dedi Caddwg selam vermeye gerek görmeksizin. Kayığının yanında durduğumu görmüştü ve evinden çıkarak yanıma gelmişti. Gür sakallı yaşlı adamın teni güneşten kararmıştı ve katranla lekelenmiş, üzerine yapışmış balık pullarıyla parıldayan kalın bir yün kazak giymişti.

"Beni Merlin gönderdi" dedim.

"Göndereceğini biliyordum. Göndereceğini söylemişti. Kendisi de geliyor mu?"

"Öldü" dedim.

Caddwg tükürdü. "Bunu duyacağım hiç aklıma gelmezdi." Bir kez daha tükürdü. "Daima ölümün onu ıskalayacağını düşünürdüm."

"Öldürüldü" dedim.

Caddwg eğildi ve fokurdayan kazanın altında yanan ateşe odun attı. Kazanda katran vardı ve *Prydwen*'in küpeşte tahtalarının aralarındaki açıklıkları kalafatladığını görüyordum. Kayık çok güzel görünüyordu. Tahta gövdesi temizlenmişti ve parlayan yeni tahtalar, kalaslar arasından sızan suyu durdurmak için sürülen katranla tezat oluşturuyordu. Yüksek bir burnu vardı kayığın, uzun bir kış direği ve yeni uzun bir yelken direği karaya çekilmiş kayığın yanında takozlar üzerinde duruyordu. "Yani kayığı isteyeceksiniz?" dedi.

"On üç kişiyiz," dedim, "kalede bekliyorlar."

"Yarın bu saatlerde" dedi.

"Daha erken olmaz mı?" diye sordum, gecikme yüzünden paniğe kapılarak.

"Geleceğinizi bilmiyordum" diye söylendi, "kayığı deniz iyice yükselmeden suya indiremem ve bu da yarın sabah olacak ve bu arada direği dikmeliyim ve yelkeni takmalıyım ve dümeni takmalıyım, o zamana kadar da sular çekilmeye başlayacak. Yarın öğleden sonra kayık yüzecektir. Ben de elimden geldiği kadar çabuk gelmeye çalışacağım."

ğım, ama o zamana kadar da alaca karanlık olacak. Bana önceden haber göndermeliydin."

Haklıydı, ama hiçbirimiz kayıklardan anlamadığımız için Caddwg'i uyarmak için haber göndermeyi düşünmemiştik. Buraya gelip, kayığı bulur bulmaz yelken açacağımızı sanmıştık, kayığın karada olacağı hiç aklımıza gelmemişti. "Başka kayık var mı?" diye sordum.

"On üç kişiyi alacak kayık yok," dedi, "sizi benim gideceğim yere götürecek kayık da yok."

"Broceliande'ye" dedim.

"Sizi Merlin'in sizi götürmemi söylediği yere götüreceğim" dedi Caddwg inatla, sonra *Prydwen*'in burnundan dolaşarak bir elma büyüklüğündeki gri bir taşa işaret etti. Taşın kayda değer bir yanı yoktu, sadece bir kayığın burnuna takılmıştı ve meşe tahtası üzerinde altın montürle tutuşturulmuş değerli bir taş gibi duruyordu. "Bana bu taş parçasını verdi," dedi Caddwg Merlin'den söz ederek. "Ruh taşı bu."

"Ruh taşı mı?" dedim, daha önce böyle bir şey duymamıştım.

"Bu Arthur'u Merlin'in onun gitmesini istediği yere götürecek ve onu oraya bundan başka bir şey götüremez. Onu oraya başka kayık da götüremez, sadece adını Merlin'in verdiği bir kayık götürebilir," dedi Caddwg. Prydwen, Britanya demekti. "Arthur sizinle mi?" diye sordu Caddwg birden endişeyle.

"Evet."

"O zaman altını da getiririm."

"Altın mı?"

"Yaşlı adamın Arthur için bıraktığı altın. Onun isteyeceğini düşündü. Bana bir faydası yok. Altın, balık yakalayamaz. Şunu söyleyeyim ki, bana yeni bir yelken aldı ve Merlin bana yelkeni almamı söylemişti ve bana altın vermişti, ama altın balık tutamaz. Kadınları tutabilir" muzipçe güldü. "Ama balık tutamaz."

Karaya çekilmiş kayığa baktım. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Caddwg neşesiz bir şekilde güldü. "Sen mi bana yardım edeceksin? Bu çolak kolunla mı? Bir kayığı kalafatlayabilir misin? Bir direği dikip yelkeni çekebilir misin?" Tükürdü. "Sadece ıslık çalmam yeterli, düzinelerle adam bana yardım etmeye gelir. Sabahleyin şarkı söylediğimizi duyacaksın ve bunun anlamı kalasların üzerinde onu denize indirdiğimiz olacaktır. Yarın akşamüstü görüşürüz." Hafifçe başını eğerek selamladı beni. "Seni kalede bulurum." Arkasını döndü ve kulübesine gitti.

Ve ben de Arthur'un yanına gittim. O zamana kadar ortalık kararmıştı ve gökyüzündeki bütün yıldızlar çıkmıştı ortaya. Ay, denizin

üzerinde uzun bir iz bırakıyordu ve *Prydwen*'i bekleyeceğimiz kalenin yıkık duvarlarını aydınlatıyordu.

Britanya'da son bir günümüz var diye düşündüm. Son bir gece ve son bir gün ve sonra Arthur'la ayın yoluna gidecektik ve Britanya bizim için yalnızca bir anı olarak kalacaktı.

***

Gece rüzgârı kalenin yıkık duvarlarından hafif hafif esiyordu. Eski işaret fenerinin paslı kalıntıları üzerimizdeki sırığa doğru eğilmiş duruyordu. Küçük dalgalar uzun kıyıda kırılıyorlar, ay yavaş yavaş denizin koynuna girerken etraf kararıyordu.

Kale duvarının altındaki sığınakta uyuduk. Romalılar kalenin duvarlarını kumdan yapmışlar, bunların üzerine deniz yosunlarıyla karştırdıkları katranlı toprak sermişlerdi ve bu duvarın üzerine de tahtadan bir set çekmişlerdi. Tahta duvar yeni yapıldığında bile oldukça zayıftı ki herhalde, kale sadece bir gözleme merkezi olarak kullanılmıştı ve sadece birkaç kişinin feneri yakarlarken deniz rüzgârından korunmalarına yarıyordu. Tahta setin neredeyse tamamı yok olmuştu, yağmur ve rüzgâr, kum duvarın büyük bir kısmını götürmüştü, ama bazı yerlerde hâlâ dört, beş ayak yüksekliğindeki duvar duruyordu.

Şafak söktüğünde gökyüzü açıktı ve bir sürü balıkçı teknesi her günkü işleri için denize açılıyordu. Onların ayrılışıyla deniz gölde sadece Prydwen kaldı. Arthur-bach ve Seren, dalgaların ulaşamadığı deniz gölün kıyısında oynuyorlardı. Galahad, Culhwch'ın oğluyla kıyı boyunca yiyecek aramaya çıkmışlardı. Ekmek, kuru balık ve bir kova sıcak taze sütle geldiler. Hepimiz o sabah tuhaf bir şekilde mutluyduk. Seren'in bir tepeden aşağıya eğlenerek yuvarlanmasını seyrederken güldüğümüzü ve Arthur-bach'ın sığ sulardan bir demet su yosununu söktüğünde alkışladığımızı hatırlıyorum. Büyük yeşil yosun kitlesi en az çocuğun ağırlığı kadar olmalıydı, ama o çekmiş çekiştirmiş ve bir şekilde ağır yığını kalenin yıkık duvarına kadar getirmişti. Gwydre ve ben onun gayretini alkışladık ve sonra konuşmaya daldık. "Eğer kral olamayacaksam,"'dedi, "öyle olsun ne yapalım."

"Kadere karşı gelmek mümkün değil" dedim ve onun bana sorgulayarak baktığını görünce gülümsedim. "Bu Merlin'in en sevdiği sözlerden biriydi. Bu ve "Saçmalama Derfel", ona göre ben daima saçmalardım.

"Eminim saçmalamıyordun" dedi sadık bir şekilde.

"Hepimiz saçmalıyorduk. Belki Nimue ve Morgan dışında. Geri kalanlarımız yeteri derecede akıllı değidik. Annen belki, annen ve Merlin hiçbir zaman gerçek dost olmadılar."

"Onu daha iyi tanımış olmayı dilerdim."

'Yaşlandığında, Gwydre" dedim, "insanlara Merlin'i tanıdığını söyleyebilirsin."

"Hiç kimse bana inanmayacaktır."

"Evet, büyük olasılıkla inanmayacaklardır" dedim. "Yaşlandığın zaman onun hakkında yeni hikâyeler uydurulmuş olacak. Ve baban hakkında." Bir deniz kabuğu parçasını kale duvarından aşağıya attım. Uzaktan, denizin üzerinden insanların şarkı söylediklerini duyuyordum ve duyduğum seslerin denize inen Prydwen'in sesleri olduğunu biliyordum. Az kaldı, dedim kendi kendime, az kaldı. "Belki de hiç kimse gerçeği bilemeyecek" dedim Gwydre'e.

"Gerçeği mi?"

"Baban hakkında," dedim, "veya Merlin hakkında." Daha şimdiden Mynydd Baddon zaferinin, sanki başka kimse yokmuş gibi, Meurig'e aitmiş gibi gösteren şarkılar bestelenmişti, Lancelot'u Arthur'dan üstün gösteren bir çok şarkı gibi. Etrafta Taliesin'i aradım ve onun bu şarkıları düzeltip düzeltemeyeceğini düşündüm. O sabah ozan denizi bizimle geçmeye niyeti olmadığını, Siluria veya Powys'e gideceğini, açıklamıştı. Buraya kadar bizimle Arthur'la konuşmak ve hayatının hikâyesini kendisinden öğrenmek için gelmişti. Belki de Taliesin geleceği görmüştü ve olacakları görmeye gelmişti, ama nedeni ne olursa olsun, ozan şimdi Arthur'la konuşuyordu, ama Arthur birden Taliesin'in yanından ayrıldı ve deniz gölün kıyısına koştu. Burada uzun süre durup kuzeye doğru baktı. Sonra birden döndü ve en yakın kum tepesine koştu. Yukarı tırmandı döndü ve tekrar kuzeye baktı.

"Derfel!" diye bağırdı Arthur, "Derfel!" Kalenin duvarından aşağı kaydım ve kum tepesinine tırmandım. "Ne görüyorsun?" diye sordu Arthur.

Pırıldayan deniz gölün üzerinden kuzeye doğru baktım. *Prydwen*'nin kızağın üzerinden yarı yarıya ilerlemiş olduğunu, tuz çıkartmak için ve yakalanan balıkları dumanlamak için yakılan ateşleri görüyordum ve kuma dikilen yelken serenleri üzerine serilmiş balıkçı ağlarını görüyordum, sonra atlıları gördüm.

Güneş ışıklarının bir mızrak temreninde parladığını, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Yirmi, otuz adamın, belki de daha fazlasının, deniz gölün kenarından içeriye giden yolda at koşturduklarını gördüm. "Saklanın!" diye bağırdı Arthur ve kum yığınından aşağıya kaydık ve Seren ve Arthur-bach'ı yakalayarak kalenin yıkık duvarlarının altında suçlu insanlar gibi saklandık.

"Belki bizi görmüşlerdir Lordum" dedim.

"Belki de görmemişlerdir."

"Kaç kişiler?" diye sordu Culhwch.

"Yirmi?" diye tahmin etti Arthur, "otuz. Belki de daha fazla. Ağaçların arasından çıkıyorlardı. Yüzlerce bile olabilir."

Hafif bir hışırtı duyuldu, döndüm ve Culhwch'in kılıcını çekmiş olduğunu gördüm. Sırıtarak bana baktı. "Onlar iki yüz kişi de olsalar umurumda değil Derfel, benim sakalımı kesemeyecekler."

"Senin sakalını neden istesinler ki? Pis kokan bit dolu bir şeyi ne yapsınlar?"

Culhwch güldü. Galahad'ı kızdırmayı severdi ve karşılığında kızdırılmayı da. Arthur merakla başını siperden çıkarıp batıya, atlı adamların ortaya çıkacakları yere baktığı zaman, hâlâ vereceği yanıtı düşünüyordu. Arthur sessizdi ve onun sessizliği bizi de susturdu, birden ayağa fırladı ve elini salladı. "Sagramor bu!" diye bize seslendi, sesinde bariz bir neşe vardı. "Sagramor bu!" dedi yeniden ve o kadar heyecanlanmıştı ki, Arthur-bach neşeli bir kahkaha attı. "Sagramor bu!" diye bağırdı küçük oğlan ve geri kalanlarımız siperlerin üzerine çıkarak Sagramor'un siyah bayrağının kafataslı mızrak gönderinin üzerinde dalgalandığını gördük. Sagramor'un kendisi koni biçimindeki miğferiyle, en önde gidiyordu ve Arthur'u görünce kum üzerinde ilerleyen atını topukladı. Arthur onu karşılamak için koştu. Sagramor atından atladı, sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve Arthur'un beline sarıldı.

"Lordum!" dedi Sagramor duygularını belli etmemeye çalışarak. "Lordum! Sizi bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum."

Arthur onu ayağa kaldırdı ve kucakladı. "Broceliande'de buluşabilirdik dostum."

"Broceliande'de mi?" dedi Sagramo, sonra tükürdü. "Denizden nefret ederim." Kara suratında gözyaşları vardı ve onun bana bir keresinde neden Arthur'un peşinden gittiğini anlattığını hatırladım. Çünkü demişti, hiçbir şeyim yokken Arthur bana her şeyi verdi. Sagramor buraya gemiye binmek istemediğinden değil, Arthur'a yardım etmek için gelmişti.

Numidyalı seksen üç kişi getirmişti yanında ve Culhwch'in oğlu Einion onlarla birlikteydi. "Sadece doksan iki atım vardı Lordum" diye anlattı Sagramor Arthur'a. "Bunları toplamam aylar sürdü." Mordred'in atlılarından daha hızlı hareket ederek tüm adamlarını Siluria'ya getirmeyi umut etmişti ama, deniz göl ile okyanus arasındaki bu dile ancak bu kadarını getirebilmişti. Atlardan bazıları yolda çatlamışlardı, ama seksen üç tanesi buraya sağ salim gelebilmişti.

"Adamlarının geri kalanları nerede?" diye sordu Arthur.

"Dün aileleriyle birlikte güneye doğru yelken açtılar" dedi Sagramor ve sonra kendisine sarılmış olan Arthur'un kollarını çözerek bize baktı. Zavallı ve bitap bir grup insan olarak görünmüş olmalıydık, nadir gülümsemelerinden biriyle bize baktıktan sonra Guinevere ve Ceinwyn'in karşılarında eğildi.

"Sadece bir kayık gelecek" dedi Arthur endişeyle.

"O zaman o kayığa binersiniz Lordum" dedi Sagramor sakin bir sesle, "ve biz batıya Kernow'a gideriz. Orada kayık bulup sizi güneye doğru izleriz. Ama düşmanlarınızın sizi daha önce bulmalarından endişe ettiğim için sizinle suyun bu tarafında buluşmak istedim."

"Şimdiye kadar düşman görmedik" dedi Arthur Excalibur'un kabzasına dokunarak. "En azından Severn Denizi'nin bu tarafında yoklar. Ve gün boyunca da görmemek için dua ediyorum. Kayığımız akşamüstü gelecek ve o zaman ayrılacağız."

"O zaman akşamüstüne kadar sizi koruruz," dedi Sagramor ve adamları atlarından indiler, kalkanlarını sırtlarından çıkardılar ve mızraklarını kuma sapladılar. Atları, terden bembeyaz olmuş, bitkin bir halde duruyorlardı. Sagramor ve adamları ise yorgun kollarını ve bacaklarını hareket ettiriyorlardı. Şimdi bir savaş takımı olmuştuk, bir ordu bile demek mümkündü neredeyse, ordumuzun bayrağı da Sagramor'un siyah bayrağıydı.

Ama sonra, bir saat sonra, atları Sagramor'unkiler kadar yorgun düşmüş olan düşman Camlann'a geldi.

Ceinwyn zırhımı kuşanmama yardım etti, ağır örme zincir zırhı tek elle giymek zordu ve Mynyndd Baddon'da aldığım, kalkanımın alt kenarından gelecek mızrak darbelerine karşı koruyacak tunç bacak zırhlarının tokalarını takmak ise imkânsızdı. Bacak zırhları ve örme zincir zırhı kuşandıktan ve Hywel'in Gazabı'nın kemerini belime bağladıktan sonra Ceinwyn kalkanımı sol koluma bağladı. "Daha sıkı," dedim, içgüdüsel olarak gömleğime taktığım küçük broşunun kabarıklığını hissetmek için zırhımın göğsüne bastırarak. Oradaydı, beni sayısız savaştan sağ salim çıkartan muskam.

"Belki de saldırmazlar" dedi Ceinwyn, kayışları olabildiğince sıkarken.

"Dua et de saldırmasınlar" dedim.

"Kime dua edeyim?" dedi acı bir gülümsemeyle.

"En fazla güvendiğin Tanrıya aşkım" dedim ve onu öptüm. Miğferimi taktım ve kayışını çenemin altında sıkılaştırdım. Miğferin tepesinde Mynyndd Baddon'dayken açılmış olan yarık çekiçlenerek düzeltilmiş, yarığı kapatmak için buraya yeni bir demir levha perçinlenmişti. Ceinwyn'i tekrar öptüm ve yanaklıkları kapadım. Rüzgâr kurt kuyruğunu miğferin göz yarıklarının önüne savurdu, uzun gri tüylü kuyruğu geri atmak için başımı salladım. Bu kurt kuyruklarının sonuncusuydu. Diğerleri Mordred tarafından öldürülmüşler veya Manawydan'ın himayesine girmişlerdi. Ben sonuncusuydum, tıpkı Ceinwyn'in yıldızını kalkanında taşıyan son savaşçı olduğum gibi. Savaş mızrağımı elimde tarttım, gönderi Ceinwyn'in bileği kadar kalındı ve keskin temreni Morridig'in en iyi çeliğiydi. "Caddwg yakında burada olacak" dedim, "fazla beklemeyeceğiz."

"Sadece bütün gün boyunca" dedi ve *Prydwen*'nin çamurun yanında durduğu yere baktı. Adamlar kayığın direğini dikiyorlardı, ama çekilen deniz kısa sürede onu yeniden çamura oturtacaktı ve suların

yükselmesini beklemek zorunda kalacaktık. Ama hiç olmaz ise düşman Caddwg'i rahatsız etmemişti ve bunu yapmaları için de hiçbir neden yoktu aslında. Onlar için sıradan bir balıkçıdan başka bir şey değildi ve onları ilgilendirmiyordu. Onların işi bizdik.

Altmış, yetmiş kişilik düşman ordusu geliyordu, hepsi de atlıydı ve bize yetişebilmek için atlarını hızlı sürmüşlerdi, ama şimdi dilin karaya bağlandığı yerde bekliyorlardı. Hepimiz arkalarından başka mızrakçıların geleceğini biliyorduk. Akşamüstüne doğru karşımızda bir ordu bulacaktık, belki de iki ordu, Nimue'nin adamları kuşkusuz Mordred'in mızrakçılarının yanında olacaklardı.

Arthur zırhını kuşanmıştı. Demir parçaların aralarındaki altından balık pullarıyla zırhı güneşte parıldıyordu. Onun beyaz kaz tüyü tepelikli miğferini taktığını gördüm. Genelde ona zırhını Hygwydd kuşatırdı, ama Hygwydd ölmüştü ve şimdi Guinevere kını çapraz şeritlerle süslü Excalibur'u onun beline bağlıyordu. Beyaz pelerinini omuzlarına attı. Arthur ona gülümsedi ve onun ne dediğini duymak için eğildi, güldü ve miğferinin yanaklıklarını kapadı. İki kişi onun Sagramor'un atlarından birine binmesine yardım ettiler, ata binince de ona mızrağını ve gümüş kaplı kalkanını verdiler. Kalkanın üzerindeki haç çoktan çıkarılmıştı. Kalkan tutan eliyle dizginleri topladı ve atını bize doğru sürdü. "Biraz karıştıralım onları," diye seslendi yanımda duran Sagramor'a. Arthur otuz kadar atlıyla düşmana doğru ilerlemeyi planlıyordu ve sonra geri çekilir gibi yapacaktı, bunun düşmanı tuzağa çekmesini umut ediyordu.

Kalede kadın ve çocukları korumaları için birkaç adam bıraktık ve geri kalanlarımız deniz kıyısına bakan bir kum tepesinin ardındaki derin çukurluğa doğru Sagramor'u izledik. Kalenin batısındaki kumluk karmakarışık kum tepeleri ve çukurluklarla doluydu. Bunlar tuzaklar ve çıkmaz yollardan oluşan bir labirent meydana getiriyordu ve kalenin doğusundaki iki yüz adımlık dilin son bölümünde bir düzlük vardı.

Arthur biz saklanana kadar bekledi ve sonra otuz adamının başına geçip kırılan dalgalara yakın yerde denizin karıştırdığı kumlar üzerinden batıya doğru ilerledi. Biz yüksek kum tepesinin ardındaki çukurlukta saklanmıştık. Mızrağımı kalede bırakmıştım, bu çarpışmayı sadece Hywel'in Gazabı'yla yapmayı tercih ediyordum. Sagramor da sadece kılıçla çarpışmayı planlıyordu. Eğri kılıcının namlusundaki paslı bir yeri bir avuç kumla temizliyordu. "Sakalını kaybetmişsin" diye homurdandı bana.

"Onu Amhar'ın hayatına karşılık verdim."

Gülümsediği zaman miğferinin yanaklıklarının gölgesi altında dişlerinin parladığını gördüm. "İyi bir takas" dedi. "Ya elin?"

"Onu da büyüye karşı."

"Neyse ki kılıç tutan elin değil." Kılıcı ışığa doğru tuttu, pasının gittiğinden emin oldu ve sonra başını eğerek gelen sesleri dinledi. Ama kırılan dalgaların sesinden başka bir şey duyulmuyordu. "Gelmemeliydim" dedi bir süre sonra.

"Neden?" Sagramor'un bir dövüşten çekindiğini hiç görmemiştim.

"Beni izlemiş olmalılar" dedi başıyla batıdaki düşmana doğru işaret ederek.

"Buraya gelmekte olduğumuzu her hal ve durumda öğrenmiş olabilirler" dedim onu rahatlatmaya çalışarak, ama eğer Merlin Camlann'ı Nimue'ye anlatmadıysa Mordred'in Sagramor'u izlemek için hafif zırhlı atlılarını bırakmış olması ve bu gözcülerin saklandığımız yeri bildirmiş olmaları daha akla yakındı. Her ne ise, artık çok geçti. Mordred'in adamları nerede olduğumuzu biliyorlardı ve şimdi bu Caddwg ile düşman arasında bir yarış anlamına geliyordu.

"Duydun mu?" diye seslendi Gwydre. Zırhını kuşanmıştı ve kalkanında babasının ayısı vardı. Sinirliydi ve bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildi, zira bu onun ilk gerçek savaşı olacaktı.

Dinledim. İçi deri kaplı miğferim sesleri boğuklaştırıyordu, ama sonunda kumların üzerinde nal sesleri duydum.

"Başınızı eğin" diye hırladı Sagramor, kum tepesinin üzerinden bakmaya kalkışan adamlarına.

Atlar deniz kıyısından dörtnala geliyorlardı ve biz de kumsaldan bakılınca kum tepesinin ardında görülmüyorduk. Ses bir gökgürültüsü gibi yaklaşırken mızraklarımızı ve kılıçlarımızı kavramıştık. Sagramor'un miğferinin tepeliği hırlayan bir tilkiydi. Tilkiye baktım, ama sadece atların artan gürültüsünü duyuyordum. Hava sıcaktı ve terler yüzüme damlıyordu. Örme zincir zırhım çok ağır geliyordu, ama dövüş başlamadan önce bu her zaman böyle olurdu.

İlk nal sesleri önümüzden geçti ve sonra Arthur kumsaldan bağırmaya başladı "Şimdi!" diye seslendi. "Şimdi! Şimdi! Şimdi!"

"Haydi!" diye bağırdı Sagramor ve kum tepesinin iç yüzünden tırmanmaya başladık. Çizmelerimiz kumda kayıyordu ve sanki tepeye hiçbir zaman varmayacakmışız gibime geliyordu, ama sonra tepeyi aştık ve bir sürü atlının deniz kenarındaki sert kumları darmadağın ettikleri kumsala doğru koşmaya başladık. Arthur geri dönmüştü ve otuz adamı sayıları kendilerinin iki katı olan takipçileriyle çatışıyordu. Ama takip edenler şimdi bizim yan taraftan onlara doğru koştuğumuzu gördüler, içlerinden daha ihtiyatlı olanlar derhal atlarını çevirip batıya doğru dörtnala güvenli yerlere doğru uzaklaştılar. Pek çoğu ise dövüşmek için geride kaldı.

Bir meydan okuma narası attım, bir atlının mızrağını kalkanımın ortasıyla çeldim ve Hywel'in Gazabı'nı hayvanın sinirlerini kesebilmek için atın art ayaklarına salladım. Ve sonra at bana doğru yıkılırken atlının sırtına Hywel'in Gazabı'nı sapladım. Acıyla bağırdı, ama at ve adam nal, kum ve kan kargaşası içinde devrilirken geriye zıpladım. Kıvranan adamın suratına bir tekme attım, Hywel'in Gazabı'nı sapladım ve kılıcımı mızrağını bana saplama uğraşan, paniğe kapılmış bir atlıya ters vuruşla salladım. Sagramor korkunç bir savaş çığlığı atıyordu ve Gwydre deniz kenarında düşmüş bir adama mızrağını saplıyordu. Düşman dövüşten sıyrılmaya başladı, atlarını geri çekilmekte olan deniz sularının kum ve kan karışımını kırılan dalgalara karıştırdığı kıyıdan güvenli yerlere doğru sürüyorlardı. Culhwch'in atını bir düşman atlısına doğru sürdüğünü ve adamı yakalayıp eyerinden aşağıya attığını gördüm. Adam ayakta kalmaya çalıştı ve Culhwch kılıcıyla ters bir vuruş yaptı ve atını çevirerek yeni bir kılıç darbesi indirdi. Hayatta kalan az sayıdaki düşman denizle bizim aramızda sıkışmışlardı ve onları öldürdük. Atlar kişniyor ve nallarıyla yeri eşeliyorlardı. Küçük dalgalar pespembe, kum ise kandan simsiyah olmuştu.

Yirmi tanesini öldürdük ve on altı tanesini esir aldık ve esirler bize bildiklerinin hepsini anlatınca onları da öldürdük. Arthur bu emri verirken suratını buruşturdu, zira silahsız adamların öldürülmesinden hoşlanmazdı, ama esirlere gözcülük etmek üzere ayıracak sayıda mızrakçımız yoktu ve kendi vahşetleriyle öğünmek için kalkanlarında hiçbir işaret taşımayan bu düşmana merhamet de edemezdik. Kumların üzerinde diz çöktürüp Hywel'in Gazabı ve Sagramor'un keskin kılıcıyla başlarını keserek öldürdük onları. Bunlar Mordred'in adamlarıydı ve Mordred'in kendisi onları saldırmaları için kumsala kadar getirmiş, ama Kral tuzağı anlar anlamaz atını çevirmiş ve adamlarına geri çekilmelerini bağırmıştı. "Ona yaklaştım," dedi Arthur üzüntüyle, "ama yeterince değil." Mordred kaçmıştı, ama ilk zafer bizimdi, üç adamımız çarpışmada ölmüştü ve yedi tanesi de yaralı ve kan kaybediyordu. "Gwydre nasıl dövüştü?" diye sordu Arthur bana.

"Cesurca Lordum" dedim. Kılıcım kan içindeydi, bunu bir avuç kumla silmeye çalıştım. "Öldürdü Lordum," diye güven verdim Arthur'a.

"İyi," dedi ve sonra oğluna gidip elini omzuna koydu. Tek elimle Hywel'in Gazabı'nın namlusundan kanları sildim, miğferimin kayışının tokasını çekiştirip miğferimi çıkarttım.

Yaralı atları öldürdük ve yaralanmamış olanları kaleye götürdük, sonra düşmanlarımızdan kalan silahlarını ve kalkanlarını topladık.

"Tekrar gelmeyecekler" dedim Ceinwyn'e, "takviye almadıkları sürece." Güneşe baktım ve onun yavaş yavaş bulutsuz gükyüzüne tırmandığını gördüm.

Suyumuz çok azalmıştı, sadece Sagramor'un adamlarının yanlarında getirdikleri kadar su kalmıştı, bunun için de su kırbalarının kullanımını kısıtladık. Uzun ve susuz bir gün olacaktı, özellikle yaralılarımız için. Yaralılardan biri titriyordu. Yüzü solgundu, neredeyse sapsarı olmuştu ve Sagramor onun ağzına su damlatmaya çalıştığında acıyla kırbanın memesini ısırdı. İnlemeye başladı ve çektiği bu dayanılmaz acının sesi içimizi parçalıyordu ve bunun için Sagramor adamın ölümünü kılıcıyla çabuklaştırdı. "Bir ölüm ateşi yakmalıyız," dedi Sagramor, "denize uzanan dilin ucunda yakalım." Başıyla denizin kum düzlüğün üzerine yığdığı güneşten beyazlaşmış odun yığınlarını işaret ediyordu.

Arthur bu öneriyi sanki duymamış gibiydi. "Eğer istersen," dedi Sagramor'a, "artık batıya gidebilirsin."

"Sizi burada mı bırakayım?"

"Eğer kalırsan," dedi Arthur, "sonra nasıl ayrılabileceğini bilmiyorum. Sadece bir kayık gelecek. Ve Mordred'e daha fazla adam katılacak. Bize ise kimse gelmeyecek."

"Öldürülecek daha fazla adam" dedi Sagramor kısaca, ama burada kalarak kendi ölümünü kesinleştirdiğini biliyordu sanırım. Caddwg'ın kayığı yirmi kişiyi güvenli olarak taşıyabilirdi, ama kesinlikle daha fazlasını alamazdı. "Karşı kıyıya yüzebiliriz Lordum" dedi dilin ucunda derin sularda hızla akan kanalın doğu sahiline başıyla işaret ederek. "Aramızdan yüzme bilenler yüzebilir" diye ekledi.

"Sen yüzebilir misin?"

"Öğrenmek için geç değil" dedi Sagramor ve tükürdü. "Ayrıca, henüz ölmedik."

Henüz mağlup da olmamıştık ve her geçen dakika bizi güvenli yerlere daha da yaklaştırıyordu. Caddwg'in adamlarının, şimdi deniz kenarında yan yatmış duran, *Prydwen*'e yelkenini taşıdıklarını görüyordum. Yelken direği dikilmişti ve adamlar yelken direğinin iplerini geriyorlardı ve birkaç saat içinde gel git başlayacak ve kayık yolculuğumuza hazır olarak yeniden yüzecekti. Sadece akşamüstüne kadar dayanmamız gerekiyordu. Denizin sürüklediği odunlarla büyük bir ölüm ateşi yakarak oyalandık ve alevler yükselmeye başlayınca da ölen adamlarımızı ateşe attık. Önce saçları alev alıverdi, sonra yanan et kokusu geldi. Ateş harıldayan beyaz kızıl bir cehennem ateşi olana kadar odun atmaya devam ettik.

"Bir hayalet çiti düşmanı yanıltabilir" diye önerdi Taliesin. Bedenleri yanarken ruhları tüten dumanla gölge bedenlerini bulmak üzere göğe yükselen dört adamımız için dua ediyordu. Yıllardır bir hayalet çiti görmemiştim, ama o gün bir tane yaptık. Pis bir işti. Otuz altı düşman ölüsü vardı, bunlardan otuz altı tane kesilmiş kafa aldık ve ele geçirdiğimiz mızraklara kafaları sapladık. Sonra mızrakları kumdan dil üzerinde yere sapladık ve Taliesin beyaz elbisesi içinde ve elinde bir druide benzemesi için bir mızrak taşıyarak bir kesik kafadan diğerine giderek düşmanın bir büyü yapıldığını sanmasını sağladı. Büyüyü bozacak bir druid olmadan pek az adam isteyerek hayalet çitini geçerdi. Böylece çit yapılınca daha rahat ettik. Azıcık yiyeceğimizi öğle yemeğinde paylaştık ve yemeklerimizi yerken Arthur'un üzüntüyle hayalet çitine baktığını gördüm. "Isca'dan buralara geldik" dedi yavaş bir sesle.

"Mynydd Baddon'dan buralara geldik" dedim.

Omuz silkti. "Zavallı Uther" dedi, Mordred'i kral yapan andını hatırlamış olmalıydı, bugün bu deniz kenarında, güneşin ısıttığı bu dilde olmamıza neden olan andı anımsadı.

Mordred'in takviye birlikleri öğleden hemen sonra geldiler. Çoğu deniz gölünün batı kıyısından uzun bir kol halinde yorgun argın yürüyerek geliyorlardı. Yüzden fazla adam saydık ve daha fazlasının da geleceğini biliyorduk.

"Yorgunlar," dedi Arthur, "ve hayalet çitimiz de var."

Ama düşmanın şimdi bir druidi vardı. Fergal takviye birlikleriyle gelmişti ve mızrakçı kolunu gördüğümden bir saat sonra druidin yavaş yavaş çite yaklaştığını ve bir köpek gibi havayı kokladığı gördük. En yakın kafaya bir avuç kum attı, bir süre tek ayağının üzerinde zıpladı ve sonra mızrağa koşup onu yere devirdi. Çit bozulmuştu ve Fergal başını güneşe kaldırıp büyük bir zafer çığlığı attı. Miğferlerimizi giydik, kalkanlarımızı aldık ve bilcy taşlarını elden ele birbirimize geçirdik.

Gelgit değişiyordu ve ilk balıkçı kayıkları da eve dönüyorlardı. Dili geçerken onlara el salladık, ama çoğu çağrımızı görmezden geldi, halkın genellikle mızrakçılardan korkmak için iyi bir nedeni vardır, ama Galahad bir altın parayı salladı ve bu bir kayığı getirmeye yetti. Kayık temkinli bir şekilde, yanan ölüm ateşinin yakınlarında burnunu kumlara dayadı. İçindeki yüzleri dövmelerle kaplı iki kişi kadınları ve çocukları, yüzmesine çok az kalmış olan, Caddwg'ın kayığına götürmeye razı oldu. Balıkçılara altını verdik ve kadınlarla çocukları kayığa yerleştirdik ve onları koruması için de yaralı bir mızrakçıyı gönderdik yanlarında. "Diğer kayıkçılara söyleyin," dedi Arthur onlara, "kayığını

Caddwg'le getirecek her kayıkçıya altın vereceğim." Guinevere'e kısaca veda etti, tıpkı benim Ceinwyn'e veda ettiğim gibi. Ona bir an için sarıldım ve söyleyecek bir şey bulamadım.

"Hayatta kal" dedi bana.

"Senin için" dedim, "kalacağım." ve sonra kayığı denize itmek için yardım ettim ve onun yavaş yavaş kanala girişini seyrettim.

Kısa bir süre sonra atlı gözcülerimizden biri dörtnala bozulmuş olan hayalet çitinin olduğu yerden geldi. "Geliyorlar Lordum!" diye bağırdı.

Galahad miğferimin kayışını bağladı ve sonra ona kolumu uzatıp kalkanımı da sıkıca bağlamasını istedim. Mızrağımı verdi. "Tanrı seninle olsun" dedi ve kendi de, üzerinde Hıristiyanların haçı olan kalkanını aldı.

Bu sefer kum tepelerinde dövüşmeyecektik. Kum tepelerini boydan boya kaplayacak bir kalkan duvarı oluşturacak kadar adamımız yoktu ve bunun anlamı da Mordred'in iki tarafımızdan dolaşıp bizi kuşatabileceğiydi ve biz de gittikçe daralan bir düşman çemberi içinde dövüşmek zorunda kalacaktık. Kalede de savaşmak istemedik, çünkü burada da kuşatılabilirdik ve Caddwg geldiğinde denizle bağlantımız kalmazdı, bunun için dilin dar ucuna, kalkan duvarımızın bir kıyıdan diğer kıyıya kadar uzananabileceği yere çekildik. Ölüm ateşi, deniz yosunlarının denizin yükseldiği en üst çizgiyi işaretlediği yerin hemen üstünde hâlâ yanıyordu ve düşmanı beklerken Arthur ateşe daha fazla odun atılmasını emretti. Mordred'in adamlarının yaklaştığını görene kadar ateşe odun atmaya devam ettik ve o zaman ateşlerin birkaç adım önünde kalkan duvarımızı oluşturduk. Hattımızın ortasına Sagramor'un siyah bayrağını diktik, kalkanlarımızı yan yana dayadık ve beklemeye başladık.

Seksen dört kişiydik ve Mordred yüzden fazla adamla saldırıyordu bize, ama kalkan duvarını kurduğumuzu ve hazır olduğumuzu görünce durdular. Mordred'in atlılarından bazıları iki tarafımızdan dolaşmak umuduyla deniz-gölün sığ sularına sürdüler atlarını, ama su, kanalın güney kıyısına yaklaştığı yerde birden derinleşiyordu ve çevremizden dolaşamayacaklarını anladılar, atlarından inip mızrak ve kalkanlarıyla Mordred'in uzun kalkan duvarına katıldılar. Göğe baktığımda güneşin batı tepelerinin üzerine doğru inmekte olduğunu gördüm, adamlar hâlâ halatlarını germeye çalışıyorlardı, *Pyrdwen* yüzmek üzereydi. Uzun sürmeyecekti Caddwg'in gelmesi ama düşman mızrakçıları hâlâ batı yolundan gelmeye devam ediyorlardı. Mordred'in kuvvetleri daha da güçleniyordu ve bizim kuvvetlerimiz ise ancak daha da zayıflıyordu.

Sakalı tilki kürküyle örülmüş ve küçük kemikler asılı Fergal kalkan duvarımızın önüne geldi ve burada bir ayağı üzerinde hoplamaya başladı, bir elini havada tutuyordu ve bir gözü kapalıydı. Ruhlarımıza lanet okudu, onları Crom Dubh'un ateş-solucanlarına ve Eryri'nin Oklar Vadisinde avlanan kurt sürülerine göndermeyi vaat etti. Kadınlarımızın Annwn'in şeytanlarına oyun oynamaları için verileceğini ve çocuklarımızın da Arddu çınarlarına çivileneceğini söyledi. Mızraklarımızı ve kılıçlarımızı lanetledi ve kalkanlarımızın parçalanması ve karınlarımızın suya dönüşmesi için bir tılsım fırlattı. Büyülerini haykırdı, Diğer Dünya'da yiyecek yerine Arawn'nin köpeklerinin pisliğini yiyeceğimizi ve su yerine Cefydd'in yılanlarının kusmuğunu yalayacağımızı söyledi. "Gözleriniz kan dolacak," diye bağırdı, "karınlarınız solucanlarla dolacak, dilleriniz simsiyah olacak. Kadınlarınızın ırzına geçildiğini, çocuklarınızın öldürüldüğünü seyredeceksiniz!" Bazılarımızı adıyla çağırdı ve dayanılmaz işkencelerle tehdit etti. Onun büyülerini bozmak için Beli Mawr'ın savaş şarkısını söyledik.

O günden beri bu şarkının söylendiğini bir daha hiç duymadım, ama şarkının denizin çevrelediği, güneşin ısıttığı kumlar üzerinde söylendiği kadar güzel söylendiğini de duymamıştım. Sayımız azdı, ama biz Arthur'un kumandası altındaki en iyi savaşçılardık. Kalkan duvarında ancak bir, iki genç vardı, geri kalanlarımız deneyimli, sert, bir çok savaşta dövüşmüş, katliamın kokusunu duymuş ve öldürmeyi bilen adamlardık. Biz savaşın lordlarıydık. Burada tek bir zayıf adam yoktu, bir tek yanındakini koruyacağından emin olmadığımız adam yoktu, cesareti kırılacak bir tek adam yoktu, ve o gün nasıl şarkı söyledik! Fergal'ın lanetlerini bastırdık ve seslerimiz *Prydwen*'de bekleyen kadınlara kadar ulaşacak güçteydi. Arabasına rüzgârı bağlayan, mızrağının gönderi bir ağaç olan, kılıcı düşmanlarını bir orağın sapları biçmesi gibi kesen Beli Mawr'a söyledik şarkımızı. Onun buğday tarlalarına dağılan ölü kurbanlarından ve kızgınlığının dul bıraktığı kadınlar söz eden şarkısını söyledik. Çizmelerinin değirmen taşı gibi olduğunu, kalkanının bir kaya gibi olduğunu ve miğferinin tepeliğindeki tüyün yıldızlara değdiğini anlatan şarkısını söyledik Gözlerimizden yaşlar gelene ve düşmanlarımızın kalbi korku dolana kadar şarkı söyledik.

Şarkı vahşi bir ulumayla sona eriyordu ve daha bu uluma kesilmeden Culhwch topallayarak kalan duvarımızın önüne çıktı ve mızrağını düşmanlara doğru salladı. Onların korkak olduklarını, soysoplarına tükürdüğünü söyledi ve mızrağının tadına bakmaları için davet etti. Düşman onu seyrediyordu, ama kimse meydan okumasına cevap vermedi. Onlar da bizim kadar ölüm konusunda sertleşmiş, korkulacak bir gruptu, ama belki kalkan duvarı savaşına alışık değillerdi. Armorica

ve Britanya'nın döküntüleriydi bunlar, Mordred'in yağma ve tecavüz vaatlerine kanarak onun bayrağı altında toplanan, haydutlar, yasa dışı insanlar, efendileri olmayan adamlar. Kumsal dile yeni adamlar geldikçe sayıları durmadan artıyordu. Ama yeni gelenler yorgundu ve dilin darlığı mızraklarımıza doğru saldıracak insanların sayısını kısıtlıyordu. Bizi geri itebilirlerdi, ama yanlarımızdan dolaşamazlardı.

Hiç kimse Culhwch'in karşısına çıkmıyordu. Düşman hatlarının ortasında duran Mordred'in karşısına dikildi. "Fahişe bir kurbağanın çocuğusun sen," diye bağırdı Krala, "Baban da korkaktı. Dövüş benimle! Topalım! Yaşlıyım! Kelim! Ama karşıma çıkmaya cesaret edemiyorsun." Mordred'e tükürdü ve Mordred'in adamlarından hiçbiri hâlâ kıpırdamıyordu. "Ufaklıklar!" diye alay etti Culhwch hepsiyle ve sonra onları ne kadar aşağıladığını göstermek için adamlara sırtını döndü.

İşte o zaman düşman hatlarından bir genç ileri fırladı. Miğferi suratında sakalı bile olmayan kafasına büyük geliyordu, göğüslüğü basit bir deriden yapılmıştı ve kalkanının iki parçası arasında geniş bir aralık vardı. Genç adamın zengin olabilmesi için bir şampiyonu öldürmesi gerekiyordu ve nefretini haykırarak Culhwch'e doğru koştu, Mordred'in adamlarının geri kalanları da onu yüreklendirmek için bağrıştılar.

Culhwch döndü, yarı çömelmiş durumda mızrağını düşmanının kasıklarına doğru tutuyordu. Genç adam mızrağını kaldırmıştı. Culhwch'in alçakta tuttuğu kalkanının üzerinden aşağıya doğru saplamayı düşünüyordu, ama haykırışı boğulur gibi bir çığlığa dönüştü. Culhwch'ın mızrağı yukarı kalkıp onun ruhunu açık ağzından alıvermişti. Hayatı savaş alanlarında geçmiş olan Culhwch geri çekildi. Düşmanının mızrağı kendi kalkanına değmemişti bile. Ölmekte olan adam sendeledi, mızrak gırtlağına saplanmıştı, Culhwch'e doğru hafifçe döndü ve sonra düştü. Culhwch düşmanın mızrağını elinden tekmeleyerek uzaklaştırdı, kendi mızrağını hızla geri çekti ve genç adamın boynuna sertçe sapladı. Sonra Mordred'in adamlarına gülümsedi. "Başka gelen var mı?" diye seslendi. Hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Culhwch Mordred'e tükürdü ve kendisine tezahürat yaptığımız hatlarımıza geri döndü. Yaklaştığında bana göz kırptı. "Nasıl yapıldığını gördün mü Derfel?" diye seslendi, "seyret ve öğren," yakınımdaki adamlar güldüler.

Prydwen artık suya inmişti, gövdesinin soluk gölgesi küçük bir batı rüzgârının kıpırdattığı sulara yansıyordu. Bu rüzgâr bize Mordred'in adamlarının pis kokusunu da getirdi; deri, ter ve bal bira sının karışımı bir koku. Düşmanlardan birçoğu sarhoş olmalıydı ve birçoğu da eğer sarhoş olmasalardı mızraklarımızın karşısına çıkmaya

cesaret edemezlerdi. Ağzı ve boğazı üzerine konan sineklerden simsiyah görünen genç adamın Culhwch'ın karşısına çıkmak için bal birası cesaretine ihtiyacı olup olmadığını düşündüm.

Mordred adamlarını ileriye sürmek için bağrışıyordu şimdi, içlerinden en cesaretli olanları arkadaşlarını da ilerlemek için yüreklendiriyorlardı. Güneş sanki birden daha da alçalmış gibiydi, gözlerimizi kamaştırmaya başladı; Fergal'in bize lanet okumasından ve Culhwch'ın düşmana meydan okumasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim ve düşman hâlâ bize saldıracak cesareti bulamıyordu. Birkaçı bize doğru ilerliyor, ama diğerleri geride kalıyordu, o zaman Mordred onlara küfür ediyor, kalkan duvarını yeniden kuruyor ve onları ileri gitmeleri için yeniden teşvik ediyordu. Bu her zaman böyle oluyordu. Bir kalkan duvarına yaklaşmak için büyük cesaret gerekir. Bizim kalkan duvarımız ise küçük olmasına rağmen çok sıktı ve ünlü savaşçılarla doluydu. *Prydwen*'e baktım yelkeni serenden aşağıya bırakılmıştı ve yeni yelkenin kan kırmızısına boyandığını ve Arthur'un ayısıyla süslendiğini de gördüm. Caddwg bu yelken için çok para harcamıştı, ama bu arada Mordred'in adamlarının gittikçe yaklaştıklarını ve daha cesur olanların diğerlerini koşmak için cesaretlendirdiğini fark ettiğim için kayığa daha fazla bakamadım.

"Sağlam durun!" diye bağırdı Arthur ve biz de çarpışacak olan kalkanların darbesini karşılamak için dizlerimizi hafifçe kırarak bekledik. On iki adım uzaklıktaki düşman bağırarak saldırmaya hazırlanırlarken Arthur yeniden bağırdı. "Şimdi!" dedi, bağırması düşmanın hızla gelişini durdurdu, ne olacağını anlamamışlardı ve sonra Mordred onlara bağırarak öldürmelerini emretti ve sonunda karşı karşıya geldik.

Mızrağım bir kalkana çarptı ve aşağıya doğru çelindi. Mızrağı bıraktım ve önümde kuma saplamış olduğum Hywel'in Gazabı'nı aldım. Hemen ardından da Mordred'in kalkanları bizim kalkan duvarımıza çarptı, kısa bir kılıç başımın üzerinden uçtu. Hywel'in Gazabı'nı kalkanımın altından saldıran adamın ayaklarına saplarken kulaklarım miğferime gelen bir darbeyle çınladı. Kılıcın saplandığını hissettim, kılıcı sert bir şekilde döndürdüm ve onu sakatlarken adamın sendelediğini gördüm. İrkildi, ama ayakta kaldı. Eğri büğrü bir demir miğferin altına topladığı siyah saçları vardı ve Hywel'in Gazabı'nı kalkanının arkasından çıkartırken bana tükürüyordu. Kısa kılıcının bir darbesini çeldim ve ağır kılıcımla kafasına bir darbe indirdim. Kumlara düştü. "Önümde!" diye bağırdım arkamdaki adama ve o da mızrağıyla, kılıcını karnıma saplamaya hazırlanan, yaralı adamı öldürdü, sonra insanların acıyla veya dehşetle bağırdıklarını duydum ve soluma baktım. Görüşüm kılıçlar ve baltalarla engelleniyordu, ama sonra yanan büyük kütüklerin başımızın üzerinden düşman hatlarına doğru

fırlatıldığını gördüm. Arthur ölüm ateşini bir silah olarak kullanıyordu ve kalkan duvarları çarpışmadan hemen önce son olarak ateşin yanındaki adamlarına kütükleri yanmayan uçlarından tutarak Mordred'in adamlarının üzerlerine atmalarını söyledi. Düşman mızrakçıları can havliyle ateşten kaçtılar ve Arthur bu açıklığa adamlarımızı sürdü.

"Yol açın!" diye bağırdı arkamdan bir ses, bir mızrakçı yanan bir dalla sıralarımız arasından koşarak geçerken kenara çekildim. Dalı düşmanların suratlarına doğru fırlattı, onlarda yanan dalın alevlerinden kenara kaçtılar ve biz de meydana gelen açıklığa saldırdık. Kılıcımızla saldırırken ateş yüzümüzü yalıyordu. Kafamızın üzerinden uçan kütükler geçti. Bana en yakın olan düşman bir tarafını tamamen savunmasız bırakarak alevlerden kaçınmak için çekilmişti ve mızrağın saplanmasıyla kaburga kemiklerinden gelen çatırtıyı duydum ve yere düşerken ağzından fışkıran kanları gördüm. Şimdi düşmanın ikinci sırasındaydım ve yere düşen bir kütük bacaklarımı yakıyordu, ama acıyı kızgınlığa dönüştürerek Hywel'in Gazabı'nı bir adamın suratına sapladım ve arkamdaki adam tekmeleyerek attığı kumlarla ateşi söndürdü, ilerlerken beni üçüncü sıraya doğru itti. Şimdi sıkışıklıkta kılıcımı kullanacak kadar yerim yoktu, kalkan kalkana dayanmış, bana tüküren ve kalkanımın kenarından kılıcını bana saplamaya uğraşan bir adama yapışmıştım. Omzumun üzerinden bir mızrak gelerek adamın yanağını açtı ve kalkanının baskısı kendi kalkanımı biraz ileriye iterek Hywel'in Gazabı'nı salllayabilceğim kadar azaldı. Daha sonra, çok daha sonra, bu adamı anlaşılmaz bir hiddette bağırarak kumlara devirdiğimi hatırlıyorum. Savaşın çılgınlığı çökmüştü üzerimize, küçük bir yerde sıkışmış, savaşan insanların umutsuz çılgınlığı, ama çözülen düşman oldu. Hiddet dehşete dönüşmüştü ve Tanrılar gibi dövüşüyorduk. Güneş batıdaki dağların hemen üzerindeydi.

"Kalkanlar! Kalkanlar! Kalkanlar!" diye bağırdı Sagramor, kalkan duvarını sağlam tutmamız gerektiğini hatırlatarak ve sağ tarafındaki adam kalkanını benim kalkanıma vurup, sırıttı ve mızrağıyla bir darbe yaptı. Bir düşman kılıcının müthiş bir darbe indirmek için kalktığını gördüm ve onu Hywel'in Gazabı'yla adamın bileğinden karşıladım, kılıç adamın bileğini kemikleri sanki kamıştanmış gibi kolaylıkla kesti. Düşmanın kılıcı kabzasını hâlâ tutmakta olan kanlı elle birlikte arka sıralarımıza doğru uçtu. Solumdaki adam karnına saplanan bir mızrakla düştü, ama ikinci sıradaki adam onun yerini aldı ve bir küfür savurarak kalkanını ileriye sürdü ve kılıcını indirdi.

Arthur'un yanan kütüklerinden biri başımızın üzerinde uçup iki düşmanın üzerine düştü, ikisi birbirinden ayrıldılar. Bu boşluğa sıçradık ve birden önümüz açılarak boş kumlarla karşı karşıya kaldık. "Ayrılmayın!" diye bağırdım, "ayrılmayın!" Düşman çözülüyordu. Ön sı-

radakiler ölmüştü veya yaralıydı, ikinci sıradakiler ölmekteydi ve en arkadakiler ise savaşmayı en az isteyenlerdi ve bunlar öldürülmesi en kolay olanlardı. Arka sıralar ırza geçmekte becerili ve yağmalamada usta olan adamlarla doluydu, ama hiçbir zaman sert, öldürücü insanlardan oluşan bir kalkan duvarıyla karşılaşmamışlardı. Şimdi biz önümüze geleni öldürüyorduk, hem de nasıl öldürmek. Ateş ve korkudan dağılan kalkan duvarları çözülüyordu ve biz de galiplerin zafer şarkısını söylüyorduk. Bir cesede takılarak sendeledim, kalkanımı yüzüme doğru tutarak yuvarlandım. Kalkanıma gelen bir kılıç darbesinin gürültüsü kulakları sağır edecek gibiydi, sonra Sagramor'un adamlarından biri yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır."

İlerlemeye devam etti. Kalkan duvarımızın neresinin güçlendirilmesi gerektiğini görmek için bakındım. Ama kalkan duvarımız her yerde üç sıra derinliğindeydi ve bu üç sıra öldürdüğü düşman cesetleri üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Adamlar kılıçlarını savurduklarında, dürttüklerinde veya düşmana batırdıklarında zevkten homurdanıyorlardı. Bu savaşın aldatıcı muhteşemliğinin, bir kalkan duvarını parçalamanın ve kılıcını nefret edilen bir düşmanın kanına doyurmanın keyfiydi. Arthur'u seyrettim, tanıdığım en nazik insanlardan biriydi, ama yüzünü büyük bir keyif kaplamıştı. Her gün İsa'nın emirlerine uyabilmek için dua eden Galahad şimdi korkunç bir etkinlikle öldürüyordu. Culhwch hakaretler yağdırıyordu. Ağır mızrağını iki eliyle kullanabilmek için kalkanını atmıştı. Gwydre miğferinin yanaklıklarının altında sırıtıyordu. Taliesin ise ilerleyen kalkan duvarının arkasında kalmış olan yaralı düşmanları öldürürken şarkı söylüyordu. Bir kalkan duvarı dövüşünü makul ve ölçülü bir şekilde kazanamak mümkün değildir, ancak uluyan bir deliliğin ilahi saldırısıyla kazanılır.

Ve düşman çılgınlığımıza dayanamadı, çözüldüler ve kaçtılar. Mordred onları durdurmaya çalıştı, ama onun çabalarına rağmen durmadılar ve o da onlarla beraber kaleye doğru geriye kaçtı. Adamlarımızdan bazıları, içlerinde savaşın kızgınlığı hâlâ kaynamakta olduğundan, onları takip etmeye başladılar, ama Sagramor onları geri çağırdı. Kalkan tutan kolunun omzundan yaralanmıştı, ama bütün yardım önerilerimizi reddetti ve adamlarına takip etmekten vazgeçmeleri için bağırdı. Onları takip etmeye cesaret edemezdik, yenilmiş olsalardı da, zira kendimizi dilin daha geniş bir bölümünde bulacaktık ve düşmanı bizi kuşatması için davet etmiş olacaktık. Dövüştüğümüz yerde kaldık ve düşmanlarımızın arkasından alayla, korkaklar diye, bağırdık.

Bir martı bir ölünün gözlerini oyuyordu. Başımı çevirdim ve *Prydwen*'nin burnunun şimdi bize dönük olduğunu gördüm, yelkeni hafif rüzgârda neredeyse hiç kıpırdamadan duruyorsa da, kıyıya bağlayan iplerden kurtulmuştu. Ama hareket ediyordu ve yelkeninin rengi dümdüz denizde uzun yansımasıyla pırıldıyordu.

Mordred kayığı gördü, yelkenindeki büyük ayıyı gördü ve düşmanının denize açılarak kaçabileceğini anladı ve adamlarına yeni bir kalkan duvarı oluşturmaları için bağırdı. Takviye adamları her dakika gelmeye devam ediyorlardı ve yeni gelenlerden bazıları Nimue'nin adamlarıydı. İki Kanlı Kalkanlının bize saldırmak için hazırlanan yeni sırada yer aldıklarını gördüm.

İlerlemeye başladığımız yere döndük, ilk saldırıdan galip çıkmamızda bize yardımcı olan ateşin hemen önündeki kanla ıslanmış kumların üzerinde kalkan duvarımızı oluşturmaya başladık. İlk ölen dört adamımız yarı yarıya yanmışlardı ve yanmış suratları, kirli dişlerini açığa çıkaracak şekilde kavrulmuş dudakları bize korkunç bir şekilde sırıtıyordu. Düşman ölülerini yaşayanlara engel oluşturması için kumlar üzerinde bırakmıştık, ama kendi ölülerimizi geri getirmiş ve ateşin yanına koymuştuk. On altı ölümüz vardı ve bir düzine de ağır yaralanmış adamımız, ama hâlâ bir kalkan duvarı oluşturmaya yetecek sayıda adamımız vardı ve hâlâ dövüşebiliyorduk.

Taliesin bize şarkı söyledi. Mynyndd Baddon hakkındaki kendi şarkısını söyledi ve bu şarkının melodisiyle kalkanlarımızı birbirine kenetledik. Kılıçlarımız ve mızraklarımız körelmişti ve kan içindeydi, düşmanın birlikleri taze birliklerdi, ama bize doğru ilerlediklerinde onlara alaylı alaylı bağırdık. *Prydwen* çok ağır hareket ediyordu. Bir aynanın üzerine konmuş bir kayık gibi görünüyordu, ama sonra teknenin kenarlarından uzun küreklerin kanatlar gibi açıldığını gördüm.

"Öldürün onları!" diye bağırdı Mordred ve şimdi o da savaş çılgınlığına kapılmıştı ve bu çılgınlıkla bizim duvarımıza doğru ilerliyordu. Bir avuç cesur adam onu destekliyordu ve onların arkasında Nimue'nin kayıp ruhlarından bazıları geliyordu. Bu nedenle sıralarımıza ilk ulaşan saldırı karmakarışık bir saldırıydı, ama gelenler arasında buraya yeni gelmiş ve kendisini kanıtlamak isteyen adamlar da vardı ve biz de onun için kalkanlarımızın arkasında yeniden yarı çömelmiş pozisyonumuzu aldık. Güneş şimdi gözlerimizi iyice kamaştırıyordu. Çılgın saldırı sıralarımıza çatmadan önce batı tepeleri üzerinde güneşin yansımalarını gördüm ve tepelerde daha birçok mızrakçı olduğunu anladım. Kalabalık yeni bir ordunun tepelere geldiği kanısına kapıldım, ama nereden geldiklerini ve başlarında kimin olduğunu bilemiyordum ve sonra da yeni gelenler konusunda düşünmek için

zamanım olmadı, zira kalkanımı ileriye uzatıyordum. Kalkanıma gelen darbeyle kesilen elimin güdük kısmında büyük bir acı hissettim ve Hywel'in Gazabı'nı yukarıdan aşağıya doğru savururken ağzımdan bir inleme sesi çıktı. Bir Kanlı Kalkanlı vardı karşımda ve miğferiyle göğüslüğü arasındaki açıklığı bularak hızla Hywel'in Gazabı'nı vurdum, Hywel'in Gazabı'nı saplandığı yerden çekerek bir sonraki düşmana doğru salladım, karşımdaki çılgın yaratıklardan biriydi ve yanağından, burnundan ve gözünden kanlar fışkırarak döndü.

Bu ilk düşmanlar Mordred'in kalkan duvarının önünden koşarak gelenlerdi, şimdi düşmanın ana gücü bize çattı. Saldırılarına karşı direndik, kalkanlarımızın üzerinden kılıçlarımızı sallarken haykırarak meydan okuduk. Karmaşıklığı, kılıçların kılıçlara vurmasıyla çıkan çınlama seslerini ve birbirine vuran kalkanların gümbürtüsünü hatırlıyorum. Savaşta değil miller, bir karış mesafe bile önemlidir. İnsanı düşmanından ayıran birkaç santimlik bir mesafe olabilir. Onların nefesindeki bal birasının kokusunu duyarsınız, nefes alma seslerini, homurdanmalarını duyarsınız, ağırlıklarını bir ayağından diğerine verdiklerini hissedersiniz, tükürükleri gözlerinize sıçrar ve tehlikeyi görmek için bakınırsınız ve bu sefer öldüreceğiniz adamın gözlerinin içine bakarsınız, bir açıklık bulur, bundan yararlanırsınız. Kalkan duvarını yeniden kapar, ileriye bir adım atar, arkanızdaki adamın itekliğini hisseder, öldürdüğünüz insanların cesetlerine takılıp sendeler, sonra kendinizi toparlar, önünüzdekileri ileriye doğru itersiniz ve sonra sizi neredeyse öldürecek olan darbelerden başka fazla bir şey hatırlamazsınız. Kalkan duvarında bir gedik açmak için çalışır, itekler ve sonra homurdanırsınız, açıklığı genişletmek için kılıcınızın keskin yüzüyle vurursunuz ve ancak bundan sonra düşman çözülmeye başlayınca çılgınlık hâkim olur ve bir Tanrı gibi öldürmeye başlarsınız, zira düşman korkmuştur, kaçmaktadır veya korkudan donup kalmıştır ve siz ekin misali, ruhların hasatını yaparken onların yapabilecekleri tek şey ölmektir.

Onları yeniden geri püskürttük. Yeniden ölüm ateşinin alevlerini kullandık ve yeniden onların kalkan duvarlarını parçaladık ve bunları yaparken kendimizinkini de parçaladık. Batı dağlarının ardındaki güneşin parlaklığını hatırlıyorum. Boş kumluğa çıktığımı ve adamlarıma beni desteklemeleri için bağırdığımı ve Hywel'in Gazabı'nı bir düşmanın açık ensesine indirdiğimi ve kanın kesilen saçları arasından fışkırdığını, başının arkaya doğru savrulduğunu hatırlıyorum. Sonra iki savaş sırasının birbirini dağıttığını ve ateş parçacıklarıyla dolu kanlı kum üzerinde dövüşen kanlar içinde iki grup adam olduğumuzu gördüm.

Ama kazanmıştık. Düşmanın en arka sırası kılıçlarımızın tadına bakmaktansa kaçmıştı, ama Mordred'in dövüştüğü orta kesimdekiler kaçmamışlardı ve dövüş iki liderin çevresinde şiddetlenmişti. Mordred'in adamlarının çevresini sarmayı denedik, ama karşı koydular ve sayımızın ne kadar azaldığını gördüm ve Camlann'ın kumlarını kanlarımızla suladığımız için aramızdan kaç kişinin yeniden dövüşemeyecek durumda olduklarını gördüm. Kalabalık bir düşman grubu bizi kum tepelerinden seyrediyordu, ama bunlar korkak olanlardı ve arkadaşlarına yardım etmek için gelmiyorlardı, böylece bizim son adamlarımız Mordred'in son adamlarıyla dövüşüyordu. Arthur'u krala yaklaşmak için Excalibur'u sallarken gördüm. Sagramor ve Gwydre de oradaydı, dövüşe ben de katıldım, bir mızrağı kalkanımla çeldim, Hwyel'in Gazabı'nı sapladım, boğazım kupkuruydu ve sesim bir karganın gaklaması gibi çıkıyordu. Başka bir adama vurdum ve Hywel'in Gazabı kalkanı üzerinde bir iz bıraktı ve adam geriye doğru sendeledi ve ileriye gelecek gücü bulamadı ve benim gücüm de tükeniyordu ve onun için sadece ona terden yanan gözlerimi dikip baktım. Ağır ağır ilerledi, kılıcımla vurdum, kalkanına inen darbeyle geriye doğru sendeledi ve mızrağıyla dürttü ve şimdi geriye gitme sırası bendeydi. Soluk soluğaydım ve kumsal dilin üzerinde yorgun insanlar yorgun insanlarla dövüşüyorlardı.

Galahad yaralanmıştı, kılıç kullandığı kolu kırılmıştı ve yüzü kan içindeydi. Culhwch ölmüştü. Nasıl olduğunu görmedim, ama cesedini daha sonra zırhsız karnına saplanmış iki mızrakla buldum. Sagramor topallıyordu, ama hızlı kılıcı hâlâ öldürücüydü. Yanağındaki bir yaradan kanlar akan ve babasına ulaşmaya çalışan Gwydre'yi korumaya uğraşıyordu. Arthur'un kaz tüyü miğfer tepeliği kandan kızıl olmuştu ve pelerini kan lekeleriyle doluydu. Uzun boylu bir adamı yere devirdiğini düşmanın umutsuz kılıç darbesini tekmeleyerek savuşturduğunu ve Excalibur'la vurduğunu gördüm.

İşte o anda Loholt saldırdı. Onu bu ana kadar görmemiştim, ama babasını gördü ve atını topuklayarak mızrağını kalan tek eliyle geriye aldı. Bir nefret büyüsü haykırdı ve yorgun adamların yığınına daldı. Atın gözleri bembeyaz olmuştu ve korku içindeydi, ama Loholt mızrağıyla Arthur'a nişan alırken at mahmuzlandığı için yoluna devam ediyordu. Ama Sagramor yerden bir mızrak kaptı ve atın ayakları arasına fırlattı. Atın ayakları ağır göndere dolaştı ve at bir kum bulutu oluşturarak devrildi. Sagramor çifteler savuran atın ayakları arasına girdi ve kararmış kılıcının namlusunu yanlamasına savurdu ve Loholt'un boynundan kan fışkırdığını gördüm, ama tam Sagramor Loholt'un ruhunu alırken bir Kanlı Kalkan ileriye fırlayarak Sagramor'a mızrağıyla saldırdı. Sagramor kılıcını ters savurdu, Loholt'un kanları

kılıcın ucundan savrulurken Kanlı Kalkan haykırarak yere düştü. Ama sonra duyulan bir haykırışla Arthur'un Mordred'in yanına ulaştığını anladık ve iki adam birbirlerinin karşısına dikildiğinde diğerlerimiz içgüdüsel olarak seyretmek için döndük. İkisinin arasında yaşam boyu süren bir nefret vardı.

Mordred kılıcını alçakta tutarak ileriye uzattı ve sonra adamlarına Arthur'u kendisine bırakmalarını istediğini göstermek için kılıcını geriye doğru salladı. Adamları itaat ederek geriye çekildiler. Mordred, Caer Cadarn'da Kral ilan edildiği günde olduğu gibi siyahlar içindeydi. Siyah bir pelerin, siyah göğüslük, siyah pantolon, siyah çizmeler ve siyah bir miğfer. Zırhın bazı yerlerinde, kılıçların kurumuş katranı kılıç darbeleriyle soyulmuş, çıplak metal ortaya çıkmıştı. Kalkanı katranla sıvanmıştı ve renk veren tek şey boynunda görünen kurumuş bir mine çiçeği dalı ve miğferinin tepeliğindeki insan kafatasıydı. Bir çocuk kafatası diye düşündüm, zira çok ufaktı ve göz çukurları kırmızı kumaş parçalarıyla doldurulmuştu. Kılıcını sallayarak, sakat ayağıyla topallaya topallaya ilerledi, ve Arthur bize savaşmaları için yer açmamız için eliyle işaret etti. Excalibur'u elinde tarttı, yırtılmış ve kanlı kalkanını kaldırdı. O zamana kadar kaçımız ayakta kalmıştık? Kırk? Belki daha az ve bu arada *Prydwen* nehir kanalının dönemecine varmıştı ve pruvasındaki Ruh Taşıyla bize doğru geliyordu, yelkenleri hafif rüzgârda belli belirsiz kıpırdanıyordu. Kürekler inip kalkıyordu. Deniz neredeyse tamamen yükselmişti.

Mordred saldırdı, Arthur çeldi ve kendi kılıcıyla saldırdı ve Mordred geriye kaçtı. Kral hızlıydı ve gençti, ama sakat ayağı ve Armorica'da kalçasından aldığı derin yara yüzünden Arthur ondan daha çevik hareket edebiliyordu. Mordred kuruyan dudaklarını yaladı, tekrar ilerledi ve kılıçlar yeniden havada çarpıştı. Seyreden düşmanlardan biri anlaşılmaz bir nedenle önce sarsıldı ve ardından da devrildi, ama Mordred hızla ileriye atılıp kılıcını kör edici bir hızla savururken kıpırdamadı bile. Arthur kılıcı Excalibur'la karşıladı ve sonra kalkanını ileri sürerek Krala vurdu ve Mordred geriye doğru sendeledi. Arthur saldırmak için kolunu geriye çekti, ama Mordred bir şekilde dengesini buldu ve kılıcıyla saldırıyı savuşturarak geriye kaçtı ve çok hızlı bir ileri hamle yaptı.

Prydwen'nin pruvasında Guinevere'i ve arkasında duran Ceinwyn'i görüyordum. Akşamüstünün tatlı ışığında tekne sanki gümüşten yapılmış gibi görünüyordu ve yelkeni en iyi atlastan dikilmiş gibiydi. Uzun kürekler suya dalıp çıkıyor, dalıp çıkıyordu, ağır ağır yaklaşıyordu kayık, sıcak bir rüzgâr sonunda yelkenin ayısını şişirdi ve sular teknenin gümüş küpeştelerinden daha hızlı akmaya başladı. Mordred haykırarak saldırdı, kılıçlar çarpıştı, kalkanlar birbirine çarptı

ve Excalibur Mordred'in miğferindeki .korkunç tepeliği kesip attı. Mordred sert bir darbeyle cevap verdi ve düşmanının kılıcı yerini bulduğunda Arthur'un irkildiğini gördüm, ama Kralı kalkanıyla geri itti ve iki adam ayrıldılar.

Arthur kılıç tutan eliyle belinden aldığı yaranın üzerine bastırdı, ama sanki yaralandığını inkâr etmek ister gibi başını salladı. Ama Sagramor yaralanmıştı. Dövüşü seyrediyordu, ama birden öne doğru eğildi ve kumlara devrildi. Yanına gittim. "Karnıma mızrak yedim" dedi ve bağırsaklarının kumlara dökülmemesi için karnını iki eliyle tutmakta olduğunu gördüm. Loholt'u öldürdüğü sırada Kanlı Kalkanlı Sagramor'a mızrağını saplamıştı ve bu başarısıyla ölmüştü, ama şimdi Sagramor ölüyordu. Sağlam elimle ona sarıldım ve onu sırt üstü çevirdim. Elime yapıştı. Dişleri birbirine vuruyordu, inledi ve sonra miğferi başında olduğu halde dikkatle ilerleyen Arthur'u seyretmek için zorla başını kaldırdı.

Arthur'un belinde kan vardı. Mordred'in son vuruşu balık pulu zırhının metal balık pulları arasından Arthur'un böğrüne saplanmıştı. Arthur ileriye doğru giderken yeniden kan akmaya başladı ve kılıcın zırhı kestiği yerde birikti. Ama Arthur birden ileriye sıçradı ve tehdit eden dürtüşünü yukarıdan aşağıya vuruşa çevirdi. Mordred bunu kalkanıyla karşıladı. Mordred kalkanını Excalibur'u uzaklaştırmak için geniş bir şekilde yana açtı ve kendi kılıcıyla bir dürtüş yaptı ve o zaman Arthur'un kalkanının geriye doğru eğildiğini ve Mordred'in kılıcının gümüş kaplamaları parçaladığını gördüm. Mordred bağırdı ve kılıcını daha büyük bir güçle bastırdı ve Arthur kılıcın ucunu kalkanın kenarında kırılıp miğferinin göz deliklerinden birinden içeri girinceye kadar fark etmedi.

Kan gördüm. Ama Excalibur'un da gökyüzünden Arthur'un şimdiye kadar indirdiği en güçlü darbeyle indiğini gördüm.

Excalibur Mordred'in miğferini doğradı. Siyah demiri sanki bir parşömenmiş gibi kesti ve sonra kralın kafasını kırdı ve beynini doğradı. Ve Arthur, miğferinin göz deliğinden kanlar akarak, sendeledi, kendini toparladı ve Excalibur'u kan damlacıkları yağmuruyla geri çekti. Excalibur'un miğferini doğradığı anda ölmüş olan Mordred Arthur'un ayaklarının dibine yuvarlandı. Kanı kumlara ve Arthur'un çizmelerine aktı ve adamları Krallarının öldüğünü ve Arthur'un hâlâ ayakta olduğunu görünce bir uğultuyla geri çekildiler.

Elimi ölen Sagramor'un elinden çektim. "Kalkan duvarı!" diye bağırdım, "kalkan duvarı!" Küçük savaş grubumuzun hayatta kalanları şaşırarak Arthur'un önünde toplandılar ve kalkanlarımızı birbirine yasladık ve Mordred'in cesedinin üzerinden bağrışarak ilerlemeye

başadık. Düşmanın intikam almak için geri geleceğini sanıyordum, ama onlar geri çekilmeyi yeğlediler. Liderleri ölmüştü ve biz hâlâ meydan okuyorduk ve bu akşam daha fazla ölümü mideleri kaldırmadı.

"Burada durun!" diye bağırdım kalkan duvarına ve sonra Arthur'un yanına gittim.

Galahad'la birlikte miğferini yavaşça çıkarttık ve yara yeniden kanamaya başladı. Kılıç sağ gözünü bir parmak farkla ıskalamıştı. Ama gözü çevreleyen kemiği kırmıştı ve yaradan kan fışkırıyordu. "Bez!" diye bağırdım ve yaralı bir adam ölü birinin yeleğinden bir parça bez yırttı ve bunu yaranın üstüne koyduk. Taliesin bezi elbisesinin eteğinden yırttığı bir parçayla bağladı. Arthur Taliesin işini bitirdiğinde başını kaldırdı ve konuşmaya çalıştı.

"Konuşmayın Lordum," dedim.

"Mordred" dedi.

"Öldü Lordum," dedim, "o öldü."

Sanırım gülümsedi ve sonra *Prydwen*'in pruvası kumlara sürtündü. Arthur'un yüzü solmuştu ve yanaklarında kan damlacıkları vardı.

"Şimdi sakal bırakabilirsin Derfel" dedi.

"Evet Lordum," dedim, "bırakacağım. Konuşmayın." Göğsünde kan vardı, çok fazla kan, ama bunun aldığı iki yaradan daha ağır olanı olduğunu düşünmeme karşın yarayı bulmak için zırhını çıkaramazdım.

"Excalibur" dedi.

"Susun Lordum" dedim.

"Excalibur'u al," dedi, "al ve onu denize at. Söz ver bana."

"Yapacağım Lordum. Söz veriyorum." Kanlı kılıcı elinden aldım ve yaralanmamış dört adam Arthur'u kaldırıp kayığa taşırlarken geriye çekildim. Onu küpeşteden aşırdılar ve Guinevere onu taşımalarına yardım etti ve *Prydwen*'in güverte tahtalarına yatırdılar. Guinevere kanlı pelerininden ona bir yastık yaptı ve sonra yanında çömelip yüzünü okşadı. "Geliyor musun Derfel?" diye sordu bana.

Kumlar üzerinde hâlâ kalkan duvarında duran adamlara doğru işaret ettim. "Onları alabilir misiniz?" diye sordum. "Yaralıları alabilir misiniz?"

"On iki kişi daha," diye bağırdı kayığın kıçından Caddwg. "On ikiden fazla değil. Daha fazlasına yerimiz yok."

Hiçbir balıkçı kayığı gelmemişti, neden gelsinlerdi ki? İnsanların işi denizden yiyeceklerini çıkartmak iken neden öldürme ve kan ve çılgınlığa bulaşsınlardı ki? Sadece *Prydwen* vardı ve ben olmadan yelken açacaktı. Guinevere'e gülümsedim. "Gelemem Hanımım" dedim ve sonra dönerek tekrar kalkan duvarına işaret ettim. "Birinin bu-

rada kalıp Kılıçlar Köprüsünde onlara önderlik etmesi gerekiyor." Kesik elimden yeniden kan sızıyordu, kaburgalarımda bir ezik vardı, ama hayattaydım. Sagramor ölmek üzereydi, Galahad ve Arthur yaralıydı, Culhwch ölmüştü. Benden başka kimse kalmamıştı. Ben Arthur'un savaş lordlarının sonuncusuydum.

"Ben kalabilirim" dedi konuşmamıza tanık olan Galahad.

"Kırık bir kolla dövüşemezsin," dedim, "kayığa bin ve Gwydre'yi al. Ve acele et. Deniz geri çekiliyor."

"Kalmam gerekirdi" dedi Gwydre sinirli bir şekilde.

Onu omuzlarından yakaladım ve sığ sulara ittim. "Babanla git," dedim, "benim hatırım için. Ve ona sonuna kadar sadık kaldığımı söyle." Onu birden durdurdum ve yüzünü kendime çevirdim, genç yüzünden yaşlar aktığını gördüm. "Babana," dedim, "onu her zaman sevdiğimi söyle."

Başıyla onayladı ve Galahad'la birlikte kayığa çıktılar. Arthur şimdi ailesiyle beraberdi. Caddwg küreklerden birini kullanarak kayığı kanala doğru iterken geri çekildim. Ceinwyn'e baktım ve gülümsedim ve gözlerinde yaşlar vardı, ama ona söylecek bir şey bulamadım, Diğer Dünya'da elma ağacının altında onu bekleyeceğimden başka. Tam bu sözleri toparlamaya çalışırken ve tam kayık kumlardan kurtulurken Ceinwyn kayığın pruvasına çıktı ve sığ sulara atladı.

"Hayır!" diye bağırdım.

"Evet" dedi ve karaya çıkmasına yardım etmem için elini uzattı.

"Sana ne yapacaklarını biliyor musun?" diye sordum.

Sol elindeki bıçağı gösterdi, Mordred'in adamlarının eline düşmektense kendisini öldüreceğini anlatmak için. "Biz o kadar uzun zamandır beraberiz ki aşkım," dedi, "şimdi ayrılamayız." ve sonra yanımda durup *Prydwen*'in derin sulara ulaşmasını seyretti. Deniz çekiliyordu ve çekilen sular kayığı denize doğru ağır ağır sürüklüyordu.

Sagramor ölürken yanındaydım. Başını okşadım, elini tuttum ve ruhunu Kılıçlar Köprüsüne gönderdim. Sonra gözlerim yaşlarla dolu, küçük kalkan duvarımıza doğru yürüdüm ve şimdi Camlann'ın mızrakçılarla dolu olduğunu gördüm. Bütün bir ordu gelmişti, Krallarını kurtarabilmek için geç kalmışlardı, ama bizim işimizi bitirebilmek için zamanları olacaktı. Sonunda Nimue'yi gördüm, üzerinde beyaz elbisesi, beyaz atına binmiş. Beyaz gölgeli kum tepelerinin arasında parıldıyordu. Dostum ve bir zaman aşkım, şimdi benim en büyük düşmanım olmuştu.

"Bana bir at getirin" dedim bir mızrakçıya. Her yerde başıboş atlar vardı, adam koştu birinin dizginlerini yakaladı ve atı bana getirdi. Ceinwyn'den kalkanımın kayışlarını çözmesini istedim ve sonra mız-

rakçı atın sırtına çıkmama yardım etti ve ata binince de Excalibur'u sol kolumun altına sıkıştırdım ve sağ elimle dizginleri yakaladım. Atı topukladım ve at ileriye fırladı, onu tekrar topukladım, at etrafa nallarıyla kumlar saçarak ve önündeki insanları dağıtarak fırladı. Şimdi Mordred'in adamları arasında at sürüyordum, ama içlerinde savaş isteği kalmamıştı, çünkü Lordlarını kaybetmişlerdi. Efendisizdiler şimdi ve Nimue'nin deliler ordusu arkalarındaydı ve Nimue'nin perişan adamlarının ardında da üçüncü bir ordu vardı. Camlann'ın kumlarına yeni bir ordu gelmişti.

Batı dağlarında gördüğüm orduydu bu ve onların Mordred'in ardından, Dumnonia'yı ele geçirmek için güneye yürüdüklerini düşündüm. Bu Arthur ve Mordred'in karşılıklı birbirlerini mahvetmelerini seyretmeye gelen orduydu ve şimdi savaş sona erdiğinde Gwent'in ordusu haçlı bayraklarının altında ağır ağır geliyordu. Dumnonia'ya hükmetmek ve Meurig'i buranın kralı yapmak için geliyorlardı. Kırmızı pelerinleri ve kızıl miğfer tepelikleri alaca karanlıkta siyah gibi görünüyordu, gökyüzüne baktığımda ilk yıldızların belirmeye başladığı gördüm.

Nimue'ye doğru at sürdüm, ama eski arkadaşımdan yüz adım ötede durdum. Olwen'in beni seyrettiğini görebiliyordum. Nimue'nin hiddetli bakışını da ve sonra ona gülümsedim ve Excalibur'u sağ elime aldım ve sol kolumu elime ne olduğunu görmesi için havaya kaldırdım. Sonra ona Excalibur'u gösterdim.

O zaman ne yapmayı düşündüğümü anladı. "Hayır!" diye çığlık attı ve deliler ordusu onunla birlikte uludu ve bağırtıları gökyüzünü çınlattı.

Excalibur'u yeniden kolumun altına soktum, dizginleri elime aldım ve atı topuklayarak çevirdim. Deniz kıyısına doğru hızla gitmesi için onu topukladım. Nimue'nin atının ardımdan dört nala geldiğini duyuyordum. Ama geç kalmıştı hem de çok geç.

Prydwen'e doğru at sürdüm. Rüzgâr şimdi yelkenini dolduruyordu, kumsal dilden ayrılmıştı ve pruvasındaki Ruh Taşı denizin sonsuz dalgalarıyla inip çıkıyordu. Atı yeniden topukladım, at başını savurdu ve bağırarak onu kararan denize doğru sürdüm ve onu soğuk dalgalar atın göğsüne çarpıncaya kadar da topukladım ve o zaman dizginleri bıraktım. Excalibur'u sağ elime aldığımda at altımda titriyordu.

Kolumu geriye çektim. Kılıcın üzerinde kan vardı, ama namlusu parlıyor gibiydi. Merlin bir defasında Rhydderch'in kılıcının aleve dönüşeceğini söylemişti ve belki de dönüşmüştü veya gözlerimdeki yaşlar beni yanıltıyordu.

"Hayır!" diye Nimue uludu.

Ve Excalibur'u attım, onu gel gitin Camlann'ın kumlarında bir kanal açtığı derin sulara doğru yüksekten ve hızla fırlattım.

Excalibur alaca karanlıkta döndü. Hiçbir kılıç bu kadar güzel olamazdı. Merlin onun Gofannon tarafından Diğer Dünya'nın demirci ocağında yapıldığına yemin ederdi. O Rhydderch'in kılıcıydı ve Britanya hazinelerinden biriydi. O Arthur'un kılıcıydı ve bir druidin arsağanıydı. Kararan gökyüzünde daireler çizdi ve namlusu gittikçe parlaklaşan yıldızların önünde mavi bir ateşle yandı. Bir an için gökyüzünde asılı bir mavi ateş yığını gibi göründü ve sonra düştü.

Tam kanalın ortasına düştü. Fazla su sıçratmadı, sadece beyaz bir su parıltısı görüldü ve sonra gitti.

Nimue çığlık atıyordu. Atımın başını çevirdim ve kumsala sürdüm, savaşın kalıntılarının olduğu ve son savaş grubumun beklediği kumsala. Ve o zaman deliler ordusunun dağılmakta olduğunu gördüm. Gidiyorlardı ve Mordred'in adamlarından hayatta kalanlar Meurig'in ordusunun ilerlemesinden korktukları için kıyıya doğru kaçıyorlardı. Dumnonia düşecekti ve zayıf bir kral hüküm sürecekti ve Saksonlar geri geleceklerdi, ama biz yaşamaya devam edecektik.

Atın sırtından atladım ve Ceinwyn'in koluna girdim ve onu yakındaki bir kum tepesinin üzerine götürdüm. Batıda gökyüzü koyu kızıl renge bürünmüştü ve güneş batmıştı, ikimiz yan yana dünyanın gölgesinde *Prydwen*'nin dalgalarla inip çıktığını seyrettik. Yelkeni şimdi tamamen şişmişti ve akşamüstü rüzgârı batıdan geliyordu ve *Prydwen*'in pruvası beyaz köpükler oluşturarak suları yarıyor ve kayığın kıçı ardında genişleyen bir iz bırakıyordu. Tam güneye doğru gidiyordu ve sonra batıya döndü, ama rüzgâr batıdan geliyordu ve hiçbir kayık tam rüzgâra karşı gidemezdi, ancak yemin ederim ki bu kayık bunu yaptı. Veya belki de gözlerim yaşlarla dolup yanaklarımdan aşağıya aktığından ben gördüğümün ne olduğunu tam anlayamıyordum.

Seyrederken suyun üzerinde gümüş rengi bir sis tabakasının oluştuğunu gördük.

Ceinwyn koluma yapıştı. Sis ufak bir alandaydı, ama büyüdü ve parlıyordu. Güneş batmıştı, parlayan bir ay yoktu, sadece yıldızlar ve akşamüstü gökyüzü, gümüşlü deniz ve karanlık yelkenli bir kayık, ama sis parlıyordu. Yıldızların bıraktığı gümüş izler gibi parlıyordu. Belkide bunlar sadece gözlerimdeki yaşlardı.

"Derfel!" diye bağırdı Sansum. Meurig'le gelmişti ve şimdi kumların üzerinden bana doğru geliyordu. "Derfel!" diye seslendi. "Sana ihtiyacım var! Buraya gel! Hemen!"

"Sevgili Lordum" dedim, ama ona değil. Arthur'a seslendim. Baktım ve ağladım, Ceinwyn'e sarılmıştım, soluk renkli kayık parlayan gümüş sis içinde kaybolunca kadar baktım ve ağladım.

Ve böylece Lordum gitmişti.

Ve onu bir daha hiç kimse görmedi.

TARİHİ NOT

De Excidio et Conquestu Brittaniae'yi (Britanya'nın Çöküşü ve Fethi) büyük olasılıkla, Arthur'un döneminden bir kuşak sonra yazmış olan tarihçi Gildas, Badonici Montis (genelde Badon dağı olarak çevrilir) Savaşı'nın bir kuşatma olduğunu kaydeder, ama hiç de hoş olmayan bir şekilde "alçakların son yenilgisi" dediği büyük zafer sırasında Arthur'un orada olduğundan söz etmez. Nennius adında birinin yazdığı konusunda tartışmalar olan, Arthur'un döneminden en azından iki yüz yıl sonra derlenmiş olan, *Historia Brittonum* (Britanyalıların Tarihi) "bir gün içinde Arthur'un saldırısıyla dokuz yüz altmış kişinin öldüğünü ve hepsinin de Arthur tarafından öldürüldüğünü" söyleyerek "Mons Badonis"te Britanyalıların komutanı olduğunu ileri süren ilk yazılı belgedir. 10.Yüzyılda Batı Wales'de bazı keşişler, "Badon savaşında Arthur, Lordumuz İsa'nın Haçını omuzlarında üç gün üç gece taşıdığını ve Britanyalıların galip geldiklerini' yazdıkları *Annales Cambriae*'yi (Wales Tarihi) derlediler. Sekizinci yüzyılda ortaya çıkan, *Historia Ecclesiastica Gentis Anglorum*'un (İngiliz Halkının Kilise Tarihi) yazarı Papaz Bede, burada yenilgiyi teyit etmekle birlikte Arthur'dan söz etmemektedir. Fakat Bede, bilginin çoğunu Gildas'tan aktardığı için bu durum şaşırtıcı değildir. Bu dört belge bizim savaş hakkındaki en eski (aslında, üçü de yeterince eski değildir) bilgi kaynaklarımızdır. Savaş gerçekten oldu mu?

Tarihçiler, efsanevi Arthur'un varlığını kabul etmekte tereddüt etseler de, MS 500 civarında Britanyalıların yerleşmeye gelen Saksonlara karşı, Mons Badonicus, veya Mons Badonis, veya Madonici Montis veya Mynydd Baddon veya Badon dağı veya en basit şekilde Badon'da büyük bir savaş kazandıkları konusunda aynı fikri paylaştıkları söylenebilir. Üstelik bunun önemli bir savaş olduğunu zira Saksonların Britanya'yı ele geçirmelerini bir kuşak boyunca durdurduğunu ileri sürmektedirler. Bu ayrıca, Gildas'ın itiraf ettiği gibi "alçakların son yenilgisi"dir, zira Saksonlar bu yenilgiden sonra iki yüz yıl içinde şimdi İngiltere denilen yeri tamamen ele geçirmişler ve yerli Britanyalıları yok etmişlerdir. Britanya tarihinin karanlık döneminin en karanlık çağında bu savaş çok önemli bir olay olarak ortaya çıkmaktadır, ama ne yazık ki nerede olduğunu bilmiyoruz. Birçok

öneri ortaya atılmıştır. Wiltshire'da Liddington Castle veya Dorset'te Basdbury Ring, savaş yapıldığı iddia edilen yerlerdir. Buna karşılık 12. yüzyılda yazan Monmouth'lu Geoffrey savaşı Bath'a getirir, belki de Nennius Bath'daki sıcak kaplıcalara Balnea Badonis dediği içindir. Daha sonra tarihçiler, Bath yakınlarında Avolon vadisinde Batheaston'nun hemen kuzeyindeki Little Solsbury Hill'i savaş alanı olarak önerdiler. Bu öneriyi romanda tarif edilen savaş alanı olarak kabul ettim. Bu bir kuşatma mıydı? Hiç kimse bilmiyor gerçekten. Sadece, nerede bulunuyorsa Badon dağında bir savaş olmasının olasığı, bunun bir kuşatma olmuş olabileceği, ama kuşatma olmayabileceği de, ve büyük olasılıkla MS 500 cıvarında olduğu konusunda genel bir anlaşmaya varılmış gibi gözükmektedir. Hiçbir tarihçi Saksonların savaşı kaybettiklerini ve büyük zaferin mimarının Arthur olduğunu kesinlikle iddia ederek ününü tehlikeye atmak istemese de...

Eğer Nennius gerçekten *Historia Brittonum*'un yazarıysa, Arthur'un çoğu bilinmeyen yerlerde olmak üzere on iki savaş yaptığını söylemektedir. Ve geleneksel olarak Arthur'un hikâyesinin sonunu getiren Camlann savaşından söz etmemektedir. Bu savaş konusundaki en eski kaynağımız *Annales Cambriae*'dir ve bu yıllıkların çok sonraları yazılmış olmaları kabul edilir olmalarını güçleştirmektedir. Öyleyse Camlann savaşı, Mount Badon'dan daha da esrarlıdır, eğer olduysa dahi bunun olmuş olabileceği yeri tanımlamak mümkün olamamaktadır. Monmouth'lu Geoffrey Cornwall'da Camel nehri kenarında olduğunu söylemiştir, on beşinci yüzyılda Sir Thomas Malory bunun Salisbury ovasında olduğunu belirtmiştir. Diğer yazarlar Wales'de Merioneth'deki Camlann'ı, Güney Cadbury (Caer Cadarn) yakınlarında akan Cam nehrini, Hadrian Duvarını ve hatta İrlanda'da bazı yerleri önermişlerdir. Ben bunu Güney Devon'da Dawlish Warren'e yerleştirdim, bunun tek nedeni Exe barınağında bir zamanlar bir kayığımın olması ve Warren'in önünden geçerek denize açılmamdır. Camlann adı "eğri nehir" anlamını taşıyabilir ve Exe barınağı kanalı diğerleri gibi eğri büğrüdür, ama benim seçimim sadece bir kapristen ibarettir.

Annales Cambriae, Camlann hakkında sadece şunu söyler; "Arthur ve Medraut'un (Mordred) öldükleri Camlann'daki savaş". Ve belki de öldüler, ama efsane Arthur'un yaralarının iyileşerek hayatta kaldığını ve sihiri Avalon Adası'na götürdüğünü ve burada savaşçılarıyla birlikte hâlâ uyumakta olduğunu söyler. Açıkça, kendisine saygısı olan herhangi bir tarihçinin, belki de Arthur'un kurtulmuş olmasının sevilen kahramana duyulan derin ve yaygın özlemi yansıttığını ileri sürmekten başka, gidebileceğinden çok daha ilerilere gittik. Tüm Britanya adasında Arthur'un hâlâ yaşamakta olduğu efsanesinden daha

kalıcı bir efsane yoktur. "Mark'ın mezarı" diye kaydeder Carmarthen'in Siyah Kitabı, "Gwythur'un mezarı, kızıl kılıçlı Gwgawn'ın mezarı ve lanet olsun Arthur'un mezarı düşüncesi" der. Arthur belki bir kral değildi. Belki de hiç yaşamadı, ama tarihçilerin onun varlığını inkâr etmek için tüm çabalarına rağmen, o hâlâ, dünya üstündeki milyonlarca insan için, on dördüncü yüzyılda bir yazarın ona verdiği adla *Arturus Rex Qwuondam, Rexque Futurus*; Arthur, bir zamanlar ve Gelecekteki Kralımız.